

Giới thiệu Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau

Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau câu chuyện ngôn tình của tác giả Dung Quang mang đến nhiều cảm xúc về tình yêu, những tâm tư tình cảm cả những nỗi lòng của những con người đang yêu.

Tác phẩm dành cho những ai muốn tìm kiếm một tình yêu không hư ảo, không màu hồng, đầy thực tế tuy không lãng mạn bằng những tình yêu thường thấy khác nhưng hứa hẹn để lại những dấu ấn riêng trong lòng độc giả.

Do duyên mới gặp anh trong lần nhìn mặt, anh là tên khốn kiếp trong mắt người đời nhưng lại là anh hùng trong lòng cô, là người tột nhất tặng cô tình yêu tốt nhất tương lai của anh và cô sẽ như thế nào??

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Đi đêm nhiều, sẽ có ngày gặp ma.

Ở trước tối nay, bản thân Vu Khá Ý chưa từng thử nghiệm đối với những lời này.

Lúc đi ra từ trong trung tâm huấn luyện đã là chín giờ rưỡi tối rồi, bên ngoài mưa rơi tí tách rải rác dưới đất, thảng chập rét đậm, không khí lạnh lẽo giống như muốn đông lại.

Trời mưa thuê xe không dễ, Vu Khá Ý đợi gần nửa giờ cũng không đợi được xe taxi, cuối cùng rút cuộc nhìn thấy dưới đèn đường đầu phố có một chiếc xe taxi màu xanh dương đậu ở chỗ đó, đợi mưa chạy tới.

Cửa sổ xe đen thui lù, mơ hồ nhìn thấy người ngồi bên trong.

Cô gõ gõ cửa sổ, "Bác tài, đi không?"

Người nọ quay đầu lại nhìn cô, hạ cửa sổ xe xuống, mũ lưỡi trai màu đen trên đỉnh đầu chặn lại ánh sáng đèn đường mờ nhạt, mặt mũi có chút mơ hồ không rõ.

"Tôi chờ đã lâu cũng không xe, có thể chở tôi đoạn đường sao?" Cô cho rằng anh ta đã thuê xe, cho nên lại vô cùng thành khẩn nói một câu, "Giá tiền có thể thương lượng."

Tài xế hình như chân chờ chốc lát, sau đó gạt đầu một cái, "Lên xe thôi."

Âm thanh kia trầm thấp dễ nghe, thế nhưng nghe rất cảm động.

Mà cho đến khi lên xe, Vu Khá Ý mới bắt đầu hậu tri hậu giác lo lắng.

Buổi tối khuya, trời lạnh lại có mưa xuống, rất ít người đi trên đường, hơn nữa chỗ cô ở là khu dân cư tư nhân Lục Hóa rất tốt, đoạn đường này chạy qua cũng liền càng phát ra an tĩnh lại.

Sự kiện nữ sinh đại học bị bắt cóc trên xe thường xuyên xảy ra thời gian trước bắt đầu nổi lên trong lòng, Diễm nhân Lê Quý Đồng từ định hương cô trở nên có chút lo lắng.

Trong xe mở nhạc, loáng thoáng có thể phân biệt ra được là đĩa nhạc của Mai Diễm Phương, một bài tiếp nối một bài, chậm chạp trầm thấp.

Cô nhìn người tài xế kia từ trong kính chiếu hậu, áo khoác jacket màu đen, viền mũ lưỡi trai che kín một phần hai khuôn mặt lại, cho nên dựa vào ánh sáng mờ nhạt xuyên thấu qua ngoài cửa sổ chiếu vào chỉ có thể nhìn thấy mũi của anh trở xuống.

Đôi môi có chút mỏng, cằm đường vòng cung rất đẹp mắt, nhìn đáng đáp rất trẻ tuổi.

Trái tim nhảy thình thịch, cô cúi đầu lục lọi lung tung trong túi xách, rốt cuộc tìm được một cái đèn pin cầm tay. Hiện tại internet càng ngày càng phát triển, muốn mua được một cái đèn pin cầm tay có chức năng kích điện trên web cũng không phải việc khó.

Nếu anh ta là người xấu. Cô gần như lập tức suy nghĩ đến hình ảnh mỹ nữ kích điện sắc lang lái xe taxi trong đêm khuya ở trong đầu.

Vậy mà sự thật chứng minh là cô nghĩ quá nhiều, hơn 20 phút lộ trình thế nhưng cực kỳ yên tĩnh, trừ tài xế thỉnh thoảng hỏi một đôi lời nên đi bên nào.

Xem ra là người mới, Diễm nhân Lê Quý Đôn từ đình hương ngay cả đường cũng không quen thuộc.

Vưu Khả Ý thờ phào nhẹ nhõm, nhìn thấy cửa chính khu chung cư gần ngay trước mắt, hỏi một câu: "Bao nhiêu tiền?"

Tài xế nói: "12."

Giá tiền và giá trên đồng hồ tính tiền giống nhau như đúc, tiền không nhiều lắm.

Cô dừng một chút, đưa 20 đồng qua, đẩy cửa muốn đi, tài xế lại kêu cô lại rồi.

"Còn chưa thôi tiền lẻ." Anh bỏ tám đồng ra đưa cho cô, ngón tay thon dài đẹp mắt, đốt ngón tay rõ ràng.

Sau khi xuống xe, phòng bảo vệ tối đen như mực, bảo vệ cũng ở nơi chung cư này, rất nhiều lúc cũng tự tiện rời khỏi vị trí công tác, Vưu Khả Ý đoán anh ta khẳng định lại về ngủ rồi.

Người đàn ông đứng dưới tàng cây bên cạnh cửa chính, trong tay giơ lên chai rượu, không biết làm gì ở đây.

Lúc Vưu Khả Ý đi qua hắn ta, người thấy mùi rượu nồng đậm, không nhịn được tăng nhanh bước chân, vội đầu đi về phía trước.

Vậy mà ——

"Em gái." Người đàn ông say khướt kia gọi cô lại.

Vưu Khả Ý vờ như không nghe thấy, không nói tiếng nào bước nhanh đi vào trong cửa.

"Gọi em đây, này, không nghe được sao?" Người đàn ông kia hô lên, sai bước theo đuổi cô, bắt cổ tay của cô lại.

Vưu Khả Ý không ngờ lá gan của đối phương lớn như vậy, nắm túi xách lên đập về phía hắn ta, anh giọng kêu một câu: "Cút xa một chút!"

Sau đó liền chạy theo đường nhỏ.

Chỉ có điều chạy lên không được mấy bước, người đàn ông kia lại bắt được cô, còn ném cô tới bên cạnh trên cây khô, Diễm nhân Lê Quý Đôn từ đình hương hung dữ la hét: "Lão tử bảo mày đừng chạy, con mẹ nó có phải mày nghe không hiểu tiếng người hay không? Còn dám đánh lão tử?"

Vưu Khả Ý nắm lên cái đèn pin cầm tay chích điện đâm về phía bụng của anh, trong lúc bối rối cũng không kịp sử dụng chiêu thức phòng sỏi học được trong lớp thể dục, chỉ có thể đá loạn lung tung, kết quả vừa vận đá một cước vào bộ vị trí mạng của người đàn ông.

"Đcnnm!" Người đàn ông đau đến mức kêu lên, thấy cô lại muốn chạy, tiện tay túm một cái, lại đúng lúc bắt được tóc của cô.

Mắt thấy sắp trốn thoát, kết quả lại bị bắt trở về, da đầu Vưu Khả Ý căng thẳng, quả thật đau đến toàn tâm.

"Buông tay!" Cô hét hoảng kêu lên, tay chân luống cuống muốn phản kích, nhưng khổ nỗi tóc bị người túm lại, thân thể cũng mất đi thăng bằng.

Người đàn ông kia tát lại cô một cái tát, đánh cho mắt cô nổ đom đóm, thiếu chút nữa bất tỉnh nhân sự.

Cuối cùng cô bắt đầu lên tiếng hét chói tai: "Cứu mạng! Cứu mạng!"

Giống như là một cánh chim bị trời buộc, liều mạng giãy giụa cũng không làm nên chuyện gì. Tóc bị người kéo chặt, trừ đám đá loạn xạ lung tung, cô không nghĩ ra biện pháp tốt hơn để thoát khỏi cảnh nguy hiểm.

Trời mưa rất lớn, đập xuống đất và mái che bồm bộp, che đầy hơn phân nửa âm thanh của cô. Diễm nhân Lê Quý Đôn từ đình hương Tầm mắt của cô cũng bởi vì nước mưa mà mờ hồ không rõ, trên người càng thêm thấm ướt.

Loáng thoáng nhìn ngoài cửa lớn, hình như chiếc xe taxi màu xanh dương còn đậu ở chỗ đó, không biết có phải ảo giác hay không, giống như có một bóng đen đang đến gần.

Ngay khi cô cảm thấy tóc của mình sắp bị người tháo ra, có người đập một cước trúng bụng của quý say, sau đó hung hăng đẩy hắn ta tới trên cây khô.

Vưu Khả Ý run rẩy nâng người lên, nhìn thấy đầu tiên là đỉnh mũ lưỡi trai màu đen.

Bóng đen sắp tan ra tiến vào bóng đêm, lại rõ nét chói mắt, có lẽ chỉ bởi vì tâm tình cô nhảy nhót tung tăng trong khoảng thời gian ngắn nên bị nhuộm thành đám mây bảy màu.

Quý say hét thảm một tiếng, hùng hùng hổ hổ hô: "□□ mẹ, từ đâu tới không có mắt? Lại rảnh rồi dám quản nhiều ——"

Lời còn chưa dứt, người đàn ông mang mũ lưỡi trai trực tiếp đoạt lấy chai rượu trong tay hắn ta, Diễm nhân Lê Quý Đôn từ đình hương nặng nề đập ót của hắn ta một cái, gần như là tay nâng bình roi, tiếng của quý say lập tức biến mất, mềm nhũn té xuống.

Một màn này giống như dưới ống kính quay chậm, từng hình ảnh đều vô cùng rõ ràng, rất dễ làm người nhớ tới cảnh tượng lúc trẻ học đại học bài chế tác.

Vưu Khả Ý sợ ngây người.

Người đàn ông kia nhẹ nhàng ném chai rượu vỡ xuống đất, xoay người lại nhìn cô, "Cô làm sao vậy?"

Đèn đường mờ nhạt, màn mưa nặng nề, nhưng cô vẫn nhìn rõ ràng mặt của anh, góc cạnh rõ ràng, hình dáng rõ ràng, đáng vẻ khoảng hơn 20 tuổi.

Anh bình tĩnh nhìn cô, ánh mắt giống như chấm nhỏ trong đêm tối, sáng mà đốt người, lại điềm tĩnh.

Cảnh tượng như vậy giống như đến từ một bộ phim điện ảnh rất lâu rất lâu, yên tĩnh mà sâu xa, ánh sáng nhạt cũ kỹ mà dịu dàng.

Vưu Khả Ý há miệng, chỉ nói ra hai chữ: "Cám ơn."

Người đàn ông và cô nhìn nhau mấy lần, giống như xác định cô không có việc gì, sau đó khẽ gật đầu, đưa tay ấn ấn vành mũ xuống, im lặng không lên tiếng xoay người rời đi.

"Chuyện này." Vưu Khả Ý theo bản năng muốn nói chút gì, nhưng anh rời đi rất nhanh, gần như lên xe trong mười giây đồng hồ bên, rất nhanh biến mất ở trong màn mưa.

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Chuyện bị quỷ say tập kích đã chấm dứt, nhưng tiếc nuối chính là điện thoại của Vưu Khả Ý cũng không thấy sau đêm hôm đó. Lục Đồng và cô cùng nhau tìm một vòng ở địa điểm xảy ra chuyện, kết quả ngay cả bóng dáng cũng không nhìn thấy.

"Không còn cách nào, mất thì vứt đi. Nhưng mà điều đáng được ăn mừng chính là dù gì cậu đánh mất cũng là điện thoại, không phải thứ khác, dù sao mất tiền là chuyện nhỏ, *** là chuyện lớn!" Lục Đồng an ủi cô.

Vưu Khả Ý tốn một tuần lễ mua điện thoại di động lần nữa, bổ sung danh bạ, bởi vì không muốn nói dối với cha mẹ, lại không muốn lqđ để cho bọn họ lo lắng, cô dứt khoát nói trước với quản lý trung tâm đào tạo ứng trước tiền lương tháng này.

Cô học ballet và múa hiện đại, Chủ nhật sẽ đến một trung tâm đào tạo múa để dạy trẻ em múa, tiền lương coi như không tệ.

Ban đầu mẹ cũng không tán thành việc cô ra ngoài làm việc, nói là trong nhà lại không thiếu tiền, cô chỉ cần an tâm học múa là tốt rồi, có làm những việc khác hay không đều được. Cũng may ba coi như thông tình đạt lý, nói đùa bé lớn, nên làm cái gì không nên làm cái gì thì bản thân mình cũng có chừng mực rồi, người lớn cũng đừng quản quá nhiều.

Làm Vưu Khả Ý giật mình hoảng hốt, một tuần sau đó, điện thoại di động bị mất thế nhưng trở lại.

Tối thứ bảy, Vưu Khả Ý và Lục Đồng đi trung tâm thương mại cách chung cư không xa tiến hành mua sắm, về nhà ăn một chút hải sản nướng ở quán bán hàng trước ngõ.

Trong ngõ hẻm là quán bán hàng một nhà tiếp một nhà, lều màu xanh đen thật chỉnh tề, đốt vài chiếc bóng đèn sáng ngời, khói dầu và lqđ khí nóng sẽ cho người cảm thấy rất có mùi lửa khói nhân gian. Đặc biệt là ở mùa đông, quán bán hàng nơi này luôn làm ăn thịnh vượng.

Vưu Khả Ý và Lục Đồng đến nhà này là chỗ cô thường xuyên đến, tối nay còn chưa tới thời gian ăn khuya, người không tính là nhiều.

Lục Đồng ăn rất vui vẻ, không hề để ý đến toàn bộ xung quanh, Vưu Khả Ý lại chú ý tới mười mấy người đàn ông trẻ tuổi ngồi bàn bên cạnh, ăn mặc đều tương đối đường phố, uống rượu vùng quyền, âm thanh cũng rất lớn.

Đó là tất cả cha mẹ đều sẽ dạy con của mình cách xa loại người kia.

Cô cúi đầu nhỏ giọng nói: "Ăn nhanh lên một chút, ăn nhanh về nhà." Nói xong tốc độ của mình nhanh hơn trước, ăn từng miếng từng miếng đồ ăn trong mâm.

Lục Đồng cũng không ngẩng đầu lên hỏi cô: "Đi qua nông thôn sao?"

Loại câu hỏi lạc đề này làm Vuur Khả Ý ngẩn người, theo bản năng lấy chữ "A" hỏi thăm một tiếng.

Lục Đồng nói: "Câu thật sự nên tôi nông thôn nhìn xem người ta chần heo thế nào, mức một miếng thức ăn cho lợn heo rắc vào, những động vật trắng bóc lớn mũm mĩm đó rất phù hợp với đức hạnh của cậu lúc này vậy."

Vuur Khả Ý bầm báp đùi của cô ấy một cái, lại sợ mức độ quá lớn dẫn tới sự chú ý của đám thanh niên bắt lương bên cạnh, chỉ có thể khiêm tốn sử dụng ánh mắt ra hiệu cô ấy nhìn bàn bên cạnh. Lục Đồng quay đầu lại liếc nhìn, hiểu ý, nhỏ giọng nói: "Mỗi bên ăn một bàn, có thể có chuyện gì?"

Nói thì nói như thế, nhưng tốc độ của cô ấy còn nhanh hơn.

Vuur Khả Ý vẫn dùng ánh mắt chú ý người trên bàn kia.

Bọn họ gần như đều nhuộm tóc sặc sỡ, có mặc áo khoác máy xe không phù hợp với thời tiết trời đông giá rét, uống rượu vung quynh đồng thời phun ra những lời thô tục bất cứ lúc nào, là hét không chút kiêng kỵ.

Lại qua mấy phút, chiếc xe mô tô cỡ lớn đột nhiên tới ven đường, có một người đàn ông không đội mũ sắt, ngược lại đội mũ lưỡi lợn trai gia nhập bọn họ, dừng xe xong đồng thời đi tới, không chút để ý đưa tay móc móc vành mũ.

Anh mặc áo khoác ngoài màu đen sạch sẽ gọn gàng, che kín gò má trong nửa vòng bóng mờ của vành mũ, bước chân thông dong.

Gần như tất cả người ồn ào lộn xộn đồng thời hô lên: "Anh Nghiêm!"

"Anh Nghiêm khỏe!"

"Ai nha, anh Nghiêm xem như đến rồi!"

Trong tiếng ồn ào trình độ cung kính quá mức có chút thoát khỏi thực tế.

.....

Lục Đồng tiếp tục ăn ở trong âm thanh mơ hồ không rõ nói: "Này đồ chơi gì vậy? Bản người thật bí mật đi đánh lén hay bản thực tế của sứ đồ hành giả?"

Nếu là trước kia, Vuur Khả Ý có thể sẽ tích cực hưởng ứng chăm chọc với Lục Đồng, nhưng lần này khác, ánh mắt rơi vào lợn trên thân người kia, cô đột nhiên ngây ngẩn cả người.

Đó là đỉnh đầu mũ lưỡi lợn trai màu đen tuyền, vành mũ luôn bị ép tới thật thấp.

Gò má rất rõ, dù gặp nhau hai lần đều ở ban đêm, nhưng cũng rõ nét sẽ không bị bóng đêm cắn nuốt. Bởi vì rất đẹp mắt, hơn nữa mang theo một loại cảm giác xa cách không dễ tiếp cận.

Cô nhận ra người đàn ông kia chính là tài xế taxi chở cô về nhà một tuần trước, hơn nữa cứu cô từ trong tay quỷ say.

Người đàn ông trẻ tuổi được gọi là anh Nghiêm kéo cái ghế ra, không chút để ý ngồi xuống, cũng không nói chuyện. Đám người kia lại lập tức càng thêm náo nhiệt, vội vàng rót rượu bung thức ăn cho anh ta, trong miệng nói qua lời nói thân thiện.

Vuur Khả Ý vẫn nhìn chăm chăm vào anh ta.

Một lát sau, hình như anh ta đã nhận ra gì đó, khẽ nghiêng đầu nhìn sang, lập tức đối mặt với tầm mắt của cô.

Cặp mắt kia vẫn giống như lần gặp mặt lúc trước, đen như mực, rất giống như biển rộng hoàn toàn yên tĩnh không lợn tiếng động, không nhìn ra bất kỳ cảm xúc gì.

Vuur Khả Ý không biết anh ta có nhận ra mình hay không, nhưng anh ta ra tay giúp cô, cô còn chưa từng tỏ ý cảm ơn, cho nên tiến lên phía trước cảm ơn hoặc ít nhất mỉm cười ra hiệu với anh ta, dù sao hai lựa chọn cũng nên có một.

Nhưng mà không đợi cô cong khóe miệng lên, người đàn ông kia lại thân nhiên xoay đầu trở về.

Nụ cười gượng gạo của cô cứng ở nơi đó.

Lục Đồng thật nhanh bấm một cái ở trên bắp đùi cô, rõ ràng cho thấy đang trả thù việc cô bóp một cái lúc nãy: "Nhìn cái gì vậy à? Vừa rồi không nhéo mình ư? Nhanh chóng vui đầu khổ tận lợn lực ăn đi cậu, động vật nuôi nhốt!"

"Nói vậy thật giống như cậu không phải ở chung trong một vòng tròn với mình vậy!" Vuur Khả Ý không quên cãi lại, sau đó nhỏ giọng, "Người đàn ông đội mũ lưỡi lợn trai màu đen chính là tài xế cứu mình lần trước."

Lúc này Lục Đồng xoay người nhìn qua, không thấy chính diện, chỉ có thể lại gần nói: "Không phải lái xe taxi sao? Thấy đáng vẻ thế nào cũng giống như xã hội đen hay sao?"

"Làm sao mình biết được?" Vuur Khả Ý đẩy cô ấy ra chút, sợ loại động tác xì xào bàn tán này đưa tới chú ý của bọn họ.

Lục Đồng không ăn được quá cay, rất nhanh đi ra ngoài phố mua trà sữa, dẫn dò Vuur Khả Ý ở lại chỗ này.

Bà chủ thao thao bất tuyệt theo sát cô vừa nói chuyện, tâm tư của cô lại bị giọng nói của mũ lưỡi trai bàn kia kéo đi, mơ hồ nghe bọn họ đang nói mấy chữ "Giết", "Chém" hoặc là "Thấy máu"... linh tinh. Trong lòng cô kéo căng lên, càng cảm thấy bọn họ không phải người lương thiện gì.

Vẫn là thôi đi, nói cảm ơn gì đó thì lén lút tiến hành ở trong lòng là tốt rồi. Đây đều là nhân vật hơi lớn, cũng không lqđ thể nhớ cô, ngộ nhờ cô đường đột chạy lên trước nói cảm ơn, về mặt đối phương không kiên nhẫn bảo cô biến, hoặc là cầm dao chém cô.

Đang lúc suy tư, cô nghe có người lớn tiếng hỏi một câu trong tiếng huyền não: "Anh Nghiêm, đêm đó đợi được người nói muốn chém Tiểu Khải không?"

Tất cả mọi người yên tĩnh, âm thanh nhỏ xuống.

Sau đó người gọi anh Nghiêm, trước đó không làm sao nói chuyện, cuối cùng mở miệng.

Là giọng nói cực kỳ trầm thấp rõ ràng, thông thả mà lạnh lạnh, nghe không ra cảm xúc gì.

"Không có, có người để lộ tin tức, hẳn biết người trong xe không phải Tiểu Khải, là anh."

Giọng nói kia giống như cô đã uống ca cao nóng nồng độ vừa phải, trong đậm đà lại mang theo chút vòng xoáy do bị ông lqđ hút khuấy động dẫn lên, không chút để ý, khẽ lắc lư.

Nhưng màu sắc rất nặng mà nồng đậm.

Cô không nhịn được ngẩng đầu nhìn anh, lại chỉ nhìn thấy vành mũ thật thấp, cùng tay vuốt vuốt ly rượu ở trên bàn. Chỉ có ngón trỏ và ngón cái nhẹ nhàng nắm cái ly xinh xắn kia, không chút để ý chuyển động, chất lỏng trong suốt trong ly khẽ lắc lư, phản chiếu ra ngón tay thon dài xinh đẹp của anh.

Chốc lát sau dừng lại, cô nghe người đàn ông kia bổ sung thêm một câu: "Xế chiều hôm nay đã tìm được hắn ta."

Một câu nói không đầu không đuôi đột nhiên dẫn tới một tràng tiếng cười vui sướng thậm chí mang theo huyền não, chói tai, còn có người huýt gió. Không có quá nhiều lời nói, nhưng Vuur Khả Ý chỉ cảm thấy trong lòng có chút sợ hãi, gần như đã tưởng tượng đến một số cảnh tượng máu tanh.

Vì không thể tiếp tục mơ mộng những thứ kỳ quái gì đó nữa, cô quyết định đến tiệm trà sữa tìm Lục Đồng, cho nên vội vã lqđ kết thúc xong, mang theo gói đồ nướng đi nhanh ra khỏi lều lớn màu xanh dương.

Cũng đã đi tới đầu ngõ rồi, sau lưng chợt truyền đến một loạt tiếng bước chân, trong lòng cô hơi ngừng lại, cảnh giác quay đầu lại, thấy đầu tiên lại là. Người đội mũ lưỡi trai đó.

Về mặt của người đàn ông được gọi là anh Nghiêm nhạt nhẽo đứng ở trước mặt cô, bóng dáng thon dài chặn lại ngọn đèn đường sau lưng anh, tạo ra một bóng mờ ở dưới chân của cô.

"Có, có chuyện gì sao?" Giọng nói của Vuur Khả Ý có chút căng thẳng.

Anh Nghiêm không lên tiếng, từ trong túi tiền móc ra thứ gì đưa cho cô, ngay lúc đó phản ứng đầu tiên của cô lại là. Nguy rồi, chẳng lẽ lqđ nhận thấy được cô đang trộm nghe, cho nên anh muốn móc dao đâm chết cô?

Vậy mà đợi cô thấy rõ chiếc điện thoại di động màu trắng trong tay anh thì mới phục hồi tinh thần lại trong nháy mắt.

"Tại sao lại ở chỗ của anh?" Miệng cô mở rộng, đưa tay nhận lấy.

Anh Nghiêm liếc nhìn dáng v cô sững sờ ờ, lời ít mà ý nhiều nói: "Đêm hôm đó cô làm rơi ở trên xe."

Chỉ một câu như vậy, cũng không đợi cô nói cảm ơn cái gì, anh ta lập tức xoay người đi vào quán ăn.

Vuur Khả Ý có chút lờ mờ, nhưng vẫn đuổi theo, "Chờ một chút!" Anh không ngừng, cô chỉ có thể lại đề cao giọng nói kêu một câu, "Làm phiền anh dừng một chút được không?"

Anh Nghiêm dừng bước, quay đầu lại nhìn cô, "Còn có việc sao?"

Cô cầm mấy tờ tiền mặt 100 đồng từ trong túi ra ngoài, đưa tới, "Cảm ơn anh hôm đó đã cứu tôi, còn có điện lqđ thoại di động của tôi hôm nay."

Cuối cùng trên mặt anh Nghiêm đã có một chút biểu cảm, cười như không cười, đôi môi khẽ nâng lên, có chút kinh ngạc nhìn cô.

Vuur Khả Ý vội vàng bổ sung: "Tôi biết rõ tiền này không tính là gì, nhưng buổi tối muộn anh vẫn còn lái xe ở bên ngoài cũng không dễ dàng." Cô lại lướt qua bóng dáng của anh, liếc nhìn chiếc mô tô cỡ lớn cách đó không xa, "Giữa mùa đông làm xe ôm thì càng không dễ dàng, cho nên đây là một chút tâm ý của tôi, thật sự cảm ơn anh."

Anh Nghiêm cúi đầu cười hai tiếng, đưa tay rút mấy tờ tiền mặt cô đang nắm ra.

Vưu Khả Ý còn tưởng rằng anh đón nhận, đầu có thể đoán được anh tự tay lấy đi túi xách của cô, sau đó lqđ dễ dàng nhét tiền vào, lại nhét túi về trong tay cô lần nữa.

"Kẻ xấu xung quanh đây rất nhiều, hộ gia đình quá ít, buổi tối muộn cũng đừng đi ra ngoài lang thang nữa." Anh nói một câu như vậy, sau đó liền xoay người đi.

Đèn đường kéo bóng dáng của anh ra rất dài, kèm theo tư thế đi bộ hơi đung đưa.

Vưu Khả Ý chỉ có thể nhìn mũ lưỡi trai đội trên đầu anh này, nghĩ thầm rốt cuộc anh người thế nào, không ham tiền, đặc lập độc hành. Dù sao không giống tài xế xe taxi.

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Hiếm khi trở về nhà một lần, không ngờ trở về liền cãi nhau với mẹ.

Vốn là trong phòng bếp đi giúp việc vẫn còn nấu ăn, đều là món ăn Vưu Khả Ý thích, ba cầm tờ báo xem tin tức ở một bên, thỉnh thoảng đọc một hai mục kiến thức phương diện dưỡng sinh; mẹ và cô ngồi ở trên sofa dài, vừa hỏi chuyện trong trường học, vừa nhìn cô gọt trái táo.

Tất cả đều rất ấm áp, rất bình thân, gần như khiến cô thật sự sinh ra một loại cảm giác hạnh phúc ngày trước chưa từng có.

Kết quả đưa trái táo gọt xong cho mẹ thì mẹ hỏi một câu: "Nửa năm sau bắt đầu thực tập mấy tháng?"

Vưu Khả Ý lập tức nhớ lại chuyện mấy ngày trước nên định nói cho bà biết.

Năm nay cô đã là năm thứ ba đại học, tháng Chín sẽ phải bắt đầu thực tập. Bởi vì Chủ nhật vẫn dạy múa ở lqđ trung tâm huấn luyện, cho nên thật sự cao hứng đồng ý với quản lý, kỳ thực tập sẽ làm giáo viên dạy tất cả loại vũ đạo ở trung tâm huấn luyện.

Mẹ vừa nghe, gần như ngẩng đầu lên trong nháy mắt, kinh ngạc hỏi ngược một câu: "Con nói cái gì?"

Nét mặt của bà nói cho Vưu Khả Ý rất rõ ràng, có lẽ chuyện kế tiếp sẽ rất tệ.

Đầu tiên là trái táo gọt xong bị bà đặt nặng nề ở trong đĩa đựng trái cây, sau đó bà đứng dậy chất vấn con gái: "Ai cho con đồng ý? Ai cho con tự chủ trương tìm công việc thực tập rồi? Ai cho con quyền gạt mẹ làm ra quyết định quan trọng như vậy?"

Một tiếng trước nặng hơn một tiếng sau, từng chữ từng câu giống như mưa đá đập tới, nói năng có khí phách.

Vưu Khả Ý hoảng hốt, theo bản năng đứng lên giải thích: "Mẹ, con chỉ cảm thấy quản lý đối xử với con rất tốt, con cũng rất thích lqđ dạy vũ đạo ở đó. Kỳ thực tập rất ngắn, nếu như có thể ——"

Người phụ nữ giận dữ ngừng cắt đứt lời của cô..., giọng nói the thé không dứt, giống như tiếng âm nước khi đun sôi hí kịch liệt, còn mạng hơi nước bốc lên không ổn định, đảo loạn một phòng vắng vẻ.

"Con thích? Từ khi con vừa vào đại học, mẹ ân cần dạy bảo nói cho con biết, tương lai con sẽ vào đoàn văn công, sẽ đứng trên sân khấu rất nhiều người nghĩ cũng không dám nghĩ đó mà múa, bắt đầu từ kỳ thực tập của con —— có phải con xem lời mẹ nói cũng như gió thoảng bên tai rồi hay không?" Bởi vì cảm xúc dao động mạnh mẽ mà bà bắt đầu lực đạo hô hấp tăng lên, ngực lúc lên lúc xuống, hoàn toàn không để ý dáng vẻ Vưu Khả Ý muốn giải thích lại không thể nào chen vào, chỉ độc đoán ra lệnh, "Mẹ sớm đã thuyết phục đoàn trưởng, chỉ chờ kỳ thực tập của con vừa đến, lập tức có thể đi vào! Con lập tức gọi điện thoại từ chối với trung tâm huấn luyện gì đó đi, vào đoàn văn công cho mẹ!"

Ba đã buông tờ báo xuống, đứng dậy đề vai của mẹ lại, nhỏ giọng khuyên một câu: "Từ từ nói chuyện, phát hỏa gì với đứa bé đây?"

Vưu Khả Ý chống lại cặp mắt lạnh lẽo tức giận kia, thế nhưng trong khoảng thời gian ngắn nói không ra lời.

Nhưng thật ra là có rất nhiều lời muốn nói, muốn giải thích, muốn cho mẹ biết ý tưởng của mình. Nhưng đều giống như trước kia, cái gọi là "ý nghĩ

của mình" đều không thể tồn tại, không có ý nghĩa.

Có lẽ trẻ tuổi chính là khí thế hùng hực, một lần một lần muốn ném thù vô vị. Cho nên Vu Khả Ý vẫn ngoan cố chống lại như cũ, định nhắc lại lần nữa để cho mẹ cô nhìn thấy điểm không cam tâm của bản thân lqđ mình. Cô siết chặt lòng bàn tay, nhìn quả táo trong đĩa đựng trái cây một chút, nhỏ giọng nói: "Mẹ, con thật sự rất thích dạy trẻ con múa. Con có thể nhảy con muốn múa, khiến rất nhiều người thích chuyện nhảy múa này. Có lẽ đãi ngộ của đoàn văn công tốt, có lẽ tiền đồ vô lượng, nhưng con không thích loại cảm giác bị gò bó đó, con ——"

Quả táo bị người lấy tư thế thô bạo cầm đi, người lấy nó hình như hoàn toàn không hiểu được nó vô tội và trên người nó chất chứa mong muốn chung sống cùng mẹ thật tốt như dự tính ban đầu của người gọt vô thay nó, chỉ nặng nề ném nó vào trong thùng rác.

Bịch một tiếng, là vật nặng lọt vào trong thùng phát ra tiếng va chạm nặng nề, cũng là tiếng động trái tim chìm vào trong vực sâu vô biên.

Chúc Ngữ cười lạnh: "Khó trách ngoan ngoãn gọt trái táo cho mẹ, mẹ còn tưởng rằng mặt trời mọc từ phía tây, thì ra sớm có chuẩn bị muốn chọc giận chết mẹ, mẹ thật sự ngây thơ!"

Tầm mắt Vu Khả Ý gắt gao dừng ở trên quả táo bị người vứt.

Người ngây thơ ở đây là mẹ sao? Rõ ràng là cô.

Còn tưởng rằng lúc này là thời gian khó được một lần sống chung hòa bình hạnh phúc, kết quả thế nào? Kết quả cô cố gắng muốn duy trì âm áp nhưng chỉ gắng co gắp mười phút như vậy. Giống như nụ hoa non lqđ nở rồi lại tàn, đã nhú chút ngọn mầm màu hồng như vậy, lại bị một trận mưa lớn thành linh xảy ra tàn phá bừa bãi đủ, hi vọng nở rộ không còn sót lại chút gì.

Trái tim của cô giống như bị người dùng nắm tay nắm được, cho nên lời nói còn giấu ở trong lòng một phút trước cũng bị mạnh mẽ ép ra ngoài.

"Nếu như con thật sự muốn cho mẹ tức chết, cũng sẽ không cần liều mạng để nén ý nghĩ của mình mà làm theo sắp xếp của mẹ nhiều năm như vậy rồi. Nếu như con thật sự muốn cho mẹ tức chết, còn đợi ở chỗ này làm gì? Đã sớm rời đi theo chị, nói không chừng như vậy còn có cuộc sống của chính mình, không cần như tượng gỗ thời thời khắc khắc bị người kiểm chế, người quen điều khiển ——"

Lời còn chưa dứt, tất cả mọi chuyện hình như cũng xảy ra ở trong nháy mắt.

Giọng nói nghiêm nghị của ba vội vàng vang lên: "Vu Khả Ý!"

Còn có tiếng một cái tát nặng nề đánh về phía cô, thanh thúy giống như tiếng thủy tinh vỡ vụn, ngăn chặn miệng của cô trong nháy mắt.

Ba sợ ngây người, tổn công vô ích đưa tay kéo vợ đang giận dỗi, lại không thể kéo, sau đó người cũng không lqđ quay đầu lại mà trở về phòng ngủ, chỉ để lại một tiếng đóng cửa vang dội.

Trong phòng chợt rơi vào trong yên tĩnh. Bởi vì vừa mới ồn ào náo động, giờ phút này yên tĩnh có vẻ có chút không thành thật, đột ngột giống như trong nước sôi hiện ra băng cứng.

Hắn là nên dự liệu được, chỉ cần nhắc tới chị, mẹ vĩnh viễn sẽ có loại phản ứng quá kích động này, giống như bị người níu lấy nhược điểm, then quá thành giận, ngay sau đó nổi trận lôi đình.

Vu Khả Ý đứng dậy, cầm túi xách của mình từ trên ghế salon, bước chân rất nhẹ đi ra ngoài, giống như giẫm ở trên lông vũ.

"Khả Ý." Giọng nói của ba rất luống cuống, hiển nhiên không biết nên xử lý loại cục diện này như thế nào. Gần như không có gì khác cảnh tượng trước kia.

Vu Khả Ý đi tới cửa, cúi người đi giày xong, sau đó lại gỡ khăn quàng cổ xuống từ trên giá áo cạnh cửa, bình tĩnh vậy tốt một lqđ vòng lại một vòng. Cuối cùng mới quay đầu lại khẽ mỉm cười với ông. "Con đi trước, ba."

Giống như cũng không có chuyện gì xảy ra, bình thản như lúc ban đầu.

Trừ má phải sưng đỏ, nhìn qua có vài phần nhếch nhác.

Chỉ là không quan trọng, cô quần khăn quàng cổ lại rồi ra khỏi cửa, sau đó khép cửa lại. Dù sao bên ngoài gió lạnh thấu xương, rất nhanh cũng sẽ thổi má trái thành ra như vậy.

Cô ngửa đầu liếc nhìn bầu trời mây đen âm u, có chút tiếc nuối, lúc tới còn là ánh nắng tươi sáng, thời tiết cũng thật là vui vẻ bất thường, nói thay đổi liền thay đổi ngay.

Khi về nhà lại đi qua ngõ hẻm kia, kỳ lạ là tối nay tất cả cửa hàng nướng đều không mở cửa.

Một chiếc xe taxi màu xanh dương dừng cuối ngõ hẻm, bị ánh đèn đường màu cam bao phủ, yên tĩnh giống như động vật lớn ngủ đông ở trong giá rét.

Cảnh tượng này. Không hiểu sao nhìn rất quen mắt.

Vưu Khả Ý chuẩn bị tiếp tục đi, bên cạnh chợt có ba người đàn ông chạy qua, cầm đầu cái đó gần như là hung hăng đụng bả vai lqđ của cô mà xông ra ngoài, thân thể cô bị đụng lắc lư một cái.

Ngõ sâu yên tĩnh, ba người đàn ông vọt tới thẳng về hướng xe taxi kia, tay phải không hện mà cùng giấu gì đó ở trong tay áo, rất khả nghi.

Cô theo ngõ hẻm nhìn đi vào, cửa xe taxi rất nhanh mở ra, có một người đàn ông động tác ung dung xuống xe, tiện tay móc móc vành mũ lưỡi trai, sau đó lấy ra một nửa liều thuốc cháy dở còn khói từ trong miệng, dùng chân đạp tắt.

Đó là người đội mũ lưỡi trai màu đen tuyền, gần đây luôn xuất hiện ở trong tầm mắt của cô.

Sau đó cô rút cuộc ý thức được ba người đàn ông kia giấu cái gì ở trong tay áo, dưới ngọn đèn lờ mờ lộ ra một chút xú, giống như trong đêm khuya tối đen bỗng nhiên lóe lên vài tia ánh sáng màu xanh, đẹp mắt mà rét lạnh.

Cô không nhận được hướng về phía cuối ngõ hẻm, hô to một tiếng: "Cẩn thận! Bọn họ có dao!"

Những lời này giống như là một tiếng còi vang, ba người đàn ông lập tức lộ ra ngay đao.

Nhưng chỉ trừ công phu thuần thực, Nghiêm Khuynh tay không giải quyết xong người đàn ông cầm đầu, sau đó đoạt lqđ được cây dao kia, đạp một cước lên tên bị anh quật ngã, cười như không cười hỏi một câu: "Lúc nào thì luân lạc tới mức để một người phụ nữ tới chỉ huy các người?"

Hai người còn lại cảnh giác đứng ở ngoài hai bước, không dám hành động.

Người trên đất bò dậy, nhỏ giọng nói: "Anh Nghiêm, chúng tôi cũng chỉ làm việc theo mệnh lệnh, không phải thật sự muốn đối nghịch với anh. Lão Phung kéo cả xe người tới tìm anh, hẳn là lập tức tới ngay, chúng tôi chỉ tới giữ chân anh, cho bọn họ có đủ thời gian tới đây."

Vừa dứt lời, bên ngoài ngõ hẻm đã truyền đến một hồi tiếng ồn ào.

Ánh mắt của Nghiêm Khuynh quét từ đầu hẻm tới, lại chỉ nhìn thấy người phụ nữ đứng dưới đèn đường mờ nhạt, người phụ nữ bảo anh cẩn thận. Áo khoác ngoài màu trắng và tối đen của đêm khuya không hợp nhau, giống như một đám lửa sáng, chói mắt lại rực rỡ.

Lại là cô ấy?

Anh ném dao trong tay đi, lái xe vọt tới đầu hẻm, mở cửa, níu tay của cô lại, nhét cô vào chỗ ngồi phía sau, sau đó lqđ cho xe chạy lần nữa. Tất cả động tác làm liền một mạch.

Đám người đông nghẹt giống như nước lũ tràn vào đầu hẻm, anh ngồi lên ngồi trước, đạp chân ga một cước, không chút do dự chạy theo phương hướng của đám người kia.

Vưu Khả Ý bị quán tính nặng nề mà lắc lư ở trên ghế dựa, hoảng sợ nhìn một màn này.

Anh muốn làm gì?

Giết người sao? Trực tiếp cán qua trên người của đám người này?

Cô túm ống tay áo thật chặt, đột nhiên hai mắt nhắm nghiền, lại chỉ nghe tiếng mắng ồn ào và tiếng gầm rú của động cơ đan xen vào nhau.

Khi mở mắt thì xe hơi đã rời khỏi ngõ hẻm.

Không còn tồn tại bóng đêm, trước mắt là một vùng đường lớn rộng rãi sáng ngời.

Cô lăm bằm hỏi một câu: "Anh... anh đụng người?"

Người đàn ông đội mũ lưỡi trai liếc nhìn cô một cái qua gương chiếu hậu, chẳng nói đúng sai mà nở nụ cười hai tiếng, "Đụng thì thế nào?"

"Sẽ ngồi tù." Cô trả lời theo bản năng, ngón tay từ từ xê dịch đến túi bên cạnh áo khoác ngoài, nơi đó có điện thoại di động của cô.

Vậy mà đợi ngay khi cô rất vất vả mới lấy điện thoại di động ra, người đàn ông lại đột nhiên đạp thắng xe, thẳng thắn nhìn chằm chằm cô từ trong gương chiếu hậu, cười như không cười hỏi một câu: "Muốn báo cảnh sát?"

Tay Vưu Khả Ý cứng ở nơi đó, ngay cả điện thoại rơi xuống ở trên ghế cũng không dám nhặt.

Đêm đông, xe taxi, người đàn ông cùng tồn tại trong một xe nhìn qua giống như nhân sĩ bất lương của xã hội.

Cô mấp máy môi, dòi tay đến lqđ trên chốt cửa xe rồi mở ra, "Chuyện đó, ngại quá đã quấy rầy anh, nếu như không có việc gì, tôi đi trước."

Người đàn ông cười hai tiếng, không ngăn cô lại, chỉ thông thả ung dung nói một câu: "Tiểu thư, tôi cho rằng nơi đó có nguy hiểm, sao có thể là cảnh sát nhân dân?"

Vưu Khả Ý ngẩng đầu nhìn anh, lại chỉ chống lại cặp mắt đen nhánh đốt người trong kính chiếu hậu.

". Một chút ý thức an toàn cơ bản cũng không có, sao cô có thể khỏe mạnh sống tới ngày nay vậy?"

Giọng điệu của anh không chút để ý, thậm chí chứa một ít giễu cợt như có như không.

Vưu Khả Ý mở cửa xe đi xuống, bị gió đêm lạnh lẽo thổi qua, hình như lá gan cũng lớn theo. Cô nói với người lạ phía trong xe: "Anh quá lo lắng rồi, lớn như vậy nhưng lần duy nhất tôi gặp phải nguy hiểm chính là ở trên xe của anh, hiện tại xuống xe rồi, không có tai họa ngầm thiếu an toàn chứ?"

Giống như sợ bị trả thù, cô đóng cửa xe thật nhanh, sải bước đi tới hướng chung cư cách đó không xa, mơ hồ nhận thấy ngay cả bước chân cũng có chút cứng ngắc.

Nói không sợ là gạt người.

Lớn như vậy nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy loại cảnh tượng sống mái với nhau như vậy, ngay cả tay cô cũng có chút run rẩy.

Quay đầu lại liếc nhìn xe taxi màu xanh dương đậu ở chỗ đó không nhúc nhích, rất tốt, người đàn ông kia không xuống dưới lạ đuổi theo cô hoặc là đánh cô. Dáng vẻ cô cứng đờ ôm lấy áo khoác ngoài, tăng nhanh bước chân, chỉ muốn về nhà nhanh hơn một chút.

Nhưng Nghiêm Khuyết không vội vã rời đi, ngược lại tựa lưng vào ghế ngồi, móc điều thuốc ra ngoài, đốt lửa rồi chậm rãi hít một hơi.

Trong kính chiếu hậu người phụ nữ đi rất nhanh, nhưng bước chân và giọng nói trấn định tự nhiên vừa rồi quả thật trái lạ ngược nhau, có chút cứng ngắc, có chút không tự nhiên.

Anh phun ra khói mù, ánh mắt chợt dừng lại ở trên ghế sau.

". Một chiếc điện thoại di động màu trắng lẳng lẳng nằm ở nơi đó, tư thế điềm tĩnh, ngay cả vị trí đánh rơi cũng nhìn quen mắt như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Ánh sáng mờ tối trong quán bar tràn đủ loại tạp âm, trên sân khấu ban nhạc hát Hip-Hop khàn cả giọng, người trong sàn nhảy vận vẹo không biết mệt mỏi.

Người biếng nhác dựa vào trên ghế sa lon, nhìn dáng dấp giống như đang ngủ, cũng không biết chỗ huyền ảo như vậy rốt cuộc ngủ thế nào được.

Trước quầy bar mặt có một người đàn ông Tiểu Cá Từ dáng vẻ thô bỉ móc thứ gì đó từ trong túi áo vét jacket ra ngoài, cảnh giác nhìn quanh một lát, khi ánh mắt rơi vào trên ghế sa lon thì giả bộ trấn định dừng lại lâu hơn một chút, sau đó đưa cho người phụ nữ trước mặt thật nhanh.

Cũng trong nháy mắt này, người đàn ông trên ghế sa lon đột nhiên đứng lên, xuyên qua đám người bắt đầu khởi động đi thẳng tới trước mặt anh ta, đoạt lấy túi trong suốt bọc kín trong tay người phụ nữ.

"Nghiêm, anh Nghiêm. . . ." Người đàn ông Tiểu Cá Từ nói cà lăm, dáng vẻ cung kính mà sợ hãi, tay cũng có chút phát run.

"Đây là cái gì?" Nghiêm Khuyết không lạ chút để ý đem cái túi nhỏ kia đến trước mặt anh ta, giọng nói trầm thấp mà chậm rãi, ánh mắt không hề có độ nóng bỏng ở trên mặt anh ta.

"Đây là, đây là. . . ." Tiểu Cá Từ càng run càng lợi hại, ít dám nhìn mắt anh.

Sau lưng Nghiêm Khuyết rất nhanh có nhiều người, anh cũng không quay đầu lại, chỉ bình tĩnh nói một câu: "Tôi nhớ tôi nói rồi, ở chỗ của tôi, đừng để cho tôi nhìn thấy những vật bẩn này."

Anh xoay người đi, chỉ để lại một câu dằn dò như có như không.

"Về sau không cần để cho tôi nhìn thấy hân ta."

Mấy người kia rất nhanh kéo người đàn ông Tiểu Cá Từ rời đi.

Lục Khải từ bên ngoài trở lại trong chốc lát, đặt mông ngồi ở trên ghế sa lon, "OK rồi, anh Nghiêm, tôi ném tên ngu ngốc này ra ngoài!" Thấy anh không để ý mình, Lục Khải tiến tới nhìn điện thoại di động màu lqđ trắng trong tay Nghiêm Khuynh, "Từ đâu tới? Anh cũng chơi cả đêm, điện thoại di động này đàn bà như vậy, cũng không ngại phá hư vị đàn ông của anh hả?"

Nghiêm Khuynh cười nhẹ hai tiếng, đẩy đầu anh ta ra chút, miệng không chút để ý nói một câu: "Nhặt được."

"Mẹ nó, tôi cũng muốn có loại vận khí tốt như vậy, tùy tiện nhặt được note3!" Lục Khải nâng đầu làm vẻ mặt lấp lánh mong đợi.

Nghiêm Khuynh liếc anh ta một cái, chen chân vào đập anh ta một phát, "Cút!"

"Ai ai ai! Hâm mộ tôi đáng yêu dễ thương cũng không thể làm tập kích bất ngờ!" Lục Khải khoa trương gào thét hai tiếng, sau đó mới đổi vẻ mặt nghiêm chỉnh, "Đứng rồi anh Nghiêm, vừa rồi tôi nhận mấy lqđ cuộc điện thoại, nghe nói lão Phương buông lời khắp nơi nói anh có phụ nữ, chính là người xuất hiện ở trong ngõ hẻm tối nay."

Ánh mắt Nghiêm Khuynh hơi ngừng lại, "Sau đó thì sao?"

"Bọn họ đang tìm cô ấy."

Nghiêm Khuynh cười hai tiếng, theo như ánh sáng màn hình, điện thoại di động còn dừng lại ở trước trang photo album.

Dáng vẻ hai cô gái sinh viên đại học nháy mắt cười ha ha về phía màn hình, một người cầm trong tay chuỗi cá mực còn lớn hơn mặt.

Ánh mắt của anh dừng lại ở trên mặt một người trong đó, mình mình diệt diệt, có chút nhìn không thấu.

Lục Khải thò đầu ra muốn nhìn lqđ ảnh trên màn hình, kết quả lại bị đá một cước trên mông đất.

"Không phải bảo cậu cút sao? Còn đứng lý ở đây làm gì?" Nghiêm Khuynh liếc nhìn anh ta một cái.

Lục Khải ủy khuất che cái mông, trong miệng nói năng hùng hồn: "Người đàn ông hư hỏng bội tình bạc nghĩa!"

Nghiêm Khuynh làm ra vẻ lại muốn đập anh ta, Lục Khải rút cuộc yên tĩnh, chạy vào sàn nhảy tìm mỹ nữ.

Đúng sáu giờ, học sinh xông ra cổng trường luôn là một đợt sóng tiếp nối một đợt sóng, giống như nhóm cá diếc lớn lqđ sang sông, trùng trùng điệp điệp, khí thế hùng hăng.

Trong đám người Vu Khả Ý vừa đi vừa quen sờ điện thoại di động, sờ soạn nửa ngày mới nhớ tới, tối hôm qua lại đánh rơi nó trên chiếc xe taxi màu xanh dương.

Người đàn ông kia tên gì nhỉ?

Anh Nghiêm.

Cô lặp lại lặp lại xưng hô này, cảm giác uy phong凛冽 còn cất giấu một chút cảm giác hân hoan. Nếu như tối nay lại đến quán bán hàng nơi đó tìm anh, có phải điện thoại di động còn có thể trở về ngực của cô một lần nữa giống như lần trước hay không?

Mặc dù tối hôm qua Lục Đồng đã cười nhạo cô: "Cậu cho rằng người ta là hắc đạo hỗn tạp cả ngày ăn no không tiêu hóa, ngồi nghiêm chỉnh ở giữa quán bán hàng náo nhiệt làm Lôi Phong sống không chết của roi, chờ cậu đến lấy điện thoại di động?"

Lục Đồng là bạn cùng phòng của cô, cùng chuyên ngành, cùng lớp. Vừa mới lên năm nhất ấy, người nhà đặt mua bất động sản, mua cho cô phòng nhỏ ở phụ cận trường đại học, sau lại cô và Lục Đồng lqđ cùng nhau vào ở. Tiền mướn phòng không muốn Lục Đồng, ngược lại bản thân Lục Đồng rất ngại, liền chủ động gánh chịu tiền điện nước ga và phí quản lý gì đó.

Vì vậy mỗi khi gặp ngày nộp phí ấy, Lục Đồng cũng sẽ phóng khoáng đặt tờ hóa đơn trên bàn vỗ như vậy, "Cầm đi, chị thương em!"

Mỗi khi như vậy, Vu Khả Ý luôn có một loại ảo giác bị người chơi gái trong nhà của chính mình.

Cùng một đoàn người cùng nhau đứng chờ đợi đèn xanh đứng ở đầu lối đi bộ thì Vu Khả Ý vừa ngẩng đầu liền phát hiện người đối diện đường cái. Bên đường phố thậm chí có người yên lặng nhìn cô, không phải là người khác, chính là anh Nghiêm đó.

Lần này anh Nghiêm không đội mũ lưỡi trai, không chút để ý ngồi ở chỗ đó nhìn cô, giống như chắc chắn cô nhất định sẽ qua.

Anh vẫn mặc áo khoác ngoài màu đen giống tối hôm qua, trên mặt không có biểu cảm gì, con ngươi đen nhánh rất giống bảo thạch thâm thúy nào đó.

Tay của anh tùy ý khoác lên trên xe mô tô, ngón trỏ và ngón giữa còn đang kẹp một chiếc thuốc lá chưa cháy hết, từng luồng khói mù như có như không biến mất ở trong không khí, giống như một bức họa yên tĩnh xa xưa.

Đèn xanh tóe, nhóm người châu chấu nhón nha nhón nháo nhắm về phía đường đối diện mà đi tới, Vuur Khả Ý cũng đi tới trước mặt anh Nghiêm.

Cô chần chờ hỏi anh: "Anh ở đây."

"Chờ cô." Câu trả lời của anh chỉ có hai chữ rất đơn giản, không có dừng lại chốc lát, anh lại từ tốn nói câu: "Lên xe."

"Nếu như muốn trả điện thoại di động tôi, ở chỗ này là được rồi, tôi ——"

"Lên xe." Anh nhìn thẳng phía trước, khởi động động cơ, mô tô giống như một chiếc Hummer, phát ra tiếng gầm rú trầm thấp chói tai. Mà giọng nói của anh lại và âm thanh tạo thành chênh lệch lạ rõ ràng, trầm tĩnh, bình yên "Trả điện thoại di động, còn có chuyện quan trọng hơn phải nói với cô."

Không khí yên lặng chốc lát, Vuur Khả Ý đang do dự.

Biết rõ anh là người không làm việc đàng hoàng, rất nguy hiểm, thần thần bí bí, nhưng quanh người anh toát khí chất lại khác một trời một vực với trong tưởng tượng của cô. Có lẽ bởi vì anh đã cứu cô, có lẽ bởi vì anh nhiều lần không nhặt của rơi mà trả lại điện thoại di động cho cô, cô chỉ chần chờ như vậy mấy giây, vẫn thuận theo ngồi lên chỗ ngồi phía sau của anh.

Anh ngồi trước đưa mũ bảo hiểm tới, Vuur Khả Ý vừa đội, vừa hỏi anh: "Sẽ không mang tôi đi bán chứ?"

Anh Nghiêm cúi đầu cười một tiếng, "Chút thịt này, tôi có thể hi vọng bán bao nhiêu tiền đây?"

Rõ ràng là cười nhạo, giọng nói của bản thân cũng không thấy có bao nhiêu vui vẻ hay nhạo báng, nhưng bị anh nói vậy, cuối cùng lạ lại giống như nhiều hơn mấy phần hương vị.

Vuur Khả Ý chưa kịp suy nghĩ nhiều, chỉ nghe thấy anh nói một câu: "Ngồi vững vàng."

Trong khoảnh khắc, Mô tô nổ vang đi nhanh như điện chớp, cô khó khăn lắm kịp ôm chặt hông của anh. Thật sự không muốn tiếp xúc gần như vậy, nhưng không ôm chặt thì có lẽ sẽ lập tức vùi thân dưới xe, đi đòi nhà ma.

Trong mũ bảo hiểm có một mùi thuốc lá nhàn nhạt, thủy tinh trong suốt trước mặt mũ không có phủ lên, có gió gào thét xông vào, bởi vì nhiệt độ quá thấp mà tạt gò má đau đớn.

Cô nhớ lại ngày hôm qua mẹ cho một cái tát kia, lại nghĩ đến nếu như bà biết mình cứ như vậy ngồi lên xe mô tô của một người đàn ông xa lạ, sẽ có bao nhiêu tức giận.

"Vuur Khả Ý này nhất định bị ma quỷ ám ảnh, không có đầu óc!"

Giống như những năm này ở trong mắt của mẹ, cô từng có đầu óc lúc nào chứ?

Ngực đột nhiên dâng lên cảm giác lạ sáng khoái không hiểu, cũng xen lẫn mùi vị tự do trong gió.

Nghiêm Khuyên dừng xe ở bên ngoài Pizza Hut, ăn chung bữa cơm cùng cô. Không như dáng vẻ đại ca trong tưởng tượng, không có tác phong côn đồ ăn cơm chùa, anh nói thẳng, nói nguyên nhân tìm cô.

"Tôi ngày hôm qua cô xông vào ngõ hẻm, nhắc nhở tôi ba người kia mang theo dao, bọn họ cho rằng cô là người của tôi. Hiện tại có người đang tìm cô khắp nơi, dò thăm tin tức của cô, có thể sẽ có chút chuyện phiền toái."

Vuur Khả Ý có chút lơ mơ, kết quả nguyên nhân do cô còn chưa thích ứng thuật ngữ chuyên nghiệp của đại ca xã hội đen.

"Chuyện do tôi gây nên, vốn không nên liên lụy tới cô, nhưng bây giờ tình huống như thế cũng không phải là tôi có thể khống chế. Cho nên một thời gian sau này có lẽ sẽ có người mang đến một chút phiền toái cho cô." Nghiêm Khuyên cố gắng tránh nói đến chuyện của mình, chỉ tiết lộ sẽ có phần liên quan đến cô.

Anh trả điện thoại di động màu trắng kia lại cho cô, mở điện thoại ra.

"Đây là số điện thoại di động của tôi, đã lưu vào. Sau một thời gian tôi sẽ tìm người đi theo cô, bọn họ sẽ bảo vệ cô. Nếu như cô có chuyện tìm tôi, gọi số này là được rồi."

Tay thon dài đẹp mắt cầm di động kia, đốt ngón tay rõ ràng, giống như mỗi một tác mỗi một phần ở đây đều thể hiện sắp xếp lạ không thuộc về bất kỳ một loại nghệ thuật nào.

Vuur Khả Ý nhận lấy điện thoại di động, cúi đầu nhìn tên trên màn hình.

Nghiêm Khuyên.

Nhìn qua sạch sẽ giống như chủ nhân, thậm chí mang theo một loại sắc thái dịu dàng, giống như không thuộc loại mà cô chính mắt thấy đêm ấy, không thuộc về thân phận người đàn ông thần bí phức tạp này.

Vưu Khả Ý tiêu hóa nửa ngày, rất nhiều nghi ngờ xông lên đầu, nhưng đối mặt với trông mắt trầm tĩnh sâu xa của người đàn ông trước mặt, cô mơ hồ đã nhận ra, coi như mình mở miệng hỏi thăm, cũng sẽ không lqđ thấy có đáp án gì. Cho nên cô chỉ nói ra một yêu cầu: "Thân phận của anh đặc biệt, mà tôi chỉ là một người bình thường, tôi chỉ hi vọng anh có thể khiêm tốn giải quyết, không để cho người bên cạnh tôi cho rằng tôi và"

Còn sót lại lời không tốt lắm chưa nói ra khỏi miệng, nhưng Nghiêm Khuynh đều hiểu hơn ai khác.

Anh đâm đầu thuốc ở trong gạt tàn thuốc, đứng dậy đồng thời bình tĩnh gạt đầu một cái, "Tôi hiểu ý của cô."

Bất kể kẻ nào, bất kỳ người bình lqđ thường nào, cũng sẽ không muốn dính líu quan hệ đến thứ người như anh vậy.

"Về sớm một chút." Đây là câu nói sau cùng của Nghiêm Khuynh.

Vì vậy từ ngày đó trở đi, cuộc sống bây giờ và ngày trước của Vưu Khả Ý quả thật khác nhau rất lớn.

Nghiêm Khuynh nói được là làm được, không can thiệp vào cuộc sống bình thường của cô, nhưng mặc kệ cô đi nơi nào, đều có thể nhìn thấy có người đi theo cô phía sau xa xa.

Đến trường tan học, chắc chắn sẽ có hai người trẻ tuổi ăn mặc rất khác thường đi theo ngoài mấy chục mét như vậy, nếu như không phải cô rõ ràng nguyên do trong đó, sợ rằng còn có thể ngộ nhận bọn họ thành lqđ hạng người lưu manh coi trọng cô.

Chủ nhật từ trung tâm huấn luyện ra ngoài, đầu ngõ sẽ có một chiếc xe taxi màu xanh dương đưa đón cô, biển số xe cô đều lưng xuống được tới, chính là ban đầu lần đầu tiên gặp phải Nghiêm Khuynh lúc ngồi trên chiếc xe kia, tài xế cũng luôn là một người cố định, gọi là Tiểu Lý, tài xế xe taxi tuổi quá trẻ.

Tiểu Lý nói xe là của anh, anh là Nghiêm Khuynh, cho nên có lúc xe này sẽ có công dụng riêng, để cho Nghiêm Khuynh sử dụng. Nhưng cụ thể công dụng là gì, Tiểu Lý chưa nói. Vưu Khả Ý lập tức cảm giác ý nghĩ của mình ban đầu đúng là đại đột ghê gớm, thế nhưng cho rằng buổi tối đại ca xã hội đen sẽ kiêm chức lái xe taxi. Thực sự ngấm lại liền điên rồi.

Sau đó lại có một ngày buổi tối, sửa tắm trong nhà dùng hết rồi, cô đi xuống lầu mua, ở trong hành lang thế nhưng nhìn thấy gia đình đối diện kia chột sáng đèn, có người đứng ở cửa sổ nhìn cô, vẫn đưa mắt nhìn cô lqđ đi vào siêu thị, lại đưa mắt nhìn cô trở lại trong hành lang.

Tim của cô đập rất nhanh, gần như cảm thấy sống không được *, tất cả đều dưới sự giám thị của người kia.

Nhưng khi cô về đến nhà, vừa kéo màn cửa sổ ra nhìn, lại chỉ nhìn thấy người đối diện khép rèm cửa sổ lại rất nhanh, hoàn toàn không để cho cô nhìn thấy mặt của anh ta.

Bóng người bên trong rèm cửa sổ hình như đi tới cửa chính, rất nhanh không thấy. Vưu Khả Ý nhìn dưới lầu, không quá hơn nửa phút, một bóng dáng đi ra khỏi hành lang, trên đầu mang mũ lưỡi trai màu đen.

Cô đột nhiên đoán được thân phận của người kia.

Lại chính là Nghiêm Khuynh!

Anh dời đến đối diện nhà cô khi nào hả?

Cho dù thần kinh thô như Lục Đồng, cũng dần dần phát hiện chỗ nào không đúng lắm. Trên đường tan học cô ấy liên tục quay lqđ đầu lại nhìn, sau đó nói với Vưu Khả Ý: "Này, cậu không phát hiện mấy ngày nay luôn có mấy người đầu tóc xù dài đi theo phía sau chúng ta sao?"

Vưu Khả Ý không muốn hù dọa cô ấy, cho nên làm như có thật, quay đầu lại liếc nhìn, "Có không? Đâu, ở đâu?"

"Đó, đúng đúng đúng, hiện tại đang nhìn một người trong chúng ta đấy! Tóc và bài hát giày trượt của mình rất giống nhau!" Lục Đồng rất cảnh giác, nhưng cảnh giác đồng thời có chút đắc chí, "Mình cảm thấy có thể là anh ta coi trọng sắc đẹp của chúng ta, bụng dạ khó lường."

Về mặt Vưu Khả Ý nghiêm túc lắc đầu một cái, "Đề ý khuôn mặt đẹp của mình là bụng dạ khó lường, coi trọng sắc đẹp của cậu đó là cạnh thị rất nặng."

Vì vậy thành công dời được lực chú ý của Lục Đồng đi, mỗi ngày không thể thiếu đại chiến dồn ép thay thế nghi ngờ của cô ấy.

Toàn bộ một tuần mẹ không gọi điện thoại tới, giống như hoàn tất vọng toàn đối với cô, ngay cả chửi rủa trực tiếp cũng lười cho.

Vưu Khả Ý nằm ở trên giường gọi điện thoại cho Vưu Lộ, nói chuyện thực tập.

Vưu Lộ là chị của cô, chị ruột. Năm năm trước bởi vì từ chối con đường mà mẹ sắp xếp cho chị ấy, ngược lại gả cho một giáo viên nông thôn mà quyết

liệt với mẹ. Mà năm năm qua, cho dù cùng một lqđ thành phố, từ đầu đến cuối mẹ cũng không cho phép chị ấy bước vào cửa nhà nửa bước.

Nghe cô tự thuật xong, Vưu Lộ bên kia yên lặng một hồi, hỏi cô: "Khả Ý, em trách chị sao?"

"Trách chị làm gì?"

"Nếu như ban đầu không phải chị bắt chấp tất cả rời khỏi nhà, mẹ cũng sẽ không ép em chặt như vậy, có lẽ em có thể làm chuyện mình muốn, tội gì phải gánh chịu những gánh nặng vốn không thuộc về em——"

"Chị." Vưu Khả Ý ngắt lời cô ấy, "Chị biết không, em đã từng rất hâm mộ chị, hâm mộ chị có được sự chú ý của tất cả mọi người, hâm mộ trong mắt mẹ chỉ có chị, hâm mộ chị nhảy múa khiêu vũ tốt hơn em, hâm mộ tất cả của chị."

"."

Trong khoảng thời gian ngắn Vưu Lộ nói không ra lời, sau đó mới nghe bên đầu kia điện thoại chậm rãi truyền đến giọng nói của lqđ Vưu Khả Ý, bình thản mà điềm tĩnh, giống như biển rộng không sóng không gió, yên tĩnh trống trải.

"Nhưng thật ra em là người cực tham lam, khi không có được, nằm mơ cũng muốn có, hiện tại rốt cuộc chiếm được, lại bắt đầu chán ghét tất cả."

"."

"Em đã từng còn hận chị, ước gì không có chị trên thế giới này, ba mẹ chị có một đứa con gái là em đây."

"."

Vưu Khả Ý nhẹ giọng cười rộ lên, nửa là bắt đắc dĩ nửa là nói giỡn hỏi cô ấy: "Chị, có phải chị đang suy nghĩ, cô em gái này thật sự là người phụ nữ đáng sợ nhất không có lương tâm nhất trên thế giới hay không?"

Vưu Lộ cũng cười, dường như cảm thán nói ở đầu kia: "Không, chính chị nghĩ, em gái của chị nhất định là cô gái nhỏ đáng lqđ yêu nhất, thành thật nhất, đáng giá để người ta thật lòng đối đãi nhất trên thế giới này."

Giống như có gió phất qua trong lòng, mỗi một phần ủa bộ phận yếu ớt nhất đều được dịu dàng xoa dịu.

Đôi mắt Vưu Khả Ý chợt đỏ, nhỏ giọng hỏi cô ấy: "Chị, gần đây chị trải qua như thế nào?"

"Như thế nào? Như cũ đi." Vưu Lộ cười lên sáng khoái, cuối cùng thần thần bí bí lại khó nén vui sướng tăng thêm một câu, "Cũng có thay đổi, chỉ có điều còn chưa tới ngày, qua một thời gian nữa, trong nhà lqđ sẽ thêm thành viên mới nữa!"

Giống như một tiếng sấm đập vào trái tim, ngăn lại toàn bộ lời nói ở trong cổ họng. Vưu Khả Ý nằm mơ cũng không nghĩ đến, Vưu Lộ lại mang thai rồi!

Vừa nghĩ tới mẹ có thể sẽ có phản ứng, ngay cả vỏ đại não của cô cũng vang lên một hồi còi báo động dồn dập.

Ngày Tận Thế sao?

Không, Ngày Tận Thế cũng không đáng sợ như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Tiết cuối cùng trên lớp được một nửa thời gian, điện thoại di động vang lên.

Lục Đồng gửi tới tin nhắn nói: "Khả Ý, tối nay hội học sinh có chút hoạt động, tối nay mình trở về!"

Vưu Khả Ý cũng lười phải vạch trần cô ấy.

Gần đây hành tung của Lục Đồng bất định, thường trốn học hoặc về sớm, hội học sinh có thể có hoạt động gì mà muốn chiều cổ cả ban ngày ban đêm như vậy, mà bản thân mình là một trong những học viên của học viện lqđ múa lại không biết gì cả?

Một cặp tình lữ đang nói chuyện phiếm ở hàng cuối cùng, giống như keo như sơn khó phân khó chia rồi, đặc biệt là bộ phận môi.

Giáo sư giả trên bục giảng vỗ sách lên bàn bốp một cái, tức giận nói: "Hai bạn học ở hàng cuối cùng đang làm gì vậy?"

Ba lớp học chung, chừng một trăm người cùng nhau quay đầu lại, nếu như ánh mắt có nhiệt độ, đoán chừng đôi tình lữ kia đã thành một đôi uyên ương nướng.

Nam sinh bao quát nữ sinh mắc cỡ đỏ bừng cả khuôn mặt vào trong lồng ngực mình, trấn định nói: "Giáo sư, tình đến chỗ sâu khó kiềm nén, xin ngài thông cảm."

Cả lớp cười thật to thì Vu Khả Ý đột nhiên ý thức được.

Cán bộ Lục Đồng chưa bao giờ trốn học đột nhiên bắt đầu trốn học, hơn nữa càng trốn càng nồng cuồng, dường như sánh kịp với nghiện, đây không phải là tình đến chỗ sâu khó kiềm nén, còn có thể là cái gì?

Cô bắt đầu vui đầu đánh chữ.

"Đồng chí Lục Đồng, lấy tư cách của một đảng viên, mời nghiêm túc nói cho mình biết, tôn chỉ của đảng là cái gì?"

Ba phút sau, màn hình sáng.

"Thực sự yêu cầu? Mình đoán, bây giờ cậu đang ở trên lớp? Chiều hôm nay không có tiết chủ nghĩa Mác Lê – nín đúng không?"

"Đúng là không có, nhưng đồng chí Lục Đồng, gần đây hành động việc làm của cậu đã hoàn toàn làm trái với tôn chỉ của đảng qđ ta. Mời tìm kiếm lương tâm của mình, sau đó tràn đầy áy náy, hơn nữa "thực sự yêu cầu" nói cho mình biết, có phải cậu yêu đương rồi hay không? (▼^▼×)"

Lục Đồng chỉ trả lời bằng một icon thêm một chuỗi im lặng tuyệt đối: "."

Vu Khả Ý phá giải bất lực, nhanh chóng đáp lại: "(▼^▼×)!"

Sau đó sẽ không có đoạn sau.

Mãi cho đến khi tiếng chuông tan học vang lên, cô mới nhận được một tin nhắn cuối cùng của Lục Đồng: "Nền tảng của bạn bè tốt là cả đời cùng nhau đi! Không phải có ý gạt không nói cho cậu, là chuyện hơi phức tạp, không xử lý được trong khoảng thời gian ngắn. Chờ mình xử lý tốt, nhất định thẳng thắn được khoan hồng với cậu, cậu tin mình! Nhìn ánh mắt chân thành của mình +o+!"

Lục Đồng rất thẳng tính, chưa bao giờ lừa gạt cô cái gì, nhưng bây giờ cho dù gửi tin nhắn giải thích cũng không được, cũng chỉ là "chuyện hơi phức tạp", "không xử lý được trong khoảng thời gian ngắn" và "chờ mình xử lý tốt". Nói và không nói có gì khác biệt.

Vu Khả Ý hơi lo lắng không phải cô ấy gặp phải vấn đề nan giải gì chứ, dù sao mạch não của Lục Đồng còn ngắn hơn trực tràng của chim. Nhưng cô cũng không tiện hỏi tới, chỉ có thể trả lời cô ấy: "Đây là lòng của mình, bán □□ và cái trắng làm bạn bè."

Thường ngày sẽ lập tức triển khai một cuộc đại chiến chèn ép, thức tỉnh về nền tảng bạn bè của cái trắng và não chim với cô nhưng không có tin nhắn hồi âm.

Tan học trên đường về nhà, cô nhận được điện thoại của mẹ, đây là cuộc điện thoại đầu tiên mà bà gọi sau mười ngày gây gổ và đánh cô lần đầu.

Vu Khả Ý đưa di động dính vào bên tai, nhẹ nhàng kêu một tiếng mẹ.

Chúc Ngữ ừ một tiếng, trực tiếp hỏi cô: "Con đã từ chối trung tâm huấn luyện bên kia chưa?"

Ngay cả thăm hỏi bình thường cũng không có một câu, mẹ của cô luôn mạnh mẽ vang dội như vậy, đi thẳng vào vấn đề. Vu Khả Ý nhất thời không lên tiếng.

"Không nói lời nào thì ý tứ chính là không có từ chối, đúng không?" Giọng nói của bà có chút lạnh, giống như dao găm phá vỡ không khí, xuyên qua khoảng cách xa đi tới bên tai của cô.

Vu Khả Ý liếc nhìn bầu trời âm u sắp trời mưa, tăng nhanh bước chân, "Mẹ, con đã nói rồi con rất thích công việc ở trung tâm huấn luyện, con biết rõ mẹ hi vọng con vào đoàn văn công, nhưng tốt nghiệp lại đi qđ cũng không muộn, ít nhất khi thực tập làm công việc con thích, ngay cả mấy tháng cũng không được sao?"

Chuyện đương nhiên, đáp lại cô vẫn là một câu vô tình "Không được."

"Con còn trẻ tuổi, biết cái gì? Thích tính là gì? Thích có thể cho con đời này thành người tiền đồ sáng lạng? Thích có thể cho con cả đời an toàn, ấm no không lo lắng? Trung tâm đào tạo là thứ gì? Hôm nay có ngày mai không có. Vu Khả Ý mẹ cho con biết, mẹ là người từng trải, thấy quá nhiều loại tự do cơ cấu này rồi, con nhất định phải nghe lời của mẹ, không thì trước sau gì cũng hối hận!"

Lại là loại tranh chấp bên nào cũng cho là mình phải này, trước kia cô luôn thỏa hiệp trước. Thế nhưng lúc này cô không muốn thỏa hiệp, giống như cách khoảng cách rất xa, kính sợ đối với mẹ cũng trở nên yếu đi theo tín hiệu.

Cô trầm mặc chốc lát, "Mẹ, con sẽ thử cân nhắc một chút."

"Cân nhắc? Cân nhắc cái gì? Ai cho con cân nhắc lựa chọn rồi hả? Con chỉ có một lựa chọn, từ chối quản lý yêu tinh hại người gì kia!" Mẹ uy nghiêm và quả quyết không bị quấy rầy chút nào bởi vì tín hiệu điện thoại, bà đề cao giọng nói ra lệnh, "Mẹ biết rõ tối nay con đến trung tâm đào tạo dạy múa, buổi tối mẹ cũng sẽ gọi cho con...con cứ liệu mà làm cho mẹ!"

Sau đó là tiếng đô đô lạnh lẽo, thật ra thì cũng không chênh lệch nhiệt độ bao nhiêu với giọng nói của mẹ, giống nhau không mang theo tình cảm, chỉ có tác dụng rất đơn giản là nhấn nhủ tín tức.

Tiếng đô đô là để cho bạn biết, đối phương không muốn tiếp tục nói chuyện thêm với bạn nữa.

Mà giọng nói lớn của mẹ cũng đủ chịu tải giống như tín hiệu.

Đêm đó cứ theo lẽ thường đến trung tâm đào tạo dạy múa, ở trên đường Vu Khả Ý nghĩ thật lâu, nghĩ tới Vu Lộ phụ lòng mong đợi của mẹ, nghĩ tới mẹ cố chấp và không chịu thỏa hiệp đối với việc cô vào đoàn văn công, rốt cuộc vẫn phải thỏa hiệp.

Năm xưa Chúc Ngừ cũng là người trong đoàn văn công, tuổi trẻ được đi biểu diễn ở rất nhiều quân khu, tiền đồ sáng lạng. Vậy mà một lần thành linh xảy ra chuyện ngoài ý muốn ở vũ đài khiến cho bà bị thương, lqđ dây chằng chân phải đứt, từ đó về sau đều lưu lại biến chứng, không thể vận động dữ dội.

Giấc mộng của bà kết thúc khi cách thành công rất gần, cho nên nửa đời sau đều gửi gắm hi vọng vào trên người con gái.

Không phải Vu Khả Ý không hiểu chuyện, chỉ là không cam lòng.

Nếu quyết định chủ ý muốn thỏa hiệp, cả buổi học cô đều suy nghĩ phải từ chối như thế nào, nói cho quản lý cô thay đổi chủ ý, cho nên trong quá trình dạy múa thì lòng có chút không yên, khi làm ra một động tác độ khó cao thì trọng tâm lại không vững, ngã xuống đất.

Đám con nít hoảng sợ thét lên rồi vây quanh cô, ồn ào lộn xộn hỏi cô thế nào.

Mất cá chân của cô truyền đến một hồi đau đớn, có lẽ là trẹo.

Giáo viên lớp bên cạnh nghe tin, chạy tới từ phòng làm việc, không nói hai lời liền muốn đưa cô đi bệnh viện.

Vu Khả Ý nhìn mấy đứa bé trong phòng học, lắc đầu một cái, "Cô Tô, cô giúp trông học sinh một chút, tôi tự gọi xe đến bệnh viện là được."

Vốn tưởng rằng cách thời gian tan lớp còn nửa giờ, người của Nghiêm Khuynh cũng sẽ không chờ ở dưới lầu sớm như vậy, nhưng ai biết đợi khi cô khắp khiêng nhảy ra từ cửa chính của trung tâm đào tạo thì lại nhìn thấy chiếc xe taxi màu xanh dương đã chờ ở ven đường.

Cô từ từ dịch qua, xuyên qua cửa sổ đen thui lúi lờ hồ nhìn thấy người ngồi chỗ tài xế giống như đang ngủ, vì vậy đưa tay gõ cửa sổ một cái.

Người nọ rất nhanh xoay đầu lại, hạ cửa sổ xe xuống.

Vu Khả Ý sững sờ, "Tại sao là anh?"

"Hôm nay Tiểu Lý có chuyện, không tới được." Nghiêm Khuynh cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, "Sao sớm vậy?"

Tiểu Lý là người phụ trách đưa đón cô mỗi Chủ nhật.

Vu Khả Ý khắp khiêng mở cửa xe, phẩy sức bò lên xe, đóng cửa đồng thời mới nói: "Trật chân, phải đi bệnh viện xem một chút."

Nghiêm Khuynh ừ một tiếng, liếc nhìn chân của cô, sau đó nổ máy xe.

"Dây an toàn!" Vu Khả Ý lên tiếng lqđ nhắc nhở.

Nghiêm Khuynh không chút cử động đạp chân ga, thâm tình nhạt nhẽo nói: "Không có thói quen đó."

Từ trong gương chiếu hậu, Vu Khả Ý và anh ta liếc nhau một cái, anh ta rất nhanh dời tầm mắt đi, không có biểu cảm gì.

Quả nhiên là một cơn đồ, không sợ chết.

Vu Khả Ý nghĩ thầm

Trên nửa đường điện thoại di động vang lên, cô móc ra từ trong túi vừa nhìn, tâm tình lập tức càng không tốt hơn.

Là mẹ gọi tới.

Như cô đoán, vừa nhận lên chính là một câu đố ập xuống: "Có phải con lại không nói hay không?"

Cô mệt mỏi đến cực điểm, trên chân lại nhói đau, chỉ có thể nhỏ giọng nói: "Mẹ, con vốn muốn nói ——"

"Đừng nói nhiều với mẹ như vậy, nói hay chưa nói, hai chữ là được!" Đối phương như đinh chém sắt ngăn trở lời giải thích của cô.

Vưu Khả Ý không nhịn được đề cao giọng nói: "Mẹ hãy nghe con nói, vừa rồi con không cẩn thận trật chân, bây giờ đang ở trên đường đi bệnh viện ——"

"Vậy cho nên?" Đối lấy là một câu lạnh nhạt hỏi ngược lại, "Cho nên lại không có biện pháp từ chối kỳ thực tập, phải hay không?"

Cô cứng họng, nửa ngày mới tìm được ngôn ngữ: "Mẹ cho rằng con đang gạt mẹ?"

"Con luôn luôn lấy có rất nhiều." Mẹ cô trả lời như vậy.

Vưu Khả Ý một câu cũng nói không nên lời, cuối cùng chỉ nghe một tiếng đờ, đối phương cúp.

Trong lòng cô phiền não, ném điện thoại ở bên cạnh, nặng nề dựa vào lưng ghế, định nhắm hai mắt lại.

Mất cả chân đau muốn chết, nhưng hình lqđ như trái tim lại càng đau hơn.

Cô nhớ lại năm mười hai tuổi ấy, lần đầu cô có kinh, ở nhà một mình sợ đến mức không biết làm sao, cho dù biết đây là cái gì, vẫn hốt hoảng không biết nên làm như thế nào cho phải. Ngày đó vừa đúng lúc là ngày chị lên sân khấu biểu diễn, mẹ đi theo chị, bởi vì trong khoa của ba bắt đầu hạng mục, nán lại ở trong trường đại học không trở về.

Cô hốt hoảng lo sợ gọi điện thoại cho mẹ, lại bị cắt đứt nhiều lần. Cuối cùng thật vất vả nói thông, không đợi cô mở miệng, mẹ ở đầu kia không nhịn được quát lớn: "Có chuyện gì tới nay lại nói! Chị của con sắp phải lên sân khấu rồi, mẹ muốn chuyển thành máy chụp hình nữa!"

"Mẹ ——" cô chỉ tới kịp hô lên hai chữ này, điện thoại đã bị cắt đứt.

Chỉ còn lại máy bận, tiếng máy bận lạnh lẽo.

Giống hôm nay như lúc.

Có một lần cô cho rằng mình là một đứa bé không có mẹ, bởi vì tất cả trọng tâm của mẹ đều đặt ở trên người chị, cũng chỉ còn lại thất vọng và bỏ rơi đối với cô.

Mà nay, khi cô cho rằng cuối cùng mẹ có thể nhìn đến cô, rốt cuộc mới hiểu, mẹ thấy cũng chỉ là một vật thay thế, một đứa bé thay thế chị múa, một người máy thay thế hoàn thành mơ ước của mẹ.

Vưu Khả Ý nhắm mắt lại, lại vẫn cảm thấy lqđ hốc mắt hơi nóng, chua xót như muốn đòi mạng.

Cô dùng sức dụi dụi con mắt, vẫn không dám mở ra, chỉ sợ vừa mở ra sẽ có chất lỏng không nghe lời lăn ra ngoài.

Không biết xe dừng lại từ lúc nào, cô mở hai mắt mơ hồ đắm lẹ ra, lại đối mặt với đôi mắt đen lay láy trong gương chiếu hậu một lần nữa.

Nghiêm Khuynh ngồi trước cầm một bọc khăn giấy đưa cho cô, cũng không nói chuyện.

Cô hít mũi một cái, mang theo giọng mũi nói với anh: "Cám ơn."

Suy nghĩ một chút, lại bổ sung một câu: "Là chân quá đau rồi, có chút không chịu nổi."

Anh gạt đầu một cái, giống như hoàn toàn không nghi ngờ cô nói dối —— mặc dù lời nói dối này sứt sẹo rất quá đáng.

Vưu Khả Ý lại giải thích: "Bình thường mẹ tôi không phải như vậy, quan hệ của chúng tôi rất tốt."

Nghiêm Khuynh vẫn gạt đầu, không trả lời.

Cô cảm thấy một trận thất bại, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, thì thảo nói: "Tình cảm tốt, quan hệ tốt. Cũng không biết là đang gạt ai."

Một hồi lâu, cô nghe được người ngồi trước nói nhỏ một câu: "Cần gì quá nghiêm khắc như vậy? Từ mẹ này, có thể xuất hiện ở trong sinh mệnh cũng là chuyện tốt rồi, dù sao có cũng hơn không có."

Cô ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn anh, lại vừa vịn sau khi nhìn thấy đôi mắt kia dời khỏi gương chiếu hậu.

Nghiêm Khuynh nhìn thẳng phía trước, vẻ mặt nhạt nhẽo mà khởi động xe hơi, giống như vừa rồi chưa từng nói qua cái gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Vưu Khả Ý đi khắp khệnh, mắt cá chân chân phải vô cùng đau đớn, nhưng cô không trông cậy vào Nghiêm Khuynh sẽ đến giúp cô.

Cửa bệnh viện có hai bậc thang, khi lên có chút khó khăn, thân thể cô quơ quơ, người phía sau lập tức đưa tay đỡ cô.

"Cám ơn." Cô nhỏ giọng nói, không biến sắc kéo dài khoảng cách.

Nghiêm Khuynh dừng một chút, cùng cô lướt qua nhau, "Tôi đi đăng kí."

Nói không ra là loại cảm giác gì, cô ngồi vào trên ghế ở cửa, nhìn người đàn ông kia yên lặng xếp hàng đăng kí, từ đầu tới đuôi cũng không quay đầu lại liếc nhìn cô một cái.

Quần áo đen của anh rất phẳng, nổi bật lên thân hình thon dài cao lớn, gò má bị ánh đèn trên đầu chiếu lên, có vẻ hơi mờ mông lung không rõ.

Anh và thế giới của cô vốn nên không hề gặp nhau, thế nhưng lúc này đang giúp cô xếp hàng đăng kí.

Cuối cùng bác sĩ nói chân của cô chỉ bị trật bình thường, không có gì đáng ngại, nghỉ ngơi một khoảng thời gian là tốt rồi, nhưng sau một tháng cũng không thể múa.

Sau khi bôi thuốc và băng bó lại, cô hành động có chút không tiện, phí sức xoay người lại nhặt giấy chân phải thì có người lại nhặt lên trước cô một bước.

"Cái đó ——" cô có chút khó xử, "Tôi tự mình tới là được."

Nghiêm Khuynh nhận lấy xe lăn từ trong tay y tá, đẩy tới trước mặt cô, sau đó đỡ cô lên, cuối cùng chỉ nói câu: "Không có việc gì."

Xuyên qua đại sảnh, xe lăn sẽ một đường đến trước xe taxi ngoài cửa lớn. Lần đầu tiên Vưu Khả Ý được đối xử đặc biệt, chống lại ánh mắt của rất nhiều người, mặt cũng hơi đỏ bừng lên.

Cũng nhanh đến lúc ra cổng, đâm đầu vào một người phụ nữ đi tới, tầm mắt đụng vào Vưu Khả Ý thì lập tức sững sờ.

"Khả Ý?"

Vưu Khả Ý há miệng, không ngờ lại có thể gặp được phải chị ở bệnh viện.

Vưu Lộ tới bệnh viện khám thai, đột nhiên nhìn em gái ngồi trên xe lăn, bị sợ đến mức mắt cũng trừng lớn.

Vưu Khả Ý vội vàng giải thích nguyên nhân hậu quả, nói rõ mình chỉ bị trật, từ trong bệnh viện ra ngoài hành động bất tiện, cho nên y tá mới đẩy xe lăn cho cô.

Vưu Lộ thờ phào nhẹ nhõm, lúc này ánh mắt mới rơi vào người Nghiêm Khuynh, "Vị này là."

Trong khoảng thời gian ngắn, Vưu Khả Ý lại không biết mở miệng như thế nào.

Cuối cùng Nghiêm Khuynh gật đầu một cái với Vưu Lộ, "Xin chào, tôi là tài xế đưa Vưu tiểu thư tới bệnh viện."

Nhịp tim của Vưu Khả Ý chậm nửa nhịp, ngẩng đầu nhìn anh, lại chỉ nhìn thấy cảm đường vòng cung đẹp đẽ của anh. Cùng với t shirt màu trắng hơi lộ ra bên trong áo bành tô.

Cô nghĩ, thật sự là một người thô kệch không biết phối hợp, áo bành tô lại phối với t shirt.

Nhưng tầm mắt dừng lại chốc lát trên cổ của anh, cô nhìn thấy hàu kết ở cổ của anh, bởi vì nói chuyện mà hơi rung rung.

Vưu Lộ không ngờ một tài xế taxi thế nhưng lại có lòng tốt như vậy, còn vào bệnh viện cùng với hành khách, vì vậy đưa tay vào trong túi bỏ tiền, rất cảm kích nói: "Cám ơn anh, hiện tại khó gặp được người có lòng tốt, giúp người làm niềm vui như anh vậy."

Vưu Khả Ý vội vàng ngăn lại, nói mình qđ mang theo tiền xe.

"Sao không hiểu chuyện như vậy?" Vưu Lộ đẩy tay của cô ra, cố ý đưa hai trăm đồng cho Nghiêm Khuynh, "Đây là một chút tấm lòng, cảm ơn anh đã chăm sóc em gái tôi."

Vưu Khả Ý hơi lúng túng nhìn Nghiêm Khuynh, có chút lo lắng anh sẽ tức giận.

Nhưng anh chỉ lắc đầu một cái, "Không cần, chỉ là một cái nhấc tay."

Vưu Lộ kiên trì phải trả tiền, vừa cảm ơn một hồi, muốn anh cần phải nhận lấy.

Vưu Khả Ý chỉ cầu thoát khỏi tình trạng lúng túng hiện tại, vội vàng lấy tiền, nhét vào trong tay Nghiêm Khuynh, sau đó nói với Vưu Lộ: "Chị, chị đi kiểm tra đi, hiện tại em phải về nhà, Lục Đồng còn đang chờ em ăn cơm nữa!"

Vưu Lộ lo lắng cho cô, nhất định đưa cô trở về. Vưu Khả Ý chỉ có thể ra hiệu Nghiêm Khuynh đi nhanh lên, cười phất tay một cái với Vưu Lộ, nói Lục Đồng sẽ chờ cô ở dưới lầu, không cần lo lắng.

Trên đường về nhà trong xe vẫn trầm mặc, lúc xuống xe, Nghiêm Khuynh mở cửa gọi cô lại, đưa lại hai trăm đồng.

Cô có chút lúng túng, "Tôi cũng chưa trả phí đăng ký và tiền thuốc thang cho anh... anh, anh cầm đi."

"Những thứ kia cộng lại cũng không đến 100." Nghiêm Khuynh nói.

"Nhiều thì anh giữ lại là tốt rồi, anh kiểm tiền vậy." Vưu Khả Ý nói theo bản năng, rồi lại mắc kẹt ở một nửa, lúng túng hơn rồi, "Anh kiểm tiền, khu khụ, anh kiểm tiền cũng không dễ dàng."

Lời mới ra miệng, cô chỉ nghe thấy người trước mặt cúi đầu cười ra tiếng, vừa ngẩng đầu, rút cuộc lại nhìn thấy hầu kết của anh qđ rung động.

Đó là một trận rung động thông thả mà linh hoạt, tự nhiên, bừa bãi.

Giống như mùa đông trên núi tuyết đột nhiên nổi lên một trận gió, đầu cành tuyết động có chút rung rung, có bông tuyết rơi xuống lã chã, yên lặng không một tiếng động bao trùm ở trên mặt tuyết óng ánh.

Thế nhưng rất đẹp mắt, rất hấp dẫn.

Cô hơi kinh hãi cúi đầu, kết quả nghe anh cười như không cười hỏi cô: "Làm sao cô biết tôi kiểm tiền không dễ dàng?"

Cô ho khan hai tiếng, "Anh dài nắng dầm mưa, sống qua ngày trên mũi dao, dĩ nhiên không dễ dàng." Kết quả nói xong lời cuối cùng thì chính cô cũng nói không nổi nữa, chỉ cảm giác mình quả nhiên là sinh viên ngành nghệ thuật, nói một câu cũng phải nói lộn xộn lung tung, giống như không đạt tiêu chuẩn ngữ văn tiểu học.

Dài nắng dầm mưa.

Sống qua ngày trên mũi dao.

Anh rõ ràng là vai nam chính qđ Tiểu Ngao Giang Hồ.

Kết quả lúc lúng túng ngẩng đầu, thế nhưng nhìn thấy trong đôi mắt xưa nay bình tĩnh không gợn sóng xuất hiện chút ý cười, điều này làm cả người anh cũng trở nên dịu dàng. Con người đen nhánh sáng ngời, khỏe mỗi khê nâng lên, cùng với chân mày khỏe mắt cũng dính phải một chút ám áp.

Vậy mà nụ cười đó biến mất quá nhanh, trong chớp mắt Nghiêm Khuynh đã nhét tiền vào trong tay cô, nghiêng người đóng kỹ cửa xe, "Đi thôi, tôi đưa cô lên."

Vưu Khả Ý bị anh đỡ đi hai bước, bỗng nhiên dừng lại.

"Chuyện đó."

Vừa rồi là đầu óc cô mắc kẹt, hiện tại mới ý thức được, cô lại đồng ý mang một người xa lạ về nhà.

Hơn nữa người xa lạ kia còn là người đàn ông thân phận phức tạp trước mắt.

Nghiêm Khuynh cũng dừng lại, không lên tiếng, lẳng lặng nhìn cô, hình như nhìn rõ tâm tư của cô.

Cặp mắt kia sáng ngời lại thâm sâu, cứ như vậy không hề trở ngại cùng cô chạm vào nhau ở giữa không trung, chờ đợi câu dưới của cô.

Vưu Khả Ý chần chờ chốc lát, sau đó đưa tay ấn thang máy, "Không có gì, chỉ là muốn nói, nhà tôi có chút loạn, có thể không tiện mời anh vào ngồi một chút."

Đây là nhượng bộ lớn nhất của cô lqđ rồi.

Tia sáng trong thang máy luôn là dư thừa giống như ánh mặt trời giữa hè nổi bật nhất đều tập trung ở chỗ thu hẹp trong trời đất này.

Chân phải không thể chịu lực, cho nên trọng tâm toàn thân chỉ có thể đều đặt ở chân trái, vốn chỉ nhẹ nhàng nắm tay của anh, càng về sau lại biến thành cả người đều tói gần trên vai anh. Vuur Khả Ý có chút ngượng ngùng chỉnh chỉnh thân thể, chân trái chưa xót muốn chết.

"Không cần để ý." Ngay cả đầu Nghiêm Khuynh cũng không chuyển xuống, vững vàng chống được cánh tay của cô, "Nếu không sẽ mệt chết."

Vì vậy tư thế của hai người lập tức biến thành gần bó thật chặt, hơn nửa người cô đều dựa vào trên người của anh.

Tiếp xúc gần như không có khoảng cách, thân mật đến khó bỏ qua

Vuur Khả Ý ngửi thấy một mùi thuốc lá nhân nhạ, mang một ít mùi bạc hà như có như không, vì vậy nhịp tim đã kiềm lại đột nhiên tăng nhanh, giả vờ như không có việc gì hỏi anh: "Anh hút thuốc lá vị bạc hà?"

"Không phải."

"Tôi ngửi thấy mùi bạc hà." Cô ho khan hai tiếng, cúi đầu nhìn bóng dáng hai người.

Thế nhưng giống như người tình nồng tình mật ý.

Đỏ mặt lqđ.

"Là kẹo bạc hà." Cuối cùng Nghiêm Khuynh nghiêng đầu liếc nhìn cô một cái.

Vuur Khả Ý nhớ đến ba, mặc dù bình thường không hút thuốc lá, nhưng khi liên hoan cùng giáo sư trong trường học thì thỉnh thoảng cũng sẽ rút lên một hai điếu, khi về nhà cũng sẽ ăn mấy viên kẹo bạc hà, tránh cho mùi vị quá nồng, bị vợ và con gái ghét bỏ.

Cô không nhịn được hỏi anh: "Anh có bạn gái sao? Cô ấy không thích anh hút thuốc lá?"

Nghiêm Khuynh dừng một chút, ngẩng đầu nhìn con số biểu hiện trên thang máy, "Sắp tới."

Sắp tới có ý tứ là có hay lqđ không có đây?

Vuur Khả Ý âm thầm suy đoán, loại người có thân phận như anh hẳn là không thiếu phụ nữ rồi.

Mãi cho đến khi cửa thang máy mở ra, bọn họ đứng ở cửa nhà cô thì Nghiêm Khuynh mới nói: "Lần trước nói chuyện với cô ở bên ngoài trường học, cô đòi đầu đi chỗ khác rồi."

Vuur Khả Ý không biết tại sao anh nhắc tới việc này, suy nghĩ một chút, "Bởi vì anh đang hút thuốc lá ——"

Nói tới chỗ này, cô đột nhiên hiểu ý rồi, gần như có chút không dám tin tưởng hỏi anh: "Cho nên anh mới ăn kẹo bạc hà?"

Lại là bởi vì cô?

Nhịp tim đột nhiên lqđ tăng nhanh.

Ở trong hành lang yên tĩnh như vậy, Nghiêm Khuynh cúi đầu xuống nhìn cô, ánh mắt bình tĩnh.

"Người giống như tôi, bị người xem thường sau lưng là chuyện thường, đã sớm quen thói, nhưng tập mãi thành thói quen cũng không có nghĩa là thích. Nếu như có thể, ít nhất tôi hi vọng khi mặt đối mặt có thể tránh khỏi loại tình trạng này." Giọng nói kia không nhanh không chậm, giống như đang trần thuật một sự thật không quan trọng lắm, "Bởi vì tôi tương đối am hiểu nhìn ánh mắt người mà nói chuyện."

Một phút trước trái tim Vuur Khả Ý còn nhảy rất nhanh đột nhiên bình tĩnh lại.

Ánh đèn trên đầu không chói mắt, bởi vì tư thế của người đàn ông ở trước mắt khẽ cúi đầu mà hơi che bóng, tạo thành sự chênh lệch rõ ràng với mảng ánh sáng này.

Cô không thấy rõ vẻ mặt của anh, thế nhưng lqđ đôi mắt lại làm trong lòng cô co rút nhanh một hồi.

Hoặc nói làm cô khổ sở chính là mục đích mà anh nói ra khỏi miệng, giống như không thêm để ý lời nói chút nào.

"Không phải vậy." Cô nghe mình giải thích, "Không phải tôi xem thường anh, tôi chỉ, chỉ không quen ngửi mùi thuốc lá."

Nhìn thẳng vào mắt chốc lát, hai mảnh môi mỏng trơn bóng đẹp mắt khẽ cong lên, "Tôi biết rõ."

Cho nên mới có kẹo bạc hà.

Cho nên trong mùi thuốc lá mới có mùi bạc hà như có như không.

Vưu Khả Ý không biết tại sao mặt của mình đột nhiên nóng lên rồi.

Giống như cành yếu ớt khó chịu được sức nặng của tuyết đọng, bỗng nhiên buông lỏng, trong nháy mắt, vô số bông tuyết trắng thật nhỏ xóp bay là tả mà rơi xuống.

Hành lang yên tĩnh như thế.

Yên tĩnh đến mức cô gần như nghe được tiếng lqđ tuyết rơi.

Rắc rắc, có người mở cửa.

Lục Đồng mặc bộ quần áo gấu ngựa ở nhà vừa dày vừa nặng rất buồn cười, sững sờ đứng ở cửa, "Khả, Khả Ý? ? "

Cô nghe thấy tiếng bước chân ở cửa, nhưng rất lâu không chờ được Vưu Khả Ý mở cửa đi vào, cho nên tự mình đến mở cửa, không thể nghĩ đến bất gặp một đôi.

Hơn nữa Vưu Khả Ý gần như dựa vào trên thân người đàn ông kia, tư thế rất thân mật.

Vưu Khả Ý thắng người lên theo bản năng, rất nhanh kéo ra khoảng cách của hai người.

"Tôi đi về trước đây." Cô á náy cúi đầu nói cảm ơn, "Hôm nay thật sự cảm ơn anh."

Sau đó cũng không quay đầu lại mà lqđ vào phòng.

Nghiêm Khuynh nhìn cánh cửa kia khép lại ngay trước mắt, đúng lúc đỉnh đầu bụp một tiếng rồi đèn cũng tắt, quanh mình lâm vào một vùng tăm tối.

Một nháy mắt ngẩn ngui, anh nhìn thấy tổng thể cảnh trí trong phòng, giấy lót tường là màu vàng nhạt, bàn ăn phong cách Châu Âu, trên trần nhà treo đèn lồng ô vuông màu sáng. Anh cười cười.

Quả nhiên là hai thế giới khác biệt rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Nếu học sinh múa chuyên nghiệp không thể múa, có lên học hay không đều là một chuyện.

Chân của Vưu Khả Ý không thể vận động dữ dội ít nhất một tháng, định xin nghỉ bệnh. Không phải đúng lúc kẻ thù của Nghiêm Khuynh đang tìm cô sao? Trong khoảng thời gian này vừa dưỡng chân, vừa tránh đầu gió, cũng là biện pháp tốt nhất cử lưỡng tiện.

Khi gọi điện thoại đến trung tâm đào tạo xin phép, giọng nói của quản lý quan tâm tình cảm mà không lời nào có thể miêu tả được, ngược lại còn nhiều hơn mấy phần nhân tình so với mẹ. Buổi chiều gọi điện thoại, buổi tối lqđ lại nhận được bưu kiện của quản lý, đính kèm là một tệp văn bản, chừng mười trang đều là những điều chú ý và thực đơn bồi bổ người bị trật xương.

Vưu Khả Ý có chút dở khóc dở cười, lúc hiểu ra thì đột nhiên lại có chút không ra tư vị gì.

Ngay cả một người ngoài cũng có thể cho ám áp, mẹ của cô lại keo kiệt được không muốn cho, đây thật đúng là Tương đối châm chọc.

Sau đó là Lục Đồng, tốn thời gian một đêm chất vấn cô và người đàn ông đưa cô trở về có quan hệ thế nào.

"Thật sự là quan hệ của tài xế taxi tốt bụng và hành khách bất hạnh bị thương ở chân." —— Vưu Khả Ý đặc biệt tăng thêm hai từ miêu tả để phủi sạch quan hệ.

"A ——" Lục Đồng kéo dài giọng nói ý vị sâu xa, nhấn Vưu Khả Ý trên ghế sa lon một cái, còn mình thì ngồi đối diện cô, "Chẳng qua mình có một nghi vấn, sao đáng đáp tài xế taxi tốt bụng này lại giống như một nhân sĩ xã hội mà mình đã gặp đây?"

"Giương mặt phổ biến?" Về mặt ngây thơ và giọng điệu giống như thật.

"Phổ biến em gái cậu!" Tốc độ giọng của Lục Đồng thay đổi còn kinh người hơn tốc độ cô trật chân, gần như cất cao năm độ trong nháy mắt, "Vưu Khả Ý, đó là người nào hả? Lần trước khi ăn quán cậu còn thúc giục mình đi nhanh lên, chỉ sợ tránh không kịp, sao hôm nay bộ dáng giống như cậu ước gì dính vào trên người anh ta như vậy?"

"Khi nào thì mình dính vào trên người anh ta? Còn không phải bởi vì trên chân có thương tích, đứng không vững!" Vưu Khả Ý chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, giả vờ đầm đầm chân, muốn lấy lão lệ (nước mắt) tung hoành để lừa dối vượt qua kiểm tra.

Lục Đồng trực tiếp hỏi cô: "Các người dính lưu quan hệ thế nào?"

"Minh vậy ở ven đường, xe taxi của anh ta rất nhanh dừng lại, cứ như vậy sinh ra đoạn quan hệ tài xế chở khách và hành khách."

Sau một hồi nói nhảm nói liên thiên, rốt cuộc Vưu Khả Ý khuất phục dưới thâm uy của Lục Đồng, khai báo đảng hoàng mấy lần gặp nhau với Nghiêm Khuynh một lần. Lục Đồng quả nhiên bị sợ hãi, cường điệu "Đây chính là tên côn đồ." lần nữa, "Vừa rồi cậu lại có thể dựa vào trên vai anh ta, cô nhóc à đầu óc cậu không hư mất chứ?" cùng với "Nếu như cậu chỉ tính mượn bả vai dựa một chút này thì toàn thế giới cũng chưa có loại trò chơi trẻ sinh đôi kết hợp này rồi".

Nét mặt của Vưu Khả Ý như muốn nói "Nhìn đi, mình biết cậu sẽ như vậy mà cho nên mới không nói cho cậu".

Lục Đồng tát một cái lên trên trán cô, "Mình nói nghiêm chỉnh! Cậu theo mình cãi gì đây? Cậu là heo sao, thần kinh thô giống như một loại mì sao? Đó là người nào hả? Hả? Hả? Hả?"

Liên tiếp "Hả" hành hạ Vưu Khả Ý đến chạy trời chết, cuối cùng chỉ có thể lấy ra một câu "Mình còn chưa hỏi cậu nói yêu đương đôi khi nào, tượng là ai, tại sao không nói với mình, vậy sao cậu còn truy vấn mình tới đây hả?", lúc này nét mặt Lục Đồng trầm xuống, vén tóc xuống, bình tĩnh liếc cô một cái, "Bà đây đi tắm, không muốn tốn nhiều nước bọt với cậu."

Cồi đời này có rất nhiều bí mật không muốn người biết, cho nên không muốn người biết, bởi vì chúng nó còn chưa tới trình độ lqđ có thể thấy mặt trời. Lục Đồng hiểu rõ, Vưu Khả Ý cũng hiểu, cho nên dứt khoát không hỏi tới nữa.

Trước khi ngủ, Vưu Khả Ý gửi tin nhắn cho Nghiêm Khuynh: "Hôm nay cảm ơn anh, còn nữa, kế tiếp tôi xin nghỉ bệnh một tháng, anh không phải cần tìm người theo tôi nữa."

Hình như quá nghiêm túc?

Cô suy nghĩ một chút, tăng thêm một cái ký hiệu nét mặt :) nho nhỏ, ngoài một cái thx, cuối cùng còn một cái ps: thx ý tứ chính là cảm ơn anh.

Đội gần hai mươi phút cũng không có đội được hồi âm, cô len lén đẩy rèm cửa sổ nhìn đối diện, vừa vặn nhìn thấy Nghiêm Khuynh mặc đồ ngủ đi vào trong phòng khách, vừa dùng khăn lông lau tóc, vừa ngồi xuống ở trên ghế sofa, thuận tay cầm điện thoại đi động trên bàn uống trà nhỏ lên.

Vài giây, anh đột nhiên nghiêng đầu nhìn lại phương hướng nhà cô.

Vưu Khả Ý bị sợ đến mức lập tức khép lại rèm cửa sổ, giống như đã điều nhào tới giường, che ốt vào trong chăn.

Sau đó lại phục hồi tinh thần lại, kỳ quái, cô không làm việc gì trái với lương tâm, chỉ xem anh nhận được tin nhắn chưa, tại sao chột dạ như vậy? Sau đó cô lại hung hồn lộ đầu ra.

Điện thoại đi động rung hai cái.

Cô mở ra xem, là tin nhắn của Nghiêm Khuynh: "Không cần cảm ơn."

Đúng lúc đang may mắn vừa rồi rình coi hần là không bị người ta phát hiện, tin nhắn thứ hai tới đúng hạn: "Ngoài ra, trên rèm cửa sổ có bóng người."

Lập lại cái tin nhắn ngắn này đã lâu, Vưu Khả Ý mới hậu tri hậu giác phản ứng kịp cái gì gọi là "trên rèm cửa sổ có bóng người."

Giống với đèn đuốc sáng choang trong phòng, cho dù rèm cửa sổ khép lại, người trong phòng đang làm gì rõ ràng cũng sẽ phản chiếu ở trên rèm cửa sổ.

Cô lại làm đà điều.

Cô hốt ha hốt hoảng chui vào chăn chỉ sợ tư thế rình coi bị phát hiện.

Nhưng cô thật sự không muốn rình coi =_!=!

Cô bắt đầu bíp bíp định ra tin nhắn giải thích: "Vừa rồi có muỗi chích tôi, nên tôi phải vội vàng chui vào chăn——" xóa xóa xóa!

Đây là bệnh thần kinh lấy có cái gì? Giữa mùa đông con muỗi từ đâu tới?

"Thời tiết lạnh quá, đứng ở trước cửa sổ một lát, bị đông cứng vội vàng trở về chăn ấm áp ——" xóa xóa xóa!

Cô bị đông cứng chết cũng không có một cái rắm quan hệ với anh, nói chút tạp nham này làm gì?

Vưu Khả Ý trầm tư nửa ngày, chỉ gửi một lqđ câu "Tôi ngủ trước" qua.

Nghiêm Khuynh đứng ở phía trước cửa sổ, nhìn gian phòng đối diện tắt đèn sáng trong nháy mắt, lâm vào tối đen như mực, ngay sau đó liền nghe âm thanh điện thoại di động rung.

Cô nói: "Tôi ngủ trước."

Không phải là "Ngủ ngon" có vẻ cột nhà, cũng không phải "Gặp lại" xa cách, chỉ là một câu trần thuật sự thật, lại để lộ ra lễ phép và tôn trọng của cô đối với người đang kết nối, tránh cho khỏi đối phương sẽ còn tiếp tục chờ đợi cô hồi âm.

Đầu ngón tay Nghiêm Khuynh hơi ngừng lại, nhẹ nhàng đánh ra một chữ trên màn hình: "Ừ."

Màn hình rất nhanh đen lại, giống như đêm tối yên tĩnh phía ngoài.

Trong thời gian chân bị thương, một mình Vưu Khả Ý rảnh rỗi móc meo ở nhà, tự do tới quá nhanh quá dễ dàng, giết cô trở tay không kịp, giống như khi đêm đông phòng hoa chúc cô dâu cũng không biết được xxoo như thế nào, chỉ có thể giương mắt nhìn.

Có lúc cô ngồi xem ti vi ở trên ghế sa lon, xem một chút liên vui ở nơi đó ngủ, thỉnh thoảng còn có thể nằm mơ.

Đại đa số những giấc mơ kia đều có liên quan đến tuổi thơ.

Cô mơ thấy mình lúc đó, một đầu tóc vàng thừa thốt, gầy đến mức giống như dân chạy nạn không đầy đủ dinh dưỡng mới từ khu lqđ vực nạn đói trở về, ngay cả lông mày cũng rất nhạt rất mỏng, thoạt nhìn cực kỳ không có tinh thần.

Duy nhất nhìn được chính là cặp mắt kia, trắng đen rõ ràng, khi nhìn bạn giống như có lưu huỳnh chớp động —— thế nhưng cũng không làm nên chuyện gì, bởi vì trên khuôn mặt nhỏ nhắn lớn cỡ bàn tay lại không đầy đủ dinh dưỡng đột nhiên có một đôi mắt to toát linh khí ra bốn phía, nói thật ra, chỉ giống như con khỉ gầy, ngược lại hơi dọa người.

Ngược lại, Vưu Lộ cũng không giống vậy, từ nhỏ đã rất xinh đẹp, bước đi ngẩng đầu ưỡn ngực, giống như con công kiêu ngạo.

Hai chị em đi cùng một chỗ, được người chú ý vinh viễn là chị, ngay cả mẹ cũng nói "Đứa nhỏ Vưu Lộ này và tôi lúc còn nhỏ giống như một khuôn mẫu khác ra", là giọng nói kiêu ngạo, là hải lòng vui sướng.

Trung Quốc đất rộng của nhiều người cũng nhiều, hễ ra cửa, không gặp phải mấy người quen mới là chuyện lạ. Mà mỗi khi gặp người quen, nghênh đón Vưu Lộ luôn tương tự với loại "Trời ạ!! đây là đứa trẻ nhà ai, đáng đáp thật là xinh đẹp!" này, cho dù là nịnh nọt hay thật lòng ca ngợi, mà khi ánh mắt của đối phương rơi vào trên người Vưu Khả Ý thì đều sẽ dừng lại chốc lát, sau đó nói một câu, sao em gầy thon thả như vậy, không hổ là múa, tư thái này chính là không giống nhau!

Người Trung Quốc sẽ nói, không đầy đủ dinh dưỡng cũng có thể nói thành là đáng về tốt. Khi Vưu Khả Ý không hiểu chuyện thì đã từng cũng vui vẻ ra mặt vì lời như thế, nhưng nếu người không lớn lên cũng sẽ không có nhiều phiền não như vậy, nói không rõ là khi nào thì bắt đầu, cô chợt hiểu ý của lời này, cũng hiểu ý nghĩa khi người nói chuyện dừng lại ngăn ngừa là như thế nào.

Ý nghĩa chính là người ta vắt hết óc vừa muốn nói ra một câu nghe vào vẫn tính là lời khích lệ khách khí.

Ý nghĩa chính là cô và Vưu Lộ đứng chung một chỗ quả thật không thể so sánh, làm cho người ta ngay cả khen tặng bình thường cũng không nói được.

Cô mơ thấy mình và Vưu Lộ cùng nhau được mẹ đưa đến lớp múa, mới đầu là học múa cổ điển, xương cốt Vưu Lộ mềm, mọi thứ khom lưng giạng thẳng chân lộn nhào đều được, luôn được giáo viên khích lệ. Mà cô thì sao, khi luyện kiến thức cơ bản luôn vì dây chằng không kéo ra mà đau đến mức trực tiếp rơi nước mắt.

Giáo viên dạy múa nhiều năm, không hiểu ý thương đứa bé, chỉ một mực áp chế đùi của cô, sau đó liều mạng đè ngực của cô lại, lqđ đè cái ót của cô đến trên móng.

Cô vẫn kêu đau, thậm chí khóc lớn oa oa, rốt cuộc cảm thấy cái ót và thân thể chạm nhau một giây, lúc này giáo viên cũng buông lỏng cô ra, thở dài, "Xương cốt đứa nhỏ này thật cứng rắn!"

Khi đó mẹ làm thế nào đây?

Mẹ nhận họ ở cửa ra vào, lại chỉ dắt Vưu Lộ tay, mắt lạnh nhìn nước mắt của cô.

Mẹ nói: "Đứa bé nhà của chúng ta không hèn yếu như vậy, tư chất không đủ cũng chỉ có thể dùng chăm chỉ sau đó để đền bù, khóc lóc rồi rít ở trước

mặt người ngoài tính là gì?"

Bà lôi kéo tay Vu Lu đi ra ngoài, lạnh lùng nói với Vu Khả Ý: "Lúc nào đừng khóc, thì lúc đó lại đi theo!"

Mẹ kiều ngạo từ khi sinh ra, là sâu tận xương tủy. Bà không cần đứa bé vô dụng, bà không thích đứa bé sẽ làm bà mất mặt. Bà luôn nói đến chuyện tình năm đó ở đoàn văn công, bà lấy một khúc múa cổ điển Đại Giang Nam Bắc, được cả đám thủ trưởng dưới đài khen là "Thiên nga nhỏ bên trong Đoàn văn công".

Bà đã từng tiếc nuối rất nhiều năm, bởi vì con thiên nga nhỏ này đứt cánh, nhưng khi nhìn thấy Vu Lu múa, bà cũng biết sẽ có một con lqđ thiên nga nhỏ khác giúp bà thực hiện giấc mơ chưa xong đó.

Chỉ là trong giấc mơ kia bất kể như thế nào cũng không tồn tại Vu Khả Ý.

Thật ra thì thời gian nằm mơ rất có hạn, nhưng chỗ thần kỳ của giấc mơ chính là nó có thể biến sự việc rất nhiều năm qua trở thành đoạn phim có thật, sau đó nhanh chóng thoáng qua ở trong đầu bạn. Bạn không cần phải hết sức chăm chú giống như lúc xem phim điện ảnh vậy, nhưng lại càng có thể cảm nhận được tình cảm chất chứa trong mỗi một tấm hình hơn lúc xem phim.

Uất ức. Không cam lòng. Tự ti. Hèn nhát. Thất vọng.

Cuối cùng diễn biến thành tập mãi thành thói quen.

Cuối cùng Vu Khả Ý mơ thấy sinh nhật mười tuổi năm ấy, cô hướng về phía bánh ngọt cầu nguyện: tôi hi vọng chị có thể biến mất từ trong sinh mệnh của mình. Sau đó cô dập tắt cây nến, lấy một loại ác độc lại thấp thỏm chờ đợi thực hiện nguyện vọng ngày ấy.

Năm năm sau, ngay khi cô mười lăm tuổi, ngay khi cô đã hiểu cầu nguyện chuyện như vậy là ngây thơ hoang đường mà không cần ôm bất kỳ mong đợi nào, nguyện vọng đột nhiên thực hiện.

Vu Lu hơn cô ba tuổi tự tiện sửa lại nguyện vọng thi đại học, đổi lựa chọn học viện múa của mẹ cho chị ấy thành đại học nông nghiệp. Đợi đến lqđ khi mẹ phát hiện thì tất cả đã thành kết cục đã định.

Một năm kia, Vu Lu không sợ hãi chút nào nói với mẹ: "Cho tới bây giờ con đều không thích múa, múa vì mẹ nhiều năm như vậy, hôm nay con cũng nên sống cho mình một lần."

Chị ấy nói: "Con thích thực vật, thích nghiên cứu khoa học, thích cảm giác đầm đìa mồ hôi ở dưới ánh mặt trời, mẹ, con muốn cuộc sống không phải đứng khổ luyện ngày đêm ở trong phòng luyện tập chỉ vì mấy phút ở trên sân khấu biểu diễn như vậy, con muốn sống vì mình, mà không phải những người xa lạ quan hệ tám sao cũng với không tới dưới sân khấu ấy!"

Mẹ đẩy chị ấy ra khỏi nhà, bảo chị ấy biến, mà chị ấy lqđ thật sự lẩn đi.

Trong mấy năm này, chị ấy đi làm bên ngoài, chuyện gì cũng đã làm —— rửa chén, bưng bê, gia sư, thậm chí giao thực phẩm.

Ba giấu mẹ cho chị ấy tiền, nộp học phí thay chị ấy, mỗi lần mẹ phát hiện, đều thật ồn ào một trận. Mà chân chính quyết liệt là khi chị ấy thực tập năm tư, chị ấy đi sở nghiên cứu nông nghiệp ở nông thôn, yêu một giáo sư nông thôn ở nơi nào, một người đàn ông bình thường sinh ra ở nông thôn.

Chị ấy muốn gả cho anh ta, mẹ chỉ nói một câu: "Từ nay về sau không cần bước vào cửa nhà ta."

Mẹ tâm tâm niệm niệm mong đợi con thiên nga nhỏ này có thể thực hiện tâm nguyện năm đó thay bà, ai biết đó cũng không phải một con thiên nga nhỏ ngoan ngoãn, sau khi cánh đã mọc cứng cáp thì không bao giờ nghe lời lqđ bà nữa, cuối cùng đã tính khó sửa đổi, bay khỏi bàn tay của bà.

Sau đó thì sao?

Sau đó bà lại cảm thấy trăm nghìn ý nghĩ đều thiêu đốt, vừa quay đầu lại mới nhìn thấy Vu Khả Ý, nhìn thấy con gái nhỏ bị bà lạnh nhạt nhiều năm. Khi đó Vu Khả Ý đã nảy nở rồi, không còn là đậu nành gầy yếu đó nữa, mười lăm tuổi hai gò má cô đầy đặn, bởi vì đang dậy thì, có đường cong mỹ lệ của thiếu nữ.

Cô vẫn sống ở dưới bóng mờ của chị, cho nên múa cũng chăm chỉ hơn ai khác đều, quả thật siêng năng có thể bù vụng về, cũng biến thành xuất chúng nổi bật.

Cô lựa chọn ballet và múa hiện đại, một khắc đứng múa ở trên sân khấu kia, tiếng vỗ tay dưới đài như sấm động. Đoàn trưởng Đoàn văn công và Chúc Ngừ là bạn bè nhiều năm, lúc ấy quay đầu lại nói với bà: "Tôi nhìn thấy con thiên nga nhỏ thứ hai rồi."

Trong cơ thể mơ hồ có một hạt mầm thức tỉnh, Chúc Ngừ chợt ý thức được, có lẽ giấc mộng năm đó cũng không kết thúc, nó vẫn có khả năng thực hiện.

Khi Vu Khả Ý tỉnh lại, mặt trời đang xuống núi, tia sáng màu hồng quả quyết giống như vệt sáng mờ lung, xuyên thấu qua cửa sổ sát đất tới trên người của cô chiếu xuống bóng hình dịu dàng.

Cô khép kiếng đi tới phía trước gương, nhìn thấy lqđ cô gái hai mươi mốt tuổi.

Gò má của cô gái ấy hồng hào, ánh mắt như nước, trong chớp mắt có giống như lưu huỳnh chớp động. Sắc môi của cô gái ấy đỏ tươi, lúc cười lên có hai lúm đồng tiền nhân nhật, giống như hồng hạnh mới nở đầu cành.

Mặc dù màu lông mày vẫn nhạt, nhưng nhẹ nhàng tô lại một chút, nhưng chắc chắn tinh thần tốt hơn nhiều. Khi không tô lại sẽ có chút lười biếng, nhưng sẽ không khó coi.

Vưu Khả Ý tẩy sạch mặt bằng nước lạnh, hay bởi vì ngủ quá lâu mà mê man.

Năm đó con thiên nga trắng chân chính bay đi, vì vậy vịt con xấu xí là cô đây rồi cuộc cũng có cơ hội thay vào đó. Nhưng đến bây giờ, vịt con xấu xí mới phát hiện, thì ra vinh dự mà nó tha thiết ước mơ cũng không phải vật lạ gì tốt, chỉ lấy tự do làm cái giá đổi lấy vật phẩm xa xỉ.

Cái gọi là vật phẩm xa xỉ, chỉ thích hợp đặt ở trong tủ kính quan sát, một khi được đến tay, liền giống như minh châu bị che phủ, không có quang vinh chói lọi.

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Nghỉ bệnh trong một tháng, Vưu Khả Ý bỏ lỡ một chuyện rất quan trọng.

Ngay tuần thứ hai cô nghỉ phép, chủ nhiệm khoa gọi điện thoại cho cô, đầu tiên là hỏi thăm vết thương ở chân của cô như thế nào, sau đó tiếc nuối nói cho cô biết, sắp xếp bạn học khác múa thay trong ngày kỷ niệm thành lập trường.

Chuyện này vốn là nghe chủ nhiệm khoa đề cập tới khi bắt đầu học kỳ, khi đó cô liền nói cho Vưu Khả Ý, trong ngày kỷ niệm thành lập trường có thành viên ban quản trị trường học và một số doanh nhân giúp đỡ sau lưng tham dự, nếu như bắt được cơ hội này, những cơ hội khác cũng sẽ theo nhau mà đến.

Vưu Khả Ý giải thích, thời gian cách ngày kỷ niệm thành lập trường còn hai tháng rưỡi, cô hoàn toàn có thể dưỡng chân tốt ở tháng thứ nhất, tháng thứ hai lại tập múa.

Nhưng chủ nhiệm khoa nói: "Khả Ý, mặc dù cô cũng rất hi vọng người múa là em, nhưng gặp phải loại chuyện như vậy cũng không còn biện pháp. Lúc họp, thư ký nói chân em đã bị thương, biện pháp tốt nhất chính là tìm bạn học khác đến biểu diễn tiết mục, để tránh làm chậm trễ thời gian tập luyện. Cuối cùng cô không thể khư khư cố chấp."

Vưu Khả Ý trầm mặc chốc lát mới nói: "Em hiểu rồi, em vẫn muốn cảm ơn chủ nhiệm."

Nguyên nhân không vui trừ không thể tham gia ngày kỷ niệm thành lập trường ra, còn có một phần bởi vì người thế chỗ của cô vừa đúng là kình địch của cô, La San San. Trách thì trách chế độ trường học luôn chỉ lấy một người xuất sắc nhất ở các cuộc thi tuyển, hai đối thủ cạnh tranh nhiều lần không thể buông tha, bạn không oán mới là lạ.

Mà lần này vũ điệu đại diện học viện tham gia ngày kỷ niệm thành lập trường, rất có thể sẽ đại diện trường học đi tham gia cuộc so tài quốc tế, cơ hội khó được như thế, cô chắc chắn hiểu. Có kinh nghiệm dự thi như vậy, lý lịch của cô có thể trở nên rất huy hoàng, tương lai công việc cũng lạ sẽ có nhiều lựa chọn hơn. Không cần bị mẹ quản chế nữa.

Chỉ có thể tự trách mình vận khí không tốt.

Cô đặt điện thoại di động xuống đi trên ban công hóng mát một chút, vừa mở rèm cửa sổ vừa dẩy vừa nặng ra, ánh mặt trời tràn đầy cả căn phòng trong nháy mắt, vô số bụi bặm thật nhỏ nhảy múa linh hoạt trong không khí.

Cô hí híp mắt theo bản năng, mở ra nữa thì vừa vận nhìn thấy trước cửa sổ sát đất đối diện cũng có người đứng.

Nghiêm Khuynh mặc quần áo ở nhà đứng ở nơi đó, giữa ngón tay đang kẹp nửa điếu thuốc lá, khói mù bông bông lác lác bay lên giữa không trung, sau đó lại lác lác biến mất không thấy gì nữa.

Quần áo ở nhà màu xám thẫm, đồ thể thao, thoạt nhìn như ánh mặt trời, khác thân phận của anh một trời một vực.

Chống lại tầm mắt của cô, anh cười cười với cô trong sương khói màu trắng kìa, giống như con mèo lớn lười biếng.

Vưu Khả Ý cũng cười cười, nhưng lại ngưng ngừng khi tiếp tục đứng ngốc ở phía trước cửa sổ, hai người mặt đối mặt luôn có chút lúng túng. Vì

vậy xoay người trở lại trên ghế sa lon xem ti vi.

Thật ra thì chuyển kênh tới chuyển lui, ngay cả chính cô cũng không biết rốt cuộc xem vào cái gì, nhưng rèm cửa sổ mở rộng, cô lại không dám quay đầu nhìn Nghiênnh Khuyennh có ở đó hay không, cho nên toàn bộ quá trình tư thế cứngờ ngồinhiên chỉnh, dù sao vẫn lo lắng anh sẽ thấy đáng về ngu xuẩn của cô.

Đến cuối cùng khi toàn thân đau nhức, cô mới quay đầu đi, lại nhìn thấy phía trước cửa sổ rộng tuếch, không biết người đàn ông kia đã không còn ở nơi đó từ lúc nào nữa.

Toàn thân lập tức tỉnh táo lại, cô cười lqđ ngây ngô hai tiếng, cảm thấy bây giờ mình mới là rất ngu xuẩn.

Chuyện vết thương ở chân hình như vẫn chưa không xong như vậy. Ngay khi cô thật vất vả chịu đựng qua một tháng nghỉ bệnh nằm chán, rốt cuộc lại xảy ra rui ro.

Ngày đầu tiên trở lại trường, cô nghe nói lần đầu tiên La San San xét duyệt tiết mục thì bị thất bại, La San San chọn múa vũ điệu quốc tế nổi tiếng đã từng nhảy qua, nỗ lực suốt cả một tháng, cuối cùng có thể nhảy ra năm sáu phần phong thái của nghệ sĩ quốc tế rồi. Kết quả khi xét duyệt, người của nhà trường cho rằng đây không phải là điệu múa tự biên soạn, không đủ mới mẻ độc đáo, không thể nổi bật đặc sắc của học viện, yêu cầu đổi tiết mục.

Lục Đồng len lén nói tin tức cho Vuư Khả Ý, mang theo một loại hả hê vui sướng.

Gia cảnh của La San San bình thường, mà thành phố C phổ biến đều là con cháu nhà giàu, cô ta cảm thấy không hợp nhau, cho nên bình thường vẫn không cho người ta sắc mặt tốt, mở miệng ngậm miệng đều mang theo giọng mỉa mai, một bộ dạng "Đám Phú Nhị Đại các người có tiền thì thế nào, không phải múa còn không bằng cô ta sao?".

Loại phương thức xử sự cực đoan này có thể được người chào đón mới là chuyện lạ.

Kết quả chết từ tế không xong, trong giờ nghỉ Vuư Khả Ý đến phòng giáo viên trả phép vừa lúc gặp phải người trong phòng làm việc đang thảo luận chuyện này.

Mơ hồ nghe thư ký nói: "Chỉ có một tháng nữa, hiện tại lập tức sắp xếp điệu múa tự biên soạn liệu có kịp không?"

Vừa đúng lúc cô đẩy cửa vào, mấy người trong phòng làm việc quay đầu lại nhìn cô, chủ nhiệm khoa đột nhiên vui vẻ ra mặt, ngoắc ngoắc tay với cô, "Khả Ý? Chân em tốt rồi hả?"

Không đợi Vuư Khả Ý trả lời cô ấy liền quay đầu nói với thư ký: "Vừa đúng lúc chân đứa nhỏ này tốt rồi, tôi nhớ hôm thi múa ba-lê trong học kỳ em ấy nhảy chính là một điệu múa tự biên soạn, lúc ấy tôi là giám khảo đấy, cũng không thể tin được bài múa đó là do em ấy tự mình biên soạn nữa! Nếu tôi nói, nếu tiết mục đó không được duyệt qua, dứt khoát thay bằng em ấy đi!"

Ngay cả nguyên nhân hậu quả cũng không biết rõ, Vuư Khả Ý liền bị kéo gần nước đục lần này.

Thư ký hơi chần chờ, nhưng chủ nhiệm khoa hết lòng vì Vuư Khả Ý, còn nói vốn tính toán để cho cô biểu diễn ở ngày kỷ niệm thành lập trường, vì vậy mấy người trong phòng làm việc bàn bạc một chút, cứ tạm thời đổi thí sinh như vậy.

Vuư Khả Ý được cho biết đi về chờ thông báo trước, có sắp xếp cụ thể lại nói cho cô.

Không đợi được kết quả sắp xếp đến, trước đó cô chờ được La San San tức giận.

Lúc ấy vừa lúc là một tiết lý thuyết cuối cùng, Vuư Khả Ý ngồi ở chỗ gần tường nhất, tự nhiên phải chờ đến lúc người bên ngoài đi mới có thể ra được. Vậy mà không đợi cô đi ra cửa, đã có người ngăn chặn đường của cô.

La San San giống như sư tử cái giận dữ đùng đùng, ném xuống chính là một câu: "Vuư Khả Ý, cô còn không biết xấu hổ?"

Âm thanh kia lớn đến kinh người, bén nhọn vọng về trên hành lang, âm thanh của những người khác lập tức biến mất, có thể nghĩ có bao nhiêu đột ngột. Còn có ít người chưa đi ra khỏi phòng học, vừa nhìn tình hình ở cửa sau này thì đều sững sờ, có người dứt khoát đổi đi cửa trước.

Đều là bạn học cùng một lớp, gần đầu không thấy cúi đầu lại gặp, bị người khác nghe thấy La San San chửi mình như vậy, trên mặt Vuư Khả Ý cũng không nén được giận. Vốn trước khi đến cũng đang lo lắng La San San có thể không tiếp nhận nổi chuyện bị thay đi hay không, bây giờ bị mắng trước mặt mọi người, cô cũng có chút tức giận.

"Có gì từ từ nói, đừng động một tý là công kích người khác." Cô đứng ở trước mặt La San San, ngẩng đầu nhìn thẳng cô ta.

La San San lại nhìn thấy cặp mắt kia, bình tĩnh lại sáng ngời, vừa nhìn lại là lọ mặt nhỏ ngậm người, không giống mình, cả ngày lẫn đêm lo lắng về tiền sinh hoạt, liều mạng nỗ lực vô cùng lo lắng vì học bổng.

Giống như trước kia hai đầu ở rất nhiều trường hợp, cho tới nay cô ta luôn lao lực tâm tư muốn thắng, nhưng kì lạ mỗi lần đều kém một chút như vậy. Cô ta không cam lòng cũng được, tức giận cũng được, cuối cùng Vuư Khả Ý lại có đáng về này, bình tĩnh lại xa lạ, giống như cô ta hoàn toàn không tạo

thành bất cứ uy hiếp gì với Vu Khả Ý, giống như La San San cô không xứng làm đối thủ của Vu Khả Ý!

Cô ta chỉ có thể cắn răng nghiền lại nói: "Cô làm gì thì trong lòng mình rõ ràng, công kích người khác? Công kích người khác là gì? Cô lán chuyện xấu xa để cho tôi đánh cô một trận cũng không hết giận!"

Giọng nói của La San San câu sau lớn hơn câu trước, hấp dẫn không ít người chú ý.

Vu Khả Ý nhìn thấy trên hành lang, nơi cửa trước đều là người xem náo nhiệt, cố tình Lục Đồng lại trốn học, hoàn toàn không có ai giúp cô chống đỡ thế trận.

Cô nhướn mày, "Có chuyện gì nói riêng một chút, tôi không muốn chửi đồng với người đàn bà chanh chua ở trước mặt mọi người."

Nói cho hết lời, từ trước mặt La San San cô trực tiếp ép bên người đi ra, không muốn tiếp tục xảy ra xung đột.

La San San quả thật giận đến muốn giơ chân, bước một bước dài liền đuổi theo, kéo lấy cánh tay của cô, "Người đàn bà chanh chua chửi đồng? Cô chột dạ sao? Rõ ràng là tên của tôi, rõ ràng là tiết mục của tôi! Dạ nhà cô có tiền, nhà cô có quyền thế! Bà cô làm giáo sư đại học, mẹ cô là xuất thân từ quân khu, có tiền nên toàn thế giới đầu xoay chuyển quanh cô! Chân cô bị thương, thật vất vả mới đến phiên tôi, kết quả hiện tại chân cô tốt rồi, tôi liền đáng đời uống công khổ cực một tháng, để cho cô cướp chỗ của tôi có phải hay không? Cô đừng cho rằng tôi không biết, lúc trước không phải cô đoạt vị trí của chị cô, hôm nay mới được mẹ cô nâng trên tay sao?"

Hơn phân nửa học viện múa đều là nữ sinh chỗ nhiều phụ nữ nên bát quái cũng nhiều, đặc biệt là tin đồn lãnh đạo xem trọng bóa cảnh gia đình của Vu Khả Ý, chuyện lớn lên dĩ nhiên cũng bị người yêu ma hóa rồi, luôn lấy một loại giọng điệu hài hước truyền miệng.

La San San rống đúng lý hợp tình, từng chữ từng câu cũng hận không được biến thành dao găm đâm về hướng Lu Khả Ý.

Trước kia cũng không phải chưa từng xảy ra xung đột, giống với thói quen sau mỗi lần thất bại, cô ta luôn buông lời mình không phải đã thua bởi Vu Khả Ý, mà đã thua bởi tiền và quyền nhà cô ta (VKY). Lục Đồng mang theo Vu Khả Ý đi tìm La San San, mà cô ta luôn là bộ dáng cao cao tại thượng, giống ngư Vu Khả Ý đại diện loại đồ nào đó, mà chính cô ta mới là hóa thân của thanh cao và xinh đẹp.

Vu Khả Ý dừng bước, kéo cánh tay của mình từ trong cánh tay cô ta trở về, sau đó nói từng chữ từng câu: "A, cô cũng biết là một tháng trước là cô đoạt cơ hội từ trên tay của tôi sao?"

Chữ a kéo hơi dài, mang theo một chút ý vị lạnh lùng.

Cô không phải bánh bao, khuất phục mẹ bởi vì mẹ sinh cô, nhưng cô nữ sinh trước mặt này, không có bất kỳ nguyên nhân gì đáng để cô khuất phục.

"Nếu cơ hội này vốn là của tôi, chân tôi bị thương mới để cho cô, hiện tại chân tốt rồi, lấy lại chỗ thuộc về tôi thì có gì không đúng?" Vu Khả Ý lạnh lùng liếc cô ta một cái, sau đó nhằm vào cô ta đưa ra ý kiến tổng kết về tiền, "Còn nữa, đừng tưởng rằng trên thế giới này chuyện gì cũng do tiền tác quái, cũng không cần lúc nào cũng đổ thất bại của mình cho người khác có tiền người khác có quyền. Người khác có hay không, đó là chuyện của người khác, cô không có những thứ này chẳng lẽ cũng nên oán giận trên người người khác sao?"

Cô không nhịn được nữa, gần đây việc phiền lòng quá nhiều, có nhiều đến mức cô không cách nào chú ý, trước mặt lại tới một việc.

Vu Khả Ý nói xong những lời này liền đi tới cầu thang, kết quả không ai ngờ tới La San San tức giận thế nhưng vọt tới chỗ cô không chút nghĩ ngợi liền đẩy.

Ngay cả kêu cô cũng chưa kêu liền nặng nề ngã xuống dưới bậc cầu thang, thì ngược lại cả đám người vây xem thay cô la lên.

Mất cá chân cô truyền đến một hồi đau đớn quen thuộc, ngay cả hơi sức mắng người Vu Khả Ý liền cũng không có, nếu không việc làm trước tiên khẳng định không phải là đi ngó chân như thế nào, mà ngẩng đầu hô to một câu với La San San: "Tôi x tổ tông cô!"

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Học sinh không hề rời khỏi hành lang rất nhanh vây quanh Vu Khả Ý lại, hỏi cô thế nào, có cần đến phòng y tế của trường học hay không. Mà La San San rất nhanh bị người lạnh nhạt.

Một số người xem kịch vui thấy xảy ra chuyện, lúc này mới lộ ra dáng vẻ cần có, có quan tâm Vu Khả Ý, có cau mày chỉ trích La San San.

Vưu Khả Ý đau qua một trận này mới kịp thời nhặt điện thoại đi động rơi ở một bên, lúc cầm điện thoại đi động lên phát hiện vì rơi nên đã tự động tắt.

Cô tức giận đến mức không thể chịu được, ngẩng đầu hướng về phía La San San nói một câu: "Cô không có tiền đúng không? Không có tiền cũng không cần làm chuyện ngu xuẩn như thế, làm phiền cô chuẩn bị xong tiền thuốc thang và phí sửa chữa điện thoại đi động trước đi!"

Cô nhìn thấy La San San trắng mặt, gần như không nói tiếng nào xoay người đi.

Thời buổi rối loạn!

Thời buổi rối loạn!

Rõ ràng cũng đã là mùa đông rồi, tại sao còn lạnh nhiều việc phiền lòng như vậy?

Lúc trước người vây quanh cô chỉ lo xem nào nhiệt, hiện tại đã xảy ra chuyện, từng người một lại lộ ra vẻ mặt ân cần, cô phiền chán, chỉ vung vẩy tay để cho tất cả mọi người đi khỏi, cô chuyện gì cũng không có.

Trên thực tế dù có chuyện, cô cũng không muốn khóc lóc kể lể ở trước mặt những người này một chút nào. Ai biết dưới những ngôn ngữ ân cần kia có phải tâm tình hả hê hay không?

Vẫn có người cố gắng ở lại giúp cô, cô ý vị lắc đầu, cuối cùng đuổi tất cả mọi người đi.

Thử giặt giặt chân, kết quả giống như lần bị trật trước không khác lắm. Lần này tốt lắm, cuối cùng La San San đã được như ý nguyện lấy được cơ hội biểu diễn ở ngày kỷ niệm thành lập trường.

Vưu Khả Ý định tựa đầu ở trên tường hành lang, một môi nhắm hai mắt lại, trong đầu lặp lại quanh quẩn tranh chấp vừa rồi. Đột nhiên khi nghe được điện thoại đi động truyền đến một hồi tiếng nhạc liền phát hoảng, lúc này cô mới giật mình đặt bàn tay ở trên màn hình, tự động mở điện thoại đi động đã đóng lại.

Cô cảm nó mở ra chút, ác độc ngó nhìn nó nhanh chóng hù, tốt nhất mở không được máy, khiến La San San thật sự biết một chút về bất lực khi nghèo khó bị giàu có uy hiếp.

Cô chưa từng bởi vì điều kiện gia đình sung túc mà trong mắt không có người, tại sao từ đầu đến cuối La San San đều lấy điểm này tới công kích cô?

Lúc vừa vào đại học, yêu cầu học sinh mới biểu diễn, cần một tiết mục múa đơn, cô thắng La San San, La San San buông lời xung quanh nói đó là bởi vì mẹ cô tặng quà cho trường học. Buổi lễ trao giải nhân lễ tài xuất sắc của thành phố cần tiết mục của các trường đại học lớn, cô đại diện học viện múa tham dự biểu diễn, thậm chí La San San công khai phát biểu « bản về tính không công bằng khi chọn lựa "Nhân tài" đại diện học viện múa C » ở trên diễn đàn trường học.

Lòng người chính là như vậy, luôn có người sai lệch, sau đó tự cho là đúng hóa thân chính nghĩa đi công kích người vô tội, hơn nữa đúng lý hợp tình, còn cần chết không tha.

Ba năm Đại học ở đây đều trong lục đục đầu đá buồn cười như vậy, vừa bắt đầu còn có thể cố gắng phản kháng, càng về sau phát hiện cô càng cực kỳ tức giận, La San San lại càng vui vẻ. Lúc này cô mới thu hồi cảm xúc, chỉ chừa ánh mắt khinh miệt cho đối phương.

Chiều này quả nhiên có hiệu quả, La San San hận chết đáng về thờ ơ lạnh nhạt giống như việc không liên quan đến mình mà vắt giò ngồi xem này của cô.

Có lẽ bởi vì cô chưa từng trải qua nghèo khó bị ai một lần, cho nên không lĩnh hội được loại tâm tình hi vọng cấp bách thành người hơn nữa phi nhủ tất cả người có tiền của La San San. Cô cũng đã từng khuyên mình không cần chấp nhặt cùng La San San, nhưng cô không phải thần, cô chỉ là một nữ sinh nhỏ mọn thôi, dựa vào cái gì phải nhẫn nhịn nữa?

Điện thoại đi động bị ném ở chân bắt đầu vang, cô liếc mắt một cái, là một dãy số xa lạ, với tay hai lần nhưng không với tới, vì vậy định nhắm mắt không để ý tới.

Cô đang suy nghĩ, nếu như mình cứ như vậy chết ở chỗ này rồi, La San San có phải ngồi tù hay không? Mẹ có hối hận không hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của cô hay không?

Điện thoại đi động cứ vang một lần lại một lần như vậy, không biết đã trải qua bao lâu, cô chợt nghe tiếng bước chân. Mở mắt vừa nhìn, lập tức sững sốt.

Nghiêm Khuynh từ phía dưới cầu thang đi tới, lúc nhìn thấy cô rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, hình như lúc trước có gì đó bết bát hơn suy đoán. Anh đi tới trước mặt cô, lúc cúi đầu mi tâm nhăn lại, khom lưng nhặt điện thoại đi động bị cô ném rất xa lên, "Tại sao không nhận điện thoại?"

Vưu Khả Ý sững sờ nhìn anh, "Anh... làm sao lạnh anh tìm được tôi?"

Lúc này cô mới ý thức được, cô vẫn không rời trường học, người của Nghiêm Khuynh dĩ nhiên không đợi cô được. Anh nhận được thông báo sau đó cứ như vậy một đường tìm đến, gọi điện thoại cô cũng không nhận, xem ra hơn phân nửa cho rằng cô xảy ra chuyện.

"Học viện các người còn có tòa nhà biểu diễn thứ hai sao?" Nghiêm Khuynh hỏi ngược lại cô, "Ngồi ở chỗ này làm gì? Một cú điện thoại cũng không

nhận, đối với cô mà nói điện thoại di động là vật trang trí hay sao? Chẳng lẽ không biết người khác sẽ lo lắng sao?"

Âm thanh của anh không có độ ấm gì, câu sau lạnh lùng hơn câu trước, mi tâm còn nhúu lại, hiển nhiên không vui mừng vì hành động bốc đồng của cô.

Vưu Khả Ý lại bị người này lấy loại giọng trách cứ chất vấn, tâm vốn phiền não càng thêm không dễ chịu lắm.

Dạ, là cô ăn no không có việc gì làm ngồi ở đây hóng mát.

Cô để cho anh ta lo lắng, để cho anh ta tìm một hồi, khiến anh ta cho rằng cô bị kẻ thù của anh ta chém chết!

Cô buộc đầu mạnh mẽ xoay chuyển, gần như bén nhọn hỏi ngược một câu: "Tôi làm chuyện gì cũng cần khai báo với anh sao?"

Đôi mắt Nghiêm Khuynh hơi trầm xuống, nhìn lqđ cô không lên tiếng.

Không khí chợt cứng ngắc, cho đến anh từ từ hỏi một câu: "Cô luôn quen hành động tùy hứng theo ý mình như vậy sao?"

Là một câu nhẹ nhàng, ngay cả tình cảm cũng không mang, chỉ là một câu trần thuật sự thật.

Câu hỏi ngược lại, giọng điệu tăng mạnh, ngay cả dấu chấm câu cũng nói cho cô biết chữ viết Trung Hoa bác đại tinh thâm, một dấu chấm hỏi cũng có thể biểu hiện cảm xúc người nói chuyện.

Giống như ngày đầu tiên gặp nhau, cô lỗ mãng liêu lĩnh ngồi lên xe của anh, sau đó lại tự cho rằng có thể chống lại một quý say mạnh hơn cô không biết bao nhiêu lần.

Giống như lần thứ hai gặp nhau, cô rõ ràng nhìn thấy anh và một nhóm côn uống rượu đồ ở đó, lại dám để cho bạn bè đi trước, một lqđ mình mình ngu ngốc ở lại trong ngõ hẻm.

Giống như khi anh đang ở trong taxi thì cô rõ ràng nhìn thấy ba người kia cầm dao đi về phía anh, nhưng không biết chạy, lại có thể kêu to "Cẩn thận" ở nơi đó giống như một kẻ ngu, sau đó để mình rơi vào loại cục diện hỗn loạn hiện tại này.

Giống như biết rõ anh là loại người nào, cô còn khờ dại ngồi lên xe mô tô của anh, cũng không sợ anh đối với cô như thế nào.

Trên đời này còn có người ngu xuẩn hơn, tự cho là đúng hơn cô sao?

Vưu Khả Ý ngồi ở trên sàn nhà lạnh lẽo, lòng bàn tay trầy trụa, vết thương ở chân tái phát, mắt cá chân nơi đó vừa kéo lại đau, trong đầu còn đầy những lời La San San nói nhảm lúc công kích cô. Cô phiền rất phiền, phiền đến nỗi trừ chữ phiền này ra cũng không biết nên dùng từ gì để hình dung tâm tình của mình giờ khắc này.

Cô nghĩ, người này có tư cách gì tới trách cô không hiểu chuyện, để cho người lo lắng? Con mẹ nó cô sống rất tốt, nếu không phải anh ta tới trêu chọc cô, cô chọc phải phiền toái chó má gì sao? Chỉ là một tên lưu manh, có tư cách gì để dạy dỗ cô?

Cô tùy hứng? Cô hành động tùy ý? Liên quan đến anh cái rắm ấy!

Giờ khắc này, Vưu Khả Ý ngay cả đầu cũng không quay lại vẫn lạnh lùng bảo anh cút.

"Tôi thích ngồi dưới đất giả vờ làm pho tượng! Anh biết giả trầm tư không? Không biết liền thôi, dù sao lưu manh không cần văn hóa."

Chọc giận Nghiêm Khuynh chính là hai chữ lưu manh.

Anh từ trên cao nhìn xuống đại tiểu thư bị người làm hư, liền nghĩ tới lần trước khi đưa cô về nhà, trong thang máy cô nói —— "Tôi không có xem thường anh."

Cô không có lqđ sao?

Khi đó còn tưởng rằng cô và người khác không giống nhau.

Nghiêm Khuynh cũng không nói một chữ nào, xoay người rời đi, bước chân thông dong giống như đi dạo trên sân vắng, chỉ là cũng không quay đầu lại liếc nhìn cô một cái.

Anh đương nhiên biết cô là đại tiểu thư của một gia đình giàu có, có thể xác định điểm này từ cách cô ăn mặc, huống hồ đứa bé nhà người thường nào sẽ có phòng ốc thuộc về mình lúc đại học?

Đại tiểu thư nên có tính khí đại tiểu thư như vậy, lúc này mới phù hợp nhận thức của anh đối với người có lqđ tiền.

Anh mặt lạnh một đường đi xuống, lúc đang chuyển qua hàng hiên lại dừng chân lại.

Rất nhiều lần từ phía trước cửa sổ nhìn sang, lúc vị đại tiểu thư kia nghỉ bệnh cả ngày đều sửa sang lại quần áo trong tủ treo quần áo, lúc thì cầm công cụ đi chải lông, lúc thì cho tất cả áo khoác ngoài quăng lên cái chup trong suốt —— cô rất yêu quý trang phục và đạo cụ của mình.

Chỉ là trước mắt vị đại tiểu thư này không để ý chút nào đến cái áo khoác ngoài lông dê màu hồng mà mình đang mặc, cứ như vậy đặt mông ngồi ở trên sàn nhà lạnh lẽo.

Vưu Khả Ý thành công.

Cô thành công đuổi mọi người đi, vì vậy hiện tại chỉ còn lại một nhân sĩ chân tàn ngồi lẻ loi ở trên cầu thang lạnh lẽo, thê thê thăm thẳm.

Cô muốn gọi điện thoại cho Lục Đồng, nhưng giọng nữ lạnh lẽo không ngừng lặp lại rằng đối phương máy đã đóng.

Cô còn có lqđ thể tìm ai?

Cô từ từ núp ở góc, nhớ tới khi còn bé một mình ở nhà nấu mì ăn liền, kết quả đổ bình nước, nước sôi nóng bỏng làm mu bàn tay cô bỏng đến mức sưng đỏ. Khi đó cô cũng khóc muốn gọi điện thoại cầu cứu, nhưng ba đang họp, không thể nghe điện thoại, mẹ đưa chị đi Bắc Kinh tham gia thi đấu, cắt đứt điện thoại của cô một lần lại một lần.

Cuối cùng trên mu bàn tay vẫn để lại sẹo, chỉ cần cẩn thận nhìn, vết phỏng xấu xí chính ở chỗ này.

Cô gặp phải loại chuyện như vậy nhiều lần lắm rồi, làm cho trong quá trình trưởng thành cô dần dần vứt bỏ thói quen có chuyện thì tìm cha mẹ.

Dù sao tìm cũng vô ích, cô dựa vào ai cũng không dựa vào họ được.

Cô vui đầu ở trên đầu gối, tư thế chân phải hơi kỳ cục, cả người giống như động vật bị vứt bỏ núp ở góc, thật lâu sau mới lqđ run rẩy một chút, ngay cả khóc sụt sùi đều là không tiếng động.

Bởi vì không có ai ở đây, bởi vì lý do khóc thầm nhất định có thể gọi lên thương tiếc và yêu thương của người nghe, nhưng cô đã không nghe nhiều, cũng sẽ không có người dành thương tiếc và yêu thương cho cô, cho nên cần gì phải đi khóc lớn khóc rống đây?

Cho đến khi có người đột nhiên vén ông quần cô lên, cô cả kinh, không để ý trên mặt vẫn còn mang nước mắt và bộ dáng chật vật của mình, chợt ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy người bị cô gọi là lưu manh đã đi mà quay lại.

Khi Nghiêm Khuynh im hơi lặng tiếng về tới đây thì vừa vặn nhìn thấy bộ dạng cô vui đầu khóc không ra tiếng, anh chú ý đến tư thế chân phải của cô hơi kì lạ, giống như. Anh lập tức hiểu tại sao cô phải ngồi dưới đất.

Chẳng lẽ là vết thương ở chân lại tái phát?

Vưu Khả Ý cứ như vậy, kinh ngạc mà nhìn anh.

Anh đứng ở trước mặt cô, cúi đầu ngưng mắt nhìn mắt cá chân của cô sưng đỏ, mi tâm vẫn nhíu lại như cũ. Chỉ là lần này anh nhỏ giọng hỏi một câu: "Làm sao vậy?"

Cửa kính bên ngoài hành lang có ánh sáng không giống như ánh trắng mà giống ánh mặt trời chiếu đi vào, chiếu xuống màu bạc mông lung dịu dàng trên người của anh. Bởi vì tư thế cúi đầu mà tóc anh nhẹ nhàng lqđ rũ ở trên trán, nhỏ dài mà đen nhánh, từ góc độ của cô nhìn sang, mắt cũng bị chặn lại một phần.

Cũng vì vậy, cô nhìn không rõ ánh mắt của anh, cũng không nhìn thấy biểu cảm trên mặt anh, chỉ có thể nhìn thấy anh không hề có kỵ cúi người ở trước mặt cô, nghiêm túc xem xét kỹ lưỡng chân của cô.

Rõ ràng không nhìn thấy cặp mắt kia, nhưng cô lại cảm giác chân của mình giống như bị ánh mắt chuyên chú của anh đã thương, lửa cháy lửa cháy, gần như không nhận được rút về sau.

Âm thanh kia quá mức trầm thấp dịu dàng, gần như muốn nhẹ, còn muốn mỏng, còn muốn động lòng người hơn điểm sáng chiếu rọi ở trên người của anh.

Vưu Khả Ý chỉ cảm thấy ở giờ khắc này trái tim co rúc nhanh như vậy trong nháy mắt, chất lỏng trong mắt càng thêm lqđ nóng bỏng, càng thêm lác lư muốn tràn.

"Từ xưa tới nay chưa từng có ai." Cô nhỏ giọng nói, sau đó rút cuộc nhìn thấy anh bởi vì nghi hoặc mà ngẩng đầu, giao nhau với tầm mắt cô.

Quả thật như cô đoán, cặp mắt kia trầm tĩnh bình thản, giống như đêm tối vô tận.

"Không có người nào?" Anh hỏi ngược lại.

"Không có ai sau khi bỏ rơi tôi còn có thể trở lại tìm tôi, còn có thể chú ý sống chết của tôi." Cô giống như tự giễu, "Không ngờ người đầu tiên quay lại tìm tôi, lại là một tên lưu manh."

Chương 10

"Tuổi cô nhóc còn trẻ, sao không thương tiếc bản thân như vậy?" Kiểm tra vết thương ở chân cho Vưu Khả Ý vẫn là bác sĩ lần trước, lúc nói chuyện cau mày, mi tâm có một chữ xuyên, giọng nói rất nghiêm nghị, "Lúc này vừa đúng hai tháng, kết quả cô lại bị trật, có phải không muốn đi học hay không, cố ý làm?"

Vưu Khả Ý quần bách, "Không phải, do không cẩn thận nên."

Bác sĩ không để ý đến cô, ngẩng mắt nhìn đứng Nghiêm Khuynh ở một bên, phê bình nói: "Chàng trai cậu cũng thế, bạn gái dễ cưng chiều dễ yêu thương, sao không bảo vệ cô ấy tốt, để cho cô ấy bị thương lặp đi lặp lại nhiều lần như vậy?"

"Anh ấy không phải ——"

Vưu Khả Ý muốn giải thích, kết quả bác sĩ hoàn toàn không nghe cô nói chuyện, vừa để bút xuống, "Tôi đến phòng bên cạnh lấy băng và bình xịt cho cô, cô ngồi." "

Trong phòng làm việc chỉ còn sót lại cô và Nghiêm Khuynh, cô ngồi trên xe lăn, anh bình tĩnh đứng ở một bên.

Chợt hơi lqđ lúng túng.

Mới vừa rồi ở trong hành lang bởi vì cô bị trật mà hành động khó khăn, mạnh mẽ chống đỡ nhảy mấy bậc cầu thang, kết quả Nghiêm Khuynh lại đè bả vai của cô xuống, sau đó đi tới mấy cấp trên bậc thang phía dưới cô, đưa lưng về phía cô hơi cong người, "Lên đi."

Lúc đó cô sững sờ tại chỗ.

Nghiêm Khuynh nói: "Không cần cảm thấy lúng túng, tình thế cấp bách."

Anh cứ đứng như vậy ở nơi đó, bóng lưng thon dài cao lớn, có ánh sáng mờ mờ chiếu ở trên lọn tóc anh, loáng thoáng như có điểm sáng đang nhảy nháy.

Vưu Khả Ý từ từ tựa vào trên lưng anh, mà anh dễ dàng chống cô lên, nhỏ giọng nói một câu: "Ôm chặt tôi."

Anh nâng người lên trong nháy mắt, bởi vì trọng tâm Vưu Khả Ý không vững mà vòng chặc cổ của anh theo bản năng, đợi đến khi phản ứng kịp tư thế này quá thân mật thì cũng đã không kịp thay đổi động tác. Như vậy không khỏi cũng quá tận lực một chút.

Thật ra thì cũng không phải là một đoạn đường rất dài, cửa chính của học viện múa ở phía nam, lộ trình từ tòa nhà dạy học đến cổng trường chỉ là năm phút đồng hồ ngắn ngủn.

Trong trường người đến người đi, cô và Nghiêm Khuynh bị coi như tình nhân ân ái, tỉ suất quay đầu nhìn khá cao.

Vưu Khả Ý sợ gặp người quen, không thể làm gì khác hơn là vùi đầu ở trên lưng anh, trên mặt phỉm hồng.

Anh đi rất ổn định, từng bước từng bước nhẹ nhàng có lực, đôi tay giữ trên đùi của cô, phòng ngừa cô trượt xuống. Không biết tại sao, rõ ràng mùa này ăn mặc rất dày, xưa nay cô sợ lạnh, càng mặc thêm quần tất lqđ nhưng, hình như lại vẫn có thể cảm thấy nhiệt độ nóng bỏng của lòng bàn tay anh, xuyên qua vải vóc chạy thẳng đến da, cùng nhau lao nhanh với cùng chất lỏng trong mạch máu.

Sau đó trở nên nóng bỏng mà đốt người.

Trên vật liệu may mặc có mùi bột giặt nhàn nhạt, hòa lẫn mùi thuốc lá nhàn nhạt, cô luôn luôn ghét mùi thuốc lá, giờ khắc này lại cảm thấy loại hơi thở này làm cho người khác an tâm khác thường.

Vưu Khả Ý cúi đầu nhìn cổ của anh, đột nhiên nhớ lại cảm giác được ba công khi còn bé.

Khi đó mỗi lúc trời mưa xuống, cô và chị sẽ thay phiên quần ba muốn ông công. Ba sẽ hỏi cô: "Khả Ý thích đứng ở trên lưng ba sao?"

Cô sẽ trả lời vang dội: "Thích!"

Mẹ lại nhắc nhở cô đúng lúc: "Ba chỉ công đưa bé ngoan, nếu như con không cố gắng luyện múa, không được chọn đi tham gia thi đấu cuối năm, ba sẽ không công con nữa."

Đây chính là giáo dục mà cô tiếp nhận từ nhỏ.

Sau đó cô thật sự không được chọn đi tham gia thi đấu, mẹ thật sự không để cho ba công cô nữa Đi một cũng tốt, lqđ trời mưa xuống cũng tốt, cô liền giương mắt nhìn ba công chị, mà cô cũng chỉ có thể được dắt tay theo, từng bước từng bước đi ở trên đường bùn sinh.

Có lúc Vuư Khả Ý sẽ cảm thấy mình rất đau xót, luôn khát vọng được cha mẹ chú ý nhiều năm như vậy, nhưng cha mẹ yêu đứa bé chẳng lẽ không phải bản năng từ khi sinh ra sao? Tại sao chỉ có cô phải dùng thành tích xuất sắc, tài năng thi đấu hoàn mỹ gì đó mới có thể đổi lấy những thứ này?

Cô vùi đầu vào trên lưng anh, nhắm mắt một cái, có vết nước đọng rơi xuống từ lông mi ướt nhẹp, không nghiêng không lệch đúng lúc nện trúng ở trên cổ của Nghiêm Khuynh, cô lại hoảng hốt lo sợ đưa tay đi lau.

Bước chân ngắn ngủi của anh dừng lại chốc lát.

"Sao vậy?" Anh không quay đầu lại, nhẹ giọng hỏi cô.

Vuư Khả Ý lắc đầu một cái, sau đó mới nhận ra anh không thấy được động tác của cô, đành phải dùng âm thanh khàn khàn nói một câu: "Không có việc gì."

Nghiêm Khuynh đi nhanh hơn, "Đi ra ngoài lái xe, rất nhanh sẽ đến bệnh viện. Cô chịu đựng một chút."

Anh cho rằng cô vô cùng đau đớn, lqđ ngay cả âm thanh cũng trầm thấp đi rất nhiều, chỉ bước nhanh đi về phía trước.

Trời chiều ngả về tây, hoàng hôn vô cùng đẹp. Ánh mặt trời cũng nhuộm toàn bộ vùng trời thành màu hồng quả quýt sáng lạn chói mắt, giống như trong trời đất đều tràn ngập mùi hương mát lạnh khoan khoái mà lại ấm áp dễ chịu.

Là bánh ngọt mới ra lò của tiệm bánh mì truyền tới mùi sữa tươi thơm ngon.

Là mùi mật hoa được phoi nắng qua tràn ngập trong vườn hoa.

Là một gốc cây cỏ cô đơn đột nhiên được người ban ánh mặt trời mưa móc đầy đủ, sau đó tâm tình vui vẻ đến nở hoa.

Trong phòng làm việc chỉ còn sót cô và Nghiêm Khuynh, không khí đột nhiên yên tĩnh lại, cho đến khi Lục Đồng gọi điện lqđ lqđ thoại tới phá vỡ cục diện bế tắc.

Điện thoại của Lục Đồng hết pin, khi tan học liền vội vàng trở về trường học đóng □□, kết quả nghe người bên ngoài tòa nhà dạy học nói tới Vuư Khả Ý và La San San xung đột, còn nghe nói Vuư Khả Ý bị đẩy xuống cầu thang, lúc này bắt được một người đi đường mạnh mẽ yêu cầu điện thoại di động để gọi điện.

"Cậu đang ở đâu, mình nghe nói La San San đẩy cậu xuống cầu thang. Nếu như cậu chết thì mình sẽ lập tức đi báo cảnh sát bắt kẻ điên khùng bỏ ới lại, sau đó chính chết cô ta, không chính chết cô ta thì con mẹ nó trực tiếp bấm tay của cô ta!" Ngay cả thở cô ấy cũng không kịp thở một hơi, trực tiếp nói ra một dãy dài như vậy.

Trong phòng làm việc yên tĩnh, không cần nghi ngờ âm thanh này cũng truyền vào lỗ tai Nghiêm Khuynh.

Vuư Khả Ý dừng một chút, nhỏ giọng nói: "Mình không sao, lại bị trật chân. Cậu về nhà trước, bây giờ mình đang ở bệnh viện, trở về lại nói với cậu."

Hình như Lục Đồng thích loại phương thức nói chuyện một hơi không dấu chấm, một khi mở ra, hoàn toàn không dừng lại được, "Nói cái rầm ấy, sao cậu lại có thể phản ứng bình tĩnh như vậy khi mà cô ta đã đẩy cậu lqđ xuống cầu thang? Trời ạ! Mình thật sự không dám tin tưởng bản thân Vuư Khả Ý cậu lại muốn làm tiểu bạch hoa trong truyện của bà cô Quỳnh Dao. Sao cậu lại đến nông nổi bị người ta ức hiếp mà cũng dám đánh trả hả?"

Cho dù trao đổi cách điện thoại, Vuư Khả Ý cũng sinh ra một loại ảo giác, giống như giờ phút này Lục Đồng đang đứng ở trước mặt cô, lời cổ áo của cô lác lác tê tâm liệt phế ở trong gió.

Cô cúi đầu nhìn một điểm đen nhỏ trên sàn nhà, bình tĩnh nói: "Món nợ này từ từ tính. Không phải cô ta muốn bảo vệ thành tích sao? Ầu đã trước mặt mọi người, ghi lỗi nặng, để cho cô ta từ từ bảo vệ đi."

Lục Đồng lập tức bị cô dọa sợ, suy nghĩ hồi lâu mới nén ra một câu: "Hừ, cậu độc ác hơn một chút so với trong tưởng tượng của mình, quả nhiên đây mới là giết người không thấy máu, độc nhất là lòng phụ nữ."

Đề phòng mang nhĩ bị hình thức châm chọc không gián đoạn của Lục Đồng đánh vỡ, Vuư Khả Ý kết thúc điện thoại qua loa. Ngẩng đầu lại đối diện với ánh mắt bình tĩnh của Nghiêm Khuynh, anh không nhúc nhích cúi đầu nhìn cô, ý cười trong mắt như có như ẩn như hiện.

". Nhìn tôi làm gì?" Trên mặt cô có chút không nhìn được, "Đừng tưởng rằng chỉ có cuộc sống của anh tràn đầy khói thuốc súng, trong lúc nữ sinh đấu tranh thì càng đáng sợ hơn, giết người không thấy máu."

Nghiêm Khuynh cúi đầu cười hai tiếng, âm thanh kia giống như tràn ra từ trong cổ họng, trầm thấp dịu dàng, còn mang theo hứng thú nhẹ nhàng.

Thế nào, anh cảm thấy cô rất trẻ con? Rất ngây thơ lạ, bụng dạ rất hẹp hòi?

Cũng đúng, người ta là dao thật sắc thật ra sân giết địch, còn cô giống như đứa bé báo cáo giáo viên. . . .

Nghĩ lại hình như trong lời nói vừa rồi thật sự có hơi tàn nhẫn, không biết sao Vu Khả Ý lại hơi lúng túng, chỉ có thể thanh minh cho bản thân: "Không phải tôi ác độc, là cô ta quá phận. Người ta không phạm tôi, tôi không phạm người ta, nếu như người khác phạm tôi, tôi. . . ."

Mới nói tới đây, bác sĩ cầm thuốc tiến vào, trong miệng chào hỏi: "Ai ai ai? Lộn xộn gì đây! Là muốn cả đời này cũng không thành mưa sao? Ngồi xuống, nhanh chóng ngồi giường hoàng cho tôi!"

Vu Khả Ý im lặng, lập tức ngồi nghiêm chỉnh.

Thừa dịp bác sĩ xoay người đi lấy bông băng trong ngăn kéo thì Nghiêm Khuynh hỏi Vu Khả Ý: "Nếu như khác phạm tôi, tôi cái gì?"

Dáng vẻ anh mỉm cười, nhất định chính là Mafia Italy đang cười nhạo bá vương nông thôn quê mùa, Vu Khả Ý nhỏ giọng hung tợn nói: "Tôi giết cả nhà hân ta có được hay không!"

Nghiêm Khuynh cười gật đầu, nghiêm trang nói: "Được, Được."

Người bác sĩ đã trung niên nói rất nhiều, toàn bộ quá trình đều nhắc tới, quả thật rất sâu sắc như tinh hoa của Đường Tăng trong《Tây Du Ký》. Mà Vu Khả Ý chỉ có thể nghe không nói tiếng nào, thỉnh thoảng ngoan ngoãn gật đầu, tích cực hưởng ứng dặn dò.

Lúc rời khỏi bệnh viện, là Nghiêm Khuynh đẩy cô đi ra ngoài.

Nghiêm Khuynh hỏi cô: "Mới vừa rồi còn lạnh lùng vô tình nói muốn giết cả nhà người ta, sao chỉ chớp mắt lại thành thô ngoan ngoãn thuần lương ở trước mặt bác sĩ rồi hả?"

Vu Khả Ý nói năng hùng hồn: "Cái này gọi là kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt! Chân của tôi vẫn còn ở trong tay bác sĩ, nếu như làm trái lại, còn không bị ông ấy bóp chết?" Cô lại có tâm tình đùa giỡn, đoán chừng lạ bị thương nhiều lần, ngồi trên xe lăn bị người chú ý cũng thành thói quen, vì vậy nhỏ giọng nói với người phía sau, "Hiện tại xong chuyện rồi, sẽ chờ tới nay triệu tập nhân mã giết cả nhà anh!"

Bốn chữ giết cả nhà anh mang theo khẩu khí cực ngoan độc quả quyết.

Nghiêm Khuynh cười.

Vu Khả Ý quay đầu đi nhìn, vừa vặn nhìn thấy khoe môi anh ta nâng cao cao lên, giống như thuyền vạch ngang một nét bên trong mặt hồ đầu xuân, làm một hồ nước xanh biếc khẽ dấy lên tầng tầng sóng gợn, chỉ một thoáng gió mây khẽ di chuyển, dương liễu phiêu diêu.

Cô đột nhiên sững sờ.

Mà anh cúi đầu nhìn cô, sáng mắt mát lạnh, ý cười róc rách, ấy là trận gió xuân đầu cành hồng hạnh bộc lộ tài năng sau khi im hơi lặng tiếng.

Cô nghe thấy ngực có một chút động tĩnh rất nhỏ, giống như tứ chi bách hài* cũng ấm áp. Bởi vì không biết đây là xôn xao từ đâu mà đến, cô chỉ có thể nói tiếp: "Cười cái gì mà cười? Cười nữa thì giết cả nhà anh!"

* tứ chi bách hài: tứ chi và trăm xương; các bộ phận thân thể: chỉ toàn thân

Nhánh hồng hạnh kia giống như được tay của nông phu làm mạ pháp thần thông quảng đại, tiếp tục tách ra ánh sáng vô hạn, đẹp đến rung động lòng người.

Kèm với thị giác hiệu quả, cô nghe thấy một hồi tiếng cười trầm thấp mà du dương, giống như bản thân của anh, trầm tĩnh mà an toàn, nhưng có được ôn hoà hiền hậu ngay thẳng thuần túy như âm sắc của đàn cello.

Khoe miệng Nghiêm Khuynh cong lên, lạ chậm rãi nói với cô: "Được, tôi chờ cô."

Rõ ràng chỉ nói đùa, bị anh ta nói ra thật sự giống như biến thành lời tâm tình uyển chuyển. Được, tôi chờ cô. Chờ quý ấy, cô muốn giết cả nhà anh ta, cũng không phải là muốn hôn anh ta!

Vu Khả Ý muốn nói chút gì, xe lăn đột nhiên dừng lại, hóa ra hai người đã đi tới cửa chính bệnh viện.

Nghiêm Khuynh ngồi xổm xuống, "Lên đây đi."

Ai?

Vu Khả Ý dừng lại. Lại cũng?

Bốn phía chú ý càng nhiều hơn lúc trước, cô nghe một cô bé cười khanh khách trên ghế ngồi bên cạnh, chỉ vào bọn họ, không biết đang nói gì với mẹ. Đỏ mặt, cô chậm rãi bò lên lưng Nghiêm Khuynh.

Người này, hình như cũng không lạnh lùng đáng sợ như vậy.

Cô nâng khóe môi, tâm tư đùa giỡn nổi lên, hô một câu: "Giá ——"

Người bên dưới dừng động tác lại, lqđ không biến sắc hỏi một câu: "Cô nói cái gì?"

Âm thanh kia lại khôi phục âm sắc trong trẻo lạnh lùng vốn có, không mang theo tình cảm, xa cách nguy hiểm, giống như khối băng xiêu vẹo chỉ chờ sụp đổ trên đỉnh núi.

Ai? Lại biến thân rồi hả?

Khóe miệng Vuur Khả Ý cứng đờ, lắp ba lắp bắp nói bổ sung: "Ý của tôi là, giá, giá." Giá cái gì giá cái gì? Nhanh suy nghĩ một chút, giá cái gì?

". Chống đỡ tôi!" Cái khó ló cái khôn, dùng cảm đuôi bắp đùi một cái, dứt khoát kéo tay của anh để lên trên đó, "Chống đỡ nơi này!"

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Về nhà trên xe taxi rất yên tĩnh, Nghiêm Khuynh cũng không thích chủ động nói chuyện, Vuur Khả Ý thì cố gắng vui đầu nghịch điện thoại di động, gửi tin nhắn với Lục Đồng nói rõ chân tướng buổi chiều hôm nay.

Trên đường Nghiêm Khuynh nhận một cuộc điện thoại, âm thanh rất ổn định rất trầm thấp, trả lời cũng rất đơn giản.

"Ừ, biết."

"Vậy cứ tiếp tục tìm."

"Người làm sai sẽ có kết quả gì, trong lòng hấn ta rất rõ."

"Cúp."

Là giọng lạnh lùng, bình thản, giấu giếm ý sát phạt quyết đoán. Không khí hình như cũng hạ xuống vài độ, bên trong xe hoàn toàn yên tĩnh.

Vuur Khả Ý không rõ ngọn nguồn mà chôn đầu thấp hơn chút, muốn giả vờ rằng mình cũng không nghe gì. Nhưng trong lòng lại lqđ không nhận được âm thầm suy đoán, người làm sai sẽ có kết quả gì? Ngủ mê phanh thắng? Chặt ngón tay? Hay bấm tay bấm chân hoặc là trực tiếp một phát bắn chết giống như trong phim Hongkong?

Bởi vì lượng pin không đủ mà điện thoại di động tối xuống, từ ánh sáng phản chiếu trên màn hình cô liếc qua người bên cạnh, vẻ mặt lạnh lạnh xa cách, không có một chút nhiệt độ.

Quả thật tưởng như hai người so với người ở trong bệnh viện ban nãy.

Vuur Khả Ý có chút lưỡng lự, rốt cuộc người nào là anh chân chính? Một lát sau lại nghĩ tới khi lướt ở trên blog Tâm hồn canh gà của bạn bè từng nhìn thấy một câu nói: khi bạn sinh ra hiểu kỳ đối với một người khác phái thì đây đã là một tín hiệu nguy hiểm, bởi vì vậy chứng minh bạn có theo dõi tôi, cố gắng hiểu rõ tôi, trong tiềm thức cũng muốn đi vào cuộc sống của tôi.

Cô vội vàng dừng suy nghĩ, không cho mình tiếp tục tò mò.

Anh là ai, thân phận gì, lúc nhìn thấy anh ngay cả mắt cũng không nháy mắt mà đánh nhau với ba tên côn đồ cầm dao chém người ở trong ngõ hẻm thì cũng đã rõ ràng rồi.

Cho nên cô nói cho Lục Đồng: bèo nước gặp nhau, đều là tha hương đất khách, cô cảm thấy cô cần phải giữ một khoảng cách với Nghiêm Khuynh.

Lục Đồng bày tỏ thái độ đồng ý cực lớn đối với ý nghĩ này: Đúng, cậu nghĩ hả, cậu là một nghệ sĩ hài trên kênh thiếu nhi, nhưng lqđ người ta là đại ca xã hội đen uy phong lẫm liệt của TVB, khoảng cách này tăng lên có thể quấn ba vòng quanh Trái Đất. Đừng tưởng rằng anh là lang quân như ý chân đạp phong hỏa luân gì đó.

Lang quân như ý gì chứ? Phong hỏa luân? Lục Đồng có suy nghĩ cũng quá khác người rồi! Cô thể hiện có ý tứ đối với Nghiêm Khuynh lúc nào hả?

Vưu Khả Ý sợ tin nhắn nói chuyện phiếm bị người bên cạnh nhìn thấy, chỉ có thể nhanh chóng xóa sạch, sau đó thẹn quá thành giận trả lời một câu: Đáp phong hỏa luân kia là Na Tra! Chồng của cậu mới phải đáp phong hỏa luân đấy! Cả nhà của anh ta đều đáp!

Tin nhắn của Lục Đồng thật lâu mới tới: Mình nói anh ta đáp phong hỏa luân có quan hệ với cậu sao? Cậu kích động làm cái gì? Tóm lại nhớ thân phận của anh ta, anh ta không phải người tốt, chúng ta không chọc nổi.

Vưu Khả Ý nhất thời không có lời nào để nói, nghiêng đầu nhìn người bên cạnh thì chỉ nhìn thấy dáng vẻ anh ta cúi đầu nghịch điện thoại di động. Lòng mi rất dài, giống như bàn chải mịn, lúc nháy mắt hơi rung rung, dịu dàng giống như một bông tuyết lạnh lẽo rơi xuống đất trong đêm đông.

Một người nhìn tốt như vậy, nhưng lại không phải người tốt. Cô không biết mình đang thay anh ta tiếc hận cái gì.

Sau khi xuống xe, anh ta vẫn dìu cô lên lầu, lúc tựa vào trên vai anh, Vưu Khả Ý hơi co quắp, rồi lại loáng thoáng mà cảm thấy ngay cả hô hấp của người này cũng có một loại khả năng làm người ta an tâm. Mùi bạc hà lạnh và mùi thuốc lá hoàn toàn dung hợp ở cùng một chỗ, ngày trước cô cũng không biết thì ra mùi thuốc lá cũng có thể ổn định tâm tình, cũng có thể không gây khó chịu.

Quý thần xui khiến cô hỏi một câu: "Anh ăn kẹo bạc hà nhãn hiệu gì?"

Nghiêm Khuynh dừng một chút, móc ra một cái hộp sắt tinh xảo rất nhỏ từ trong túi áo bành tô, sau đó chậm rãi đọc ra: "Rio?" Anh đưa cái hộp tới, không chút để ý nói, "Tiện tay cầm, không có nhìn nhãn hiệu."

Vưu Khả Ý chưa kịp trả lại cho anh, cửa thang máy liền ding một tiếng mở ra. Chân cô nhảy ra khỏi cửa, quay đầu lại nhìn Nghiêm Khuynh trong thang máy, lại chỉ nhìn thấy anh khẽ gật đầu ra hiệu với cô, "Nghỉ ngơi sớm một chút." Sau đó liền đưa tay nhấn nút thang máy.

"Ài? Kẹo bạc hà của anh. . . ." Lời của cô còn chưa nói hết, cửa thang máy đã đóng lại.

Vưu Khả Ý đứng ở cửa một lát, chợt nhớ tới quảng cáo kẹo cao su Ích Đạt thịnh hành toàn quốc lúc trước, nhìn không được bật cười, sau đó lại xoạch một tiếng mở hộp sắt ra, từ từ vớt lên một cái kẹo bạc hà bỏ vào trong miệng.

Trong hành lang tiếng đèn tín hiệu rất nhanh dập tắt.

Cô không lên tiếng, chỉ tựa vào trên cửa thưởng thức mùi vị kẹo bạc hà, ngoài vị ngọt bao phủ bên trong còn có một chút cay đắng rất nhỏ, giống như một giọt mưa lộ ra trên ngọn cỏ xanh, lung lay sắp đổ, lung lay sắp đổ. Sau đó nhỏ xuống ở trong lòng, tứ chi bách hài* đều run rẩy một hồi, giống như tất cả tế bào đều co rút nhanh, nhưng chỉ là chốc lát.

*tứ chi bách hài: tứ chi là tay chân, bách hài là trăm xương, ở đây chỉ toàn thân

Chỉ chốc lát sau, cũng bởi vì này một lqd chút kích thích mà thể xác và tâm hồn đều giãn ra.

Đêm đó, Vưu Khả Ý ngồi ở trước bàn đọc sách gỗ bàn phím một giờ, viết chi tiết nguyên nhân hậu quả xảy ra xung đột với La San San thành một bức Email, sau đó kèm chẩn đoán và hình chụp X-quang của bệnh viện, gửi vào trong email của viện trưởng.

Cô không có hứng thú tự thân động thủ tới trả đũa giống như La San San, bởi vì chỉ người có chỉ số IQ thấp kém mới phô bày nhược điểm. Dùng lời nói của Lục Đồng mà nói, chiều này của cô gọi là "Cô không giết bá nhân, nhưng bá nhân vì ta mà chết". Về phần bá nhân phải chết thế nào, đó chính là chuyện của viện trưởng.

*Cô không giết bá nhân nhưng bá nhân vì ta mà chết có nghĩa: tuy lòng mang oán hận không có ý làm tổn hại đối phương, song đối phương vẫn cứ vì lòng oán hận của chính cô mà bị người hại chết.

Cô chỉ có thể nằm trên ghế sa lon thật dài, thờ dài một hồi, "Vừa mới hết thời gian nghỉ, sao nghỉ dài hạn lại tới? Đây là muốn nhip điệu nhảm chán làm chết mình sao?"

Trên mộng lập tức bị một cước, Lục Đồng sử dụng ánh mắt lăng trì cô, "Quang minh chính không lên lớp thì thôi đi, lại nói mấy lời đau xót này để muốn tức chết ai vậy? Ngược lại mình cũng muốn bị thương, cũng ngốc ở nhà chuyện gì cũng không làm như vậy. Nếu không mình cũng gọi điện thoại chọc tức La San San, để cho cô ta cũng đẩy mình xuống lầu nhè?"

Vưu Khả Ý thổi phồng một tiếng rồi bật cười, lại chợt nhớ tới cái gì, rất nhanh ngồi dậy, "Lục Đồng, rốt cuộc ai tốt hơn cậu hả? Theo đuổi đàn ông cần trốn học cả ngày lẫn đêm sao? Mình nhớ khi năm thứ nhất đại học cậu nói với mình rằng cậu muốn bảo vệ bạn học, lại trốn như vậy nữa, tất cả định lượng đều cài cho xong rồi, đến lúc đó cậu phải bảo vệ bạn học thế nào hả?"

Lục Đồng chần chờ một lqd chút.

"Thế nào, khó giữ được bạn học rồi hả?" Vưu Khả Ý tiến tới làm con mắt cá chết nhìn cô ấy chăm chăm, "Hay không định nói cho mình biết người đó là ai?"

Từ năm thứ nhất tốt đến năm thứ ba đại học, hai người bọn họ gần như như hình với bóng, ở trong mắt người ngoài đã sớm là một đôi mặc quần liền

đứng rồi, không chuyện không nói. Nhưng hiện tại giấu giếm được một thời gian rồi, Lục Đồng lại vẫn không tiết lộ đôi câu vài lời, Vu Khả Ý cũng không nhin được nghỉ ngơi.

Cuối cùng cô nói với Lục Đồng: "Cậu biết, mặc kệ xảy ra chuyện gì thì mình nhất định sẽ đứng ở phía cậu."

Trong ánh mắt là tràn đầy chắc chắn và tin cậy.

Lục Đồng chống lại ánh mắt của cô, không nhin được há miệng, một lát sau mới dời tầm mắt đi nói: ". Anh ấy lớn hơn mình 10 tuổi."

Vu Khả Ý đợi một chút, không đợi được đoạn sau, chỉ có thể liếc cô ấy một cái, "Chỉ như vậy?"

". Chỉ như vậy." Lục Đồng cúi đầu xuống.

"Bệnh thần kinh, số tuổi không phải vấn đề, chiều cao không phải khoảng cách, không phải cậu đã sớm nghe lời này đến mức lỗ tai cũng nổi chai rồi sao?" Vu Khả Ý cảm gối ôm đập vào cô ấy, đổi một tư thế nằm, nâng cái chân bị thương kia lên vắt chéo hai chân, "Chỉ có chút vấn đề nhỏ như vậy mà cậu vẫn giấu giếm không nói cho mình, có phải cũng quá chuyện bé xé ra to hay không?"

Lục Đồng chán chờ nói: "Nhưng anh ấy cũng đã 31 lqđ."

"31 thì thế nào? Đàn ông 30 mạnh như hổ, anh ta lớn hơn cậu mười tuổi, chính là khi cậu đang làm bài tập thì anh ta đã bắt đầu công việc, khi cậu tìm việc làm thì sự nghiệp của anh ta đã ổn định, đó không phải là chăm sóc cậu tốt hơn sao." Vu Khả Ý đột nhiên dừng lại, "Nói đi thì nói lại, anh ta làm cái gì? Hai người quen biết thế nào? Công việc của anh ta được không? Sự nghiệp thành công sao? Gia cảnh như thế nào?"

Lục Đồng cong khoe miệng lên cười, "Anh ấy hả, anh ấy là người trong ngân hàng. Nửa năm trước mình đi vay tiền thì gặp gỡ, anh ấy giúp mình vài chuyện nhỏ, không ngờ hai tháng trước lại gặp nhau ở quán ăn. Lúc ấy mình không mang ví tiền, quản lý cho rằng mình ăn cơm chùa, cũng may anh ấy kịp thời giải vây."

Cuối cùng Lục Đồng cũng bắt đầu, kết quả vừa nhắc tới người nọ, ý cười ở khoe môi dần dần dày, lại từ một chữ cũng không đề cập tới lúc đầu biến thành nói nhiều.

Vu Khả Ý nhìn đuôi lông mày cô ấy từ từ giãn ra, nghe cô nói từng chút từng chút về từng chi tiết nhỏ khi gặp nhau, chỉ cảm thấy thì ra tình yêu thật sẽ làm một cô gái bình thường trở nên tốt đẹp động lòng người.

Thật ra thì những chi tiết kia đều không quan trọng, tình tiết yêu nhau cũng bình thường không có gì lạ, bởi vì tình yêu thì triển ma pháp ngay ở số mạng nên sẽ làm nó có một loại sức hút đặc biệt, cho lqđ dù tất cả mọi người đều trải qua quá trình yêu nhau tuần tự từng bước như nhau, nhưng đối với người đang trải qua nó mà nói, tất cả đều là độc nhất vô nhị.

Bởi vì biến người mệnh mông, tất cả mọi người đều lướt qua, mà trong lúc bạn vô tình dừng bước, lại chỉ gặp một người khiến cho bạn không muốn bỏ lỡ như vậy.

Vu Khả Ý nghe chuyện của Lục Đồng, từ từ điều chỉnh tư thế thoải mái hơn, trong lúc vô tình ngẩng đầu lại đúng lúc nhìn thấy cửa sổ đối diện.

Cách cự ly không gần không xa, Nghiêm Khuynh ngồi ghé dựa ở trước cửa sổ sát đất hút thuốc lá. Phía sau anh có một chiếc đèn đặt dưới đất, hoàng hôn dịu dàng, bao phủ một khu vực nhỏ chỗ anh thành ánh sáng và hình ảnh thế giới. Giống như sau khi màn sân khấu màu đỏ chót được kéo ra khỏi sân khấu, giữa khoảng không gian bối cảnh đen kịt chỉ có một chùm ánh sáng đèn không sáng không tối như vậy, vì vậy tất cả người không quan trọng gì đó đều trở thành bối cảnh dưới đèn.

Trong tay của anh vẫn còn một điếu thuốc lá đang cháy, một điểm hồng hồng lạng lẽ lóe lên lúc sáng lúc tối, tạo thành màu sắc xinh đẹp.

Đây là một cảnh tượng chán nản lười biếng, khói mù mờ mờ làm hình ảnh tăng thêm một chút cảm giác thần bí. Vu Khả Ý mắt hờn nhìn như vậy thật lâu, ngay cả Lục Đồng đang nói chuyện rất nhanh cũng phát hiện cô không chuyên tâm.

"Khả Ý." Lục Đồng lên tiếng gọi cô, lqđ cô lại hoàn toàn không nghe thấy.

Cho đến khi rèm cửa sổ bị người kéo lại xoẹt một tiếng, cô mới giật mình phục hồi tinh thần lại, nhìn trên cao nhìn xuống ngưng mắt nhìn bạn tốt của mình, ". Thế nào?"

Ánh mắt của Lục Đồng phức tạp được giống như bóng đêm mờ mịt, nhìn cô một hồi lâu mới nói: "Khả Ý, tìm một người thích hợp nói yêu thương đi, như vậy yêu mới có kết quả."

Vu Khả Ý dở khóc dở cười ngồi thẳng lên, "Cậu nói gì vậy? Mình chỉ tùy tiện nhìn qua, tại sao lại nói đến chuyện yêu thương rồi hả? Không phải theo như cậu nói sao? Bọn mình cũng không có chuyện gì, mình biết thân phận của anh ta, tuyệt đối sẽ không làm chuyện gì ngu xuẩn. Cậu lo lắng nhiều như vậy rõ ràng chính là không tin mình, có phải muốn mình thề độc mới bằng lòng tin mình hay không, bà Lục?"

Cô giả vờ muốn giơ tay thề độc, Lục Đồng vừa bực mình vừa buồn cười đẩy cô một cái, "Bệnh thần kinh, được rồi, được rồi, không nói cậu nữa." Từ từ thờ dài, Lục Đồng lại cúi đầu lôi đuôi tóc của cô ấy mà vuốt mấy lqđ cái, "Thật ra thì, mình cũng không đặc biệt chỉ Nghiêm Khuynh, cho dù về sau muốn yêu đương, cũng nhất định phải tìm một người thích hợp. Không cần như thiêu thân lao đầu vào lửa, biết rõ không thể mà vẫn làm."

Mới đầu chẳng qua là cảm thấy Lục Đồng đột nhiên thâm trầm như vậy thì có mấy phần rất khả nghi, bởi vì tình yêu cũng sẽ làm cho người ta lo được lo mất, trở nên đa nghi lại nhạy cảm, không lẽ việc Lục Đồng gặp người kia mang đến cho cô ấy quá nhiều băn khoăn lo lắng? Vuur Khả Ý không nói ra được.

Nhưng rất nhanh cô sẽ biết đáp án.

Việc này kinh thiên động địa, đáp án xảy ra bất ngờ giống như bom trên trời rớt xuống.

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

"Học sinh khá giỏi của đại học C, đảm mình làm tiểu tam đến tột cùng vì cái gì?"

Tin này được chúng tôi gọi là tin tức thời đại trong chục năm, một mẫu tin tức như vậy xuất hiện ở trong diễn đàn đại học C thì trong nháy mắt liền sinh ra uy lực □□ giống như nổ mìn, lây ưu thế áp đảo giẫm tất cả tin tức bất quá trong trường ở dưới chân.

Blog đăng lại, bạn bè chia sẻ, diễn đàn đăng lại, webo đăng lại, trong trường học đăng lại. Chỉ có chân chính bị cuốn vào một tin tức chiến tranh như vậy, bạn mới có thể thật sự hiểu dư luận, Internet đáng sợ.

Chuyện xảy ra ở một tuần lễ sau khi Vuur Khả Ý nghỉ bệnh lần nữa, chủ nhiệm khoa gọi điện thoại tới nói cho cô biết La San San bị hủy bỏ lqđ tư cách đánh giá ưu tú học kỳ này, bởi vì ra tay đã thương người và gây rối ở nơi công cộng bị ghi lỗi lớn hơn.

Lúc đó Vuur Khả Ý cũng không vui mừng như trong tưởng tượng, thậm chí có phần không yên lòng, bởi vì tối ngày hôm qua Lục Đồng chưa trở về.

Không những không về nhà, ngay cả điện thoại cũng không gọi được. Vuur Khả Ý vô cùng gấp gáp.

Vội vã cảm ơn chủ nhiệm khoa nói tin tức cho cô biết, Vuur Khả Ý đang chuẩn bị cúp điện thoại thì chợt nghe chủ nhiệm khoa hơi chần chờ hỏi cô: "Khả Ý, Lục Đồng ở cùng với em sao?"

Cô dừng một chút, từ trong giọng điệu ngữ ra có gì đó không đúng, "Không phải bây giờ Lục Đồng đang đi học sao? Làm sao lại lqđ ở cùng với em?"

Sau khi chủ nhiệm khoa nói mấy lời cũng khiến cho Vuur Khả Ý nói không ra lời, sau khi cúp điện thoại, cô nhanh chóng mở ra diễn đàn, sau đó là thư, sau đó là webo, sau đó là trong trường học. Gần như tất cả trang web nền tảng đều có tin tức mới, rất nhiều người quen biết cùng trường hoặc cùng khoa đều đăng một mẫu tin tức như vậy.

Học sinh khá giỏi của đại học C, đảm mình làm tiểu tam đến tột cùng vì cái gì?

Hình minh họa vô cùng rõ ràng, nữ chính của câu chuyện bị người tát một cái trước mặt mọi người, hình chụp trong nháy mắt đó, cô ấy đang bụm mặt, tóc lộn xộn tán loạn lung tung, che lại một phần gò má.

Tay Vuur Khả Ý bắt đầu phát run.

Bởi vì cho dù không có lộ ra toàn bộ gương mặt, cô cũng không gặp chướng ngại nào mà nhận ra Lục Đồng.

Học sinh khá giỏi, đảm mình, tiểu tam. Những chữ này đập vào mắt vào lòng, giống như tiếng sấm bình thường nặng nề đập vào trong lòng cô.

Người đăng tin tức là học sinh đại học C, nghe nói vợ cả của nam căn bã tìm tới trường học, hơn nữa tự mình đứng ở ngoài cửa lớp học chung, khách khí lại lễ phép gõ cửa, sau khi được giáo viên đồng ý, lúc này mới kêu tiểu tam đi ra ngoài.

Tên "Ký giả tạm thời" này giới thiệu biểu hiện tiểu tam ngay lúc đó vô cùng cận kề: cô ta vô cùng mờ mịt vô tội đứng lên, nhìn đáng vẻ là hoàn toàn không biết vợ cả —— cũng đúng, biết chồng người ta là được, cần gì lqđ phải biết vợ cả đây? Tiểu tam cứ xuyên qua bàn ghế của bạn học đi tới cửa như vậy, sau đó bị vợ cả phân nộ tát một cái trước mặt mọi người.

Bài viết cũng giới thiệu chi tiết gia cảnh của Lục Đồng và gia cảnh phía người nam, giờ khắc này Vuur Khả Ý cũng mới biết được, thì ra người đàn ông kia chẳng những là người trong ngân hàng, lại là ngân hàng cao cấp, là thanh niên trong công ty gia đình tiếng tăm lừng lẫy.

.

Vuur Khả Ý cứ nhìn tấm hình kia như vậy, không nhúc nhích.

Đó là phòng học lớn mà cô quen thuộc, có thể chứa 250 người, bình thường sẽ có bốn lớp học chung. Mà Lục Đồng đứng ở cửa trước của phòng học

lớn này, bị người ta đánh một bạt tai nặng nề trước mặt mọi người, sau đó đội lấy danh hiệu tiểu tam.

Mấy ngày trước diễn đàn đại học C còn treo thông báo xử phạt La San San, mà một khi sự kiện tiểu tam bây giờ bùng lên, không còn có người đi chú ý một xử phạt nhỏ nhỏ.

Chuyện đăng lúc 4h 37 chiều ngày hôm qua, mà đúng lúc năm giờ này tin tức này liền xuất hiện ở trong diễn đàn, người đăng bài lqđ viết dùng nick ảo, nhưng hệ thống cho thấy người đó sử dụng "Samsung note2".

Cũng rất nhiều người đang dùng điện thoại di động này, nhưng Vuư Khả Ý có thể nhớ lại cũng chỉ có một mình La San San.

Tất cả mọi người nhục mạ tiểu tam, nhiều người biết Lục Đồng gần như đều lấy "Biết người biết mặt nhưng không biết lòng" để đánh giá chuyện này, giống như không bỏ đá xuống giếng thì không thể chứng minh mình trong sạch.

Vuư Khả Ý cũng không nhìn nổi một chữ, run rẩy gọi điện thoại cho Lục Đồng, ngay cả điện thoại cũng thiếu chút nữa cầm không vững.

Vậy mà đáp lại cô vẫn chỉ có một giọng nữ lạnh lẽo: "Ngài khỏe, số điện thoại này tạm thời không liên lạc được, xin gọi lại sau."

Một lần lại một lần gọi tới, sau đó một lần lại một lần nghe được câu trả lời như vậy.

Trong lòng Vuư Khả Ý là một khoảng hoang vắng, luống cuống trước nay chưa có.

Cô biết Lục Đồng ba năm, cô nữ sinh này tuy tiện, không có tim không có phổi, kiên cường đến mức chưa bao giờ rơi nước mắt ở trước mặt người khác. Mặc dù gia cảnh bình thường, cha mẹ đều là công nhân tâm thương, nhưng cô ấy làm bất cứ chuyện gì đều rất cố gắng, giống như học tập, giống lqđ như khiêu vũ, giống vậy Chủ nhật làm thêm xung quanh để giảm bớt gánh nặng cho cha mẹ.

Cô không tin Lục Đồng sẽ làm ra loại chuyện như vậy!

Nhưng đối thoại trước đó vài ngày còn sờ sờ ở trước mắt, cô gần như nhớ lại rõ ràng những lời Lục Đồng nói: "Anh ấy hả, anh ấy là người trong ngân hàng. Năm năm trước mình đi vay tiền thì gặp gỡ, anh ấy giúp mình vài chuyện nhỏ, không ngờ hai tháng trước lại gặp nhau ở quán ăn. Lúc ấy mình không mang ví tiền, quản lý cho rằng mình ăn cơm chùa, cũng may anh ấy kịp thời giải vây. . . ."

"Khả Ý, tìm một người thích hợp người nói yêu đương đi, yêu như vậy mới có kết quả."

Cùng với cô ấy vừa vuốt ve tóc của mình, vừa nói: "Thật ra thì, mình cũng không đặc biệt chỉ Nghiêm Khuynh, dù là về sau cần yêu, cũng nhất định phải tìm một người thích hợp. . . . Không cần như thiêu thân lao đầu vào lửa, biết rõ không thể làm mà vẫn làm."

Vuư Khả Ý rất cố gắng nhớ lại khi nói những lời đó thì nét mặt của Lục Đồng thế nào, nhưng càng nghĩ thì càng hoảng hốt. Đến bây giờ cô mới ý thức được mình có sự ý cớ nào, thế nhưng chưa bao giờ phát hiện lqđ trong những hàng chữ kia để lộ ra cô đơn và lo lắng mơ hồ, vậy cũng là tín hiệu vô cùng rõ ràng chính xác.

Không thấy nữ sinh tùy tiện đó nữa, thay vào đó là một người xa lạ mặt mày nén buồn, từng ánh mắt đều đang chất chứa một chút bí mật có thể truy tìm nguồn gốc.

Có lẽ Lục Đồng vẫn chờ đợi cô phát hiện cái gì, sau đó mới biết nên mở miệng như thế nào.

Vuư Khả Ý hỏi mình: Nếu như Lục Đồng là tiểu tam, cô nên làm như thế nào?

Ủng hộ cô ấy, tin tưởng vào tình yêu vô tội; hay cùng mọi người đứng ở trên một đường thẳng dùng ngòi bút làm vũ khí đối với lqđ cô, hóa thân thành sứ giả của chính nghĩa cho nên không để ý tình bạn?

Cô nhớ lại mình nói câu kia với Lục Đồng: "Mặc kệ xảy ra chuyện gì, mình đều đứng ở phía cậu."

Thì ra là loài người thật sự là một loại động vật mâu thuẫn như vậy, lúc nói chuyện chỉ cầu trong lòng sáng khoái, đợi đến sau khi chuyện xảy ra mới phát hiện ra mình nói rất có thể là lời nói suông.

Nhưng trước mắt Lục Đồng không đi học, cũng không về nhà, cô không yên lòng, phải tự mình đi tìm. Mặc kệ chân tướng là cái gì, cô đều hi vọng chính miệng Lục Đồng có thể nói cho cô biết, cho dù là làm sai chuyện, cũng muốn cùng gánh chịu.

Cô khép khếnh đi thang máy xuống lầu, trong nháy mắt cửa thang máy mở đó, cô đang muốn bước ra thì bước chân đột nhiên dừng lại.

Mẹ của cô đứng bên ngoài thang máy, khi nhìn thấy cô cũng hơi dừng lại, hai mắt nhìn trên dưới người cô, sau đó mặt không biểu cảm hỏi cô: "Con đi đâu vậy?"

Bởi vì lo lắng Lục Đồng, Vuư Khả Ý chỉ bọc qua loa một cái áo lông ở trên người, tóc tán loạn mà khoác lên trên vai, ngay cả đường ẩm cũng không bôi trên mặt; càng buồn cười hơn chính là bởi vì chân phải quấn băng lqđ vải, cô chỉ mặc quần rộng thùng thình, đi dép lê ra ngoài, đây là Lục Đồng đặc biệt mua "Giày chuyên dụng của người tàn tật" cho cô vào tháng trước —— nghĩ tới đây, Vuư Khả Ý ước gì lập tức bay đến bên cạnh Lục Đồng.

Mà tạo hình của cô như vậy vừa vặn đúng là chuyện Chúc Ngữ yêu cầu con gái nghiêm khắc chưa bao giờ cho phép.

Vưu Khả Ý há miệng, từ từ kêu một tiếng: "Mẹ."

Mẹ không nói một chữ tới vết thương ở chân của cô, chỉ lạnh nhạt hỏi

Vưu Khả Ý trầm mặc chốc lát.

Thật ra thì sớm nên đoán được, cho tới bây giờ thì bà ấy quan tâm không phải khỏe mạnh hoặc là tâm tình của mình, bà ấy chỉ muốn một con rồi có thể thực hiện tâm nguyện thay bà, có thể khâu vá sửa lại mơ ước đã từng bể nát của bà ấy, thành toàn cho kiểu ngao bầm sinh của bà ấy.

Cô nói: "Con đi tìm Lục Đồng."

"Lục Đồng?" Giọng nói của mẹ cô không mặn không nhạt, tầm mắt cứ thẳng tắp rơi vào trên người cô như vậy, có mấy phần rất không bình thường.

Trái tim Vưu Khả Ý căng thẳng, cảm thấy có lẽ bà ấy đã biết gì đó, ý niệm này còn treo ở giữa không trung thì chỉ nghe thấy bà ấy nói tiếp: "Vưu Khả Ý, trong một tháng này mẹ cảm thấy được con và trước kia khác qđ nhau rất lớn, giống như đọc sách nhiều nên thay đổi cái tôi, hiểu được thế nào không vâng lời cha mẹ, cũng hiểu được làm việc không có quy tắc gì nhưng chỉ cầu nhất thời vui vẻ là chuyện gì xảy ra rồi. Mẹ đang buồn bực, liền nghe nói bạn cùng phòng của con hóa ra là một tiểu tam."

Trên lưng Vưu Khả Ý cứng đờ. Quả nhiên bà ấy biết.

Mẹ cô đứng ở ngoài thang máy nhìn cô, nói từng chữ từng câu: "Để tiểu tam dọn ra đi, trước tiên con về nhà ở mấy ngày với mẹ." Hình như bà ấy cũng ý thức được mấy ngày qua thái độ của mình quá cứng rắn, cho nên chột thay đổi sách lược, chuyển dùng thế tấn công mềm mỏng, để giọng nói dịu dàng. "Khả Ý, mẹ biết con chính là một đứa bé ngoan, chỉ bị người khác ảnh hưởng, nhất thời đi lầm đường, mới có thể cãi lộn không ngừng với mẹ. Nghe lời mẹ, trước tiên trở về cùng mẹ, có chuyện gì thì chúng ta về nhà bàn bạc lại. Hiện tại Lục Đồng gặp phải loại chuyện đó, cũng có ảnh hưởng không nhỏ đến con, nếu con tiếp tục ở chung một mái nhà với cô ấy, chỉ bị người ta chỉ chỉ chỏ chỏ đâm sau lưng, người không biết còn tưởng rằng người nhà chúng ta cũng có đức hạnh giống như cô ấy——"

"Con không trở về." Vưu Khả Ý nhỏ giọng cắt đứt lời của bà ấy..., một khắc trước bởi vì đột nhiên nhìn thấy mẹ nên ý thức sinh ra hèn nhát trong lòng, nhưng nghe mấy câu nói như vậy thì hoàn toàn mất đi triệt để.

Cô ngẩng đầu lên nhìn người phụ nữ trước mắt, bình tĩnh nói: "Mẹ, Lục Đồng là bạn tốt nhất của con, trên mạng nói mấy cái kia chỉ có thể lừa gạt những người không hiểu rõ cô ấy. Mà con hiểu rõ cô ấy, con biết rõ cô ấy qđ không phải người như vậy."

Cô ấy không có tham lam hư vinh, vì tiền bạc đi làm tiểu tam. Bởi vì cô ấy là loại có thể không chớp mắt cái nào liền đưa tiền khổng lồ kiếm được trong một tháng cho cô gái nhỏ phát sốt nằm viện rồi biết bị bệnh nan y.

Vưu Khả Ý không biết kết quả chuyện này như thế nào, Lục Đồng lại thật sự không làm sai điều gì, nhưng giờ khắc này lời của mẹ khiến cho cô ý thức rõ ràng được một chuyện: Cô biết Lục Đồng tuyệt đối không người như trên bài viết.

Thế tấn công mềm mỏng của mẹ bị cô lấy tư thế ương ngạnh hóa giải, lập tức thay đổi về mặt.

"Vưu Khả Ý, làm sao con có thể biến thành dáng vẻ này? Tiểu tam đó đổ cho con thuốc * gì, lại biến con từ đứa bé nghe lời trước qđ kia thành người đầu muối không vào như hôm nay? Có phải con nhất định muốn mẹ tức chết mới vừa lòng hay không?"

Bà ấy trang điểm và ăn mặc đều rất hoàn mỹ, là phu nhân Vưu Khả Ý quen thuộc kia, nhưng hôm nay bà ấy bị tức đến xanh cả mặt, khi mi tâm nhíu lại thì nếp nhăn khóe mắt đã lộ ra ngoài.

Mẹ già rồi.

Đây là lần đầu tiên Vưu Khả Ý ý thức được, người phụ nữ mạnh mẽ không ai bì nổi, không cho phép không vâng lời cũng chạy không thoát năm tháng dây dưa. Nhưng tại sao cho đến một ngày mẹ già đi, bà ấy vẫn không hiểu con gái của mình như cũ đây?

Âm thanh của Vưu Khả Ý rất thấp rất thấp, thấp vào trong bụi bặm, xâm nhập mặt đất, giống như vậy thì có thể che giấu những cảm xúc không cần thiết bộc lộ ra ngoài. Cô nói: "Mẹ, chẳng lẽ mẹ không có nghĩ qua sao? Thật ra thì đây chính là đáng về chân chính của con này, con cũng là người, con qđ cũng có góc cạnh của mình, có ý nghĩ của chính mình, còn có tự mình sắp xếp cuộc sống. Con muốn trải qua cuộc sống không phải do mẹ sắp xếp cho con, con muốn tự do, muốn làm chuyện mình thích."

Nhưng cho tới bây giờ bà ấy cũng không biết.

Bởi vì cho tới bây giờ bà ấy đều không để ý.

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Thời điểm học trung học, Vu Khả Ý đã từng bị của cuộc gặp gỡ của Sử Thiết Sinh trong《tôi cùng với Địa Đàn》cảm động tinh thần đến mức rơi nước mắt, khi đó cô thậm chí đặc biệt mua một quyển vở nhỏ, ghi toàn bộ câu và đoạn cảm động cô ở phía trên.

Cô nhớ ở trên cuốn vở đó có hình một lqđ câu nói: người chân chính tên là *.

Nếu như không phải bởi vì *, sao cô lại khổ vì không chiếm được điều mong muốn?

* của cô và * của mẹ sinh ra xung đột, hai tướng mâu thuẫn, ai cũng không chịu thỏa hiệp, cho nên mới phải đi trên con đường hôm nay.

Một mình cô đứng ở trong gió lạnh thấu xương, lỗ tai cũng bị đông lạnh đến mức đỏ bừng, tay chân lạnh lẽo. Nhưng mẹ bị cô "u mê không tỉnh ngộ" và "bị ma quỷ ám ảnh" chọc giận, cũng không quay đầu lại, mà cô phát hiện mình không mang chìa khóa, đứng ở dưới lầu cũng không biết nên đi đâu.

Cô ngồi xe đến mấy tiệm bánh ngọt Lục Đồng yêu thích tìm một vòng, còn đến tiệm sách lân cận, mấy quán ăn ở trung lqđ tâm thành phố, không nói quanh đi quẩn lại không tìm được Lục Đồng, cũng tiêu sạch tiền mặt mang trên người. May mắn chính là trong túi xách còn có một thẻ xe buýt, còn có thẻ để cho cô ngồi xe buýt trở về.

Lúc màn đêm buông xuống thì đột nhiên bắt đầu mưa, cô ở trạm xe buýt đợi trong chốc lát, thấy mưa không có dấu hiệu ngừng lại, người vừa lạnh lại không được, đành phải đội mũ áo lông lên đi tới sân ga trong ngõ hẻm bên cạnh. Quán bán hàng nào nhiệt mở đầy ngõ hẻm.

Bà chủ nhận ra là khách quen, thấy cô muốn vào tránh mưa, nhiệt tình bảo cô tùy tiện ngồi, còn rót cho cô cốc nước nóng.

Vu Khả Ý cầm cốc nước nóng hơi bỏng tay, bị sương mù hun, thậm chí hốc mắt hơi nóng lên.

Cũng không biết ngồi bao lâu, nước nóng cũng đổi ba lượt rồi, ngay khi cô tập trung lực chú ý suy nghĩ Lục Đồng còn có thể đi lqđ đâu, mà mình không mang chìa khóa có thể đi nơi nào thì chợt nghe thấy cách vài bàn truyền tới một âm thanh quen thuộc.

"Một phần hải sản nướng, như cũ, không bỏ hành tỏi."

Âm thanh này. Cô nghiêng đầu nhìn theo bản năng, lại vô tư vừa đứng lúc chống lại một đôi mắt đen nhánh trầm tĩnh.

Nghiêm Khuynh mặc áo khoác xám, cổ áo che ở cằm, cầm ô màu đen trong tay, đang đứng ở lều lớn nghi ngờ nhìn cô.

Ánh mắt kia giống như đang nói: Không phải cô què sao?

"Nghiêm. . . ." Khó khăn lắm nói ra một chữ, mò không ra rốt cuộc nên gọi anh là gì, anh Nghiêm có vẻ quá trang trọng, Nghiêm Khuynh lại có vẻ quá tùy ý. Vu Khả Ý hơi băn khoăn để cốc nước xuống, định chống cái ghế đứng dậy, "Tôi đang tránh mưa."

"Tại sao không trở về nhà?" Anh xuyên qua mấy bàn để ngang giữa hai người, đi tới trước mặt cô, cúi đầu nhìn dép lông nhưng ngay thơ buồn cười trên chân cô, sau đó liếc nhìn trừ cốc nước ra thì bàn trống rỗng, dễ dàng suy luận ra cô không phải tới ăn, vì vậy hỏi một câu, "Không mang ô?"

Vu Khả Ý không được tự nhiên rút một cái chân, thuận tiện gạt đầu, "Mưa quá lớn."

Hỏi một đằng, trả lời một nẻo, cũng không lqđ biết đang giải thích cho ai nghe.

Nghiêm Khuynh gạt đầu, "Ngồi một lát nữa, tôi đưa cô trở về."

Anh kéo ghế ra ngồi ở đối diện cô, bình tĩnh bắt đầu sửa cái ô màu đen trong tay. Vu Khả Ý cũng ngồi xuống theo, tầm mắt đọng lại ở động tác anh sửa cái ô, nhất thời không nói gì.

Cái ô màu đen tuyền, nổi bật lên da tay của anh càng thêm trắng nõn, mười ngón tay thon dài đẹp mắt, đốt ngón tay rõ ràng. Cô chú ý tới trên mu bàn tay của anh có một vết sẹo nhàn nhạt, màu sắc da hồng hơn xung quanh một chút, rõ ràng là mới lên da non.

Chẳng lẽ khi sống mái với nhau bị thương? Cô phỏng đoán vết sẹo từ đâu tới theo bản năng. 《Young and Dangerous》và 《Tiềm hành truy kích》rời rít nổi lên trong lòng, một màn lại một màn đều là hình ảnh kích thích mà khoa trương.

Tay chân bà chủ nhanh nhẹn gói đồ nướng cho Nghiêm Khuynh, sau đó đưa đến trên bàn, cười híp mắt nói một câu: "Anh Nghiêm, thứ anh muốn đây rồi." Lúc xoay đầu lại nhìn Vu Khả Ý, lông mày cô giương lên thật cao, "Oh, cô biết anh Nghiêm?"

Về mặt có mấy phần không thể tưởng tượng nổi. Dù sao xưa nay Vu Khả Ý ăn mặc không tề, trắng tinh, lịch sự, nhìn đáng vẻ cũng là học sinh đại học ngoan ngoãn khéo léo, thế nào cũng không giống người ở chung một chỗ với Nghiêm Khuynh.

Nghĩ đến lần trước nhìn thấy Nghiêm Khuynh lqđ và một đám côn đồ uống rượu ở chỗ này, Vu Khả Ý đoán sợ rằng người xung quanh đây đều biết Nghiêm Khuynh là ai, nhất thời không biết nên nói gì, chỉ có thể do dự gạt đầu một cái.

Nghiêm Khuynh liếc nhìn cô một cái, hơi hột nói: "Chúng tôi ở cùng một chung cư."

Cứ như vậy dễ dàng giúp cô phải sạch quan hệ. Vuur Khả Ý quay đầu nhìn anh, biểu cảm trên mặt người sau đã hình thành thì không thay đổi, yên tĩnh giống như một cái đầm không sóng nước không gió.

Có lúc anh thật nhạy cảm đến kinh người, luôn luôn nhớ cô không muốn dính líu quan hệ đến người như anh.

Trái tim Vuur Khả Ý không lúc nào có cảm giác.

Nghiêm Khuynh mở cái ô ở cửa lầu lớn, "Đi thôi."

Cô bước ra khỏi cửa, anh vờng vàng giờ cây dù lên trên đỉnh đầu, chặn lại mưa đông.

Trong gần mười phút lộ trình, bọn họ cũng không nói một câu nào. Anh người cao chân dài, vì phối hợp tốc độ nhanh như rùa của cô, nhịp bước đi chuyển gần như không thể phân biệt bằng mắt thường. Vuur Khả Ý chỉ có thể nhìn chân đau, cô hết sức để cho mình đi nhanh một chút, trên dép lông xù dính một đống vết nhơ bẩn thiu.

Đúng lúc này Nghiêm Khuynh cũng đột nhiên dừng chân lại.

"Làm sao vậy?" Cô ngẩng đầu nhìn anh.

"Tôi còn muốn mua ít đồ, cô trở về trước đi." Anh hást cảm về phía cửa hàng tiện lợi bên cạnh, sau đó nhét cái ô vào trong tay của cô, "Hôm khác trả cho tôi đi."

"Nhưng anh sẽ gặp mưa." Vuur Khả Ý nghi ngờ.

Vậy mà nói chưa dứt lời, Nghiêm Khuynh đã xoay người đi tới cửa hàng tiện lợi, cũng không để ý mưa to dính ướt áo khoác lúc ngoài của anh.

Vuur Khả Ý chỉ có thể kêu một câu với bóng lưng của anh: "Vậy tôi chờ anh ở bên ngoài!"

Người Nghiêm Khuynh đã đứng ở bên trong cửa hàng tiện lợi, nghe được câu này mới xoay đầu lại lắc đầu nói với cô: "Tôi lại mua một chút là được rồi, không cần chờ tôi."

Vuur Khả Ý ngẩn ngơ, có lẽ Nghiêm Khuynh nói chuyện làm việc đều rất quả quyết, khi giờ tay nhắc chân đều có một loại ý tứ "Không nghe tôi đều phải chết", cô cũng đã làm như lời nói anh nói theo bản năng.

Trong lòng cô ôm hi vọng Lục Đồng đã về nhà, như vậy cô cũng có thể trở về đến ngôi nhà ấm áp, hỏi Lục Đồng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Vậy mà làm người ta thất vọng, cô đứng ở trong hành lang nhấn chuông cửa một lần lại một lần, nhưng trong bộ đàm vẫn không có ai trả lời.

Từ dưới lầu nhìn lên, trong nhà tối đen như mực, không có ai trở lại.

Vuur Khả Ý ngồi ở trên bậc thang, nhìn mấy trận mưa to phía trên cắt trời đất thành vô số cây gậy kim loại, đột nhiên rất mờ mịt.

Gọi điện thoại cho công ty mở khóa, có thể mượn được điện thoại của người đang bảo vệ cửa nơi đó. Cô tự nhủ như vậy, nhưng bước chân lại nặng nề muốn nâng lên cũng nâng không nổi.

Có nhà không thể quay về, không tìm được Lục Đồng, mẹ không cần cô, không có tin tức thực tập, kỷ niệm ngày thành lập trường đi không được.

Tại sao trên thế giới này phải có nhiều chuyện làm người ta nhức đầu như vậy?

Cô chống cái ô ướt nhẹp ở trên đất, mượn nước đọng từ từ vẽ một vòng tròn — ngoài vòng là nơi phồn hoa, trong vòng là cô bị vây khốn; lúc người ngoài vòng muốn đi vào ngôi nhà ấm sáng ngồi an ổn, mà người trong vòng lại muốn đi ra khỏi vòng vây khốn của mình

Có rất nhiều cảm xúc thích hợp lan tràn xảy ra ở đêm mưa này. Trong trời đất vĩnh viễn đều là một bản hòa âm, ồn ào mà tùy ý, mà gió lạnh thổi thấu xương, bạn phát giác mình cô đơn đến đáng thương.

Cô để mình lọt vào thế giới bí ẩn như vậy, sau đó vừa ngẩng đầu, chợt nhìn thấy một người ngoài cuộc đến từ chỗ xa trong màn mưa như đường may tỉ mỉ. Tay của cô cứng đờ, đầu ô trên mặt đất vẽ ra một nét dư thừa, vòng tròn hoàn chỉnh đột nhiên bị phá vỡ.

Đó là một tên lường gạt. Tên lường gạt bình tĩnh nói dối mà mặt tuyệt đối không đỏ.

Anh nói có đồ muốn mua, cho nên muốn cô lúc về trước; anh nói không cần chờ anh, anh sẽ mua một cái ô nữa. Kết quả thế nào? Kết quả anh mang theo hành trang vẫn là túi ny lon hải sản nướng, trừ cái đồ ra, không có vật khác.

Vuur Khả Ý đột nhiên hiểu dụng ý của anh — biết cô băn khoăn lo lắng muốn đuổi kịp bước chân của anh, biết cô và anh dùng chung một cái ô khá là không được tự nhiên, biết cô không muốn dính líu quan hệ cùng người như anh vậy, biết cô không muốn bị người ta nhìn thấy hai người bọn họ thân mật như thế. Cho nên anh nói dối, để cho cô mang theo cái ô an toàn trở về, chính chủ như anh lại chỉ có thể đội mưa mà về.

Trong đêm tối, anh đi tới trong màn mưa, bước chân thong dong, mặt mũi trầm tĩnh, giống như đang hưởng thụ trận mưa lớn này, mà không phải người đi

đường vội vàng tránh mưa. Áo khoác ngoài màu xám tro bị xối lqđ thành màu thâm đen, mà anh hơi cúi đầu, cuối cùng đi tới trong hành lang đối diện, lấy chìa khóa ra mở cửa.

Bởi vì Vuư Khả Ý không nói một tiếng ngồi ở trước hàng hiên dưới tòa nhà của mình, đèn điều khiển bằng giọng nói không sáng, bốn phương tối đen, cho nên anh hoàn toàn không nhìn thấy cô. Cho đến Vuư Khả Ý chống cái ô đứng dậy, gọi anh một câu: "Nghiêm Khuynh!"

Đây là lần đầu cô kêu lên tên của anh vang dội rõ ràng như vậy, cách từng tầng mưa tùy ý một nhưng không hề có khoảng cách, ăn nói mạnh mẽ vượt trên một trận mưa xối xả này.

Lúc đó động tác mở cửa của người đó dừng lại, rất nhanh xoay người lại.

Vuư Khả Ý không có che ô, cầm cái ô khắp lqđ khềnh xuyên qua mưa to đi tới trước mặt anh như vậy, đưa cái ô cho anh, "Tên lờng gạt!"

Ăn nói mạnh mẽ giống như trận mưa lớn này, thanh thúy mà vang dội.

Nghiêm Khuynh nhận lấy cái ô, về mặt vẫn trầm tĩnh, chỉ là lông mày khẽ nâng, nhìn qua giống như không hài lòng lắm khi cô vẫn ở dưới lầu, "Tại sao không trở về nhà?"

"Vậy tại sao anh muốn nói dối?"

Đèn điều khiển bằng giọng nói chiếu ánh sáng mờ nhạt vào trên người anh, cô liếc mắt liền nhìn thấy anh tóc còn ướt, cùng với một giọt lại một giọt nước trượt xuống dọc theo gò má. Trời lạnh như thế này, anh lại có thể đắm mưa như vậy mà trở về Tay Vuư Khả Ý vô ý siết chặt lại.

"Trời lạnh, trả ô rồi trở về đi." Nghiêm Khuynh mở cửa chính rắc rắc một tiếng, nhấc chân đi vào trong, còn không đợi Vuư Khả Ý nói nữa, lqđ cửa son màu xanh lá khép lại bịch một tiếng.

Cô ngẩn ngơ ở chỗ đó, một bụng lời nói bị kìm nén đến mức không có chỗ nói, lại đành phải trở về trước cửa tòa nhà của mình.

Vòng tròn được cô dùng cái ô vẽ ra trên đất đã trở nên mơ hồ không rõ, mà Nghiêm Khuynh và nước đọng trên đất đều giống nhau, cho dù xuất hiện một lúc, cũng vội vã biến mất.

Cô nghĩ: Mình nghỉ ngơi một chút, đợi đến khi vòng tròn này hoàn toàn biến mất rồi, mình liền đến chỗ người bảo vệ cửa nhờ giúp đỡ.

Đèn điều khiển bằng giọng nói chỉ có mười giây, lần đầu tiên tắt thì cô hô một tiếng: "Sáng!"

Đèn sáng rồi. Vòng tròn vẫn còn ở đó. Cô còn phải tiếp tục chờ.

Thứ hai dập tắt thì cô lại hô lqđ một tiếng: "Sáng!"

Đèn sáng rồi. Vòng tròn vẫn còn ở đó. Được rồi, cô còn phải đợi.

Lần thứ ba tắt thì lần thứ tư tắt thì lần thứ năm tắt Cô cúi đầu buồn cười nghĩ: Đây nhất định có chứng ép buộc.

Vậy thì tốt, nếu như lần thứ mười tắt mà nó còn chưa biến mất, cô cũng không đợi.

Sau đó rút cuộc chờ đến lần thứ mười, cô ngừng thờ, trước mắt nghehnh đón một vùng tăm tối, đang chuẩn bị kêu "Sáng" thì bóng đèn đột nhiên bị một âm thanh khác thấp sáng.

"Giữa mùa đông này đứa bé ham chơi cũng không chơi trò chơi, rất thú vị sao?"

Âm thanh kia trầm thấp mát lạnh, giống như trân châu óng ánh tron bóng rơi vào giữa bàn bạch ngọc, một viên lại một viên, di chuyển lưu loát.

Thân thể cô cứng đờ, sau đó từ từ xoay người sang chỗ khác, rút cuộc nhìn thấy khách vây khốn trong thế giới che ô đi mưa lqđ đến một lần nữa.

Ngon đèn mờ nhạt sáng lên trong nháy mắt, bởi vì bị người ngắt lời khi một thân một mình chờ đợi, Vuư Khả Ý cũng chưa kịp nhìn vòng tròn trên đất.

Nhưng nếu như cô thật sự cúi đầu nhìn, sẽ phát hiện thứ "vây khốn thế giới của cô" đã biến mất không thấy.

Giống như một trùng hợp khác người.

"Tôi không mang chìa khóa, không trở về được." Cô nhỏ giọng nói.

Người đàn ông che ô bước khỏi hành lang, mở ô lên, nói một câu giống hệt như lúc ở trước quán bán hàng: "Đi thôi."

"Ai?" Cô tròn to hai mắt.

"Đến nhà tôi trước. Bên ngoài quá lạnh." Lời của anh ít mà ý nhiều, tiếc chữ như vàng, một lát sau quay đầu lại thân nhiên liếc lqđ cô một cái, "Nếu như sợ, không cần miễn cưỡng."

Đèn điều khiển bằng giọng nói mờ nhạt nhuộm ngũ quan của anh thành dịu dàng mơ hồ, giống như mạ một lớp vàng, tất cả chi tiết đều giống như được xử lý qua kính lọc hình ảnh, dịu dàng không thể tin được.

Mưa to thổi phồng tiếng động lớn xôn xao lại ồn ào ban đêm, nhưng đơn độc ở dưới sân trước cửa chính, tất cả tiếng động lại giống như bị tiêu tan, yên tĩnh xa xôi.

Vưu Khả Ý giống như múa ballet, bước chân rất nhẹ bước vào dưới ô của anh, giọng nói vững vàng: "Tôi không sợ."

Cô nhe răng cười một tiếng lạ với anh, nói lặp lại từng câu từng chữ đặc biệt rõ ràng: "Nghiêm Khuynh, tôi không sợ anh."

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Chương 14

Đêm rét lạnh, mưa tàn phá bờ bãi, người đàn ông nguy hiểm

Nếu như mẹ ở chỗ này, nhất định sẽ chửi rủa cô "Bản thân không hề có ý thức đề phòng, "Biết rõ rồi mà còn cố phạm phải", "Ngu đến đáng thương" Hoặc là "Đắm mình trong trụy lạc".

Nhưng vậy thì thế nào đây?

Cô đi theo sau bước chân Nghiêm Khuynh vào nhà người đàn ông này, thể nhưng nội tâm lại bình thản và thản nhiên, giống như tâm tình lúc đi trộm giày cao gót của mẹ khi còn bé, là đắc chí, thậm chí vô cùng thỏa mãn.

Cô đã sớm nhìn thấy một góc căn nhà bằng sơn từ trước cửa sổ sát đất nhà mình, hôm nay chân chính đi vào, mới phát hiện căn nhà này quả nhiên giống hệt chủ nhân, đơn giản không có bất kỳ đồ dư thừa.

Trong phòng khách bày một bàn trà màu trắng, sô pha dài ô vuông đen xám trang trí nghệ thuật, trên tường treo một cái TV LCD. Thông với phòng khách là ban công bị cửa sổ sát đất bao vây lại, phía trước cửa sổ đặt một chiếc đèn đứng thẳng dưới đất, trước đèn là ghế dựa gỗ —— cô nhớ cô thường nhìn thấy Nghiêm Khuynh ngồi ở phía trên hút thuốc lá.

Trời lạnh như thế này vẫn ngồi ở ghế gỗ, anh không lạnh sao?

Nghiêm Khuynh mở ngăn tủ ra nhìn một chút, quay đầu lại đã nhìn thấy cô đứng ở cửa lối đầu nhìn vào trong, dừng một chút, đưa đôi dép vàng nhạt cho cô, "Đi cái này."

Đó là một đôi dép bông vải của nam rất rộng rãi, Vưu Khả Ý không suy nghĩ nhiều, cởi dép lông nhung bản thiu ở cửa, sau đó đi dép sạch sẽ vào. Cho đến khi cô đi mấy bước vào trong nhà, quay đầu lại lại nhìn thấy Nghiêm Khuynh đi chân không vào, nhất thời sững sờ, "Sao anh"

Sau đó cô phục hồi tinh thần lại, trong nhà của anh chỉ có một đôi dép lê, đưa cho cô đi rồi, anh liền không đi.

"Cái đó." Cô lập tức thấy xấu hổ, nhưng có thể nói cái gì chứ ? Chẳng lẽ muốn cô cởi dép ra trả lại cho anh sao?

Cô nhỏ giọng nói: "Trên đất rất lạnh, anh."

Nghiêm Khuynh lại hoàn toàn không trả lời vấn đề này của cô.

"Ngồi." Anh rất tùy ý mà đặt đồ ăn mua ngoài ở trên khay trà, lúc thẳng người lên thì hỏi một câu, "Ăn cơm tối rồi sao?"

Vưu Khả Ý hơi co quắp ngồi ở trên ghế sa lon, cảm thấy mình không thể làm phiền anh, cho nên nói dối, "Ăn rồi."

"Vậy cô xem TV đi, tôi đi thay quần áo." Nghiêm Khuynh đặt điều khiển ti vi đặt ở trước mặt cô, rất nhanh đi về phòng ngủ đi. Lúc đi được một nửa, mơ hồ nghe thấy một chút động tĩnh, anh dừng chân lại. Hình như là tiếng bụng réo của người trên ghế sa lon.

Vưu Khả Ý ngồi nghiêm chỉnh, vừa vặn mở ra TV, bị bụng quần áo loạn như vậy vọt, trên mặt màu sắc quả thực là phong phú đến nhà. Cô vắt hết óc suy tư nên nói chút gì ứng đối loại này lúng túng trường hợp.

Là người trên TV, không phải tôi?

Mặc dù ăn cơm tối rồi, nhưng mà dạ dày tôi lại còn ngán hơn trực tràng chim, cho nên lại đối?

Hay là trực tiếp đăng hoàng thừa nhận rằng cô không muốn làm phiền anh, mới nói dối hay sao?

.....

Rất nhiều ý nghĩ nhanh chóng lóe qua bộ não ở trong thời gian mấy giây ngắn ngủn, vậy mà một cái cũng chưa phát huy công dụng, bởi vì Nghiêm Khuynh giống như không nghe thấy, rất nhanh đi vào phòng ngủ.

Nhưng Vu Khả Ý nghi ngờ anh nghe thấy được hơn phân nửa, bởi vì cô nhìn thấy bước tiến của anh dừng lại chốc lát.

Lúng túng.

Thật siêu cấp lúng túng.

Cô xấu hổ rũ đầu, nghĩ thầm theo ý anh khẳng định mình rất buồn cười. Tầm mắt rơi vào dép lớn hơn mấy số trên chân thì cô lại không nhận được phân tâm suy nghĩ, trời, cô lại có thể đi dép của anh.

Nhưng nói đi cũng nói lại, hẳn là anh không có bệnh phù chân chứ?

Sau đó lại nghĩ đến nếu như Nghiêm Khuynh biết trong đầu cô đang suy nghĩ gì, khẳng định không nhận được rút dép ra quất cô mấy cái bạt tai, giận dữ nắn mó một câu: "Phí công ông đây đi chân không giữa mùa đông bởi vì để dép lại cho cô!" Cô không nhận được cong khóe miệng lên lên lên cười.

"Dép của tôi rất buồn cười sao?"

Phòng khách bên cạnh truyền đến âm thanh quen thuộc kia, cô hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn thấy anh đổi bộ t-shirt cổ tròn màu trắng, đang trông một cái áo khoác ngoài khác không có ướt vào người ở trước cửa.

"Anh phải ra ngoài?" Cô sững sờ hỏi.

"Đi ra ngoài mua chút đồ." Anh khom lưng mang giày, lúc nâng người lên thì liếc nhìn cô một cái, ". Lần này là thật."

Lời nói thật là ít ỏi, chủ nhà cứ đóng cửa đi như vậy, cũng không nghĩ phóng khoáng như vậy mà để nhà lại cho một người không quá quen rồi cuộc sẽ có vấn đề hay không.

Cho nên anh mới là không có ý thức đề phòng căn bản nhất —— Vu Khả Ý tựa vào trên ghế sa lon nghĩ, một lát sau lại hủy bỏ kết luận của mình —— người ta hoàn toàn không phải thần kinh thô, là chắc chắn cô không dám làm gì ở đây —— nhưng nói đi cũng nói lại, coi như cô muốn làm gì ở đây, nơi này cũng phải thật sự có gì đó có thể khiến cho cô làm như thế! Trống rỗng như vậy, vật dụng trong nhà rất ít, cô muốn làm chút gì cũng rất không có khả năng.

Cô lặng lẽ đi những phòng khác, tò mò muốn nhìn người giống như Nghiêm Khuynh rút cuộc ở chỗ như thế nào một chút, có phải những phòng khác cũng đơn sơ giống phòng khách hay không? Vậy mà vừa mới đi tới cửa phòng ngủ, chỉ nghe thấy cửa rắc rắc một tiếng lại mở ra.

Quay đầu lại, vừa chống lại tầm mắt của Nghiêm Khuynh.

Anh giống như cũng không kinh ngạc cô đang làm gì thế, chỉ cầm ít đồ từ trên tủ giày, giải thích ngắn gọn: "Không mang ví tiền."

Vu Khả Ý lúng túng nói: "Cái đó, tôi chỉ thăm một chút, tùy tiện nhìn một chút."

"Ừ, tùy tiện nhìn." Anh xoay người đi, đến đi vội vã, chỉ lưu lại một tiếng đóng cửa gọn gàng.

Ừ, tùy tiện nhìn.

.....

Người này thật sự rất tùy tiện.

Vu Khả Ý lặng lẽ quay đầu lại liếc nhìn phòng ngủ chỉ có một cái giường và một tủ treo quần áo nhỏ màu vàng nhạt, mắt lại nhìn bên kia chỉ có một cái bàn cũ. Không biết lấy làm phòng gì, lặng lẽ trở lại trên ghế sa lon.

Điện thoại di động rất nhanh vang lên một tiếng, người gửi là Nghiêm Khuynh, chỉ có bảy chữ ngắn ngủn: "Ăn đồ ăn mua ngoài, sẽ lạnh."

Lần này cô vô cùng chắc chắn khẳng định anh nghe thấy tiếng bụng cô gọi thầm thì.

Nghiêm Khuynh đi khoảng nửa tiếng đồng hồ, Vu Khả Ý ăn gần một nửa đồ ăn mua ngoài, chạy đến phòng bếp dạo qua một vòng, nhìn thấy lò vi sóng, sau đó yên tâm lớn mật đặt đồ ăn còn dư lại ở trên khay trà rồi. Chờ anh trở về hâm nóng lên còn có thể ăn.

Cô tựa vào trên ghế sa lon xem ti vi, nhìn một chút thì mí mắt liền đánh nhau.

Lúc Nghiêm Khuynh trở về nhìn thấy chính là một màn như vậy: Dáng vẻ trên thực tế xem ra nhỏ hơn nữ sinh một chút, mặt mũi ở trên ghế sa lon

ngủ thiếp đi, dếp yên lặng đặt ở trên đất, không biết tuột xuống khỏi chân cô từ khi nào, để lộ chân trắng nõn xinh xắn của cô ở trong không khí. Dĩ nhiên, trắng nõn xinh xắn chỉ có một cái, còn một cái bị băng bó giống như một cái bánh chưng cồng kềnh.

Anh cầm chân ở phòng ngủ ra ngoài, vốn muốn đánh thức cô cái, nhưng nhìn cô ngủ ngon như vậy, cuối cùng chỉ do dự một chút, liền tự mình ra tay đắp chăn lại thay cô. Chắc cô quá mệt mỏi, vẫn không tỉnh, chỉ giật giật lông mi.

Trong giây phút cúi người, bọn họ cách rất gần rất gần, gần đến mức anh nhìn rõ ràng lông tơ nhàn nhạt li ti trên gò má cô. Cô không trang điểm, da lại sạch sẽ không tương tượng nổi. Mắt hơi sưng, giống như đã khóc.

Nghiêm Khuynh giữ vững bất động mấy giây loại, sau đó mới đứng lên, lấy đồ vừa mới đi siêu thị mua ra.

Chú ý tới đồ ăn mua ngoài trên bàn bị chia một ít ra ngoài, cô ăn rất quy củ, không có để lung tung phần còn dư lại hơn phân nửa, hiển nhiên là để lại cho anh.

Anh đặt hộp cơm vào tủ lạnh, bởi vì lò vi sóng quá ồn.

Lúc tỉnh lại lần nữa, Vu Khả Ý phát hiện đèn của phòng khách tắt không biết tắt từ lúc nào, cổ của cô hơi đau nhức. Khi chống thân thể muốn ngồi dậy mới phát hiện đã có người đắp chăn thay cô. Không khí hình như ấm áp hơn nhiều, cô ngẩng đầu nhìn, phát hiện điều hoà nhiệt độ được mở ra.

Nghiêm Khuynh đâu?

Ngủ trong phòng ngủ sao?

Cô nhìn phương hướng phòng ngủ, lại nghe thấy trên ban công truyền đến âm thanh của anh: "Đã tỉnh rồi hả?"

Đột nhiên kinh hãi.

Cô quay đầu rất nhanh, nhìn thấy một người ngồi trên ghế dựa gỗ, sau lưng là mưa không ngừng ngoài cửa sổ, đầu ngón tay đang kẹp một điếu thuốc lá, đốt đến một nửa, ánh lửa lóe lên.

Nghiêm Khuynh thông dong tùy tiện mà đưa thuốc lá tiến tới khoe miệng hít một hơi, một ita tia lửa lập tức sáng không ít, hồng hồng, giống như ngôi sao duy nhất trong đêm tối.

Cô từng thấy rất nhiều người hút thuốc lá, lại chưa từng nhìn thấy ai có tư thế hút thuốc lá giống như Nghiêm Khuynh vậy, lười biếng mà tùy ý, không chút để ý, nhưng mỗi một động tác cũng có thể để thành pha quay chậm, bởi vì rất đẹp mắt, bởi vì giờ tay nhắc chân đều là một loại trầm ổn khác với người ta.

Vu Khả Ý cảm thấy cổ họng hơi khô, rất nhanh ho khan hai tiếng, động tác của người trên ghế gỗ dừng lại, dụi tắt thuốc lá, ". Ở nhà một mình quen rồi."

"Không phải bởi vì anh hút thuốc lá, là khát nước." Cô vội vàng giải thích.

Nghiêm Khuynh đứng lên, "Phòng bếp có ấm đun nước, nhưng chỉ có một cái ly, cô có thể dùng bát ——"

"Tự tôi tới." Vu Khả Ý không muốn làm phiền anh, vội vàng đứng lên đi dếp, khi xuyên qua lại sừng sốt. Sao cảm giác không đúng lắm?

Nghiêm Khuynh rất nhanh xuyên qua phòng khách mở đèn. Ánh đèn hơi chói mắt, trong khoảng thời gian ngắn Vu Khả Ý chưa quen ánh sáng chói này, không nhận được nhắm mắt lại, mở ra lần nữa thì lại phát hiện dếp trên chân đã không phải một đôi lúc trước nữa.

Là một đôi dếp nữ màu xanh da trời, mới tinh, vừa vặn với chân.

Trên bàn trà còn nhiều hơn một túi ny lon nhỏ, lộ ra một góc hộp phía trên viết Colgate, mơ hồ có thể liếc thấy trong túi còn có các loại đồ vật như bàn chải đánh răng.

Lúc trước anh ra ngoài chính là vì mua những thứ này?

Vu Khả Ý sững sờ tại chỗ, thật lâu mới hỏi câu: "Những thứ này. Đều là anh vừa mới mua sao?"

Nghiêm Khuynh liếc nhìn đồng hồ đeo tay, giọng nói trầm thấp trả lời cô: "Không phải mới vừa rồi, là hai giờ trước đó."

Cô cứ ngả ở trên ghế sa lon ngủ hai giờ như vậy? ! Vu Khả Ý giật mình móc điện thoại di động ra nhìn, kết quả phát hiện bởi vì không còn pin, điện thoại di động đã tự động tắt máy.

"Một giờ rưỡi sáng rồi." Nghiêm Khuynh nhìn ra ý đồ của cô, tốt bụng nói thời gian.

Ánh mắt của cô có chút hốt hoảng, đi nhanh đến trên ban công nhìn, nhưng rèm cửa sổ của căn nhà trước mặt vẫn khép chặt như cũ, cảnh tối lửa tắt đèn, một vùng tối đen như mực.

Lục Đồng vẫn chưa trở lại.

Nghiêm Khuynh thay cô đổ nước, lại lấy sạc điện thoại di động cho cô mượn dùng, cuối cùng ôm chần trên ghế sa lon vào trong phòng ngủ, "Đi vào ngủ đi."

Ai ai? Cho anh thêm phiền toái như vậy, bây giờ còn muốn chiếm giường của anh?

Vưu Khả Ý vội vàng nói: "Tôi ngủ trên sofa là được rồi, anh ngủ đi, không cần phải để ý đến tôi!"

"Tôi ngủ giường, cô ngủ trên sofa?" Nghiêm Khuynh dừng bước chân lại, lúc quay đầu lại nhìn cô thì lông mày khẽ nhíu, hơi cong lên nho nhỏ giống như giọng điệu.

Vưu Khả Ý vô cùng chắc chắn gật đầu.

Nghiêm Khuynh chỉ hỏi ngược một câu: "Truyền ra ngoài, mặt của tôi đặt ở chỗ nào?"

.....

Vưu Khả Ý quan sát sắc mặt của anh nhiều lần, muốn nhìn ra không phải anh đang nói đùa, bởi vì lời nói này nghe vào rõ ràng là hàm nghĩa hài hước, nhưng giọng điệu và biểu cảm của người nói đều nghiêm trang.

Quan sát không có kết quả, cô chỉ có thể do dự chốc lát, nhỏ giọng nói: "Anh yên tâm đi, tôi sẽ không truyền chuyện này ra ngoài, phá hỏng danh tiếng của anh....."

Cô nam quả nữ sống chung một nhà, đặc biệt người đàn ông kia có thân phận đặc thù. Vưu Khả Ý lặng lẽ lau lau nước mắt ở trong lòng, hư rất cuộc phá hỏng danh tiếng của ai hả? Cô có bao nhiêu luân quần trong lòng mới có thể truyền ra ngoài?

Nhưng anh Nghiêm anh minh thần võ □□ độc đoán hoàn toàn không để ý tới cam đoan của cô, vẫn mở cửa ra, lại nhét chần vào trong ngực cô, "Đi ngủ sớm một chút."

Anh cúi đầu xuống nhìn vào ánh mắt của cô, nhìn dáng vẻ do dự của cô, cuối cùng thở dài nhỏ không thể thấy: "Cô là phụ nữ, lại bị thương, lúc này cần phải khách khí với tôi sao? Huống hồ cô mang tới phiền toái đã đủ nhiều, không ít như vậy."

Vưu Khả Ý bị anh nói xong á khẩu không trả lời được, thậm chí hơi buồn cười, chỉ có thể cong khóe môi lên gật đầu một cái với anh, "Cám ơn anh."

Là giọng điệu cực kỳ khách khí mà thẳng thắn, không có dùng từ "A", "Rồi", "Oh" nói thêm để kết thúc câu cảm ơn này, bởi vì giờ khắc này cô là thật lòng thành ý nói cảm ơn với anh. Cảm ơn anh im lặng không lên tiếng làm nhiều việc vì cô như vậy, cho mượn ô, mua đồ ăn ngoài, chứa chấp cô, mua đồ rửa mặt thay cô. Rồi nhường giường lại cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Vưu Khả Ý sạc điện thoại di động, ngồi ở bên giường mở máy lần nữa.

Điện thoại của Lục Đồng vẫn không gọi được, trên mạng vẫn còn điên cuồng đăng lại tin tức này, hơn nữa càng nói càng quá đáng, thậm chí như mẹ đoán, ngọn lửa chiến tranh tràn ngập đến trên thân cô.

Mới đầu có người nói: "Mấy ngày nay nữ chính không đi học, tôi còn muốn tới học viện múa nhìn người thật một chút nữa, kết quả bóng người cũng không thấy."

Sau đó có người quen biết đăng, thuận tay tag Vưu Khả Ý, hỏi cô: "Không phải ở cùng một chỗ sao? Nói xem cô ta đâu?"

Bài đăng nhanh chóng này, mang đến ánh sáng hy vọng cho toàn bộ những người đang nín thở chờ đợi, sau đó một nhóm người cao giọng la lên "Không phải người một nhà, không vào cùng một cửa ", những cô văn hóa cấp độ thấp thì nói "Mặc chung quần yếm", nhưng người có tu lqđ đường học hành thì lựa chọn nói "Cùng một giuộc", những loại từ này có đẳng cấp chộc giặn cao hơn.

Giống như công kích cô liền có thể dẫn Lục Đồng tới. Cối đời này thật sự có thể tùy ý thấy được người ăn no không có việc gì làm liền thích bỏ đá xuống giếng, theo dõi và chê cười người khác.

Vưu Khả Ý gửi cho Lục Thông hình cái đầu màu xám tro □□ và cũng gửi tin nhắn, nhưng không có gì bất ngờ xảy ra, đều là đá chìm xuống biển.

Cô cho rằng mình sẽ thao thức, không nói lo lắng cho Lục Đồng, cả ngày lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, cô còn ngủ ở một chỗ xa lạ. Bởi vì lạnh, Vưu Khả Ý quấn mình vào trong chăn của anh, lại ngửi thấy một loại mùi vị nhàn nhạt.

Rất xa lạ, cũng không phải mùi cô quen thuộc, giống như trầm hương thả trong tủ treo quần áo, ngay cả chăn cũng dính vào một luồng hơi thở của thời gian, đoan trang chững chạc, kín kẽ dịu dàng.

Cô nghĩ đến người đàn ông ngủ ở trong phòng khách, khi giờ tay nhắc chân đều mang theo trầm trầm không phù hợp với tuổi.

Mùi vị Trầm Hương và cảm giác anh lqđ mang tới giống nhau như đúc.

Cô rất nhanh liền ngủ trong ý thức mộng lung lưu luyến như vậy, để mặc cho mình đắm chìm trong an tâm nhất thời, hưởng thụ khoảnh khắc yên tĩnh và dịu dàng.

Cũng không biết ngủ bao lâu, cô bị điện thoại đột nhiên rung lên đánh thức.

Rèm cửa sổ khép chặt, tia sáng le lói bên ngoài cũng không có, cô mò lung tung lấy điện thoại di động từ tủ đầu giường, phát hiện là Lục Đồng gọi điện thoại tới.

"Đồng Đồng, cậu ở đâu?" Cô gần như không chút nghĩ ngợi liền nhận điện thoại, buồn ngủ biến mất, âm thanh gấp rút hỏi, "Minh tìm cậu hai ngày, ngay cả điện thoại cậu cũng không gọi cho mình một cuộc, là muốn gấp chết mình sao?"

Lục Đồng ở bên kia trầm mặc chốc lát, mới nói: "Minh trở về huyện Dương rồi. Máy ngày nay. Máy ngày nay tâm tình không tốt, điện thoại di động rất ồn ào, cho nên vẫn tắt máy. Không phải mình cố ý khiến cho cậu lo lắng, Khả Ý."

Huyện Dương là quê của Lục Đồng, cách thành phố C không xa, giáp núi gần sông, kinh tế tương đối lạc hậu ở phía sau, chỉ có du lịch coi như bình thường. Bây giờ cha mẹ cô ấy đều làm việc ở Đê Đô, cũng không có những người thân khác ở huyện Dương.

Vưu Khả Ý nghe được một mối và áy náy từ trong giọng điệu của cô ấy, dừng một chút, hạ thấp giọng: "Mặc kệ nói thế nào, cậu không có việc gì là tốt. Vừa lúc gần đây mình cũng không có chuyện gì, xin nghỉ bệnh đợi ở trong nhà nhằm chán muốn chết, tới đó bởi cậu được không?"

Có lẽ Lục Đồng cũng không nghĩ đến gọi cú điện thoại này tới, vậy mà một chữ Vưu Khả Ý cũng không đề cập tới chuyện kia, ngược lại dịu dàng như bình thường, đối xử với cô không khác như trước đây. Cô chán chừ lqđ chốc lát, "Khả Ý, bây giờ mình đã bị mọi người phỉ nhổ rồi, cậu không sợ theo mình thì sẽ bị lôi xuống nước cùng nhau sao?"

"Minh chỉ sợ cậu cho rằng mình là loại người nhất gan, tùy tiện nghe người ta nói mấy câu liền chất vấn lung tung đối với người sống chung cùng mình ba năm ở dưới một mái hiên." Âm thanh của Vưu Khả Ý nhẹ nhàng dễ nghe, mang theo giọng điệu trêu đùa.

Trêu đùa như vậy lại dễ dàng làm một người ở đầu khác của điện thoại đỏ tròn mắt.

Trải qua mấy ngày thiên sơn vạn thủy hoặc nghìn người chỉ chỗ, vĩnh viễn không bằng một câu thân mật, trong lời nói tiết lộ ra ngoài tin tưởng còn có sức nặng như vậy, phần sức nặng này nặng trĩu đè ở trong lòng, làm lòng bất an của cô tràn đầy trong thoáng chốc giống như khí cầu nhẹ bay.

Vưu Khả Ý gấp chăn thật chỉnh tề, lại sửa sang giường đến mức một nếp gấp cũng không nhìn thấy, sau đó mới cầm điện thoại di động đi khỏi phòng ngủ.

Trong phòng khách, người đàn ông tay dài chân dài, giờ phút này tư thế vô cùng không thoải mái rúc ở trên ghế sa lon không đủ cho hai người lớn.

Cô tìm được giấy và bút từ trên tủ giày, nét bút viết thật trọng: Cảm ơn anh đã chứa chấp tôi, cho anh thêm nhiều phiền toái lqđ như vậy, thật sự thật sự ngại quá, hôm khác tôi trả anh tiền đồ ăn mua ngoài và đồ dùng cá nhân.

Suy nghĩ một chút, cô lại xóa hết câu nói sau cùng.

Nghiêm Khuyên hoàn toàn không phải người để ý chút tiền này, cô vẽ rắn thêm chân như vậy ngược lại giống như nhỏ mọn.

Trong phòng khách nhiệt độ không cao, cho dù Vưu Khả Ý mặc áo khoác ngoài cũng cảm thấy hơi lạnh, nhìn lại người trên ghế sa lon dĩ nhiên cũng khoác áo choàng để ngủ ở nơi đó, cô do dự một chút, lại đổi thành dép lười, bước nhanh chạy vào phòng ngủ cảm chán ra.

Anh ngủ rất sâu, cô cũng không tiện đánh thức anh, không thể làm gì khác hơn là ngồi xổm người xuống đắp lên giúp anh. Không phải tối hôm qua anh cũng tốt bụng đắp chăn giúp cô sao? Nếu không làm sao sẽ luan lạc tới nông nỗi phải đắp áo khoác ngoài ngủ trên sofa?

Cô an ủi mình, đây là đầu lấy mộc đào, dùng ngọc quýnh trả lại.

Vậy mà không giống với đêm hôm trước, lúc cô ngủ say rất khó tỉnh lại, nhưng Nghiêm Khuyên lại khác. Gần như ngay khi chân chạm đến trên người của anh, lông mi của anh rung rung hai cái, tiếp đó liền mở mắt ra.

Lúc đó Vuur Khả Ý đang cầm chần muốn đập lên người thay anh, tư thế cúi người kéo gần khoảng cách của hai người lại, chống lại tầm mắt của Nghiêm Khuynh thì giữa mặt và mặt gần như muốn dùng cm làm lqđ đơn vị để đo lường.

Anh nhìn cô, ánh mắt từ mê ly ngắn ngủi biến thành tỉnh táo, sau đó yên lặng nhìn ánh mắt cô, "Tôi tự làm."

Anh tự tay nhận lấy chần trong tay cô.

Vào giờ khắc này Vuur Khả Ý cũng mới ý thức tới, mình nên đứng dậy từ sớm, hoàn toàn không cần vẫn giữ vững loại tư thế thân mật này. Vì vậy hốt ha hốt hoảng nâng người lên, cô thay mình giải thích: "Tối hôm qua anh đập chần giúp tôi, vừa rồi tôi cũng muốn làm như vậy mà thôi, trời lạnh, nếu anh không có chần ——"

"Cám ơn." Nghiêm Khuynh bình tĩnh ngắt lời cô, nhưng chỉ vừa vén chần lên, ngồi dậy, "Sao thức dậy sớm như vậy?"

Mặt trời ngày mới, chiếu từng tia sáng sáng mông lung vào cửa sổ sát đất, trong nhà cũng không quá sáng ngời.

Vuur Khả Ý nói: "Trước đó bạn tôi xảy ra chút chuyện, vẫn không thấy bóng dáng, cuối cùng sáng sớm hôm nay cũng liên lạc với tôi, tôi lập tức phải đi tìm cô ấy." Cô còn bổ sung thêm một câu, "Chính là nữ sinh ở chung một chỗ với tôi kia."

Nghiêm Khuynh khẽ nhú mồm, "Chân của cô còn chưa khỏi."

"Ngồi xe đi, không cần gấp gáp."

"Xa sao?"

"Huyện Dương."

Nghiêm Khuynh dừng một chút, chân mồm nhú chặt hơn, trong âm thanh cũng nhiều hơn mấy phần không đồng ý, "Vậy thật sự rất xa."

Vuur Khả Ý còn rất sợ dáng vẻ này của anh, cả người vốn có vẻ hơi lạnh lùng xa cách, nhướn mồm mà nói, tăng thêm ba phần lqđ không kiên nhẫn. Cô nhỏ giọng nói: "Là chuyện rất gấp gáp, bạn bè thân thiết, phải đi."

Thật ra thì mình cũng không biết tại sao muốn giải thích những thứ này, giống như trong tiềm thức đã ngầm cho phép Nghiêm Khuynh nhúng tay vào việc của cô, mà trên thực tế hai người bọn họ trừ bởi vì tranh cãi không giải thích được mang tới ảnh hưởng ở ngoài thì hoàn toàn không có một chút quan hệ nào.

Nghiêm Khuynh đưa ra quyết định rất nhanh: "Vậy cô chờ tôi một chút, tôi đưa cô đến bến xe."

Từ trước đến giờ anh làm việc kiểu đã nói là làm, nói xong lời này cũng không cho Vuur Khả Ý thời gian phản ứng, trực tiếp đi đến phòng vệ sinh, bắt đầu rửa mặt.

Vuur Khả Ý không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn ngồi ở phòng khách chờ anh, trong lúc cô không có việc gì làm, cho nên thay anh gấp chần lại theo bản năng, sau đó lại vỗ vỗ gối dựa, trở về chỗ cũ lần nữa. Trên bàn trà có túi chứa kem đánh răng và bàn chải đánh răng, dép cũng đã bỏ trong túi, cô thu thập sạch sẽ từng chút từng chút, đặt điều khiển điều hòa không khí và điều khiển ti vi TV hộp ở cùng nhau, thật chỉnh tề.

Lúc làm xong tất cả rồi ngẩng đầu lên, mới phát hiện không biết Nghiêm Khuynh đã rửa mặt xong từ lúc nào rồi, mặc t shirt mỏng đứng ở cửa toilet nhìn cô, cũng không biết nhìn bao lâu.

Vóc dáng anh rất cao, lúc mặc áo khoác ngoài chỉ cảm thấy thon dài gầy gò, không ngờ dưới áo khoác ngoài lại rất bền chắc, thậm chí cô nhìn thấy thân thể phập phồng dưới vật liệu may mặc thật mỏng. Rất mạnh mẽ.

Mà anh cứ đứng như vậy, thậm chí đầu tóc có mấy phần rối bởi tựa trên khung cửa nhìn cô, giống như bạn già quen biết nhiều năm.

"Tôi. . . ." Trên mặt của cô hơi nóng lên, cảm thấy hình như mình hơi xen vào chuyện của người khác.

Đúng lúc này Nghiêm Khuynh cũng đi đến cửa chính, cầm áo khoác màu đen trên giá áo, "Đi thôi."

Lúc mặc quần áo, trong lúc vô tình anh liếc thấy tờ giấy trên tủ, dừng một chút, đưa tay cầm lên xem. Một câu cuối cùng bị lqđ gạch bỏ rất bắt mắt.

Vuur Khả Ý tự dung quần bách, vội vàng đưa tay đoạt lấy tờ giấy, vo thành hình tròn, "Đi thôi đi thôi, đi nhanh!"

Nghiêm Khuynh cũng không nhiều lời, đẩy cửa ra, trong khi cô khom lưng mang giày thì giọng nói vững vàng: "Cướp cũng vô dụng, tôi đều nhìn thấy."

Tay Vuur Khả Ý run lên.

Tối hôm qua hình như lúc ngủ không cẩn thận lắm, băng có dấu hiệu lỏng ra, hôm nay nhét vào dép không tốt lắm rồi, cho nên vụng về mãi vẫn không xuyên vào được. gương mặt cô sung huyết đỏ bừng, cũng không biết rốt cuộc là bởi vì lời nói của anh, hay là bởi vì đi dép không vào.

Đang lúc khó chịu, người đàn ông trước mặt đột nhiên ngồi xổm xuống, đưa tay cầm lấy chiếc dép trong tay cô.

"Nhấc chân." Anh nhẹ giọng ra lệnh, sau đó nắm mắt cá chân của cô, bình tĩnh mà đi dép vào.

Bởi vì tư thế nhấc chân, giữa quần và tất của cô lộ ra một khe hở, có một vùng da thịt nhỏ □□ bên ngoài. Mà đúng lúc anh lại giữ ở chỗ này, nhiệt độ nóng bỏng làm cô không nhận được run rẩy trong chốc lát, giống như lqđ có vật gì đó leo lên vùng da thịt này rất nhanh.

Tay của anh rất dài rất lớn, mà mắt cá chân của cô mảnh khảnh trắng nõn, càng có vẻ không chịu được nắm chặt khi ở trong tay của anh.

Trong đầu Vu Khả Ý hỗn loạn tung bùng, đến cuối cùng lại cũng không nói ra được một chữ, một lòng nghĩ động tác như thế có ẩn ý gì hay không? Bọn họ thật sự quen thuộc đến loại trình độ này sao? Hay là nói anh giống như mấy lần trước, chẳng vì thói quen giúp người làm niềm vui, không nhìn nổi cô vùng vẫy cho nên mới ra tay giúp đỡ?

Nghiêm Khuynh đứng ở ngoài cửa quay đầu lại nhìn cô, nghi ngờ hỏi một câu: "Còn không đi?"

Về mặt kia không hề toan tính, thần nhiên lỗi lạc. Vu Khả Ý lập tức hiểu là mình nghĩ quá nhiều, vừa âm thầm chửi suy nghĩ của lqđ mình phức tạp, gò má lại vừa không nhận được nóng lên, đi theo phía sau anh vào thang máy.

"Tôi gọi điện thoại cho người bảo vệ cửa, để cho anh ta gọi công ty mở khóa tới, cô thu dọn một chút, sau đó sẽ đi." Nghiêm Khuynh sắp xếp như vậy.

Cuối cùng Vu Khả Ý cũng về đến nhà, thu dọn qua loa mấy bộ quần áo, lại đem thêm tiền mặt, khi xuống lầu tụ họp với Nghiêm Khuynh thì lại phát hiện trong tay anh lại tăng thêm một túi ny lon.

Anh tựa ở bên cạnh mô tô cỡ lớn không biết lấy ra từ lúc nào, đưa chiếc túi to cho cô, "Sữa nóng, bánh bao."

Cũng không giải thích tại sao săn sóc chu đáo mua bữa ăn sáng cho cô như vậy.

Vu Khả Ý muốn hỏi, nhưng lại hỏi không được, chỉ có thể tiếp tục nói cảm ơn.

Khỏe môi Nghiêm Khuynh khẽ nhếch, giống như có mấy phần không chút để ý nói: "Từ tối hôm qua đến bây giờ, cô theo tôi nói bao nhiêu lần lqđ cảm ơn rồi hả? Cô chưa nói một lời, thì tôi cũng nghe mệt."

Làm Vu Khả Ý dờ dẫm cũng không phải là lời của anh, mà là nụ cười như có như không này, giống như một chút ánh mặt trời khó có được trong ngày mùa đông, xuyên phá sương mù mờ mịt trong phút chốc, đưa hơi thở mùa xuân đến chớp mũi.

Thoáng chốc trong hơi thở giống như có mùi vị của hoa và ánh mặt trời.

Thế nhưng rất xinh đẹp, làm cho người khác động lòng.

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Mô tô khẽ nổ vang ở trên đường cái, giống như sư tử hung dữ tràn đầy sức mạnh, một đường không chút kiêng kỵ chạy về phương xa.

Vu Khả Ý đội mũ bảo hiểm của Nghiêm Khuynh, nghe gió lạnh thổi vù vù qua tai bên, đôi tay vòng ngang hông anh bị đông cứng suốt nửa không thấy cảm giác. Cô muốn rút tay về, nhưng quá nguy hiểm, lý trí không cho phép cô làm như vậy.

Sáng sớm mùa đông ngay cả trong không khí hình như cũng xen lẫn mảnh băng vụn, hít thở một cái thì cả người giật mình. Cô ngửa đầu nhìn bóng lưng Nghiêm Khuynh, lại phát hiện anh ăn mặc rõ ràng rất mỏng, lại vẫn an lqđ tâm ngồi trước, giống như không cảm thấy rét lạnh.

Bóng lưng kia rất thon dài, có lẽ bởi vì khoảng cách quá gần, cô cảm thấy có được mấy phần cảm giác đầy rộng như vậy. Vì vậy tự dưng nhớ lại ba nữ sinh tiểu học non nớt từng hát một bài ca khúc được yêu thích: "Bà vai dày rộng, ngón tay sạch sẽ mà thon dài, tiếng cười giống như biển rộng, trong ánh mắt có ánh mặt trời."

Cô đột nhiên cảm thấy rất chuẩn xác, mùi trong mũ bảo hiểm vẫn là mùi vị đặc trưng của anh, rất nhạt, nhưng lại làm người khác an tâm.

Vu Khả Ý để mặc cho mình đắm chìm trong loại trong cảm xúc xa lạ này, dựa vào một người còn xa lạ.

Ở trong nguy hiểm cực độ, cô nếm được một loại ấm áp cực hạn.

Vậy mà đúng là vẫn còn phải chia tay.

Nghiêm Khuynh dừng xe ở bên ngoài bến xe, nhận lấy mũ bảo hiểm cô đưa tới, trong lúc vô tình liếc thấy cô lạnh đến mức tay đỏ bưng, dừng một chút.

"Vây, tôi đi trước." Vuur Khả Ý lúi kéo dây balô đeo trên vai, "Cám ơn anh."

Cô bước nhanh trong đội ngũ đi tới chỗ bán vé, trên đường quay đầu phất phất tay với anh, về mặt tươi cười.

Không nói nên được tâm tình cô lúc nhìn thấy anh đứng ở trong đám người yên lặng nhìn cô, giống như trong bầu trời đầy sao duy chỉ có một ngôi sao mới lóe lên ở nơi đó vì bạn. Người đưa tiễn nhiều như vậy, cũng chỉ có anh mới đến trạm xe bởi vì cô.

Vuur Khả Ý quay người lại, thế nhưng vì thời khắc chia tay này mà cảm thấy mất mát.

Đây là không đứng, cô tự nói với mình.

Nhưng ngay khi xếp hàng, bỗng nhiên có người vỗ lqđ vỗ vai của cô, cô quay đầu nhìn lại, lại nhìn thấy Nghiêm Khuynh một lần nữa.

"Anh còn chưa đi?" Cô kinh ngạc hỏi.

Nghiêm Khuynh không lên tiếng, đưa tới một bình hồng trà, cô nhận lấy về sau mới phát hiện là thức uống nóng, cả bình tròn vo nóng hổi.

"Ai?" Cô ngẩn người, "Vừa rồi uống một ly sữa tươi, hiện tại không khát."

"Cám thôi." Giọng nói Nghiêm Khuynh như thường, cuối cùng nhỏ giọng dặn dò một câu, "Đi đường cẩn thận."

Lần này, cô đưa mắt nhìn anh đi khỏi bến xe, cười mô tô, rốt cuộc đi mất.

Người phía sau thúc giục cô: "Tiểu thư, đến phiên cô, nhanh đi!"

Cô mới chợt hiểu ra mình đã xếp hàng đến cửa sổ, vội vàng bỏ tiền mua vé. Sau khi ngồi lên rồi xe buýt, trong tay vẫn nắm bình hồng trà kia, tay cồng đến mức đỏ bưng lúc trước rất nhanh khôi phục nhiệt độ.

Cô cúi đầu nhìn bình hồng trà kia, hình như đã hiểu rõ ràng dụng ý của anh. Vì vậy đột nhiên không chỉ là đôi tay ấm áp, còn có một chỗ đột nhiên rối loạn tiết tấu trong lúc đó.

Theo địa chỉ Lục Đồng cho, tìm được nhà cô ấy thì đã đến gần một giờ chiều.

Đó là một tòa nhà vô cùng cũ kỹ, Lục Đồng mở cửa, nhìn thấy Vuur Khả Ý liền đỏ mặt trước tiên.

"Khóc cái gì mà khóc? Không có tiền đồ!" Vuur Khả Ý dậm trên trán cô ấy, "Bình thường hung dữ giống như mẹ ghê, sao hôm nay thì trở thành cô dâu nhỏ rồi hả?"

Lục Đồng ôm cổ cô, vừa khóc vừa cười, "Khả Ý, Khả Ý!"

"Kêu la cái gì vậy? Mình còn chưa chết, sao giống như nhào vào trên thi thể mình gọi hồn vậy?" Vuur Khả Ý oán giận cô ấy, sau đó theo cô ấy vào nhà, "Được rồi được rồi, đừng làm vậy, lấy tác phong anh hùng của cậu ra đi, nếu không đợi đến tối nay thì mình bị cậu ghê tởm chết!"

Thường ngày luôn là Lục Đồng hung dữ với cô, hôm nay rốt cuộc phong thủy luân chuyển. Cũng mặc kệ là bản thân Vuur Khả Ý hay là Lục Đồng, đều biết phần "Ghét bỏ" này cũng chỉ là vì để cho Lục Đồng hiểu bằng tốc độ nhanh nhất, sóng gió cũng không có thay đổi gì, tin tưởng người của cô vẫn như cũ tin tưởng.

Chân tướng chuyện này rất nhanh rõ ràng.

Thứ nhất, người đàn ông kia tên là Phùng Ngạn Đình, nếu như nói hôn nhân với Phùng phu nhân cũng chỉ là một cuộc hôn nhân lqđ chính trị tồn tại trên danh nghĩa, ngay cả sinh hoạt vợ chồng cũng chưa từng thực hiện. Thậm chí trước hôn nhân từng ký một phần điều khoản, nếu như giữa song phương có bất kỳ bên nào tìm được người yêu, cũng có thể lập tức dừng đoạn hôn nhân này.

Thứ hai, Lục Đồng thật sự thích Phùng Ngạn Đình, nhưng chưa bao giờ có hành động vượt qua quan hệ bạn bè với anh ta, cho dù bởi vì không quản được tim của mình, nhiều lần gặp mặt với anh ta, nhưng ngay cả tay cũng chưa từng cho anh ta nắm.

"Đoạn hôn nhân kia buồn cười hơn nữa, cho dù anh ấy có được tự do yêu đương tuyệt đối, nhưng vẫn là người đàn ông đã kết hôn." Lục Đồng nói với Vuur Khả Ý, "Mình vừa tự nói với mình tuyệt đối không thể làm người thứ ba, lại vừa hi vọng anh ấy có thể ly hôn, đến lúc đó mình liền có đầy đủ tư cách ở cùng với anh. Thế nhưng những lời này vẫn không nói ra miệng, bởi vì một khi nói ra khỏi miệng, mình liền thành người thứ ba phá hư hôn nhân của anh ấy."

Cho nên cô trở nên không quả quyết, trở nên lòng tham không đáy, trở nên ngày đêm khó ngủ.

Cuối cùng, Phùng Ngạn Đình bày tỏ quan điểm với vợ mình, hi vọng ngưng hẳn cuộc hôn nhân không có ý nghĩa này. Nhưng vợ anh ta lại đột nhiên không đồng ý nữa, cũng gạt anh ấy tìm đến đại học C, gây ra hỗn loạn.

Lục Đồng cảm thấy không mặt mũi nào gặp người, tâm loạn như ma, dĩ nhiên liền bỏ chạy về quê nhà như vậy, mặc kệ Phùng Ngạn Đình gọi bao nhiêu cuộc điện thoại, gửi bao nhiêu tin nhắn, cô cũng không dám nhìn tới.

Trong nhà Phùng phu nhân tham chính, mà trong nhà Phùng Ngạn Đình theo thương, cho nên mới có đám cưới chính trị này. Cô không dám đánh cược phen này, đánh cược mất đi đoạn hôn nhân này thì Phùng Ngạn Đình sẽ có kết quả gì, lại không dám đánh cược mình thân bại danh liệt thì về sau sẽ có tiền đồ gì.

Vưu Khả Ý không nói ra được rốt cuộc Lục Đồng có lỗi gì, nhưng thân là một người bạn bao che khuyết điểm, cô tự nhiên có thể hiểu tâm tình của Lục Đồng. Cô ở Huyện Dương đợi ba ngày, ngồi chung xe với Lục Đồng ngắm cảnh vùng sông nước trấn cổ hàng đầu này, hi vọng Lục Đồng có thể vui vẻ hơn một chút.

Không ai có thể nói rõ chuyện tương lai, nhất là chuyện tình cảm này.

Lục Đồng nói "Cây cao to phía nam, không thể ngừng suy nghĩ".

Vưu Khả Ý suy nghĩ một chút, chỉ có thể nói "Sông có khúc, người có lúc. Mình không lấy, không lấy, sau đó cũng hối hận".

Lời nói này cũng thực có chút Zhuang-bi-ity, phiên dịch đơn giản thành người bình thường đọc được ngôn ngữ, đó chính là Lục Đồng cảm thấy "Thật vất vả tìm được một cây gậy có thể được lòng người trên thế giới, lại không thể ở chung một chỗ", nhưng Vưu Khả Ý nói "Nếu như ở trong lòng cậu người kia tốt như vậy độc nhất vô nhị như vậy, cậu mà tùy tiện liền buông tha anh ta, tương lai nhất định sẽ hối hận".

Cô theo Lục Đồng đi quán rượu trên một con đường nổi tiếng nhất vùng sông nước, con phố kè sát bên dòng sông, đến ban đêm đèn lồng treo trên cao, nền đỏ chập chờn. Càng nhìn lâu các bằng gỗ thì càng có nét giống như quán cà phê, mà không phải là quán rượu.

"Mua một đêm say đi, say hết là tốt rồi." Cô thay Lục Đồng rót tràn đầy một ly rượu, lúc Lục Đồng uống rượu thì nhàm chán quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, lại nhìn thấy mấy người vội vã xuyên qua ở trong ngõ hẻm.

Một người trong đó mặc áo khoác màu đen, trên đầu lợp đội mũ lưỡi trai, lúc đi bộ hơi thờ ơ, bóng lưng lạnh lùng mà thẳng tắp.

Người kia!

Vưu Khả Ý bỗng nhiên đứng lên, không nói hai lời liền chạy ra phía ngoài, vậy mà đường phố rất hẹp, đám người nhộn nhịp, cô vừa ra khỏi cửa đã không thấy được bóng dáng đám người kia.

Đó không phải là Nghiêm Khuynh sao?

Cô đẩy đám người đi theo phương hướng anh ta rời khỏi, rốt cuộc nhìn thấy người áo đen có đội mũ phía trước, vội vàng kéo cánh tay của anh lại, "Nghiêm Khuynh ——"

Người nọ nghi ngờ quay đầu lại, lại là gương mặt hoàn toàn xa lạ.

". Thật xin lỗi." Vưu Khả Ý buông lỏng tay, ánh mắt dần dần tối đi, "Tôi nhận lầm người, xin lỗi."

Cô đang suy nghĩ gì? Nơi này là Huyện Dương, cũng không phải là thành phố C, cô hoa mắt mới có thể cho rằng mình nhìn thấy Nghiêm Khuynh?

Cô xoay người trở về, sau đó gần như buồn cười hỏi ngược lại mình: Cho dù Nghiêm Khuynh thì thế nào đây? Giống như bị bệnh tâm thần đuổi tới, gặp được anh thì phải nói những gì?

Có mấy giọt mưa lớn như hạt đậu đánh vào trên mặt, cô xem nhìn bầu trời, lại là một cơn mưa bất ngờ.

Cô tự đứng hơi hoảng hốt, bởi vì phát hiện mình lại có thể liên tục nhớ tới người kia, người tiếp xúc với cô vô số lần, mà cô lại vẫn không biết gì cả. Nhưng cô lại trở nên dễ dàng nhớ tới anh khi ở trong trạng thái lợ không biết gì cả, dễ dàng lệ thuộc vào anh, hơn nữa không chút nghi ngờ mà tin tưởng anh.

Hai phố cổ bên ngoài đầu đường có một cửa hàng tiện lợi, cô cúi đầu chạy đến đó, muốn chuẩn bị chút hồng trà hay trà xanh gì đó cho Lục Đồng giải rượu. Vậy mà chuyển qua góc đường, thấy bóng dáng cửa hàng tiện lợi phía xa xa thì cuối cùng cô lại nhìn thấy Nghiêm Khuynh một lần nữa.

Thì ra anh thật sự đến Huyện Dương.

Lần này, cô thấy rõ ràng dáng vẻ mấy tên côn đồ mô đứng ở ngưỡng cửa của cửa hàng tiện lợi hút thuốc lá, dáng vẻ nuốt mây nhả khói không chút kiêng kỵ, chỉ nhìn cũng đã gọi người kính trọng từ xa.

Nghiêm Khuynh đứng ở giữa cửa, nghe bọn họ cười cười nói nói, cũng không có nói chen vào.

Thế nhưng giờ khắc này Vuư Khả Ý mới chợt ý thức được, coi như nhìn anh không giống tên côn đồ, thân xác quang vinh chói lọi rất nhiều, nhưng những điều này cũng không thay đổi được sự thực anh là tên côn đồ. Anh đứng ở trong đám người đó giống như hạc đứng trong bầy gà, nhưng trong xương anh lại không có gì khác bọn họ.

Tại sao phải gặp lại ở Huyện Dương hình như cũng trở nên không có vui mừng đáng nói, cô nhìn bọn họ từ xa xa, nhìn có một người phụ nữ quần áo lộng lẫy tóc quần đi qua bọn họ, mấy tên côn đồ huýt sáo, kêu gào "Người đẹp, quay đầu lại". Người phụ nữ kia bước nhanh hơn, cũng không quay đầu lại, vì vậy lqđ một số lời nói xấu xa xông ra từ trong miệng bọn họ, xen lẫn một chút thô tục không chịu nổi, tiếng cười có dụng ý khác.

Đột nhiên, Nghiêm Khuynh xoay đầu lại đốt thuốc, lại vừa vắn đối diện với tầm mắt cô, tay cầm bật lửa liền dừng ở giữa không trung.

Nhịp tim của cô đột nhiên hơi chậm lại, không biết mình có nên cười một cái, hoặc là phất tay một cái với anh hay không?

Vậy mà một giây kế tiếp, Nghiêm Khuynh dời tầm mắt đi, giống như lần ở quán bán hàng, chỉ là giống như người xa lạ, ánh mắt chạm vào nhau trong lúc vô tình, dời ánh mắt đi sẽ không có đoạn sau.

Anh tiếp tục đốt thuốc, tư thế thân nhiên đứng ở trong đám người, động tác lưu loát đẹp mắt, gò má có vài phần mờ lung ở dưới đèn đường.

Giống như bị người gió trái tim lên tới trời cao, sau đó lqđ người nọ lại đột nhiên buông lỏng tay, làm cô rơi tự do một hồi.

Vuư Khả Ý không có dừng khí tiếp tục đến cửa hàng tiện lợi, nhưng cũng vẫn không quay đầu đi. Cô chỉ đứng ở nơi đó nhìn bọn họ, cách cự ly hơn 10m, cũng cách cả cuộc đời.

Đó không phải là thế giới của cô.

Người chứa chấp cô, đôi đôi dạo dăng với cô hình như cũng không phải là anh.

Bọn họ chỉ là người xa lạ mà thôi. Người xa lạ, mà thôi.

Lại có mấy hạt mưa đánh vào trên mặt, nhiệt độ lạnh như băng làm cả người cô run lên, sau đó mới ý thức được mình đứng ở đầu đường nhìn anh như vậy thật ngu đến đáng thương. Cô vội vã xoay người đi theo phương hướng quán rượu, càng chạy càng nhanh, nhưng bất kể như thế nào cũng không nhanh bằng những suy nghĩ nhanh chóng lóe lên trong đầu.

Những khó chịu kia, đã từng có mấy phần kiêu kiễm, cười nhạo mình lại đặt sự chú ý lên người anh, có thể lý giải vì không hiểu được, nhìn lqđ qua lại có giống như động lòng, suy nghĩ buồn cười.

Cô không hiểu nổi đây là chuyện gì.

Cho đến khi vội vàng trở lại quán rượu, trên người bị mưa rơi từ từ dính ướt thì cô mới phục hồi tinh thần lại từ trong suy nghĩ hỗn loạn.

Bởi vì không thấy. Lục Đồng

Lúc trước Lục Đồng vẫn còn uống rượu ở bên cửa sổ, giờ lưu lại một bàn đầy vỏ chai rượu bừa bãi, biến mất khỏi thế gian rồi.

Dòng máu toàn thân Vuư Khả Ý cũng đông lại, bắt được tay phục vụ liền hỏi: "Nữ sinh kia đâu? Nữ sinh ngồi ở cạnh cửa sổ chạy đi nơi nào?"

Phục vụ không hiểu gì cả, lqđ nhìn cô, "Đi cùng bạn trai cô ấy, hơn mười phút trước liền tính tiền đi rồi."

Bạn trai?

Bạn trai cô ấy từ đâu tới?

Tay Vuư Khả Ý buông lỏng, cả đại não cũng trống rỗng.

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Vuư Khả Ý gần như nổi điên tìm tất cả quán rượu trên đường, đầu óc trống rỗng, chỉ có trái tim sắp nhảy ra lồng ngực tố cáo với thiên hạ cô có bao nhiêu nóng lòng như lửa đốt.

Cô xông vào từng nơi, giống như con ruồi điên cuồng bay tán loạn khắp nơi, gặp người liền hỏi: "Cô có từng thấy một nữ sinh mặc áo khoác ngoài màu xanh dương hay không? Đầu không khác tôi lắm, tóc ngắn."

Tất cả câu trả lời đều là: "Không có."

Mà cho đến khi thất hồn lạc phách chạy đến quán rượu thứ năm, cô mới rút cuộc tìm về chút lý trí cơ bản —— cô phát hiện mình lạ thậm chí ngay cả một cuộc điện thoại cũng không có gọi cho Lục Đồng.

Cô sợ muốn chết, sợ bởi vì chính mình quá không cẩn thận, khiến Lục Đồng bị người đàn ông xa lạ bắt cóc rồi, sợ đến mức ngay cả điện thoại cũng chưa từng gọi, cũng quên mất chuyện còn có cảnh sát.

Mà sau khi điện thoại kết nối, cô nghe một người đàn ông xa lạ ở đầu kia nói: "Alo."

"Anh là ai? Lục Đồng ở nơi nào?" Lòng của cô nín rất chặt, có chút dự cảm không tốt đã nổi lên trong lòng.

Người nọ dừng một chút, âm thanh trầm thấp mà chắc chắn, "Vưu tiểu thư, xin chào, tôi là Phùng Ngạn Đình."

.....

Trong đêm tối yên tĩnh, cuối cùng trái tim bị sức hút của trái đất nắm trong tay lần nữa, trở lại trong lồng ngực. Vưu Khả Ý giật mình, trong một đêm giá rét mình lại ra mồ hôi toàn thân, mồ hôi làm quần áo lạ cô dính chặt ở trên người, rất không thoải mái.

Sau khi điện thoại cắt đứt, bầu trời trời còn đang mưa, cô như kẻ ngu đứng ở trên đường, xung quanh cũng đã không còn bóng người.

Giờ khắc này cô mới cảm thấy mệt mỏi, thở ra một hơi, thật dài một hơi chui vào trong buồng điện thoại ven đường, nhắm mắt lại dựa lên kính khôi phục thể lực, thuận tiện tránh mưa.

Cũng không biết trải qua bao lâu, ngoài cửa sổ mưa tí tách dưới đất thành mưa to có lẽ sẽ không dừng lại trong thời gian ngắn, cô đặt cái trán trên kính lạnh lẽo, trong đầu rõ ràng hiện ra buổi tối được Nghiêm Khuynh chứa chấp. Nhưng người kia chỉ là người trong một giấc mộng, mà đêm ấy cũng chỉ là một cảnh mơ dịu dàng không chân thật thôi.

Sẽ không còn lần thứ hai.

Sẽ không còn người che dù đánh vỡ vòng tròn của cô, thả cô tự do.

Lúc cô nhắm mắt thả mình ở nơi này, cô chợt nghe mấy tiếng vang nặng nề, cái trán dính nhau với kính cũng chấn động, một tiếng lạ một tiếng, từng phát từng phát, vô cùng rõ ràng.

Cô cả kinh đột nhiên mở mắt, ngồi thẳng lên rời khỏi kính, lại nhìn thấy bên ngoài kính bị nước mưa đánh đến mức tan tác lại có một người đang đứng, trong tay là một cái ô cán dài màu đen, yên lặng mà đứng, một cái tay khác khể cong lên, đốt ngón tay còn chưa tới kịp giãn ra. Hiển nhiên chính là nó vừa gõ nhẹ kính.

Toàn thể giới hình như cũng bị mưa to liên miên không dứt bao trùm, chỉ có anh, chỉ có anh yên lặng đứng ở cùng chỗ nhưng cách một lớp kính với cô, vẻ mặt trầm tĩnh nhìn cô.

Anh không cười, cũng không có vẻ mặt dư thừa, Vưu Khả Ý gần như nghi ngờ theo bản năng anh sẽ dời ánh mắt đi ngay sau một khắc. Giống như trước.

Vậy mà anh không có.

Anh đứng ở nơi đó, yên lặng nhìn cô, xem như thời gian một thế kỷ dài như vậy.

Vưu Khả Ý từ từ mở cửa kính buồng điện thoại ra, sau đó nhìn thấy anh nhẹ nhàng đưa ô xòe ra tới phía đỉnh đầu cô.

"Không mang ô sao?"

Quen thuộc như thế, dịu dàng, mát lạnh, giống như một câu nói bay tới từ trong mộng cảnh xa xôi.

Vưu Khả Ý nhìn anh, gần như không cách nào liên hệ giữa anh và người đàn ông vừa rồi hút thuốc lá ở cửa hàng tiện lợi, rõ ràng là cùng một người, cùng khuôn mặt, nhưng mang cho cảm giác của cô lại hoàn toàn khác biệt.

Người ở cửa hàng tiện lợi lạnh lùng lại nguy hiểm, khắp nơi đều lộ rõ khí thế lưu manh cả lơ phát phơ tương xứng với thân phận của anh, vậy mà người che ô hôm nay lại giống như trong ký ức của cô, giống như đến lạ từ ánh mặt trời chiếu rọi, ngôi sao ấm áp dễ chịu, tao nhã lễ độ, tron bóng như ngọc.

Đến tột cùng ai mới là anh?

Cô nhìn anh, nghe nhịp tim ồ dột trong lồng ngực, sau đó từ từ lắc đầu một cái, "Cảm ơn, không cần."

Nếu như khoảnh khắc từ bên cửa sổ chạy ra quán rượu liền bắt gặp anh, có lẽ cô sẽ vui mừng hỏi anh sao lại tới Huyện Dương, định ở lại bao lâu, nhưng xảy ra một màn kia ở cửa hàng tiện lợi, cô đột nhiên ý thức được có lẽ đây là thời điểm tìm về lý trí.

Trước cô đều nghĩ cái gì? Giả vờ chính mình gặp phải đêm dạ hội hóa trang sao? Tuy mặc vỏ bọc côn đồ, nhưng thật ra là hoàng tử có chức trách cứu vớt thiếu nữ lạc đường sao?

Cô cảm thấy buồn cười.

Cô và anh lướt qua nhau, cô đội mưa chạy qua phố, trên ống quần dính vào một đồng bunn. Nhưng cô không để ý, đứng chỗ cách xa anh một con đường rồi yên tâm chờ đợi xe taxi, cho đến khi rốt cuộc may mắn gọi được một chiếc xe, sau đó vội vã lên xe.

Trong gương chiếu hậu, người đàn ông kia vẫn lơ đãng đứng ở nơi đó, bóng lưng tán ra một loại dịu dàng tốt đẹp lừa đời lấy tiếng.

Anh chỉ là tên côn đồ mà thôi. Cô cũng nên tỉnh táo.

Vưu Khả Ý dời ánh mắt đi, để tài xế lái xe đến khách sạn gần đây, cô định ở một đêm liền rồi khỏi Huyện Dương, lúc ấy trở lại thành phố C.

Phùng Ngạn Đình nói rất rõ ở trong điện thoại: "Trước khi gặp Lục Đồng, tôi chưa từng nghĩ tới mình sẽ yêu ai đó, cho nên một đoạn hôn nhân hoang đường lại có thể mang chỗ tốt đến cho tôi hình như cũng không quan trọng. Vậy mà tôi gặp cô ấy, những chuyện sớm làm rõ kia cũng nên chìm vào đáy cốc rồi."

Anh khách khí cảm ơn Vưu Khả Ý đã làm bạn với Lục Đồng trong mấy ngày qua, cuối cùng nói từng câu từng chữ: "Vưu tiểu thư, xin cô tin tưởng tôi... tôi cũng hi vọng Lục Đồng sống được hạnh phúc an ổn hơn bất kỳ kẻ nào trên đời. Mà người làm cô ấy hạnh phúc an ổn, chỉ có thể là tôi."

Lời nói của người đàn ông kia chuẩn xác, nói gần nói xa đều mạnh mẽ không cho cự tuyệt. Vưu Khả Ý ngồi ở trên xe taxi nở nụ cười khổ, chợt co dục cảm không biết từ đâu tới, cuối cùng đoạn cảm tình này nhất định sẽ theo như lời anh ta nói. Hạnh phúc an ổn.

Tài xế nhìn cô từ trong gương chiếu hậu, lơ đãng hỏi cô: "Tiểu thư cô không phải là người địa phương hả?"

Vưu Khả Ý nói không phải

Tài xế lại đắc ý há hê hỏi cô: "Là tới Huyện Dương của chúng tôi du lịch sao?" Không đợi cô trả lời, anh ta liền bắt đầu giới thiệu các địa điểm phong cảnh Huyện Dương lâu lâu, chỗ nào không đi không được, chỗ nào không thể bỏ qua, đi đi rất nhiều chỗ, người nghe cũng đau đầu.

Đầu Vưu Khả Ý hỗn loạn, giờ phút này chợt nhớ tới một người khác từng nhiều lần đảm đương làm tài xế của cô.

Người kia luôn yên tĩnh trầm mặc, bóng lưng giống như cây bạch dương cao lớn, không nói nhiều, nhưng chỉ nhìn cũng làm người ta an tâm.

Phi.

Cô lại đuổi người nọ ra khỏi trong đầu rất nhanh, âm thầm chửi mình đúng là điên, tại sao nhớ kỹ một người không nên nhớ thương?

Vưu Khả Ý ơi Vưu Khả Ý, muốn phản nghịch lơ đãng cũng đã qua tuổi phản nghịch rồi, chẳng lẽ lúc này mày lại muốn như học sinh trung học mê luyến những đại ca xã hội đen hay tên côn đồ linh tinh sao? Coi như muốn chọc giận mẹ hoàn toàn, đây tuyệt đối cũng không phải phương pháp tốt nhất.

Ngày hôm sau Vưu Khả Ý trở về thành phố C, trước khi đi có nói chuyện điện thoại với Lục Đồng. Lục Đồng nói: "Mấy ngày nữa mình sẽ trở lại, anh ấy nói sẽ xử lý tốt mọi chuyện trong vòng vài ngày này."

Cho dù vẫn là Lục Đồng, nhưng trong giọng nói bây giờ và trước đó vài ngày khác nhau rất lớn. Giờ phút này cô ấy giống như rốt cuộc sau cơn mưa trời lại sáng, tìm được phương hướng.

Vưu Khả Ý đứng ở trong đội ngũ đợi xe, khoe miệng cong lên bật cười, "Đồng Đồng, chúc cậu hạnh phúc."

Lục Đồng xấu hổ, "Bệnh thần kinh, lơ đãng cậu ở đây diễn phim thần tượng à?"

"Đúng vậy, chẳng qua mình chỉ là vai nữ phụ, dĩ nhiên làm như vậy cũng chỉ vì làm nền cho nữ chính là cậu." Giọng nói của cô nhẹ nhàng nói giỡn.

Tài xế xe buýt ấn còi một cái, thúc giục mọi người lên xe. Vưu Khả Ý nói qua loa mấy câu, rốt cuộc ngồi lên xe đi về.

Ngày sau đó, cô mua sắm lượng lớn đồ dùng hàng ngày và nguyên liệu nấu ăn, trải qua cuộc sống một mình trong căn nhà nhỏ bé, ước chừng một tuần không có ra khỏi cửa.

Thỉnh thoảng sẽ nhìn cửa sổ đối diện, nhưng rèm cửa sổ bên trong khép chặt, chưa bao giờ mở ra. Vì vậy cô rút ra kết luận: Nghiêm Khuynh còn chưa trở lại.

Buổi tối ngày thứ tư, lúc cô đang xem ti vi thì tùy ý liếc mắt nhìn, lại phát hiện rèm cửa sổ không biết mở ra từ lúc nào. Căn phòng quen thuộc hiện ra ngay trước mắt, mà Nghiêm Khuynh vẫn như cũ, ngồi ở cạnh đèn đặt dưới đất hút thuốc lá. Cô phát hiện mình có thể dễ dàng nhớ tới chi tiết lúc anh hút thuốc lá, ví dụ như tư thế lấy thuốc lá, tần số hô hấp, cùng với gò má trầm tĩnh bình yên. Cô hơi tức giận mình lại có trí nhớ tốt như vậy, hơn nữa

còn ở loại sự lqđ tình không quan trọng này, dứt khoát xoẹt một cái, đóng lại rèm cửa sổ.

Nhưng trước khi ngủ lại không nhìn được vén một góc màn cửa sổ lên nhìn một cái. Nghiêm Khuynh còn hút thuốc lá ở đó.

Nhà ra nhiều khói như vậy, thật sự cho rằng phổi của mình là sắt sao? Cô hơi phiền não, một lát sau lại mắng mình, đây là tật xấu quý quái gì vậy, cần phải quan tâm anh giống một thánh mẫu sao?

Hô to một tiếng, cô tức giận khép rèm cửa sổ lại, vừa chui vào trong chăn, sau đó liều mạng duỗi chân giảm cân ở trên giường, hoàn toàn quên mất từng cử động của cô sẽ bị ánh đèn sáng ngời bên trong nhà chiếu lên ở trên rèm cửa sổ, bị người đối diện nhìn không sót một cái gì.

Những ngày qua ba gọi điện thoại mấy lần, khuyên cô về nhà nhận lỗi với mẹ, cô hỏi ba: "Nếu như ngay cả lỗi của mình ở đâu mà con cũng không biết, thì nhận lỗi với mẹ như thế nào?"

Ba nói: "Sao đứa bé này luôn khư khư cố chấp như vậy? Mẹ vì tốt cho con, sao đoàn văn công nơi lại không tốt hơn trung tâm đào tạo gì đó?" Ông thở dài, "Được rồi được rồi, ba cũng vậy không xen tay vào chuyện công việc được, tóm lại mẹ con lớn tuổi rồi, mấy ngày nay thời tiết lạnh, vết thương ở chân của bà ấy lại tái phát, ban đêm vô cùng đau đớn, thường ngủ không yên. Có rảnh rồi thì con trở về thăm bà ấy đi, Khả Ý."

Vì vậy Vu Khả Ý lại mềm lòng, không lqđ đến mấy ngày liền đi ra ngoài. Lần này cô không nói cho Nghiêm Khuynh, bởi vì cô cảm thấy chuyện kia đã qua một thời gian, từ nay về sau hai người cũng không cần liên lạc nữa.

Thậm chí trước đó cô đến thẩm mỹ viện bên ngoài tiểu khu sửa lông mày, sau đó dùng đồ trang sức trang nhã, lại đi siêu thị chọn mua ít trái cây ngon, sau đó mới lên đường về nhà, trở về nhà mẹ.

Vậy mà chuyện ngoài ý muốn lại xảy ra vào lúc này, khi cô đứng ở trạm xe buýt chờ xe thì một chiếc xe màu đen hơi dừng ở đứng trước trạm. Cô đang kinh ngạc sao chủ xe không tuân theo quy tắc giao thông dừng xe ở nơi này, cửa xe liền rắc rắc một tiếng rồi mở ra.

Hai người đàn ông này đi thẳng về phía cô, ánh mắt đối lập này làm cô ý thức được nguy hiểm, nhưng mà chẳng kịp chờ cô quay đầu chạy đi, liền bị một người kéo cánh tay lại.

"Vu tiểu thư, làm phiền cô đi theo chúng tôi một chuyến."

Buồn cười nhất chính là loại lời kịch này xưa nay chỉ có thể nghe từ trong miệng cảnh sát ở phim Hồng Kông lại được nói ra từ trong miệng côn đồ, mà túi ny lon trong tay Vu Khả Ý cũng chưa cầm chắc, liền bị người đỡ lên xe.

Mấy túi trái cây rơi xuống bịch một tiếng trên mặt đất, mấy quả lăn lông lốc ra ngoài, da bóng loáng tươi đẹp thoáng chốc bị kín lqđ một tầng bụi bặm, không còn đáng về lúc trước nữa.

Vu Khả Ý muốn hét to, nhưng đôi môi đột nhiên bị một bàn tay người bịt lại. Cô hoảng sợ bị người nhét vào trong xe, đưa tay sờ điện thoại di động theo bản năng.

Hai người đàn ông này ngồi một trái một phải ở hai bên cô, cũng không ngăn cản hành động cô muốn gọi điện thoại.

Một người đàn ông trong đó nói: "Cũng tốt, cô chủ động gọi cho Nghiêm Khuynh bảo anh ta đến cứu cô, tránh cho lãng phí tiền điện thoại của tôi. Anh Phương cũng không dễ nói chuyện giống như anh Nghiêm, còn đuổi theo chi trả tiền điện thoại."

Một người khác nở nụ cười, giọng nói thô sáo khó nghe, giống như bị người thắt cổ họng đang nói chuyện: "Lão Bạch, đừng sợ như vậy, người nguy hiểm là anh Nghiêm bên kia, mày cũng không sợ sau này cô ta trở về xuyên tạc lời nói của chúng ta, rồi truyền tới trong lỗ tai anh Phương rằng chúng ta ăn không hết còn mang về sao?"

Giờ khắc này Vu Khả Ý mới ý thức được mình ngây thơ thật, thế nhưng cho là chuyện trước đó vài ngày đã qua.

Chuyện còn chưa có bắt đầu thì sao có thể dễ dàng kết thúc đây?

Cô bị người che miệng, mà cái tay kia dần dần di chuyển đến trên cổ cô. Chủ nhân cái tay không có ý tốt nhìn cô, "Đa thật tốt, đủ non mềm đủ xinh đẹp, khó trách anh Nghiêm cũng không cầm giữ được, coi mác độc thân vì cô."

Thậm chí người nọ đưa một cái tay khác ra, nhéo trước ngực cô, "Nơi này cũng rất săn——"

Lời còn chưa dứt, một người khác đánh rớt cái tay kia, cau mày mắng câu: "Mày ngu x sao? Mày động được vào cô gái này sao? lqđ Nếu như lần này anh Nghiêm không có việc gì, mày chuẩn bị bị anh ta phế đi."

Sắc mặt của lão Bạch thay đổi, ngoài miệng cũng không nhận thua: "Cũng bắt người phụ nữ của anh ta rồi, còn sợ lần này không chinh chết anh ta sao? Trừ phi anh ta không cần người phụ nữ này nữa. Vậy tuyệt đối không thể nào! Hai tháng này anh ta phải người bảo vệ cô gái này như vậy, người có mắt đều nhìn ra được anh ta khấn trương thế nào."

"Bớt nói sẽ chết sao?" Người nọ không nhìn được lờm hẩn ta một cái, sau đó lại nhìn ngược về phía Vu Khả Ý, "Gọi điện thoại cho Nghiêm Khuynh, nhanh lên một chút!"

Chương 18

Vưu Khả Ý bị đưa đến một căn phòng trống bên ngoài Tam Hoàn, ngoài cửa chính là phòng khách, trên ghế sa lon có mấy người đàn ông ngồi ở chỗ đó coi chừng cô.

Cô không nói gì, chỉ an phận ngồi ở trong phòng chỉ có một cái ghế.

Cách một cánh cửa, người đàn ông nói chuyện nhàm chán ở trên ghế sa lon, người đàn ông gọi là lão Bạch vẫn luôn nói chắc chắn Nghiêm Khuynh sẽ không tới, bởi vì anh không phải loại người sẽ giận đỏ mặt vì hồng nhan kia....

"Có tới hay không không phải do mày định đoạt, tiết kiệm chút hơi sức đi." Một người trong đó cắt đứt lời nói không ngớt của hắn ta, lqđ "Một lát nữa nếu hắn ta thật sự tới, cho mày thời gian tức giận!"

Vưu Khả Ý ngửa đầu nhìn trần nhà được quét vôi được trắng noãn một chút, hỏi mình Nghiêm Khuynh sẽ tới hay không. Lúc cô gọi điện thoại cũng chỉ kịp dùng giọng điệu căng thẳng đến mức tận cùng nói với anh một câu: "Bọn họ dẫn tôi lên xe."

Người đó trầm mặc hai giây, sau đó "Ừ" một tiếng, "Tôi biết rồi."

Điện thoại cứ như vậy bị cắt đứt.

Cho nên Vưu Khả Ý cũng không biết rốt cuộc anh sẽ tới hay không, chỉ có thể chờ ở chỗ này. Nhưng tâm tình lại giống như cũng không có nôn nóng như vậy, giống như mặc dù anh cũng không nói một chữ, nhưng trong tiềm thức cô đã tin sự thật là anh sẽ tới.

Anh sẽ tới chứ?

. Giống như trước kia mỗi một lần cô cần giúp đỡ, vốn tưởng rằng sẽ không còn người xuất hiện, nhưng anh lại là ngoại lệ, đều chạy tới bên cạnh cô.

Ước chừng qua gần hai mươi phút, Vưu Khả Ý nghe cửa sắt bên ngoài phòng khách trước mặt bị người gõ vang.

Không để cho cô suy tư, kết một tiếng, người trong phòng khách mở cửa gian phòng ra, lời cánh tay của cô kéo ra ngoài, lqđ đi mấy bước liền đẩy cô về phía ngoài cửa lớn.

Lảo đảo ra bên ngoài rồi ngã mấy bước, trọng tâm cô không ổn định được chờ người ở nơi đó đỡ lên.

Cô bỗng nhiên ngừng đầu, đối mặt cặp tròng mắt đen nhánh yên tĩnh kia.

Giờ khắc này cô mới ý thức được, cho dù vào ban đêm ở Huyện Dương ngày đó hình như cô đã suy nghĩ cẩn thận, muốn vạch rõ giới hạn cùng người này, nhưng có chuyện không con người không chế, một khi bắt đầu, sẽ không dễ dàng chặt đứt rồi rậm bằng một dao như vậy.

Giống như đôi mắt này, rõ ràng không có trái ngược nhau sớm chiều, nhưng trong giây phút tầm mắt gặp phải nhau đó, lại đánh thức toàn bộ các mảnh vỡ của hai người.

Nghiêm Khuynh hỏi cô: "Không sao chứ?"

Giọng điệu giống như bình thường, rất nhạt rất hời hợt, không mang theo cảm xúc.

Cô cũng trả lời theo bản năng: "Không có việc gì."

"Ừ, đi thôi." Anh không buông cánh tay cô ra, cứ lôi kéo cô ra bên ngoài tòa nhà như vậy. Thấy cô mặc ít, anh cởi áo khoác ngoài lông cừu màu đen ra, không cho cự tuyệt khoác lên trên vai của cô.

"Không cần, tôi ——"

"Bên ngoài lạnh." Anh khép lại cổ áo thay cô, lqđ sau đó dặt tay của cô lần nữa.

Mới đầu cô cũng không biết tại sao Nghiêm Khuynh xa cách xưa nay lại cố chấp lôi kéo tay của cô đi bộ, giống như lôi kéo một đứa bé, mà khi tay lạnh như băng của cô bị anh nắm thật chặt ở trong bàn tay ấm áp dày rộng thì mới phát hiện hóa ra tay mình lại đang run rẩy.

Có lẽ là lạnh, có lẽ là sợ.

Nhưng không kịp nghĩ nhiều, cô chỉ cảm thấy kỳ quái, một mình anh đến như vậy, sau đó cũng không cần làm gì liền mang cô rời đi sao? Những người đó sẽ để cho anh đi dễ dàng như vậy? Nếu là như vậy, bọn họ lại tốn sức tóm cô tới làm gì?

Cô muốn quay đầu lại nhìn, lại bị Nghiêm Khuynh cũng không quay đầu lại ngăn chặn.

"Đừng quay đầu, chuyên tâm đi bộ." Anh nói hời hợt.

Không có gió tanh mưa máu theo dự đoán, không có cảnh tượng gây chiến gì đó, thậm chí anh không nói lời nào liền mang cô an toàn rời đi, trái tim Vu Khả Ý mờ mịt.

Cho đến khi đi ra từ trong hành lang, cô nhìn thấy một chiếc xe taxi màu xanh dương nhìn quen mắt dừng ở ven đường, Tiểu Lý ngồi ở ghế lái giống như thường ngày. Nghiêm Khuynh kéo cửa xe ra, sau đó để cho cô lên xe, nhưng không ngồi lên theo.

Anh đóng kỹ cửa lại, cúi người nhìn cô từ ngoài lưng cửa sổ, "Ăn mặc đẹp mắt như vậy, là muốn đi gặp người quan trọng nào sao?"

Giọng điệu thoải mái quen thuộc như thế, hình như là lần đầu tiên anh dùng loại giọng điệu thoải mái giữa bạn bè để nói chuyện với cô.

Vu Khả Ý trả lời theo bản năng: "Phải về nhà gặp mẹ." Dừng một chút, cô đánh hơi được mấy phần không bình thường, có chút cảnh giác hỏi anh, "Anh không lên xe sao? Không đi cùng tôi?"

Lần này, Nghiêm Khuynh không nói gì.

Anh dặn dò Tiểu Lý: "Đưa cô ấy về, không cần dẫn người tới tìm tôi." Nói xong liền muốn xoay người đi về phía trong hành lang.

Vu Khả Ý hoang mang hạ cửa sổ xuống thấp nhất, thò người ra gọi tên của anh: "Nghiêm Khuynh!"

Âm thanh rất vang dội, hơi run rẩy, hơi bén nhọn.

Thì ra anh lại tính toán như vậy, chỉ một thân một mình tiến lên để đối cô, sử dụng sự xâm nhập vào hang ổ của anh để đối lại cô an toàn rời đi?

Những người đó sẽ làm gì anh? Có thể đánh anh hay không? Có thể tính toán rõ ràng thù oán trước kia trong một lần hay không? Anh còn có thể bình yên vô sự rời đi sao? Có thể hay không, có thể hay không. Vô số hình ảnh rối rắm rùm rả xuất hiện xen lẫn ở trước mắt.

Nghiêm Khuynh quay đầu lại, đối mặt với ánh lưng mắt của cô, nghe cô hỏi tới anh: "Anh không đi cùng tôi?"

Câu nghi vấn rất nhanh biến thành câu khẳng định, bởi vì cô bắt đầu cúi đầu mở cửa, nhưng khổ nỗi cửa bị khóa trái, chậm chạp không thể xuống xe. Nét mặt của cô từ kinh hoàng biến thành quyết tuyệt, ngẩng đầu lên nhìn anh lần nữa thì chỉ nói một chữ một câu: "Phải cùng đi."

Anh không có động.

Thần kinh Vu Khả Ý căng thẳng lập lại một lần nữa, mỗi một chữ đều vang dội rõ ràng bên tai giống như tiếng tim đập, "Tôi nói, phải cùng đi."

Nét mặt của cô quá mức tuyệt vọng lo lắng, giống như động vật nhỏ sắp bị người vứt bỏ.

Nhìn thẳng vào mắt chốc lát, Nghiêm Khuynh khom người xuống lần nữa, không có dấu hiệu nào liền đưa tay giúp cô vén vài sợi tóc đến sau tai, khoe môi khẽ nâng lên, "Cô ở đây suy nghĩ lung tung gì vậy?"

Cô nhìn anh, không nói gì.

"Đây là xã hội pháp trị, luật pháp ở đây, quy củ ở đây, sẽ không xuất hiện mấy chuyện mà cô suy nghĩ lung tung." Đầu ngón tay Nghiêm Khuynh dừng lại chốc lát ở bên cạnh gò má của cô, nhiệt độ lạnh như băng làm cô giật mình trong nháy mắt, sau đó rời đi rất nhanh, giống như tất cả đều chỉ là ảo giác của cô, "Cô yên tâm, tôi không có việc gì."

Anh hướng dẫn từng bước, dịu dàng đến mức lưng không gì sánh được.

"Cô trở về trước, tôi bảo đảm chỉ đến muộn hơn cô một bước."

Vu Khả Ý ngẩng đầu nhìn anh, dường như đang phán đoán trong đôi mắt kia có mấy phần thật giả, nhưng dáng vẻ của anh vốn thâm tình chừng mực như vậy, thành khẩn đến mức mặc kệ là ai cũng không muốn nghi ngờ một đôi mắt sáng ngời dịu dàng như vậy, cùng với chủ nhân của đôi mắt này.

Cô nhìn thẳng anh trong chốc lát, nhỏ giọng chứng thực: "Thật sự không có việc gì?"

"Không có việc gì."

"Vậy anh rất nhanh sẽ trở lại tìm tôi?"

"Tôi sẽ."

Vưu Khả Ý cắn môi một cái, "Anh bảo đảm?"

"Tôi bảo đảm" Sự kiên nhẫn của anh hình như dùng không hết, tuyệt đối không ngại phiền, thậm chí khước môi lại giương lên với cô lạ một lần nữa, cười đến mức sạch sẽ ấm áp, giống như gió xuân thổi ba.

Vưu Khả Ý cứ mất hồn nhìn anh như vậy, cho đến khi Nghiêm Khuynh nhẹ nhàng nhấn đầu cô trở về trong xe, "Đóng cửa sổ, bên ngoài lạnh."

Cô không nhúc nhích, ngược lại Tiểu Lý chuyển động, cửa sổ chậm rãi nâng lên, ngăn cô và Nghiêm Khuynh thành hai thế giới trong xe ngoài xe.

Áo khoác ngoài của anh còn ở trên đầu vai của cô, mà cuối cùng anh chỉ mỉm cười liếc nhìn cô một cái, liền luống xoay người đi tới bên trong hành lang đó, cô độc, bóng lưng se lạnh.

Tiểu Lý rất nghe lời Nghiêm Khuynh, gần như lập tức cho xe chạy ra khỏi đây, mà Vưu Khả Ý quay đầu lại nhìn chỗ bóng dáng anh biến mất, mắt cũng không nháy nhìn thật lâu, cho đến khi xe hơi quẹo cua, cho đến khi cũng nhìn không thấy tòa nhà đó nữa.

Cô thu hồi tầm mắt, trong nháy mắt chớp mắt đó, hình như lông mi có chút ướt ướt.

Sau đó chính là chờ đợi vô tận.

Đĩ nhiên cô không có tâm tình trở về nhà gặp mẹ, mà không nói tiếng nào trở về chung cư, ngồi chờ ở trước tòa nhà. Anh nói chỉ về trễ hơn cô một bước, cô kiên nhẫn ngồi đợi ở chỗ này.

Nghiêm Khuynh không giống như cơn bão bình thường, ít nhất anh nói chuyện làm việc cũng làm cho người cảm thấy rất đáng tin cậy, giống như chỉ cần anh từng cam kết mà nói, cũng sẽ không làm cho người ta lo lắng rằng anh sẽ nuốt lời—— dĩ nhiên, điều này cũng có thể là cô quá mức cả tin, quá qua loa liến nhết anh vào trong một cột phân loại đáng tin cậy.

Chỉ là lần này, cô rút cuộc ý thức được thì ra Nghiêm Khuynh cũng sẽ nuốt lời.

Khi về đến nhà là ba giờ chiều, cô đợi ở trên bậc thang trước tòa nhà đến khi trời tối, đợi đến mức tay chân lạnh lẽo, đi đứng tê dại, từ đầu đến cuối Nghiêm Khuynh vẫn chưa trở lại.

Cô gọi điện thoại cho Nghiêm Khuynh một lần lại một lần, nhưng đáp lại cô vẫn là không ai nghe. Sắc trời dần tàn, màn đêm lạ buông xuống, ở lần thứ n cô gọi qua thì rút cuộc nghe bên kia thay đổi cách đáp lại.

Lần này, Nghiêm Khuynh tắt máy.

Vưu Khả Ý không dám nghĩ tới rút cuộc anh gặp bất trắc gì, toàn thân cứng đờ chỉ có thể đứng lên, nhưng không biết nên đi nơi nào tìm anh.

Phải quay lại sao?

Trở lại trong hành lang tối tăm u ám đó?

Lúc rời đi, ngay cả đầu Nghiêm Khuynh cũng không quay lại cho cô, nếu như cô cứ một thân một mình trở lại nơi đó như vậy, vậy anh dùng an toàn của mình đổi lấy sự bình yên vô sự của cô chẳng phải là uống phí sao?

Nhưng cả trái tim cô đều bị lo lắng và luống cuống chiếm lấy, sau vài giây đứng tại chỗ, cô cũng không quay đầu đi về phía bên lạ ngoài tiểu khu, chặn chiếc xe taxi quay về bên ngoài Tam Hoàn.

Bước vào trong hành lang âm u đó thì cả trái tim của cô còn đập bịch bịch, song khi cô đứng ở ngoài cánh cửa sắt thì đột nhiên bình tĩnh lại. Nhịp tim không mất đi tiết tấu, không có hồ hấp không ổn định, cô bình tĩnh giơ tay lên đập cửa, từng phát từng phát, âm thanh vang dội cả tầng lầu.

Cô nghĩ: Khi Nghiêm Khuynh tìm đến cô thì có lẽ chính là như vậy hả? Anh luôn luôn bình tĩnh như vậy, đáng vẻ luôn không sợ trời không sợ đất.

Nghĩ như vậy, cô lại vẫn cảm thấy có một chút mừng rỡ.

Mới gõ mấy cái, cửa mở ra. Vẻ mặt lão Bạch kinh ngạc đứng ở sau cửa, trên miệng ngậm điếu thuốc, vẻ mặt kỳ dị hỏi: "Cô quay lại làm gì?"

"Tôi tìm Nghiêm Khuynh." Vưu Khả Ý lui về phía sau lạ một bước, yên lặng nhìn trong phòng, vậy mà trong nhà chẳng có gì cả.

Người đàn ông quở trách lão Bạch lúc trước cũng đi ra từ trong phòng bếp, trong tay còn cầm cái nồi xềng, nheo mắt nhìn hai mắt của cô, "Nghiêm Khuynh đi rồi."

Vưu Khả Ý sững sờ.

Đi? Nhưng anh không hề trở về!

Cô chỉ có thể ngơ ngác hỏi ra một câu: "Anh ấy đi bao lâu?"

Người đàn ông kia liếc nhìn đồng hồ treo trên tường. "Trước đây mấy giờ rồi." Khi lại ngẩng đầu nhìn Vưu Khả Ý thì ánh mắt của hắn ta có mấy phần buồn cười, hình như không ngờ cô lại có gan một thân một mình quay lại đây.

Lo lắng của hắn ta không có dư thừa, lão Bạch rất nhanh lấy thuốc lá từ trong miệng ra, không có ý tốt đi ra khỏi cửa, đưa tay tới kéo cô, "Ôi, nhớ anh thì cứ nói thẳng đi, nơi này ở đâu ra Nghiêm Khuynh để cho em tìm đây? Nghiêm Khuynh không có, ngược lại có lão Bạch anh!"

Phụ nữ đưa tới cửa, không cần mới phí phạm. Huống hồ lqđ trước kia ở trên xe hắn ta khá hứng thú với Vưu Khả Ý.

Vưu Khả Ý nghiêng đầu mà chạy, vừa lúc người đàn ông cầm cái xẻng cũng quát lão Bạch, "Mày kiếm chế một chút cho tao! Đừng gây sự nữa!"

Từ tòa nhà ra ngoài, Vưu Khả Ý mờ mịt nhìn bóng đêm mịt mờ, đột nhiên hơi bối rối.

Nghiêm Khuynh đã đi rồi, nhưng cũng không trở về tìm cô như lời nói.

Cô lại lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho anh một lần nữa, vậy mà đáp lại cô vẫn là tiếng điện thoại đã tắt. Cô lại gọi điện thoại cho Tiểu Lý, Tiểu Lý cũng không nhận.

Chần chờ thật lâu, cô ngồi xe trở về trong ngõ hẻm gần chung cư, cái ngõ hẻm tràn đầy quán bán hàng kia. Cô tìm từ đầu hẻm đến cuối hẻm, rốt cuộc nhìn thấy mấy gương mặt quen thuộc, mấy người từng theo Nghiêm Khuynh cùng nhau ăn cơm ở chỗ này.

Hình như cô không bao giờ sợ những người đầu tóc rối bởi màu mè nữa, vẻ mặt không chút kiêng nể còn đồ, trực tiếp xông lên hỏi bọn họ: "Biết Nghiêm Khuynh ở nơi nào không?"

Mấy người kia đang vui đùa, vẻ mặt nghiêm túc lqđ thương lượng gì đó, vừa thấy cô, sắc mặt đều rất không đẹp mắt.

Lục Khải ném cái ly trong tay lên trên bàn, hơi nheo mắt hỏi cô: "Cô còn có mặt mũi tìm đến anh Nghiêm?"

Một người khác kéo tay của anh ta, nhỏ giọng nhắc nhở một câu: "Anh Nghiêm đã thông báo, anh đừng quên nữa!"

Lục Khải hất tay của cậu ta ra, "Không cần cậu dài dòng!" Sau đó hung tợn liếc Vưu Khả Ý một cái, xoay người rời đi.

Cuối cùng Vưu Khả Ý tìm được chút đầu mối rồi, không chút nghĩ ngợi liền đuổi theo, "Anh ấy xảy ra chuyện gì? Bị thương? Có phải bị thương rất nghiêm trọng hay không?"

Trái tim cô cũng treo ở giữa không trung, lời nói cũng nhanh muốn nói không nên lời, nhưng có chuyện lại phải hỏi rõ ràng.

Lục Khải đi rất nhanh, cô chỉ kéo được cổ tay của anh ta, "Anh nói cho tôi biết có được hay không? Anh ấy ở đâu? Hiện tại như thế nào?"

"Cút xa một chút cho tôi!" Lục Khải bất ngờ nói tục, quay đầu lại đẩy cô ra, nhìn cô ngã ở trên mặt đất, lại nhẫn nhịn, chỉ mắng thô bạo, "Nếu như không phải do cô không có đầu óc bị người mang đi, sao anh Nghiêm lại bị thương? Tôi cảnh cáo cô, sau này cách xa anh Nghiêm một chút! Lần trước nhìn thấy cô ở Huyện Dương, không phải cô dùng ánh mắt nhìn lưu manh để nhìn chúng tôi sao? Anh Nghiêm đưa ô cho cô, cô cũng không thèm để ý, làm bộ làm tịch quay đầu bước đi. Bây giờ lại chạy tới làm gì? Chế giễu sao?"

Tính tình Lục Khải nóng nảy, mắng chửi còn kích động muốn đánh người, nhưng khổ nỗi đối phương là phụ nữ, không thể xuống tay, chỉ đành phải nén lấy một bụng lửa giận quay đầu đi tiếp.

Vưu Khả Ý không chút nghĩ ngợi liền bò lên từ trên đất, lại đuổi theo một lần nữa.

Trong đầu chỉ có một ý nghĩ lẫn qua lqđ lộn lại: cô phải tìm được anh.

Nhất định phải tìm được anh.

Nếu như không phải là cô.

Nếu như không phải cô suy nghĩ như vậy.

Sao anh lại đi tới bước này?

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Vưu Khả Ý cầu xin thật lâu, không hề hay biết trên áo khoác ngoài màu sáng dính đầy bụi bặm, cũng bất chấp vết thương trên chân còn chưa khỏi hẳn, chỉ ra sức chạy bước nhỏ sau lưng Lục Khải.

"Van anh nói cho tôi biết anh ấy đang ở đâu có được hay không?"

"."

"Là lỗi của tôi, nếu như không phải là tôi, anh ấy cũng không cần phải bị thương. Tôi biết rõ anh trách tôi, nhưng ít ra cho tôi cơ hội đền bù có được hay không?"

". . ."

"Van anh, . . . Ít nhất để cho tôi biết hiện tại anh ấy thế nào, tôi... tôi... Thật sự van anh có được hay không?"

"."

Đôi môi Lục Khải mím chặt, càng chạy càng nhanh, Vưu Khả Ý cũng chỉ tăng nhanh được bước chân, nhưng vừa rồi lúc ngã nhào mất cá chân treo một chút, hiện tại đau càng lợi hại. Dưới chân cô mềm nhũn, lại ngồi trên mặt đất một lần nữa.

Trong lòng mờ mịt, có cảm xúc giống như sắp xếp một nắm đay rối lung tung, hối hận áy náy cùng với một chút không hiểu đan vào một chỗ, hốc mắt cô nóng bỏng.

Cô không biết mình còn có thể Diễm nhân Lê Quý Đồng từ định hương làm cái gì.

Cuối cùng lần đầu tiên lời nói vô ích làm cô hiểu rõ rằng một chuyện, có chuyện không phải miệng lưỡi cô nhúc nhích, người khác sẽ cho cô toại nguyện.

Cho đến khi Lục Khải xoay người nhìn dáng vẻ nhếch nhác của cô, rốt cuộc trở lại trước mặt cô, cô mới ngẩng đầu lên nhìn anh ta, mắt hơi hồng, tầm mắt cũng có chút mơ hồ.

Lục Khải im lặng không lên tiếng nhìn cô một hồi lâu, cuối cùng nói giống như chấp nhận: "Đi theo tôi."

Đó là khu dân cư cũ kỹ ở phía Bắc thành phố, đường phố chật hẹp, ngõ sâu lượn sóng. Dây điện cắt bầu trời đêm thành từng khối từng khối vải rách, mấy ngôi sao biếng nhác phân tán trên này.

Vưu Khả Ý đi theo Lục Khải vào cái ngõ sâu kia, giữa tường rào và tòa chung cư chỉ có một khoảng không gian rộng một mét, thỉnh thoảng ven đường còn có chút dụng cụ trong nhà cùng với chai rượu tung tóe. Đèn đường mờ nhạt chiếu không sáng con đường này, mượn ánh sáng nhạt phát ra từ trong cửa sổ của tòa chung cư, cô nhìn thấy tường gạch loang lổ, cùng với nét vẽ nguệch ngoạc lộn xộn.

Mười giờ tối, lúc này người về muộn mới bắt đầu nấu thức ăn, máy hút khói phun ra khói dầu khiến cô không thể không ngừng thở đi nhanh qua phía trước cửa sổ, vậy mà mùi hắc vẫn khiến người ta không cách Diễm nhân Lê Quý Đồng từ định hương nào ức chế tiếng ho khan. Ở trong tiếng nấu thức ăn, còn kèm theo chút âm thanh chơi mặt chược, kèm theo một tiếng một tiếng khăn đục thô tục, mười phần vị phổ phường.

Càng đi đi vào trong càng âm u, trong ngõ hẻm hoàn toàn không có người đi đường.

Lục Khải nghiêng đầu tới liếc mắt nhìn cô, "Thế nào, sợ?"

Sợ? Làm sao có thể sợ đây? Cô chỉ sợ không tìm được người kia, không biết rốt cuộc anh phải trả giá vì cô như thế nào?

Vưu Khả Ý lắc đầu một cái, buông tay bịt miệng mũi xuống, "Còn xa lắm không?"

Lục Khải dừng bước, chỉ chỉ một hộ gia đình cách chừng mười bước, "Là nơi đó, bên trái lầu một."

Vưu Khả Ý đi vài bước, phát hiện Lục Khải không có theo tới, quay đầu lại hỏi anh ta: "Anh không đi vào với tôi?"

Lục Khải cười hai tiếng, "Đi vào? Anh Nghiêm đã phân phó, bất kỳ kẻ nào cũng không thể nói cho cô biết anh ấy đang ở đây. Bây giờ tôi không chỉ nói cho cô biết, còn dẫn cô đến nơi này, cô cho rằng tôi ngu đến loại trình độ này, còn vui vẻ tự mình đi vào chịu chết?"

Hai tay anh ta nhét vào ở trong túi áo, huyết sáo, trước khi đi không quên hung dữ mà thả mấy câu tàn nhẫn với cô: "Là cô hại anh Nghiêm thành như vậy, nếu không chăm sóc anh thật tốt, về sau cô đừng nghĩ lẫn lộn ở phụ cận nhà cô!"

Nếu như không phải lo lắng cho người trong phòng kia, Vưu Khả Ý suýt nữa cảm thấy mình sẽ bật cười.

Trước cửa gia đình kia không có đèn, cách chừng mười bước, cô liền đi ngược ánh sáng, bóng lưng bị đèn đường kéo thật dài. Cửa gỗ loang lổ khép hờ, bên trong cũng không mở đèn, một khoảng tối đen như mực.

Cô đứng ở cửa một lát, nhịp tim trước còn ung dung đột nhiên lại bắt đầu quấy phá, từng phát từng phát giống như muốn nhảy khỏi ngực.

Sẽ thấy cảnh tượng như thế nào đây?

Nghe giọng của Lục Khải, có lẽ anh ấy bị thương rất nghiêm trọng, có thể vết dao khắp người hay không? Có thể bẻ đầu chảy máu hay không?

Nhưng cô lẽ loi chạy tới như vậy thì có ích lợi gì đây? Cô không phải bác sĩ cũng chưa từng học y tá, Diễm Đan Lê Quý Đông từ định hương tới cũng chỉ có thể giương mắt nhìn anh.

Vưu Khả Ý đưa tay đẩy cửa khép hờ ra một chút, rốt cuộc nhìn thấy quang cảnh trong phòng.

Thật ra thì cũng không thấy rõ cái gì, nhưng ít ra xuyên qua ánh sáng nhạt trong ngõ hẻm, cô mơ hồ nhìn thấy bóng lưng kia.

Người đàn ông kia cong lưng ngồi ở trên giường gỗ rất hẹp, nghiêng đầu giống như đang bôi thuốc phía trên bả vai. Cô có thể nhìn thấy rõ ràng nhất đó chính là anh ngậm điều thuốc kia trên miệng, một ít ánh lửa nhỏ có vẻ cực kỳ sáng ngồi ở bên trong phòng tối đen như mực, giống như toàn thể giới đột nhiên tối om, chỉ còn lại một chút ánh sáng y hệt đom đóm như vậy.

Nhắc tới cũng lại, cô nhớ anh rõ ràng nhất luôn là dáng vẻ anh hút thuốc lá.

Thông dong đẹp mắt, không nhanh không chậm.

Mà một đốm lửa nhỏ mỏng manh luôn giấu giếm một ngọn lửa cháy mạnh mẽ lan ra đồng cỏ.

Cô đột nhiên bắt động bước chân, cứ như vậy không nhúc nhích đứng ở cửa nhìn anh, nhìn anh giống như tư thế ngồi thiền, rồi lại nhận ra anh hơi run rẩy từ trong ngọn lửa hơi rung nhẹ.

Có lẽ. Rất đau sao?

Môi của cô im lặng mấp máy hai lần, tay cầm nắm nắm cửa cũng dùng thêm chút sức theo bản năng.

Rắc rắc, khóa cửa phát ra tiếng động rất nhỏ. Bóng lưng của người trong nhà cứng đờ, rất nhanh xoay đầu lại, bốn mắt nhìn nhau với cô.

Chỉ giây lát, nhưng thời gian giống như bị đêm tối kéo dài vô hạn.

Ánh mắt của anh vẫn đen nhánh sáng ngời, giống như tôi luyên qua mực nước, rồi lại lạnh lẽo.

Tay chân cô luống cuống đứng ở đó, nghe Nghiêm Khuynh ung dung khắc ra hai chữ: "Ra ngoài."

Đó là hai chữ xa cách lạnh lùng, không mang theo nhiệt độ, giống như không phải từ trong miệng anh nói ra, giống như giờ khắc này người đàn ông ở trong phòng này cũng không phải là người mang cô đi từ trong tay nắm cô đồ hung ác kia. Bởi vì người đó dịu dàng lại anh dùng, giống như anh hùng đập đám mây bảy màu trống rỗng mà xuống, đầu phải người đàn ông có ánh mắt và giọng nói đều không mang một chút nhiệt độ ở trước mắt này.

Vưu Khả Ý rõ ràng nên sợ dáng vẻ này của anh, không biết vì sao lại bị lời nói của anh kích thích rồi hạ quyết tâm, định mở cửa đến mức lớn nhất, sau đó bình chân như vại mà thẳng bước đi vào, khép cửa lại.

Cô đi thẳng tới bên cạnh anh, mượn một chút xú ánh sáng yếu ớt truyền tới từ bên ngoài cửa sổ để nhìn anh.

"Tôi không đi." Cô nghe chính mình nói từng câu từng chữ.

Nghiêm Khuynh yên lặng chốc lát, hỏi cô: "Ai dẫn cô tới?"

Cô không lên tiếng.

"Lục Khải?" Nghiêm Khuynh rất dễ dàng đoán được ai sẽ không nghe lời như vậy, hoặc là nói ai dám không nghe lời như vậy.

Anh định nhắc điện thoại di động lên từ trên giường, trước tiên mở máy, sau đó tìm số của Lục Khải, chỉ có điều khi tìm được một Diễm Đan Lê Quý Đông từ định hương nửa thì điện thoại di động liền bị Vưu Khả Ý cướp đi.

Cô không biết dừng khí từ đâu tới mà làm ra loại chuyện như vậy, sau đó không chút nghĩ ngợi liền rọi ánh sáng màn hình ngay lưng Nghiêm Khuynh, sau đó. Sau đó hít vào một hơi.

Bắt đầu từ bả vai, mãi cho đến thắt lưng, ba vết dao giống như miệng trẻ mới sinh hơi hơi khép mở một nửa, máu tươi đọng lại một nửa, còn có chút ứa ra bên ngoài. Những vết thương kia có thể làm cho toàn thân người ta phát run, nhịp tim cũng ngừng ở giờ khắc này.

Vưu Khả Ý chỉ cảm thấy một ánh sáng trắng lóe lên trước mắt, suýt nữa bởi vì choáng váng mắt hoa mà chân nhũn ra ngã xuống.

"Bọn họ, bọn họ." Cô tức giận hơi thở không yên nói, âm thanh phát run lại khàn khàn.

Nghiêm Khuynh đoạt lại điện thoại di động trong tay cô, bởi vì biên độ động tác quá lớn, tác động miệng vết thương, nhúu mày lại, hít sâu một hơi.

"Cô tới làm gì?" Anh mệt mỏi hỏi, sau đó hít một hơi thuốc lá trong tay, phun ra một vòng sương mù mờ mịt.

Giọng nói hình như có chút bất đắc dĩ, lại có chút như trút được gánh nặng, khiến cho người nhìn không thấu.

Vưu Khả Ý không trả lời được. Lúc ở ngoài cửa cô đã hỏi mình vấn đề này, nhưng ngay cả cô cũng không biết đáp án.

Cô dừng một chút, trả lời khô cằn: "Tôi cũng không biết. Chính là, chính là muốn đến tìm anh, xem xem anh thế nào."

Nghiêm Khuynh cười, đập tắt thuốc lá, ném lên trên đất, "Bây giờ nhìn cũng nhìn xong rồi, trở về đi thôi."

Thậm chí anh lại nhấn sáng điện thoại di động, "Chắc Lục Khải còn chưa đi xa, tôi kêu cậu ta đưa cô trở về. Vùng này có chút loạn, buổi tối khuya một nữ sinh như cô đi không an toàn, nếu như ——"

Lời còn chưa nói hết, điện thoại di động lại bị người khác đoạt đi một lần nữa.

Vưu Khả Ý nắm điện thoại di động thật chặt, yên lặng nhìn chăm chú vào anh: "Tôi không đi."

"." Nghiêm Khuynh nhìn thẳng vào mắt cô, không nói gì.

"Tôi không đi." Cô lại nhấn mạnh một lần nữa, chỉ cảm thấy đời này tất cả mềm yếu và dừng cảm đồng loạt tập trung vào trong đêm này.

Cô không dám nhìn tới vết thương trên lưng anh, không dám hỏi nội tâm mình rung động và sợ hãi thế nào, không dám nghĩ tới cô phải báo đáp những vết thương mà anh chịu vì cô như thế nào.

Nhưng cô làm việc nghĩa không được chùn bước muốn ở lại, làm việc nghĩa không được chùn bước muốn chăm sóc anh, làm việc nghĩa không được chùn bước muốn theo đuổi nội tâm kích động này, nơi nào cũng không đi, vứt bỏ lý trí vứt bỏ mềm yếu vứt bỏ tất cả chỉ vì ở chỗ này, mắt cũng không nháy mắt coi chừng anh.

"Đến bệnh viện đi, chúng ta đi bệnh viện, có được hay không?" Cô hỏi hèn mọn, cõi lòng đầy hi vọng.

"Đi bệnh viện làm gì?" Giọng nói Nghiêm Khuynh lạnh nhạt, "Chỉ cần người không chết, thì không cần phải đi bệnh viện."

Thậm chí anh mang theo nụ cười ngẩng đầu nhìn cô một cái, nhẹ nhàng nói: "Đối với loại người như tôi mà nói, bệnh viện không phải chỗ nên đi tùy tiện."

Thứ người như anh vậy.

Anh lại chứng nào tật nấy, kéo khoảng cách ở giữa hai người ra rất xa rất xa.

Vưu Khả Ý gắt gao nắm điện thoại kia, qua thật lâu mới cất nó vào trong túi áo khoác. Tầm mắt đã thích ứng trong phòng tối tăm, cô làm theo Nghiêm Khuynh cảm còn i-ốt và bóng băng trên giường đơn trước mặt lên, không nói một lời đứng ở phía sau anh, nhỏ giọng nói một câu: "Vậy anh kiên nhẫn một chút."

Sau đó cô buộc trái tim trầm xuống, từ trong túi rút ra mấy cuộn bông băng, nắm ở một chỗ, thấm chút còn i-ốt lau lên vết thương trên vai anh.

Thân thể Nghiêm Khuynh run một cái rất rõ ràng.

Vưu Khả Ý không có nửa điểm chần chờ, vẫn bơi xuống theo vết thương kia trong bóng tối có chút mơ hồ. Động tác của cô xem ra thông dong lưu loát, không mang theo chút qua loa nào, cũng không có tí xíu khiếp đảm.

Nhưng một chỗ nào đó trong lòng néo rất chặt, gần như muốn hao hết tất cả khí lực mới có thể khắc chế mình không cần run rẩy, không cần nhắm mắt, không cần chạy trốn chết.

Vết thương rất dài rất sâu, nhìn ra được người hạ dao chém xuống không chút lưu tình, đáng về máu thịt tách ra giống như một đóa hoa xinh đẹp nhưng tàn nhũn, nở rộ ở trên thân thể căng tràn tuổi trẻ, Diễm nhân Lê Quyển từ định hương xinh đẹp lại làm người ta hoa mắt.

Vưu Khả Ý giống như chết lặng giống, bơi xuống từng chút từng chút.

Ngay cả rên Nghiêm Khuynh cũng không rên một tiếng, trừ thỉnh thoảng cả người co rút một chút. Giữa mùa đông, trong phòng không mở điều hòa, gió lạnh chưa từng đi vào phía bên trong ngoài cửa sổ đóng chặt, nhưng toàn thân anh lại vẫn ra mồ hôi. Mồ hôi hột theo cổ lăn xuống từng giọt từng giọt một, không tiếng động và mê hoặc lòng người.

Anh gắt gao cắn môi, trên trán có gân xanh hiện lên.

Sau đó rất nhanh, anh đã nhận ra động tĩnh của Vưu Khả Ý.

Mặc dù đau dữ dội, mặc dù mồ hôi làm ướt lưng, nhưng anh vẫn cảm thấy một bãi nước đọng ướt nhẹp ở nơi này, thế nhưng xuất hiện thêm càng nhiều giọt nước cực nóng bỏng hơn.

Những giọt nước kia giống như đứt đoạn, đầu tiên là từng giọt một nhỏ xuống ở trên sống lưng anh, sau đó rất nhanh dày thêm, dẫn ra càng nhiều giọt

nước hơn, rất có khuynh hướng bao phủ anh.

Anh không hề động, chỉ nhỏ giọng gọi cô: "Vưu Khả Ý?"

Vưu Khả Ý không nói gì, nhưng tay bôi thuốc không có động tác, dừng ở giữa không trung.

Cô im lặng khóc, nước mắt cuộn cuộn xuống càng nhiều hơn, rõ ràng liên tục tự nói với mình không thể mềm yếu, không thể khóc, nhưng có cảm xúc thế nào cũng ức chế không được, đột nhiên bộc phát ra ở trong đêm khuya yên tĩnh như vậy.

"Tôi không, không cố ý." Cô khóc thành từng phát từng phát vẫn hít hà, nói chuyện cũng không kịp thở, quả thật khóc không thành tiếng, "Tôi không biết, không biết bọn họ, bọn họ còn đang chờ tôi. Tôi không, không biết anh sẽ chịu, nặng như vậy, thương. Tôi...tôi."

—— tôi không biết anh sẽ một thân một mình tới cứu tôi, vì tôi chịu vết thương đáng sợ như vậy, lại cũng không nói cho tôi biết một chữ nào.

Ngay cả chính cô cũng không biết rốt cuộc mình đang nói cái gì.

Có thật nhiều lời muốn nói.

Có quá nhiều sợ hãi và hoảng hốt không biết diễn đạt như thế nào.

Có những kinh nghiệm tuyệt vọng và vô dụng khó có thể diễn tả di chứng sau đó.

Còn có rục rịch chộn rộn sâu trong nội tâm, đau lòng, tan nát cõi lòng, tìm đập nhanh, cùng với một ít tình cảm Diễm nhân Lê Quyển từ tình hương phức tạp khó có thể dùng lời diễn tả được đối với người đàn ông này.

Tại sao lại muốn tới cứu tôi?

Tại sao muốn xuất hiện ở bên cạnh tôi ở vô số lần tôi tuyệt vọng?

Tại sao phải cho tôi những dịu dàng, cưng chiều, những quan tâm và chăm sóc bí mật mà không có ai từng cho tôi?

Cô nghĩ tới vô số lần muốn chạy trốn, vô số lần muốn tìm lý trí trở về, vạch rõ giới hạn cùng anh, thế nhưng giờ khắc này, giống như nước mắt và mồ hôi đan vào một chỗ chặt chẽ không rời trên lưng anh, hình như quan hệ của bọn họ cũng phức tạp đến trình độ khó có thể dễ dàng cắt rời.

Một mảnh không tiếng động trong yên lặng, cô khóc đến như không có tim không có phổi đứa bé. Mà đưa lưng về phía người đàn ông của cô rồi cuộc chậm rãi xoay người lại, rút đi cô trong tay bông băng cùng cơn i-ốt.

Nghiêm Khuyên dùng bàn tay nóng bỏng không bình thường che lên bàn tay lạnh lẽo run rẩy của cô, giống như muốn dùng lửa than nóng bỏng trên người che đầy băng tuyết của cô.

Anh cúi đầu thở dài, khẽ nói: "Vưu Khả Ý, cô tiếp tục khóc như vậy nữa, tôi sẽ cho rằng tôi lập tức sẽ không trị được mà chết. Xin cô thương xót, đừng giày vò tôi mù quáng như vậy, được không?"

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Anh cúi đầu thở dài, khẽ nói: "Vưu Khả Ý, cô tiếp tục khóc như vậy nữa, tôi sẽ cho rằng tôi lập tức sẽ không trị được mà chết. Xin cô thương xót, đừng giày vò tôi mù quáng như vậy, được không?"

Đó là hỏi thăm vô cùng bất đắc dĩ, vô cùng trầm thấp.

Vưu Khả Ý xuyên qua nước mắt mông lung nhìn anh, vậy mà ánh sáng quá mờ, không nhìn rõ bất cứ thứ gì. Cô chỉ có thể bắt được độ ấm trong giọng nói của người đàn ông này, nhận thấy được anh đã không bài xích cô ở lại.

Cứ như vậy im lặng không lên tiếng thay anh bôi thuốc lung tung, sau đó cuộn băng giống như xác ướp, cô có chút xấu hổ thu tay lại, "Thật xin lỗi, tôi không biết, không biết làm những thứ này."

Nghiêm Khuyên "Ừ" một tiếng, lời ít mà ý nhiều, "Không có việc gì."

Anh cầm lấy cái bật lửa trên bàn làm việc ở mép giường, lại rút một điếu thuốc ra ngoài, ánh lửa đột nhiên bùng lên. Bên trong nhà sáng trong nháy mắt, cũng ngay trong thời gian ngắn ngủi như vậy, Vưu Khả Ý rốt cuộc thấy rõ lưng của anh.

Mới vừa rồi khi thay anh băng bó cũng cảm thấy một chút khác thường, hình như da tay của anh rất không bóng loáng, một chút nho nhỏ nổi lên hoặc cái gì khác để cho cô cảm thấy rất kỳ lạ. Mà nay nhờ ánh lửa, cô nhìn rõ ràng những thứ đó, tất cả là vô số vết thương lớn nhỏ, đều là sau khi kết vảy lưu lại. Những vết thương kia rậm rạp chằng chịt, nói rõ đau khổ và sóng gió mà chủ nhân thân thể trải qua.

Người này.

Rốt cuộc trải qua chuyện như vậy bao nhiêu lần?

Vưu Khả Ý không dám nghĩ tới.

Tại sao muốn cuộc sống như vậy? Người nhà của anh đâu? Anh còn trẻ như vậy, con đường tương lai đều phải đi như vậy sao?

Ánh lửa tắt, cô ngửi thấy mùi thuốc lá trong không khí, ho khan hai tiếng.

Nghiêm Khuynh dừng một chút, nói: "Hút điếu thuốc dòi lực chú ý đi."

Coi như là giải thích tại sao lần này cần hút thuốc lá ở trước mặt cô.

Vưu Khả Ý nhỏ giọng trả lời: "Không sao." Suy nghĩ một chút, cô hỏi anh, "Anh bao nhiêu tuổi rồi?"

"25."

"Oh." Cô ngồi xuống bên cạnh, "Tôi hai mươi mốt."

"Tôi biết rồi."

Cô sững sờ, nghiêng đầu nhìn anh, "Làm sao anh biết?"

Vừa dứt lời, cô lại cảm thấy mình hỏi vấn đề rất ngu xuẩn, Nghiêm Khuynh biết cô là sinh viên năm ba của học viện múa, sao có thể không tính được tuổi của cô đây?

Cô lại hỏi anh: "Anh có người nhà sao?"

Nghiêm Khuynh chỉ hút thuốc lá, không trả lời.

"Bọn họ biết bây giờ anh đang làm gì sao?" Vấn đề của Vưu Khả Ý cứ nối tiếp, "Bọn họ. Tán thành anh như vậy? Về sau anh có tính toán gì?"

Vậy mà tất cả vấn đề đều là đá chìm xuống biển, Nghiêm Khuynh rất nhanh hút xong điếu thuốc này, đập tắt tàn thuốc trên mặt đất, sau đó liền đứng dậy muốn phủ thêm áo khoác, "Quá muộn rồi, cô cần phải trở về."

Vưu Khả Ý níu tay của anh lại, "Tôi không trở về!"

Nghiêm Khuynh nhìn cô, không nói gì.

Cô chậm rãi rút tay trở về, nhưng vẫn là vẻ mặt kiên định nhìn anh, nói từng câu từng chữ: "Tôi không trở về, tôi muốn ở lại chăm sóc anh."

Sau khi trầm mặc chốc lát, cô nhìn thấy Nghiêm Khuynh lấy một loại ánh mắt đối xử với em bé bướng bỉnh nhìn cô, lạnh nhạt nói: "Tôi không có người thân, cũng không có nhà. Sẽ không ai quản cuộc sống của tôi thành dạng gì, về phần sau này, tôi cũng không có bất kỳ tính toán gì, bởi vì người giống như tôi vậy, sẽ có hay không có về sau cũng là một vấn đề, không chừng ngày nào đó liền phơi thầy đầu đường. Tôi trả lời xong vấn đề của cô rồi, có thể trở về sao?"

Vưu Khả Ý mờ mịt luống cuống đứng tại chỗ, muốn nói chút gì, rồi lại cũng không nói được gì.

Cô nhớ lại cảnh tượng chân bị thương ở trên xe taxi một lần nữa, sau khi cô và mẹ gọi điện thoại xong thì tâm tình rất sa sút, mà Nghiêm Khuynh liếc nhìn cô một cái từ trong gương chiếu hậu, nhỏ giọng nói: "Cần gì quá nghiêm khắc như vậy? Loại từ mẹ này, có thể xuất hiện ở trong sinh mệnh cũng là chuyện tốt rồi, có dù sao cũng tốt hơn không có."

Nhưng thì ra anh không chỉ không có mẹ, ngay cả người nhà cũng không có một ai.

Cô không biết nên nói gì, cho nên chỉ có thể tiếp tục kiên trì: "Tôi muốn ở lại chăm sóc anh."

Trên thực tế, cô hoàn toàn không tìm được lý do thích hợp để ở lại, rồi lại khẩn cấp khát vọng đợi ở bên cạnh anh, cho nên gắt gao níu lại một lý do không buông tay —— vì cứu cô nên anh mới có thể bị thương, cho nên chăm sóc anh là trách nhiệm của cô.

Nghiêm Khuynh lại giống như nhìn thấu tâm tư của cô, sửa chữa lời của cô: "Là chuyện của tôi kéo cô xuống nước, bị thương cũng bởi vì tự tôi, không có bất cứ quan hệ gì với cô, cho nên cô không cần phải đau lòng, lại càng không cần phải cảm thấy cô nợ tôi."

"Tôi muốn ở lại." Cô hình như biến thành một món đồ chơi điện tử chỉ có thể lặp lại cùng một câu nói.

Mượn ánh sáng yếu ớt phía bên ngoài cửa sổ truyền tiến tới, Nghiêm Khuynh cùng với cô nhìn thẳng vào mắt chốc lát, rồi cuộc nghiêm nghị nói: "Tôi vừa nói mình không có người thân, không chỉ là trả lời vấn đề của cô, cũng muốn nói cho cô, bởi vì người giống như tôi không có bạn tâm cho nên không quan tâm ngày mai không quan tâm tương lai. Nhưng cô thì sao? Cô có nhà cô, có gia đình, có người quan tâm cô để ý cô, tâm tâm niệm niệm muốn cô có một tương lai tốt đẹp."

Sau khi dừng lại giây lát, anh khoác áo khoác ngoài ở trên người, trên đường bởi vì động vết thương, đau đến mức mi tâm nhú chặt.

Anh kéo cửa ra, quay đầu lại nhìn Vu Khả Ý, "Vi bọn họ, cũng vì chính mình, không cần làm tiếp loại chuyện bốc đồng này."

Gió lạnh vù vù tiến vào, xen lẫn mùi —— khói dầu, gỗ mục cũ kỹ, đồ bỏ đi hôi chua, còn có chút cái gì khác không dễ chịu trong ngõ hẻm.

Tất cả tất cả ở đây đều nhắc nhở cô, Nghiêm Khuynh nói rất có đạo lý, không chê vào đâu được.

Bọn họ là người của hai thế giới, dưới cơ duyên xảo hợp của cuộc sống nên cùng xuất hiện, nhưng bây giờ là thời điểm mỗi người đi một ngã rồi.

Cô chết lặng nghĩ tới, có lẽ tới nay sau khi rời đi, bọn họ lại thật sự không cần thiết gặp mặt. Cho dù không cẩn thận đụng phải đối phương, đều có thể mặt không thay đổi lướt qua, bởi vì từ đầu đến cuối ngày cả bạn bè bọn họ cũng không được tính.

Cô rất khẳng định Nghiêm Khuynh làm được, đây vốn chính là phong cách của anh.

Sau đó thì sao?

Sau đó cô có thể trở về quỹ đạo, làm học sinh nhảy múa khá giỏi của mình, sống ở trong thế giới không buồn không lo của cô, nhiều lắm là vì chuyện thực tập mà có chỗ tranh chấp với mẹ, nhưng tóm lại là cuộc sống bình an vui sướng, không sóng không gió.

Nhưng trong lòng lại càng thêm hoang vu, giống như cảnh tượng cỏ dại mọc thành bụi sau đó che khuất bầu trời.

Cuộc sống như vậy, cô thật sự muốn sao?

Cô thật sự làm được việc từ nay về sau giả vờ không biết anh, giả vờ người này chưa từng xông vào cuộc đời của cô?

Vu Khả Ý đứng ở trong phòng cũ kỹ này, nhìn người đàn ông đã chọn xong cuộc sống tươi đẹp cho cô đang kéo cánh cửa ra. Ánh đèn phía ngoài chiếu vào, kéo bóng dáng anh trên mặt đất thật sự dài rất dài, dịu dàng lại mỏng lung.

Anh thật sự thật sự rất dịu dàng, từ khi quen biết đến bây giờ, anh làm tất cả đều là vì tốt cho cô.

Cô cảm thấy buồn cười, lại cảm thấy lòng chua xót, tại sao một tên lưu manh có thể tốt như vậy, tốt đến mức cả trái tim cô đều giống như ngâm ở trong mật đường, bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu nhớ đến anh là có thể mỉm cười ngọt ngào ra ngoài?

Hốc mắt cô ê ẩm, im lặng không lên tiếng đi ra khỏi cửa, mà Nghiêm Khuynh cũng đóng cửa lại, khóa cũng không khóa liền đi ở sau lưng cô vào ngõ hẻm chật hẹp.

Đèn đường mờ nhạt nhắc nhở cô những dịu dàng đã qua.

Một tháng ngắn ngủn, hình như bọn họ từng có rất nhiều thời khắc như vậy.

Ở trong khu vực, anh ngược chiều ánh sáng mà đến, giúp cô giải quyết quý say sắc đảm che trời đổ; ở dưới lầu, anh dầm mưa mà về, vì để cho cô an tâm mà nói dối muốn đi cửa hàng tiện lợi; đơn độc trước cửa, anh lên tiếng gọi cô, vừa vịn ở thời khắc lần thứ mười cô yên lặng chờ đợi đèn điều khiển bằng giọng nói sáng lên

Trong đầu của cô thoáng qua rất nhiều hình ảnh, mà anh theo phía sau cô đi ngang qua một ngọn lại một ngọn đèn đường mờ ảo.

Vu Khả Ý đếm đèn.

Một ngọn.

Hai ngọn.

Ba ngọn.

.

Sau đó là ngọn đèn thứ mười.

Ngay cả mấy số này cũng vừa đúng, hạnh phúc như thế, làm người an lòng như thế.

Nghĩ như vậy, cô đột nhiên dừng bước, không chút nghĩ ngợi xoay người, đi cà nhắc, sau đó vòng chặc hông của anh.

Bốn phía là tiếng va chạm của nôi và xềng, là tiếng va chạm thanh thúy giữa mặt chược và mặt chược, là một số tiếng thô tục không dễ nghe, là tiếng nói chuyện ồn ào truyền tới từ trong TV.

Nhưng cô lại chỉ nghe tiếng tim đập như sấm nổ của mình.

Cô nói: "Nghiem Khuynh, đừng đuổi tôi đi."

Có người từng nói, cha mẹ tài giỏi sẽ có thể không có con cái tài giỏi; ngược lại cha mẹ không tài giỏi lại có thể có con cái tài giỏi.

Bởi vì cha mẹ quá mạnh mẽ, có chuyện gì cũng lập kế hoạch tốt cho cô, cô liền không có cách nào học được cách làm chủ cuộc sống của mình như thế nào. Có lẽ Vu Khả Ý chính là người như vậy, cho dù bởi vì tâm lý phản nghịch, thường xuyên suy nghĩ muốn phản kháng tác phong mạnh mẽ của mẹ, nhưng cuối cùng lại uôn có thói quen thỏa hiệp.

Cô có chút mềm yếu, có chút kích động, có chút nhát gan, còn có chút không quả quyết.

Thế nhưng lúc này, cô lại cảm thấy rõ ràng mà trước nay chưa có.

"Nghiem Khuynh, đừng đuổi tôi đi."

—— tôi biết trước kia mình đối với anh là cảm giác gì, để cho tôi ở lại.

Đó là thích không? Là tình yêu sao? Còn là hành động thiêu thân lao đầu vào lửa theo đuổi một chút xú ảm áp mà nguy hiểm?

Cô không biết tất cả.

Nhưng có một ý niệm xúi giục cô nhất định phải ở lại, bởi vì có người có chuyện không thể bỏ qua. Cho dù mạo hiểm một lần, cũng tốt hơn hối hận cả đời.

Trời đông giá rét, gió thổi tóc của cô nảy lên, lại không thổi lạnh lòng của cô.

Thật tốt.

Cô không nhận được ủng hộ cho đáng về ngu xuẩn lại cố chấp của mình.

Thật tốt, Vu Khả Ý, rốt cuộc cô cũng tìm được một chỗ muốn chui vào, bất kể người khác phản đối như thế nào, tuyệt đối cũng không muốn buông tha mục tiêu dễ dàng.

Thời khắc như vậy dừng lại một lúc lâu.

Cho đến khi Nghiem Khuynh cúi đầu xuống, lấy đầu ngón tay nâng cằm của cô lên, ánh mắt mờ mịt không rõ nhìn vào trong ánh mắt của cô.

"Vu Khả Ý." Anh gọi lên tên của cô từng câu từng chữ, âm thanh giống như nước hồ dịu dàng trong tháng ba, sóng biếc dập dờn, dấy lên tầng tầng sóng gợn, "Nói cho tôi biết, cô biết bây giờ mình đang làm gì không?"

"Ôm anh." Cô trả lời đang hoàng.

"Sau khi ôm xong, lại chuẩn bị làm cái gì?" Anh vẫn hướng dẫn từng bước.

"Ở lại, đâu cũng không đi." Cô vẫn đang hoàng như cũ.

Sau đó thì sao?

Sau đó cô chợt nghe anh nở nụ cười, ngay tiếp theo hai cánh tay vòng chặc của anh cũng rung động theo.

Nghiem Khuynh không nói gì, chỉ lôi kéo tay của cô xoay người đi về phía căn phòng bọn họ rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Nghiêm Khuynh kéo tay của cô, lúc mang cô trở lại căn phòng nhỏ, Vuur Khả Ý cho rằng anh sẽ không đuổi cô đi. Vậy mà Nghiêm Khuynh đóng cửa lại, theo ánh sáng ngọn đèn bàn mờ nhạt, chỉ nói: "Vậy, nghe tôi kể chuyện xưa, sau khi nghe xong, cô tốt nhất suy nghĩ một chút, rồi quyết định cô muốn đi hay không?"

Giọng điệu của anh hờ hững tỉnh táo, giống như chắc chắn sau khi cô nghe xong nhất định sẽ đi.

Ở trong chuyện xưa này, có một bé trai từ khi bắt đầu biết chuyện liền mất đi mẹ.

Ba đứa bé trai là một dân cờ bạc, năm xưa làm chút hoạt động phi pháp qua ngày, đi theo người gọi là đại ca đánh đánh giết giết, cùng nhau lăn lộn được thuận buồm xuôi gió, năm đó thậm chí muốn gió có gió, muốn mưa có mưa ở trong thành phố. Chỉ tiếc loại nghề nghiệp côn đồ này nhất định không phải công ăn việc làm ổn định, cho tới bây giờ chỉ nghe người mới cười. Ngày lành cũng không lâu lắm, thế lực mới liền nổi lên, ở trong một cuộc tranh đấu, ba què một chân, chỗ thế lực cũ cũng sụp đổ, rất nhanh tan rã.

Từ một trong những thủ lĩnh côn đồ được mọi người tôn kính lúc trước biến thành người ngay cả đi đường cũng không yên, một đám anh em ban đầu nên đi thì đi, tan rã.

Mà năm ba què chân, chính là năm bé trai ra đời. Cậu còn ê ê a a ở trong tã lót mờ mắt nhìn thế giới này, không biết con đường phía trước nhấp nhô.

Mẹ là người đẹp có chút nhan sắc, ban đầu tuổi quá nhỏ, bị cái gọi là "Young and Dangerous" che mắt, làm việc nghĩa không được chùn bước đi theo người đàn ông này. Ai biết làm chị dâu nở mày nở mặt trong miệng mọi người không đến mấy năm, người đàn ông đột nhiên thất thế, còn què chân.

Trong nhà không có nguồn kinh tế, người đàn ông tàn tật, đứa bé còn nhỏ tuổi, người phụ nữ rất thất vọng. Tệ hơn chính là, người đàn ông quen cuộc sống nở mày nở mặt trở thành người tàn tật trong một đêm, còn thường bị kẻ thù trước kia trả thù, vì vậy từ từ dưỡng thành thói quen uống rượu, một khi uống say, gặp họa chính là người vợ.

Lúc bé trai lớn mấy tháng, mẹ đi, mang theo tất cả thứ đáng giá trong nhà, để lại một phòng bữa bãi và "Anh hùng" ngày xưa làm cô tâm tâm niệm niệm.

Anh hùng không còn là anh hùng gì nữa, bởi vì cuộc sống không được như ý, rất nhanh trở thành quỷ say và dân cờ bạc. Anh đánh bạc cả ngày, thắng cuộc liền tùy ý tiêu xài, nhưng thời điểm thua càng nhiều hơn. Sau khi thua, anh liền vay tiền xung quanh, cách đoạn thời gian thì vận khí tốt có thể thắng một lần, trả tiền lại; vận khí không tốt, vậy cũng chỉ có thể hời hả trốn nợ ngược xuôi, đi huyện thị lân cận trốn tránh sóng gió.

Về phần đứa bé kia, suốt ngày đi theo ba trốn nợ khắp nơi, ăn bữa có bữa không, còn thường bị ba ném ở trong nhà, liên tục mười ngày nửa tháng cũng không thấy bóng dáng của ba — nhưng mà điều này cũng xem như chuyện tốt, bởi vì lúc có thể thấy ba, ba cũng sẽ trút toàn bộ bức tức ở trên người cậu. Trong nhà đồ có thể đập gần như đều bị đập, hơn nữa không ngoại lệ đều nện ở trên người của cậu.

Chẳng bằng không thấy.

Trong cuộc sống ba không có về nhà, đói bụng đến mức khó chịu nhất thì anh sẽ đi từng nhà gõ cửa xin ăn, thậm chí xin tiền ở ven đường nữa. Vận khí hơi tốt, sẽ có hàng xóm tốt bụng hoặc một người đi đường cho chút đồ ăn và tiền lẻ, vận khí không tốt, vậy cũng chỉ có thể đói bụng. Từ nhỏ đã nhìn thấy lòng người dễ thay đổi, đối với cậu mà nói ăn đói mặc rách cũng hoàn toàn không tính là gì.

Đứa bé trai kia, đương nhiên chính là Nghiêm Khuynh bây giờ.

Nghiêm Khuynh đốt điều thuốc thứ hai trong tối nay, hít sâu một cái, trong giọng nói nghe không ra tâm tình gì: "Tôi không có văn hóa gì, đi học cũng bởi vì người bên trong xã khu đưa tôi đi tiếp thu giáo dục bắt buộc. Vừa bắt đầu là cả ngày lẫn đêm hời hả ngược xuôi theo ba trốn nợ, sau này cho dù có lòng đi học cũng học không vào, lúc trung học cũng bởi vì trốn học quá nhiều mà bị trường học đuổi."

Anh phun ra vòng khói trở thành mỏng manh trong không khí, sau đó biến thành không dấu vết.

"Lúc tôi mười hai tuổi, bởi vì thiếu nợ quá nhiều, ba tôi trực tiếp trốn chạy, sau đó cũng chưa từng trở về nữa. Cách mấy năm, tôi nghe người ta nói ông ấy bị bệnh chết rồi."

Vuur Khả Ý cũng không nói ra được một chữ.

Không khí rét lạnh cũng lấp kín phổi cô, hô hấp đều giống như ngưng kết thành băng, chỉ có chỗ lồng ngực vẫn còn nhúc nhích từng phát từng phát.

Dường như Nghiêm Khuynh lại nghĩ tới cái gì, cười cười: "À, đúng rồi, về chuyện của mẹ tôi, tôi cũng nghe được từ trong miệng hàng xóm." Anh có ngụ ý nhìn ngoài cửa sổ, "Chính là gia đình vừa mới đi qua kia, căn nhà có hai vợ chồng mắng thò tục chơi mạt chược gây gỗ ba ngày hai bữa, ầm ĩ không đủ liền động thủ đánh, hiện tại già rồi không đánh nổi nữa, liền đập đồ há giận. Ba tôi chưa từng có đề cập tới bà ấy, khi còn bé tôi có hỏi, ông ta cũng chỉ nói một câu 'mẹ mày chết rồi'."

Sau khi trầm mặc thật lâu, Vuur Khả Ý khó khăn mở miệng: "Vậy anh. Vậy anh đi như thế nào tới hôm nay vậy?"

Khóe môi Nghiêm Khuynh khẽ nâng lên, ánh mắt nhẹ nhàng rơi vào trên người cô: "Tôi? Không có đọc nhiều sách, chưa ăn no quá mấy ngày cơm, không có tương lai gì, ngay cả người thân duy nhất cũng không có, cô cảm thấy tôi có thể làm gì?"

"."

"Tôi cũng không làm được cái gì, nhưng tôi muốn tiếp tục sống. Trước kia tôi khinh bỉ nhất chính là loại côn đồ bản thủ như cha tôi, mà tôi không làm được gì khác, chỉ có thể đi theo con đường của ông ta. Tôi tự nói với mình tôi muốn sống giống người một chút, cho dù tất cả mọi người xem thường tôi, nhưng tôi muốn cho bọn họ cung kính mà biết vâng lời trước mặt tôi."

Sau đó kéo dài chừng mười năm. Anh không sợ chết, không sợ đau, không sợ bị đánh. Anh liều chết sống trên thế giới này, để đại ca gọi đi đánh đi giết, vết thương chẳng chịt cũng không cần gấp, chỉ cần còn có sức lực ở đây nữa.

Anh cũng hung ác hơn ai khác, cũng mãnh liệt hơn ai khác, rất nhanh sẽ leo lên.

Anh nói cho Vu Khả Ý: "Tất cả mọi người đều cho rằng không có gì có thể khiến cho tôi cảm thấy sợ, bởi vì ngay cả chết tôi cũng không sợ. Nhưng bọn họ cũng không biết, so sánh với chết, tôi càng sợ cả đời phải sống giống như ba tôi vậy, hai bàn tay trắng. Nếu thật sự như vậy, còn không bằng chết nữa."

Cứ như vậy một đường đi tới hôm nay.

Đi tới hôm nay mới nhìn qua giống như bình thân an toàn.

Nhưng ai cũng biết cuộc sống như thế hoàn toàn không có hôm nay ngày mai an ổn gì đó, bởi vì bất cứ lúc nào cũng sẽ có người thay thế được bạn, bất cứ lúc nào cũng sẽ có ngày mưa gió biến sắc. Có lẽ đến ngày đó, anh lại sẽ rơi vào kết quả giống ba anh như đức.

Vu Khả Ý đứng tại chỗ nhìn anh, khoảng cách của hai người không quá nửa bước, nhưng cách khỏi mùi mồ hôi, lại giống như cực xa.

Nghiêm Khuynh dụi mắt khó, nghiêng đầu tới bình tĩnh nhìn cô: "Vu Khả Ý, tôi kể xong chuyện xưa của mình, hiện tại cô nên hiểu tôi là người như thế nào chứ? Tôi có hai bàn tay trắng, sống mờ mịt lẫn lộn ở tầng thấp nhất xã hội này, bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu còn khả năng ngay cả mạng sống cũng không còn. Người như vậy, đáng giá để cô lưu lại sao?"

"." Cô nói không ra nửa chữ.

"Trở về đi thôi, trở về nhà của cô, trở lại bên cạnh cha mẹ. Tuổi tác cô vậy, trải qua thất bại lớn nhất chính là âm ỉ dẫu vờ mồm một chút cùng cha mẹ, cô cho rằng một chút tranh chấp liền hủy gần hết thế giới của cô rồi, nhưng không biết trên thế giới này có nhiều người yêu cầu xa vời về tất cả chán ghét hôm nay của cô. Chỉ tiếc ngay cả năm mơ cũng không được."

Anh vốn là như vậy, mặc kệ nói gì, mặc kệ nội dung là quan tâm săn sóc hay sẽ làm cho người ta nước mắt lưng tròng, đều là bình tĩnh lại xa cách như vậy, làm cho người ta có cảm giác xa cách.

Chỉ là hôm nay, hình như Vu Khả Ý có thể hiểu cảm giác xa cách từ đâu tới.

Anh chưa từng được ai quan tâm, cho nên anh từ chối đi vào thế giới của bất kì người nào, hoặc là nói cho dù trong lúc vô ý anh đi vào thế giới của ai, cũng sẽ từ chối đối phương đi vào trong lòng anh theo bản năng.

Nhưng so với người nặng tình, tình cảm dạt dào hồi tưởng lại tuổi thơ bị thâm của mình, Nghiêm Khuynh không để lại dấu vết như vậy, che giấu cảm xúc để miêu tả lại càng làm cho người ta chần động.

Đó là vết sẹo không cần ngôn ngữ tận lực phác họa.

Đó là ở trong thế giới khác mà cô không quen thuộc, khiến cô cảm thấy cùng cảnh ngộ cô độc.

Cô lại cảm thấy không cách nào khống chế hốc mắt ẩm ướt, chỉ có thể vụng về mà đưa tay cầm tay Nghiêm Khuynh, "Tôi không đi, tôi không đi."

Cô rất muốn an ủi anh, mặc dù cô hoàn toàn không biết nên nói cái gì.

Nghiêm Khuynh cúi đầu nhìn tay hai người sát ở một nơi, tay cô trắng nõn thon dài, mỗi một tác da thịt đều giống như sứ trắng thượng hạng, sáng bóng, vừa nhìn liền biết cũng chưa từng làm việc nhà. Mà tay anh đây? Có vết chai, có vết thương, cuộc sống gió thổi nắng chiếu đã rơi ở trên da.

Anh rút tay ra không lộ ra dấu vết, nhẹ nhàng xoa hai cái ở đỉnh đầu của cô giống như đối xử với đứa bé, "Ngoan, đừng làm chuyện sẽ khiến mình hối hận, đi về nhà thôi."

Vu Khả Ý vẫn lắc đầu, "Tôi không trở về."

Nghiêm Khuynh trầm mặc chốc lát, sau đó nói với cô: "Coi như cô tùy hứng, dù sao cũng nên suy nghĩ cảm nhận của tôi một chút. Loại người như tôi đây, kẻ thù khắp thiên hạ, bình thường người muốn làm khó dễ tôi cũng đã nhiều như vậy, huống hồ hôm nay còn bị thương? Nếu có người mượn cơ hội tới trả thù, tôi tự lo thân mình không xong đồng thời còn phải tới chăm sóc cô. . . . cô cảm thấy tôi có bản lĩnh kia sao?"

Vu Khả Ý tròn tròn mắt.

Cuối cùng vẫn thỏa hiệp. Nghiêm Khuynh gọi xe cùng đưa cô đến cửa chung cư, sau đó theo cô đi tới trước cửa nhà.

Đêm khuya yên tĩnh, giống như thời khắc biển ngân nga kéo dài.

Suy nghĩ của cô vẫn đắm chìm trong câu chuyện kia, hoàn toàn không tránh thoát được. Cô cảm thấy ngực cực kỳ buồn bực, vì quá khứ của người đàn ông này, vì anh cô độc, vì cuộc sống cô đơn của anh.

Cô đứng ở dưới đèn điều khiển bằng giọng nói, ở khoảnh khắc nó tắt thì nghiêng người ôm lấy Nghiêm Khuynh.

Cô không giỏi nói chuyện, không hiểu an ủi, nhưng cô muốn nói cho anh nghe tiếc nuối và hoảng hốt của mình thông qua phương thức như thế.

Nghiêm Khuynh không nhúc nhích mặc cho cô ôm, thân thể cô cứng ngắc trong nháy mắt. Sau đó anh chậm rãi mở miệng nói: "Vưu Khả Ý, tôi không cần cô an ủi."

"."

Anh cầm tay cô từ ngang hông mình xuống, sau đó lui về phía sau một bước, bình tĩnh nhìn cô, "Tôi sống rất tốt, ban đầu nghĩ đến hôm nay đều chiếm được tất cả, cũng không có gì để tiếc nuối. Cho nên cô không cần thông cảm cho tôi, tôi đều không cần những thứ đó."

Bởi vì giọng nói của anh mà đèn điều khiển bằng giọng nói sáng lên lần nữa, dưới ánh đèn bất ngờ xảy ra như vậy, Vưu Khả Ý tro mắt nhìn anh xoay người rời đi.

Bóng lưng kia cô đơn lạnh lùng, giống như sắp dung nhập vào trong màu đen chỉ có chút ánh sáng, rất nhanh biến mất không thấy gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Vưu Khả Ý lăn qua lộn lại suốt đêm, cho đến lúc trời sắp sáng mới ngủ. Không ngờ nhất chính là cô còn nằm mơ, nằm mơ ban ngày trong truyền thuyết.

Trong mơ có một bé trai ngồi trong căn phòng ở ngõ hẻm phía Bắc thành phố, thân thể cuộn thành một đống, im lặng không lên tiếng cúi đầu nhìn chân của mình.

Ông kính kéo dài vô hạn, uốn khúc bóng dáng anh đầy đất.

Cô cảm giác giống như thời gian qua một thế kỷ dài như vậy, giống như phim điện ảnh đột nhiên dừng lại, không thể chuyển động. Cho đến khi cậu bé kia từ từ ngẩng đầu lên, cô mới đột nhiên phát hiện, bóng dáng nhỏ gầy đột nhiên biến thành một người đàn ông trưởng thành.

Cặp lông mày kia khẽ nhíu lại, dường như muốn gom tất cả về u sầu vào đỉnh lông mày, đứng như núi lớn hướng lạ về phương xa. Mắt sáng ngời thâm trầm, mơ hồ chôn dấu dòng nước ngầm dưới sông băng, lúc bình tĩnh giống như biển rộng bát ngát.

Anh khẽ mỉm cười với cô, cho dù một chữ cũng không có nói, độ cong nhếch miệng lên cũng khiến cho cô quen thuộc, cả trái tim cũng hòa tan.

Vưu Khả Ý mở mắt, mắt hôn hoi lâu mới đưa tay nhấn tắt đồng hồ báo thức đầu giường.

Bây giờ rười.

Cô khó khăn lắm mới ngủ hai giờ, nhưng bây giờ buồn ngủ biến mất.

Cặp mắt kia vẫn không xua khỏi đầu được, cô ngồi dậy, dừng lại chốc lát, sau đó lấy tốc độ nhanh hơn mặc quần áo tử tế, vọt vào phòng bếp lấy gạo hầm cháo.

Lúc tám giờ rưỡi, Vưu Khả Ý xuống xe buýt đi đến phía Bắc thành phố, dọc theo ngõ hẻm đi vào trong, một đường đi tới cửa căn nhà kia.

Cô cho là sẽ thấy đáng về anh nằm ngủ ở trên giường gỗ, nhưng khi đi tới cửa, mới phát hiện trong phòng toilet trên hành lang có tiếng nước chảy ào ào, vì vậy dừng chân lại, chạy mấy bước đến đó.

Đây là kiểu nhà tầng cũ nhất, chỉ có bốn tầng, phòng vệ sinh và phòng bếp đều ở trên hành lang, tách khỏi phòng khách.

Cô nhìn vào trong từ cửa toilet rộng mở, người đàn ông đứng trong không gian thu hẹp, mặc áo t shirt màu trắng, phía dưới là quần dài bằng bông màu đen, mặt đối diện gương vỡ vụn đường trên tường mà cạo râu.

Toilet rất cũ kỹ, nhưng cũng may coi như sạch sẽ.

Nghiêm Khuynh đưa lưng về phía cô, râu vừa mới cạo được một nửa. Anh dùng loại dao cạo râu bằng tay, trước khi cạo phải bôi một tầng bọt màu trắng ở trên mặt, giống như ông già Nô-en râu bạc.

Vưu Khả Ý không kim chế được cong khóe miệng lên.

Tầm mắt ở trong gương và tầm mắt cô đụng nhau, tay Nghiêm Khuynh dừng một chút, dính vào một chút bọt trắng liền mở miệng hỏi cô: "Sao cô. . . ."

Tại sao lại tới?

Vưu Khả Ý giờ giờ hộp giữ nhiệt trong tay lên, "Tôi hâm cháo cho anh."

Tầm mắt Nghiêm Khuynh rơi vào chiếc hộp giữ nhiệt màu trắng kia, dừng lại chốc lát, "Bên ngoài ngõ hẻm có bán điểm tâm, cô không cần thiết phải chạy xa tới như vậy ——"

"Anh bị thương, bệnh nhân nên ăn đồ có lqđ dinh dưỡng, ví dụ như cháo trứng muối thịt nạc." Vưu Khả Ý vẫn duy trì nụ cười.

Nghiêm Khuynh lại tiếp trước chưa nói xong lời nói tiếp: "Tiệm bán cháo cũng có."

Ý cự tuyệt hết sức rõ ràng.

Ngón tay Vưu Khả Ý cầm hộp giữ nhiệt nắm thật chặt, há miệng, nhưng âm thanh gì cũng không phát ra được.

Tầm mắt Nghiêm Khuynh rơi vào trên mặt cô lần nữa, nhìn thấy cô bồn khoăn lo lắng lại liều mạng che giấu về mặt, lại nhìn thấy áo khoác ngoài của cô không tính là thật dày, ngày lạnh như thế Anh dời mắt lần nữa, nhỏ giọng nói: "Vào nhà chờ tôi."

"Oh." Cuối cùng Vưu Khả Ý thở ra một hơi, đành hoảng xoay người đi.

Nhưng vào nhà trước, cô vẫn không nhìn được quay đầu lại nhìn anh, trong kính mặt mày anh như vẽ, dù trên cằm tràn đầy bọt màu trắng, nhưng cũng đẹp mắt lạ lùng.

Anh cạo nhẹ nhàng dọc theo cằm, tư thái bình tĩnh, ánh mắt bình tĩnh ôn hòa.

T shirt màu trắng dính vào xương bả vai, có dấu vết đeo băng rất nhỏ, bắp thịt căng đầy tuyệt đẹp.

Cô rất nhanh thu hồi tầm mắt, đầu ngón tay khẽ cuộn tròn chốc lát, phát giác trên mặt mình hơi nóng lên.

Đặt hộp giữ nhiệt ở trên bàn làm việc thì Vưu Khả Ý nhìn thấy phía dưới tấm kính dày đè ép mấy tấm ảnh ố vàng. Đó là những ảnh chụp trẻ con, chữ nhỏ bên cạnh viết bao nhiêu năm bao nhiêu tháng, đứa bé lớn mấy tháng.

Nhỏ nhất là hai mươi ngày, lớn nhất là ba tháng.

Nghiêm Khuynh mở to đôi mắt đen lúng liếng, tươi cười rạng rỡ mà nhìn ông kính, nhìn thế giới sắc sảo màu.

Anh đâu biết rằng chờ đợi anh sẽ là cái gì chứ?

Vưu Khả Ý nhẹ nhàng mon tron những hình kia dọc theo thủy tinh, cảm thấy uồn ướt. Vừa nghĩ tới từ khi anh bắt đầu biết chuyện liền chưa từng có một ngày thật tốt, cô đã cảm thấy rất khổ sở.

Cho đến khi Nghiêm Khuynh đẩy cửa vào, tiếng bước chân cắt đứt suy nghĩ của cô.

Anh đi tới bên cạnh cô, cầm lấy hộp giữ nhiệt từ trong tay cô, sau đó hỏi cô: "Cô ăn rồi sao?"

"Ăn ——" cô muốn trả lời anh đã ăn rồi theo bản năng, kết quả chỉ nói ra một chữ, liền đột nhiên ý thức được cái gì, lúng túng vén vén tóc bên tai, "À, quên ăn."

Cô nhìn qua có chút quần bách, hai gò má ửng đỏ, giống như cành hoa hạnh đầu xuân không quá xinh đẹp. Hai mắt ngấn nước sáng lên, hình như bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng sẽ bị gió thổi ra tầng tầng sóng gợn.

Có một lúc tim Nghiêm Khuynh đập mạnh và loạn nhịp như vậy, nhưng rất nhanh dời tầm mắt, mở nắp hộp giữ nhiệt, đổ một lqđ nửa cháo ở trong nắp. Anh xoay người đến phòng bếp cầm hai cái muỗng, sau đó đưa một nửa cháo còn dư lại trong hộp cho Vưu Khả Ý, còn mình bung một nửa trong nắp lên.

"Ăn chung thôi."

Anh cũng không khách khí, sẽ không nhần nhần nhỏ nhỏ nói cái gì "Sáng sớm cô hâm cháo cho tôi thật cực khổ", chỉ yên tĩnh ngồi ở trên giường gỗ, vùi

đầu húp cháo không quá lịch sự.

Từ góc độ của Vưu Khả Ý cũng chỉ thấy được đỉnh đầu đen nhánh mềm mại của anh, tóc ngắn mà đen giống như vết mực lan tràn ra, mềm mại lại ôn hòa.

Cô tựa vào bên cạnh bàn làm việc, từ từ húp một hớp cháo mình nấu. Mùi vị thật đúng là không được tốt lắm. Trứng muối bể thành từng mảnh, viên thịt nạc quá lớn, tuyệt đối không tròn mịn, hình như cũng bỏ hơi nhiều muối một chút, mặn mặn.

Nhưng cô nhìn thấy Nghiêm Khuynh húp rất nghiêm túc, thòi tiết lạnh như vậy, anh chỉ mặc t shirt thật mỏng, trước ngực bởi vì lqđ vừa mới rửa mặt nên còn dính chút nước đọng, trở nên trong suốt mà sát người.

Vưu Khả Ý hỏi anh: "Có phải rất khó ăn hay không?"

Nghiêm Khuynh thuận thực làm xong về điểm này cháo, lúc ngẩng đầu nhìn lại cô, lắc đầu một cái, "Rất tốt."

Cô lập tức có chút không nói ra lời, ăn ngon hay không ngon, chính cô còn không biết sao? Nhưng anh lòi ít mà ý nhiều trả lời nói xong lại ăn..., ý nghĩa như thế nào đây?

Có nghĩa là anh nếm được tâm ý của cô, cũng nhận ý tốt của cô.

Vưu Khả Ý cúi đầu húp từng chút từng chút cháo trứng muối thịt nạc loại hai này, theo cuống họng chảy vào đáy lòng còn có một chút cảm xúc ấm áp.

Cho đến khi Nghiêm Khuynh đặt nắp ở trên bàn làm việc, nhỏ giọng nói một câu ở bên cạnh cô: "Một lát nữa tôi rửa hộp giữ nhiệt, cô lấy về, ngày mai không cần trở lại."

Cuối cùng một câu kia trực tiếp khiến cho cô dừng động tác húp cháo lại, cổ họng lấp kín.

Ngẩng đầu nhìn lại anh thì Nghiêm Khuynh nhìn không chớp mắt mà cúi thấp đầu nhìn thẳng vào mắt cô.

"Vưu Khả Ý, ngày hôm qua tôi nói những lời đó đều là nghiêm túc, tôi hi vọng cô không chỉ coi đó thành một câu chuyện cũ, nghe xong thì hết, mà nghiêm túc cẩn thận suy nghĩ qua."

"Tôi từng suy nghĩ." Vưu Khả Ý không chút nghĩ ngợi bật thốt lên, "Tôi nghiêm túc cẩn thận suy nghĩ một đêm, chỉ ngủ hai giờ nhưng cũng mơ thấy anh."

Nghiêm Khuynh hiển nhiên không ngờ tới cô sẽ nói ra những lời này, lúc này sùng sốt.

Vưu Khả Ý dừng một chút, cuối cùng ôm hộp giữ nhiệt vào trong ngực, tầm mắt dừng lại ở trên sàn nhà, "Tôi biết rõ ý của anh, anh cảm thấy tôi chỉ là nhất thời xúc động, nghĩ không ra, cho nên mới. Mới muốn làm bạn cùng anh. Nhưng kỳ thật tôi ——"

"Nhưng kỳ thật cô còn xúc động so với tôi tưởng tượng, vẫn còn lớn vốn trong đầu." Nghiêm Khuynh thay cô bổ sung đầy đủ, "Tôi cũng không hiểu rõ trước mắt cô gặp phải khó khăn gì, xảy ra chuyện mâu thuẫn gì với cha mẹ. Nhưng tôi nhìn thấy, là bạn cùng phòng của cô tạm thời rời đi, chỉ còn lại một mình cô lẻ loi. Cô không hài lòng cha mẹ nghiêm khắc không chế đối với cô, cho nên toàn tâm toàn ý theo đuổi tự do mình muốn. Mà tôi không phải môi giới giúp cô theo đuổi tự do, chỗ này của tôi không có tự do, chỉ có bản thủ và hỗn loạn mà cô không tưởng tượng được."

Vưu Khả Ý mở rộng miệng nhìn anh, không thể ra tiếng.

"Vưu Khả Ý, tôi là côn đồ, là người không việc làm, không phải kiểu đại ca xã hội đen uy phong凛冽 như trong tưởng tượng của cô. Tôi không làm chuyện cướp của người giàu giúp người nghèo khó, đó là chức trách của Robin Hood. Chuyện biểu dương chính nghĩa cũng không phải món ăn của tôi, đó là chén cơm của cảnh sát. Nhưng mà tôi chỉ là người kêu đánh kêu giết chạy ở ranh giới luật pháp thôi, cô nhìn rõ ràng một chút."

Nghiêm Khuynh cầm lấy hộp giữ nhiệt từ trong ngực cô, ánh mắt sáng ngời sắc bén trước sau như một, nhưng trong âm thanh không có nhiệt độ gì, "Nhìn rõ ràng tôi là ai, nhìn rõ ràng cô đang giao thiệp cùng hạng lqđ người gì. Đồng tình không phải cái cớ để cô tùy ý làm bậy, tôi nói lại một lần nữa, hi vọng cô nghiêm túc cẩn thận suy tính vì mình, vì người nhà cô một chút, đừng kết luận bừa, cũng đừng coi tôi như người đáng thương cần thiên kim tiểu thư như cô bố thí ảm áp và thương hại."

Lời nói này nói xong không chút lưu tình, giống như dao găm cắm thẳng vào lòng người.

Vưu Khả Ý thậm chí không còn kịp cãi lại nữa, đã nhìn thấy Nghiêm Khuynh cầm nắp hộp giữ nhiệt từ trên bàn làm việc lên, xoay người đi tới phòng bếp.

Cô ngơ ngác đứng tại chỗ, dưới chân giống như mọc rễ, vừa rồi trong đầu chợt lóe lên ý nghĩ anh vốn bị thương, cô muốn giúp anh dọn dẹp hộp giữ nhiệt, nhưng hôm nay. Có lẽ không cần cô phải nhiều chuyện.

Cô phát hiện thật ra thì cho tới bây giờ mình cũng không thấy rõ Nghiêm Khuynh.

Trong tiềm thức, cô luôn coi anh như anh hùng cứu vớt cô trong đêm mưa đó, người khoác hào quang nhiều màu sắc, dịu dàng lại thần bí, giống như nhân vật lớn khó lường trong truyện cổ tích. Dù cho sau khi biết thân phận của anh, cô cũng chưa từng nghĩ đến chỗ xấu của anh.

Anh hẳn là dịu dàng không tiếng động.

Anh hẳn là người đàn ông thần bí yên lặng hút thuốc lá cạnh đèn đặt dưới đất phía trước cửa sổ.

Anh nên xuất hiện ở bất kỳ thời khắc cô cần người trợ giúp lại chưa từng mong đợi sẽ có người đến giúp cô.

Mà không phải như bây giờ, lạnh lùng bén lqđ nhọn như vậy, đả thương người như vậy.

Cô từ từ đi ra cửa, nhìn thấy xéo đối diện chính là trong phòng nhỏ, phòng bếp cũ kỹ quần áo dính dầu mỡ khắp nơi, người đàn ông kia đưa lưng về phía cô rửa sạch hộp giữ nhiệt ở trước bồn rửa.

Sau đó từ từ nhớ tới sáng sớm hôm nay cô thao tác từng chút từng chút tất cả những bước cô không quen thuộc ở trong phòng bếp như thế nào, bởi vì chạy tới đưa cho anh một chén cháo trứng muối thịt nạc nóng hổi.

Mất rất chua.

Rất uất ức.

Cô không đợi anh rửa xong đồ trả cho cô, đi thẳng ra khỏi tòa nhà, rồi đi dọc theo ngõ hẻm thật nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Cứ như vậy liên tục qua thật nhiều ngày, cho đến khi chủ nhiệm khoa gọi điện thoại tới thúc giục cô trở lại trường, Vu Khả Ý sững sờ, lúc này mới ý thức được cách ngày trở về trường trên giấy xin phép nghỉ đã qua hai ngày rồi.

Cô vội vàng xin lỗi, nói ngày mai mình sẽ trở về trường học.

Chủ nhiệm khoa thích cô, tự nhiên cũng không có quá nhiều trách cứ, chỉ nói: "Em nhìn mình một chút, xin nghỉ hai tháng liên tục, cũng làm chậm trễ nhiều tiết học như vậy, nhanh chóng trở lại gia tăng tiến độ, biết không?" Cuối cùng dừng một chút, còn an ủi một câu, "Chuyện kỷ niệm ngày thành lập trường là La San San không đúng, em cũng đừng để ở trong lòng, về sau còn nhiều cơ hội."

Trong lòng Vu Khả Ý thật sự ảm áp, chân tâm thật ý trả lời: "Cám ơn chủ nhiệm, em sẽ nỗ lực."

Sau đó Lục Đồng cũng trở lại rồi.

Mang theo nụ cười rực rỡ hoàn toàn khác trước, người sáng suốt nhìn một cái đã biết là cô nàng đang đắm chìm trong bể tình. Ở vài ngày sau khi Vu Khả Ý trở lại trường thì cô ấy bỗng nhiên giống như con bướm bay vào cửa ôm lấy Vu Khả Ý, quát to một tiếng: "Nhớ mình không?"

Vu Khả Ý đập một cái trên ót cô ấy, "Cậu là ai, chạy tới nhà của mình làm gì? Cút đi!"

Đây là người vong ân phụ nghĩa có niềm vui dldqđ mới thì mừng quên tình cũ! Còn biết phải trở về?

Lục Đồng vừa cọ vừa làm nũng, nháy mắt giả vờ vô tội, "Làm sao rồi? Ai chọc Khả Ý nhà ta tức giận hả? Để cho mình đi thu thập kẻ đó!"

Vu Khả Ý không khách khí chút nào liếc cô ấy một cái, "Mí mắt cậu rút gân? Chịu khó nháy mắt như vậy làm cái gì?"

Nói tới nói lui, vẫn thay Lục Đồng xách valy hành lý vào cửa, vừa lẩm bẩm "Sao valy nặng như vậy, có phải cậu đóng gói rồi mang người đàn ông kia cùng trở về hay không?", vừa không quên nói kết luận với cô ấy: "Nếu người chọc mình là đại ca xã hội đen, cậu chắc chắn cậu có lá gan đi thu thập người ta?"

Lục Đồng vừa nghe thấy chuyện liên quan đến Nghiêm Khuynh, lập tức không cọt nhả nữa, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc, "Thế nào, người kia ăn hiếp cậu?"

Ăn hiếp?

Vu Khả Ý há miệng, lại nuốt lời còn sót lại trở vào.

Đúng vậy, người ta chưa từng ăn hiếp cô, cũng không làm chuyện thật sự có lỗi với cô, ngược lại, anh còn nhận ba dao thay cô, dldqđ hoàn toàn đặt mình vào hoàn cảnh đứng ở lập trường của cô suy nghĩ cho tương lai của cô cuộc đời của cô, sau đó lễ phép chặn cô ngoài cửa.

Cô tựa vào trên ghế sa lon, lắc đầu một cái, "Minh nói đùa, không có việc gì."

"Không có việc gì?" Lục Đồng ngồi ở bên cạnh cô hỏi đến cùng, "Chuyện kẻ thù lúc trước của anh ta tìm đến trả thù trên người cậu ư? Giải quyết chưa?"

". Giải quyết."

"Sau đó cậu cũng không có chuyện gì rồi hả?"

Vưu Khả Ý gật đầu, "Minh không có chuyện gì rồi."

"Vậy thì thật sự quá tốt, vừa đúng lúc phải sạch quan hệ với loại người như vậy, sau này phiền toái gì cũng không có, nhẹ nhõm cả người!" Giọng của Lục Đồng nhẹ nhõm lại vui vẻ.

Bất kỳ người bình thường nào cũng sẽ suy nghĩ như vậy, từ nay về sau không liên quan đến người như Nghiêm Khuynh, anh đi đường sáng sủa của anh, tôi đi cầu độc mộc của tôi, tất cả đều vui vẻ.

Nhưng Vưu Khả Ý lại vẫn không cao hứng nổi.

Có lúc cô sẽ rất muốn kéo màn cửa sổ ra, xem trước cửa sổ sát đất đối diện còn có một người đàn ông ngồi yên lặng hút thuốc lá ở dưới đèn hay không, nhưng cô không dám.

Cô không không chế được suy nghĩ vết thương của anh đỡ chưa, có phải bôi thuốc một mình rất khó khăn hay không, nhưng muốn thì có ích lợi gì đây?

Cô không thể nhìn anh.

Anh hoàn toàn không cần sự quan tâm của cô.

Sau đó cuộc sống của Vưu Khả Ý khôi phục như thường, trường học, nhà, trung tâm đào tạo, ba điểm trên một đường thẳng, những ngày sau này rất an ổn, chỉ có điều thỉnh thoảng sẽ làm người ta cảm thấy hơi nhàm chán.

Cô trở về nhà mấy lần, mua cho ba mẹ ít trái cây, nhưng cái mông cũng chưa ngồi ấm chỗ liền đứng dậy nói còn có việc, ddlqd phải đi trước. Bởi vì trọng tâm câu chuyện của mẹ luôn ôn hoà chuyển đến chuyện thực tập.

Cách thực tập còn có nửa học kỳ, Vưu Khả Ý còn không muốn quyết định nhanh như vậy, ít nhất không phải hiện tại thỏa hiệp.

Cũng gặp phải Nghiêm Khuynh mấy lần.

Lần đầu tiên, cô và Lục Đồng xuống xe buýt, đi qua con hẻm có quán bán hàng kia, xa xa thấy Nghiêm Khuynh giờ đồ ăn mua ngoài đầu hẻm lên. Sau khi đến gần, ánh mắt của hai người giao nhau chốc lát, cô vội vàng dời tầm mắt đi, cúi đầu vội vã rồi đi cùng Lục Đồng.

Lần thứ hai, dùng hết sữa tắm rồi, Lục Đồng chờ ở phòng tắm, Vưu Khả Ý mặc đồ ngủ đến cửa hàng tiện lợi bên ngoài tiểu khu mua giúp cô ấy. Kết quả đi xuống dưới lầu, vừa vận nhìn thấy trước cửa đối diện có người mở cửa, áo khoác ngoài màu đen nhìn cực kỳ quen mắt.

Tiếng đóng cửa của cô khiến cho Nghiêm Khuynh chú ý và quay đầu lại, sau khi thấy rõ ràng người đứng ở trước cửa là cô, Nghiêm Khuynh dùng một chút, nhưng Vưu Khả Ý lại cúi đầu đi như đà điểu.

Lần thứ ba, lần thứ tư. Tóm lại những lần vô tình gặp được đều không cần phải nói rồi. Nhưng mà chỉ bình thần nhìn đối diện một cái, sau đó dời tầm mắt đi, tiếp tục làm người đi đường lướt qua nhau.

Mới đầu vẫn có chút không quen, mỗi cuối tuần lúc từ trung tâm đào tạo đi ra, bên lề đường không còn một chiếc xe taxi màu xanh dương nhìn quen mắt đợi cô nữa. Cô tốn nhiều tuần lễ mới thích ứng được việc tự mình đi thuê xe, sau đó mới giật mình cảm thấy thói quen thật sự đáng sợ, cũng chỉ là mấy tháng tiếp xúc ngắn ngủn, thế nhưng cô quen có Nghiêm Khuynh trong cuộc sống.

Sau đó chính là La San San, sau khi bị ghi lỗi nặng thì cả người đều thay đổi. Ngày trước hăng hái, đi đâu cũng là ddlqd một bộ dáng mắt cao hơn đầu, mà nay đi đến chỗ nào cũng bị người ta chỉ chỉ chỗ chỗ.

"Thấy không, đó chính là La San San, vì tham gia kỷ niệm ngày thành lập trường mà đẩy người đi xuống cầu thang!"

"Cho nên nói độc nhất là lòng dạ đàn bà, không phải chỉ là kỷ niệm ngày thành lập trường sao? Không biết còn tưởng rằng là đại hội khiêu vũ toàn cầu đó, lại đáng để làm ra loại chuyện đoạt quyền tham gia đó."

"Ôi, ôi, ôi, tôi nghe nói cô ta thấy người ta không thuận mắt trong thời gian rất dài, không ngừng nhắm vào người ta, còn nhắm vào bạn bè liên quan đến người ta. Khoảng thời gian trước có chuyện âm ỉ xôn xao, từ nữ sinh năm 3 của học viện chúng ta tung tin ra bên ngoài, nghe nói cũng nhờ phúc của cô ta mới lên các diễn đàn và mạng xã hội, tiếp sau đó lan truyền trong thành phố. Hiện tại thì tốt rồi, tất cả mọi người đều biết trường đại học C chúng ta xuất hiện tiểu tam, mẹ tôi còn hỏi tôi có phải đến Chủ nhật thì xe sang trọng chật ních cửa lớn của trường học chúng ta hay không?"

.

Đâm xương sống rất nhiều, xấu bụng suy đoán cũng rất nhiều.

Có người dứt khoát khinh miệt nhìn La San San một chút, "Nghe nói gia cảnh cô ta bần hàn, cha mẹ đều là nông dân, cậu nhìn cô ta ăn mặc, cũng không giống như đứa bé nhà bình thường, nói không chừng tiểu tam chân chính đang ở trước mắt."

La San San giống như gà xù lông, bỗng chốc xoay người lại tròn mắt nhìn nữ sinh đang nói chuyện, "Có gan thì lặp lại lần nữa!"

Nữ sinh kia sợ hết hồn, lui về phía sau một bước, nhưng rất nhanh ý thức được mình và bạn tốt đang nói chuyện với nhau, mà cô ta cũng chỉ là con chó đơn độc bị rơi xuống nước, vì vậy cười hai tiếng, "Làm gì thì làm cái đó? Tôi thuận miệng nói bát quái, lại không nói cô, cô gào thét với tôi cái gì?"

Ánh mắt của La San San giống như dao găm đâm độc rơi vào trên mặt cô ấy, nữ sinh kia cũng cảm thấy có chút không được tự nhiên, định nắn câu bệnh thần kinh, lôi kéo bạn tốt cùng nhau rời đi.

Nhưng họa vô đơn chí, ngay khi La San San cắn răng nghiêng lợi thu hồi tầm mắt thì lại đứng lúc nhìn thấy Vu Khả Ý đứng ở ven đường chờ xe buýt.

Vu Khả Ý mặt không thay đổi, cứ ddlqd như vậy nhìn cô ta, hiển nhiên đã thu hết một màn vừa rồi vào mắt.

Cuối cùng La San San không nhịn được điên loạn rống lên một câu: "Cô hài lòng chưa? Cô vui vẻ chưa? Cô thắng!"

Loại hành vi không chút kiêng dè này khiến cho học sinh tan học ra cổng trường quanh mình rồi rít liếc nhìn, tất cả mọi người nhìn cô ta như người điên.

Vu Khả Ý động cũng không động một cái, chỉ lạnh nhạt nói: "Thắng? Cô cho rằng tôi đang tranh tài hay giao chiến với cô?"

"Cô ít già vờ với tôi đi!" Dáng đáp La San San vốn có mấy phần thanh tú, gương mặt nhợt lúc dịu dàng cũng có thể làm người thương yêu, nhưng đáng về cô ta giận dữ, ngược lại hơi dọa người. Cô ta siết chặt nắm đấm rống về phía Vu Khả Ý, "Từ năm nhất cô bắt đầu tranh đoạt với tôi khắp nơi, đối nghịch mọi chuyện với tôi, không phải cô cậy vào chính mình có mấy đồng tiền dơ bẩn sao? Cô cho rằng cô có thể hài lòng bao lâu? Nếu không có cha mẹ cô, nếu như không có người đứng sau, cô hoàn toàn không thắng được tôi! Vu Khả Ý, sao cô làm người hèn như vậy?"

Nhiều từ thô tục hơn xuất hiện trong miệng cô ta, mà hình như cô ta không hề hay biết, trong nháy mắt, những ánh mắt nhìn về phía cô ta xuất hiện thêm khinh miệt và chán ghét.

Xe buýt tới, chân mày Vu Khả Ý cũng không nhú một cái, chỉ coi như cô ta mắng một người hoàn toàn khác, trước khi lên xe mới cắt đứt lời cô ta: "La San San, tôi tốt bụng khuyên cô một câu, làm người luôn phải ghi nhớ phúc hậu chút. Muốn tranh giành thứ gì tốt thì biện pháp tốt nhất là ddlqd nâng cao bản thân, nếu như rắp tâm bất chính, cả ngày chỉ nghĩ đập người thấp leo lên cành cây cao như thế nào, làm hại không phải là người khác, mà là chính mình vĩnh viễn không đi lên được, luôn dậm chân tại chỗ."

Sau đó cô cũng không quay đầu lại mà đi tới chỗ xe buýt.

Ngoài cửa sổ tiếng chửi rủa rất nhanh im bật ngừng lại.

Chuyến xe buýt xuất phát rồi, Vu Khả Ý quay đầu lại liếc mắt nhìn xa xa, chỉ thấy La San San đứng ở nơi đó không nhúc nhích, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Cô thu hồi ánh mắt, dứt khoát thẳng thắn vô tư mà đối diện loại tâm tình bình thản này, đó là người dùng trăm phương ngàn kế hại cô hại Lục Đồng, cô không cần phải dành cho chút thông cảm dư thừa, không cười trên nỗi đau của người khác cũng không tệ rồi.

Người không quan trọng hoàn toàn không đáng để cô đặt ở trong lòng.

Sau đó trong đầu của cô chợt hiện ra một bóng người, vậy anh thì sao?

Vậy Nghiêm Khuynh?

Lúc xe buýt dừng ở một trạm giữa đường, có người lên xe từ cửa trước. Vu Khả Ý ngồi ở hàng thứ hai cạnh cửa sổ, cúi đầu lướt Microblogging, đột nhiên nghe có người huyên sáo, vừa lúc ở bên cạnh cô.

Cô ngẩng đầu lên theo bản năng, nhìn thấy người đàn ông tuổi trẻ cúi đầu nhú mày với cô.

". Lục Khải?"

Đôi tay Lục Khải nhét vào trong túi quần, trên miệng ngâm điệu thuốc, từ trên cao nhìn xuống hỏi cô: "Này, tôi hỏi cô, không phải ngày đó cô nói với tôi cô đi tìm anh Nghiêm là muốn chăm sóc anh ấy thật tốt sao? Ông đây ddlqd liều mạng bị anh Nghiêm mắng chết mới dẫn cô qua chỗ đây, cô cứ lừa bịp ba cô như vậy?"

"." Vu Khả Ý bị một câu ông đây hoặc ba cô của anh ta làm khiếp sợ.

Sắc mặt Lục Khải nhìn cô hơi trầm xuống, không nhịn được cào tóc, "!!@#%\$@, được rồi được rồi, để cho cô nghe hiểu lại nói. Cô nói với tôi, anh Nghiêm chịu mấy dao thay cô như vậy, cô lại mặc kệ anh ấy chết sống như vậy hay sao?"

Vưu Khả Ý cắt điện thoại di động, từ từ nói một câu: "Anh ấy không nói cho anh biết sao? Là anh ấy không quan tâm tôi mà."

Lục Khải lập tức nghẹn họng, hồi lâu mới lập lại một lần nữa: "Anh ấy, anh ấy đuổi cô đi?"

"Ừ."

"Đclm!" Anh ta lại mắng một câu thô tục, trăm nghĩ mãi không xong liền cau mày nói, "Tôi cho rằng anh ấy thích cô."

Đúng lúc tài xế dừng ngay ở đây, ddld cực kỳ tức giận nhấn còi, thúc giục một chiếc xe điện trước mặt đi nhanh lên, Vưu Khả Ý cũng không nghe thấy những lời này của Lục Khải.

Cô ngẩng đầu hỏi lại lần nữa: "Anh nói cái gì?"

Lục Khải há miệng, không lên tiếng.

Sau đó trầm mặc một hồi, điện thoại của Vưu Khả Ý vang lên, cô nhận, là cậu gọi điện thoại tới.

Cậu nói sắp sinh nhật mẹ rồi, muốn Chủ nhật cô đến gia đình ông ăn bữa cơm, nào nhiệt một chút.

Cô cười cười, hỏi "Sinh nhật mẹ năm trước, không phải cậu còn đang bắt kẻ xấu sao? Năm nay chú cảnh sát định nghỉ à?"

Cậu nói: "Từ đâu tới nhiều kẻ xấu như vậy? Huống hồ chú cảnh sát cũng muốn bồi vợ, trong cục cũng không phải chỉ có một mình cậu, đây cũng không phải nghỉ phép, sợ vợ đại nhân tức giận thôi!"

Cô cười đồng ý, cuối cùng còn ddld dí dỏm nói: "Cục trưởng đại nhân muốn nghỉ phép, ai dám không phê chuẩn?"

Cúp điện thoại, cô vừa ngẩng đầu, nhìn thấy nét mặt Lục Khải có chút kỳ lạ.

"Sao vậy?"

Lục Khải nháy mắt, về mặt khoa trương đôi tay ôm quyền: "Không nhìn ra, còn là người quen của cục trưởng cục cảnh sát, thất kính thất kính!"

Đầu Vưu Khả Ý đầy vạch đen.

Đúng lúc đến trạm, tài xế vừa thắng gấp, đôi tay ôm quyền của Lục Khải không nắm chặt tay vịn, vì vậy trong nháy mắt lui về phía sau liền ngã xuống, ngã xuống trên người một người phụ nữ còn trẻ tuổi.

"Ai? Tôi nói anh đang làm cái gì vậy?" Giọng nói bén nhọn ddld của người phụ nữ kia rống lên một câu, "Tay đặt chỗ nào? Đặt chỗ nào hả?"

Lục Khải cuống quýt giải thích, giải thích mới phát hiện mình là một tên côn đồ, giải thích cọng lông á, không bằng trực tiếp hung hãn đánh trả.

.

Hỗn loạn.

Vưu Khả Ý lắc đầu một cái, liếc nhìn đến trạm, im lặng không lên tiếng mà xuống xe.

Có người nói ngày suy nghĩ nhiều thì đêm sẽ nằm mơ.

Hơn một tháng qua, Vưu Khả Ý cũng từng mơ thấy Nghiêm Khuynh mấy lần. Bắt đầu ngủ mơ mơ màng màng rồi nằm mơ, ở trong mơ luôn trở lại đêm mưa lạnh lẽo, cô ngồi ở trước cửa, lạnh đến mức toàn thân cứng ngắc, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy Nghiêm Khuynh nhanh nhẹn đi tới trong màn mưa.

Khi đó anh nói gì nhỉ?

Ở trong mơ cô cũng rất cố gắng tự hỏi, kết quả không biết tạp âm từ đâu tới cắt đứt suy nghĩ của cô, sau đó mơ hồ mờ mắt ra, cô phát hiện điện thoại di động trên tủ đầu giường đã vang lên một hồi lâu.

Rạng sáng một giờ rưỡi, ai sẽ gọi điện thoại tới vào lúc này?

Là một dãy số xa lạ.

Cô nằm ở trong chăn nhận điện thoại, ddld mắt lim dim buồn ngủ hỏi câu: "Alo?"

Âm thanh đầu kia rất gấp gáp: "Alo, Vưu tiểu thư sao? Hiện tại tôi."

Hình như người nói chuyện đang ở trong hoàn cảnh ồn ào, tiếng người âm ỉ bên trong nên gần như không nghe rõ anh ta đang nói những gì. Vưu Khả Ý

chỉ mơ mơ hồ hồ nghe được anh ta nói "đồn cảnh sát", "xây ra chút chuyện", "tình huống có chút khẩn cấp" gì đó.

Nhưng dường như đã từng nghe qua âm thanh kia ở chỗ nào, trẻ tuổi có lực, hơi khàn khàn, rất quen thuộc.

Vưu Khả Ý cắt đứt lời nói không ngớt của người kia: "Chờ một chút, xin hỏi anh là ai?"

Đầu kia lập tức dừng lại, giống như cũng phản ứng kịp, mình chưa hề tự giới thiệu, vì vậy báo tên rất nhanh,

Nhưng hoàn cảnh vẫn quá ồn, Vưu Khả Ý không nghe rõ, liền loáng thoáng nắm được hình như đối phương họ Lục, liền hỏi lại một lần: "Thật xin lỗi, không nghe rõ, bên anh quá ồn ——"

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe thấy bên đầu kia dđlqđ điện thoại truyền đến một tiếng vô cùng vang dội: "Tất cả cảm miệng cho ông đây! Nói nhao nhao âm ỉ, âm ỉ cái rầm à! Âm ỉ như vậy có thể cứu anh Nghiêm ra không?"

Cho dù giọng nói của anh ta lớn bao nhiêu, bất kể như thế nào thì hai chữ "anh Nghiêm" cũng tiến vào lỗ tai Vưu Khả Ý đầu tiên, nhịp tim của cô dừng lại, máu giống như vọt vào trái tim trong nháy mắt.

Tiếng tim đập bịch bịch như sấm, dđlqđ cô nắm tiếng điện thoại di động, giọng nói cũng có chút không yên.

"Nghiêm, anh Nghiêm? Anh nói là. Nghiêm Khuynh?"

Quả nhiên đầu kia lập tức yên tĩnh hơn nhiều, người gọi điện thoại nói từng câu từng chữ vô cùng rõ ràng với cô: "Vưu tiểu thư, tôi là Lục Khải. Anh Nghiêm xảy ra chút chuyện, có thể làm phiền cô bây giờ tới cục cảnh sát một chuyến không?"

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Vưu Khả Ý gần như vội vội vàng vàng cầm áo khoác ngoài khoác lên người, sau đó lao ra cửa chính, chợt ý thức được mình còn mang dép, vì vậy vội vàng mở cửa trở về đổi giày, thuận tay cầm chìa khóa đặt ở trên tủ giày. Sau khi đóng cửa một lần nữa, bỗng nhiên lại phát hiện quên mang ví tiền, xoay người định mở cửa. Hồngбет, lại quên chìa khóa ở trên tủ giày.

Bất đắc dĩ, cô hoang mang nhấn chuông cửa, không biết bao nhiêu lần, rốt cuộc chờ đến khi Lục Đồng ngái ngủ mờ mịt mở cửa thay cô.

Lục Đồng nhìn tóc cô rối bời, còn không biết dây thần kinh nào có vấn đề mới có thể tiện tay lấy ra áo khoác màu đỏ thêm quần màu xanh lá cây từ trong tủ quần áo, dừng một chút, thò đầu tìm tòi trên trán cô, "Tạo hình này. Là muốn đi bệnh viện nhân dân số 3?"

Bệnh viện nhân dân số là bệnh viện tâm thần của thành phố C.

Vưu Khả Ý hoàn toàn không đề ý nói chuyện với cô ấy, chỉ vội vã xông vào trong nhà.

Lục Đồng rống cô: "Ai ai ai, giày cũng không đổi? Chiều hôm qua mình mới lau ——"

Lời còn chưa dứt, đã nhìn thấy Vưu Khả Ý cầm ví tiền nhanh chóng vọt ra từ trong phòng, lúc ra trước cửa, lời ít mà ý nhiều khai báo một câu: "Nghiêm Khuynh đã xảy ra chuyện, mình đi xem anh ấy."

"Ai? Đi chỗ nào nhìn hả?" Lục Đồng núm cánh tay của cô lại, không hiểu ra sao, "Hơn nữa, anh ta xảy ra chuyện, có liên quan gì tới cậu? Cậu đi ——"

"Trở về sẽ nói với cậu!" Vưu Khả Ý rút tay về, cũng không quay đầu lại, chạy vào trong thang máy.

Lúc ngồi ở trên xe taxi cô ra sức thúc giục bác tài nhanh lên một chút, nhanh hơn chút nữa, thúc giục được bác tài liên tục lqđ nhìn cô từ trong gương chiếu hậu, "Tôi nói này cô gái, tuy rằng hơn nửa đêm không có cảnh sát giao thông, dù sao thành phố C cũng là trung tâm của tỉnh ta, khắp nơi đều có mắt điện tử. Cô không ngừng thúc giục tôi, không nhìn thấy đèn đỏ à? Bị chụp hình phạt tiền, cô bảo tôi làm ăn thế nào?"

Bô bô một đồng lớn, Vưu Khả Ý vốn không có ý định nghe, vào tai trái lại ra tai phải.

Cô ngồi ở ghế sau nhìn ra ngoài cửa sổ, thành phố này phồn hoa lại bận rộn, ngay cả ban đêm cũng có đèn đuốc sáng trưng. Nhưng suy nghĩ trôi dạt đến chỗ Nghiêm Khuynh, cô lại không nhìn được gì, một thành phố sáng ngời như vậy thì thế nào đây? Không phải còn có rất nhiều góc đen tối, rất còn nhiều người không nhìn thấy tương lai đang giẫy giụa ở những trong góc kia sao?

Cô không phát hiện trong tiềm thức của mình hoàn toàn coi người đàn ông kia trở thành kẻ yếu, một người phiêu bạt không có nhà đáng để người khác thông cảm quan tâm, cho đến khi cô xuống xe, chạy vào cục cảnh sát.

Bởi vì ầu ẩu, tối nay cục cảnh sát quả thật vô cùng náo nhiệt.

Một đám côn đồ đứng ở trên đất trống bên ngoài phòng làm việc, trời đông giá rét, đám "con trai nhiệt huyết" kia chia làm hai làn sóng, hai bên đều đáp lại một câu rồi một câu thô tục liên quan đến đại gia hay mẹ m่าย, giống như thật sự chỉ dựa vào miệng lưỡi là có thể làm cho tổ tông mười tám đời của đối phương như vậy lại như vậy.

Không ít người trên mặt trên người lqđ còn chảy máu. Số lượng cảnh sát ít, cảnh sát cầm côn đi trong đám người, thỉnh thoảng đập người đặc biệt phách lối một cái, hung hăng mà rống lên một câu: "Gào thét cái gì mà gào thét? Đàng hoàng một chút đi!"

Còn có mấy cảnh sát ở ngay chính giữa hai nhóm người, gắt gao đề lại mấy người muốn giương cung bạt kiếm đánh người.

Tóm lại tình hình này không phải loạn bình thường.

Cô đứng ở trước mặt đám người đó, bỗng chốc không biết nên đi đâu.

Cho đến khi trong phòng làm việc bỗng nhiên có người quát to một tiếng: "Vưu tiểu thư, nơi này! Tôi ở nơi này!"

Ánh mắt Vưu Khả Ý lập tức lướt qua đám người nhìn ở giữa phòng làm việc, chỉ thấy Lục Khải bị công ở trên lan can bảo vệ cạnh cửa sổ, một người khác không bị công tay lại quơ múa với cô giống như một đóa hoa rêu rao đón gió.

Trong phòng còn có mấy người, mọi ánh mắt đều nhìn cô, cô nhấp máy môi, vòng qua đám người đi vào giữa phòng làm việc.

Đầu đuôi câu chuyện thật sự làm cô khiếp sợ.

Nghiêm Khuynh và lão Phuong gì đó bất hòa vẫn chưa từng dứt đoạn, lần trước anh trúng ba dao của lão Phuong thay Vưu Khả Ý, lần này Lục Khải trực tiếp dẫn người đến vùng đất của lão Phuong quấy rối, muốn xả giận thay Nghiêm Khuynh. Kết quả yếu không địch lại mạnh, một đám người đều chảy máu, anh em của Lục Khải là Đông Tử còn bị lão Phuong giữ lại.

Khi Nghiêm Khuynh chạy tới, lão Phuong bung ly rượu ngồi ở trên ghế sa lon của quầy rượu phòng bao, phun một luồng sương trắng nhàn nhạt ra ngoài, khẽ mỉm cười, "Người của cậu lại tới đập phá quán rồi."

Đông Tử bị người đè ngồi ở trên một bên sofa, mới vừa rống lên một câu "Ông đây người nào làm người đó chịu!", lời còn chưa nói hết, liền bị Nghiêm Khuynh quát bảo ngưng lại.

"Câm miệng." Là giọng nói lạnh lẽo lại không mang một chút nhiệt độ.

Đông Tử dằng hoàng ngậm miệng lại.

Cậu ta là người của Nghiêm Khuynh, tính tình kích động lại xúc động, nếu như không phải Lục Khải mang theo cậu ta, có lẽ Nghiêm Khuynh cũng sẽ không muốn cậu ta.

Lão Phuong nói trong phòng này có bốn người của hắn ta, nếu như Nghiêm Khuynh muốn nhận Đông Tử về đi, cũng được, từ từ đánh, đánh ngã bốn, thả hai bọn họ bình yên vô sự trở về.

"Anh Nghiêm cũng là người từng trải, chút quy củ này, chắc chắn hiểu."

Lão Phuong cười đến rất lịch sự, lại còn mô phỏng tư thế xin mời, sau đó đi ra ngoài mà không quay đầu lại. Trước khi đi thì nghĩ tới gì đó, quay đầu lại ồ một tiếng, cười nói: "Đúng rồi, anh Nghiêm cũng là người nói quy củ, cũng phải có quy củ trên thời gian mới được."

Hắn ta ra hiệu, một trong hai người đè Đông Tử lại tách miệng của cậu ta ra, một người khác bắt đầu rót thuốc vào bên trong.

Trên bàn bày một bọc bột màu trắng, còn có một túi đã trống không, chỉ còn lại tờ giấy đùm bột.

Trong phòng bao mờ tối, nụ cười của lão Phuong có chút mập mờ, có chút mơ hồ, hắn ta tao nhã lễ phép nói: "Đều là đồ tốt, coi như tôi đây tặng một người mới đắc lực có tài cho anh Nghiêm."

Sau đó cửa khép lại.

Trong thời gian rất ngắn, Đông Tử đã té ở trên ghế sa lon bất tỉnh nhân sự, miệng sùi bọt mép.

Huyết thái dương của Nghiêm Khuynh nhảy thỉnh thoảng, hiểu rõ nếu như không chờ đi bệnh viện kịp thời, có thể Đông Tử sẽ mất mạng. Vậy mà trong phòng bao bốn tên tay chân còn đứng đây, mỗi người đều vận sức chờ phát động, nhìn chằm chằm anh.

Tất cả đều theo kế hoạch của lão Phuong, chẳng qua ngoài dự đoán của mọi người là mới qua chốc lát, thì có cảnh sát phá vỡ cửa. lqđ Tất cả mọi người bị bắt vào cục cảnh sát, bao gồm người đánh lộn, cùng với. Nghiêm Khuynh đang đánh nhau trong phòng bao, cùng Đông Tử hút ma túy quá

lượng đang ngã ở trên ghế sa lon.

.....

Nền tảng ngữ văn của Lục Khải có bao nhiêu kém cỏi, coi như Vu Khả Ý thấy được, nói thao thao bất tuyệt không đầu không đuôi nửa ngày, cô thật vất vả biết rõ đầu đuôi câu chuyện. Một cảnh sát nữ phụ trách ghi chép ở bên kia không nhịn được gõ bàn một cái rồi nói: "Nói xong chưa? Nói xong lại lấy khẩu cung một lần nữa!"

Khuôn mặt Lục Khải bắt đầu mang theo thô tục và tươi cười làm nũng, Vu Khả Ý không cười, chỉ kéo tay áo của anh ta một cái, hỏi một câu: "Nghiêm Khuynh đâu?"

"Ồ bên trong." Lục Khải không tiếp tục cười, nhỏ giọng nói, "Lão Phuong quảng quan hệ không còn một mảnh, hiện tại anh Nghiêm lấy khẩu cung ở căn phòng tận cùng bên trong kia, chuyện có thể. Có chút phiền toái."

"Phiền toái?" Vu Khả Ý không rõ cái gọi là phiền toái là cái gì.

Không phải Nghiêm Khuynh đánh lộn, không phải Nghiêm Khuynh dùng ma túy, có phiền toái phải là lão Phuong, sao lại là Nghiêm Khuynh?

Nhưng cô vẫn hỏi một câu: "Nếu như anh ấy có phiền toái, anh tìm tôi có ích lợi gì?"

Lục Khải nhìn cô, xem như một cây cỏ cứu mạng, "Lão Phuong có người ở bên trong, quan hệ vững chắc hơn chúng tôi, nếu không cũng không leo nhanh như vậy ——"

"Nói điểm chính." Vu Khả Ý cắt đứt anh ta.

"Lần trước không phải cô gọi điện lqđ thoại sao? Không phải biết cục trưởng à." Âm thanh Lục Khải thấp xuống, "Muốn nhờ cô giúp một chuyện, đưa anh Nghiêm ra, chuyện liên quan đến ma túy như vậy. Hơi khó giải quyết."

Những từ ngữ xa lạ lại quen thuộc kia làm tim Vu Khả Ý đập mạnh và loạn nhịp trong chốc lát.

Đây không phải tiết mục pháp chế, cũng không phải cảnh cướp trong phim Hongkong, mà là tình tiết chân thật diễn ra ở trước mặt cô.

Huyết thái dương của cô nhảy thành thạch. Nhìn Lục Khải chốc lát, chậm rãi nói một câu: "Thật xin lỗi, tôi không thể giúp chuyện này."

Sau đó sắc mặt âm trầm xoay người rồi đi.

"Ai! Vu tiểu thư?" Lục Khải hô to.

Vu Khả Ý cũng không quay đầu lại đi ra bên ngoài rồi.

Lại vòng qua đám người kia một lần nữa thì cô đi qua một căn phòng, cửa chính đóng chặt, ngọn đèn trong cửa sổ sáng trưng.

Cô nghiêng đầu nhìn, sau đó dừng bước.

Nghiêm Khuynh ngồi ở phía sau bàn, bên hông quay về phía cửa sổ, về mặt bình tĩnh nhìn cảnh sát đối diện, thỉnh thoảng lqđ trả lời một câu gì đó. Hình như trán của anh đang chảy máu, tầm mắt của cô dời xuống, sau đó về mặt cứng đờ.

Cô nghe cảnh sát hỏi anh: "Đầu người đàn ông kia bị anh đập vỡ, bây giờ đang cấp cứu ở bệnh viện, không biết sống chết. Tôi hỏi lại lần nữa, tại sao anh đánh anh ta?"

Vu Khả Ý nín thở theo bản năng.

Sau đó, giống như có điều phát hiện, Nghiêm Khuynh rất nhanh nghiêng đầu, chỉ hơi hơi lệch, ánh mắt liền đụng vào cô.

Đó chỉ là đối diện giây lát thôi, giống như có người dùng tay sờ kim chỉ phút giây, đồng hồ bất động thoáng chốc.

Cảnh sát không kiên nhẫn dùng bút gõ bàn một cái rồi nói, "Nói chuyện!"

Cô nhìn thấy Nghiêm Khuynh dùng ánh mắt bình tĩnh không nổi một tảng sóng gợn nhìn cô, sau đó thản nhiên xoay đầu trở lại.

Giống như chưa từng thấy cô.

Giống như chưa từng xảy ra bất kỳ chuyện gì.

Anh nói: "Uống nhiều quá, không khống chế được tâm tình của mình."

Mười phần đáng về côn đồ, anh thậm chí cười nhạt, "Còn nữa, đáng dấp người kia xấu xí, tôi nhìn không thuận mắt. Cảnh sát đại nhân lqđ, uống say đánh người, không phải chuyện lớn gì chứ? Phải bồi thường tiền đúng không? Tôi bồi thường nôi."

Giả ngây giả dại, giống như mình thật sự uống say.

Vưu Khả Ý không nhúc nhích đứng ở nơi đó, nhìn cảnh tượng không thuộc về trong thế giới của cô.

Có cảnh sát đi tới hỏi cô: "Tiểu thư, cô tìm người?"

Cô lắc đầu một cái theo bản năng.

Vị cảnh sát kia thờ dài, "Sắp qua năm mới, còn không cho người tiết kiệm chút tâm tư. Một đám lưu manh thô phi, cả ngày chỉ biết đánh đánh giết giết, không coi mạng người là quan trọng."

Cảnh sát cũng nóng nảy, bị dày vò đến lúc này thì tâm tư cũng kìm nén đến mức hoảng. Vưu Khả Ý nghe anh ta cảm rầm mấy câu, rốt cuộc nhận thấy được mình nên rời đi, lắc đầu một cái, lại đi ra đầu phố lần nữa, ngồi lên xe taxi, nói lên địa chỉ của mình.

Ngoài cửa sổ đèn đuốc vẫn sáng trưng như cũ, mà trước mắt của cô cũng chỉ có một màn nhìn thấy ở trong cục cảnh sát.

Bóng lưng của người đàn ông kia thẳng tắp ngồi ở trên ghế, trên người chảy máu, khoe miệng có máu ứ đọng. Nhìn anh đứng lên thông dong trấn định, giống như núi cao phủ tuyết trắng không thể chạm đến, vậy mà tay của anh lại bị bộ công tay lạnh lẽo kia khóa lại, trong miệng nói về chuyện liên quan đến mạng người rồi lại không thêm đề ý lời nói chút nào.

Làm trong lòng Vưu Khả Ý nguội lạnh chính là bộ công tay.

Bộ công tay công Nghiêm Khuynh lại. Giống như một dấu hiệu buồn cười lại kỳ lạ.

Anh ngồi cô độc ở chỗ đó.

Anh sống cô độc trên thế giới này.

Cho nên anh càng không quan tâm lqđ những người còn sống cô độc, những người đó sống hay chết, hình như cũng không có chút quan hệ nào với anh.

Anh khóa mình ở trong vòng lần quần đó.

Vưu Khả Ý hơi lạnh, không nhận được co rúm lại ở ghế sau.

Cô nhớ lại từng lời Nghiêm Khuynh nói với cô.

"Vưu Khả Ý, tôi là côn đồ, là người không việc làm, không phải kiểu đại ca xã hội đen uy phong lẫm liệt như trong tưởng tượng của cô. Tôi không làm chuyện cướp của người giàu giúp người nghèo khó, đó là chức trách của Robin Hood. Chuyện biểu dương chính nghĩa cũng không phải món ăn của tôi, lqđ đó là chén cơm của cảnh sát. Nhưng mà tôi chỉ là người kêu đánh kêu giết chạy ở ranh giới luật pháp thôi, cô nhìn rõ ràng một chút."

"Nhìn rõ ràng tôi là ai, nhìn rõ ràng cô đang giao thiệp cùng hạng người gì. Đồng tình không phải cái cớ để cô tùy ý làm bậy, tôi nói lại một lần nữa, hi vọng cô nghiêm túc cẩn thận suy tính vì mình, vì người nhà cô một chút, đừng kết luận bừa, coi tôi như người đáng thương cần thiên kim tiểu thư như cô bố thí cho âm áp và thương hại."

Cô ngơ ngác ngồi ở chỗ đó, giống như trong lúc đó chợt ý thức được, có lẽ anh thật sự không phải người phiêu bạt cần người khác bố thí âm áp và quan tâm như trong tưởng tượng của cô.

Anh không phải người yếu.

Chỉ vì anh không muốn bị kẻ mạnh đánh lqđ bại ở trong thế giới cả lớn nuốt cá bé này, cho nên không ngừng từng bước xâm chiếm kẻ yếu còn lại.

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Lúc Nghiêm Khuynh ra khỏi cục cảnh sát, trời đã sáng rồi.

Anh đi dọc theo đường một lát, sau đó quẹo vào trong một cái ngõ hẻm. Ngõ hẻm lượn sóng, giống như lòng người thăm thẳm.

Lục Khải vội vội vàng vàng chạy tới từ phía sau, trong miệng không ngừng kêu "Anh Nghiêm".

Nghiêm Khuynh dừng chân lại, quay đầu lại nhìn anh ta, mặt không chút thay đổi.

Lục Khải cúi đầu nhỏ giọng nói: "Anh Nghiêm, chuyện Đông Tử, tôi thật sự xin lỗi anh. Nếu như ban đầu không phải tôi cứng rắn phải dẫn cậu ta đi vào, cũng sẽ không gặp phải tình trạng hỗn loạn như ngày hôm qua ——"

"Không có việc gì." Giọng nói Nghiêm Khuynh lạnh lùng, không có nhiệt độ gì, "Cậu ta làm việc gì là lựa chọn của cậu ta, không có quan hệ gì với cậu."

"Vậy bây giờ cậu ta đang ở bệnh viện cũng không biết là chết hay sống, chúng ta có phải đi ——"

"Thăm cậu ta?" Nghiêm Khuynh tiếp lời của anh ta, sau đó không hề có ý cười mà lại cong khóe môi lên, "Lục Khải, vì phải sạch quan hệ với ma túy, tôi đã cầu xin người không muốn cầu xin nhất. Nếu như lúc này cậu cố ý muốn đi bệnh viện thăm Đông Tử, kéo mình xuống nước, cậu cứ việc đi, tôi sẽ không ngăn cản."

Nói cho hết lời, anh xoay người rời đi, để lại một mình Lục Khải đứng ngơ ngác tại chỗ.

Vậy mà một lát sau, anh lại xoay người lại, ánh mắt đen tối không rõ mà nhìn chằm chằm vào Lục Khải, nói từng câu từng chữ: "Lần trước tôi chịu dao, dặn dò mọi người không thể nói chuyện này cho Vu Khả Ý, cậu không quan tâm lời nói của tôi..., tự tiện làm chủ để cho cô ấy đến tìm tôi. Mà tối hôm qua tôi xảy ra chuyện, cậu lại gọi cô ấy tới lần nữa."

Xuất hiện tạm dừng đôi chút ở đây. Lục Khải có chút không biết làm sao.

"Anh Nghiêm, tôi...tôi chỉ. Tôi cho là cô ấy có thể đến giúp anh, tôi ——"

"Giúp tôi?" Nghiêm Khuynh lặp lại hai chữ này một lần nữa, khóe môi cong lên cười khê hai tiếng, giống như giễu cợt nói, "Lục Khải, cậu đi theo tôi đã bao nhiêu năm? Trên thế giới này thật sự có người vô duyên vô cớ có lòng nhiệt tình đến cực cảnh sát giúp người sao? Còn nhiều người lấy việc giúp người làm niềm vui, nhưng vĩnh viễn sẽ không giúp người như chúng ta."

Lục Khải còn ngơ ngác, muốn nói chút gì, rồi lại cũng không nói được một chữ.

Trước khi đi, Nghiêm Khuynh bình tĩnh nói: "Không cần đi tìm Vu Khả Ý nữa, cô ấy và tôi không có bất cứ quan hệ gì, cô ấy không có nghĩa vụ giúp tôi, càng không cần thiết lợi dụng nước đục này. Nếu như lại có lần tiếp theo, sau này cậu cũng không cần đi theo tôi nữa."

Anh xoay người rời đi, bóng lưng vô cùng đơn độc lạnh lùng giống như đỉnh núi cao khó có thể hòa tan băng cứng.

Lục Khải nhìn bóng dáng của anh, rồi cuộc thì thảo một câu: "Nếu thật sự không có bất cứ quan hệ gì, thì tại sao anh tận tâm tận lực bảo vệ cô ấy, thậm chí vô duyên vô cớ chịu ba dao vì cô ấy đây?"

Vu Khả Ý nghe nói mấy tháng này Nghiêm Khuynh rất khổ sở.

Anh bị giam giữ mấy ngày ở cục cảnh sát, sau đó ra ngoài. Sau đó bởi vì một lần ẩu đả đánh lộn lại tiến vào, chấm dứt mấy ngày. Nửa tháng sau, quán bar của anh đột nhiên lại bị tiến hành kiểm tra, cảnh sát tìm được một số người đang tiến hành hoạt động mua bán ma túy không hợp pháp, lại mời anh đi vào.

Những chuyện này đều là nghe Lục Khải nói.

Hoặc là nói Lục Khải cũng không dùng phương thức nói để nói cho cô biết, mà là dùng rõ ràng.

Xem ra Nghiêm Khuynh thật sự gặp phải phiền toái. Vu Khả Ý không dám nghĩ tới kết quả của anh có thể giống ba anh hay không.

Kể từ ngày đó sau khi đi bộ về từ cục cảnh sát, ba ngày hai bữa Vu Khả Ý lại nhận được điện thoại của Lục Khải, vừa nhận lên thì đầu kia chính là không ngừng nói "Tôi chửi con mẹ nó chứ, đại gia họ Vu cô là người vong ân phụ nghĩa khốn kiếp anh Nghiêm chịu ba dao thay cô vô ích rồi" cùng với đủ loại thô tục như thế.

Vừa bắt đầu cô trực tiếp cắt đứt, càng về sau điện thoại quấy rầy gọi không ngừng, cô trực tiếp tắt tiếng, cuối cùng phát triển đến đưa vào danh sách đen.

Có một loại tâm tình gọi không thể giúp.

Đối với Nghiêm Khuynh, trong lòng cô có tình cảm cực kỳ phức tạp, ngay cả mình cũng không nói được vậy là cái gì, nhưng lý trí còn tồn tại, chuyện có liên quan đến ma túy và hoạt động phi pháp, cô biết mình phải kính nhi viễn chi.*

* kính nhi viễn chi: kính trọng nhưng không gần gũi

Nhưng hình như lý trí và tình cảm luôn đối lập với nhau, cô luôn nhớ tới anh, ở từng chỗ gặp qua anh, ở mỗi lần kéo màn cửa sổ ra nhìn về phía cái ghế gỗ kia, khi ngọn đèn đặt dưới đất.

Chủ nhật đến nhà cậu ăn cơm, cô chọn một hộp kem đường da tay làm quà sinh nhật cho mẹ.

Trên đường đi ăn cơm, mẹ hỏi cô chuyện thực tập, cô nói ý nghĩ của mình một cách đơn giản.

Mẹ hơi kinh ngạc, "Nhưng không phải mẹ cháu muốn cháu vào đoàn văn công sao?"

Vưu Khả Ý dừng một chút, bới phần cơm, "Cháu không quá thích vào trong đoàn khiêu vũ, cảm thấy nhảy cho lãnh đạo dưới đài, chẳng bằng làm chút chuyện mình thích, còn có ý nghĩa hơn."

Cậu gấp cho cô một miếng sườn xào chua ngọt, phê bình: "Cháu trẻ tuổi, mẹ cháu là người từng trải, những chuyện này vẫn nên nghe bà ấy. Đứa bé như cháu nghe lời từ nhỏ, nếu mẹ cháu kiên trì, cháu liền theo bà ấy đi!"

Mẹ không đồng ý, nhún mày nói: "Theo mẹ, Khả Ý nghe lời là nghe lời, trong xương cũng có cố chấp. Người trẻ tuổi tự nhiên có suy nghĩ của chính mình, không cần mọi chuyện đều nghe thế hệ trước. Tuy nói thế hệ trước có kinh nghiệm phong phú, nhưng cuộc sống này vẫn là của mình, lựa chọn như thế nào, vẫn căn cứ từ mấy suy nghĩ và sở thích của mình để quyết định cho thỏa đáng."

Đây là lần đầu tiên có người ủng hộ Vưu Khả Ý, cô cảm kích liếc nhìn mẹ, mẹ nháy mắt mấy cái với cô, dí dõm nắm tay thành tư thế fight-ing, chọc cho cô cười ha ha.

Cậu nâng trán thờ dãi: "Em lớn bao nhiêu rồi, còn giống như một đứa bé chưa trưởng thành."

Mẹ bĩu môi, "Thì sao, ghét bỏ em hả?"

"Anh đâu dám?" Về mặt cậu uất ức, "Không phải đều là em chê anh quá già ư? Anh nào dám ghét bỏ người già."

Mẹ không vui, dùng chiếc đũa gõ gõ chén, "Nói người nào là người già, hả? Hôm nay người ta tròn mười tám, đây chẳng phải là thời gian quý báu ư?"

Cậu chỉ có thể nói thầm nhỏ nhỏ: "Có thể hỏi một câu không, em 18 đã bao nhiêu năm rồi hả?"

Vưu Khả Ý cười đến mức không dừng lại được, một bữa nhao nhao ồn ào, không khí nhẹ nhõm sung sướng.

Sau khi ăn cơm tối xong lại phải đi, cô vẫn còn có chút lưu luyến.

Mẹ muốn tới phòng bếp rửa bát, cậu muốn đưa cô về nhà, lúc cầm chìa khóa xe lên chuẩn bị ra ngoài vẫn không quên hướng về phía trong phòng bếp kêu một câu: "Ai à? Anh nói thiếu nữ xinh đẹp mười tám tuổi này, hôm nay em sinh nhật, bỏ bát xuống đi, ở chỗ đó chờ anh trở về rửa!"

Mẹ đang đeo tạp dề, làm bầm một câu: "Anh mà trở về thì bát cũng sạch, muốn rửa sao đây?"

Cậu chỉ đành phải lại đổi dép vọt vào phòng bếp lần nữa, đoạt lấy tạp dề từ trong tay mẹ, kiên trì nói: "Làm cũng đã làm rồi, chờ anh trở lại dùng cọ thép rửa cũng được! Em vào nhà đắp mặt nạ lên mạng đang hoảng cho anh, hôm nay nghỉ ngơi thật tốt!"

Thật ra thì tất cả đều là chuyện nhỏ rất hằng ngày rất bình thường, ăn cơm rửa bát nói chuyện phiếm nói đùa, nhưng chính chi tiết vụn vặt tràn đầy khói lửa nhân gian như vậy lại làm cho Vưu Khả Ý cảm thấy cực kỳ không thành thật.

Gia đình của cô là gia đình văn hóa, ba là giáo sư đại học, mẹ từ đoàn văn công lui xuống thành chuyên viên dạy múa, bọn họ cũng cứng nhắc mà nghiêm chỉnh, lúc ăn cơm ngay cả nói cũng không nói một câu, từ đầu đến đuôi chỉ yên lặng mà ăn.

Giống như gia đình truyền thống nhất, nấu cơm rửa bát là chức trách của mẹ, sau khi cơm nước xong ba liền phụ trách xem báo một chút, tất cả thói quen cũng không khác ông lão nhiều.

Vưu Khả Ý còn nhớ rõ khi còn bé xem sân khấu kịch《nhà có nam nữ》，cô si mê thích bộ kịch này như vậy, cảm thấy gia đình kia mới phải gia đình trong truyện nhi đồng, tràn đầy ấm áp và tình yêu. Nhưng càng lớn lên mới càng hiểu, thật ra thì đó cũng không phải là truyện nhi đồng, chỉ là cô có không cách nào có được trạng thái như thế.

Cho nên cô đứng ở ngoài cửa lớn nhìn cậu và mẹ, trong lòng vừa ấm áp vừa mất mát.

Lúc đi tới cửa tiểu khu, cậu đến bãi đỗ xe ngằm lấy xe, cô đứng ở ven đường đợi.

Lúc vô cùng nhàm chán, nhìn thấy một chiếc xe taxi màu xanh dương dừng ven đường. Mới đầu chỉ là tùy tiện thoáng nhìn, nhưng lúc cô nhìn thấy người đàn ông ở ghế lái đi xuống thì ngăn ra trong nháy mắt.

Lại là Nghiêm Khuynh.

Anh xuống xe, đi vào cửa hàng tiện lợi ven đường mua bao thuốc, sau đó trở lại trên xe. Hình như bước chân không phải rất ổn, Vưu Khả Ý nghi ngờ anh uống say rồi.

Đúng dịp là vùng này đang tiến hành kiểm tra nồng độ cồn, không đợi Nghiêm Khuynh xuất phát rồi đi, thì có hai cảnh sát giao thông gõ cửa sổ xe của anh một cái, muốn anh tiếp nhận kiểm tra.

Vưu Khả Ý cách anh có mấy chục mét, không nghe được bọn họ đang nói cái gì, nhưng liếc mắt thấy thái độ của Nghiêm Khuynh giống như rất không phối hợp, giọng nói của cảnh sát giao thông rất nhanh lớn lên, thậm chí muốn động thù kéo anh từ trên xe xuống.

Trong lòng cô căng thẳng, bước nhanh đi tới chỗ bọn họ.

Đến gần chút thì rốt cuộc nghe rõ đối thoại của bọn họ. Nghiêm Khuynh không phối hợp kiểm tra, nhưng cảnh sát giao thông đã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc.

Một người cảnh sát giao thông trong đó lạnh lùng nói: "Nếu như anh không xuống, thì đừng trách chúng ta xuống tay nặng!"

Từ đầu đến cuối Nghiêm Khuynh giống như một tên vô lại, mắt lạnh nhìn anh ta, nửa là cười giong nửa là uy hiếp khạc ra năm chữ: "Cậu muốn thử hay không?"

Giọng nói kia chậm rãi, nhưng mà lại lạnh lùng như dao găm bắn ra, trầm thấp có thể phá vỡ màng nhĩ.

Ông trời, rốt cuộc anh uống bao nhiêu rượu mới có thể chống lại cùng cảnh sát giao thông?

Đầu óc Vưu Khả Ý trống rỗng.

Cảnh sát giao thông đâu gặp qua loại tên lưu manh này? Con tức vừa đi lên, mắt thấy sẽ phải động thủ.

Vưu Khả Ý không có thời gian suy nghĩ nhiều, chỉ có thể không chút nghĩ ngợi mà xông tới, kéo cánh tay một người cảnh sát giao thông trong đó lại, "Thật xin lỗi, thật xin lỗi, anh ấy uống nhiều quá!"

Ba người họ quay đầu lại nhìn cô.

Hai mắt cảnh sát giao thông đó nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô, "Tiểu thư, cô là."

"Thật xin lỗi, tôi là bạn." Cô hoàn toàn không có thời gian suy tính, chỉ có thể theo bản năng tìm một cách gọi có khả năng nhất, "Tôi là bạn gái của anh ấy. Anh ấy uống say rồi, tôi vừa mới muốn đi cửa hàng tiện lợi mua cho anh chút thuốc giải rượu, đâu biết anh ấy từ chỗ kể tay lái đến trước mặt tay lái."

Cảnh sát giao thông hơi nghi ngờ nhìn cô, "Nhưng mới vừa rồi chúng tôi không nhìn thấy cô xuống xe."

Một người cảnh sát giao thông khác thấy thái độ cô tốt, giọng nói chậm lại chút, "Tiểu thư, nếu như chuyện này không liên quan với cô, cô đừng nên tiếp tay làm việc xấu nữa."

Vưu Khả Ý tranh thủ thời gian giải thích: "Tôi thật sự không lừa các anh. Bạn trai tôi tên là Nghiêm Khuynh, năm nay hai mươi lăm tuổi, không tin các anh tra bằng lái của anh ấy đi." Nói xong, cô lại móc ra bằng lái của mình từ trong túi tiền, "Đây là của tôi, tôi tên là Vưu Khả Ý, lấy bằng năm trước. Tôi lái xe đặc biệt cẩn thận, hai năm rồi cũng chưa từng bị trừ một điểm nào."

Cô không chỉ giúp Nghiêm Khuynh nói dối, cũng nói dối chuyện của mình.

Trên thực tế, sau khi cô cầm bằng lái thì hoàn toàn không có chạm qua xe, tự nhiên cũng không có gì cơ hội trừ điểm.

Có lẽ thái độ của cô nghiêm chỉnh, lại ra sức cúi đầu xin lỗi, nói cho bọn họ thêm phần toái rồi, hai cảnh sát giao thông tra xét bằng lái của Nghiêm Khuynh, phát hiện Vưu Khả Ý nói thật, cũng không kiên trì muốn kéo Nghiêm Khuynh xuống xe kiểm tra nữa.

Một người trong đó khách khí nói một câu: "Em gái nhỏ là người tốt, biết lễ phép, tính khí không tồi." Liếc nhìn Nghiêm Khuynh, anh ta cười một tiếng, hình như có chút tiếc hận, "Chỉ có điều dường như ánh mắt không tốt lắm."

Cuối cùng Vưu Khả Ý còn kịp liếc mắt nhìn Nghiêm Khuynh, người sau vẫn lười biếng ngồi ở chỗ đó, nghe nói như thế thì ánh mắt khẽ híp một cái, còn là loại giọng điệu nguy hiểm đó, "Cậu có gan nói lại lần nữa!"

Tính khí cảnh sát giao thông kia cũng nóng nảy, lập tức cũng không khách khí, lạnh lùng lặp lại một lần, "Tôi nói một đóa hoa tươi cắm vào trên bãi phân trâu rồi, anh muốn như thế nào?"

Nghiêm Khuynh đưa tay muốn mở cửa xe, Vưu Khả Ý vô cùng sợ hãi, chỉ sợ thêm phần toái, vội vàng đưa tay từ phía bên ngoài cửa sổ vào đè mu bàn tay của anh lại, sau đó quay đầu lại luôn miệng nói xin lỗi: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi, anh ấy uống quá nhiều rồi, bình thường anh ấy không có như vậy. Mong các anh tha thứ một chút, tha thứ một chút."

Cô vừa nói vừa gật đầu nhận sai, quả thật muốn bao nhiêu cung kính thì có bấy nhiêu cung kính.

Hai cảnh sát giao thông cũng không tiện nói gì nữa, nói thăm vài câu, xoay người rời đi.

Cho đến khi bọn họ đi xa chừng 20m, Vưu Khả Ý rốt cuộc thẳng eo lên, không tiếp tục đáng về một mực cung kính.

Cô nghe trong xe truyền đến âm thanh lười biếng: "Thích tay tôi như vậy, thích đến trình độ muốn nắm không buông sao?"

Giống như bị giật điện, cô rút tay về thật nhanh, lui hai bước, sau đó đối mặt với cặp mắt kia.

Không biết uống bao nhiêu rượu, đôi mắt kia luôn tỉnh mịch yên tĩnh giống như ban đêm thế nhưng trở nên sáng sủa xao động không cố định. Ánh đèn đường lóng lánh từ phía phản chiếu ngược ở trong con mắt anh, giống như có ánh lửa đang lóe lên.

Nghiêm Khuynh ngồi ở trong xe, động tác và vẻ mặt đều lười biếng, hoàn toàn không còn đáng vẻ lạnh lùng trong ngày thường nữa, ngược lại mang theo cảm giác có chút đáng vẻ lưu manh. . . . Hoặc là, thật ra thì đây mới thật sự là anh.

Dù sao anh vốn chính là tên côn đồ.

Vưu Khả Ý không có thói quen đối mặt với anh như vậy, đặc biệt lần gặp mặt trước hay là trong cục cảnh sát, cô không cách nào không chế mà nghĩ đến cảnh tượng anh mang công tay bị khóa ở sau cái bàn.

Nghiêm Khuynh như vậy khiến cho cô cảm thấy xa lạ, hoảng hốt.

Cô lại đi lui về sau một bước, nhìn trên đất nhỏ giọng nói: "Anh uống rượu, đừng lái xe, bảo Lục Khải tới đón anh trở về."

Nghiêm Khuynh không nhúc nhích nhìn cô, nhìn đáng vẻ cô không dám nhìn thẳng mình, nhìn cô rốt cuộc cũng không còn bộ dáng gắng phải quần lấy anh như lúc trước, trong nháy mắt ánh mắt hiện lên nhiều loại cảm xúc.

Rượu còn đốt não, cho nên rất nhiều cảm xúc bình thường có thể khắc chế đều lan tràn xảy ra ở thời khắc này.

Anh nghe thấy mình mỉm cười hỏi cô: "Thế nào, rốt cuộc bắt đầu sợ tôi?"

"." Vưu Khả Ý không lên tiếng.

Anh rút một điều thuốc ra ngoài, đưa vào trong miệng, sau đó đề cái bật lửa xuống, hít sâu một cái, châm thuốc. Sương trắng từ trong miệng tràn ra trong nháy mắt, anh nhìn thấy Vưu Khả Ý ngẩng đầu nhìn anh một cái.

Cũng chỉ là một cái, rất ngắn ngủi, sau đó liền dời tầm mắt đi.

Bởi vì men say phía trên, anh không kịp bắt được trong ánh mắt đó rốt cuộc có chứa cảm xúc như thế nào, nhưng dĩ nhiên trong lòng đã nổi lên nhiều suy đoán.

Có lẽ là khinh bỉ, là thất vọng, là chán ghét, là rốt cuộc đã biết rõ anh, cũng là buông lỏng —— nhẹ nhàng biết rõ anh cũng liền ý nghĩa không còn kích động tiếp tục dừng lại ở bên cạnh vừa nguy hiểm vừa xa lạ của anh.

Anh dùng tay vuốt vuốt điều thuốc, lạnh nhạt hỏi cô: "Tại sao giúp tôi?"

Tại sao giúp anh?

Vấn đề này, Vưu Khả Ý cũng muốn hỏi mình.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, khói mù rõ ràng rất ít rất mỏng manh, rồi lại giống như dày đặc đến gần trong gang tấc cũng không thấy rõ người trước mắt.

Cô nhớ lại vài ngày trước đó, khi đó cô kiên định tin tưởng Nghiêm Khuynh là một người có tuổi thơ bất hạnh như vậy, anh trải qua những ngày đen tối là có nỗi khổ tâm, là hành động không thể tránh được, mà trên thực tế anh phải có một tâm hồn dịu dàng nhạy cảm, linh hồn sạch sẽ mà tốt đẹp.

Kết quả thế nào?

Mấy ngày ngắn ngủn, hình như anh thật sự chứng minh những lời nói mà anh từng nói với cô ở trong tòa chung cư tại phía Bắc thành phố.

Thật ra thì cho tới bây giờ cô vẫn không biết rõ anh.

Cô nhìn thấy Nghiêm Khuynh nhưng cũng chỉ là nhân vật do cô tưởng tượng ra, là một mình cô tình nguyện vẽ ra truyện cổ tích đẹp đẽ. Anh thật sự chính là một tên lưu manh, một tên côn đồ bản thủ không chịu nổi, không có tương lai.

Cứ cách khói mù như vậy, cô và Nghiêm Khuynh im lặng nhìn nhau thật lâu, sau đó nghe cậu gọi cô ở cách đó không xa, thì ra cậu vừa ló đầu ra khỏi cửa sổ gọi cô vừa lái xe chạy ra ngoài bãi đậu xe: "Khả Ý, cháu ở đây nói chuyện cùng ai vậy?"

Cô cuống quýt quay đầu lại, đáp lại một tiếng: "Cháu lập tức tới đây!"

Sau đó quay đầu lại nhìn Nghiêm Khuynh lần nữa, cô vẫn dặn dò một câu: "Anh rất say, đừng lái xe, nhớ thông báo cho Lục Khải!"

Tiếp theo liền chạy một mạch, lên xe của cậu.

Cậu rất nhanh lái xe rời đi, cô nhìn mặt mũi Nghiêm Khuynh mơ hồ ngồi ở trong xe taxi màu xanh dương đó từ trong gương chiếu hậu, suy nghĩ một chút, vẫn lấy điện thoại đi động ra, kéo số điện thoại của Lục Khải từ trong danh sách đen ra ngoài, sau đó gửi một cái tin nhắn qua.

"Nghiêm Khuynh ở bên ngoài cửa hàng tiện lợi đường 7-11 khu Nam Hoa, uống nhiều rượu, không thể lái xe. Bây giờ anh tới đón anh ấy đi, đừng để cho anh ấy xảy ra chuyện."

Trong quá trình gửi tin nhắn, cậu hỏi cô: "Mới vừa rồi đang nói chuyện cùng ai vậy? Sao đứng không nhúc nhích ở trước xe người ta vậy? Người quen à?"

Cô dừng một chút, nhấn nút gửi đi, sau đó cất điện thoại đi động về trong túi, lắc đầu một cái.

"Không biết."

Cô không nói dối.

Bởi vì Nghiêm Khuynh này, thời gian ở chung càng dài, ấn tượng đối với anh lại càng mơ hồ. Cô càng ngày càng không nhận ra anh, có lẽ có một ngày thật sự sẽ hoàn toàn không nhớ ra được anh đã từng có dáng vẻ dịu dàng.

Như vậy cũng tốt.

Như vậy cũng tốt.

Cô dùng đầu ngón tay đưa qua đưa lại trên màn hình di động lạnh lẽo, tâm cũng lạnh theo.

Những ám áp kia đã từng đi qua cô trong nháy mắt, thật sự sẽ phải biến mất không thấy như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Cứ như vậy lại qua mấy ngày, có lúc số mạng dường như cũng rất huyền diệu, đi qua 21 năm cũng chưa từng có xuất hiện cùng một lúc, mà một khi quen biết về sau, giống như thế giới vô cùng nhỏ, tới tới lui lui cũng sẽ gặp phải đối phương.

Vưu Khả Ý không nghĩ tới mình sẽ lại nhìn thấy Nghiêm Khuynh ở KTV một lần nữa.

Chuyện là như vậy.

Chuyện tình hạnh phúc của Lục Đồng hạ màn, Phùng phu nhân tự mình đến đại học C gửi lá thư, nói rõ ban đầu tranh chấp chỉ là một hiểu lầm. Tất cả nguyên nhân bên trong chỉ có người trong cuộc rõ ràng, Vưu Khả Ý chưa từng hỏi.

Lục Đồng bắt đầu lên lớp ở đại học C một lần nữa, lời đồn đại bị đánh lui trong nháy mắt, cô ấy ngẩng đầu ưỡn ngực, mắt nhìn thẳng, nói bóng nói gió cũng từ từ bình thường.

Cô ấy là cán bộ hội học sinh, người quen biết nhiều, tới thứ sáu thét một đám người, hùng hùng hổ hổ chạy đến KTV nổi danh ở trong thành phố ca hát, Vưu Khả Ý tự nhiên cũng bị kéo theo.

Những người đó hơn phân nửa là cán bộ hội học sinh của trường học, không ít chủ tịch học viện cũng tới.

Lục Đồng cố ý sắp xếp chủ tịch học viện âm nhạc ở bên cạnh Vưu Khả Ý, còn nháy mắt ra hiệu lên tiếng chào: "Vưu Khả Ý nhà em là một em gái dịu dàng tiêu chuẩn, thân thể mềm mại tính tình đáng yêu. Cho anh một cơ hội ngồi kế bên em gái dễ thương, anh phải chăm sóc cô ấy thật tốt cho em!"

Vưu Khả Ý rất lúng túng, tính tình nam sinh bên cạnh lại cởi mở, lập tức cũng không xấu hổ, cười híp mắt liếc nhìn cô một cái, "Vậy thì tốt quá, anh nhất định cố gắng, tranh thủ không làm nhục sứ mạng."

Là một nam sinh tính tình rất tốt rất nổi bật, tên là Trịnh Gia Viêm, toàn bộ quá trình cũng chăm sóc cô nhiều hơn. Không hổ là người làm chủ tịch, làm việc trầm ổn lại tự nhiên, cũng không làm người ta cảm thấy đột ngột hoặc vô cùng ân cần.

Vưu Khả Ý không biết nhiều về những người này, cũng không thường tới nơi này, có chút thận trọng.

Trịnh Gia Viêm khích lệ cô hát nhiều lần, cô đều lắc đầu, "Em hát không dễ nghe."

Trịnh Gia Viêm rõ ràng không tin, vô cùng bình tĩnh cười nói: "Anh nghe em nói chuyện cũng biết em hát có dễ nghe hay không, điểm này đừng gạt anh."

Cô chỉ cười không nói.

Sau lại Trịnh Gia Viêm chọn bài 《 Lúm đồng tiền nhỏ 》，còn ưu tiên hát đôi nữa, Lục Đồng giống như đã thông đồng với anh ta, lập tức dâng cao hăng hái mà đưa micro cho Vu Khả Ý, "Ai ai? Mình nói cậu, làm gì mà vẫn ngồi không ca hát như vậy hả? Nhanh nhanh nhanh, hát một bài!"

Toàn trường cũng bắt đầu ồn ào lên, tiếng huýt sáo không ngừng.

Vu Khả Ý lập tức bị biến thành tay chân luống cuống, lắc đầu từ chối đều vô dụng, Lục Đồng nhất quyết không tha mà nhét micro vào trong tay cô.

"Làm gì vậy? Hôm nay nhiều người quen nhìn như vậy, cậu cũng đừng làm mình mất mặt!" Lục Đồng thô bạo chỉ huy Trịnh Gia Viêm, "Hát cho em! Khả Ý nhà em là một cảnh hoa của học viện múa, không biết bao nhiêu người đứng xếp hàng chờ hát tình ca với cô ấy đây!"

Tất cả mọi người đang nhìn cô, Vu Khả Ý dùng một chút, thấy rõ nếu như tiếp tục nhún nhún nhỏ nhỏ không phối hợp, vậy thì thật sự quá hẹp hòi, vì vậy cũng không từ chối nữa, đứng dậy.

Trịnh Gia Viêm bắt đầu hát, ánh mắt thỉnh thoảng rơi vào trên người cô, khóe mắt mỉm cười, khóe môi cong cong.

Bình tĩnh mà xem xét, giọng của anh ta rất tốt, dáng dấp nhìn cũng đẹp mắt, cũng coi là nam sinh ưu tú.

Nhưng Vu Khả Ý nghe giọng của anh, nhìn anh ta xoay đầu lại khóe môi cong cong nhìn mình, trong đầu chợt hiện ra một người khác.

Giọng người kia trầm thấp nghe cảm động, giống như đàn cello du dương, tấu lên chương nhạc lắng lờ. Ánh mắt của anh không như Trịnh Gia Viêm, thẳng thắn không giữ lại chút nào giống như ánh mặt trời, lại càng thành thật chất phác sâu sắc hơn, giống như đựng đưa ly rượu đỏ, tản ra hơi thở mê người.

Anh cười không quá đáng yêu, luôn là đáng vẻ lạnh lẽo, nhưng khi anh cười lên ——

Khi anh cười lên, giống như đỉnh núi cao quanh năm tuyết đọng không thay đổi cũng đột nhiên hòa tan, sưởi ấm thành một dòng suối trong suốt lắng lờ.

Đến phiên cô, cô há miệng, cuối cùng một tay lại vẫn lấy micro nhét trả lại cho Lục Đồng, vội vàng để lại một câu: "Thật xin lỗi, mình đi toilet."

Sau đó tông cửa xông ra.

Cô đi nhanh vào hành lang cuối toilet, dùng nước lạnh rửa mặt, sau đó nhìn mình trong gương

Trong gương cô gái mở cặp mắt mờ mờ, trong ánh mắt nhẹ nhàng di chuyển là tình cảm và luống cuống mà lúc trước chưa từng có.

Giờ khắc này, cô giống như bị buộc nhận rõ một sự thật.

Nghiêm Khuynh.

Người đàn ông kia bị cô khắc vũng vàng ở trong lòng, dù biết rõ anh không phải người tốt, dù anh đẩy cô ra một lần lại một lần, cô vẫn ngu xuẩn không để ý chút nào mà nhớ anh.

Có lẽ bắt đầu từ khoảnh khắc anh lững thững mà đến từ trong màn mưa, có lẽ bắt đầu từ khoảnh khắc anh ngồi ở trước đèn đặt dưới đất hút thuốc lá, có lẽ bắt đầu từ khoảnh khắc anh đưa cô đến trạm xe, đứng ở trong đám người yên lặng nhìn cô ấy là bắt đầu, có lẽ. Quá nhiều khả năng, quá nhiều thời gian ngừng lại kể ra tâm động.

Cũng ngay ở thời khắc như vậy, cô chợt nghe thấy âm thanh trầm thấp du dương y hệt như đàn cello.

"Sau khi ới có khá hơn không?" Ngữ điệu ôn hòa trầm tĩnh, trước sau như một làm người ta cảm thấy an tâm bội lần.

Mới đầu Vu Khả Ý còn tưởng rằng đây là nhớ nhưng quá độ nên xuất hiện nghe nhầm, bởi vì làm sao cô có thể đi tới chỗ nào cũng gặp người kia? Song khi cô nhìn thấy hai người từ trong nhà vệ sinh nữ ra ngoài thì rốt cuộc hoàn toàn giật mình ngay tại chỗ.

Người một giây trước vẫn còn chỉ tồn tại ở trong đầu cô, giờ phút này đang đỡ một người phụ nữ trang điểm tinh xảo đẩy cửa đi ra ngoài. Người phụ nữ mặc áo khoác ngoài màu hồng da thô, vóc người thon dài đẹp mắt, mặt mũi xinh đẹp, nhưng bộ dáng say khướt, cả người gần như đều phủ trên người anh.

Mà Nghiêm Khuynh giống như con cái quý tộc ưu nhã, mặc áo khoác ngoài màu tro thuốc lá nhìn quen mắt, cẩn thận dịu dàng ôm người phụ nữ ở trong ngực, trong ánh mắt có ánh sáng nhỏ vun chậm rãi chảy xuôi.

Vu Khả Ý nhếch nhác đứng ở nơi đó, bị cảnh tượng như vậy giết trở tay không kịp.

Trên mặt cô vẫn còn giọt nước, lạnh lẽo thấu xương, nhưng có một góc xa xôi trong thân thể giống như càng khó chịu càng lạnh hơn.

Nghiêm Khuynh lơ đãng ngẩng đầu lên, vừa vận đối diện với tầm mắt cô, ánh mắt hơi khựng lại. Cô cho là anh sẽ nói chút gì, nhưng anh chỉ nhẹ nhàng

đòi ánh mắt đi, sau đó đỡ người phụ nữ kia và gấp thoáng qua cô.

Giống như vô số lần ngày trước, ánh mắt của anh nhẹ nhàng như không, giống như cô cũng chỉ là một người xa lạ không đáng nhìn nhiều.

Cô nghe anh nói với người trong ngực: "Không biết uống rượu cũng không cần cật lực."

Là giọng nói bình tĩnh ung dung trước sau như một, lại bởi vì từng nghe âm thanh như vậy nhiều lần lắm, cô có phân biệt thể rõ ràng ra được dịu dàng và quan tâm ẩn nấp ở dưới câu chữ nhìn như không sóng không gió như vậy.

Khi ở nhà anh thì cô vội vã muốn đi Huyện Dương tìm Lục Đồng, anh khẽ nhủ mà nhìn cô, nhỏ giọng nói: "Chân của cô còn chưa khô."

Ở trạm xe, khi anh nhét bình hồng trà ấm áp vào trong tay của cô, anh nói "Cầm đi, đi đường cẩn thận".

Ở trong hành lang bên ngoài Tam Hoàn, anh mang cô đi từ trong tay đám người kia thì anh khoác áo khoác ngoài lên trên người cô, nhỏ giọng hỏi câu: "Không sao chứ?"

Lúc đưa cô vào taxi thì anh cúi người tới nhìn vào trong mắt cô, nghiêm túc nói: "Cô yên tâm, tôi không có việc gì."

Những hình ảnh lộn xộn chợt lóe lên từ trong óc, hình như cô rất cuộc hiểu rõ tại sao mình nhớ mãi không quên đối với một người đàn ông vừa xa lạ vừa nguy hiểm như vậy rồi.

Dịu dàng của anh không phải trong cuộc sống sáng sủa đầy ánh mặt trời ấm áp, không phải người trong ngày xuân ấm áp gió mát, thậm chí không phải ngôn ngữ đáng để dùng phác họa màu sắc tốt đẹp. Anh chỉ nói những lời ít mà ý nhiều kia, lời nói không lộ ra dấu vết, nhưng chữ chữ câu câu đều giống như đang cầm một khối như băng tuyết của tâm tư đi tới trước mặt cô.

Anh quan tâm cô.

Anh nghiêm túc nhìn cô.

Đó là một loại dịu dàng khác cốt đến mức tận cùng, không có buồn phiền miên, rồi lại đi sâu tận xương tủy, làm từ đó người ta cũng cảm thấy vô vị từ trong tủy đối với những dịu dàng khác.

Vưu Khả Ý đứng tại chỗ không nhúc nhích, từ trong gương nhìn hai người kia ôm nhau đi.

Bọn họ vòng qua khúc cong, biến mất ở trong tầm mắt của cô, bóng người trên đất thành đôi, lung la lung lay thành sóng gợn trên mặt nước, cuối cùng dần dần trở nên yên ả.

Chất lỏng ướt nhẹp lăn xuống từ trên mặt, cô đột nhiên có chút phân biệt không rõ những giọt nước trong suốt kia đến từ nơi nào, là giọt nước trên hai gò má lạnh lẽo, hay là trong hốc mắt nóng bỏng.

Đây là thời khắc khác người nhất trong cuộc đời.

Bởi vì lúc cô rất cuộc ý thức được tâm tình khi thích mình của anh nhưng cũng đồng thời hiểu mình không có được cũng đã bỏ lỡ tình cảm.

Cô ngơ ngác nhìn bản thân nhếch nhác trong gương, lại nhìn thấy một người khác xuất hiện bên cạnh gương.

Trịnh Gia Viêm đứng ở bên ngoài toilet nhìn cô, vẻ mặt từ đây áp ý cười ban đầu biến thành kinh ngạc, anh ta thu lại vẻ mặt, kêu cô một tiếng: "Khả Ý?"

Cuối cùng cô phục hồi tinh thần lại, lau mặt loạn xạ một cái, miễn cưỡng lộ ra một nụ cười, "Gi vậy, trong phòng bao quá ngột ngạt, em tới rửa mặt."

Trịnh Gia Viêm nhìn cô chốc lát, không lên tiếng, từ trong túi lấy ra một túi khăn giấy, rút ra đưa cho cô.

"Cám ơn." Vưu Khả Ý cúi đầu đi tới bên cạnh anh ta, vừa lau giọt nước trên mặt, vừa nhỏ giọng nói, "Đi thôi, trở về thôi."

Cô đoán thật ra thì nét mặt vừa rồi của mình đã bại lộ tất cả, trừ phi Trịnh Gia Viêm là người ngu, nếu không sẽ không không nhìn ra những thứ trong mắt cô có thể được gọi là tan nát cõi lòng hoặc là đau lòng muốn chết.

Nhưng khi nhìn ra thì thế nào đây? Hiện tại cô cũng tự lo không xong, chẳng lẽ còn có ý định để ý người ta nhìn cô như thế nào?

Cô cúi đầu vội vã đi về phía phòng bao, mánh khoé lại bị người một phát bắt được, nhất thời toàn thân cứng đờ.

"Vưu Khả Ý." Nam sinh sau lưng rất bất đắc dĩ kéo cô xoay người đi, cúi đầu xuống nhìn vào trong mắt cô ở trên hành lang dài mờ nhạt, sau đó cầm lấy khăn giấy từ trong tay cô, dịu dàng lau nước mắt thay cô, "Mang gương mặt hoa trở về, muốn cho mọi người tưởng tôi ăn hiếp em sao?"

Quá gần.

Cô nghiêng nghiêng đầu, không nhìn được lui về phía sau hai bước, muốn kéo khoảng cách gần đến mặt mờ ra.

Nhưng Trịnh Gia Viêm cầm tay của cô rất chặt, không cho cô trốn tránh. Anh ta dùng khăn giấy mang đi nước mắt của cô từng chút từng chút, sau đó thờ dài, "Làm gì? Anh cũng không phải quái thú, dù gì đường đường là một gốc cỏ học viện âm nhạc, coi như phản đối lòng anh sinh tình yêu, cũng không cần phải trốn chạy không cho mặt mũi như vậy chứ?"

Nhìn đáng về anh ta u oán, cô lại không nhìn được cười.

Cảm xúc chó má gì? Khi thì khóc khi lại cười.

Cô lại tồn tại loại ý nghĩ trốn chạy như vậy. Thì thế nào đây? Nhưng mà cô ý thức được mình thích một người, chẳng qua chính là còn chưa bắt đầu yêu cũng đã thất tình, vậy thì có cái gì lớn lao hả?

Cả đời ai mà chưa từng yêu mấy người không nên yêu?

Hơn nữa cô đối với Nghiêm Khuynh vốn còn chưa nói tới yêu.

Cô còn trẻ như vậy, cô còn có rất nhiều rất nhiều thời giờ đẹp đẽ, tại sao không dùng tâm tư ở trên một người đáng để gửi gắm tình cảm?

Cô định ngẩng đầu nhìn Trịnh Gia Viêm, không hề trốn tránh nữa.

Trịnh Gia Viêm nhú mày, "Không chạy?"

"Không chạy."

"Không sợ tôi ăn em?"

"Ai ăn ai còn chưa xác định." Cô đáp lại hùng hồn, hùng dũng oai vệ khí thế bùng bùng.

Trịnh Gia Viêm đột nhiên hơi ngậy ngấn cả người.

Anh đã sớm đã nghe qua tên tuổi Vu Khả Ý vô số lần từ chỗ Lục Đồng, mới đầu là cảm thấy dưới một tên tuổi thơm ngào ngạt như vậy, có lẽ cũng có một trái tim dịu dàng, sau đó Lục Đồng mời mọc mình đến quan sát kiểm tra hàng tháng mà học viện múa tổ chức thành hội diễn loại nhỏ mỗi tháng, ngồi ở trong góc nhìn cô gái trên đài nghiêm túc khiêu vũ.

Không nói được đối với Vu Khả Ý có tính là thích hay không, nhưng nếu như có cơ hội, anh cũng muốn đến gần một chút.

Nhưng dưới mắt, cô gái dịu dàng xấu hổ đột nhiên ngẩng đầu nhìn anh, trong ánh mắt có một loại dũng cảm khác, anh lại thật sự có mấy phản động lòng như vậy.

Trịnh Gia Viêm bật cười nghẹn ngào, "Như vậy, tiểu thư ăn thịt người, xin hỏi cô gặp phải việc phiền lòng gì sao? Có muốn tạm thời coi tiểu nhân thành thùng rác, cái máng nôn ... hay không?"

Vu Khả Ý cũng cười ra tiếng, mắng câu "Bệnh thần kinh", sau đó xoay người đi về phía phòng bao, "Trở về hát á!"

"Hát cái gì?" Anh ta đi theo.

"《 Lúm đồng tiền nhỏ 》, có hát hay không?"

"Ái? Nhưng mới vừa rồi cô đi mất, Lục Đồng và tôi đã hát một lần."

"Đừng dài dòng, một câu nói, hát hay không hát?"

"Hát hát hát!"

.

Này bóng dáng một đôi trẻ tuổi rất nhanh biến mất ở trong hành lang dài.

Mà đôi thành nơi một đầu khúc quanh, đèn mờ nhạt trên tường kéo dài bóng người thành mơ hồ không rõ, giống như thờ dài rơi đầy đất, nói không tí mĩ.

Người đàn ông kia đứng ở bên tường, chậm rãi tựa ở trên tường, đốt một điếu thuốc, đưa tới trong miệng hít sâu một cái, phun ra vài luồng khói trắng.

Ánh mắt của anh bình tĩnh xa xăm, rồi lại giống như gió bão tiến đến phía trước biển rộng, tràn đầy sóng động kinh hoàng.

Nên trách ai được?

Trách cô thoát ra quá nhanh, hay cô động lòng không đủ sâu?

Nói cho cùng, là chính bản thân anh tự tay đẩy cô ra, làm sao có thể trách cô?

Anh nhắm mắt dựa vào trên vách tường, thời gian rất lâu cũng chưa từng nhúc nhích qua.

Cho đến khi phòng bao bên cạnh đột nhiên bị người mở ra, người phụ nữ trang điểm tình xảo say khướt dựa ở cạnh cửa hỏi anh: "Này, Nghiêm Khuynh, cho anh cơ hội bồi tôi, anh bồi chính là như vậy hay sao? Anh có biết lão Phuong cho tôi bao nhiêu chỗ tốt hay không? Tôi chỉ để mắt anh, mới cho anh cơ hội lôi kéo tôi. Nếu anh không biết tốt xấu, tôi không giúp anh nữa!"

Nghiêm Khuynh mở mắt ra lần nữa, ném điều thuốc trong miệng xuống đất, một cước đạp tắt.

Ánh mắt của anh lại khôi phục như trước, lạnh lùng, không mang theo một chút tình cảm, u ám tối tăm giống như hang động thăm thẳm. Anh nghiêng đầu yên lặng nhìn người phụ nữ kia, sau đó về mặt bình tĩnh nói câu: "Cút."

Người phụ nữ kia thay đổi sắc mặt trong nháy mắt, "Anh nói cái gì?"

"Không nghe được sao?" Anh đến gần một bước, từ trên cao nhìn xuống nhìn vào trong mắt cô ta, giọng nói uy nghiêm lặp lại một lần nữa, "Tôi bảo cô cút."

"Anh! Anh quả thật không biết điều!" Người phụ nữ kêu the thé, một cái tát đánh vào trên mặt anh, sau đó hung hăng đụng phải anh, lướt qua nhau, cô ta quay đầu lại chỉ vào Nghiêm Khuynh, nói từng câu từng chữ, "Tôi sẽ khiến anh hối hận! Kê điên!"

Móng tay người phụ nữ rất dài, để lại dấu đỏ thật dài ở trên mặt anh.

Anh dùng tay nhẹ nhàng sờ dọc theo những vết cắt kia, khoe môi lại càng lên cao hơn, cong thành đường cong đẹp mắt.

Kê điên?

Ai nói không phải chứ?

Sống lâu như vậy, đánh đánh giết giết một đường tới đây, tất cả mọi người coi anh là kẻ điên không sợ trời không sợ đất. Anh không muốn gì, cũng không có gì lo lắng, dù cho ngày mai chết rồi, cũng chết mãn nguyện không hề vương bận.

Nhưng bây giờ, anh chợt ném được tư vị bỏ lỡ.

Anh nghiêng đầu nhìn phương hướng Vuur Khả Ý biến mất, ánh mắt đen tối không rõ, sóng lớn bắt đầu khởi động.

Anh giống như đã ngửi thấy một loại mùi vị được đặt tên là hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Đội đến người tụ năm tụ ba trong phòng bao ra khỏi KTV thì đã là mười hai giờ khuya rồi.

Bởi vì tâm tình Vuur Khả Ý không tốt, đánh bạo uống hai ly bia, kết quả tư lượng không tốt lắm, đi bộ cũng có tình đảo, say lao đảo. Lục Đồng đỡ cô một hồi, sau khi xuống thang máy thì thật sự đỡ không được, dứt khoát giao cô cho Trịnh Gia Viêm.

"Ừ, anh tới."

Đây quả thực là gãi đúng chỗ ngứa.

Trịnh Gia Viêm cẩn thận đỡ Vuur Khả Ý từng li từng tí, nhỏ giọng hỏi câu: "Em làm sao vậy? Đầu choáng váng hay không?"

"Đầu chỉ là choáng váng đầu? Quả thật cũng sắp say khướt rồi!" Lục Đồng tức giận nói, "Trước kia cũng không uống rượu, khuyên như thế nào đều nói từ nhỏ mẹ giáo dục cô ấy rằng con gái không thể uống rượu bữa bãi ở bên ngoài, kết quả hôm nay không ai khuyên, cô ấy tốt rồi, tự chuốc say chính mình."

Vuur Khả Ý tùy tiện phát tay một cái, "Nói bậy! Người nào say? Mình rất tỉnh táo!"

Để chứng minh bản thân còn tỉnh táo, cô đẩy Trịnh Gia Viêm ra, đi hai bước sang bên cạnh, trong miệng la hét: "Thấy rõ, mình còn có thể đi thẳng nữa!"

Vậy mà cô đi thẳng ở đâu? Nói là hình s cũng coi như khích lệ cô rồi.

Mắt thấy không đi hơn mấy bước, trọng tâm của cô chột không vững, thân thể nghiêng sang bên cạnh giống như sắp ngã xuống.

Dưới đèn đường trong taxi màu xanh dương, người đàn ông kia không chút nghĩ ngợi liền đẩy cửa đi ra ngoài, vậy mà cuối cùng khoảng cách mười mấy bước vẫn xa chút. Anh mới bước một cái chân ra khỏi cửa xe, đã nhìn thấy nam sinh đó đi mấy bước tới bên cạnh Vuur Khả Ý, thuận tay kéo cô lên.

Lòng Trịnh Gia Viêm vẫn còn sợ hãi nói: "Được rồi được rồi, em không cần đi, anh đỡ em là được rồi, đừng lộn xộn."

Vuur Khả Ý không vui vừa rút tay về vừa lầm bầm: "Làm gì vậy, mẹ từng nói nam nữ thụ thụ bất thân."

Say rượu bí ti chọc cười một nhóm người, tất cả mọi người hi hi ha ha.

Mà dưới đèn đường, người đàn ông kia cứng chốc lát, lại từ từ thu hồi chân, đóng cửa xe lại, ngồi xuống lần nữa.

Anh dựa đầu ở trên ghế ngồi, tìm kiếm điều thuốc từ trong túi ra ngoài, hình như bật lửa không còn ga, bật liên tục mấy lần cũng không cháy. Anh mắng câu thô tục, hung hăng ném cái bật lửa màu bạc ra ngoài cửa sổ, sau đó ngay cả điều thuốc cần trong miệng cũng bị anh vò thành một cục.

Anh nghiêng đầu, không nhúc nhích nhìn ánh sáng bên ngoài, nhìn chỗ cách mười mấy bước có một đôi bóng người ôm nhau, mi tâm nhăn gay gắt, ánh mắt cũng mang theo chút nóng nảy tàn bạo.

Sau đó Vuur Khả Ý bên kia, Lục Đồng và mấy người xưa nay quen làm lãnh đạo sắp xếp thuê xe chạy bằng bình điện cho mọi người ngồi, đám người lập tức giải tán, kết quả cũng chỉ còn lại có bốn người.

Lục Đồng liếc nhìn Trịnh Gia Viêm, lại nhìn Vuur Khả Ý, suy nghĩ một chút, vẫn quyết định tin tưởng Trịnh Gia Viêm, vì vậy vỗ vỗ bờ vai của anh ta: "Như vậy, anh thuê xe đưa Khả Ý trở về, em đi xe điện của Lý Nguyên trở về."

Cô trở mình một cái leo lên chỗ ngồi phía sau xe điện, quay đầu lại rống lên một câu về phía hai người: "Này, trước hoa dưới trăng bóng người thành đôi, hai người nói tình nói yêu còn thiếu không nhiều lắm, đừng quá mức nhé! Trịnh Gia Viêm anh kiềm chế một chút cho em, đừng ăn hiếp Khả Ý nhà em, nghe không?"

Một câu cuối cùng là cười ha ha nói ra được, mang một ít ý tứ nháy mắt ra hiệu, muốn anh ta nắm chặt cơ hội, mắt rồi sẽ không trở lại.

Trịnh Gia Viêm dờ khóc dờ cười bảo cô ấy cút nhanh lên đi, sau đó quay đầu lại nhìn tiểu thư quý say đứng cũng đứng không vững. Trong lòng đột nhiên lại có mấy phần vui sướng.

Lục Đồng và Vuur Khả Ý là bạn bè tốt nhất, cô ấy cũng ngầm cho phép, vậy có lẽ. Hai người có mấy phần cơ hội như vậy chứ?

Anh cúi đầu xuống kéo Vuur Khả Ý, nhẹ nhàng nói: "Đến bên lề đường thuê xe thôi."

Vừa ngẩng đầu, vừa vận nhìn thấy xe taxi màu xanh dương dưới đèn đường, vì vậy không chút nghĩ ngợi vẫy vẫy tay, "Bác tài, đi không?"

Kỳ quái, người trong xe cách cự ly không gần không xa nhìn anh ta một cái, ánh mắt kia lạnh lùng giống như dao găm, chỉ tiếp xúc một cái liền làm trái tim có chút lạnh lẽo.

Trịnh Gia Viêm hơi buồn bực, anh hỏi thuê xe mà thôi, không đi thì không đi, sao tài xế còn dùng một loại ánh mắt hận không thể lóc từng miếng thịt lẳng trì anh?

Anh chỉ đỡ Vuur Khả Ý vừa đứng bên lề đường, vừa vận nhìn thấy có xe trống đã tới, vì vậy chăm sóc giúp Vuur Khả Ý lên xe.

Rất nhanh, xe taxi ven đường mở ra, dưới đèn người kia cũng khởi động xe, không nói một lời mà đi theo.

Một ngọn tiếp một ngọn đèn trên lối đi bộ thoáng qua thật nhanh ngoài cửa sổ, ban đêm đèn đuốc sáng trưng, trong mắt của anh cũng chỉ có chiếc xe phía trước. Quang cảnh bên trong xe cũng không ở trong phạm vi tầm mắt của anh, nhưng trong đầu anh thoáng hiện qua từng hình ảnh đều giống như nói rõ ràng cho anh biết cái gì.

Người nam sinh kia thân mật đỡ cô, cánh tay nắm ở hông của cô.

Cô uống đến say khướt, không có ý thức gì, nếu như lúc này cậu ta muốn làm gì với cô, quả thật quá dễ dàng.

Có lẽ cô giống như lúc vừa mới tỉnh ngủ, mắt khẽ nhắm lại, giống như một con mèo nhỏ không phòng bị chút nào. Khi cô mơ hồ nhìn như vậy, lòng dạ cũng hơn nửa cũng mềm mại xuống trong một nháy mắt, hận không thể móc cả trái tim cho cô.

Quá nhiều suy nghĩ nặng nề không chịu nổi, trái tim cũng chỉ là thứ vô cùng yếu ớt, lập tức sẽ không chịu nổi sức nặng của ghen tỵ.

Anh gắt gao cầm tay lái, đốt ngón tay dùng sức đến trắng bệch.

Mà đôi nam nữ kia thật vất vả vào được khu nhà, nhưng nam cũng chậm chạp không hề rời đi.

Bọn họ đứng ở trước cửa khu nhà, nam sinh hỏi nữ sinh: "Chìa khóa của em ở đâu? Anh mở cửa giúp em."

Nữ sinh mơ mơ màng màng sờ soạng ở trong túi áo một hồi: "Ai? Ai? Ở đây. Đang ở đâu?"

Nam sinh buồn cười đỡ cô lại bắt đầu lảo đảo, "Được rồi được rồi, anh tới tìm giúp em."

Tự tay anh ta lục lọi trong túi áo cô, cánh tay khác còn ôm lấy cô thật chặt, sợ cô ngã xuống.

Cô cũng không biết từ chối, cười ngây ngô, còn lăm bằm theo bản năng: "Làm gì vậy, thật là nhột! Ha ha ha."

"Đừng lộn xộn!" Nam sinh đề bả vai của cô lại, "Lộn xộn nữa là tìm không ra chìa khóa!"

Bọn họ hi hi ha ha đứng ở trước khu nhà, lăm tất cả giống như đã thân thiết, bộ dáng giống như những đôi nam nữ trong tình yêu cuồng nhiệt, tràn đầy sức sống thanh xuân rực rỡ.

Mà Nghiêm Khuynh cứ như vậy ngồi ở trong xe nhìn xa xa, ánh mắt giống như biển rộng trong bão, sóng lớn mãnh liệt, cũng chưa từng dừng lại chốc lát.

Biết rõ cô uống say.

Biết rõ cô vốn không phải cô gái tùy tiện như vậy.

Biết rõ cô làm gì cũng không có nửa điểm liên quan với anh.

Nhưng trong lồng ngực giống như bị người bỏ vào một mầm móng cây có gai, được chất dinh dưỡng ghen tỵ đúc thành khu rừng rậm rạp, bỏ đầy trái tim.

Sau đó nhìn anh thấy Trịnh Gia Viêm vừa lấy một tay kéo Vu Khả Ý ngã ra phía sau về trong ngực, ngực của nam sinh và lỗ mũi của nữ sinh vừa vịn kề nhau sít sao.

Vu Khả Ý đau đến rơi lệ, hô to thật là đau.

Về mặt Trịnh Gia Viêm đau lòng cúi đầu xuống nâng mặt của cô, "Thế nào? Đụng vào lỗ mũi? Anh xem một chút."

Khoảng cách gần như vậy, giống như chỉ cần bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu nhiều hơn một chút ý loạn tình mê, bọn họ sẽ hóa thân thành tình nhân khó chia khó phân lúc ly biệt, ôm hôn lẫn nhau.

Đền trước khu nhà rọi bóng dáng bọn họ lay động trên đất, nhìn qua là chặt chẽ không rời, kề nhau gát gao như vậy.

Giờ khắc này, Nghiêm Khuynh rốt cuộc không thể kiềm được.

Anh đột nhiên đẩy cửa xe ra, gần như không chút nghĩ ngợi mà chạy tới trước khu nhà, một tay kéo Vu Khả Ý vào trong ngực.

Trịnh Gia Viêm đang nghĩ có muốn thừa thắng xông lên hôn mỹ nhân say rượu một cái hay không, kết quả vội vàng không kịp đề phòng liền bị người ta đẩy ra. Sức lực người kia to lớn, hại anh ta không có phòng bị lảo đảo lui về sau vài bước.

"Anh làm gì vậy?" Anh ta giật mình hô một tiếng.

Nghiêm Khuynh đứng cách anh ta mấy bước ra, cánh tay túm Vu Khả Ý thật chặt, ánh mắt lạnh như băng nhìn anh ta, sau đó chậm rãi nói một câu: "Cút."

Đây là người thứ hai cút tối hôm nay.

Từ trước đến giờ anh không phải loại người thô lỗ dứt khoát, cho dù tranh chấp địa bàn thì hầu như đều là một dáng vẻ thông dong lười biếng, không thích nói lời ngoan độc với người khác. Nhưng hôm nay, vì nữ sinh say khướt trong ngực, anh giống như nóng nảy không ít, nhiều lần không khống chế được cảm xúc.

"Anh là ai, tại sao anh bảo tôi cút?" Trịnh Gia Viêm giận dữ lớn, bước một bước dài muốn xông lên đoạt Vu Khả Ý lại.

Ánh mắt Nghiêm Khuynh híp lại, lạnh lùng nhìn anh ta, rất có một loại phong thái "có giới liên động thủ", dù sao đang lo không tìm được cơ hội phát tác âm ức bức bối trong ngực ra.

Vu Khả Ý mang theo men say ngẩng lên đầu vừa nhìn, sau đó cười ngây ngô ra tiếng, "Nghiêm, anh Nghiêm hả? Thủ, thủ lĩnh xã hội đen."

Cô cười khúc khích hai tiếng, sau đó thân thể mềm nhũn, té xuống đất.

Nghiêm Khuynh cho rằng cô sắp ngã rồi, đưa tay kéo cô, kết quả đưa đến một nửa mới phát hiện cô cũng chỉ muốn ngồi xồm xuống. Lúc này cũng không còn kịp quan tâm tới Trịnh Gia Viêm nữa, dùng một chút, anh hỏi cô: "Thế nào?"

Nữ sinh say rượu cực kỳ không ổn cứ như vậy ngồi xồm trên mặt đất, cả thân thể đều dựa vào anh, sau đó từ từ vươn tay ra, ôm lấy bắp chân của anh

giống như đứa bé, dùng mặt cọ xát, tiếp đó ngẩng đầu nhìn anh, nói một câu cực kỳ khờ dại: "Ôm bắp đùi!"

"."

"."

Nghiêm Khuynh hoàn toàn mất đi năng lực nói chuyện, mà Trịnh Gia Viêm vẫn còn sững sờ ở nơi đó.

Anh hỏi Nghiêm Khuynh: "Anh...anh là bạn trai cô ấy?"

Nghiêm Khuynh nhìn anh ta một cái, một chữ cũng không nói, trực tiếp kéo Vuư Khả Ý đi về phía cửa tòa nhà mình.

Trịnh Gia Viêm muốn đuổi theo, nhưng trong lúc đó đột nhiên nhìn thấy Vuư Khả Ý say khướt cũng vẫn cố gắng giụa khỏi trong lòng ngực mình lúc trước đột nhiên thay đổi dáng vẻ, giống như đứa bé nghe lời mặc cho người đàn ông kia lôi kéo cô đi về phía đối diện, không khóc không làm khó, ngoan ngoãn làm cho người khác khó có thể tin, anh đuổi theo mấy bước, rốt cuộc cũng dừng bước.

Anh rốt cuộc ý thức được, có lẽ thái độ của cô thật sự nói rõ tất cả.

Đây là lần thứ hai Nghiêm Khuynh đưa Vuư Khả Ý về nhà.

Anh ném cô ở trên ghế sofa, sau đó đến phòng vệ sinh lấy nước lạnh giúp cô rửa mặt, nhưng lúc đi ra lại phát hiện cô đã nằm trên ghế sa lon ngủ thiếp đi.

Anh đứng ở bên bàn trà nhìn cô, nhìn cô giấy cũng không cời liền co rúc ở trên ghế sa lon, đầu tóc rối bời, mi tâm nhú lại, mí mắt giống như cũng có chút sưng.

. Cô từng khóc.

Anh tận mắt nhìn thấy cô cúi đầu đi ra từ phòng vệ sinh của KTV, mà nam sinh đó đưa tay lau nước mắt giúp cô.

Anh ít dám hỏi mình nguyên nhân cô khóc có phải do anh hay không. Một mặt cảm thấy mình như vậy không khỏi quá tự phụ, quá đề ý mình; nhưng một mặt lại đang hỏi mình, rốt cuộc còn phải giả ngu đến lúc nào đây?

Có một loại cảm xúc rất mờ mịt luống cuống chậm rãi leo lên từ trong đáy lòng.

Thế giới của cô đơn thuần vô hại, cho dù có màu sắc, cũng là nhiều màu rực rỡ, mà không giống như anh, thân ở chỗ xã hội phức tạp âm u như vậy.

Nhưng cô không hề có lòng phòng bị, luôn lấy dáng vẻ yếu ớt lại tươi đẹp này xuất hiện ở trong thế giới của anh, khiến cho anh không nhìn được muốn đưa tay ngăn trở những bản thủ đen tối mà mình đã quen, dù là không thể nào, cũng vì cô mà cố gắng chống lên một phần bầu trời nhỏ còn phân biệt ra màu xanh dương như vậy.

Nhưng anh có thể chống đỡ bao lâu đây?

Anh vốn chính là người bản thủ không chịu nổi như vậy, khổ sở nguy trang thành người lương thiện có hiệu quả thật sao?

Anh đứng đó một lúc lâu, sau đó đứng ở trước sofa, đưa tay vén một vài sợi tóc đến phía sau lỗ tai, dùng khăn lông lạnh lau mặt thay cô. Bởi vì ngày trước chưa từng chăm sóc người khác, cũng không biết lau mặt giúp người khác, cho nên động tác anh lau mặt giúp cô cũng không quen thậm chí có mấy phần vụng về.

Mùa đông khắc nghiệt, khăn lông thật lạnh, lạnh lẽo kích thích khiến cô rụt rụt, lo lắng muốn tránh khỏi nguồn gốc kích thích kia. Cô nhắm mắt lại tiện tay bắt một thứ, vừa vịn bắt được áo sơ mi trước ngực anh, phía trên còn mang theo nhiệt độ của người anh.

Sau một khắc, Nghiêm Khuynh còn chưa kịp thu tay lại, đã nhìn thấy cô vững vàng dán lên ngực của anh, da thịt trên mặt và vật liệu áo sơ mi của anh chạm nhau không hề có khoảng cách.

Toàn thân anh cứng đờ.

Nhưng người trong ngực vẫn còn không tự biết, còn lấy tư thế bình thản tiếp tục nhắm mắt ngủ, giống như cuối cùng tìm được một chỗ ấm áp.

Bịch.

Bịch.

Bịch.

Trong phòng yên tĩnh trống trải, anh nghe thấy trong cơ thể truyền tới một tiếng lại một tiếng tim đập.

Giống như đến từ sơn cốc xa xôi, con bướm một lần vỗ cánh dao động vượt qua vạt dậm không khí không thể đo đạc khoảng cách, dấy lên sóng lớn long trời lở đất ở trong lòng của anh.

Anh cúi đầu nhìn gương mặt cô ngủ yên ổn, ánh mắt phức tạp đến mức khó diễn tả bằng lời.

Tư thế thân mật như thế, gần như tiếp xúc không hề có khoảng cách.

Thời khắc như vậy đến tột cùng là sung sướng hay khổ sở đây?

Giống như thời gian qua rất lâu, chân của anh cũng có chút tê dại, nhưng mà người rót cuộc thu hồi lý trí, đẩy tay của cô ra từng chút từng chút, đứng dậy.

Anh tiện tay ném khăn lông ở trên bàn trà, sau đó đi tới trước cửa sổ sát đất, ngồi ở cái ghế gỗ.

Đốt thuốc, nhắm mắt, tựa lưng vào ghế ngồi không nhúc nhích, chỉ ngẫu nhiên nhả ra một luồng khói.

Trong đầu có một âm thanh khác thường nói rõ cho anh biết: Chứa chấp cô ấy, sau đó đưa cô ấy đi, trước mắt chuyện duy nhất có thể làm là thật yên lặng mà hút điếu thuốc, giả vờ như cô hoàn toàn không tồn tại.

Nhưng quanh mình quá mức yên tĩnh, yên tĩnh đến mức tiếng hít thở đều đều của cô vang vọng bên tai quá rõ ràng.

Yên tĩnh đến mức bất kể như thế nào thì âm thanh động lòng kia cũng không lừa gạt được chính anh.

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Người uống rượu say rất khó chăm sóc.

Mỹ nhân say trên ghế sa lon lúc thì lăm bằm một câu khát nước, lúc thì co rút thành một cục nói mình lạnh quá, lúc thì lại xốc chăn hô một tiếng nóng chết người rồi, lúc thì dứt khoát lăn đến phía dưới ghế sa lon, kết quả còn dấn lên sàn nhà lạnh lẽo ngủ tiếp.

Cô ngược lại không ý thức chút nào hăng hái làm bừa, nhưng khổ Nghiêm Khuynh.

Đường đường là một đại ca xã hội đen, thế nhưng trong chớp mắt hóa thân thành bảo mẫu trẻ, lúc thì chạy vào phòng bếp nấu nước, lúc thì đi phòng ngủ cầm chăn đắp lên cho cô, lúc thì thay cô đắp lại chăn bị cô đá xuống trên đất, lúc thì vẽ mặt đầy vạch đen mà vớt cô lên từ trên mặt đất, lúc thì nước sôi rồi, anh lại vội vàng vàng chạy vào phòng bếp đóng nguồn điện.

Nghiêm Khuynh đỡ Vu Khá Ý dậy từ trên ghế salon, một tay ôm ở lưng của cô, một tay bụng ly gốm sứ chỉ có màu trắng trong nhà dứt cô uống nước.

"Há miệng." Âm thanh của anh giống như giọng pháo thấp, ngắn gọn nhưng mạnh mẽ, trầm thấp dễ nghe.

Vu Khá Ý mơ mơ màng màng lăm bằm đôi câu, lại tuyệt không phối hợp, đôi môi còn đóng chặt lại.

Nghiêm Khuynh đưa ly nước tiến tới bên miệng cô, cô lại vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Anh lẳng lặng duy trì tư thế không động này, ánh mắt dừng ở trên bờ môi của cô.

Phòng khách không có mở đèn, chỉ có ánh sáng màu vàng ấm trong phòng bếp không xa không gần soi tới đây.

Mượn chút ánh sáng này, anh nhìn thấy cánh môi cô giống như hai mảnh chồi non nhỏ, màu hồng, tròn bóng tốt đẹp, màu sắc sáng ngời giống như cánh hoa đào đầu xuân.

Quý thần xui khiến, anh chậm rãi uống một hớp nước trong ly nước ấm, sau đó cúi thân mình xuống từng chút từng chút, ngăn chặn miệng của cô.

Cô muốn né tránh theo bản năng, thế nhưng anh lại cạy môi của cô ra, đưa chút nước trắng giống như đột nhiên biến thành mật ngọt tiến vào trong miệng của cô.

Cô không có chút ý thức nào, chỉ có thể bị buộc đón nhận phương thức như thế, nuốt vào những dòng nước kia.

Cặp mắt kia nhắm thật chặt, lông mi khẽ run, giống như chuồn chuồn không ngừng vỗ cánh trên lá sen mùa hè.

Nghiêm Khuynh cứ như vậy nhìn cô, môi và môi kề nhau một hồi lâu, nhưng từ đầu đến cuối không có động tới.

Anh chỉ là một kẻ hèn nhát thôi, không có dũng khí ở cùng nhau, lại lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, ở thời điểm cô uống say mất đi ý thức mà làm chuyện buồn cười như vậy.

Là từ khi nào thì bắt đầu đây? Khi anh nhìn thấy cô mỉm cười với anh, khóe miệng cong lên có khả năng sưởi ấm lòng người, từ lúc đó trở đi, liền trầm mê độ cong như vậy, cùng với đôi môi nâng lên loại đường cong này.

Thậm chí anh không dám hôn cô, bởi vì sợ cô sẽ tỉnh lại.

Cho nên cũng chỉ dám hôn một cái như vậy, hoặc chỉ tìm được một cái có chút nước, ném thử thân mật không phân biệt khoảng cách, để an ủi đôi chút.

Cuối cùng anh từ từ rời khỏi môi của cô, để cho cô nằm xuống lần nữa.

Anh đắp kín chăn thay cô, giống như tất cả người yêu thâm tình chân thành, làm tất cả chuyện che chở.

Thậm chí trong đầu hiện ra một ý nghĩ buồn cười, nếu như có một ngày anh cũng có thể quang minh chính đại ở bên cạnh cô, sớm chiều ở chung với cô, mỗi ngày đắp chăn thay cô, vậy sẽ là một cảnh tượng như thế nào?

Rất nhanh, một âm thanh lạnh lẽo khác trả lời anh: người ngốc nói mê.

Anh cứ ngồi không nhúc nhích như vậy ở bên cạnh ghế sofa cúi đầu nhìn cô. Dù là người ngốc nói mê, nằm mơ chốc lát cũng tốt rồi, dù sao trong sinh mệnh của anh cũng khó xuất hiện được mộng đẹp như vậy.

Mà lúc Vu Khả Ý mơ màng ngủ, Lục Đồng gọi vô số cuộc điện thoại cho cô.

Điện thoại di động không ngừng rung rung, ông ông ông trong túi áo khoác ngoài. Cô uống say rồi, không ý thức được, là Nghiêm Khuynh cúi người lấy ra từ trong túi áo cô, chỉ nhìn thoáng qua, liền cúp.

Lại vang, lại cúp.

Lại vang lên, lại cúp.

Người đầu kia chưa từ bỏ ý định lại gọi □□ lần, sau đó đột nhiên từ bỏ, không hề gọi tới nữa.

Nghiêm Khuynh ngồi ở trước sofa, quay đầu lại theo bản năng, chỉ nhìn thấy trước cửa sổ sát đất đối diện, Lục Đồng kéo rèm cửa sổ “roẹt” một cái, trợn mắt nhìn anh.

Tầm mắt của cô ấy rơi vào trên ghế sa lon, sau đó nhanh chóng lấy một loại ánh mắt "tôi biết ngay mà" nhìn anh.

Cô ấy đột nhiên khép rèm cửa sổ lại, không tới mười phút, chuông cửa nhà Nghiêm Khuynh vang lên.

Thậm chí cô ấy không kịp chờ đợi mà gõ nặng nề ngoài cửa chính, đợi đến khi cửa vừa mở ra, vừa la hét "Tên lưu manh anh làm gì Khả Ý nhà tôi rồi", vừa sải bước xông vào nhà, không thèm quan tâm chủ nhà cũng không phải hiền lành gì.

Cô vội vã chạy tới bên cạnh sofa, đột nhiên vén chăn của Vu Khả Ý lên.

Nhìn thấy Vu Khả Ý êm đẹp, quần áo lạnh lặn nằm ngủ say sưa ở chỗ đó, Lục Đồng ngăn người, ngay sau đó xoay người cô ấy lại mà lắc lắc: "Khả Ý? Khả Ý?"

Vu Khả Ý cau mày giật giật, không mở mắt.

Nghiêm Khuynh đứng ở chỗ cách mấy bước, bình tĩnh nói một câu: "Cô ấy say hơi nặng, có thể một lát nữa không tỉnh táo được."

"Không tỉnh táo được thì thế nào? Không tỉnh táo được nên anh lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn thừa dịp cháy nhà hôi của?" Lục Đồng tức giận rống lên một câu với anh, ánh mắt giống như dao găm.

"Tôi ——" Lời mới ra miệng một chữ, miệng Nghiêm Khuynh giật giật, sau đó lại khép lại.

Anh cũng không dám nói anh không có.

Anh thừa dịp lúc Vu Khả Ý say rượu để hôn cô, đây là sự thật.

Lục Đồng bắt đầu kéo lại túm Vu Khả Ý, muốn đỡ cô ấy đứng lên, kết quả hơi sức không đủ, ngược lại lôi kéo khiến Vu Khả Ý làm bầm lều bầu kêu đau.

Nghiêm Khuynh đi tới bên cạnh sofa, trực tiếp bồng cô lên.

"Anh làm gì thế anh làm gì thế? Buông tay buông tay buông tay!" Lục Đồng gấp đến độ vừa oa oa kêu to, vừa đưa tay liều mạng vỗ vào lưng của anh.

Trong nháy mắt tay của cô ấy rơi vào trên lưng anh, thân thể Nghiêm Khuynh chợt cứng ngắc, sau đó lui về phía sau một bước thật to, trầm giọng nói: "Không phải cô muốn dẫn cô ấy về nhà sao? Xác định tự mình cũng được?"

Lục Đồng lập tức dừng lại.

Cuối cùng Nghiêm Khuynh ôm Vu Khá Ý đi về phía thang máy, Lục Đồng lặng lẽ theo sau.

Anh quen việc dễ làm đưa người trong ngực về nhà, còn đích thân bế cô đến trên giường, hoàn toàn không nhìn Lục Đồng thét chói tai "Được rồi được rồi đến cửa là tốt rồi này không nên đi vào nữa có phải anh anh nghe không hiểu tiếng người hay không tôi bảo anh không nên đi vào mà mẹ kiếp phòng ngủ càng không thể vào".

Nghiêm Khuynh giống như không nghe thấy, chỉ kịp vội vội vàng vàng thu phòng ngủ đơn giản ấm áp của Vu Khá Ý vào đáy mắt, sau đó nhẹ nhàng đặt cô lên giường.

Anh cúi đầu nhìn cô một cái, sau đó liền xoay người đi ra ngoài.

Lục Đồng vẫn nhìn anh ra khỏi cửa chính, sau đó mới không nhịn được lên tiếng kêu anh một câu: "Ai ai, chuyện đó!"

Nghiêm Khuynh dừng chân lại, quay đầu lại nhìn cô ấy, vẻ mặt thản nhiên, "Còn có việc?"

Anh mặc áo sơ mi trắng, bởi vì ôm Vu Khá Ý, trước ngực nhẵn nhụi nhúm nhúm. Nhưng đáng người anh thẳng tắp đứng ở ngoài cửa lớn, ánh đèn mờ nhạt kéo bóng dáng anh ra thật dài, cả người nhìn qua giống như dòng dõi quý tộc ưu nhã bước ra từ trong phim điện ảnh, cô độc lạnh lùng.

Lục Đồng há miệng, muốn nói chút gì, nhưng cuối cùng chỉ nhỏ giọng nói một câu: "Cảm ơn anh."

Nghiêm Khuynh liếc nhìn cô ấy một cái, gật đầu, sau đó cũng không quay đầu lại đi vào thang máy.

Trên màn hình con số giảm bớt từng chút từng chút một.

Anh dựa ở trên tường sắt lạnh lẽo, một môi nhắm hai mắt lại, không muốn suy nghĩ cuối cùng tất cả giữa bọn họ cũng sẽ biến hóa giống như con số này, hóa thành số không.

Sau khi về nhà, anh tắm rửa sạch sẽ. Vết thương trên lưng cũng không tốt toàn bộ, hôm nay bị Lục Đồng đánh, có chỗ đã vấy kết lại vỡ ra.

Anh nhắm mắt lại ở trong nước nóng, từ từ đưa tay che một vết dao cũ ở bên trái bụng, giống như nhớ ra cái gì đó, vẻ mặt có biến hóa rất nhỏ.

Anh chịu rất nhiều vết thương, trên người cũng có rất nhiều vết sẹo, nhưng duy chỉ có cái này không giống như vậy.

Một vết thương này là kỷ niệm đáng giá.

Sáu năm trước, lúc anh chỉ có mười chín tuổi, từng có một lần ấu đả ở thể yếu. Anh không phải người ngu, không phải không biết loại thời điểm này không thể liều mạng, ba mươi sáu kế chạy là thượng sách.

Chạy gần mười phút ở khu náo nhiệt, khi quay đầu lại nhìn, đã không thấy đám người kia. Anh thở ra một hơi, thở hồng hộc mướt đám người che dấu mình, đứng nghỉ ngơi tại chỗ.

Ngày đó đúng lúc trung tâm thành phố có một hoạt động công ích lớn, quảng trường trung tâm dựng sân khấu, có người biểu diễn ở phía trên.

Anh dựa vào trên lan can ven đường, vừa điều chỉnh hô hấp, vừa buồn chán mà nhìn lại hướng đó.

Lướt qua vô số đầu người đông nghịt, anh nhìn thấy có một cô gái nhỏ múa ở chỗ đó.

Có lẽ chỉ là một cô gái nhỏ mười bốn mười lăm tuổi, mặc quần lụa mỏng màu trắng, tóc quăn thành một búi tóc, đứng thật cao ở sau ót, không có một chút tóc dư thừa. Cô bé hơi thẹn thùng cong khóe miệng lên cười với người xem phía dưới sân khấu, nhón chân lên không ngừng xoay tròn, nhảy ở trên sân khấu, nhẹ nhàng giống như một con bướm bướm.

Ngày hôm đó ánh mặt trời rất rực rỡ, long lanh giống như nắng sớm trong rừng rậm mờ ảo, trong suốt lại đẹp mắt.

Bởi vì nhảy quá xuất thần, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé đỏ bừng, có ít giọt mồ hôi lấm tấm treo trên trán, được ánh mặt trời chiếu lên, lập tức trở thành trân châu long lanh.

Là ballet.

Nghiêm Khuynh nhìn không hiểu, nhưng giờ khắc này cũng nhìn ngây người, cứ sững sờ đứng tại chỗ như vậy, cũng quên mất hô hấp, chỉ nhìn cô gái nhỏ kia không nhúc nhích.

Cô bé cũng không thông dong, thậm chí rất hồi hộp, có thể xác định điểm này từ nụ cười không được tự nhiên của cô ấy.

Nhưng cô ấy hết sức chuyên chú nhảy lên nhảy xuống như vậy, từng cái xoay tròn đều mang theo nét đẹp rung động lòng người.

Nghiêm Khuynh tắt vòi nước đi, lấy khăn tắm từ trên giá xuống, lau qua loa một chút, cũng không lau khô giọt nước đọng, lại cầm lấy t shirt thay rồi.

Anh đi tới chiếc ghế ở phía trước cửa sổ sát đất, vừa đốt thuốc vừa ngồi xuống, thuận tiện nghiêng đầu nhìn lại phía cửa sổ sát đất đối diện theo thói quen.

Rèm cửa sổ khép chặt, không có gì cả.

Chắc hẳn giờ phút này cô ấy đã tiến vào mộng đẹp an ổn.

Anh nhắm mắt, lại thấy được cô ngày đó một lần nữa.

Bởi vì điệu múa này, anh quên mất mình đang liều mạng chạy trốn, bị kẻ thù đuổi theo, bụng trúng một dao, thiếu chút nữa nạp mạng. Một dao kia khiến cho anh phải khâu chín mũi ở một phòng khám nhỏ, bởi vì không có tiền chích thuốc tê, anh gắng gượng cắn răng nhẫn nhịn qua. Sau khi khâu xong rồi, ngay cả đôi môi anh cũng cắn nát hai cái lỗ.

Thời điểm đó anh đang nghĩ gì?

Người đàn ông trên ghế gỗ cong khoe miệng lên cười cười, lại quay về một màn kia một lần nữa.

Cô gái nhỏ kia cười thẹn thùng, trong ánh mắt lóe lên ánh sao, giọt mồ hôi trên trán trong suốt lấp lánh. Cô càng không ngừng xoay tròn, thân thể mảnh khảnh giống như một nhánh chồi non đầu xuân, đang cố gắng, cố gắng nở ra một đóa hoa.

Anh rất tiếc nuối ngày đó anh không nhìn hết điệu múa kia, không thể tận mắt chứng kiến cảnh chồi non này có nở ra một đóa hoa như anh mong muốn hay không.

Vì vậy loại đó khát vọng biến thành ngựa ngáy, lòng ngựa ngáy khó nhin, đi theo anh suốt sáu năm

Trong sáu năm, anh vẫn vô tình hay cố ý chú ý mỗi một lần có biểu diễn công khai, rốt cuộc cũng không thể phát hiện bóng dáng của cô. Cho đến một ngày kia, cô lằm lằm anh là tài xế xe taxi đang đợi khách, gõ cửa sổ xe của anh ở trong đêm mưa.

"Bác tài, đi sao?"

Anh nghiêng đầu đi, nhất thời sững sờ ở bên trong này.

Vưu Khả Ý.

Cô sẽ không biết, thật ra thì từ sáu năm trước anh đã gặp cô.

Ở thời điểm cô không hề hay biết, anh liền tự tiện khắc cô ở trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Sau khi Vưu Khả Ý về nhà, cuối cùng Lục Đồng thờ ra một hơi, bởi vì không biết Nghiêm Khuynh đã giúp cô ấy lau qua mặt một lần, vì vậy lại đến phòng tắm vắt khô khăn lông lau cho cô ấy một lần nữa, sau đó ngồi ở bên giường nhìn cô ấy một lát, suy nghĩ mất hồn cái gì.

Cuối cùng Lục Đồng thờ dài, khom lưng lấy tóc rũ trên má xuống giúp cô ấy.

"Cuối cùng biết cậu xem trọng anh ta ở điểm nào rồi." Cô lải nhải lảm nhảm nhớ lại, "Bình thường thân thể tốt không nói, phong cách không tồi, quan trọng nhất là luôn có dáng vẻ lạnh lùng, không thích nói chuyện nhưng lại rất dịu dàng. Loại đàn ông có diện mạo hư hỏng này nhất định có chuyện xưa, khó trách cậu mê gần chết."

Cô dịch chân giúp Vưu Khả Ý, mảy ử mặt ê đi ra ngoài, "Trịnh Gia Viêm thì thế nào hả? Cho dù có mình làm thần linh trợ giúp, vừa so sánh với đại ca xã hội đen, anh ấy chính là hàng ngũ con heo."

Một tiếng cọt kẹt, cửa khép lại.

Người uống rượu say trên giường từ từ mở mắt ra, nhìn trần nhà không nhúc nhích. Chỉ chốc lát sau, cô vén chăn lên ngồi dậy, lặng yên không một tiếng động đi tới bên cửa sổ.

Rèm cửa sổ khép đến cực kỳ chặt chẽ, cô chỉ đưa tay kéo ra một đường nhỏ, quả nhiên nhìn thấy người đối diện.

Vẫn là một bức tranh như vậy: đèn mờ nhạt đặt dưới đất, ghế dài cô đơn lạnh lẽo, cùng với người đàn ông yên lặng hút thuốc lá ở trong ánh đèn mờ mờ.

Tầm mắt của cô dừng ở trên điều thuốc, khói mù vẫn vít giống như tư thế mời gọi quyến rũ của người học múa, khiến cho cô có giây phút hâm mộ như vậy. Sau đó cô cong khóe miệng lên cười rõ, ông trời, cô phát điên vì cái gì? Lại muốn biến thành điều thuốc trong tay anh?

Nhìn một chút, gò má của cô bỗng nhiên đỏ, sóng mắt như nước, e lệ lại xinh đẹp động lòng người.

Điều thuốc và đôi môi anh kề nhau thật chặt, mà cô đây?

Đưa tay sờ một cánh môi nóng bỏng, cô nheo mắt nhớ lại một màn vừa mới phát sinh trong phòng khách của anh. Anh cúi đầu xuống không có dấu hiệu nào mà hôn cô, hại toàn thân cô cứng đờ, suýt nữa lộ ra.

Nếu như thật sự chưa từng động lòng đối với cô, thì tại sao hôn cô? Không kim chế được sao?

Từ khoảnh khắc rời khỏi KTV, cô đã nhìn thấy chiếc xe quen thuộc dưới đèn đường, từ khi cô giả say vào trên xe taxi vẫn nhìn chăm chặp Nghiêm Khuynh đi theo phía sau bọn họ từ trong gương chiếu hậu, cô im lặng không lên tiếng sắp đặt một cái bẫy.

Vưu Khả Ý thừa nhận mình hèn hạ, lợi dụng phần thiện cảm của Trịnh Gia Viêm đối với cô.

Nhưng cô không còn cách nào, bởi vì Nghiêm Khuynh phòng bị quá bền chắc không thể gãy, cô đã dùng hết tất cả biện pháp cũng không vào được tòa vây thành của anh.

Cô chỉ muốn thử một lần nữa, xem anh có thờ ơ giống như anh biểu hiện ra ngoài hay không. Nếu quả thật là như vậy, cô không còn cách nào khác, chỉ có thể buông tha.

Nhưng anh cũng không có!

Nhớ tới lúc trước anh lạnh lùng cự tuyệt, lại nhớ tới anh vừa mới dịu dàng mà đợi, chân của Vưu Khả Ý giống như mọc rễ, đâm vào tại chỗ không thể động dậy.

Cô cứ im lặng không lên tiếng núp ở phía sau rèm cửa sổ nhìn anh như vậy, nhìn anh không nhúc nhích.

Mà dưới đèn người đàn ông hút hết điều thuốc này đến điều thuốc khác, cũng giống như một pho tượng yên lặng.

Đêm hoang vắng giống như vùng quê bao la, bát ngát, anh ngồi bao lâu, cô liền đứng bấy lâu.

Anh đang nghĩ nên chặt đứt nội tâm hoang mang rung động, thả cô tự do như thế nào; cô đang suy nghĩ phải làm thế nào đột phá phòng bị nặng nề của anh, đi vào trong lòng của anh.

Ngày hôm sau, điện thoại của Vưu Lộ đánh thức Vưu Khả Ý, nói anh rẻ phải đi họp, không rảnh theo chị ấy đi khám thai, vì vậy liền gọi Vưu Khả Ý.

Lúc Vưu Khả Ý theo Vưu Lộ khám thai, kinh ngạc vì bụng của chị ấy cũng đã lộ rõ ra ngoài.

"Lúc này mới bao lâu chứ?" Cô kinh ngạc sờ sờ bụng của chị, bộ dáng có chút ngây ngô, "Cũng, cũng lớn như vậy?"

Vưu Lộ chọc chọc cái trán của cô, "Mới bao lâu? Cũng hơn ba tháng được không?" Tức giận liếc cô một cái, "Chị biết ngay trong lòng em không có chị, tuyệt không quan tâm chị."

Vưu Khả Ý làm động tác chọc cười, "Trong lòng em dĩ nhiên không có chị, bởi vì chị tồn tại thật sâu trong đầu em, trong giấc mơ của em, trong lòng của em, trong giọng hát của em——"

"Ngậm miệng đi em!" Vưu Lộ không khách khí chút nào đưa tay nắm lấy miệng của em gái, "Hát quá khó nghe, dường như không tốt."

Vưu Khả Ý mừng rỡ cười không ngừng.

Lúc cô đi xếp hàng đăng kí giúp chị, đứng ở trong hàng ngũ quay đầu lại nhìn, vừa vặn thấy Vưu Lộ không ăn điểm tâm lại cầm túi ny lon từ trong túi đeo bên người ra ngoài, bên trong chứa hai cái bánh mỳ nhân thịt. Ngay cả nước trong chai cũng là nước đun sôi để nguội, Vưu Lộ vừa ăn bánh mỳ nhân thịt, vừa đợi cô.

Nét mặt Vưu Khả Ý dần dần chốc lát.

Họ cùng nhau sinh sống mười lăm năm, nếu như không phải Vưu Lộ trở mặt cùng người nhà bởi vì chuyện học đại học, có lẽ giờ này ngày này họ vẫn sinh hoạt chung một chỗ như cũ.

Mà ở trong 15 năm này, Vưu Lộ vẫn là một đứa bé được cha mẹ cưng chiều, ăn là tốt nhất, mặc cũng đẹp nhất, trong nhà có thể được xưng là hòn ngọc quý trên tay, chưa bao giờ từng ném qua nửa điểm khổ sở.

Vưu Khả Ý vẫn nhớ chị ấy thích ăn cái gì, bữa ăn sáng nhất định phải có sữa tươi thêm trứng chiên. Khi đó mẹ nói trứng chiên quá nhiều dầu, sẽ ảnh hưởng vóc người, đặc biệt họ lại học múa, cần cẩn thận chú ý sự thay đổi của thể trọng. Nhưng Vưu Lộ không thuận theo, muốn ăn trứng chiên, mẹ cưng chiều chị ấy, cuối cùng cũng chỉ có thể thuận theo chị ấy.

Có một đoạn thời gian thời sự nói kiểm định chất lượng nước suối trong nước không quá khả quan, mẹ bắt đầu mua loại nước Trang Thủy cho các cô, giá tiền so với loại Nông Phú Sơn Tuyền, Di Bảo Chi đắt hơn gấp năm lần, nhưng mẹ không chê đắt, họ cũng yên tâm thoải mái mà uống.

Khi đó tuổi còn nhỏ, không biết tầm quan trọng của tiền, mà nay Vưu Khả Ý cũng không còn lấy loại nước suối giá trị xa xỉ đó ra giải khát nữa, nhưng cô vẫn giữ thói tiêu tiền như nước, không thể nào tính toán tí mĩ chi li.

Nhưng Vưu Lộ đây?

Vưu Khả Ý đứng ở trong hàng ngũ, hỏi mình, từ khi nào thì bắt đầu, chị đã có thể như phụ nữ bình thường, ngồi chen lán trong đám người ở đây ăn bánh mận thầu mang từ nhà tới, nước suối cũng không chịu mua, còn vác một chai nước sôi lớn từ xa tới?

Chị ấy mặc quần áo đơn giản, cổ áo giặt nhiều đến mức hơi trắng bệch, giày là kiểu dáng mấy năm trước, ở mép hơi phai màu.

Vưu Khả Ý chú ý tới tóc của chị ấy, hình như rất lâu chưa từng ép qua, đuôi tóc hơi cong tự nhiên lộ ra từ trong tóc thắt bím đuôi ngựa, tùy ý bày ra.

Cô nhớ trước kia Vưu Lộ vô cùng ghét kiểu tóc cong tự nhiên, bao giờ khi nó vừa mới dài lên cũng sẽ đến cửa hiệu cắt tóc ép thẳng.

Nhìn như vậy, đột nhiên không khỏi chua xót trong lòng

Những ngày sau này chị ấy cũng không tốt.

Sau khi lấy sổ, cô trở lại bên cạnh Vưu Lộ, nhỏ giọng hỏi: "Làm sao lại ăn điểm tâm này đây? Rất không dinh dưỡng, khẳng định cực cưng cũng không thích ăn cái này."

Vưu Lộ cất một ít bánh còn dư lại, cũng không chịu ném, để lại vào trong túi, "Không có chuyện gì, rất thuận tiện."

Trong lòng Vưu Khả Ý càng không ra mùi vị gì.

Thuận tiện? Ngày trước khi nào thì cảm y ngọc thực như chị thích thứ thuận tiện?

Sau khi khám thai, dọc đường Vưu Lộ hưng phấn cảm ảnh siêu âm chỉ chỉ chỗ chỗ, suy đoán mắt đứa bé ở nơi nào, miệng ở nơi nào, lớn lên giống như ba, hay lớn lên giống mẹ.

Vưu Khả Ý đột nhiên hỏi chị một câu: "Chị, chị có từng hối hận không?"

Vưu Lộ lập tức không lên tiếng.

Ngẩng đầu nhìn chị, Vưu Khả Ý nhẹ nói: "Nếu như ban đầu chị không có ý đi con đường này, không có chấp gả cho anh rể, có lẽ chị có thể sống tốt hơn."

Giống như mẹ sắp xếp tiến vào đoàn văn công, trở thành một tên tuổi xuất sắc, tiếp nhận vạn người chú ý, có lẽ sẽ được một quân nhân tuổi trẻ tài cao dưới sân khấu nhìn trộm, sẽ có một đoạn hôn nhân hạnh phúc.

Cô nói đến từng chuyện từng chuyện, nói đến những chuyện vốn có thể xảy ra ở trong sinh mệnh của Vưu Lộ.

"Khả Ý." Vưu Lộ không để cho cô nói xong liền cắt đứt lời của cô, sau đó nhìn lại cô, còn dịu dàng mỉm cười một cái, "Em nói những thứ kia nghe ra rất tốt, nhưng người trong chuyện xưa kia lại không phải chị."

Vưu Khả Ý sững sờ.

"Cuộc sống rất giàu có như vậy, cuộc sống không tốn sức chút nào, nhưng không có người chị muốn, cũng không có tự do chị muốn." Vưu Lộ ngẩng đầu nhìn phía chân trời nơi mặt trời mọc, bởi vì ánh mặt trời hơi chói mắt mà khẽ nhắm mắt lại, nhẹ nhàng nói, "Có lúc người ta biết rõ không thể làm, biết rõ con đường mình chọn có thể sẽ rất khó khăn, mình cho rằng tình yêu có thể sẽ nhốt mình ở trong cuộc sống lo toan cúi gạo đầu muối tương dấm trà nhạt nhẽo, nhưng vẫn cứ không nhận được mà chạy trên con đường này."

"Hối hận? Em cho rằng chị chưa từng hối hận sao? Có lúc cãi nhau, có lúc cuộc sống nghèo rớt mòng tơi, có lúc phí sinh hoạt lại không đủ dùng rồi, có lúc nghĩ mọi cách làm sao để kiếm thêm nhiều tiền một chút, tiêu ít tiền đi. Mỗi khi như vậy, sẽ nghĩ, nếu như ban đầu không có phản nghịch như vậy, không có không để ý ba mẹ khuyên can, có phải cuộc sống hiện tại cũng sẽ không khổ cực như vậy hay không?"

"Nhưng Khả Ý, mọi người không biết thỏa mãn, luôn cảm thấy không có được mới là tốt nhất, đã tới tay đều là không đáng giá quý trọng. Chị đã từng hối hận trong một khoảng thời gian, nhưng có một ngày đột nhiên hiểu ra. Khi chị nhìn Trình Nham, nhìn mỗi ngày anh ấy vất vả bên ngoài, sau đó còn dư lại tiền mua thuốc lá thì lại mua bánh ngọt mang về cho chị, lúc ăn cơm gấp hết thứ tốt cho chị, chị lại ném hết những hối hận đó đi."

"Cuộc sống của chị quá khổ cực, nhưng cũng rất nhiều thỏa mãn. Có lẽ chị không có cơ hội trải qua cuộc sống không ưu không lo, sinh hoạt xa xỉ lãng phí như trước kia nữa, nhưng chị lại lấy được toàn bộ cung chiều của Trình Nham."

"Những thứ này chẳng lẽ còn không đủ sao?"

"Cho dù cả đời nghèo khó, chị cũng biết rõ còn có một người bằng lòng sống trong nghèo khó cùng với chị, cũng đưa tất cả những gì tốt nhất mà anh ấy có cho chị. Vừa nghĩ như thế, chị còn có gì chưa thỏa mãn nữa?"

Vưu Khả Ý nghe chị những lời này, đột nhiên một chữ cũng không trả lời được nữa.

Cô hỏi mình, đáng giá không?

Chị mặc quần áo cũ kỹ, tóc cũng khô xơ phai màu, mặt mũi không hề được chăm sóc tỉ mỉ nữa, trên ngón tay cũng có rất nhiều vết chai, nhưng so với bất cứ lúc nào trong quá khứ thì chị ấy cũng xinh đẹp hơn.

Lúc xế chiều, Vưu Khả Ý trở về nhà, kéo màn cửa sổ ra nhìn cửa sổ sát đất đối diện, đột nhiên cười lên.

Có lẽ cùng là đứa bé của cha mẹ, trong thân thể cô và chị đều chảy dòng máu giống nhau. Ngày trước cô hâm mộ chị dũng cảm quả quyết, luôn tự ti vì mình do dự thiếu quyết đoán, nhưng hôm nay xem ra, có lẽ chỉ là bởi vì chưa gặp được người có thể khiến cho cô dũng cảm.

Đã quyết định phải quyết tâm cố gắng đạt mục tiêu, làm sao có thể bỏ dở nửa chừng?

Một tuần lễ sau, cuộc thi cuối kì lại tới.

Cuộc thi cuối kì của học viện múa chính là một lễ hội âm vũ đạo nhạc lớn, giáo viên giám khảo ngồi dãy trước của hội trường to như vậy, phía sau là một số người có vé, đến xem phía trước diễn.

Trước ngày thi, Vưu Khả Ý cố ý cầm một tấm vé, kê cả một tờ giấy cùng nhét vào cửa chính nhà Nghiêm Khuynh.

Trên giấy viết hai hàng chữ ngắn ngủn:

Dù sao quen biết một hồi, mặc kệ con đường phía trước còn cùng xuất hiện hay không, đây là tôi muốn tặng lễ vật cho anh.

Tôi chờ anh một lần, như một lần kia, cho dù anh không đến, tôi cũng sẽ chờ anh.

Kí tên là ba chữ ngay ngắn nắn nót: Vưu Khả Ý.

Cô dùng toàn bộ dũng khí và thành ý của mình chuẩn bị một phần quà tặng cho anh.

Nghiêm Khuynh, anh nhất định phải tới.

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Hai giờ sáng, Nghiêm Khuynh mang theo men say trở về nhà.

Tay cầm chìa khóa có chút không ổn, nhét vào lỗ dứt chìa khóa nhiều lần cũng không nhả chuẩn, đợi đến khi anh xộc xệch mở cửa đi vào, giày cũng không đổi, đèn cũng không mở, trực tiếp lao đảo đi tới ghế sa lon, sau đó phịch một tiếng, té xuống.

Tối lửa tắt đèn, anh nằm trên ghế sa lon không nhúc nhích, giống như đang ngủ.

Rất lâu sau đó, anh mới nhẹ nhàng cười hai tiếng, thân thể cũng bởi vì nụ cười này mà run rẩy. Tiếng cười kia trầm thấp lại khàn khàn, không giống như cười, ngược lại càng giống như nước nở nghẹn ngào.

Anh mơ hồ nhớ lại người phụ nữ kia, nhớ tới cô mặc quần áo gọn gàng, khuôn mặt xinh đẹp, nhớ tới cô dùng ánh mắt xa lạ xa cách nhìn anh, nhớ tới vẻ mặt của cô khi bày xấp tiền ở trước mặt anh. . . .

Tiếng cười lại có khuynh hướng phóng to.

Cũng may là say thật, trong chốc lát mệt mỏi đánh tới, anh cứ ngã ở trên ghế sa lon ngủ thiếp đi như vậy.

Tỉnh lại lần nữa thì là hơn 9h sáng, tối hôm qua không kéo rèm cửa sổ, ánh sáng nhức mắt từ bên ngoài rọi vào, anh nheo nheo mắt, lấy tay che kín mới chậm rãi bật ngồi dậy.

Đầu óc giống như dụng cụ bị nước sôi phá nát, anh cau mày day day huyết thái dương, sau đó đứng dậy đi về phía phòng vệ sinh.

Đi qua bên cạnh tủ giày thì anh đột nhiên chú ý đến một lá thư màu trắng trên đất, bước chân ngừng lại một chút, cúi người nhặt lên.

Cũng không phải lần đầu tiên nhìn thấy chữ viết của Vu Khả Ý, anh còn nhớ rõ ràng lần trước nhìn thấy cô nhấn lại là lúc nào, đó là hơn một tháng trước, ở đêm mưa cô không có nhà để về, anh tốt bụng chứa chấp cô. Sáng ngày hôm sau cô cũng để lại tờ giấy cho anh, chữ viết tinh tế phiêu dật, giống như người của cô, sạch sẽ, vui tai vui mắt.

Còn lần này, trên tờ giấy chỉ có hai hàng chữ ngắn ngủn.

Dù sao quen biết một hồi, mặc kệ con đường phía trước còn cùng xuất hiện hay không, đây là tôi muốn tặng lễ vật cho anh.

Tôi chờ anh một lần, như một lần kia, cho dù anh không đến, tôi cũng sẽ chờ anh.

Anh nắm tờ giấy kia, đầu ngón tay hơi run rẩy.

Cứ run sợ một lúc lâu như vậy, đợi đến khi rút cuộc phục hồi tinh thần lại ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường thì vẻ mặt anh hơi chậm lại, cảm áo khoác ngoài lên muốn ra cửa. Vậy mà mùi rượu nồng nặc trên quần áo nhắc nhở anh cái gì, anh hạ thấp giọng mắng câu thô tục, lại vọt vào phòng vệ sinh.

Motorcycle gầm thét chạy như bay ở trên đường cái, Nghiêm Khuynh mang theo mũ bảo hiểm, trong ánh mắt giống như có một ngọn lửa cháy thiêu đốt.

Anh cầm tấm vé vào cửa lễ hội âm nhạc, vội vã vọt vào cửa chính tòa nhà dạy học múa, nhưng bất chấp mưa gió dọc đường đi đến ngoài cửa lớn hội trường thì lại bỗng nhiên dừng bước, ngừng bước chân đang di chuyển.

Cả đời này anh không sợ trời không sợ đất, nhưng hôm nay chợt nếm được cái gì là mùi vị sợ hãi.

Xung quanh đi quần lại đều là học sinh tới tham gia lễ hội âm nhạc hoặc nghe nhạc, gần như toàn bộ người gặp thoáng qua anh đều sẽ ghé mắt nhìn anh, bởi vì một tay anh ôm mũ bảo hiểm, một tay nắm tấm vé vào cửa, áo khoác ngoài màu đen nổi bật lên vóc dáng thon dài cao lớn của anh, mà sắc mặt anh nghiêm túc, như có chút chần chờ đứng ở nơi đó, trong ánh mắt là vẻ mờ mịt chán nản không rõ.

Anh nhìn mình và cảnh trí quanh mình không hợp nhau, rồi lại giống như tự mình biến thành một phong cảnh.

Có mấy nữ sinh cười toe toét đi tới hỏi anh: "Anh đẹp trai, tới nghe nhạc sao?"

Anh nghiêng đầu và các cô liếc mắt nhìn nhau, không có biểu cảm dư thừa, ánh mắt lạnh lùng, nghiêm túc.

Mấy nữ sinh hơi xấu hổ, muốn nói gì thêm, lại ngại vì thoát nhìn anh không phải người dễ trêu chọc, vì vậy lại nói nhỏ rồi đi.

Hậu trường.

Vu Khả Ý soi gương trang điểm, tỏ lại lông mày từng chút một.

Bình thường cô rất ít trang điểm, cho dù phải lên sân khấu múa, cũng tùy tiện tiện bôi ít phấn là tốt rồi. Hôm nay thái độ lại khác thường, mỗi một bước đều trang điểm tỉ mỉ lại tinh xảo.

Soi gương nhìn thật lâu, cô nghe ngoài cửa có người gọi cô: "Kế tiếp liền đến cậu, Khả Ý!"

Cô nâng váy đứng dậy, xoay người bình tĩnh đi lên phía trước sân khấu.

Đây là một cuộc thi của trường, là sân khấu mà tất cả sinh viên học viện múa đều biết. Giáo sư chọn lựa nhân tài tham gia các cuộc so tài lớn từ nơi này, sinh viên biểu hiện ở trên sân khấu như thế nào cũng sẽ ảnh hưởng đến phân chia học bổng.

Những ngày qua Vu Khả Ý luôn để ý làm sao hoàn thành động tác có độ khó cao, làm sao khiến các giáo sư thấy cô duyên dáng, làm sao lấy được thành tích tốt nhất, dụng tâm làm sao đắm chìm trong mỗi một điệu nhảy. Mà hôm nay, cô đi lên sân khấu, ánh mắt đảo qua từng chút từng chút từ trong đám người.

Cô quan tâm không còn là những thứ hư vô mờ mịt gì đó trước kia.

Bởi vì điệu múa này cũng không phải phần thi, mà là một phần quà tặng.

——《Nghệ sĩ múa dừng cảm》

Lúc còn rất nhỏ từng nghe mẹ nói, sở dĩ nghệ sĩ múa là nghệ sĩ, là bởi vì bọn họ sẽ dùng tư chi biểu hiện tình cảm. Nghệ sĩ múa ưu tú không chỉ có kỹ thuật múa tốt, từng động tác, vẻ mặt, mỗi lần xoay tròn, toát ra đều là tình cảm mà bọn họ biểu đạt, cảm hóa người xem.

Vưu Khả Ý quên mất tất cả quanh mình, chỉ xoay tròn múa ở trên sân khấu to như vậy.

Màn sân khấu màu đỏ sậm, hội trường tối đen, chỉ có một chút ánh sáng rơi vào trên người cô. Cô mặc quần lụa mỏng trắng như tuyết, nhắm mắt chờ đợi âm nhạc.

——nếu như vũ đạo thật sự có ma lực lớn như vậy, nếu như kỹ thuật múa thật có thể nhấn nhủ tình cảm ở sâu trong nội tâm không muốn người biết đến, như vậy Nghiêm Khuynh, giờ phút này anh thấy được cô muốn nói gì với anh sao?

Cô nhảy lên một lần lại một lần ở trên sân khấu, nhón chân lên, đôi tay cố gắng mở rộng, dường như muốn chạm tới giấc mơ mà ngày trước không chạm tới.

Âm nhạc kết thúc một ít giây, cô cũng ngừng ở trên sân khấu, sau đó chậm rãi mở mắt.

Giờ khắc này, cô lướt qua người xem đông nghịt, ánh mắt bất động ngoài công chính.

Nơi đó, lướt qua đám người ồn ào náo động, có một người đàn ông lặng lẽ yên tâm mà đứng, ánh mắt phức tạp đến mức có thể bao phủ tất cả quanh mình.

Mười mét, hai mươi mét, hay là ba mươi mét?

Cô cũng không rõ bọn họ cách cự ly xa xôi bao nhiêu, nhưng giờ phút này, khi tầm mắt đụng vào nhau, tất cả chất vật cản trở ở giữa đều không thấy nữa.

Cô nhìn thấy đôi mắt kia giống như đêm tối thâm u yên tĩnh, nghe hô hấp và nhịp tim của mình đập từng phát từng phát vang dội hội trường.

Toàn trường nổ ra tiếng vỗ tay nhiệt liệt, mà cô lại thấy bóng lưng người kia xoay người rồi đi thì không chú ý tất cả nhảy xuống sân khấu, ngay cả nhận xét của giám khảo cũng không nghe, chỉ bất chấp tất cả chạy như bay qua giữa đám người xem để đi theo người kia.

Cho đến khi thở hồng hộc chạy ra khỏi hội trường, cô nhìn thấy người kia đang đi dọc theo bậc thang của tòa nhà.

"Nghiêm Khuynh!" Cô lớn tiếng kêu lên tên của anh.

Bóng lưng kia lập tức dừng lại ở đó.

Vưu Khả Ý chạy một mạch tới trước mặt của anh, ngẩng đầu nhìn vào trong mắt của anh, bỗng nhiên cười lên, hơi thở dồn dập lại như trút được gánh nặng nói: "Cảm ơn anh đã tới."

Nghiêm Khuynh cúi đầu nhìn cô, nhìn cô giống như một con thiên nga nhỏ mạnh mẽ kiên cường, xinh đẹp đứng ở trước mặt anh, chỉ cảm thấy cả trái tim cũng co rút nhanh, giống như có người ở dùng lông vũ nhẹ nhàng gãi.

Rất nhột, thậm chí ngứa đến mức làm người ta muốn ngừng thở.

Anh cong khóe miệng lên, nhẹ nhàng nói: "Hôm nay cô rất đẹp."

Giọng nói cũng có chút ghen ngào.

"Tại sao không vào? Anh có vé." Cô cúi đầu nhìn tấm vé bị anh bóp nhăn nhăn nhúm nhúm trong tay.

Nghiêm Khuynh dừng một chút, cũng cười, "Không, ở đâu nhìn cũng giống nhau, ở trong đó. Không phải là chỗ tôi nên đến."

Lại bắt đầu sao?

Anh lại muốn kéo ra khoảng cách giữa bọn họ sao?

Vưu Khả Ý trầm mặc chốc lát, ngẩng đầu nói chín chữ với anh: "Nghiêm Khuynh, em muốn ở một chỗ với anh."

Chín chữ, lặn qua lộn lại nhưng cũng chỉ là thời gian một hít một thở.

Nghiêm Khuynh lại như bị sét đánh, cứng ở tại chỗ.

Không phải là em thích anh, cũng không phải là anh thích em sao.

Là em muốn ở một chỗ với anh.

Cô nhìn rõ ràng vào đáy mắt anh, nói từng câu từng chữ: "Em biết rõ thân phận của anh, cũng biết anh là ai, hơn ba tháng ở chung tới nay, em đã thấy được anh hoàn chỉnh. Nếu như anh lo lắng em tưởng tượng anh thành anh hùng, Young and Dangerous rất tài giỏi, vậy anh cứ yên tâm đi, em biết rõ anh chính là một tên lưu manh, một người đánh đánh giết giết chạy ở ranh giới xã hội."

Ánh mắt của Nghiêm Khuynh co rúc nhanh như vậy trong nháy mắt, hình như trái tim cũng bị câu chữ trực tiếp lại không hề che giấu nặng nề đâm như vậy.

Anh không biến sắc nhìn cô, hỏi "Nếu biết tôi là côn đồ, nên cách xa tôi, bây giờ tại sao lại nói với tôi những lời này?"

Cô nói không chút do dự: "Bởi vì em thích anh."

Vưu Khả Ý đáp thẳng thắn vô tư, trong ánh mắt chỉ có tình cảm trong trẻo thuần khiết.

Cô nói: "Em không khắc chế được tâm tình như vậy, em không nhẫn nhịn được muốn đến gần anh. Em đã từng cho rằng đây là em bị trời buộc quá lâu, cho nên mới phải bị người hoàn toàn khác biệt với mình hấp dẫn, cho nên mới không nhịn được mà làm chuyện nguy hiểm, đến gần người nguy hiểm như anh. Nhưng nếu như chỉ là cảm giác mới lạ và tò mò, thì tại sao em lại lo lắng cho anh, tại sao vừa nhắm mắt lại thì sẽ nhớ tới anh, tại sao khi gặp phải chuyện sẽ không kiềm chế được khát vọng muốn nhìn thấy anh trước tiên, tại sao khóc vì anh cười vì anh, hoàn toàn không quản được trái tim này?"

Trong hành lang không có ai, yên tĩnh mà trống trải. Âm thanh thanh thúy vang vọng ở chỗ sâu của hành lang, kỳ ảo mà rõ ràng, từng câu từng chữ đều giống như dây nũ kéo dài trùng điệp.

"Em bỏ ra thời gian rất lâu để làm rõ tình cảm của em đối với anh, cho đến khi tôi rút cuộc phát hiện, mặc kệ nó là oanh oanh liệt liệt hay là mất trí, mặc kệ nó là nước chảy đá mòn hay là thiêu thân lao đầu vào lửa, mặc kệ nó bắt nguồn từ gì, lại sẽ phát triển thành cái gì, em chỉ thích anh, muốn ở chung một chỗ với anh. Nếu như không thể ở cùng nhau, em liền trở nên không giống mình, trở nên thất hồn lạc phách, em." Cô nói một tràng lời nói, tâm tình kích động đột nhiên bình tĩnh lại.

Cô cười khẽ một tiếng, vẫn dùng ánh mắt sau cơn mưa trời lại sáng nhìn anh: "Em chỉ muốn ở chung một chỗ với anh."

Là chắc chắn như thế, rõ ràng như vậy.

Nghiêm Khuynh cao hơn Vưu Khả Ý một cái đầu, anh cúi đầu nhìn cô nữ sinh nhỏ nhắn, lại đột nhiên đánh mắt dừng khí nhìn thẳng vào cô.

Đối với anh mà nói, cô mới là người cao cao tại thượng, mặc kệ sự ưu tú hay dừng khí của cô, anh đều không thể so sánh được.

Cô thân nhiên nói tất cả như thế, đây là lần đầu tiên trong đời có người thẳng thắn chỉ ra thân phận của anh ở trước mặt anh, nhưng cũng là lần đầu tiên có người bằng lòng không để ý anh bản thủ hèn mọn, nói cho anh biết muốn ở chung một chỗ với anh.

Vưu Khả Ý và tất cả mọi người không giống nhau.

Cô không giống như vậy.

Những năm gần đây cũng không phải không có phụ nữ đến gần anh, nhưng họ hoặc coi anh là anh hùng uy phong凛冽, hoặc là bản thân chính là loại người hèn mọn, cũng chỉ muốn đến chỗ anh tìm kiếm sự che chở.

Thế giới của anh bản thủ lại hỗn loạn, chưa từng có một người giống như Vưu Khả Ý.

Giống như cô trong sạch mà thuần khiết, rồi lại như đứa bé mồ côi đứng cảm, bình tĩnh đối diện với tình cảm của mình.

Nghiêm Khuynh đứng ở nơi đó, khó khăn kèm chế sự kích động trong cơ thể, bởi vì máu xương của anh, toàn thân anh, mỗi tế bào mạch máu trên dưới đều kêu gào: ôm cô đi, bắt lấy cô đi, trong cuộc đời của anh sẽ không còn người thứ hai như vậy.

Nhưng cho dù những suy nghĩ này giống như dòng sông lấp biển, sóng lớn mãnh liệt đánh tới, sâu trong đáy lòng vẫn còn một âm thanh đáng sợ nhất đang nhắc nhở anh: Nghiêm Khuynh, anh không xứng với cô.

Anh không tự mình sống được, sống giống như con kiến hôi hèn mọn nhất.

Anh không cho cô tương lai được, không cho cô cuộc sống yên ổn được.

Cho dù giờ này ngày này bọn họ bởi vì tình yêu mà ở chung một chỗ, có thể ở chung một chỗ bao lâu? Không có vật chất chống đỡ, không có ngày tháng bình an, anh lấy cái gì cho cô hạnh phúc?

Khi cuối cùng tình yêu ngắn ngủi biến cô thành cảnh tượng vỡ tan, đến đó một ngày, cô sẽ hối hận.

Anh là tên côn đồ, không có bao nhiêu văn hóa, càng thêm từ nhỏ thường thấy lòng người phức tạp. Phần tình cảm quá mức sạch sẽ thuần túy này, không phải anh muốn nói, cũng không phải anh đáp lại nỗi.

Mà chuyện anh sợ nhất, chính là có một ngày cô khóc nói cho anh biết: "Nếu như ban đầu không có ở chung một chỗ với anh, em sẽ không khổ sở như vậy."

Cô sẽ hối hận.

Cô sẽ hối hận.

Ý nghĩ như vậy giống như lửa đốt gặm nhấm linh hồn của anh.

Nghiêm Khuynh dùng một loại ánh mắt phức tạp đến mức cần hao hết toàn lực mới có thể che giấu tình cảm nhìn cô, chậm rãi nói một câu: "Vưu Khả Ý, váy lụa trắng của cô rất đẹp mắt, không nhiễm một hạt bụi, giống như cô rất sạch sẽ tốt đẹp."

Anh cười cười, cúi đầu nhìn quần áo của mình, "Mà tôi đây? Tôi mặc quần áo màu đen, bởi vì nó tôn tôi lên nhất, bởi vì từ trong ra ngoài tôi đều là màu sắc như vậy, không thể lộ ra ngoài ánh sáng, bản thủ đen tối."

Bên ngoài cửa sổ phía cuối hành lang có ánh mặt trời chiếu vào, bụi bặm thật nhỏ bồng bềnh ở trong không khí, nhẹ nhàng đẹp mắt.

Anh nheo mắt nhìn những hạt bụi thật nhỏ kia, nhẹ nhàng nói: "Tôi sống giống như bụi bặm, không đáng để bất kỳ kẻ nào đặt ở trong lòng. Mà cô khác biệt, cô nên có cuộc sống tốt hơn, gặp người tốt hơn. Chúng ta một đen một trắng, một trên trời một dưới đất, chênh lệch như vậy nhất định chúng ta không thể ở bên nhau ——"

"Đen và trắng sao?" Vưu Khả Ý cắt đứt lời của anh, "Nghiêm Khuynh, anh đã tham gia hôn lễ chứ? Anh không biết sở dĩ cô dâu và chú rể mặc thành một đen một trắng, chính là bởi vì có lẽ hai màu sắc này mới xứng nhất à?"

"Mà tôi không xứng với cô."

Thật lâu về sau câu nói này mới ra miệng, Nghiêm Khuynh cúi đầu nhìn cô, đưa tay sờ sờ đầu của cô.

Động tác của anh rất nhẹ, cho nên không ai nhìn ra được anh có bao nhiêu khó khăn mới khắc chế được xúc động muốn ôm cô vào trong lòng.

"Vưu Khả Ý, đời tôi chưa từng có được cái gì, cho nên nếu như biết rõ có một ngày sẽ có khả năng mất đi, tôi sẽ nhát gan đến mức không dám có được. Cô coi tôi như một tên hèn nhát đi, tôi sợ sau khi có được vẫn phải hoảng sợ không thể chịu nổi dù chỉ một ngày."

Anh thu tay về, đồng thời cùng với cô lướt qua nhau, biến mất ở trong hành lang.

Trước mắt của anh là một màn lại một màn vừa rồi nhìn thấy ở cửa hội trường, cô giống như thiên nga cô độc xinh đẹp nhanh nhẹn nhảy múa ở trên sân khấu, giống nhau lúc mới gặp gỡ sáu năm trước.

Một khắc kia, thậm chí anh có loại xúc động rơi lệ.

Anh nên cảm kích cô, bởi vì trong sinh mệnh ngắn ngủi mà hèn mọn của anh, có thể gặp được sự đẹp đẽ này, có thể cảm nhận rung động như vậy, đã không uổng công cuộc đời này.

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Nghiêm Khuynh rời khỏi cũng không khiến cho Vưu Khả Ý khổ sở.

Anh không tiếp nhận cô, nhưng ít ra cũng không chối bỏ tình cảm của cô đối với anh. Tất cả chần chừ và lo lắng của anh đều xuất phát từ kinh nghiệm cuộc sống và tự ti nhút nhát của anh, nhận thức như vậy ngược lại khiến Vưu Khả Ý được an ủi rất nhiều.

Trắng và đen không thể ở một chỗ sao?

Anh không xứng với cô sao?

Cô hùng hăng hồ hồ chạy về nhà, trong đầu chỉ có một suy nghĩ: mẹ trứng thối, dù gì anh cũng là đại ca xã hội đen, ngay cả dùng khí nói yêu đương cũng không có, thật sự uổng phí nhiều năm lẫn lộn ở trên đường như vậy!

Cô về nhà liền bắt đầu lục tung tìm này nọ, khi tìm được một nửa thì Lục Đồng trở về, nhìn tình cảnh một phòng hỗn loạn, mắt choáng váng.

"Cậu...cậu bị người ta đuổi giết phải chạy trốn sao? Đang tìm gì?" Về mặt Lục Đồng kinh hãi.

Vưu Khả Ý không để ý tới cô ấy, giải thích qua loa một câu: "Tìm CD, CD mua rất nhiều năm trước rồi."

Lục Đồng không tin, dứt khoát bắt được cánh tay của cô, "Này, cậu nói thật với mình đi! Nếu như bị người ta đuổi giết, bạn chỉ cốt phải nói với mình một tiếng!"

"Nói một tiếng để cậu làm gì?" Vưu Khả Ý thường cho cô ấy một cái xem thường.

"Nói một tiếng để mình lập tức đi ra ngoài dán thông báo, nói rõ mình và cậu không có quan hệ gì, muốn giết thì giết một mình cậu là được, ngàn vạn lần đừng đụng đến mình ——"

Lời còn chưa nói hết, Lục Đồng liền bị Vưu Khả Ý đá một cước, "Thừa dịp cậu còn chưa có bị người khác giết chết, trước tiên đạp chết cậu, tất cả vì dân trừ hại!"

Lục Đồng gào khóc lại mạnh miệng mấy câu, rốt cuộc che mông nghiêm chỉnh lại, "Mình nói vừa rồi không phải cậu điên chứ? Múa xong lại có thể phải mông chạy lấy người như vậy, cậu có biết nét mặt của mấy giáo sư khó nhìn bao nhiêu hay không? Cũng sắp phải thực tập, bao nhiêu người đều muốn nhân cơ hội này tập trung tạo ấn tượng tốt ở trước mặt bọn họ, sau đó dễ dàng được đề cử cương vị tốt, kết quả cậu lại làm ngược, ngay cả nhận xét cũng lười phải nghe, chạy trốn giống như mông bốc cháy ——"

"Mình có việc." Vưu Khả Ý vẫn còn lục lọi.

"Chuyện gì gấp như vậy? Thời gian nghe mấy câu nói cũng không có?" Lục Đồng nhéo lỗ tai Vưu Khả Ý, lúc còn kém vài cm như vậy, Vưu Khả Ý bỗng nhiên nhảy lên, dọa cô ấy giật nảy mình.

"Tìm được rồi!"

"Tìm được đồ chơi gì?" Lục Đồng thò đầu nhìn, kết quả Vưu Khả Ý bò dậy vội vã tông cửa xông ra ngoài, cô ấy nhanh chóng đuổi theo tới cửa, "Này! Con nhóc kia lại không đổi giày ở trong nhà liền đi ra ngoài! Mình cho cậu biết, về sau cậu phải lột thảm trong sàn nhà này cho mình, nếu không mình. . ."

Nhưng mặc kệ cô ấy nói những gì, Vưu Khả Ý cũng đã không nghe được.

Nghiêm Khuynh hút rất nhiều thuốc.

Tàn thuốc tro thuốc lá đầy đất xem ra quả thật đầy hỗn độn, mà anh ngồi ở trên ghế gỗ, nhắm mắt lại. Cửa sổ sát đất bị rèm cửa sổ màu xanh dương đậm vừa dày vừa nặng bao vây lại, bên trong nhà tối đen như mực, càng lộ vẻ dè dặt.

Nhưng mặc kệ anh tự nói với mình tỉnh táo lại thế nào, trong đầu giống như có một con ngựa hoang mất cương, muốn lao nhanh, hoàn toàn không dừng lại được.

Sau đó anh nghe thấy có người gõ cửa, toàn thân cứng đờ.

Tiếng gõ cửa từng phát từng phát, nhẹ nhàng mà có tiết tấu, không khó đoán được người đến là ai.

Anh mở mắt ra, lại ngồi ở trên ghế gỗ một lát, người nọ chỉ gõ mấy cái như vậy, sau đó liền không có động tĩnh.

Đúng là vẫn không khống chế được trái tim, anh từ từ đi tới cửa, xuyên thấu qua mắt mèo nhìn ra phía ngoài, nhưng bên ngoài cũng không có ai, trống không.

Rắc rắc, cửa mở ra.

Trên đất bày đĩa nhạc, nhưng không có khách.

Anh khom lưng nhặt CD lên, sau đó nhìn thấy ba cái chữ kia: Đen trắng phù hợp (nguyên văn: hắc bạch xứng).

Đứng tại chỗ một lúc lâu, anh cầm CD trở về nhà.

Lúc chuyển đến nơi này, toàn bộ đồ dùng trong nhà đều do anh em phía dưới đưa tới, Lục Khải tặng một máy Laptop, nhưng Nghiêm Khuynh rất ít dùng, vẫn nhét nó vào trong ngăn kéo không có lấy ra.

Lần này, anh do dự một lát, vẫn ôm máy vi tính ra, cắm điện.

Anh cũng chưa từng theo đuổi thần tượng, lúc còn trẻ cơm ăn cũng không đủ no, càng không nói tới xem phim nghe nhạc. Lớn chút nữa, liền bắt đầu lăn

lợi xã hội, bôn ba để sống, không có thời gian cũng không có ý định đi làm những chuyện phong hoa tuyết nguyệt này, cho nên anh cũng không nhận ra nữ sinh ở bìa CD là ai, càng không thể nào nghe qua bài hát này.

Động tác của anh hồ hững mà bỏ CD vào laptop, sau đó nhấn lung tung nhiều lần, rốt cuộc nghe được tiếng đàn dương cầm vang lên.

Nữ sinh kia dùng giọng hát trong veo sạch sẽ:

Có đôi khi em sẽ cảm thấy vô cùng mệt mỏi

Có đôi khi cũng sẽ không tự chủ liên lụy anh

Có lúc anh sẽ nói chúng ta không xứng

Chỉ cần có thể thật sự thật sự dựa sát vào nhau thì cái gì cũng không quan trọng với em;

Ai nói đen trắng không thể xứng

Trên thế giới không có chuyện gì có thể tuyệt đối như thế

Đã từng có người hát như vậy ban ngày nó không hiểu đêm tối

Anh lại hiểu được nét đẹp của em

Liên lụy sao?

Anh nhớ tới chịu ba dao thay cô, đau đớn toàn tâm, lại chưa từng cảm thấy là cô liên lụy anh. Đời này hiếm khi anh làm chút gì vì ai, hiếm có người lưu lại chút gì trong sinh mệnh của anh, việc này đối với anh mà nói, coi như là quà tặng cô đưa anh.

Dựa sát vào nhau sao?

Anh nhớ tới một lần để cho cô tựa vào trên bả vai anh trong thang máy, cô nghiêng đầu hỏi anh ăn kẹo bạc hà nhãn hiệu gì, nhìn anh thông dong bình tĩnh móc hộp sắt ra nhìn nhãn hiệu như vậy, cô lại không biết hành động này của anh cũng chỉ vì dòi lực chú ý, để cho ánh mắt của mình dòi khỏi cánh môi tròn bóng đỏ tươi của cô.

Đen trắng xứng đôi.

Giống như cô đơn thuần ngây thơ và anh phức tạp đen tối trộn chung, anh cho rằng đây là hai loại sắc thái đối lập, cô lại luôn miệng nói cho anh biết đây là kết hợp của cô dâu và chú rể.

Trong đầu thoáng qua rất nhiều hình ảnh, Nghiêm Khuynh đột nhiên bật cười, một tiếng một tiếng có chút bất đắc dĩ, rồi lại ức chế không nổi.

Ca khúc liên tục phát thật nhiều lần, anh cũng cười khúc khích theo, ngực có cảm xúc lên men chưa bao giờ có, anh nếm không ra đó là cảm động hay vui mừng, là như trút được gánh nặng hay không biết làm sao.

Sau đó giống như có dự cảm, anh đi tới bên giường kéo màn cửa sổ ra, nhìn thấy cô gái mặc váy lụa trắng.

Vưu Khả Ý đứng ở trước cửa sổ sát đất, như đứa bé mong chờ nhìn bên này, hoặc như thiếu nữ đang đợi người yêu trở về. Trên mặt của cô là vẻ mặt thấp thòm và chờ đợi pha trộn lại cùng nhau, lại nhìn thấy anh kéo màn cửa sổ ra, trong nháy mắt như trút được gánh nặng, khúc miệng cong lên.

Cô hà hơi trên thủy tinh, sau đó vẽ một trái tim.

Khi cô cười lên thì mắt cong cong, giống như trăng lưỡi liềm, mà cô cứ hồn nhiên ngây ngốc nằm như vậy ở trên thủy tinh, giống như một đứa bé chỉ vào trái tim đó cười đối với anh.

Suýt nữa Nghiêm Khuynh cho rằng mình nhìn thấy thiên sứ.

Anh cũng không hiểu được tại sao lại tồn tại nữ sinh như thế ở trên một thế giới phức tạp như vậy, thoát nhìn cô rõ ràng đều yếu ớt hơn ai khác, cũng dễ dàng bị thương tổn, nhưng cô còn có dũng khí hơn so với loại người kêu đánh kêu giết như anh.

Yêu chính là yêu, không yêu chính là không yêu, cô đơn giản cố chấp làm chuyện mình cho là đúng, dùng một trái tim thuần túy sưởi ấm linh hồn lạnh lẽo nhiều năm của anh.

Trong máy vi tính, giọng nữ đó vẫn còn tiếp tục hát:

Phím piano cũng là đen trắng có thể đánh ra tràn đầy cảm xúc của em đối với anh

Có lẽ đen vĩnh viễn không hiểu có nó nên màu sắc rực rỡ trên thế giới này mới có thể tồn tại

Anh từng gãy gậy thật lâu, từng mâu thuẫn thật lâu.

Mỗi một lần anh đẩy ra, anh cũng đều khổ sở hơn so với ai khác, bởi vì rõ ràng sâu trong đáy lòng chỉ có khát vọng vô hạn đối với cô.

Có lúc sẽ hỏi mình, tại sao lý trí như vậy? Để cho cô đi vào thế giới của anh, có gì không tốt? Nhưng đối với cô mà nói đó là lựa chọn xấu nhất, anh tin chắc mình sẽ hại cô. Anh quý trọng cô đến nỗi khiến anh tiến lùi đều khó khăn.

Thế nhưng một lần, anh cứ nhìn nữ sinh đối diện được ánh mặt trời bao phủ, rốt cuộc gương khỏa môi lên.

Học dáng vẻ của cô nói a ở trên kính, lần đầu tiên anh như một đứa bé, làm ra chuyện trước đây mà có lẽ cả đời anh cũng không làm ra được —— về một trái tim giống vậy ở trên kính.

Khác biệt chính là, ở trong trái tim này lại thêm một trái tim, giống như hình dung chân thật giữa bọn họ.

Anh nhìn hai trái tim ở chung với nhau rồi nhìn sang, nhìn thấy thiên sứ của anh mặc váy lụa trắng cười đến mức giống như đứa bé lấy được kẹo, cặp mắt đột nhiên trừng lớn. Thậm chí cô mở rộng miệng hoan hô, ngây ngốc đi lòng vòng tại chỗ.

Nụ cười trên bờ môi dần dần dày, mà cười cười, hốc mắt anh cũng nóng bỏng.

Cuộc đời của anh là một cuộc đánh cược, cho nên kể cả tình yêu của anh cũng trở thành mong muốn mà không thể cầu.

Anh là một tên lưu manh, là một người không biết tương lai. Anh cũng không biết một ngày kia Vu Khả Ý sẽ hối hận hay không, nếu như hối hận, nếu như rời khỏi anh, có lẽ sẽ để lại cho anh chính là cô độc càng thêm khó có thể chịu sau khi ném được hạnh phúc.

Nhưng anh đã mất đi hơi sức kháng cự, định thỏa hiệp đầu hàng, sẽ không chống cự.

Để cho anh mạo hiểm một lần thôi.

Tiền đánh cược là trái tim này, cho dù về sau mất đi, anh không có gì cả.

Nhưng nếu như thắng cuộc đây? Cho dù chỉ có một phần nghìn cơ hội, anh cũng không uổng phí cuộc đời này.

Ngay khi Nghiêm Khuynh khép máy vi tính lại, lại xoay người liếc nhìn Vu Khả Ý đối diện một lần nữa, định tự mình tới cửa tìm cô thì điện thoại di động vang lên.

Ở đầu kia, cổ họng của Lục Khải giống như xé ra tức điên nói cho anh biết, bọn họ bắt được thứ ăn cây táo, rào cây sung ở trên địa bàn nhà mình, chính là nội gián báo tin của bọn họ trong mấy tháng này cho lão Phương trước tiên, cho nên trong khoảng thời gian này anh mới có thể xui xẻo như vậy, rủi ro khắp nơi không nói, còn nhiều lần vào cục cảnh sát.

Chuyện rất khẩn cấp, bởi vì hôm nay tên kia lại tự tiện buôn lậu thuốc phiện ở trên địa bàn của bọn họ, chân trước Lục Khải bắt hẩn, chân sau cảnh sát đã tới rồi. Nếu như không phải Lục Khải kịp thời giấu đồ vật đi, sợ rằng bây giờ địa bàn của Nghiêm Khuynh đã bị cảnh sát bao vây, mà bản thân của anh ta cũng đã được mời đến trong cục cảnh sát uống trà.

Lục Khải tức lật trời, ở đầu kia hỏi anh: "Anh Nghiêm, xử lý thứ ăn cây táo, rào cây sung này như thế nào?"

Nghiêm Khuynh trầm mặc chốc lát, lời ít mà ý nhiều nói: "Tôi lập tức tới đây, tới đây rồi nói."

"Được."

Trước khi cúp điện thoại, bởi vì hiểu rất rõ tính tình Lục Khải, anh lại bình tĩnh dặn dò một câu: "Đánh thì đánh, giữ mạng lại."

Biến chuyển như vậy quá mức đột ngột. Một phút trước còn đắm chìm trong ánh mặt trời Vu Khả Ý mang tới, ấm áp hoà thuận vui vẻ, sau một phút đột nhiên lại trở về trong thế giới âm u bản thủ kia.

Nghiêm Khuynh hướng về phía màn hình điện thoại di động phát ngốc chốc lát, vừa quay đầu nhìn Vu Khả Ý một cái.

Cô ở đối diện nhìn thấy toàn bộ quá trình anh nghe điện thoại, về mặt đang mờ mịt nhìn anh, thấy anh quay đầu lại, liền cười ngọt ngào với anh.

Dừng một chút, anh phủ thêm áo khoác ngoài ra cửa, vừa đi vừa gọi điện thoại cho Vu Khả Ý.

"Alo?" Âm thanh của cô hiển nhiên bị tâm tình vui vẻ ảnh hưởng, nghe nhẹ nhàng lại cảm động, giống như hoàng oanh thán ba.

Nghiêm Khuynh nói: "Lục Khải bên kia xảy ra chút chuyện, hơi gấp, hiện tại anh phải đi qua."

Đầu kia trầm mặc mấy giây, sau đó là một âm dài cô đơn: "A." Giống như lý thú được mình tỏ ra mất mát rất rõ ràng, Vu Khả Ý lại nhanh chóng bổ sung một câu, "Vậy anh đi, đi đi đi đi, không có chuyện gì."

Cô cố gắng để cho giọng nói của mình nghe không hề khác thường.

Nghiêm Khuynh không nhìn được cong khóe môi lên, im lặng cười. Anh bước ra cửa thang máy, vờn vờn nói: "Vưu Khả Ý, chờ anh trở lại."

Vào giờ phút này rất nhiều chi tiết chung sống nhanh chóng thoáng qua từ trước mắt, cô cười, cô khóc, cô đáng yêu, cô dũng cảm.

Đúng lúc ánh mặt trời mùa đông chiếu lên trên người ấm áp hoà thuận vui vẻ, giống như mỗi một ánh sáng cũng bị tay của thời gian bóp nát, rơi đầy đất, tất cả trí nhớ vụn vặt đều có quan hệ với cô.

Anh đột nhiên không hề e ngại cái gì nữa, bởi vì lòng có chỗ hướng đến, cho nên đánh đâu thắng đó không gì cản nổi.

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Nghiêm Khuynh chạy tới trong quán bar thì quán bar đã tạm ngừng buôn bán.

Anh kéo cửa cuốn nửa khép lên, khom lưng đi vào, sau đó trực tiếp đi về một căn phòng phía sau.

Căn nhà kia rất lớn, tương đương với nửa vũ trường, bên trong có bày bàn bi a, có bày sô pha dài, vách tường có chút loang lổ, nhìn hình dạng là mái hiên rỉ nước rất nhiều năm.

Cửa kia khép, anh dùng chân nhẹ nhàng đạp một cái, cọt kẹt một tiếng rồi cửa mở ra. Trong phòng có một nhóm người, không khí ngột ngạt, mùi thuốc lá nồng nặc.

Người gần cửa nhất quay đầu lại liếc mắt nhìn, lập tức cung kính mà kêu một tiếng: "Anh Nghiêm!"

Sau đó một nhóm người đều rời rít xoay người chào anh.

Nghiêm Khuynh không lên tiếng, chỉ gật đầu một cái, sau đó xuyên qua đám người đi tới phía trước nhất.

Người nằm trên mặt đất, áo khoác bị lột, chỉ còn lại một cái áo len vàng nhạt sát người. Trên áo len nhuộm máu, hay bởi vì lăn trên mặt đất rất nhiều vòng, bản thiêu dơ dáy không phân được hình dạng từng có.

Tóc người kia để hơi dài, che khuất con mắt, nhưng xuyên qua ánh sáng mờ nhạt, anh nhìn thấy vết thương trên mặt chồng chất, tất cả vết bầm tím và vết máu lớn nhỏ nhìn qua hơi dọa người.

"Bất tỉnh?" Nghiêm Khuynh cúi đầu nhìn anh, hỏi.

Lục Khải dứt khoát hung hăng đá bụng người trên đất, không chút lưu tình hỏi một câu: "Chết chưa?"

Người nọ rên lên một tiếng, ôm bụng cuộn thành một đống.

"Không chết thì đứng lên!" Lục Khải lại đạp anh ta một cái, vẫn là chỗ cũ —— bụng là bộ phận mềm mại nhất trên thân người, bộ phận dễ dàng bị thương nhất.

Người kia từ từ mở mắt nhìn Nghiêm Khuynh, trong ánh mắt lộ ra khát vọng muốn sống mãnh liệt, rồi lại sợ đến cả người run rẩy. Anh ta chậm rãi bám lấy thân thể bò dậy, sau đó quỳ gối trước mặt Nghiêm Khuynh.

"Anh Nghiêm, van anh tha cho em, van xin anh." Vừa ra khỏi miệng cũng đã khóc không thành tiếng.

Nghiêm Khuynh đứng không nhúc nhích, cúi đầu nhìn người như dã thú này, mặt không biểu cảm.

Trong phòng không ai nói chuyện, chỉ còn lại khói mù lượn lờ tĩnh mịch.

Bởi vì lúc này yên lặng khác thường mà người trên đất run càng lợi hại, anh ta di chuyển đầu gối từng chút từng chút, cứ như vậy quỳ đi tới trước mặt Nghiêm Khuynh, sau đó dập nhiều cái đầu gối.

Anh ta nơm nớp lo sợ nói: "Anh Nghiêm, anh Nghiêm em thực xin lỗi anh! Em không cố ý bán đứng anh, em là bị buộc! Anh tin em...em đi theo anh nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ vẫn quyết một lòng đối với anh! Là anh Phương bắt vợ em, buộc em làm như vậy, nếu không sẽ xuống tay với cô ấy! Vợ em ——"

Anh ta khóc đến mức nước mắt nước mũi chảy ra, lời ông quần Nghiêm Khuynh trong tay đau khổ cầu xin, lại bị Nghiêm Khuynh một cước đá văng, nhất thời lại đảo ở trên mặt đất.

Nghiêm Khuynh chỉ bình tĩnh nhìn ánh mắt của anh ta, lặp lại tên của anh ta một lần nữa: "Lý Húc Nhật, Húc Nhật Đông Thăng Húc Nhật."

Người đàn ông vẫn khóc ở chỗ cũ, khóc không thành tiếng.

Mà Nghiêm Khuynh nhìn chằm chằm tiếp tục nói: "Ba năm trước đây cậu đi theo tôi, bảo muốn bán mạng cho tôi, bị mất mạng cũng không sao, chỉ cần tôi vui vẻ, chuyện một câu nói." Dừng một chút, anh cong khố môi lên lại không hề có ý cười, "Cậu bán mạng cho tôi chính là như vậy? Cậu bán mạng của người nào? Là của cậu, hay là tôi?"

Lý Húc Nhật vẫn còn khóc.

"Ban đầu cậu lấy vợ, nói mình không có tiền, là tôi đưa tiền để cho cậu làm tiệc rượu, bố trí phòng tân hôn. Mỗi người anh em nơi này đều đưa ra tiền quà, nhưng bởi vì sợ thân thích người phụ nữ của cậu coi thường bọn họ, ngay tiếp theo coi thường cậu, cho nên hiểu chuyện không cần cậu nói một câu đã không tham dự tiệc rượu."

Giọng nói của Nghiêm Khuynh trầm thấp thông thả, từng câu từng chữ đều không mang tình cảm, giống như nhớ kỹ từng nét một nét.

"Ba cậu chết rồi, không có thân thích trông coi, là người nơi này thức đêm túc trực bên linh cữu ở nhà tang lễ giúp cậu, giúp cậu chuẩn bị tốt tất cả phía trước phía sau, để ba cậu an tâm lên đường. Ba cậu nhập thổ vì an, mỗi người nơi này đã đến thấp hương, không có một ai vắng mặt."

Giọng điệu của anh nói đều đều như vậy, người đàn ông trên đất khóc đến càng lợi hại, cả người đều giống như sắc khí muốn khóc.

Nghiêm Khuynh châm điếu thuốc, hít một hơi, phun ra một luồng sương trắng.

Xuyên qua sương mù mờ mịt, anh nói: "Lý Húc Nhật, cậu bán không chỉ là người tốt với cậu, là chính lương tâm của cậu. Phương Thành cho cậu bao nhiêu tiền, lương tâm của cậu cũng chỉ trị giá bao nhiêu tiền?"

Nói xong những thứ này, anh đi tới trên sô pha dài ngồi xuống, cũng không có nhìn Lý Húc Nhật một cái nữa, chỉ lầm lũi hút thuốc lá. Tự có người đi về phía Lý Húc Nhật quyền đâm cước đá, mắng anh ta là một loại vong ân phụ nghĩa.

Lý Húc Nhật chỉ có thể không ngừng kêu thảm thiết, kêu đứt quãng: "Anh Nghiêm, xin anh bỏ qua cho em...em thật sự có nỗi khổ tâm!"

Anh ta nói: "Vợ em, vợ em bị anh Phương bắt đi! Cô ấy đã mang thai hơn ba tháng rồi, bác sĩ nói là con trai, Anh Nghiêm! Anh Nghiêm xin anh lượng thứ cho em! Vợ em còn trẻ như vậy, còn mang thai con trai của em! Đó là hai mạng! Mạng hai mẹ con bọn họ quan trọng hơn em nhiều!"

Nghiêm Khuynh dừng động tác hút thuốc lá lại trong chốc lát.

Người trên đất còn kêu thảm thiết, khóc cầu xin anh: "Nếu như chỉ có một mình em, cho dù anh Phương đánh chết em thì em cũng sẽ không làm chuyện bán đứng anh! Mà em mong cả đời mới mong được con trai, em chỉ còn lại hai người thân như vậy! Anh Nghiêm, anh Nghiêm. . . ."

Nói đến phần sau, chỉ còn lại tiếng kêu và tiếng khóc thảm thiết.

Về mặt Nghiêm Khuynh mơ hồ ngồi ở dưới ánh đèn mờ, lại trầm mặc một lát, cho đến giây phút mắt thấy Lý Húc Nhật thật sự sắp bị đánh đến chết, rốt cuộc mới lên tiếng quát bảo người ngưng đánh lại: "Dừng tay."

Mấy người dùng quyền cước lập tức ngừng lại.

Anh dụi tắt thuốc, đứng dậy từ trên cao nhìn xuống nhìn Lý Húc Nhật: "Đánh cậu, là bởi vì cậu bán anh em, ăn cây táo rào cây sung. Giữ một mạng của cậu, là bởi vì cậu trọng tình trọng nghĩa, biết quan tâm người thân."

Anh đi tới cửa, chợt kéo cửa chính ra, sau đó quay đầu lại nhìn người trên đất, "Đứng lên, đi ra ngoài, tôi thả cậu đi vì nghĩ đến cậu. Chỉ có điều từ nay về sau, cũng không cần trở lại nữa."

Lục Khải có chút nóng nảy, kéo tay áo của anh một cái, nhỏ giọng hỏi bên cạnh anh: "Anh Nghiêm, cậu ta đi rồi, lấy gì đi tìm lão Phương?"

Nghiêm Khuynh hiểu ý tứ của anh, nếu như mang theo ma túy kia và Lý Húc Nhật đi tìm lão Phương, lão Phương nhất định sẽ thỏa hiệp, bởi vì một khi Lý Húc Nhật khai với cảnh sát, gặp họa chính là lão phương. Nhưng kể từ đó, vợ Lý Húc Nhật và con trai nhất định cũng sẽ bị lão Phương chém tận giết tuyệt.

Lục Khải còn nói: "Cậu ta phản bội chúng ta, nên biết kết quả của mình, vợ con cậu ta cũng do cậu ta tự làm hại, là cậu ta gieo gió gặt bão. Nhưng mà tổn thất nặng nề của chúng ta mấy tháng này, nếu như không cầm bắt cậu ta áp chế lão Phương, liền tổn thất vô ích——"

"Không nên nói nữa." Nghiêm Khuynh dứt khoát ngắt lời anh, trầm mặc chốc lát, sau đó bình tĩnh ngẩng đầu nhìn mọi người xung quanh một vòng, "Hôm nay tôi để cho cậu ta đi, từ nay về sau, mặc kệ người này chết hay sống, gặp phải chuyện gì, coi như gặp mặt ở trên đường, cậu ta quỳ gối trước mặt mọi người, cũng không cho phép ai giúp cậu ta."

Người đàn ông nằm trên mặt đất khóc đến cực kỳ nhếch nhác, nhưng mà rốt cuộc khó khăn bò dậy, lao đảo lướt qua Nghiễm Khuynh thì anh ta xoay đầu lại nhìn Nghiễm Khuynh, cắn răng đè tiếng nức nở, nói từng câu từng chữ: "Anh Nghiễm, thật xin lỗi."

Trong ánh mắt của anh ta không có oán hận, chỉ có áy náy và cảm kích.

Bởi vì loại người liều mạng như bọn họ, phản bội có ý nghĩa như thế nào bọn họ đều biết, có thể còn sống đi ra ngoài, đó đã là Nghiễm Khuynh hết sức nhân từ.

Nếu nói sau này không cho phép ai ra tay giúp anh ta, trên danh nghĩa là giúp, trên thực tế cũng đang cảnh cáo mọi người, người này đã không liên quan với bọn họ, không ai được trả thù, cũng không ai được cố ý chèn ép.

Nghiễm Khuynh nhìn bóng lưng của anh ta biến mất ở bên ngoài cửa cuốn quán bar, ánh mắt khắc sâu mà phức tạp.

Anh chợt nhớ lại một câu chuyện cũ từng kể với Vu Khả Ý. Trong chuyện xưa có một bé trai, bởi vì cha thất thế, mẹ rời khỏi bọn họ, từ đó một gia đình êm đẹp sụp đổ, không có một ngày yên tĩnh.

Nếu như ban đầu ba có thể có cơ hội thoát khỏi cuộc sống như thế ——

Như vậy kết cục của cậu bé sẽ không giống như hôm nay chứ?

Phía Bắc thành phố.

Phương Thành đang chơi đùa cùng phụ nữ thì có người hốt ha hốt hoảng vọt vào nhà, "Anh Phương, Nghiễm Khuynh dẫn người ——"

Lục Khải nhô ra từ phía sau hắn ta, một cước đá văng hắn ta, thay thế vị trí của hắn, cả lợ phát phơ nói: "Ồ, anh Phương khó lường, khi nào tìm một thái giám thay ngài thông truyền ở chỗ này? Thật là phong cách tây!"

Người phụ nữ trong lòng Phương Thành còi nửa áo, mắt thấy có người xông vào như vậy, hoảng sợ gấp gấp kéo quần áo lên rồi rút lui.

"Cô đi ra ngoài trước." Phương Thành hơi nheo mắt lại, phản phò người phụ nữ rời đi, sau đó cười hỏi Lục Khải, "Đây không phải là người tài giỏi đặc lực của anh Nghiễm sao? Cậu đến bên cạnh tôi làm gì? Chẳng lẽ anh Nghiễm không cần cậu nữa, cậu định tới nương tựa tôi?"

"Ồ, anh Phương nói đùa!" Lục Khải nhún nhún vai, "Tôi đây quá lâu không thấy anh, tương tư thành tật, đặc biệt tới thông truyền thay thái giám của anh, không phải sao? Nội dung thông truyền như sau: Anh Nghiễm giả lâm! Anh Phương, nếu anh không muốn chuẩn bị, trước tiên đừng chơi phụ nữ, đi ra ngoài tiếp giả ...?"

Mặt của Phương Thành đen một nửa.

Không đợi hắn ta nói chuyện, bên ngoài liền truyền đến một loạt tiếng bước chân trầm ổn có tiết tấu, Nghiễm Khuynh tới trễ bình tĩnh mà đi vào cửa, mỉm cười ném một bao bọc tờ báo gì đó ở trên khay trà trước mặt Phương Thành, tiếp đó ngồi đối diện hắn ta, tư thế thân nhiên bất chèo hai chân, "Đã lâu không gặp, lão Phương."

Phương Thành nhìn chằm chằm túi đồ kia, không lên tiếng, sử dụng ánh mắt hỏi thăm anh đây là cái gì.

Nghiễm Khuynh mỉm cười nói: "Mở ra xem một chút."

Tờ báo bị lật bỏ từng tầng một, một cái túi trong suốt bật kín lộ ra, bột trong túi màu trắng phân lượng rất đủ, tùy tiện bị bắt vào trong cục cảnh sát, thì có thể làm cho cả đời bạn cũng khó mà thoát thân.

Phương Thành không biến sắc thả đồ vật lại trên khay trà, khẽ mỉm cười, "Anh Nghiễm đây là ý gì? Nói chuyện làm ăn? Thật xin lỗi, tôi luôn luôn không tiếp xúc những thứ đồ này, nếu cậu muốn tìm tôi nói chuyện làm ăn, sợ là tìm kẻ nghiện còn dễ dàng hơn chút."

"Nói chuyện làm ăn? Lời này có ý tứ." Nghiễm Khuynh chậm rãi chọn hai ly trà từ sa từ trên bàn trà ra ngoài, sau đó xách ấm trà lên đưa tới chóp mũi ngửi một cái, khen câu, "Trà ngon."

Phương Thành theo dõi anh, không nói gì.

Bên trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có Lục Khải và người bị anh ta đẩy ra lúc trước đứng ở cửa nhìn một màn này.

Ở dưới ba ánh mắt nhìn soi mói, Nghiễm Khuynh múc hai muỗng bột từ trong túi bột kín ra ngoài, chia ra thả từng muỗng ở trong hai ly trà, sau đó tư thế tự nhiên rót trà ngon trong ấm vào trong chén.

Trước tiên anh nâng một cái chén trong đó lên, lắc lắc ở trong không trung, nhìn bột từ từ hòa tan ở trong nước trà, sau đó thả cái chén lại trên khay trà. Tiếp đó lại cầm cái chén thứ hai lên, lặp lại những bước giống nhau.

Sau khi bình tĩnh làm xong chuỗi động tác này, anh mỉm cười nói: "Phương Thành, con người của tôi không thích ăn một mình. Nếu như anh có lòng tốt phải người tôi hiểu kính trọng tốt cho tôi, vậy thì mọi người nên chia nhau một chén canh, cùng hưởng thụ mới đúng."

Anh đẩy một cái chén trong đó tới trước mặt Phương Thành.

"Trong này phân lượng không nhiều không ít, tôi đoán thể chất tốt uống vào, có lẽ rửa dạ dày liền hết chuyện, chỉ có điều cũng không rõ người có thể chất yếu, uống vào sẽ mất mạng hoặc vào bệnh viện cũng không chừng." Anh vẫn cười tao nhã lịch sự, ánh mắt bình tĩnh giống như một ánh nắng ở trong chỗ rừng cây sâu, "Nếu anh đã có thể gọi người đưa tới cho tôi, tôi cũng có tâm mượn hoa hiến Phật, đánh cược với anh một lần. Mỗi người một chén, nhìn xem ai có mạng sống sót."

Ánh mắt của Phương Thành thay đổi, vẫn còn cố giả vờ trấn định, "Vì sao tôi phải đánh cược với cậu?"

"Bởi vì anh đánh cược cũng phải đánh cược, không cá cược cũng phải đánh cược." Nghiêm Khuynh nói thật nhẹ nhàng, "Nếu như anh sống sót, tôi mất mạng, sau này sẽ không ai tranh với anh. Nếu như anh không muốn tiếp nhận vụ đánh cược này ——"

Anh cười cười, cầm chén của mình lên, quay tròn mép chén, hơi hột nói: "Tôi bảo đảm cho dù tôi thành tội phạm giết người, ngày mai sẽ bị bắt bị bắn chết, cũng sẽ khiến cho hôm nay anh không còn mạng sống mà đi khỏi cánh cửa này."

Khi anh nói xong câu đó, người ở cửa muốn đi ra ngoài tìm người, lại bị Lục Khải lấy ra một khẩu súng từ trên eo để ở trên lưng.

"Cậu chạy thử xem?" Anh cả lơ phát phờ nói, tư thế lại nghiêm túc, ánh mắt sắc bén tuyệt đối không giống như lưu manh bình thường.

Đây là quyết đấu cứng chọi cứng.

Sắc mặt của Phương Thành rốt cuộc thay đổi. Hắn ta đột nhiên đứng dậy, "Nghiêm Khuynh, cậu điên rồi?"

Bọn họ là một đám người luôn lách chỗ sơ hở của luật pháp, nhưng không có ai có thể trắng trợn giết người phóng hỏa, bởi vì mặc kệ bạn có nhiều mối quan hệ tốt, cũng không ai có thể biến bạn từ một người mang tội giết người thành người vô tội.

Mà hôm nay, Nghiêm Khuynh lại uy hiếp hắn ta không đánh cược lần này thì sẽ giết anh ta.

Đây rõ ràng là kết quả hai bên cùng tổn hại!

"Đứng lên làm cái gì? Anh vì tôi trăm phương ngàn kế làm nhiều chuyện như vậy, hao tổn nhiều tinh lực như vậy, tôi chỉ mời anh uống trà thôi, cần gì không cho mặt mũi như vậy?" Nghiêm Khuynh ngẩng đầu nhìn anh ta, "Nghiêm túc cân nhắc đề nghị của tôi đi, tôi cũng không nói đùa."

Thậm chí anh mỉm cười bỏ cái chén lại trên bàn, đưa tay làm tư thế xin mời, "Nếu không, tôi chịu thiệt một chút, anh chọn một ly trước?"

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Phương Thành không nhúc nhích đứng tại chỗ, nhìn người đàn ông ngồi ở trước mặt mình nở nụ cười ôn hòa vô hại.

Trong phòng nhất thời yên tĩnh đến rất dễ làm người nhớ tới so sánh quen dùng khi sáng tác văn lúc nhỏ: ngay cả tiếng cây kim rơi trên mặt đất cũng nghe thấy.

Hắn ta khó khăn há miệng, muốn nói chút gì, nhưng cuối cùng chỉ nhỏ giọng hỏi một câu: "Nghiêm Khuynh, cậu không sợ chết sao?"

Một cuộc đánh cược như vậy cũng không phải cược tiền đồ, mà là đánh cược sinh mạng.

Hắn ta nhìn thấy Nghiêm Khuynh không chút để ý cười hai tiếng, sau đó ngẩng đầu nhìn hắn: "Phương Thành, cậu theo tôi đối nghịch cũng hai năm rồi. Hai năm qua, cậu chiếm địa bàn của tôi, làm tổn thương anh em của tôi, cướp mỗi làm ăn của tôi, phá hư thanh danh của tôi. Tôi với cậu nổi lên tất cả mấy lần xung đột lớn nhỏ, cũng không có đuổi tận giết tuyệt đối với cậu. Bởi vì sống mái với nhau có nghĩa là có người chết, có nghĩa mặc kệ một bên trong chúng ta thắng, tất cả mọi người bên kia sẽ chết, bị thương thì bị thương, cho dù không chết không bị thương, Die nd da nl e q uu ydo n đời này làm bậy nhiều như vậy, có lẽ cũng không còn biện pháp ở lại trong thành phố."

"Tôi đương nhiên sợ chết, sợ cậu sống sót, mà tôi mất mạng, chỉ có thể chấp tay nhường tất cả hôm nay." Về mặt Nghiêm Khuynh hơi hột mà nhìn hắn, nói từng câu từng chữ, "Nhưng dù sao xung đột giữa chúng ta cũng nên có một kết thúc, chẳng bằng hai người chúng ta, dứt khoát đánh cược ván này. Tôi cam đoan với cậu, nếu như hôm nay tôi không chết, tương lai người chết kia nhất định sẽ là cậu."

Giọng điệu mấy chữ cuối cùng bình thường, nhưng mà lại như giấu giếm lưỡi dao mũi nhọn, người nghe được kinh hồn bạt vía.

Giờ phút này, Phương Thành chỉ có hai lựa chọn: không uống, chết; uống..., còn khả năng có một con đường sống.

Ở cửa, Lục Khải cầm súng chống đỡ ở trên thân người đàn ông kia, có lẽ người bên ngoài cũng bị người của Nghiêm Khuynh khống chế, không có ai đi vào cứu hắn ta.

Hắn ta há miệng run rẩy đưa tay lấy cái ly, sắc mặt tái nhợt giống như giấy.

Vậy mà ngoài dự đoán của mọi người, ở một phút trước khi hắn ta nâng ly trà lên, một cái tay khác đoạt lấy ly trà của hắn.

Nghiêm Khuynh nhìn hắn ta, Die nd da nl e q uu ydo n nói từng câu từng chữ: "Nếu như tôi uống ly trà này thay cậu, điều kiện là muốn cậu thả vợ con Lý Húc Nhật, cậu có đồng ý hay không?"

"." Phương Thành há hốc miệng nhìn anh, giống như không thể tin được những gì chính mình nghe được.

"Tôi đang hỏi cậu, là thả người, hay uống tiếp?"

Về mặt Phương Thành phức tạp nói: "Anh muốn uống hết ly trà này vì tên phản đồ kia?"

"Là tôi đang hỏi cậu, hay cậu đang hỏi tôi?" Ánh mắt Nghiêm Khuynh híp lại, về mặt đã có chút không nhìn được.

Phương Thành rút cuộc nhả ra: "Thả. Tôi thả người."

Chính tai nghe Phương Thành gọi điện thoại sai người thả vợ con Lý Húc Nhật, sau đó do Lục Khải tự mình gọi điện thoại cho Lý Húc Nhật xác nhận an toàn của bọn họ, Nghiêm Khuynh cười cười, uống hai ly trà một ly lại một ly, chỉ trong thời gian nháy mắt, hai ly trà bỏ thêm thuốc đều vào trong bụng anh.

Trước khi đi, anh mỉm cười lưu lại một câu: "Phương Thành, ngay cả chút can đảm này cậu cũng không có, lấy cái gì đấu với tôi?"

Dưới ánh mắt không thể tin của Phương Thành, bước chân của anh ung dung xoay người ra cửa, một đường bước khỏi phòng khách, cũng không quay đầu lại.

Lục Khải đi theo phía sau anh nhỏ giọng kêu anh Nghiêm, anh không để ý tí nào, bóng lưng cao lớn giống như một gốc cây bạch dương che trời.

Mãi cho đến khi anh đi tới góc đường, quẹo cua vào một cái ngõ hẻm, cả người cũng mới giống như đã trút giận, quỳ phịch một tiếng trên mặt đất. Đưa tay gạt gao chống đỡ vách tường dán đầy các loại quảng cáo, anh thở hắt hắt từng ngum từng ngum, sau đó đưa một cái tay ra bắt được tay của Lục Khải.

"Anh Nghiêm!" Nét mặt Lục Khải cực kỳ kinh hoàng, cũng quỳ theo ở trước mặt anh, "Anh làm sao vậy? Thế nào?"

Tay Nghiêm Khuynh bắt đầu phát run, sau đó cả người đều giống như mất đi khống chế, không ngừng run rẩy. Die nd da nl e q uu ydo n Cả người giống như có vô số côn trùng cắn nuốt, tất cả huyết dịch đều sôi trào, xông vào trong đầu óc.

Lục Khải hoảng hốt lo sợ hỏi anh: "Không phải nói buộc hắn ta uống sao? Tại sao anh tự uống, còn uống hết hai chén nữa? Vì tên phản đồ kia, đáng giá không? Sao anh ngu như vậy? Anh... anh như thế nào? Tôi...tôi kêu người đến đưa anh đi bệnh viện!"

Nghiêm Khuynh cố gắng duy trì ý thức, gạt gao bắt được tay Lục Khải, cắn răng khó khăn nói: "Gọi xe tới, đưa tôi đi rửa ruột, không thể để cho người khác nhìn thấy."

Nói từng chữ đều cực kỳ khó khăn, anh muốn chống đỡ thân thể bò dậy, nhưng toàn thân đều không nghe sai bảo, lần sau run rẩy lợi hại hơn lần trước.

Anh nhìn thấy Lục Khải giống như không muốn sống chạy về phía đường lớn, cố gắng đón xe. Nếu như là trước kia, có lẽ anh sẽ cười Lục Khải lẫn lộn nhiều năm như vậy còn giống như thanh niên nhiệt huyết, điên cuồng, nhưng giờ phút này anh không cười được.

Tầm mắt của anh rất nhanh mờ hồ chỉ còn lại một vùng sáng trắng, sức lực toàn thân cũng bị hút hết. Giây phút ngã xuống kia, con người của anh bắt đầu tan rã, có lẽ công dụng của thuốc phát tác, anh đột nhiên sinh ra vô số ảo giác.

Nhưng ở trong suy nghĩ ồn ào chật chội đến giống như ngàn vạn ánh sao trong Ngân Hà, anh lặp lại tự nhủ cùng một câu nói: mày không thể chết.

Anh không thể chết được, bởi vì đây là khâu quan trọng nhất trong kế hoạch này.

Anh không thể chết được, bởi vì anh phải sống để đập đổ Phương Thành, còn sống đi gặp Vu Khả Ý.

Giây phút có ý thức đầu tiên, Nghiêm Khuynh phát hiện mình đứng ở trong hành lang của một khu nhà tiểu học.

Nửa phần dưới của vách tường bị sơn thành màu xanh lá cây, nửa đoạn trên là màu trắng. Cửa màu đỏ sậm, đây là loại cửa gỗ kiểu cũ nhất.

Ở đỉnh đầu của anh là một tấm ván gỗ màu trắng từ trên cửa tới, trên đó viết năm chữ màu đỏ: lớp một ban ba.

Mới đầu anh cũng không biết tại sao mình lại ở nơi này, cho đến mơ mơ hồ hồ nhớ lại ở thời điểm anh gần mười tuổi thì trường tiểu học được đổi mới lần nữa, đã sớm không phải dáng vẻ này, anh mới ý thức được mình đang nằm mơ.

Chỉ có ở trong mộng mới có thể nhìn thấy một số sự vật đã không còn tồn tại.

Có lúc anh sẽ xuất hiện loại tình trạng này, biết rất rõ ràng mình đang nằm mơ, nhưng bất kể như thế nào cũng không tỉnh lại.

Dứt khoát cũng không từ chối.

Anh đứng ở cửa nhìn vào trong, một đám học sinh tiểu học đang học trong phòng học, giáo viên đang dạy mọi người đọc thuộc lòng thơ Đường.

Thảo trường oanh phi nhị nguyệt thiên, phát đề dương liễu túy xuân yên.

Nhi đồng tán học quy lai tảo, mang sắn đông phong phóng chỉ diên.

Đầu tiên là ôn tập lần nữa, hơn năm mươi đứa con nít cùng đồng thanh đọc diễn cảm, giọng trẻ con ê ê a a non nớt lại thanh thúy, nghe vào trong tai mềm nhũn.

Giáo viên cầm sách đi xuống giảng đài, vừa đi vừa nói: "Ngày hôm qua cô bảo mọi người trở về đọc thuộc lòng bài thơ này, hôm nay muốn mời một người đọc cho cô nghe."

Ánh mắt của cô dò xét một vòng trong đám người, sau đó dừng trên người đứa bé ở trong góc hàng cuối cùng.

Đó là một bé trai, bộ dáng phần điều ngọc trác rất đáng yêu, chỉ có điều tóc quá dài, che khuất mắt. Ăn mặc cũng không tốt, quần áo thể thao màu vàng bị tẩy đến phai màu không nói, tay áo còn dài hơn một đoạn thật lớn, xem ra không phải quần áo của mình.

Giờ phút này, bé trai còn không biết ánh mắt giáo viên dừng ở trên người của cậu, còn cúi đầu hết sức chuyên chú nhìn tới sách manga trên hai chân, giấu ở dưới bàn học.

Nhìn cậu cực kỳ chuyên chú, khóe miệng còn có một nụ cười hiếm thấy.

Sở dĩ Nghiêm Khuynh biết đó là nụ cười hiếm thấy, bởi vì anh biết rõ, bé trai nấn nỉ thật lâu, mới mượn được quyển manga kia từ bạn ngồi cùng bàn.

Ngồi cùng bàn là một đứa bé mập mạp, rất tò vò về nói: "Mình chỉ cho cậu mượn một giờ, một giờ sau, cậu phải trả mình!"

Thậm chí đứa bé mập mạp làm như thật liếc nhìn đồng hồ trên cổ tay mà đại đa số bạn cùng lứa tuổi đều không có, Die nd da nl e q u u ydo n báo thời gian: "Ừ, cậu nhìn rõ rồi chứ, từ ba giờ ba phút tính lên, cậu chỉ có thể xem ở tiết học này đến khi tan lớp!"

Cho nên bé trai xem quyển manga cực kỳ phổ biến ở trong những người bạn cùng lứa tuổi giống như đối, hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của bản thân.

Cho đến khi giáo viên gầy đến giống như mầm đậu nâng mắt kiếng, khô cằn mà nặn ra tên của cậu từ trong cổ họng, nghiêm nghị nhìn cậu: "Nghiêm Khuynh, em đọc thuộc lòng cho cô nghe!"

Những lời này khiến cả người bé trai run lên, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch ngẩng đầu nhìn giáo viên, chút ý cười vừa rồi nhất thời biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Cậu còn ngồi ở chỗ đó, miệng mở rộng không biết làm sao.

Vị giáo viên nữ kia rất nhanh đi tới từ trong lối đi nhỏ, đứng ở trước mặt cậu từ trên cao nhìn xuống chỗ cậu, lạnh lùng nói: "Nghiêm Khuynh, giáo viên bảo em đọc thuộc lòng bài thơ, tại sao em không đứng lên?"

Bé trai nom nóp lo sợ đứng lên, theo động tác đứng lên của cậu, sách mở ra ở trên đùi cũng rơi theo xuống trên mặt đất, rơi bộp một tiếng vào trên nền xi măng.

Cả lớp đều quay đầu lại nhìn một màn này.

Giáo viên khom lưng nhặt quyển sách kia lên, mặt không thay đổi tiến tới trước mặt cậu, "Đây là cái gì?"

Cậu chỉ sợ hãi rụt rè cúi đầu, ngay cả nhìn cũng không dám nhìn mắt giáo viên.

Giáo viên Ngưu Văn gần bốn mươi tuổi, dạy học nhiều năm, không đủ nhiệt tình với nghề nghiệp, nhiều hơn mấy phần nghiêm nghị hà khắc. Cô nhìn đứa trẻ trước mắt có thành tích hồng bét, gia thế hồng bét, tính tình hồng bét. Có thể nói là đứa trẻ không có điểm nào làm người khác ưa thích, trong lòng nhiều hơn mấy phần ghét bỏ.

Cô đánh quyển sách kia vào trên cánh tay đứa bé bộp một tiếng, sách rơi xuống đất.

Một tiếng động đột ngột làm đứa bé sợ đến mức giật mình run rẩy kịch liệt, cũng làm cho người đàn ông đứng ở cửa giật mình.

Anh không muốn nhìn tiếp nữa!

Anh không thể nhìn tiếp nữa!

Hình như anh sớm có dự liệu về chuyện sẽ xảy ra tiếp đó, hoàn toàn không bằng lòng liếc mắt nhìn. Anh xoay người muốn đi nhiều hơn nữa, muốn thoát khỏi cảnh mờ này, Die nd da nl e q uu ydo n nhưng mặc kệ anh chạy thế nào, nhưng thật sự giống như vĩnh viễn chạy không khỏi hành lang này.

Nửa phần trên vách tường là màu trắng, phía dưới là màu xanh lá cây.

Cửa chính màu đỏ sậm, cửa bằng gỗ cũ kỹ.

Đỉnh đầu là biển lớp, trên đó viết lớp một ban ba.

Bên trong cửa rộng mở luôn là giáo viên nghiêm nghị, cùng với bé trai đứng khúm núm mặt sợ hãi ở trước mặt cô ấy.

Nghiêm Khuynh trốn không thoát khỏi hành lang này, bởi vì anh trốn không thoát giấc mộng này.

Anh chỉ có thể bị ép nhìn một màn trong phòng học, nghe giáo viên nữ lạnh lùng nói với cậu bé: "Em biết tại sao bạn cùng lớp đều bảy tuổi, chỉ một mình em sắp chín tuổi rồi không?"

Anh mờ mịt luống cuống ngẩng đầu lên nhìn giáo viên, trong mắt to đen nhánh tràn đầy sợ hãi.

Đôi mắt giáo viên giấu ở sau tròng kính thật dày, không có đồng tình thương hại, có chỉ là một chút chán ghét thoáng qua. Cô nói: "Bởi vì em không giống người khác, mẹ em không muốn em, ba cũng không nuôi em. Em được sự giúp đỡ của người khác mới may mắn vào trường học học tiếp, tiếp nhận giáo dục của trường học, nếu không em hoàn toàn không được đi học!"

"Em không hiểu ý tốt của người khác thì thôi, không hiểu biết ơn báo đáp thì thôi, hiện tại ngay cả tôn trọng giáo viên cũng không làm được, em tới đọc sách gì? Không bằng đi về nhà đi, không cần ngồi ở chỗ này làm chướng mắt cô!"

Từng câu từng chữ vốn không tính là lời nói ác độc nhất, bởi vì so với những lời nói ác độc sau này trong cuộc đời anh, Die nd da nl e q uu ydo n anh nghe đến độ sắp chết lặng, cho nên những thứ này cũng không tính là cái gì.

Nhưng đối với đứa bé lúc đó còn chưa đầy chín tuổi mà nói, trước mặt toàn bộ 57 bạn học cùng lớp thì những lời này giống như mưa đá đập tới trên người cậu, đập nát lòng tự ái cậu vừa mới nảy sinh không lâu.

Cậu khề khề, bắt đầu múa cánh tay lung tung: "Mẹ em không có không quan tâm em, ba em cũng không có không nuôi em! Không cho phép cô nói lung tung! Cô nói lung tung!"

Trong hỗn loạn, trong giây lát cậu đánh vào cánh tay giáo viên Ngữ Văn.

Giáo viên lui về phía sau hai bước theo bản năng, giọng nói the thé rống cậu: "Em dám đánh cô?"

Cô đưa tay kéo lấy cổ áo của cậu, đóng đưa thân thể gầy ốm của cậu tới tới lui lui, có chút không kiềm chế được cảm xúc mà hô: "Ba mẹ em không dạy em, cô cũng không quản được em! Die nd da nl e q uu ydo n Em lại dám đánh giáo viên? Em muốn trở thành người giống như ba em, có phải hay không? Sau này lăn lộn xã hội, đánh bạc uống rượu không giới hạn ..., sau đó biến thành cận bã xã hội, đi theo con đường của ba em, có phải hay không?"

.....

Những lời đó câu câu chữ chữ đều là cây kim, vốn không nên tồn tại để mất tới, nhưng bởi vì ngàn vạn cây kim cùng nhau đâm tới mà biến thành vũ khí sắc bén đả thương người nhất.

Nghiêm Khuynh trốn không thoát giấc mộng này.

Anh chỉ có thể nhìn cảnh tượng hành hạ anh nhiều năm một lần lại một lần, một lần lại một lần nhìn về mặt đứa bé khóc đến tuyệt vọng vẫn còn liều mạng kêu "Mẹ em không có không quan tâm em, ba em cũng không có không nuôi em" ở trong phòng học đó.

Những tiếng quát tháo kia giống như sấm, sét đình tai nhức óc, làm tâm anh chấn động vỡ vụn từng chút từng chút, mà những mảnh vụn kia bay là tả rơi đầy đất, rơi đến trong bụi bặm.

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

Ngay khi tiếng quát tháo trong mơ càng ngày càng mãnh liệt, huyết nữa phá vỡ màng nhĩ lao ra khỏi đại não, Nghiêm Khuynh đột nhiên bình tĩnh lại.

Quá trình như vậy lặp lại tuần hoàn qua nhiều năm, đã đếm không hết số lần.

Anh đã biết rõ, ngay sau đó, mơ nên tỉnh.

Chân trời đã hiện ra màu trắng bạc, bốn bức tường trong bệnh viện đều trắng noãn, dù trong phòng không có mở đèn, cũng vẫn chói mắt.

Nghiêm Khuynh hí hí mắt, muốn giơ tay lên che tầm mắt một chút, nhưng hơi sức cả người giống như cũng trôi mất. Anh khó khăn nâng nâng tay, phát hiện trên mu bàn tay cảm ứng tiêm, chất lỏng trong bình truyền và máu của anh đang hòa làm một thể.

Trong dạ dày như lửa đốt, đầu óc cũng hỗn loạn, anh từ từ nghiêng đầu, nhìn thấy người kia trên ban công.

Tháng chạp rét đậm, cửa ban công khép hờ, xuyên qua thủy tinh trên cửa, anh nhìn thấy Vu Khả Ý đứng trước lan can, đuôi ngựa luôn luôn cột thật cao ở sau ót cũng bị thả xuống, tung bay theo gió đêm xung quanh, giống như bèo, rong không bắt không bó.

Cô một thân một mình đứng ở nơi đó, không nhúc nhích, bóng lưng giống như một pho tượng.

Không lạnh sao? Mặc áo khoác ngoài bằng vải ni phong phanh như vậy.

Lòng của Nghiêm Khuynh cũng co rút nhanh, muốn bỏ dậy khoác áo cho cô, lại khổ nỗi cả người không còn chút sức lực nào, thử mấy lần cũng không thể chống người lên. Thật vất vả lật người, Diennndkan/leequhydonnn mượn cây cột truyền nước biển ngồi dậy, kết quả hai chân vừa chạm tới mặt đất liền mềm nhũn, anh bất ngờ không kịp chuẩn bị té ngã trên đất.

Bởi vì tiếng động anh ngã xuống, người trên ban công kinh ngạc quay đầu lại, sau đó chọt vọt vào trong phòng điu anh.

"Anh làm sao vậy? Có sao không? Có bị thương không?" Lời nói của cô không mạch lạc, sắc mặt tái nhợt giống như giấy, hai tay đỡ anh cũng phát run.

Nghiêm Khuynh muốn để cô buông tay, tự mình bò dậy, nhưng chân nhũn ra hoàn toàn không có biện pháp dựa vào hơi sức của chính mình để đứng dậy, chỉ có thể thuận theo cô rồi.

Vóc người Vu Khả Ý tương đối nhỏ nhắn, Nghiêm Khuynh tựa vào trên vai cô, luôn có ảo giác đè cô sụp đổ, cho nên anh cố gắng để cho mình đứng vững vàng, không cần gây quá nhiều sức nặng ở trên vai cô.

Cô lại giống như ý thức được anh cố tình làm như vậy, vừa khó khăn dìu lên giường, vừa nhỏ giọng nói: "Em đỡ anh đi chuyển, anh cứ dựa vào em là được."

Dựa vào sự giúp đỡ của cô, Nghiêm Khuynh ngồi ở trên giường lần nữa. Anh ngồi, cô đứng, đôi tay còn đỡ cánh tay của anh, không biết bởi vì lạnh hay sợ hãi, còn có chút run rẩy mơ hồ.

Sau khi trầm mặc một hồi, Nghiêm Khuynh quay đầu sang bên cạnh nhìn Vu Khả Ý mím chặt đôi môi và chân mày nhíu lên thật sâu, dừng một chút, cười khổ, nhỏ giọng nói một câu: "Xin lỗi, lần này lại để cho em uống công."

Anh chưa nói dứt lời, vừa nói như thế, tay Vu Khả Ý run lợi hại hơn.

Cô nói: "Chiều hôm qua anh được Lục Khải đưa tới bệnh viện, vẫn hôn mê bất tỉnh, bác sĩ rửa dạ dày cho anh, cũng không thấy chuyển biến tốt. Em gọi điện thoại cho em, gọi rất nhiều cuộc nhưng không có người nhận, sau đó rút cuộc có người nhận, kết quả Lục Khải nói cho em biết anh vào bệnh viện. Bác sĩ nói anh hấp thu vào lượng ma túy lớn, nếu như không rửa ruột kịp thời, chỉ sợ cũng. Em vẫn coi chừng anh, sợ anh vẫn chưa tỉnh lại, cũng may, cũng may anh đã tỉnh lại."

Cô giống như chưa từng dài dòng như vậy, một mình thao thao bất tuyệt nói cả nguyên nhân hậu quả của sự việc, giọng nói nghe qua cũng không có gì phập phồng quá lớn. Nếu không phải cô còn nắm cánh tay Nghiêm Khuynh chặt chẽ, nếu không phải Nghiêm Khuynh cảm thấy đôi tay cô run rẩy, chỉ sợ cũng không dễ dàng nhận ra được sự sợ hãi của cô.

Cô đang sợ.

Nghiêm Khuynh không để cô nói tiếp, chỉ chậm rãi đưa tay che ở mu bàn tay của cô, dfienddn lieqiudoon sau đó nhỏ giọng nói: "Vu Khả Ý, đừng sợ."

Từng câu từng chữ dịu dàng giống như sắc xuân ấm áp.

Đôi mắt Vu Khả Ý thoáng chốc đỏ, cuối cùng chỉ một câu đơn giản như vậy đánh nát phòng bị chống đỡ đã lâu của cô.

Cô lui về phía sau một bước, ngẩng đầu nhìn vào trong mắt của anh, nghẹn ngào nói: "Anh luôn để em chờ đợi, mỗi lần đều để em chờ đợi."

Đôi môi Nghiênn Khuynh gật gật, muốn nói chút gì, lại nghe thấy cô dùng âm thanh khàn khàn nói một câu: "Mà em luôn không đợi được anh, chờ thế nào cũng không chờ được."

Có lẽ cô nhớ lại ngày Nghiênn Khuynh bị chém thay cô, rõ ràng anh nói sẽ về muộn hơn cô một bước rồi tìm cô, nhưng một mình cô ngồi ở trước khu nhà đợi một buổi chiều thêm một buổi tối, nhưng vẫn không đợi được anh.

Không muốn khóc ở trước mặt anh, cho nên cô đưa tay dùng sức vuốt vuốt hốc mắt ửng hồng, giọng nói nghẹn ngào nói với anh: "Anh luôn như vậy, luôn nói không giữ lời."

Vậy mà nước mắt không phải muốn không chảy mà có thể đứng im ở trong hốc mắt. Những lời này vừa ra khỏi miệng, thì có nước mắt rớt xuống.

Bà vai của cô run run, nhưng vẫn cắn chặt hàm răng không lên tiếng.

Nghiênn Khuynh chỉ cảm thấy không có một khắc nào giống như bây giờ khó chịu. Nhìn cô nhận được khóc thút thút không muốn khóc lên tiếng, nhìn cô liều mạng xoa hốc mắt muốn ngăn cản những thứ kia nước mắt, trái tim của anh giống như là bị người đánh mấy quyền, rõ ràng thoi thóp một hơi, vẫn còn vô cùng đau đớn.

Anh đưa tay nắm bàn tay liều mạng lau nước mắt của cô, ngăn cản động tác của cô, sau đó khẽ dùng lực dẫn cô đến từ mấy trước mặt, nâng một cái tay khác lên lau nước mắt thay cô, "Đừng vậy, anh luôn để em chờ, luôn nói chuyện không tính toán gì hết, còn mỗi lần đều làm cho em khóc. Anh không tiền không thể không có tiền đồ, sẽ không nói lời dễ nghe, sẽ không đáp lại tình cảm của em. Anh không chỗ nào đứng, hai bàn tay trắng, anh chỉ biết làm lòng em bị thương, một lần lại một lần."

Tay của anh dừng một chút, lỏng ra, "Nhưng em cũng không nghe lời anh, không chịu cách xa anh.""

Âm thanh như vậy giống như đến từ sơn cốc xa xôi, yên bình xa xa, rồi lại cất giấu chút tình cảm bị đè nén bị khắc chế thật lâu. dfienddn lieqiudoon Anh nhìn cô, như nhìn một giấc mơ mà mình vĩnh viễn không chiếm được, ánh mắt như vậy làm cho người ta chỉ nhìn xa xa cũng sẽ lộ vẻ xúc động.

Nhưng Vuru Khả Ý chỉ nhỏ giọng hỏi một câu: "Phải xa bao nhiêu mới tính là xa?"

Cô bắt anh tay lại lần nữa, để mặt của cô dính vào lòng bàn tay của anh lên, "Xa như vậy?"

Cô đến gần một bước, khom người xuống vùi mặt vào ngực của anh, "Xa như vậy?"

Cô ngẩng đầu lên, dùng hốc mắt ướt nhẹp dính vào trên cằm anh, nhắm mắt lại hỏi nữa: "Hay xa như vậy?"

Nghiênn Khuynh không thể động đậy.

Anh ngồi ở trên giường bệnh, cảm nhận sức lực toàn thân chạy mất, mệt mỏi buồn ngủ, rồi đồng thời lại cảm thấy tình cảm dao động sôi trào mãnh liệt ở sâu trong nội tâm.

Anh nhận thấy được có nhiều ẩm ướt hơn rỉ ra từ trong đôi mắt của Vuru Khả Ý, từng chút từng chút lan tràn ở trên da thịt anh.

Cô im lặng khóc, khóc đến mức anh khó có thể hô hấp, giống như cá phoi dưới ánh mặt trời nóng bức, gầy dựa khổ sở.

Thời khắc như vậy chỉ giây lát, rồi lại bị thời gian kéo thành dài vô hạn.

Giống như vừa trôi qua mấy thế kỷ, anh mới khó khăn vươn tay ra, nâng cằm của cô lên, nhìn đôi mắt ướt át của cô.

Anh nói: "Vuru Khả Ý, anh hỏi em một lần cuối cùng. Anh không thể hứa hẹn với em, không thể cho em tương lai, ngay cả cuộc sống an ổn mà người bình thường khao khát anh cũng không nhất định cho được. Anh như vậy, em chắc chắn muốn tiếp nhận sao?"

Nước mắt của cô rơi càng lợi hại, gật đầu lại lắc đầu loạn xạ.

Muốn nói cho anh biết anh cũng không tồi tệ như anh nói, muốn nói cho anh biết cô một chút cũng sẽ không hối hận, chỉ thực sự khát vọng có thể dừng lại ở trong sinh mệnh của anh, không hề bị anh đẩy ra nữa.

Nghiênn Khuynh cũng không hỏi cô gật đầu làm gì, tại sao lắc đầu.

Anh chỉ đưa tay lau nước mắt thay cô, khóe môi có một chút cười khổ. Sau khi ý thức được những giọt nước mắt này không thể nào được lau sạch sẽ trong một lát, anh dặt tay của cô đặt ở ngực, dfienddn lieqiudoon từ nhắm mắt ni non: "Vuru Khả Ý, đời này anh chưa từng có cái gì thuộc về chính mình, anh chỉ có hai bàn tay trắng, trừ trái tim này."

Có lẽ nó không có ý nghĩa, có lẽ không đáng nhắc tới, có lẽ đối với người khác mà nói thì không có chút giá trị, nhưng lại là tất cả của anh.

Mà bây giờ, anh đang cảm trái tim nhẹ giống như một hạt bụi bặm đưa vào lòng bàn tay của cô.

"Xin em chăm sóc tốt nó thay anh."

Bởi vì anh sống cô độc trên đời này lâu như vậy, nó là toàn bộ tích góp của anh, là toàn bộ sinh mạng và tự ái của anh.

Hôm nay tất cả giao cho em.

Nước mắt của Vuur Khả Ý cũng sắp như cô đại lan tràn, cô rõ ràng nên vui mừng, nhưng trái tim lại níu chặt ở một chỗ, vô cùng đau đớn. Cô đau lòng vì anh, thích anh, muốn dùng tất cả sức mạnh để cho anh tin tưởng, quan tâm anh, cho anh biết ở trên thế giới này còn có một cô gái xem anh như vật báu.

Nhưng một câu cô cũng nói không nên lời, chỉ có thể khóc như đứa bé, nhào vào trước ngực anh gấu gao túm quần áo của anh, thờ không ra hơi.

Nghiêm Khuynh vỗ lưng của cô từng phát từng phát, nhỏ giọng nói: "Em khóc cái gì? dĩ nhiên là em khóc. Anh cũng đưa gia sản duy nhất cho em, rõ ràng nên khóc phải là anh."

Vuur Khả Ý vừa thút thít, vừa lắc đầu, rốt cuộc khóc không thành tiếng nói hoàn chỉnh một câu nói: "Anh còn có em."

Tay Nghiêm Khuynh cứng lại ở giữa không trung, đầy mắt giật mình thậm chí hơi nóng lên.

Đó là một loại cảm nhận chưa từng có rất lâu rất lâu.

Thì ra hèn mọn như anh, nghèo khó như anh, thế nhưng cũng có thể có báu vật thuộc về mình.

Anh khẽ cười, dùng âm thanh hơi khàn khàn nói với cô: "Như vậy, có lẽ hiện tại anh đã là người giàu có nhất trên thế giới này rồi."

Anh cúi đầu nhìn cô, nhìn cô vòng chắt hông của anh mà khóc không ngừng, nhìn đỉnh đầu mềm mại đen nhánh của cô, nhìn cô và anh rút cuộc vượt qua trăm sông nghìn núi, chỉ còn lại khoảng cách có thể không đáng kể như vậy.

Anh cảm thấy mình giống như đang nằm mơ.

Đây cô ra khiến anh đau điếng người, cuối cùng vui vẻ khi mất mà được lại, tất cả giác quan đều tập trung ở chỗ khuôn mặt của cô và anh kề nhau. Cô khóc, nước mắt thấm ướt vật liệu Diennndkan/leeequhydonnn may mặc thật mỏng, thấm vào làn tay của anh.

Giống như tất cả của cô cũng thấm vào sinh mệnh của anh.

Anh nghe thấy giọng nói của mình vang dội trong phòng bệnh yên tĩnh, trộn chung với không gian tràn đầy mùi nước sát trùng.

"Vuur Khả Ý, nếu như mà một ngày kia em hối hận, cứ nói cho anh biết. Bởi vì anh chưa bao giờ dám tưởng tượng có thể giữ em ở bên cạnh, cho nên hôm nay tất cả đối với anh mà nói đều giống như nằm mơ, cho dù một ngày cũng đã đủ rồi. Cho nên đồng ý với anh, nếu như thật sự có một ngày muốn rời khỏi anh, nếu như em chán ghét anh phiền bạc, hoặc muốn theo đuổi cuộc sống an ổn, nhất định phải nói cho anh biết. Chỉ cần em nói, anh đều sẽ không hề oán hận câu nào mà thả em đi."

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

"Vuur Khả Ý, nếu như mà một ngày kia em hối hận, cứ nói cho anh biết. Bởi vì anh chưa bao giờ dám tưởng tượng có thể giữ em ở bên cạnh, cho nên hôm nay tất cả đối với anh mà nói đều giống như nằm mơ, cho dù một ngày cũng đã đủ rồi. Cho nên đồng ý với anh, nếu như thật sự có một ngày muốn rời khỏi anh, nếu như em chán ghét anh phiền bạc, hoặc muốn theo đuổi cuộc sống an ổn, nhất định phải nói cho anh biết. Chỉ cần em nói, anh đều sẽ không hề oán hận câu nào mà thả em đi."

Anh bình tĩnh yên tâm nói qua những lời đó, giống như cảm xúc không có một chút dao động nói đến một loại giả thiết, giống như đang trần thuật một chuyện không liên quan tới mình.

Nhưng khi Vuur Khả Ý ngẩng đầu lên nhìn anh, nhìn vào đôi mắt giống như vĩnh viễn cũng nhìn không thấy đáy, lại chỉ nhìn thấy mềm yếu và dửng dưng của người đàn ông này.

Mềm yếu, bởi vì ở trong quá trình lớn lên anh chưa từng được người yêu, cho nên có một loại sợ hãi và lo được lo mất theo bản năng đối với yêu.

Dửng dưng, bởi vì cho dù cũng không ôm tâm trạng lạc quan gì đối với đoạn cảm tình này, thế nhưng anh lại vẫn thần nhiên đối mặt với tình cảm của mình, hơn nữa cho cô quyền lợi đối ý.

Anh không có chút che giấu nào.

Anh giao toàn bộ quyền lợi và cơ hội toàn thân mà lui cho cô.

Hốc mắt Vu Khả Ý lại đỏ hồng, trái tim vừa căng lên vừa đau, vì che giấu tâm tình như vậy, cô tùy tiện cầm trái táo từ trong giỏ trái cây trên tủ đầu giường ra ngoài, sau đó đưa lưng về phía anh ngồi ở mép giường.

"Ăn táo, em gọt cho anh." Cô khẽ nói, động tác trúc trúc bắt đầu gọt vỏ.

Nghiêm Khuynh không nói gì, không biết rốt cuộc có từng nhìn ra cảm xúc mất khống chế của cô hay không. Cô chỉ có thể ngồi ở chỗ đó động tác gọt vỏ cứng đờ, trong phòng càng yên tĩnh, cô lại càng khẩn trương, thậm chí không cần quay đầu lại cũng có thể cảm thấy hai ánh mắt nóng bỏng của người phía sau.

Trong đầu của cô còn vang vọng câu nói vừa rồi của anh nhiều lần, lại bởi vì anh nhìn chăm chú nên càng khẩn trương, gọt gọt, tay càng run gay gắt, thế nhưng sợ ý một chút liền đánh rơi quả táo trên mặt đất.

Quả táo bị gọt một nửa vỏ, lại lăn lóc cộc cộc đến dưới giường bệnh.

Cô luống cuống tay chân ngồi xổm xuống để nhặt, khi đứng dậy thì quả táo trong tay đã trở nên bẩn thỉu.

"Em...em đổi một trái khác." Trên mặt cô nóng lên, ném quả táo đáng thương vào thùng rác, lại cầm thêm một quả khác ra ngoài.

"Vu Khả Ý." Nghiêm Khuynh nhỏ giọng gọi cô, hình như giọng nói có mấy phần bất đắc dĩ.

Cô cúi đầu không lên tiếng, nhìn quả táo và dao trong tay.

Nghiêm Khuynh chống đỡ thân thể, nhẹ nhàng cầm đồ trong tay cô, thả lại tủ đầu giường lần nữa. Anh nói: "Vừa rửa dạ dày, không thể ăn những thứ này, không cần phiền phức."

"Không phiền phức." Vu Khả Ý từ từ ngẩng đầu lên.

Nghiêm Khuynh nhìn cô, không nói gì.

"Từ khi biết anh đến bây giờ, anh làm quá nhiều chuyện." Ánh mắt của cô vẫn ẽ ảm, giống như tùy tiện nhìn anh mấy lần thì sẽ không cần thận khóc lên, "Anh chưa từng yêu cầu em cái gì, nhưng anh luôn xuất hiện ở thời điểm em cần anh, thậm chí không cần em nói gì, thì đã làm xong tất cả giúp em."

"."

"Cho tới nay đều em làm cho anh thêm phiền toái, em giống như kẻ ngốc cái gì cũng không biết làm, cần anh chữa cháp em, bốn ba thay em, bị thương vì em. Anh làm quá nhiều, em không biết em còn có thể làm gì để đáp lại anh."

"."

Cô chấp nhận nhắm mắt thờ dài, "Em biết rõ giờ không phải thời điểm nên khóc, em đuổi theo anh lâu như vậy, hôm nay rốt cuộc đổi được sự đồng ý của anh, em nên vui mừng mới phải, khóc sụt sụt như vậy cũng quá khác người ——"

"Vu Khả Ý." Nghiêm Khuynh đột nhiên gọi cô, vẫn là cả tên cả họ như vậy, không lộ thanh sắc, lại giống như mỗi một chữ nói ra đều thom tho.

Vu Khả Ý mở mắt nhìn anh, đã nhìn thấy anh đưa tay che ở trên mu bàn tay cô.

Bởi vì suy yếu, tay của anh tái nhợt vừa không có sắc hồng, kim truyền đâm vào dưới da, mạch máu màu xanh nổi bật khác thường.

Anh cứ như vậy nhẹ nhàng che tay cô dưới tay mình, sau đó chăm chú nhìn cô, nhẹ nói: "Việc em làm tốt nhất, chính là không quan tâm mềm yếu và nhút nhát của anh, vẫn chưa từng buông tha anh. Anh vẫn núp ở trong vỏ của mình, là em gỡ tình anh, nói cho anh biết làm người phải sống dũng cảm ở trong dòng sông, giống như nước sông làm việc nghĩa không được chùn bước theo đuổi hướng tới mục đích. Em đã làm quá nhiều rồi. Một chuyện như vậy, đã sớm đền bù chút ít chuyện nhỏ không đáng nói đến của anh rồi."

Trong khoảng thời gian ngắn Vu Khả Ý nói không ra lời.

Cô cứ nhìn anh như vậy, nhìn vẻ mặt anh lạnh tanh trước sau như một, nhưng thật sự giống như đã có thể nhận ra cảm xúc của anh từ dấu vết trong ánh mắt anh rồi.

Giờ phút này anh dịu dàng, là ấm áp rực rỡ.

Cô muốn nói chút gì, nhưng vừa mới há miệng, cửa phòng bệnh đột nhiên bị đẩy ra.

Lục Khải vội vã xông tới, miệng tùy tiện kêu: "Anh Nghiêm! Anh Nghiêm anh tỉnh chưa —— a, anh đã tỉnh!"

Vu Khả Ý nhanh chóng lui về phía sau ba bước, kéo ra khoảng cách gần gũi mập mờ không dứt giữa cô và Nghiêm Khuynh, mặt đỏ tới mang tai quay

đầu lại nhìn Lục Khải.

Lục Khải tròn tròn mắt nhìn cô một lát, lại nhìn Nghiêm Khuynh một chút, sau đó giống như đã hiểu ra cái gì, chậm rãi nhếch miệng cười một tiếng, cười hi hi với Vu Khả Ý rồi kêu một câu vô cùng vang dội: "Chị dâu tốt!"

Mặt của Vu Khả Ý nhất thời đỏ hơn.

Cô quay đầu xin Nghiêm Khuynh giúp đỡ, nhưng Nghiêm Khuynh giống như hoàn toàn không ý thức được cô quẫn bách, mà nghiêm túc đứng đắn hỏi Lục Khải: "Thế nào?"

"Là chuyện Phương Thành." Nói đến mẩu chốt, Lục Khải cũng đứng đắn hơn, không hề cợt nhả nữa, liếc mắt Vu Khả Ý, nói chuyện chỉ nói phân nửa.

Vu Khả Ý biết điều đi ra ngoài phòng bệnh, "Em đi ra ngoài một chút, luôn đợi ở trong phòng nên hơi buồn bực ——"

"Vu Khả Ý." Nghiêm Khuynh lại mở miệng gọi cô lại, đối diện ánh mắt mờ mịt lúc cô ngoái đầu nhìn lại, từ từ nói một câu, "Ở lại đây đi."

Vu Khả Ý và cô nhìn thẳng vào mắt nhau trong chốc lát, nhìn thấy đôi mắt đen nhánh trong suốt của anh, khóe miệng cong lên gật đầu một cái: "Được."

Thật ra thì Vu Khả Ý cũng không hề nghe rõ ràng toàn bộ nội dung nói chuyện của Nghiêm Khuynh và Lục Khải, nhưng có thể nghe ra một chuyện —— Nghiêm Khuynh cố ý uống hai ly rượu thả thuốc, mà lúc này Lục Khải phải làm, chính là loan truyền chuyện Phương Thành bắt người nhà Lý Húc Nhật uy hiếp anh ta hơn nữa muốn anh ta phản bội Nghiêm Khuynh, mà Nghiêm Khuynh vì anh em nên làm việc nghĩa không được chùn bước lựa chọn đánh bạc số mệnh để bầy Phương Thành bước vào.

Thứ nhất, Phương Thành hèn hạ vô sỉ lợi dụng phụ nữ và trẻ con uy hiếp tay chân của Nghiêm Khuynh, loại hành vi này sẽ đối lấy ánh mắt như thế nào thì không cần nói tự nhiên cũng biết.

Thứ hai, Nghiêm Khuynh bị anh em phản bội, vẫn còn lựa chọn liều mình cứu giúp vợ con của anh em, coi như lưỡng toàn hai chữ trung nghĩa rồi.

Thứ ba, mà tủy đến từ Phương Thành, cảnh sát nhận được tin tức, tự nhiên sẽ tìm hiểu tra được nguồn gốc, sợ rằng Phương Thành phải nếm mùi đau khổ rồi.

Thứ tư, vợ con Lý Húc Nhật đã được an toàn, không còn băn khoăn, cũng không cần tiếp tục bị Phương Thành quản chế, mà quan trọng nhất là cứu vợ con anh ta ra không phải người khác, mà chính là Nghiêm Khuynh bị anh ta phản bội vẫn còn bằng lòng mạo hiểm nguy hiểm đến tính mạng để giúp anh ta.

Coi như mình sẽ bị bỏ tù, cũng đã có thể thấy rõ lựa chọn của Lý Húc Nhật.

Toàn bộ kế hoạch của Nghiêm Khuynh chính là như vậy.

Lục Khải nghe được mắt càng trừng càng lớn, càng về sau chỉ có thể dùng mắt lấp lánh sùng bái mà nhìn Nghiêm Khuynh, nét mặt "Anh Nghiêm tôi muốn sinh Hưu Tử cho anh", hơn nữa miệng nhiều lần bày tỏ mình đối với anh là tình yêu mà thần thánh cũng không thể xâm phạm.

Thậm chí anh ta không nhịn được xông lên cố gắng cho Nghiêm Khuynh một cái ôm thật chặt, để bày tỏ cảm xúc vui sướng trong lòng. Ngay khi nhìn thấy ánh mắt "Cậu có bản lĩnh gần tôi thêm một bước nữa thì tôi bảo đảm không đánh chết cậu" của Nghiêm Khuynh, anh ta lại rất biết điều khắc chế tình cảm cuồng nhiệt của mình, đứng ở tại chỗ.

Anh ta dùng giọng điệu của nàng dâu nhỏ uất ức nói: "Này, anh Nghiêm, anh cần tôi làm gì nữa?"

Nghiêm Khuynh nghiêm túc suy nghĩ chốc lát, nói: "Cút ra ngoài, sau đó đóng cửa, đừng trở lại."

". . . ." Lục Khải lặng lẽ đi, bóng lưng lẻ loi cô độc giống như một đóa hoa nhỏ phiêu diêu trong gió, suýt nữa làm cho người ta ảo tưởng dáng vẻ của anh ta là Tây Thi ôm ngực khóc rồi đi.

Phòng bệnh lại khôi phục vắng vẻ.

Quay đầu lại, Nghiêm Khuynh nhìn thấy khóe môi Vu Khả Ý có giương lên độ cong mơ hồ, dừng một chút, hỏi cô: "Đang cười cái gì?"

Cô trả lời đáng hoàng: "Đang suy nghĩ Lục Khải rất thú vị, thật sự là vua biểu cảm."

Nghiêm Khuynh không nói.

Lần này đổi lại Vu Khả Ý hỏi anh: "Đang suy nghĩ gì?"

Nghiêm Khuynh trả lời đáng hoàng: "Đang suy nghĩ Lục Khải làm người ta ghét như vậy, có nên đẩy anh ta vào trong núi hay không?"

"Anh ấy đáng ghét chỗ nào?"

"Cậu ta khiến cho em cảm thấy cậu ta thú vị." Ánh mắt của Nghiêm Khuynh không quá hữu nghị.

"Nhưng anh ấy vốn rất thú vị!" Giọng của Vu Khả Ý hơi buồn bực.

"Vậy thì cậu ta càng đáng ghét."

"."

Vu Khả Ý phản ứng chốc lát, sau khi nhìn thấy nét mặt không vui của Nghiêm Khuynh, hình như lập tức đã hiểu ra cái gì.

Đại ca xã hội đen. Mất hứng khi Lục Khải thu hút sự chú ý của cô?

Vu Khả Ý lặng lẽ ho khan hai tiếng, chỉ có thể lẩm nhẩm ở trong lòng: tôi rất xin lỗi anh, anh trai Lục Khải.

Cũng may Nghiêm Khuynh cũng không thật sự tức giận, mà để ánh mắt dịu dàng lần nữa, ngoắc ngoắc tay với cô: "Tới đây."

Cô ngoan ngoãn đi tới trước giường của anh.

Nghiêm Khuynh hỏi cô: "Vu Khả Ý, em không sợ?"

"Sợ cái gì? Anh sao?" Cô hỏi ngược lại.

Nghiêm Khuynh trầm mặc chốc lát, mới nói: "Sợ anh, sợ chúng ta, sợ lời anh vừa nói và tất cả việc anh làm."

Vu Khả Ý mỉm cười: "Nếu lo lắng em sợ, thì tại sao muốn cho em nghe thấy?"

"Bởi vì anh hi vọng em nghiêm túc suy nghĩ một lần cuối cùng, suy nghĩ anh là hạng người gì, làm loại chuyện gì, sau đó hỏi mình một lần cuối cùng, rốt cuộc muốn đổi ý hay không, có muốn tiếp tục với anh hay không?" Anh nói nghiêm túc mà khắc sâu, bộ dáng như ông già bảy tám chục tuổi, cứng nhắc nghiêm túc.

Vu Khả Ý hỏi anh: "Nếu như đổi ý thì sao? Không muốn tiếp tục ở cùng một chỗ với anh thì sao?"

"Vậy em đi thôi." Anh nói rất dễ dàng, giống như chuyện này không hề có chút khó khăn nào.

Vậy anh đi thôi?

Tâm tình của Vu Khả Ý lập tức trở nên hồngбет, một trái tim vừa mới bay lên giữa không trung lại rơi xuống trở về đáy cốc trong nháy mắt, bịch một tiếng, máu văng khắp nơi.

Cho nên nói vừa rồi cô nói nhiều như vậy, anh lại thẳng thắn thành khẩn nhiều như vậy, cô cho rằng tất cả mọi chuyện nên chấm dứt ở đây, không ngờ Lục Khải chỉ tới một chuyện như vậy, tất cả liền thay đổi?

Đầu của anh có bao nhiêu cứng rắn bao nhiêu thối, mới có thể làm người ta ghét giống như hòn đá mới mọc ra từ trong hầm cầu à?

Lòng cô bẽ tắc muốn giẫm chân, hốc mắt lại khó chịu nóng lên. Loại hành động lúc thì cho người ta một viên kẹo ăn, lúc lại đánh người về nguyên hình, thật sự có ý tứ sao? Cô nản lòng thoái chí, định xoay người muốn đi.

Nhưng một cái tay khác lại bắt được cánh tay của cô, hại thân hình cô hơi chậm lại.

Cô quay đầu lại tròn mắt nhìn anh: "Không phải muốn thả em đi sao?"

"Ai nói muốn thả em đi?" Về mặt anh thân nhiên đáp lại.

"Là anh nói!" Vu Khả Ý học giọng điệu của anh, nói từng câu từng chữ, "Vậy, em, đi, thôi."

"Ừ." Anh gật đầu, vẫn bình tĩnh nhìn cô như vậy, "Em đi đi."

"." Vu Khả Ý không rõ, cúi đầu nhìn tay anh đang lôi cô tay của cô, "Vậy anh nắm tay em làm cái gì?"

Trong phòng bệnh yên tĩnh mấy giây.

Sau khi trầm mặc chốc lát, cô nghe Nghiêm Khuynh dùng một giọng điệu chắc chắn lại nghiêm túc nói: "Nếu đã đồng ý với anh, cho dù em phải đi, cũng phải hỏi anh buông tay hay không buông tay."

"."

"Vu Khả Ý." Anh nhỏ giọng gọi cô, kéo cô đến trước mặt, "Không cần sợ anh, ít thì một năm, lâu thì mấy năm."

Nói tới chỗ này, hình như anh đã nghĩ tới điều gì, âm thanh lại biến mất, không có đoạn sau.

Lòng của Vu Khá Ý lập tức nâng lên, thúc giục anh: "Ít thì một năm, lâu thì mấy năm, làm sao?"

Thế nhưng anh lại đột nhiên a một tiếng, lắc đầu một cái, "Không có gì."

Nhìn nhau như vậy trong chốc lát, cửa phòng bệnh lại bị đẩy ra một lần nữa, y tá nâng mắt kính, đẩy xe dụng cụ đi vào, cau mày nói: "Bệnh nhân suy yếu như vậy, tình mà không báo cho bác sĩ biết, ở chỗ này quấy rối cái gì?"

Vu Khá Ý chỉ có thể giương mắt nhìn y tá bắt đầu kiểm tra cho Nghiêm Khuynh, cản trở trọng tâm câu chuyện của bọn họ.

Chỉ có điều lúc này lại có chuyện mới quấy nhiễu cô —— FML, y tá từ đâu tới, kiểm tra thân thể lại có thể vén quần áo lên, chọc trái chọc phải sờ trái sờ phải?

Mặt cô phồng đến giống như cái bánh bao, nổi giận đùng đùng ngồi một bên, cố gắng kiềm chế suy nghĩ một cước đá văng cô y tá.

Cô còn chưa được sờ qua có được hay không?

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Nghiêm Khuynh nằm viện trong một tuần, mỗi ngày Vu Khá Ý đều đến bệnh viện chăm sóc anh. Kỳ thi cuối kỳ kết thúc, chương trình học kỳ này cũng kết thúc, trừ thời gian dạy mấy đứa bé khiêu vũ ở trung tâm, thời gian còn lại cô đều dành cho Nghiêm Khuynh.

Mẹ hạ tới tới hậu thư ở trong điện thoại cho cô: "Vu Khá Ý, mẹ cho con thời gian nghỉ đông, con làm xong toàn bộ chuyện ở trung tâm đào tạo cho mẹ, sau đó chấm dứt. Học kỳ sau thực tập, vào đoàn đi!"

Vu Khá Ý cầm điện thoại đi động im lặng nghe không lên tiếng, cuối cùng chỉ nói một câu: "Con nghe thấy, mẹ."

Là nghe, cũng không phải đồng ý.

Bởi vì không muốn cãi vả nữa, cho nên ngay cả phản bác cô cũng không muốn nói.

Một tuần nay, mỗi buổi tối cô đều dùng nồi cơm điện ninh cháo, buổi sáng rời giường thì cháo còn nóng, dinendian.loqid]on Đợi bây giờ cô rời giường, bận rộn làm một ít thức ăn thanh đạm ở phòng bếp, sau đó bỏ vào trong hộp cơm, cuối cùng mới rót cháo vào hộp giữ nhiệt.

Thức ăn là bữa trưa, cháo là bữa ăn sáng.

Hơn 21 năm qua cô cũng không quá quan tâm những chuyện này thì hôm nay đã thành chuyện quan trọng nhất mỗi ngày. Thậm chí cô lên mạng tìm kiếm rất nhiều thực đơn dinh dưỡng, vừa phải nuôi dạ dày, lại phải ngon miệng.

Sau đó khoảng tám giờ rưỡi, cô mang theo những thứ đồ này ra cửa, ngồi xe buýt đến bệnh viện.

Lục Đồng dựa ở cửa phòng bếp nhìn dáng vẻ cô cuộn ống tay áo lên bận rộn, không nhịn được nói thầm: "Cậu như vậy là có ý gì hả? Trước kia là thiên kim đại tiểu thư, mười ngón tay không dính nước. Bây giờ vì tên côn đồ mà vất mình ở trong phòng bếp, cả ngày nghiên cứu thực đơn, thật sự định dùng giác ngộ của mình chứng minh không tham gia Tân Đông Phương cũng có thể nấu nướng với kỹ thuật đỉnh cao?"

Vu Khá Ý cũng không quay đầu lại nói: "Mình thích làm những chuyện này cho anh ấy."

"Cậu vui lòng? Cậu vui lòng nhưng ba mẹ cậu sẽ không vui lòng!" Lục Đồng đề cao giọng nói, "Vu Khá Ý, anh ta chỉ là một người bình thường thì mình cũng không thêm khuyên cậu rồi, nhưng anh ta thì sao? Ngay cả cuộc sống bình thường anh ta cũng không cho cậu được. Cậu biết mình đang làm gì sao? Xác định không phải xem nhiều phim Hồng Kông phim Mỹ, bị loại chủ nghĩa anh hùng cá nhân này cuốn hút?"

"Mình biết rõ anh ấy là ai." Giọng nói của Vu Khá Ý rất nhạt rất nhẹ, giọng điệu thường thường, "Anh ấy là tên côn đồ, không có tiền đồ gì."

"Cũng không chỉ không có tiền đồ thôi, có thể sống thêm vài năm hay không cũng một vấn đề ——"

"Lục Đồng!" Vu Khá Ý rút cuộc xoay người lại, giọng nói và vẻ mặt gần như nghiêm khắc quát bạn tốt.

Lục Đồng ngẩn ra, bị một tiếng bất thành linh của cô làm cho ngáy ngẩn cả người.

Hình như Vuur Khả Ý cũng phục hồi tinh thần lại, tự thấy giọng điệu của mình quá dữ tợn, đặc biệt còn giờ con dao phay trong tay lên. Cô ho khan hai tiếng, vội vàng đề dao xuống, xoa xoa tay ở trên tạp dề, đi tới cửa lòi kéo tay Lục Đồng.

"Thật xin lỗi, mình hơi căng thẳng thần kinh, không phải cố ý muốn dữ dội với cậu."

"Mình biết rồi." Lục Đồng muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng chỉ lắc đầu một cái, "Khả Ý, anh ta thật sự không phải người cậu nên để trong lòng."

"Vậy ai mới là người nên để trong lòng? Ai lại không nên để trong lòng? Sách giáo khoa chưa từng dạy mình, cũng không có điều luật nào quy định mình không thể thích anh ấy." Vuur Khả Ý cười cười, "Đồng Đồng, dưới sự giáo dục của mẹ mình, hơn hai mươi mấy năm qua mình đều sống giống như người đầu gỗ, bó tay bó chân, da.nlze.quydo/nn đi con đường mà mẹ đã sắp xếp cho mình. Lúc mẹ không xem trọng mình, mình là diễn viên kịch câm im lặng làm nổi lên ưu tú của chị; về sau chị đi rồi, mình phải cân trọng làm một đứa con gái nghe lời hiểu chuyện, làm người nổi nghiệp bà ấy. Nhưng bây giờ mình sẽ không bao giờ làm người như vậy nữa."

Bây giờ mặc dù nhìn qua cô và Vuur Khả Ý trong quá khứ không có gì khác biệt.

Nhưng——

"Lòng của mình tự do."

Lục Đồng nhìn cô hồi lâu, cuối cùng chỉ có thể lắc đầu cười khò, "Mình nói không lại cậu."

"Cậu nói không lại không phải là mình." Khóe miệng cô cong lên, có mấy phần đáng yêu nghiêng đầu một chút, "Là tình yêu."

Lục Đồng dứt khoát tròn trắng mắt, làm một tư thế nôn mửa, "Người phụ nữ bắt đầu yêu đương, quả thật làm cho mình sắp ói ra những gì ăn tối hôm qua."

Lúc Vuur Khả Ý xách thức ăn tới bệnh viện, Nghiêm Khuynh đang ngồi ở trên giường xem ti vi.

Cô tập trung nhìn kỹ, da.nlze.quydo/nn trên màn hình lại là《Con đầu to bỏ đầu nhỏ》bản mới, trong nháy mắt vẻ mặt có chút chấn động.

Nghiêm Khuynh không hề tự biết hành động mình lấy thân phận một đại ca xã hội đen xem phim hoạt hình đã chấn động đến bạn gái nhỏ, chỉ để điều khiển ti vi lên trên tủ đầu giường, mỉm cười nghiêng đầu nói với cô: "Tới?"

Mặc dù vẻ mặt không quá sinh động như bình thường, nhưng một phút trước gương mặt còn lạnh lùng cũng có biến hóa băng tuyết tan rã trong nháy mắt này.

"Tới." Khóe miệng Vuur Khả Ý cũng cong lên, đóng cửa lại, đi tới bên giường của anh, chỉ lấy một hộp cơm từ trong túi ra, vẫn không nhận được tò mò hỏi, "Cái đó, xem được không?"

"Cái gì?" Lòng mảy Nghiêm Khuynh khẽ nhếch hỏi thăm.

"Cái đó." Cô chỉ chỉ TV treo trên tường, "Con đầu to bỏ đầu nhỏ. bản mới." Sở giọng điệu của mình xúc phạm tới anh, dù sao tính trẻ con chưa hết cũng là một. chuyện đáng đề cao hứng? Cô bổ sung một câu không xác định xoa dịu giọng điệu, "Em còn chưa từng xem bản mới đấy."

Cố gắng làm ra dáng vẻ thật sự cảm thấy rất hứng thú.

Nghiêm Khuynh nghiêm túc nói: "Tạm được."

"." Anh lại có thể nghiêm túc trả lời vấn đề này như vậy, Vuur Khả Ý cũng không nói lời gì.

Cô không nhận được nghiêng đầu nhìn về mặt anh vẫn bình tĩnh như thường. Người vẫn là người kia, mắt thâm thúy sáng ngời, môi mỏng mà tròn bóng, râu mọc ra như vậy, chưa kịp cạo. Nhưng anh mặc quần áo bệnh nhân rộng thùng thình màu trắng, như đứa bé lớn ngồi xếp bằng ở trên giường xem. xem《Con đầu to bỏ đầu nhỏ》.

Cô xoay đầu lại tiếp tục chơi đùa hộp cơm, đôi môi lại khẽ cong lên.

Cô nhất định là trứng độc, nếu không sẽ không cảm thấy anh như vậy lại rất đáng yêu rất rục rờ.

Vuur Khả Ý múc tô cháo đưa cho anh, nhìn anh đưa tay tới đón, đúng lúc phim hoạt hình đến đoạn con đầu to ngã bệnh, mẹ dứt cơm cho cậu ăn, trong bụng khẽ động.

Cô ho khan hai tiếng, giọng điệu nhẹ nhàng nói: "Anh là bệnh nhân, có muốn em dứt cho anh ăn hay không?"

Hình như giữa tình nhân cũng nên làm loại chuyện như vậy chứ? Cô không xác định được, hơi xấu hổ, nhưng vẫn còn giả vờ bình tĩnh.

Nghiêm Khuynh giống như bị sét đánh, động tác lập tức hơi cứng ngắc, vẻ mặt còn giống như trạng thái bị bao vây chưa phục hồi tinh thần lại. Đợi đến khi anh phục hồi tinh thần lại, dinendian.loqidJon gò má giống như đột nhiên bị người ta nhuộm màu, hồng đến rất không bình thường.

Anh vô cùng tỉnh táo nói: "Anh không phải đứa bé nữa."

Nói rất có đạo lý, hiển nhiên là lòng tự ái của đàn ông phát tác, không muốn bị so sánh với con đầu to trong phim hoạt hình.

Lần này đổi lại Vuur Khả Ý bị sét đánh.

Lần đầu tiên trong đời làm mất dầy chủ động đề nghị làm chuyện thân mật ở giữa tình nhân, kết quả bị phía nam từ chối.

Từ, chối, rồi.

Cô cảm thấy sau này cô cũng không cần không biết xấu hổ chủ động làm cái gì nữa, có lẽ Nghiêm Khuynh cũng cảm thấy cô đặc biệt hăng hái da mặt đặc biệt dày.

Nhưng tay bụng cô còn ngừng giữa không trung, người vốn nên nhận lấy cô lại không động tĩnh, thu tay về.

Vuur Khả Ý bực mình, lại không tiện biểu hiện ra ngoài, chỉ có thể làm ra vẻ tự nhiên hỏi anh: "Sao không nhận cô hả?"

Nghiêm Khuynh từ từ nhả đầu lông mày, da.nlze.quydo/mn nghiêm túc nói: "Hình như không có hơi sức."

"."

"Mặc dù anh không phải đứa bé, nhưng anh là bệnh nhân, hình như lúc ăn cơm sẽ không có hơi sức bụng cô." Nghiêm Khuynh vẫn còn nghiêm túc nói.

Vuur Khả Ý im lặng cúi đầu nhìn anh ngồi xếp bằng ở trên giường, cũng không nhìn cô, chỉ lạnh lẽo trần thuật anh vô cùng "mệt mỏi", ngay cả bụng cô cũng thật sự không nổi.

Trong lòng đã có thể cảm nhận được tình cảm dao động và hành vi kỳ cục của anh.

Cô muốn nghiêm mặt mắng anh thay đổi thất thường, hại cô đau lòng vô ích, nhưng lại không biết tại sao rất muốn đùa giỡn, cho nên chỉ có thể cố gắng khắc chế miệng bướng bỉnh muốn cong lên.

"Cho nên ý của anh là ——" Cô nâng cao âm cuối, bình tĩnh nhìn anh, chờ anh dùng loại thái độ không được tự nhiên mở miệng lần nữa, muốn cô dứt anh ăn cháo.

Kết quả Nghiêm Khuynh nói cũng không nói một câu, trực tiếp há miệng ra với cô. Hai lần môi mỏng khẽ khép mở, lộ ra một hàm răng trắng tinh tề mà trắng noãn.

Anh dùng ánh mắt chân thành tha thiết lại thành khẩn nhìn cô, cố gắng bỏ qua chuyện đỏ mặt.

Hoàn toàn giống như một đứa bé ăn vạ!

Vuur Khả Ý lặng lẽ dứt một muỗng cháo qua, trong đầu hiện lên cảnh tượng cầm một cây dao đâm thẳng vào cổ họng anh.

Nhớ lại câu châm chọc của Lục Đồng khi sáng, cô rất nghiêm túc nói với Nghiêm Khuynh: "Đại ca xã hội đen bắt đầu nói chuyện yêu đương, quả thật làm cho em sắp ói ra những gì ăn tối hôm qua!"

Nghiêm Khuynh nghiêm túc húp từng muỗng từng muỗng cháo cô đưa qua, giống như không nghe thấy.

Vậy mà Vuur Khả Ý tinh mắt nhìn thấy mặt của anh giống như càng ngày càng đỏ, lập tức dùng một chút, tư tưởng xấu đưa tay sờ sờ mặt của anh, cũng làm ra dáng vẻ nghiêm túc lại nóng nảy, ân cần hỏi thăm anh: "Ah, sao mặt hồng như vậy? Sốt lên sao?"

"."

"Em đi gọi y tá cho anh!" da.nlze.quydo/mn Vuur Khả Ý cầm cô đặt ở đầu giường, giả vờ muốn chạy ra khỏi phòng bệnh.

Một đại ca nào đó rốt cuộc không nhịn được gọi cô lại: "Trở lại!"

Cô vô tội xoay người lại, "À?"

Mặt đại ca càng ngày càng đỏ, đến cuối cùng chỉ có thể hung dữ nghiêm mặt, lạnh lùng nói: "Tìm y tá làm gì? Anh lại không phát sốt!"

"Vây mặt của anh."

"Đỏ." Anh tiếp tục lạnh lùng trần thuật một sự thật, "Chỉ đỏ mà thôi."

Vưu Khả Ý rất cuộc không nhịn được cười lên ha hả, đi tới bên cạnh chọc chọc mặt anh, vui sướng hỏi anh: "Anh Nghiêm anh xấu hổ hả? Đỏ mặt như vậy hả?"

Cô chọc từng phát từng phát, cười đến không tìm không phổi, tràn đầy hưng phấn sau khi trò đùa dai được như ý, "Muốn em cho anh ăn thì cứ nói thẳng đi, sao còn phải quanh co lòng vòng khó chịu như vậy hả?"

Nghiêm Khuynh bắt được cái tay chọc loạn trên mặt anh, "Ý của em là, anh muốn làm gì chỉ cần nói thẳng với em là có thể, phải hay không?"

Vưu Khả Ý tiếp tục vui sướng gật đầu.

"Ừ, anh biết rồi." Nghiêm Khuynh buông tay cô ra, bình tĩnh nói một câu, "Vậy hiện tại anh muốn em hôn anh một cái."

"."

"Hành động thôi." Nghiêm Khuynh ngẩng đầu nghiêm túc nhìn cô, giống như quan lớn ra lệnh.

"Cái... cái gì?" Vưu Khả Ý chỉ ngây ngốc nhìn anh.

"Anh hỏi em, có phải anh muốn làm gì chỉ cần nói thẳng với em là có thể hay không, em trả lời vâng." [dinendian.loqidJon](#) Nghiêm Khuynh nghiêm túc chỉ chỉ mặt của chính mình, "Vậy thì anh sẽ không khó chịu, em cũng nói lời giữ lời thôi."

Đây, đây rốt cuộc là kỹ năng mới gì?

Vưu Khả Ý lại bị sét đánh!

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Trong vòng ba mươi giây ——

Nghiêm Khuynh không lên tiếng.

Vưu Khả Ý không lên tiếng.

Lại qua ba mươi giây ——

Nghiêm Khuynh vẫn không nói chuyện.

Vưu Khả Ý cũng vẫn không nói chuyện.

Không khí căng co thật lâu, ngay khi ở bên trong phòng bệnh sắp xuất hiện hiện tượng thân thể thiếu nữ tuổi trẻ tự cháy, Nghiêm Khuynh rốt cuộc chỉ chỉ cháo trong tay cô: "Cái đó, không ăn liền sẽ lạnh."

Vưu Khả Ý đỏ mặt im lặng không lên tiếng, đôi tay dâng to lên.

Nghiêm Khuynh vẫn duy trì phong cách nghiêm trang như trước: "Chưa ăn no, vẫn không có hơi sức."

Sau đó im lặng "A", há miệng chờ đợi cho ăn cơm, ở trong mắt Vưu Khả Ý tình hình này không khác nào một đại ca xã hội đen. gào khóc đòi ăn.

Vưu Khả Ý bị dáng vẻ nghiêm trang của anh ức hiếp đến không có cách nào cãi lại, nếu đối tượng là Lục Đồng, đoán chừng cô đã sớm úp tô ngược lên ót của đối phương, hơn nữa còn có thể công kích người thân khiến đối phương sinh ra hiện tượng coi thường mạng sống của mình, nhưng nếu đối lại là Nghiêm Khuynh.

Cô lặng lẽ tự nói với mình: anh là bệnh nhân, không cần chấp nhặt với anh.

Sau đó cô liền giống như cô dâu nhỏ tiếp tục dùng muỗng đút anh ăn cháo.

Đây chính là sự phân biệt đối xử trong truyền thuyết.

Không khí dịu đi một chút, anh không đề cập tới chuyện hôn một cái, mặt của cô cũng từ từ khôi phục lại nhiệt độ bình thường.

Sau đó cô cảm thấy không khí bây giờ dường như hơi ngột ngạt, không đủ vui vẻ, suy nghĩ một chút, vì vậy chủ động tìm một chủ đề bình thường một chút: "Ăn ngon sao?"

Mặc dù chỉ vì hâm nóng không khí, nhưng cuối cùng hỏi ra miệng, dù sao cô bé nào không hy vọng nghe được người yêu khen tay nghề của mình tốt? Kết quả ai ngờ đến Nghiêm Khuynh lại đang hoảng hốt đầu một cái, "Ăn không ngon."

"." Mặt của Vu Khả Ý sụp xuống.

Nghiêm Khuynh nhẹ nhàng ngược mắt liếc nhìn cô một cái, cho rằng cô trầm mặc do đang suy nghĩ rồi cuộc cháo này ăn không ngon ở chỗ nào, lại có lòng tốt bổ sung: "Viên thịt hơi lớn, gạo nấu chưa nhừ, cơm là cơm, nước là nước, còn cần phải học hỏi nấu nướng nhiều."

"." Lòng mày Vu Khả Ý run lên, tự nói với mình xúc động là ma quỷ, không thể cảm to đập bẻ, đó là đầu không phải tảng đá.

Nếu đổi lại là lúc trước, cô hoặc là nhỏ bãi nước bọt, hung dữ nói một câu "Cậu có bản lĩnh thì tự làm đi!" hoặc là "Làm cho cậu ăn là tốt rồi lại còn không biết xấu hổ kén cá chọn canh", nhưng hôm nay đối tượng là Nghiêm Khuynh! Chết người nhất chính là anh còn nghiêm túc như vậy!

Anh vốn không phải châm chọc, chỉ nghiêm túc trả lời vấn đề của cô thôi!

Cô chỉ có thể khóc không ra nước mắt, nâng trán nói: "Vậy thôi, lần sau không nấu cho anh nữa, ra bên ngoài tùy tiện mua chút cháo, dù sao người ta cũng làm tốt hơn em."

Nghiêm Khuynh nghe vậy thì dừng lại, rất nhanh ngẩng đầu lên từ chối: "Không được!"

Hai chữ như đinh đóng cột.

"Không phải anh nói em nấu khó ăn sao?" Vu Khả Ý vẫn còn tiếp tục ưu thương.

"Anh thích ăn đồ khó ăn." Giọng nói của Nghiêm Khuynh đều đều

"Vậy em mua đồ khó ăn cho anh nhé?"

"Không được."

"Tại sao lại không được?"

"Không phải em làm."

"."

"Anh thích ăn đồ khó ăn, em, làm." Giọng nói nhấn mạnh cùng với phương thức ngắt câu kỳ lạ.

"."

Lông mày của Vu Khả Ý lại bắt đầu giật giật.

Hình như hiện tại cô bắt đầu học được kiểu đối thoại yêu thích của đại ca xã hội đen, kỳ cục lại dí dỏm ngầm, không hề Logic.

Cô đặt tô trống trong tay ở trên tủ đầu giường, nghiêm nghị nói: "Nghiêm Khuynh, hôm nay bên ngoài rất lạnh."

Nghiêm Khuynh yên lặng nhìn cô, không hiểu cô bất thành linh nói một câu không đầu không đuôi như vậy là có ý gì.

Vu Khả Ý nghiêm túc nói với anh: "Bên ngoài trời đông giá rét, tháng chạp rét đậm, thật ra thì cũng không thích hợp nói loại chuyện cười đầu này, em cũng sắp bị đông lạnh thành chó Bắc Cực."

Trầm mặc mấy giây, cô tràn đầy hi vọng muốn nghe thấy thấy đại ca xã hội đen chậm rãi mở miệng hỏi câu: "Bắc Cực. Có chó sao?"

"."

Đại ca vẫn còn tiếp tục do dự nói với thái độ thành khẩn: "Anh vẫn cho rằng, Bắc Cực chỉ có gấu."

"."

Vu Khả Ý nghe âm thanh ruột gan mình đứt thành từng khúc, rồi cuộc cảm nhận được một câu "Cầm tay nhìn nhau đôi mắt đắm lẹ, nhưng lại ghen lòi không nói gì" trong ngữ văn ở trung học có ý nghĩa gì.

Thật ra thì thời gian chăm sóc Nghiêm Khuynh ở bệnh viện trôi qua rất nhanh, anh cũng không phải một kẻ nói nhiều, Vu Khả Ý cũng không phải người

có bản lĩnh lưu lú không ngừng với người khác. Có lúc cô cầm quyển tiểu thuyết ở trên ghế sofa đọc, Nghiêm Khuynh hoặc là xem TV, hoặc là đọc báo, hai người tự làm chuyện của mình, thế nhưng cũng cùng hài hòa yên tĩnh giống như vợ chồng sống chung nhiều năm.

Thỉnh thoảng cô sẽ ngẩng đầu nhìn Nghiêm Khuynh một chút, cũng rất nhiều ngẩng đầu lên liền đối diện với tầm mắt của anh.

Anh ngồi yên lặng ở trên giường bệnh nhìn cô, ánh mắt bình tĩnh dịu dàng, giống như bản nhạc lững lờ, hình như trong không khí cũng có nốt nhạc động.

Vưu Khả Ý luôn đỏ mặt, nhỏ giọng hỏi một câu: "Nhìn em làm gì?"

Anh cũng không cười, chỉ tiếp tục nhìn cô, lời ít mà ý nhiều mà đáp: "Muốn nhìn."

Suy nghĩ một chút, anh còn có thể bổ sung một câu: "Đẹp mắt."

Đây chính là lời tâm tình của đại ca xã hội đen, ngang ngược bắn ra bốn phía, khoe tàn bạo lại không phải chủ yếu. Anh gần như không hề không đề cập tới loại chữ thích hay yêu, luôn nói những lời giống như lạnh lùng rõ ràng với người khác, từng chữ từng chữ lại đánh vào lòng người, dễ dàng đạt tới hiệu quả mật đường.

Vưu Khả Ý cầm sách ngồi ở chỗ đó không nhúc nhích, nhưng thật giống như có thể cảm thấy mật đường chậm rãi hòa tan ở đáy lòng, thấm vào trong thân thể từng chút từng chút một, tứ chi bách hài đều ấm áp.

Cô đỏ mặt thu hồi tầm mắt, tiếp tục xem sách, đúng lúc lại gặp một câu nói như vậy.

"Trên thế giới có nhiều thành phố và thị trấn như vậy, trong thành phố và thị trấn có nhiều quán rượu như vậy, cô ấy lại đi vào rượu quán của tôi."

Cô ngẩng đầu nhìn anh, nhìn anh mặc quần áo bệnh nhân màu trắng, bộ dáng như đứa bé ngồi xếp bằng ở trên giường, ôn hòa vô hại, đáng vẻ còn có chút lười biếng.

Nếu như những lời này có thể bị cô sửa đổi một chút, có lẽ sẽ là như vậy: Trên thế giới có nhiều xe taxi như thế, trên xe taxi có nhiều tài xế như vậy, cô lại gặp một người như anh.

Cô không nhịn được cười, thật ra thì dùng hình thức này còn có thể viết ra rất nhiều câu tương tự, ví dụ như: trên thế giới có nhiều xã hội đen như vậy, trong xã hội đen có nhiều côn đồ như thế, thế nhưng anh lại trở thành côn đồ của cô.

.....

Rất nhiều suy nghĩ dễ dàng nổi lên, sau đó nhẹ nhàng trôi lơ lửng ở trong không khí, làm thời gian anh và cô sống chung thành kẹo đường mềm nhẹ còn tuyệt vời.

Nhưng mỗi buổi tối chưa tới bảy giờ, cô đều sẽ bị Nghiêm Khuynh thúc giục về nhà. Cô muốn ở lại thêm chút nữa, Nghiêm Khuynh lại không hề nhượng bộ chút nào.

Về nhà làm gì đây? Mỗi ngày Lục Đồng bạn rộn đi làm bạn rộn nói yêu thương ở bên ngoài, không qua chín giờ tối thì sẽ không trở về, cô cũng không muốn một mình chờ ở trong nhà trống vắng vẻ. Vì vậy cô liền mặt dày nói: "Em không muốn trở về."

Nghiêm Khuynh sẽ nhìn cô giống như trách cứ, "Nghe lời."

Cô bĩu môi giống như làm nũng: "Không nghe!"

Kết quả Nghiêm Khuynh hoàn toàn không để ý tới sự kháng cự của cô, trực tiếp gọi điện thoại cho Lục Khải.

Mà Lục Khải như Thần Thú, một khi đại ca cho gọi, lập tức lấy tốc độ ánh sáng xuất hiện ở trong phòng bệnh, vĩnh viễn cung kính lễ phép nắm chặt tay đi theo đại ca, cẩn thận tuân theo chỉ dụ của đại ca, hộ tống chị dâu về nhà.

Vưu Khả Ý xụ mặt thu dọn đồ đạc, vô cùng giận dữ, chân mày cũng có thể vặn ra nước. Lại nghe Nghiêm Khuynh phân phó Lục Khải: "A Khải, vào nhà vệ sinh."

Lục Khải như tên hòa thượng lùn hai thước với tay sờ không đến đầu (*vì phải suy nghĩ theo cách của người khác nên không biết mình suy nghĩ gì), không hiểu ra sao sờ đầu một cái: "Nhưng tôi không muốn đi nhà vệ sinh!"

"Nghe lời." Nghiêm Khuynh nghiêm túc nhìn sang. "Bảo cậu đi thì cậu phải đi."

Lục Khải nhìn đại ca một chút, lại nhìn chị dâu một chút, sau đó vỗ ót một cái, giống như đã hiểu ra cái gì, không thể làm gì khác hơn là uất ức đến nhà vệ sinh ở dưới tình huống hoàn toàn không có ***.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người bọn họ, Nghiêm Khuynh nhỏ giọng nói: "Vưu Khả Ý, tới đây."

Vưu Khả Ý cố ý tỏ ra cáu kỉnh, đưa lưng về phía anh dọn dẹp balo và hộp com trên ghế sa lon, chính là không qua.

Một lát sau, một cái tay đột nhiên đưa ra, giữ cổ tay mảnh khảnh của cô lại, cô sợ đến mức tay run lên, hộp com rơi ở trên ghế sa lon.

Cô vừa quay đầu lại, đã nhìn thấy Nghiêm Khuynh mặc quần áo bệnh nhân im hơi lặng tiếng đi tới sau lưng cô, từ trên cao nhìn xuống chỗ cô.

Anh nhỏ giọng nói: "Mất hứng?"

Nói nhảm!

Không thấy từng tế bào trên mặt cô đều kêu gào "Hôm nay tôi đặc biệt mất hứng" sao?

Cô tiếp tục xụ mặt không nói lời nào.

Nghiêm Khuynh vén một vài sợi tóc tán loạn ở trên má tới sau tai cho cô, hạ thấp giọng điệu: "Vưu Khả Ý, nghe lời."

Lại là này câu! Giống như cô là đứa bé không hiểu chuyện!

Vưu Khả Ý không nhịn được phản bác: "Anh cũng không hỏi vì sao em muốn ở lại!"

Nghiêm Khuynh sững sờ, "Vậy em nói đi."

"Trong nhà chỉ có một mình em, Lục Đồng cũng không ở nhà, vắng vẻ muốn chết. Em muốn ở lại với anh lâu hơn cũng không được, anh cũng chỉ biết nói ‘Vưu Khả Ý nghe lời’, ‘nghe lời Vưu Khả Ý’, giống như muốn ở lại với anh lâu hơn một lát cũng giống như phạm tội ác tày trời!" Cô ngẩng đầu liếc anh một cái, "Em biết rõ em biết rõ, anh chỉ chê em phiền, nhìn em lâu hơn một chút cũng cực kỳ ngán."

Thật ra thì chính là nữ sinh nhỏ làm nũng, có mấy phần làm ra vẻ hiềm nghi, có mấy phần ý tứ kiểu cách, đơn giản là muốn nghe anh an ủi.

Kết quả Nghiêm Khuynh chỉ dừng một chút, sau khi trầm mặc lại nghiêm túc nói: "Bên ngoài trời lạnh."

"."

"."

Cô tròn tròn mắt chờ câu sau của anh hồi lâu, sau đó không thể tin hỏi một câu: "Không có?"

Nghiêm Khuynh suy nghĩ một chút, nhìn đáng vẻ cô tràn đầy mong đợi, lại bổ sung thêm một câu: "Trở về càng trễ, bên ngoài càng lạnh."

"."

Biểu cảm của Vưu Khả Ý là như vậy: = _ =.

Không có ai an ủi cô, cô đành phải thu hồi kỹ năng làm ra vẻ, mở ra hình thức tự động chữa khỏi: Không sao, đại ca xã hội đen chính là lạnh lùng tàn bạo như thế, luôn luôn chỉ biết phải cố gắng làm ra biểu hiện quan tâm cô, không giống những người ngoài miệng phù phiếm không vững vàng!

Thậm chí cô cố gắng nặn ra một nụ cười bình thường: "Được rồi, vậy em đi về!"

Tôm lại cười đến tuyệt đối đến còn cực kì thảm hơn so với khóc.

Kết quả đi chưa được hai bước, đồng chí bệnh nhân lại giữ tay cô lại một lần nữa, khẽ dùng sức, liền ôm cô vào trong ngực.

Cô trở tay không kịp liền bị anh kéo vào trong ngực rộng, gò má dán lên vật liệu may mặc mềm mềm, tim cũng sắp muốn nhảy ra ngoài.

Cái, cái cái cái cái cái gì?

Ngơ ngác duy trì tư thế không được tự nhiên này, cô hậu tri hậu giác ý thức được, dường như đây là lần đầu tiên hai người ôm thân mật kiểu tình nhân ở trong trạng thái tỉnh táo.

Có lẽ anh phải nói một chút gì.

Cô nghe thấy trong không khí truyền đến tiếng cười xấu xa tà ác của Cupid.

Oh, cuối cùng đại ca xã hội đen phải làm việc mà tổng giám đốc bá đạo thích làm rồi, kéo vào trong ngực đông, chặn ở trên tường, hay mạnh mẽ thân thiết?

Hồng bét, cô nên ngượng ngùng một chút dè dặt muốn cự tuyệt lại ra vẻ mời chào một chút, hay phóng túng một chút dùng cảm tích cực phối hợp một chút?

Tiếng tim đập thình thịch như nai nhỏ chạy loạn, cũng sắp muốn xông ra khỏi lồng ngực, cô thấp thỏm không yên đỏ mặt chờ đợi, rốt cuộc nghe giọng nói trầm thấp dễ nghe như đàn vi-ô-lông-xen của Nghiêm Khuynh truyền tới bên tai.

Giọng nói kia thành thật chất phác dễ nghe trước sau như một, giống như đầu cành bị tuyết trong suốt đọng lại bao phủ trong ngày mùa đông đột nhiên run rẩy hai cái, bông tuyết rơi là chã, sau đó có một đóa mai hồng từ từ vụn eo bẻ cổ lộ khỏi tuyết trắng, hòa tan mùa đông giá rét khắc nghiệt.

"Vưu Khả Ý."

"Hả?" Trái tim giống như một quả khinh khí cầu, bay đến chân trời càng ngày càng cao.

Anh muốn nói cái gì đó?

Cô xấu hổ suy đoán.

Sau đó một giọng nói dễ nghe lại mê người rót cuộc vang lên: "Ngày mai lúc xào rau, nhớ bỏ ít muối thôi. Hôm nay xào cái trắng chân bò muối quá nhiều, mặn chết anh rồi."

"."

Cô lặng lẽ đẩy anh ra, duy trì nét mặt = _ = đi ra cửa, kết quả đâm đầu vào Lục Khải từ nhà vệ sinh quay lại.

Lục Khải cũng đã muốn khóc, giống như một bông hoa trắng yếu ớt đứng đưa ở trong gió, khóc lóc kể lể trước mặt cô dâu nhỏ và Nghiêm Khuynh: "Anh Nghiêm, không phải tôi cố ý quay lại sớm như vậy! Nhà vệ sinh ở đây thật sự quá thối, phòng bên cạnh chỗ tôi ngồi, vẫn còn tiêu chảy. . . .,"

Nét mặt Vưu Khả Ý dừng ở bên bờ bi thương và phá ra cười, cuối cùng biến thành cơ mặt co quắp.

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Ngày Nghiêm Khuynh xuất viện xảy ra một sóng gió nhỏ.

Mỗi ngày trong phòng bệnh đều có anh em tới thăm, mỗi lần tới, từ đầu giường lại thêm một lẵng hoa hoặc giỏ trái cây, vì vậy một tuần trôi qua, không chỉ bàn trà trong phòng bệnh hay từ đầu giường, ngay cả trên sàn nhà cũng bày hai hàng quả thăm hỏi dựa vào tường thật chỉnh tề.

Nhìn thấy Vưu Khả Ý cau mày khó xử suy nghĩ nên xử lý đồng đồ này như thế nào, Nghiêm Khuynh lại rất sáng khoái, dứt khoát nói: "Ném ở đây thôi."

"Ném?" Vưu Khả Ý lấp bắp kinh hãi.

"Lẵng hoa quá nhiều không dùng được, giỏ trái cây quá nhiều ăn không hết." Đại ca vẫn lời ít mà ý nhiều, khí phách mười phần.

Hình như nghe rất có đạo lý, nhưng Vưu Khả Ý vẫn hơi chần chờ, như vậy có thể. Quà lẵng phí hay không?

Cũng vào lúc này, Lục Khải chậm rãi xông ra, hiếm khi tích cực chủ động mà nhảy lên nhảy xuống giờ tay bày tỏ mình có lời muốn nói.

Sờ dĩ anh ta có loại hành động này, bởi vì một tuần tới nay mỗi lần có anh ta ở đây, Vưu Khả Ý sẽ luôn bị âm ỉ đến mặt đỏ ửng ——

Ví dụ như Vưu Khả Ý gọt trái cây cho Nghiêm Khuynh, nếu anh ta ở đây, chắc chắn sẽ nhếch miệng cười một tiếng: "Chị dâu thật sự là một hiền thê lương mẫu, anh Nghiêm quả thật gả đúng người."

Vưu Khả Ý đỏ mặt.

Nghiêm Khuynh đen mặt.

Ví dụ như lúc Vưu Khả Ý đọc sách ở trên ghế sofa, bởi vì mệt mỏi, nhìn một chút liền ngủ mất rồi. Đúng lúc Lục Khải đi tới, nhất định sẽ cúi người xuống nhìn nhìn cô, sau đó tấm tắc lấy làm lạ đienddn liequidoon: "Cũng mệt mỏi thành bộ dáng này còn coi chừng người yêu không chịu rời đi, quả nhiên là chị dâu của Trung Quốc, si tình lại tri kỷ! Hồi thế gian tình là giả, mà đôi lứa hẹn thề sống chết bên nhau."

Vưu Khả Ý tỉnh lại từ trong mộng, mặt đỏ tới mang tai.

Nghiêm Khuynh từ trên giường nhìn sang, ánh mắt híp lại.

Ví dụ nữa. Cũng không cần phải ví dụ, tóm lại có Lục Khải ở đây, nhất định nói bô bô những lời nói không đúng lúc khiến cho mọi người đều lúng túng. Hết lần này tới lần khác người nói còn tưởng rằng mình uốn ba tấc lưỡi cũng không nát miệng, có thể nịnh hót người ta tràn đầy vui vẻ.

Đĩ nhiên, sự tự hiểu biết hiếm có này thật sự cũng rất không dễ dàng.

Xét theo biểu hiện ở trên của Lục Khải, Nghiêm Khuynh cảm anh ta nói, chế độ thi hành cụ thể là: hễ bước vào phòng bệnh, trước khi nói chuyện phải xin phép, sau khi được đồng ý mới mở miệng.

Vì vậy lại xuất hiện thêm càng nhiều tình trạng làm cho người ta nghẹn họng.

Ví dụ như Nghiêm Khuynh ngủ thiếp đi, Vuư Khả Ý đi ra ngoài, Lục Khải vẫn khổ sở đứng ở trước giường bệnh, chờ mãi mới đến lúc Nghiêm Khuynh mở mắt tỉnh lại, nhìn thấy vẻ mặt anh ta giống như táo bón, dừng lại.

"Thế nào?" Nghiêm Khuynh hỏi.

Lục Khải chỉ chỉ miệng mình, sử dụng ánh mắt hỏi thăm có thể nói chuyện hay không.

Nghiêm Khuynh: "Nói."

Lục Khải giống như sắp bị chết ngộp, cuối cùng phun ra lời nói: "Vừa rồi đã truyền dịch xong, máu chảy ngược rồi, nếu không xử lý thì sẽ xảy ra chuyện!"

Huyết thái dương của Nghiêm Khuynh nhảy thành thạch, giờ tay lên vừa nhìn, máu đã vào trong ống truyền dịch, dĩ nhiên liền hiểu vì vậy tức giận hỏi: "Sao cậu không nói sớm?"

Lục Khải uất ức cúi đầu, chỉ thiếu chỉ tay phản đối: "Là anh nói phải được sự đồng ý của anh mới có thể nói."

Tóm lại loại chuyện như vậy xảy ra rất nhiều lần, mới có thể dẫn đến bây giờ Lục Khải muốn nói chuyện, còn phải nhảy lên nhảy xuống giờ tay xin phép giống như con khỉ.

Nghiêm Khuynh cảm thấy bây giờ có tay chân như thế, quả thật trên mặt không ánh sáng, chỉ có thể mệt mỏi nói: "Cậu nói đi."

Ánh mắt Lục Khải sáng lên chỉ chỉ giỏ trái cây đầy dất: "Anh Nghiêm anh Nghiêm, lãng phí thức ăn không tốt lắm? Gorky* nói: "Tôi nhào vào trên ruộng sách, tựa như đám người đói bụng nhào vào trên bánh mì"! Đừng lãng phí, nếu anh không cần thì cho tôi có được hay không? Cho tôi đi cho tôi đi, cho tôi toàn bộ!"

* Maksim Gorky: tác giả người Nga

Nghiêm Khuynh: "."

Ai có thể nói cho anh biết, dao. Ở đâu. Đâu. hay không?

Vuư Khả Ý: "."

Câu danh ngôn của danh nhân. Là dùng như vậy sao?

Lục Khải vẫn còn nhảy lên nhảy xuống không ngừng làm nũng: "Cho tôi đi cho tôi đi, thay vì lãng phí hết, còn không bằng đưa tôi đi! Đại ca, đại ca đại ca đại ca." dĩ nhiên liền hiểu Anh ta phát hiện làm nũng với Nghiêm Khuynh cũng vô dụng, nhanh chóng xoay người sang chỗ khác tiếp tục làm nũng với Vuư Khả Ý, "Chị dâu! Chị dâu chị tốt nhất! Chị dâu chị dâu chị dâu người ta muốn ăn."

"Anh ăn được hết?" Vuư Khả Ý khiếp sợ cắt đứt lời của anh ta, ít nhất cũng có hơn mười hai mươi giỏ trái cây trên đất!

Lục Khải tự có tính toán nhỏ nhặt của anh ta, đặc chí tính toán: "Không có, ăn không hết, ý định của tôi là bày gian hàng ở phía ngoài cửa chính bệnh viện, bán giỏ trái cây tươi mới ưu đãi chiết khấu 70%."

"."

"."

Vì vậy lúc ba người xuất viện, người quay đầu nhìn trở nên rất cao rất cao, có thể nói là không thể không có công của Lục Khải.

Vuư Khả Ý và Nghiêm Khuynh ngược lại hết sức bình thường đi xuống lầu dưới, chỉ có Lục Khải một tay treo n giỏ trái cây, hồng hộc hồng hộc cố gắng đuổi theo bước chân của đại ca chị dâu, lắc trái lắc phải rất tức cười.

Cũng đều nhờ anh ta, nếu không Vuư Lộ đang đi về phía thang máy cũng sẽ không nhìn thấy Vuư Khả Ý sắp bước ra khỏi cửa bệnh viện.

Cô vuốt bụng đang đi vào trong, bỗng nhiên nghe trong đại sảnh truyền đến một hồi cười vang nhỏ nhẹ, dĩ nhiên liền hiểu tò mò vừa quay đầu lại, đã nhìn thấy một bóng người quen thuộc đang đỡ người đàn ông đi ra ngoài.

Cô dừng chân lại, nghi ngờ nhìn hồi lâu, sau đó cao giọng kêu một câu: "Khả Ý?"

Vưu Khả Ý đang cẩn thận chăm sóc Nghiêm Khuynh đi ra ngoài cửa lớn còn chịu Nghiêm Khuynh giải thích lặp đi lặp lại: "Vưu Khả Ý, không cần kinh hồn bạt vía như vậy, anh đã không sao, người không phải như gổm sứ vừa đụng sẽ bể."

Cô đang muốn phản bác, đã nghe thấy giọng nói của chị, dừng chân, sống lưng cũng cứng ngắc.

Dường như không khí ngưng trệ chốc lát.

Ngay trong nháy mắt ý thức phục hồi lại, cô buông lỏng đôi tay đang vịn cánh tay của Nghiêm Khuynh theo bản năng, toàn thân giật mình, lập tức xoay người sang chỗ khác.

"Chị, chị?"

Vưu Lộ đỡ bụng từ cửa thang máy đi tới, tầm mắt nghi ngờ chuyển hướng về phía Nghiêm Khuynh.

"Vị này."

Hình như nhìn hơi quen mắt à?

Thân thể Vưu Khả Ý đã phản xạ có điều kiện kéo ra khoảng cách với Nghiêm Khuynh, cô đứng tại chỗ hoảng hốt lo sợ mấy giây, sau đó trấn định lại, cười nói với chị như không có việc gì: "Đây là hàng xóm đối diện nhà em, chảy máu dạ dày phải nhập viện mấy ngày, người trong nhà không có ở đây, em liền làm Lôi Phong sống một lần, tới đón anh ấy xuất viện."

Toàn bộ ý định của cô đều nhào vào trên người chị, chuyên tâm suy nghĩ phải giấu giếm như thế nào, vì vậy lại bỏ quên nét mặt của người đứng ở bên trái cô nửa bước.

Nghiêm Khuynh cúi đầu không để lại dấu vết liếc mắt nhìn cô cuống quýt buông tay ra ở giây phút đầu tiên Vưu Lộ xuất hiện, sau đó nhìn cô cố ý kéo ra khoảng cách của hai người, giả vờ điềm nhiên như không có việc gì mà nói đối với Vưu Lộ.

Ánh mắt ngưng trệ trong thời gian ngắn, sau đó lấy một loại tốc độ nhỏ bé không thể nhận ra mà trầm xuống.

Thật ra thì chuyện như vậy cũng sớm đã dự liệu được, anh và cô vốn chính là hai người không hề phù hợp ở trong mắt người khác, không được người coi trọng chúc phúc, thậm chí không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

Nhưng vốn cho rằng mình có thể đối mặt với loại tình huống này thì đến thời khắc này Nghiêm Khuynh mới phát hiện, mặc dù anh đã chuẩn bị sẵn tâm tư, nhưng khi nó đến thì cũng vẫn không thể tránh né và sản sinh ra một loại cảm xúc được đặt tên là mất mát hoặc là tự ti.

Anh nhìn Vưu Khả Ý vội vàng phủi sạch quan hệ của hai người, cả trái tim cũng từ từ trầm xuống.

Hình như Vưu Lộ cũng không nhớ nổi Nghiêm Khuynh chính là tài xế xe taxi đưa Vưu Khả Ý bị thương ở chân tới bệnh viện mấy tháng trước rồi, chỉ ngân người, nhớ lại xem có phải mình đã gặp anh ta ở nơi nào không, nếu không tại sao cảm thấy anh ta nhìn quen mắt như vậy đây?

Nhưng Vưu Khả Ý tiếp tục vẻ mặt tươi cười mà đi tới lôi kéo tay của cô, hỏi gần đây cô cảm thấy như thế nào, bảo bồi nghịch ngợm hay không nghịch ngợm, cùng với gần đây anh rề đang bận rộn gì, có chăm sóc tốt cho cô hay không? Bởi vì chút vấn đề này, Vưu Lộ cũng liền vứt đi chuyện Nghiêm Khuynh quen mặt, ngược lại nói mấy câu cùng em gái.

Chuyện cứ như vậy hoàn toàn che giấu qua đi.

Vưu Khả Ý đưa Vưu Lộ vào thang máy, sau đó lại trở lại đại sảnh bệnh viện một lần nữa. Chị có điều không ngờ, Nghiêm Khuynh đã đi rồi, chỉ còn lại một mình Lục Khải mang theo bao lớn bao nhỏ giỏ trái cây hết nhìn đông tới nhìn tây ở nơi đó.

Thấy cô đi ra, Lục Khải giống như cây thông Noel lễ tạ mạng khua hai cánh tay đeo đầy giỏ trái cây, "Ồ đây ở đây ở đây ở đây, chị dâu tôi ở nơi này ____"

Vưu Khả Ý lấy tốc độ ánh sáng vọt tới, đề tránh cho anh ta tiếp tục rêu rao khắp nơi như vậy, làm người khác chú ý, sau đó nhỏ giọng hỏi: "Nghiêm Khuynh đâu?"

Lục Khải nói: "Anh Nghiêm nói sợ người quen của chị dâu nhiều, gặp phải ở bên ngoài thì khó tránh khỏi lúng túng, cho nên tự mình đi về trước."

Vưu Khả Ý ngẩn ra.

Anh đi về trước?

Không đợi cô?

Cô đứng ngơ ngác tại chỗ, nghĩ lại cảnh tượng lúc gặp chị vừa rồi, dừng lại một chút, giống như đột nhiên ý thức được cái gì.

Mặc dù Nghiêm Khuynh ngồi lên xe về nhà trước Vưu Khả Ý, nhưng bởi vì ở trên xe taxi cô liên tục thúc giục tài xế nhanh một chút, nhanh hơn chút

nữa, cho nên lại cùng Nghiêm Khuynh trước sau trở lại chung cư.

Cô vọt vào tòa nhà Nghiêm Khuynh ở thì cửa thang máy đang muốn khép lại, không chút nghĩ ngợi mà vươn tay vào giữa cửa thang máy chỉ thiếu vài cm sẽ khép lại, rồi cuộc một phút sau cùng ngăn trở được thang máy.

Nghiêm Khuynh trong thang máy kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn cô, há miệng, không lên tiếng.

Cô tức giận thờ hồn hên bước vào thang máy, nhấn xuống tầng lầu anh ở lần nữa, trong không gian yên lặng nhỏ giọng hỏi: "Anh tức giận?"

Nghiêm Khuynh dừng một chút, lắc đầu bình tĩnh nói: "Không có."

"Anh có!" Vuру Khả Ý hơi sợ, đứng ở bên cạnh anh nghiêng đầu nhìn anh, "Anh tức giận!"

Giọng nói trấn định, còn mang theo chút cảm xúc tâm sự tính loạn, ánh mắt của cô rất lo lắng.

Nghiêm Khuynh cũng xoay đầu lại nhìn thẳng vào mắt cô, sau đó nói rõ ràng câu chữ cho cô biết: "Vuру Khả Ý, anh không tức giận."

Nếu như anh nói hung ác một chút, lạnh lùng một chút, hoặc là mắt mác trong giọng nói rõ ràng một chút, có lẽ tim cô sẽ không đập rộn lên như vậy, bởi vì những thứ kia đều ở trong mong đợi của cô. Nhưng bây giờ về mặt Nghiêm Khuynh bình tĩnh, bình tĩnh không nổi lên một ít gợn sóng, ngược lại làm Vuру Khả Ý luống cuống tay chân.

"Là bởi vì biểu hiện vừa rồi của em có đúng hay không?" Cô cắn môi, sắc mặt khó coi.

Nghiêm Khuynh yên lặng lắc đầu một cái, "Em cũng không làm gì sai."

"Là bởi vì em không thừa nhận anh, em biết rồi!" Cô có chút bối rối phối hợp thừa nhận sai lầm, trong lòng lại ảo não như đưa đám.

Nghiêm Khuynh nhỏ giọng gọi tên cô: "Vuру Khả Ý ——"

Vuру Khả Ý lại cho rằng ý nghĩ của mình là chính xác, tâm hoảng ý loạn đưa tay ra nín ống tay áo của anh lại, đáng vẻ nóng nảy hơi áy náy nói: "Là em không đúng, em không nên phủ nhận quan hệ của chúng ta ở trước mặt chị, nói lung tung một mạch. Đúng là em, em cảm thấy có chút quá sớm, chúng ta vừa mới ở chung một chỗ, em còn chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt để đối mặt. Đề đối mặt với những vấn đề có thể xảy ra. Nhưng Nghiêm Khuynh, anh phải tin tưởng em thật sự không sợ, em chỉ hy vọng quan hệ của chúng ta ổn định hơn chút nữa, cho đến lúc này ——"

"Vuру Khả Ý."

"Em thật sự chỉ vì nhất thời quá hốt hoảng cho nên mới làm theo bản năng như vậy, nếu như anh muốn, chúng ta có thể đi tìm chị một lần nữa. Chị ấy thương em nhất, đối xử với em rất tốt, chị ấy sẽ hiểu cho chúng ta, chỉ cần em nói chuyện với chị ấy. Nếu không hiện tại em gọi điện thoại ——"

Cuối cùng cùng lúc với "Vuру Khả Ý" lên tiếng, Nghiêm Khuynh giơ tay lên, dùng ngón trỏ mảnh khảnh ngăn chặn môi của cô.

Thật ra thì cũng không thể nói rõ là chặn lại, bởi vì anh chỉ nhẹ nhàng kê ngón trỏ vào trên môi của cô, xúc cảm lạnh như băng, tư thế êm ái.

Vuру Khả Ý lại lập tức không có âm thanh.

Cô duy trì tư thế khê ngẩng đầu lên nhìn anh, ánh mắt hốt hoảng mà mờ mịt, ánh mắt mang theo tìm kiếm muốn cẩn thận quan sát rốt cuộc anh đang suy nghĩ gì, có bao nhiêu tức giận, định đề cho chuyện này trôi qua như vậy hay không?

Nhưng dưới ánh sáng chói mắt của ánh đèn thang máy, đáng vẻ của người đàn ông trước mặt cô rất bình yên, mặt mũi như thường, không có một chút tức giận nào.

Cả trái tim cô cũng treo ở giữa không trung, lo sợ bất an.

Trong không gian yên lặng, cô nghe Nghiêm Khuynh chậm rãi mở miệng nói: "Vuру Khả Ý, anh không tức giận, bởi vì em cũng không làm gì sai."

"Nhưng ——"

Nhưng anh trước đi nha.

Anh không đợi cô.

Đó không phải tức giận thì là cái gì?

Cô muốn nói chuyện, đôi môi lại bị ngón trỏ của anh đè lại một lần nữa, lần này, anh khê dùng sức, ngăn trở động tác mở miệng của cô.

"Hãy nghe anh nói." Anh bình tĩnh nhìn vào trong mắt cô, "Anh hay em đều biết thân phận của anh, chúng ta vốn chính là người không cùng một thế giới, nói khác biệt trời vực cũng không quá đáng. Dưới tình huống này, coi như ở cùng một chỗ, hai người quyết định không để ý đến những thứ hay không đều được, cũng cho rằng chỉ cần ở chung một chỗ là tốt rồi, nhưng người khác cũng sẽ không nghĩ như vậy."

"."

"Đó là chị em, em không hi vọng cô ấy thất vọng về em, anh có thể hiểu." Anh thấy cô không có khuynh hướng cướp lời, cho nên dời ngón trỏ đi, sau đó giúp cô sửa lại tóc tai bởi vì vừa rồi chạy mà có chút rối loạn, "Huống hồ làm việc sai cũng không phải em ——"

Dừng một chút, anh mới nói ra hai chữ cuối cùng: "Là anh."

Vưu Khả Ý nghe xong lời này, còn tưởng rằng anh muốn nói bọn họ ở chung một chỗ là một việc sai, anh không nên đồng ý với cô ..., lòng cũng xoắn lại.

Lại tới thật sao?

Anh lại muốn bắt đầu nói đạo lý, sau đó cho ra kết luận không thể ở chung với nhau sao?

Cô sắp khó chịu đến chết rồi.

Nhưng tốt nhất anh nên chết tâm! Bởi vì mặc kệ anh nói gì, cô đều tuyệt đối sẽ không dễ dàng đầu hàng! Cho dù anh cầm dao chém cô, chém chết cô thì cô cũng sẽ không thỏa hiệp!

Cô lại bắt đầu lấy ra tư thế chiến đấu, chuẩn bị phản kích bất cứ lúc nào, ngay một phút trước khi cô mở miệng, Nghiêm Khuynh lại đưa tay che ở trên gò má của cô.

Anh cúi đầu nhìn cô, câu nói sau cùng trầm thấp và nhẹ nhàng giống như rì tai nỉ non, gần như thấp đến trong bụi bặm.

Ánh mắt của anh rất sâu giống như nhìn không thấy đáy, quá nhiều tình cảm phức tạp dao động khiến cho người ta không thể nào nắm bắt.

Anh nói: "Vưu Khả Ý, là anh làm sai, là anh chọn sai đường."

Từng chữ khắc sâu giống như muốn rút dao cắm ở trên quả tim.

Anh nói ——

Vưu Khả Ý, anh chưa từng hối hận khi mình đi lên con đường này, dĩ nhiên cũng cho rằng đây mới là cuộc sống mà một người hai bàn tay trắng nên có.

Anh không cảm thấy mình như vậy có chỗ nào không ổn.

Đều là ông trời sắp xếp.

Cũng là con đường duy nhất mà anh có thể đi tiếp.

Nhưng bởi vì gặp em, anh hiểu cái gì là tự ti, cái gì là khát vọng.

Cuối cùng anh bắt đầu hối hận khi mình lựa chọn con đường nhìn như không có kết cục hoặc là kết cục cũng không lạc quan như vậy, bởi vì người như anh vốn không có tư cách đứng ở bên cạnh cô.

Mà anh vẫn ngu xuẩn đứng lại, hơn nữa vọng tưởng muốn để cho mọi người thấy một màn như vậy.

Anh quên bản thân anh không xứng.

Mà anh cũng quên phải buông tay thế nào.

Ngày đó rốt cuộc anh nói cái gì, thật ra thì Vưu Khả Ý cũng không nhớ rõ lắm, có lẽ anh nói không văn nghệ như vậy, không mơ mộng như vậy, không có nhỏ nhẹ như vậy, cũng không có thâm tình chân thành như vậy.

Rất nhiều năm sau thậm chí cô cũng không nhớ rõ nội dung chính của đoạn hội thoại này, nhưng dù sao vẫn nhớ rõ khi hốc mắt cô ướt át ngẩng đầu nhìn anh thì trong đôi mắt kia lấp lánh ngàn vạn ánh sao.

Là tất cả ánh sao trên thế giới đồng thời tỏa sáng.

Là tất cả trần châu rực rỡ cùng nứt ra trong biển sâu.

Là người đáng để cô đặt ở trong lòng cả đời, cả đời nhớ lại.

Sau khi yên lặng thời gian dài, cửa thang máy mở ra.

Anh kéo tay của cô đi về phía hành lang tối đen, lại nghe thấy cô nhỏ giọng nói: "Không phải, không phải như vậy."

Dừng ở cửa, anh nghiêng đầu nhìn cô, không nói gì, chỉ chờ đợi đoạn sau của cô.

Anh nghe thấy Vu Khả Ý nói: "Cuộc sống dài như vậy, ai cũng không biết con đường tương lai, trước giờ vốn không nên dùng thân phận hiện tại hoặc là tài phú để đánh giá giá trị của một người."

Anh cúi đầu xuống nhìn ánh mắt của cô xoay chuyển dao động trong bóng tối, đen nhánh sáng ngời giống như chấm nhỏ nơi chân trời.

"Nghiêm Khuynh, em thấy cũng không phải thân phận của anh hoặc là cái gì khác, anh thấy nơi này ——" Cô đưa tay che ở trên ngực trái của anh, có chút gấp gáp nói, "Là nơi này nói cho em biết, anh là người đáng để em kính trọng và yêu mến."

Bởi vì anh tốt như vậy.

Tốt như vậy.

Trừ bỏ chữ tốt này, cô vốn không tìm ra từ ngữ thích hợp để khen anh.

Dưới bàn tay là trái tim mạnh mẽ đập từng phát từng phát.

Chú nhân trái tim yên lặng chốc lát, đột nhiên dùng sức ôm cô vào trong ngực, sau đó nhấn ở trên cửa lạnh lẽo.

Bởi vì xúc cảm sau lưng lạnh như băng khiến toàn thân Vu Khả Ý run rẩy thì trước mắt đột nhiên tối đen như mực, ngay cả một chút ánh sáng cuối cùng cũng biến mất không thấy gì nữa.

Có cái gì đó mềm mại đè lại, khắp trời đất đều là hỗn hợp mùi vị của mùi thuốc lá nhân nhật và vị bạc hà, ấm áp như vậy, yêu thương lại khẽ dùng sức đè lại, hình như xen lẫn gì đó khó có thể chống đỡ và cảm xúc đè nén đã lâu.

Cô trọn to hai mắt, cảm nhận sau lưng lạnh lẽo và phần môi nóng bỏng.

Giờ khắc này, có lẽ cũng không phải thân thể run rẩy, mà là tâm hồn, là khát vọng tự do đã lâu trong thân thể này, mà nay rốt cuộc được phóng thích linh hồn.

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Đó là một đoạn thời gian khá dài mà ngắn ngủi.

Giác quan toàn thân của Vu Khả Ý đều bị đờ không, chỉ còn lại môi nóng bỏng nhắc nhở cô tất cả chuyện đang xảy ra.

Anh đặt lên môi của cô.

Anh dịu dàng mà dùng sức đè lại.

Anh cạy đôi môi của cô ra tiến quân thần tốc.

Anh nắm ở lưng của cô nhỏ giọng nói: "Buông lỏng, Vu Khả Ý."

Giờ phút này cô biến thành người đầu gỗ, ngo ngác mờ mịt mặc cho anh dẫn dắt mình đi về phía một ao đầm không biết, càng lún càng sâu, càng lún càng sâu.

Vậy mà biết rõ sẽ càng lún càng sâu, cô cũng không muốn rút người ra chút nào.

Bởi vì cho tới bây giờ tình cảm đều là một chuyện như vậy không có lí do, yêu không cần lí do, ở chung một chỗ không cần lí do, biết rõ mình đang phiêu lưu mạo hiểm rất lớn để làm một chuyện không biết kết quả rồi lại làm việc nghĩa không chùn bước, đều không cần lí do.

Bởi vì có người vui vẻ chịu đựng ở trong đó.

Cô cảm thấy Nghiêm Khuynh đang đánh vào phòng bị yếu ớt của cô, hoặc là nói cô hoàn toàn không có bất kỳ phòng bị nào đối với anh.

Cảm giác linh hồn đều bị vết sạch không gì hơn cái này.

Ngay vào lúc này, thang máy chợt mở ra, có người đi ra khỏi cửa thang máy, là hộ gia đình ở cửa đối diện.

Bởi vì đèn điều khiển bằng giọng nói trên đỉnh đầu Vuur Khả Ý và Nghiêm Khuynh cũng không mở, cho nên người nọ vừa ra khỏi cửa thang máy thì trực tiếp đi về phía ngược với bọn họ, nên cũng không nhận ra cửa đối diện còn có đôi nam nữ đang thân mật.

Cả người Vuur Khả Ý lại căng thẳng trong chớp nhoáng này.

Bùm, bùm, bùm.

Trái tim quả thật sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, cảm giác xấu hổ sợ hãi bị người phát hiện trong nháy mắt đạt đến đỉnh ngọn núi.

Người nọ móc chìa khóa ra mở cửa, một nhóm chìa khóa lớn va chạm nhau phát ra âm thanh thanh thúy, mà cô không nhúc nhích cứng lại ở chỗ đó, giống như hóa đá.

Nghiêm Khuynh cũng không có hành động, chỉ rời đi từ trên môi của cô, sau đó im lặng ôm cô ở trong ngực, tay vững vàng nâng cái ót của cô, tùy ý chôn gò má của cô ở trên ngực anh.

Anh lấy tay vuốt ve tóc của cô từng phát từng phát, giống như im lặng an ủi cô.

Chỉ chớp lát sau, cửa đối diện rốt cuộc khép lại bịch một tiếng.

Trên hành lang trở về yên tĩnh lần nữa.

Rốt cuộc lòng của Vuur Khả Ý rơi xuống, vào thời khắc này lại ý thức được tư thế thân mật trước nay chưa có của hai người, lại nghĩ tới những chi tiết vừa rồi, trên mặt càng lúc càng hồng.

Cô không dám ngẩng đầu, chỉ có thể tiếp tục giống như đã điều chỉnh đầu vào trong ngực của anh, chớp mũi ngửi thấy mùi thơm trên vật liệu may mặc rất tốt của anh.

Là mùi vị bột giặt sạch sẽ, còn có mùi thuốc lá nhàn nhạt.

Cô thì thầm nói: "Em đang nằm mơ sao?"

Nghiêm Khuynh hơi dừng lại, lặp lại một lần nữa: "Nằm mơ?"

Cô nhắm mắt lại nhỏ giọng nói: "Cảm giác rất không chân thật, giống như nằm mơ ——"

Lời còn chưa dứt, người trước mặt nâng cái ót của cô ấn tới phía mình một lần nữa, dùng hành động thực tế chấm dứt lời của cô.

Lại một nụ hôn giống như ảo mộng.

Cho đến khi cô đỏ bừng cả khuôn mặt cũng sắp không thở nổi thì Nghiêm Khuynh mới hơi thả tay ra, trả lại thời gian cho cô bình phục hô hấp, sau đó nhẹ giọng hỏi một câu: "Hiện tại thế nào?"

Cô còn chưa phục hồi tinh thần lại từ trạng thái mê man vừa rồi, tiếp tục như đi vào cõi thần tiên xa xôi phát ra một từ đơn mù mịt: ". À?"

Nghiêm Khuynh dính vào bên tai cô nói: "Hiện tại thế nào, có còn cảm thấy giống như nằm mơ hay không?"

Cô sắp gật đầu, lại nghe anh bổ sung một câu: "Nếu như vẫn cảm thấy như nằm mơ, anh không ngại một lần nữa, để cho em cảm thấy chân thật một chút nữa."

Lần này, từ đầu đến chân Vuur Khả Ý đều muốn cháy lên rồi. Cô cuống quýt gật đầu, "Chân thật, chân thật, đặc biệt chân thật."

Nói xong, tiếng nói lại biến mất, thời khắc như vậy cũng không thích hợp lúng túng.

Mỗi một phút chăm sóc giữa người yêu đều là thời gian khắc cốt ghi tâm.

Cô đánh bạo đưa tay vuốt ve lông mày Nghiêm Khuynh một chút, sau đó dọc theo hình dáng lông mày trượt một đường đến mắt, thì thầm nói: "Lông mi thật dài."

Cô khẽ vuốt ve lông mi dày thon dài của anh một lần lại một lần, sau đó không nhịn được nhỏ giọng cười lên "Khi còn bé lông mi của em rất ngắn, cũng rất hâm mộ lông mi dày của chị, giống như bàn chải nhỏ."

Nghiêm Khuynh dừng một chút, sau đó để sát vào mặt của cô, mí mắt nhẹ nhàng dán lên gò má của cô, trừng mắt nhìn.

Hiếm khi anh nghịch ngợm một lần, giờ phút này lại như đứa bé mỉm cười nhỏ giọng hỏi cô: "Vậy anh thì sao? Cũng giống như bàn chải nhỏ sao?"

Cô cảm thấy nhột, không ngừng cười khanh khách, lại không dám quá lớn tiếng, chỉ có thể đưa tay giữ mặt của anh, "Không phải bàn chải nhỏ, là bàn chải lớn, loại đánh giày da kia!"

Nghiêm Khuynh làm ra vẻ muốn đưa tay nâng chân của cô: "Vậy thì tốt, anh đánh giày giúp em."

Vưu Khả Ý vội vàng đẩy anh ra, vừa đẩy vừa cười, nghĩ một đằng nói một nẻo kêu: "Đừng làm rộn, đừng làm rộn!"

Nhưng kỳ thật sâu trong nội tâm cũng là trạng thái vô cùng mừng rỡ, thoải mái lại sung sướng —— anh không phải là côn đồ, cô cũng chỉ là bạn gái của anh. Giữa hai người không hề có khoảng cách, bất kể là tứ chi hay trong lòng.

Náo loạn một lúc lâu như vậy, cuối cùng Nghiêm Khuynh bắt được cánh tay của cô, nhỏ giọng cười nói: "Được, được, không lộn xộn."

Anh móc chìa khóa ra mở cửa, ở trong khoảnh khắc có ánh sáng thì quay đầu lại nhìn cô: "Muốn vào ngồi một chút không?"

Trên gò má anh có một vết đỏ ửng hiếm thấy, nhàn nhạt nhàn nhạt, giống như hoa đào ba tháng.

Ánh mắt của anh sáng giống như bảo thạch sáng chói, thiêu cháy người lại vừa mê hoặc lòng người.

Anh như vậy thì người ta từ chối như thế nào?

Vưu Khả Ý bước vào phòng, thuận tay khép cửa lại, đồng thời đưa tay mở tủ giày, cô mỉm cười hỏi anh "Đôi dép mua cho em lần trước vẫn còn chứ?"

Nghiêm Khuynh nói: "Vẫn còn ở đó."

"Giữ lại làm gì?" Cô cố ý hỏi, "Là sớm暮 tính trước sẽ lừa gạt em đến tay, sau này còn có thể tiếp tục đi đôi dép kia?"

Nghiêm Khuynh thấy động tác của cô tự nhiên đá rơi giày da nhỏ trên chân xuống, đi trong đôi dép lê, khi ngẩng đầu trong mắt có vẻ ranh mãnh, vì vậy cũng cố ý lắc đầu một cái, trả lời nói: "Không có sớm暮 tính trước, chẳng qua là cảm thấy sớm muộn thì cái nhà này cũng sẽ có phụ nữ bước vào, đôi dép kia cũng vẫn còn công dụng."

Mặt của Vưu Khả Ý xụ xuống trong nháy mắt.

Cho nên nói để dép đến hôm nay chỉ vì bất cứ người phụ nữ không biết tên nào đó tới đi nó?

Cũng không phải vì cô mới tồn tại đến nay?

Cô tức giận mà đá rơi dép trên chân, đi chân không ở trên sàn nhà lạnh lẽo, đi một mạch đến trên ghế sa lon, trong miệng còn nhớ kỹ: "Không phải cho em thì em không đi, em chỉ đi những thứ đặc biệt chuẩn bị cho em!"

Sau đó trong lòng cũng suy nghĩ: Anh được đẩy Nghiêm Khuynh, lại có thể sớm暮 tính toán để cho phụ nữ bước vào cái nhà này, còn đi dép em từng đi qua!

Chỉ là đi tới đi lui, người đàn ông đuổi tới từ phía sau ý vào ưu thế chân dài đột nhiên xách cô lên.

Cô a một tiếng theo bản năng, ngay sau đó liền bị người ôm dưới nách nâng ở giữa không trung, hai chân cách mặt đất.

"Trên đất lạnh, ngoan, không nên đi chân không." Nghiêm Khuynh giống như đối phó đứa bé cứng đầu cứng cổ, không để ý cô duỗi chân kháng nghị, trực tiếp xách cô đến trên ghế sofa, sau đó trở lại nơi cửa trước ôm dép tới đây, "Đi vào."

Vưu Khả Ý bị xem như đứa bé, cũng định làm chuyện đứa bé phải làm, nằm trên ghế sa lon thì bắt đầu đạp loạn hai chân.

"Không đi không đi không đi không đi."

Ít khi cô tùy hứng, trước kia bởi vì không có đối tượng để tùy ứng, bây giờ bởi vì tuổi quá lớn không có tư cách tùy hứng. Nhưng phương thức đối đãi của Nghiêm Khuynh khiến cho cô cảm thấy mình chính là một đứa bé, có thể hành động tùy ý không cố kỵ gì làm chuyện mình muốn làm, làm nũng theo ý mình.

Nghiêm Khuynh đứng ở trước mặt cô, nhìn đáng vẻ cô đạp loạn bộ hai chân như vậy, đột nhiên cười ra tiếng.

Anh hỏi cô: "Vưu Khả Ý, em đang làm cái gì? Đạp xe đạp sao?"

Vưu Khả Ý: "."

Đạp xe đạp cái quỷ, rõ ràng người ta đang làm nũng!

Êm đẹp làm nũng bị anh nói như thế, thì có vẻ vừa kinh sợ vừa ngu xuẩn. Cô khóc không ra nước mắt dừng lại, u oán tròn mắt nhìn Nghiêm Khuynh một

cái, sau đó không đập nữa.

Nhà này vẫn vắng vẻ giống như lần đầu cô tới, trống rỗng, đồ dùng rất ít, hoàn toàn không có mùi khói lửa nhân gian.

Nhưng giờ phút này, cùng Nghiêm Khuynh cùng nhau ngồi ở chỗ này, tất cả lại giống như trở nên khác nhau rất lớn trong nháy mắt.

Cô không chút kiêng kỵ nói đùa với anh, còn hỏi trên người anh có bao nhiêu vết sẹo, đi ra ngoài sống mái với nhau bao nhiêu lần, có bao nhiêu lần lại bỏ ra từ trên con đường tử vong.

Nghiêm Khuynh cũng bình thản nói với cô, không có gì bất khoan, cũng không giấu giếm gì.

Con đường này nhất định đi rất gian khổ, nhưng anh cũng không có gì oán trách, bởi vì ít nhất anh đi tới, đi tới hôm nay.

Song khi anh nghiêng đầu nghi ngờ nhìn tiểu thư mười vạn câu hỏi tại sao đột nhiên không có vấn đề kế tiếp thì mới phát hiện cô lại dùng một loại ánh mắt đau lòng nhìn anh.

Cô như đứa bé bị người lớn trách mắng, rõ ràng bị chém chính là cô, thoạt nhìn cực kỳ uất ức cũng là cô.

Nghiêm Khuynh dừng một chút, chợt như không có việc gì hỏi cô: "Vừa rồi em hỏi trên người anh có bao nhiêu vết sẹo sao?"

Vưu Khả Ý ngẩn ra, mờ mịt gật đầu một cái.

Vừa rồi cô hỏi vấn đề này thì Nghiêm Khuynh trả lời là: "Đếm không hết."

Sao nói đi nói lại, vấn đề lại vòng trở về rồi hả?

Vậy mà vấn đề này không thể quấy nhiễu cô bao lâu, bởi vì ngay sau đó, cô nhìn thấy Nghiêm Khuynh bí hiểm xoay đầu lại liếc nhìn cô một cái: "Nếu không."

Âm thanh kéo dài chút, cô dựng lỗ tai lên.

Nghiêm Khuynh nhếch miệng, nói xong lời còn lại: "Nếu không, em giúp anh đếm một chút?"

Anh làm ra vẻ muốn vén quần áo lên.

Vưu Khả Ý kêu to "lưu manh" một tiếng, một cước đạp anh xuống ghế sa lon.

Nghiêm Khuynh cố ý phối hợp với cô, bị cô đạp xuống, lập tức ngồi ở trên sàn nhà lạnh lẽo, đồng thời liếc mắt nhìn cô, anh cúi đầu cảm thán: "A, thật sự là cô nhóc lợi hại!"

Trong mắt lại lộ ra nụ cười mơ hồ.

Nhìn cô hoạt bát sinh động như vậy, làm cho anh dễ chịu hơn nhiều so với dáng vẻ uất ức trước kia.

Anh đưa tay yêu thương vuốt vuốt tóc của cô, không nói ra lời: Đã từng bị tổn thương bởi vì thời gian trước kia, cũng đã trở nên rất khó nhặt lên một lần nữa, trí nhớ trong những năm kia cũng đều trở nên mơ hồ không rõ, nhưng nếu như những thứ đã trải qua làm em bị thương tổn, đó mới là chuyện đau khổ nhất của anh trong hiện tại.

Vưu Khả Ý vẫn còn chơi đùa, thế nhưng anh lại đưa tay kéo cô đến trước mặt, hôn trán của cô một cái.

"Thật tốt."

Cô lập tức không ảm ỉ nữa, chỉ ngây ngốc đỏ mặt, hỏi anh: "Cái gì thật tốt?"

Khỏe miệng Nghiêm Khuynh cong lên, nụ cười âm thầm gọi lòng người cũng sắp hòa tan, "Có em ở đây, căn nhà vắng vẻ thê lương cũng trở nên sinh động rồi."

Lòng của Vưu Khả Ý lại bị đánh trúng.

Cô lại tiếp tục đỏ mặt, vừa làm bầm bầu nói: "Đại ca xã hội đen gì chứ, vốn chính là người đàn ông ám áp thích nói lời tâm tình."

"Vậy em thích người nào?" Anh hỏi rất nghiêm túc, tuyệt đối không biết cái gì gọi là xấu hổ.

Vưu Khả Ý chỉ có thể bụm mặt kêu to oa oa: "Không biết xấu hổ, dè dặt một chút sẽ chết sao?"

Ai biết Nghiêm Khuynh quả nhiên không biết xấu hổ, lại có thể không xấu hổ tiếp tục đến đây tay che mặt của cô ra, hỏi tới: "Anh đang hỏi em, thích người nào?"

Cô đỏ mặt chống lại ánh mắt đen như mực lại bao hàm ý cười của anh, rốt cuộc không thể nhịn được nữa rống lên: "Đều thích, đều thích được chưa?"

Anh cúi đầu nhẹ nhàng hôn ở bên môi cô, nụ cười dần dần đậm: "Được."

Suy nghĩ một chút, lại không yên tâm bỏ sung một câu: "Có lẽ luôn thích như thế đi."

Rốt cuộc Vu Khả Ý không ngăn được cười lên ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Bởi vì Phương Thành thất tín bội nghĩa, không để ý cái gọi là đạo nghĩa, rất nhanh làm người trong giới khinh thường. Bị bắt vào trong cục cảnh sát ngồi xôm một khoảng thời gian, không có ai giúp hắn ta, sau đó rốt cuộc như thế nào thì không có ai biết.

Lục Khải hồi thẩm được rốt cuộc người phía trên hắn ta vẫn phải ra tay giúp hắn ta, nhưng hình như sau này cũng định vạch rõ giới hạn với hắn ta, hắn ta ảo não cụp đuôi chạy trốn tới chỗ khác, có lẽ đời này cũng sẽ không trở lại.

Nghiêm Khuynh liều mạng biến kết quả bị quá liều ma túy thành được một mạng, thắng ván này, từ nay về sau cuối cùng thái bình.

Mỗi ngày ban ngày anh sẽ làm việc ở bên ngoài, buổi tối đến trung tâm đào tạo đón Vu Khả Ý, sau đó cùng đến quán bán hàng ăn khuya, đi ở tiểu khu phụ cận một chút, cuối cùng về nhà.

Vu Khả Ý chưa từng hỏi anh làm chuyện gì, anh cũng không nói tới những chuyện kia ở trước mặt cô. Thình thoảng có người gọi điện thoại cho anh, chỉ cần Vu Khả Ý ở đây, anh đều cố gắng không nhận điện thoại, cho đến sau khi hai người tách ra thì mới xử lý những chuyện kia.

Có một lần Vu Khả Ý và anh đang chia tay lâu dưới, sau khi về nhà trước tiên kéo rèm cửa sổ ra, muốn vẫy tay nói ngủ ngon với anh. Vậy mà Nghiêm Khuynh đối diện vẫn đứng ở trong phòng khách nghe điện thoại, quay mặt đối với cô, trong miệng còn ngâm điệu thuốc, vừa đốt thuốc vừa không kiên nhẫn nói gì đó.

Cô ở trước cửa sổ nhìn anh, nhìn thấy điện thoại che lấp vẻ mặt của anh, nói nói hình như có tức giận, hung hăng ném bật lửa trong tay ra ngoài.

Cái bật lửa biến mất ở trong tầm mắt của cô, suýt nữa cô có thể tưởng tượng ra tiếng nổ thanh thúy khi đồ chơi nhỏ đựng vào trên tường.

Nghiêm Khuynh như vậy và Nghiêm Khuynh xuất hiện ở trước mặt cô cũng không giống nhau, hoặc là nói tưởng như hai người.

Nụ cười của cô ngưng trệ ở khóe môi, sau đó nhẹ nhàng buông tay ra, mặc cho rèm cửa sổ khép lại lần nữa.

Ai lại hoàn toàn trước sau như một đây? Ở trong mắt Nghiêm Khuynh cô là một sinh viên học viện mua ngây thơ hoạt bát năng động, ở trước mặt cha mẹ, cô chỉ là một đứa bé lý kinh bạn đạo*, mắt cảm giác.

(*) Ly kinh bạn đạo: Không tuân thủ, đi ngược với đạo lý lẽ thường, nói chung là nổi loạn, không thèm để ý giáo huấn chính thống cổ hủ các loại. Ngoài ra sau còn được dùng như một lập luận để giải thích, nói về những người từ bỏ danh lợi địa vị...

Cô cho anh thấy một mặt như ánh mặt trời, giống vậy, anh cũng bày một mặt ấm áp lòng người nhất cho cô.

Biểu tượng tốt đẹp giống như đồng thoại, về phần những bí mật chôn giấu của anh, cần gì phải đi vạch trần?

Đêm Giáng sinh, bởi vì bạn trai của giáo viên Tô ở trung tâm đào tạo tự mình lái xe tới đón cô ấy đi hẹn hò, cho nên rời đi trước mười phút.

Lúc đó cô ấy nhận được điện thoại bạn trai gọi tới, vui mừng như điên, nhấc túi xách lên tìm đồ trang điểm, phấn lót má hồng lông mày phấn bóng mắt. Cô ấy đỏ mặt một đồng hồ lớn ở trên bàn, sau đó liều mạng trang điểm lại.

Vu Khả Ý cười híp mắt nhạo báng cô ấy: "Oh, chẳng lẽ trong nhà cô Tô mở cửa hàng bán đồ trang phẩm, mỹ phẩm không lấy tiền sao? Đây là muốn đánh toàn bộ phần ở trên mặt hả?"

Mặt cô Tô ứng hồng lên, vừa cầm son nước bôi ngoài miệng, vừa không ngừng cười nói: "Anh ấy đã chờ tôi ở dưới lầu, không phải tôi đây nóng lòng sao! Len lén nói cho cô biết, tối hôm qua khi anh ấy tắm thì tôi sử dụng điện thoại của anh ấy đi dạo đảo bảo vật, kết quả nhìn thấy anh ấy đặt trước hoa hồng LY, có lẽ hơn ba ngàn! Trước kia lễ tết anh ấy tặng hoa hồng cũng chưa từng tặng hoa đất như vậy, tôi đoán nói không chừng là hôm nay anh ấy muốn cầu hôn với tôi, đương nhiên phải ăn mặc xinh đẹp một chút!"

Nhãn hiệu LY này, Vu Khả Ý từng nghe nói. Cửa hàng bán hoa lấy hoa hồng hoàng gia cao quý mạnh bạo tạo ra quy tắc khác thường "Cả đời chỉ tặng

một người", viết làm chứng, không có cách nào sửa đổi.

Dĩ nhiên, giá tiền cũng đắt đến tương đối khác thường.

Lúc cô Tô đi, Vưu Khả Ý cười động viên cô ấy cố gắng lên: "Nhanh đi nhanh đi, đẹp đến tối cũng sắp hết thở không thông á! Tôi bảo đảm cô sẽ mê chết anh ấy, tuyệt đối sẽ không để cho anh ấy hối hận khi muốn kết hôn với đại mỹ nhân như cô!"

Sau đó Vưu Khả Ý đứng ở trước cửa sổ lầu hai nhìn dưới lầu.

Cô nhìn thấy cô Tô đi ra khỏi cửa chính trung tâm đào tạo, như không có việc gì đón nhận bạn trai. Hình như người đàn ông trẻ tuổi có chút khấn trương, sau khi bước xuống từ trên xe thì nói gì đó, gò má cũng hơi đỏ.

Anh ta lái xe Land Rover giá trị xa xỉ, quần áo không tầm thường, vừa nhìn chính là người gia cảnh tốt đẹp.

Mấy câu nói xong, anh ta lúi kéo tay cô Tô đi tới trước cốp sau, sau đó giao điều khiển từ xa vào trong tay cô ấy.

Cô Tô làm ra vẻ cái gì cũng không biết, theo lời nhấn cái nút, cốp sau chậm rãi mở ra.

Hiện ra ở trước mặt cô ấy, là 99 đóa hoa hồng LY tươi như lửa.

Cũng trong lúc đó, người đàn ông trẻ tuổi quỳ một chân trên đất, từ trong túi lấy ra chiếc nhẫn đã sớm chuẩn bị xong, rất hồi hộp nói những thứ gì.

Không cần nghe, Vưu Khả Ý cũng đoán được nội dung anh ta nói.

Cô nằm ở trên thủy tinh ngẩng nhìn một cảnh tượng cầu hôn không mới, rất giống phim thần tượng ở trước lầu dưới, hoa hồng và chiếc nhẫn kim cương, cốp sau và một gói quý xuồng —— những thứ này đều cũ rích đến không thể cũ rích hơn.

Nhưng cô nhìn thấy cô Tô rõ ràng đã đoán được tất cả, vẫn còn làm ra vẻ như không biết chuyện gì cả, vui mừng ôm lấy bạn trai, sau đó mặc cho anh ta ôm cô xoay vòng vòng ở tại chỗ.

Thủy tinh bị hơi thở thổi ra làm cho mờ một vùng, Vưu Khả Ý đưa tay lau nhưng đồng thờ cũng không nhịn được cười rộ lên theo bọn họ.

Là cũ rích, cũng là vĩnh viễn không chê ngán.

Bởi vì đó là tình yêu.

Mặc kệ là hình thức như thế nào, chỉ cần tình cảm chân thành tha thiết, vĩnh viễn đều sẽ làm cho người ta cảm thấy tình yêu hạnh phúc.

Land Rover chở hai người rời khỏi tầm mắt của cô. Vưu Khả Ý liếc nhìn đồng hồ treo trên tường, mới giật mình, đã cách thời gian nên rời đi hơn mười lăm phút.

Cô cầm lấy ba lô trên chỗ ngồi rồi phóng xuống lầu thật nhanh, nhìn thấy người đợi cô ở chỗ khúc quanh phía trước trung tâm đào tạo 20-30m.

Tối đón cô đã nhiều lần, Nghiêm Khuynh biết có lúc cô sẽ ở lại nói chuyện với phụ huynh học sinh, có lúc sẽ đến phòng làm việc của quản lý báo cáo tiến độ công việc, khó tránh khỏi chậm trễ chút thời gian. Sợ cô nóng ruột, cho nên anh chưa bao giờ thúc giục cô, trước giờ đều đi tới chỗ khúc quanh đợi cô.

Giờ phút này, một mình anh đứng ở dưới ngọn đèn đường nhỏ mờ vàng hút thuốc lá, dựa vào cổ xe mô tô hạng nặng màu đen, tàn thuốc đầy đất biểu thị anh đã đợi cô rất lâu.

Nhìn thấy Vưu Khả Ý đi nhanh về phía anh, Nghiêm Khuynh ngẩng đầu cong cong khóe miệng theo thói quen, về mặt dịu dàng nhìn cô: "Sao hôm nay trễ như thế?"

"Hôm nay bạn trai của cô Tô cầu hôn cô ấy á..., chính là người vừa mới cầu hôn ở cửa chính đó, em ở trên lầu nhìn thêm một lát, không chú ý thời gian, kết quả là trễ."

Cũng không cần thận nghe Vưu Khả Ý trả lời, anh lấy điều thuốc trong miệng xuống, thuận tay lấy ra cái một hộp sắt nhỏ từ trong túi, sau đó ném hai cái kẹo bạc hà vào trong miệng.

Đợi đến khi Vưu Khả Ý đi tới trước mặt anh, anh cởi áo khoác ngoài màu đen ra, khoác ở đầu vai của cô, lại khẽ hỏi: "Có lạnh hay không?"

Vưu Khả Ý lắc đầu một cái: "Không lạnh."

Lo lắng anh chờ ở nơi này lâu như vậy, không biết bị lạnh khổ cực bao nhiêu, cô đưa tay chạm vào anh, kết quả nóng lòng phát hiện tay của anh lạnh giống như vừa lấy ra từ trong hầm băng.

Cô gấp đến độ vội vàng lấy áo khoác ngoài anh vừa mới phủ thêm cho cô xuống, "Anh cũng đông lạnh thành ra như vậy rồi, còn cởi quần áo cho em! Mặc vào! Nhanh mặc vào!"

Nghiêm Khuynh lại cười, vững vàng đưa tay đề hai tay không an phận của cô lại, ánh mắt sáng ngời mà nhìn cô: "Không lạnh."

Cô vẫn còn vừa tức vừa lo lắng trách móc: "Không lạnh mới là lạ! Tay cũng lạnh thành ——"

"Vưu Khả Ý." Nghiêm Khuynh lại dùng ngón trỏ chặn miệng của cô lại, "Anh là đàn ông."

"Đàn ông thì sao ——"

"Đàn ông không sợ lạnh."

"."

Dù sao Vưu Khả Ý cũng không biết da mặt anh từ đâu tới mà có thể nói loại lời không hề đạo lý đến mức mặt không đỏ tim không đập, còn biểu cảm có vẻ "Anh nói là chân lý em đừng nghi ngờ".

Nhưng anh kiên trì, cô cũng không thể làm gì khác hơn là tức giận không hề gò ép nữa.

Nghiêm Khuynh chọc chọc mặt của cô, thuận miệng nói một câu: "Bánh bao." Sau đó lấy mũ bảo hiểm treo trên mô tô xuống, nhẹ nhàng đeo lên thay cô.

Anh bước một bước chân dài, leo lên mô tô, cũng không quay đầu lại nói: "Lên xe."

Vưu Khả Ý cũng quen việc dễ làm nhảy lên mô tô, sau đó không chậm trễ chút nào đưa tay vòng chắc hông của anh.

Đây là ngày hai mươi bốn tháng mười hai, đêm Giáng sinh.

Gió tạt vào mặt giống như dao găm muốn xẻo thịt trên mặt xuống, không khí lạnh đến mức bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng có thể làm hô hấp đông thành băng.

Vưu Khả Ý ngồi ở chỗ ngồi phía sau Nghiêm Khuynh, cùng nhau cảm nhận loại lạnh lẽo thấu xương này với anh, nhưng thời điểm lạnh đến mức tận cùng, tự nhiên lại sinh ra một loại ảo giác đây mới là tự do.

Giống như tâm cũng muốn bay lên.

Giống như linh hồn cũng muốn bay lên không.

Cô nhắm mắt lại áp sát mặt vào trên lưng của Nghiêm Khuynh, sau đó lớn tiếng kêu một câu: "Nghiêm Khuynh ——"

Tiếng rít của mô tô hạng nặng bao phủ giọng nói của cô cực kỳ chặt chẽ.

Nghiêm Khuynh lớn tiếng hỏi một câu: "Em nói cái gì?"

Cô vừa cười vừa tiếp tục kêu: "Em —— vui —— về —— đó!"

Đương nhiên âm thanh như vậy tiếp tục bị chìm ngập ở trong tiếng nổ ồn ào.

Cô biết anh nghe không được.

Cô chỉ muốn lớn tiếng gọi ra, đây không phải lời nói nhất định phải nói cho anh nghe, chỉ là lời cô muốn nói, muốn nói cho mình nghe.

Không nghe được cũng không vấn đề gì.

Cô biết là đủ rồi.

Quán bán hàng trong con hẻm kia vẫn ồn ào tiếng người như cũ, cũng không ai để ý tới thời tiết lạnh ra sao, dù sao trong lều lớn màu xanh dương luôn có khói thuốc lượn lơ, mặc dù tràn đầy mùi khói dầu, nhưng dù sao vẫn làm cho người ta cảm thấy thật ấm áp.

Cô mặc cho Nghiêm Khuynh lôi kéo tay của cô đi ăn hải sản nướng, ăn mì xào nóng hổi, ăn tôm hùm chua cay, ăn ốc đồng xào lăn. Cô thích ăn cay lại sợ cay, ăn đến đôi môi đỏ au, miệng dính đầy mỡ, sau đó lại mở rộng miệng thở hồng hộc hồng hộc, dùng tay bóng nhảy quạt gió vào trong miệng.

Nghiêm Khuynh cười cầm giấy lau dầu mỡ ở mép thay cô, sau đó nhìn cô như nhìn một đứa bé không hiểu chuyện, vừa lắc đầu vừa buồn cười.

Anh còn có thể giúp cô bóc tôm, nhìn vẻ mặt cô ăn thỏa mãn, giống như mình cũng no rồi, cũng thỏa mãn rồi.

Bà chủ cho Vưu Khả Ý ba chai sữa đậu thượng đẳng thì đã không còn biểu hiện ra thái độ kinh ngạc đối với chuyện cô và Nghiêm Khuynh ở chung một chỗ giống lúc ban đầu nữa. Mỗi ngày nhìn bọn họ không hề lo lắng đi tới nơi này ăn khuya quen rồi, cũng quen nhìn Nghiêm Khuynh không thích cười trở nên thích cười, Vưu Khả Ý dịu dàng ít nói trở nên hoạt bát sinh động, cô ấy cũng dần dần u mê nảy sinh ra một loại ảo giác giống như bây giờ mới chính xác, mới là nên có.

Cuối cùng dọc đường trở lại trong chung cư, Nghiêm Khuynh đưa cô đến trước cửa giống như thường ngày.

Anh sờ sờ đầu của cô: "Đi ngủ sớm một chút." Sau đó liền chuẩn bị xoay người rời đi.

Cũng giờ khắc này Vu Khả Ý bỗng nhiên thò tay ôm chắc hông của anh.

"Thế nào?" Nghiêm Khuynh dừng chân lại.

Cô dính vào trên ngực anh nhỏ giọng nói: "Hôm nay là đêm Giáng sinh."

Nghiêm Khuynh dừng một chút, "Sau đó thì sao?"

"Anh còn chưa có nói với em Giáng sinh vui vẻ." Cô làm mặt dày đòi hỏi chúc phúc.

Nghiêm Khuynh suy nghĩ một chút, vẫn thẳng thắn nói cho cô biết: "Vu Khả Ý, anh chưa bao giờ trải qua ngày lễ của người nước ngoài."

"."

"Thật ra thì lễ tết Trung Quốc cũng trải qua không nhiều."

"." Lễ Giáng Sinh chẳng phải là cũng không còn đùa! ? Còn có lễ tình nhân? Còn có ngày quốc tế phụ nữ 8-3? Còn có những ngày lễ thất tập bát tiết của nữ sinh của vợ gì đó, chẳng lẽ cũng chưa từng trải qua hả?

Về mặt cô khiếp sợ ngẩng đầu nhìn anh, u oán đến cực điểm

Kết quả Nghiêm Khuynh bị nét mặt của cô chọc vui, đưa tay dìm trên gương mặt tức giận của cô một cái, vừa nói một câu: "Bánh bao."

Cô sắp u oán chết mà anh còn có tâm tình trêu đùa cô?

Vu Khả Ý cũng sắp vỡ ngực liên tục.

Nghiêm Khuynh thấy cô sắp hồng mắt, cuối cùng tìm ra lương tâm nheo cái mũi của cô, an ủi một câu: "Anh sẽ bắt đầu học ăn tết."

Nét mặt của cô dễ nhìn một chút, tốt giống như. Giống như cũng được.

Anh thừa thắng xông lên: "Hôm nay cũng coi như ăn tết, lần đầu tiên ném thư, hình như không tồi."

Chân mày cô buông lỏng một chút, tốt giống như. Giống như cũng vui vẻ một chút.

Anh cười lên, xoa xoa mặt của cô, về mặt hoàn toàn không có biện pháp, cuối cùng nói một câu để nghe: "Vu Khả Ý, thật ra thì hôm nay không phải đêm Giáng sinh cũng không quan trọng, bởi vì có em ở đây, mỗi ngày anh đều sẽ nhắc nhở mình nhất định phải bình an, như vậy mới có thể làm cho em an tâm."

Thậm chí anh đặc biệt thiện lương nói: "Ngày mai trải qua lễ Giáng Sinh với em."

Vậy mà những lời này cũng không thể đổi lấy bạn gái nhỏ lộ ra nụ cười, ngược lại, trong nháy mắt sắc mặt của Vu Khả Ý khổ đến cực hạn. Cô giả vờ khóc, cực kỳ u oán nói: "Trải qua lễ Giáng Sinh cái gì? Quản lý bảo em dân đội, ngày mai phải dẫn một đám bạn nhỏ đi chơi trước khi tham gia thi đấu! A a a!"

"Như vậy ——" Anh kéo dài giọng điệu, làm cho tâm cô cũng treo ở giữa không trung.

"Thế nào?" Cô có chút mong đợi hỏi, cho rằng anh sẽ đổi loại phương thức không tầm thường để ăn tết với cô.

Kết quả anh bí hiểm sờ sờ đầu của cô, "Vậy thì thuận buồm xuôi gió."

"."

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Vưu Khả Ý rời giường lúc sáu giờ, nhìn cửa sổ hướng đối diện thì trong nhà Nghiêm Khuynh tối đen như mực, một chút ánh sáng cũng không có.

Ngoài cửa sổ cũng là một vùng tối đen như mực, giống như đêm Giáng sinh tối hôm qua còn chưa đi qua, mà đồng hồ treo trên tường tuyên bố lễ Nô-en đã tới đúng hẹn.

Cô có chút như đưa đám, trong lễ Nô-en đầu tiên của hai người yêu nhau thì không thể không ở cùng nhau, nhưng vẫn không ngừng an ủi mình, cũng không cần trải qua lễ tết của người nước ngoài, chúng ta phải coi nặng truyền thống, không nên rời quê cha đất tổ.

Ừ, không sai.

Coi trọng truyền thống, mỗi người Trung Quốc đều không nên rời quê cha đất tổ.

Vậy mà lúc ra cửa, cô vẫn không nhận được sự mặt xuống ——

Mỗi người Trung Quốc đều nên làm sao?

Sao cô vẫn không thấy vui vẻ.

Buồn bã ù xù vào thang máy, đề nút xuống, sau đó đứng thẳng lối kéo đầu bước ra khỏi thang máy, đẩy cửa đại sảnh ra, từ đầu đến cuối tầm mắt của cô đều dừng lại ở trên chân, chưa từng dời đi.

Cho đến khi ——

"Vưu Khả Ý." Âm thanh mát lạnh dịu dàng phá vỡ không khí rét lạnh tịch mịch, xông vào lỗ tai của cô.

Vừa bắt đầu cô còn tưởng rằng mình sinh ra nghe nhầm, nếu không tại sao ở lúc chưa tới sáu giờ rưỡi, mèo chó đều còn đang ngủ thì lại nghe giọng nói của đại ca xã hội đen?

Nhưng cô vẫn ngẩng đầu lên theo bản năng, sau đó phát hiện đây không phải là ảo giác.

Đại ca xã hội đen mà cô tâm tâm niệm niệm đúng lúc êm đẹp dắt con trâu đen nhà anh cùng nhau chờ ở trước tòa nhà, bên trên xe còn treo một cái hộp giữ nhiệt, trái lại nhìn rất quen mắt.

A, đây không phải là lần trước khi anh bị thương, cô để lại ở trong phòng cũ phía Bắc thành phố sao?

Anh còn giữ lại?

Thấy vẻ mặt Vưu Khả Ý ngờ ngác sững sờ, trong mắt của Nghiêm Khuynh hiện ra ý cười nhợt nhạt, anh gỡ hộp giữ nhiệt ở trên tay lái xuống, nhét vào trong ngực cô.

"Sao anh. . . anh dậy sớm như vậy hả?" Vẻ mặt của cô vẫn mờ mịt, sau đó cầm hộp giữ nhiệt tò mò hỏi, "Thứ gì?"

"Cháo." Nghiêm Khuynh lời ít mà ý nhiều hoàn toàn như trước đây, dừng một chút, lại bổ sung một câu, "Viên thịt tròn mịn, cháo rất nhuyễn, muối bỏ vừa đủ, sẽ không mặn chết em."

"." Vưu Khả Ý nghe được nửa câu đầu còn vô cùng cảm động nhưng sau khi nghe câu bổ sung phía sau của anh, đại não có hiện tượng chập mạch trong thời gian ngắn.

(๖๖๖)

Đây là anh thuận miệng nói như vậy, hay là đang châm chọc cô?

Sao cô cảm thấy chỗ nào là lạ.

Nhưng cũng không còn kịp hỏi nhiều, Nghiêm Khuynh rất nhanh đeo mũ bảo hiểm lên thay cô, sau đó cười mô tô, "Đi lên, anh mang em đến trạm xe."

Vưu Khả Ý vừa đi lên ngồi, vừa làm bộ cau mày nói: "Oh, sáng sớm như vậy, anh liền hầm cháo cho em, sau đó đưa em đến trạm xe, thức dậy sớm như vậy?"

"Ừ."

"Thật ngu ngốc, em có thể đến tiệm ăn bên ra ngoài ăn điểm tâm!" Cô nói xong đặc biệt ghét bỏ, vừa nói vừa ôm hộp giữ nhiệt vào trong ngực, sau đó hai cánh tay vòng qua ôm lấy hông của anh, khoe miệng từ từ cong lên.

"Là anh suy tính không chu đáo. Anh chỉ nghĩ thời tiết lạnh, dễ dàng tham ngủ, sợ em ngủ quên vội vàng vàng bò dậy, hơn phân nửa không có thời gian làm điểm tâm, kết quả quên em có thể ăn ở bên ngoài." Anh đưa lưng về phía cô, nói ít như bình thường, sau đó không yên tâm hỏi một câu, "Ngồi vững vàng chưa?"

"Ngồi vững vàng." Hai tay của cô ôm chặt hơn chút nữa, kê mặt ở trên lưng anh, còn hoạ vô đơn chí tiếp tục ghết bò, "Hơn nữa bên ngoài có xe taxi, anh cũng không cần thiết đưa em đi, xe anh mùi trần lạnh buốt, có thể đông chết con trâu."

"Ừ, hơi keo kiệt." Anh thẳng thắn trả lời, ở phút chốc khởi động mô tô kia, cách tiếng gầm rú ồn ào khẽ quay đầu lại, không nhìn thấy cô, lại đủ để cho cô nghe câu nói tiếp theo của anh, "Nhưng em quá ngốc quá ngây thơ, có thể tùy tiện ngồi lên taxi của đàn ông xa lạ. Hiện tại thói đời bạc bẽo, lòng người đổi thay, không phải mỗi tài xế xe taxi đều chính nhân quân tử, phẩm hạnh đoan chánh giống như anh đây."

Cuối cùng cô cười khanh khách ra tiếng, ôm hông của anh cười đến cả người phát run.

Cười cười, hốc mắt lại có chút ướt át như vậy.

Anh nghĩ quá ít, suy tính không chu đáo chỗ nào chứ? Anh nghĩ rất nhiều chuyện thay cô, lo lắng bản khoản nhiều đến một tầng lại một tầng, cho nên đều muốn làm mọi chuyện thay cô.

Lại nghĩ đến lúc nhỏ bị cha mẹ coi nhẹ, cô thường xuyên tức giận bất bình cảm thấy ông trời không công bằng với cô, chỉ luôn chú ý chị, mà cô phải tự thân tự lực làm mọi chuyện.

Còn nhớ rõ lúc chị học trung học, cô học trung học cơ sở, buổi tối mỗi ngày nhìn mẹ pha sữa tươi bung vào phòng của chị, mà cô đồ mắt ngồi chờ ở trên giường, lại chỉ có thể đợi được một câu nói lạnh lẽo của mẹ: "Chị của con phải thi đại học, không có thời gian pha sữa tươi, thành tích của con lại không tốt, bài tập cũng không nhiều, không có tay sao? Bản thân không đủ sức đi pha?"

Thậm chí ngay cả nước rửa mặt cũng sẽ trộn thay chị, kem đánh răng cũng ngoan ngoãn chờ ở trên bàn chải đánh răng, chỉ cần Vu Lu bước vào toilet, là có thể "hưởng thụ" mẹ yêu.

Từ lúc đó trở đi, Vu Khả Ý liền tự nói với mình: bởi vì mày chưa đủ tốt, mày không đủ xuất sắc, cho nên những thứ này thuộc về người ưu tú, mày cũng không cần khát vọng tình thương của cha tình thương của mẹ nữa, mày cũng chỉ có thể tự mình làm chuyện của mình.

Nhưng ai ngờ được đây? Cách đó xa mười năm về sau, cô ngồi sau xe mô tô của con đồ mà ngày trước chưa bao giờ từng nghĩ đến rồi cùng nhau đi đến khắp nơi, thân mật ôm hông của anh, trong ngực là cháo mà anh rời giường từ khi trời chưa sáng để nấu cho cô, mặc cho anh chờ cô lái về phía bất kỳ địa phương nào.

Thì ra không phải cô chưa đủ tốt, không đủ xuất sắc, cho nên mới không chiếm được yêu thương đã từng tha thiết ước mơ, mà là người kia tới trễ, thế nhưng phần yêu thương vẫn còn nháy ở trong ngực của cô.

Nghiêm Khuynh đưa cô đến trạm xe, sắp xếp cô ở trong phòng đợi húp cháo, sau đó tự mình đi mua vé cho cô.

Bởi vì thời gian quá sớm, gần như không có người xếp hàng, cho nên anh rất nhanh mua vé xong trở lại bên cạnh cô.

Anh không ngồi xuống, chỉ đứng ở nơi đó từ trên cao nhìn xuống nhìn cô húp cháo từng chút một chút một. Chóp mũi cô gái nhỏ bị đông lạnh có chút hồng, giống như động vật nhỏ tội nghiệp.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, bị cháo nóng hơi tản ra khí nóng hun, dường như ngay cả con người cũng biến thành long lanh, gò má đỏ tươi, khoe miệng.

Anh hơi dừng lại, đưa tay nhẹ nhàng chùi ở bên môi cô, hạt cơm nhỏ nhỏ kia lập tức dính vào trên ngón tay của anh.

Vu Khả Ý đỏ mặt trong nháy mắt.

Vậy mà những thời khắc mập mờ này trôi qua quá nhanh, cô còn chưa hưởng thụ đủ, cũng đã đến thời gian phải xuất phát.

Lần này tổng cộng có ba người bạn nhỏ cần tham gia thi đấu, ý của quản lý vốn là do trung tâm đào tạo thống nhất cử một chiếc xe đưa ba đứa bé và giáo viên Vu Khả Ý mang đội đến thành phố Lâm, nhưng gia cảnh các bạn nhỏ đều rất tốt, cha mẹ bày tỏ muốn tự đưa con đi, cho nên Vu Khả Ý lại rơi xuống đơn độc.

Bất đắc dĩ, cô chỉ có thể tự ngồi xe đến thành phố Lâm đặt khách sạn ngủ lại trước, sau đó hội họp với bọn nhỏ.

Cuộc thi sẽ kéo dài hai ngày rưỡi, có nghĩa cô sẽ đợi ở thành phố xa lạ hai ngày rưỡi.

Cô đứng ở bên xe, nhìn xe buýt chậm rãi nhích lại gần mình, vừa quay đầu lưu luyến không rời mà nhìn Nghiêm Khuynh. Nghiêm Khuynh dừng một chút, tiến lên hai bước ôm cô vào trong ngực.

"Đi sớm về sớm." Anh khẽ nói, sau đó cúi đầu xuống canh chừng mắt cô, không nhận được mím môi hôn một cái ở trên mí mắt cô.

Đi sớm về sớm.

Là lời nói hoàn toàn không có tình cảm ní non ngọt ngào gì, nhưng cô lại không nhận được tim đập thình thịch, hơn nữa sau khi anh khẽ hôn thì hô hấp hoàn toàn trong rối loạn.

Hồng hét, càng ngày càng không bỏ được thì làm thế nào?

Cô thở dài, cẩn thận mỗi bước đi đến xe buýt, cuối cùng không ngừng vẫy tay ở trước cửa sổ.

Anh vẫn đứng ở nơi đó.

Cho đến khi xe của cô đã rời khỏi cửa chính của trạm xe, cách cự ly xa xa, cô không nhìn được quay đầu nhìn lại, anh vẫn không rời đi.

Lúc này bầu trời mới vừa nổi lên màu trắng bạc, tất cả đều là sương mù, không khí lạnh giống như muốn đông lạnh phổi, trong bến xe chỉ có mấy tuyến xe sớm linh tinh, không nhìn thấy bóng người nào.

Nhưng Nghiêm Khuynh đứng ở nơi đó, dáng người cao lớn như một bụi bạch dương đứng sừng sững bất khuất.

Anh vẫn yên lặng mà nhìn phương hướng cô rời đi, dù cô nhìn không rõ vẻ mặt của anh, nhưng cũng không nhìn được trở thành dáng vẻ run rẩy như vậy.

Vưu Khả Ý liều mạng vẫy tay về phía anh, cho đến khi bóng dáng của anh biến mất ở trong tầm mắt, cô đột nhiên dựa vào trên ghế ngồi nhắm nghiền hai mắt, sau đó hít mũi một cái.

Cô rất rõ ràng tâm tình như vậy cũng không đầy đủ là nỗi buồn ly biệt cảm xúc chia tay, càng nhiều hơn là một loại lệ thuộc chẳng biết sinh ra từ lúc nào, lệ thuộc không muốn rời đi, lệ thuộc đến mức cho dù biết rõ đây chỉ là chia lìa ngắn ngủi, cũng tâm hoảng ý loạn đến mất mũi đều chua xót.

Tài xế nhìn cô gái nhỏ ngồi ở hàng thứ nhất từ trong gương chiếu hậu, cười nói: "Chuyến xe này của tôi chỉ đi nửa giờ đã đến thành phố bên cạnh, cô gái nhỏ khóc cái gì chứ? Cũng lớn như vậy, còn khóc nhè hay sao?"

Vưu Khả Ý lại không được nhìn bật cười, mở mắt cười với anh ta, "Bị cảm, bị cảm"

Đỏ mặt, hốc mắt hồng.

Mắt nóng, tim nóng.

Hai ngày ở thành phố Lâm, ban ngày Vưu Khả Ý mang theo ba đứa bé đến trung tâm văn hóa thể thao của thành phố tham gia thi đấu, buổi tối trở lại khách sạn sẽ gọi điện thoại cho Nghiêm Khuynh.

Anh nói quá ít, thường là một mình cô bỏ bỏ hưng phấn nói tất cả việc lớn việc nhỏ xảy ra trong ngày hôm nay, mà một câu nói anh cũng không chen vào, chỉ không ngừng nhẹ giọng "Ừ" một cái ở mỗi khi cô dừng lại chút, bày tỏ anh đang nghe.

Nói nửa ngày như vậy, cô đột nhiên yếu dần, sau đó nhỏ giọng hỏi anh: "Có phải em nói quá nhiều hay không?"

Anh cười cười rất có thâm ý, "Vừa khéo bù đắp."

Lời ít mà ý nhiều khiến cô ngẩn ngơ, sau đó mới phản ứng kịp, im lặng cười lên ở đầu này của điện thoại.

Ngày thứ ba vốn là ngày về nhà, Nghiêm Khuynh tới trạm xe đón cô theo thời gian hẹn, vậy mà chờ mòn chờ mỏi, đã đến sáu giờ rưỡi chiều, cũng vẫn không thấy người nói nhất định sẽ về trước sáu giờ.

Anh nghĩ có lẽ trên đường bị kẹt xe, sợ càng thúc giục cô càng gấp gáp, vì vậy cũng kiềm chế tâm tình tiếp tục chờ.

Vậy mà khi cách thời gian hẹn hơn một giờ, rốt cuộc anh vẫn không nhìn được, gọi điện thoại qua.

Điện thoại Vưu Khả Ý nằm ở trạng thái trò chuyện.

Trong vòng năm phút, anh gọi ba cú điện thoại, đầu kia vẫn là giọng nữ máy móc không ngừng lặp lại: "Ngài khỏe chứ, số điện thoại ngài gọi hiện đang gọi điện thoại, xin gọi lại sau."

Sau đó sau mười phút, anh không ngừng gọi điện thoại, đến cuối cùng chợt nghe đối diện đổi cách đáp lại, biến thành trạng thái tắt máy.

Đã xảy ra chuyện gì?

Cô chưa bao giờ không nghe điện thoại, mà hôm nay từ máy bận biến thành tắt máy, thế nhưng anh lại không biết gì đối với tình huống bên cô cả.

Nghiêm Khuynh đứng tại chỗ, chân mày càng vằn càng sâu, nhìn sắc trời tối dần, trái tim bắt đầu không chịu nổi áp lực đập điên cuồng.

Chương 42

Bây giờ 23 phút, chiếc xe cuối cùng đi thành phố Z đang xét vé, tài xế vừa đi từ đầu xe tới đuôi xe thu vé, vừa không ngừng dặn dò: "Gần đây kiểm tra nghiêm ngặt, nịt chặt dây an toàn!"

Người trong xe cũng không nhiều, thời gian này người muốn đi thành phố Z vốn cũng ít, sau khi thu xong vé, tài xế liếc nhìn bên ngoài, còn kém hai phút để xuất phát. Anh ta dứt khoát ngồi lên ghế lái, chuẩn bị nói một chút trước khi xuất phát rồi đi.

Ngay khi cửa xe sắp khép lại, anh ta cũng không thấy rõ người bên ngoài tiến vào thế nào, có một người đàn ông trẻ tuổi cứ như vậy nhảy một cái mà vào.

Tài xế bị dọa giật mình, nghiêng đầu tròn mắt há miệng theo dõi anh: "Anh... anh làm gì?"

Người nọ mặc bộ đồ đen, thân hình thon dài, vẻ mặt khắc nghiệt, đứng ở trong xe có một loại cảm giác áp bức mãnh liệt.

Trở về tiếp nhận phê phán gần như không có gì khác với trước kia, trở thành một người chuyện gì cũng không làm được hoặc cũng không còn tư cách làm, ngoan ngoãn đi con đường mà mẹ sắp đặt sao?

Ngay cả kì nghỉ đông tự do cuối cùng cũng mất đi tự do. Cô chỉ có thể cầm điện thoại đi động đứng tại chỗ không nhúc nhích, cuối cùng nghe điện thoại đi động truyền đến tín hiệu đỏ đỏ, sau đó tự động đóng máy.

Không ngờ cứu vớt cô lại là không có pin điện thoại, giờ phút này cô cũng không biết mình nên khóc hay nên cười.

Về phần tại sao muốn nói dối chuyện này với Nghiêm Khuynh, chính cô cũng không rõ ràng lắm.

Bọn họ đi tới hôm nay đã vượt qua rất nhiều chướng ngại, nhưng trong lòng cô cũng rõ ràng, một cửa ải khó vượt qua nhất thật ra vẫn chưa tới, đó chính là gia đình của cô.

Mẹ chỉ biết cô chọn một chỗ thực tập không quá lý tưởng cũng đã mất không chế thành ra như vậy rồi, nếu như phát hiện cô và Nghiêm Khuynh ở chung một chỗ. Cô hoàn toàn không dám nghĩ đến kết quả.

Cho dù ngày đó sớm hay muộn sẽ đến, cô cũng hi vọng có thể trễ một chút, chậm hơn một chút. Tốt nhất trễ đến khi cô đã có cuộc sống độc lập thuộc về mình, kinh tế và tâm lý đều độc lập, sau đó sẽ đối mặt ngày đó cùng với Nghiêm Khuynh.

Trước đó, cô cũng không hi vọng tạo thành gánh nặng gì cho Nghiêm Khuynh.

Cô nhóc trong phòng bệnh chỉ mười tuổi, luyện ballet đã năm năm.

Ngay khi Vuư Khả Ý bắt đầu tiến vào trung tâm đào tạo dạy múa, cũng đã theo cô bé rông rã ba năm.

Cô bé tên là Hữu Hữu, gia cảnh rất tốt, nhưng cha mẹ ly dị, từng người gây dựng lại gia đình của mình. Khi cô bé mới lên năm thứ tư tiểu học, cũng đã bắt đầu ở trường, Chủ nhật hoặc là trở về nhà ba ăn một bữa, hoặc là trở về nhà mẹ ăn một bữa. Nhưng diễn đàn lễ quý đôn mặc kệ đi đâu, cô bé đều giống như một đứa bé dư thừa.

Cha mẹ đều có đứa trẻ mới bầu bạn, người nhà hoặc gia đình cái gì cũng không phải của cô bé, cô bé chỉ là một người làm khách trong nhà người khác, chỗ chân chính thuộc về cũng chỉ là phòng ngủ nhỏ đến thương cảm còn phải chia đều cho sáu người ở trong trường học.

Vuư Khả Ý vốn muốn về nhà, đã nói với quản lý đòi anh ta đến chăm sóc đứa bé này, cho đến khi cha mẹ đứa bé chạy tới thành phố Z. Nhưng khi cô nhìn thấy cô bé trên giường bệnh nước mắt lưng tròng lời kéo tay của cô, nhẹ giọng hỏi cô "Cô Vuư, cô có thể ở lại với em hay không?", lập tức không thể nói ra lời tối nay muốn rồi đi.

Hữu Hữu là đứa bé rất nhạy cảm, thấy cô có dáng vẻ hơi khó xử, lập tức hiểu ý tứ của cô, vì vậy rất nhanh lại buông lỏng tay ra: "Nếu như cô có chuyện, em sẽ không làm cô chậm trễ."

Cô bé quá hiểu chuyện, còn nhỏ tuổi mà đã biết nhìn sắc mặt người khác làm việc, chính sự trưởng thành sớm như vậy làm Vuư Khả Ý mềm lòng trong nháy mắt.

Đối diện cặp mắt tràn đầy thất vọng kia, Vuư Khả Ý dừng một chút, rồi cuộc quyết định ở lại, ngồi ở trên ghế bên giường bệnh lần nữa, cười nói với Hữu Hữu: "Cô không đi, cùng em chờ ba mẹ."

Sau đó liền ra cửa gọi điện thoại cho Nghiêm Khuynh, khi trở về thì Hữu Hữu đỏ mắt chờ mong cô, giây phút nhìn thấy cô rốt cuộc trở lại phòng bệnh, lập tức thả lỏng như trút được gánh nặng.

Cô cảm thấy buồn cười, ngẫm lại nhưng lại cảm thấy lòng hơi chua xót.

Kinh nghiệm ngồi ở trong phòng bệnh chờ người như vậy, thật ra thì cô cũng từng có, hơn nữa không chỉ một lần.

Khi còn bé thân thể cô không tốt, thường phát sốt cảm, sau đó bị đưa vào bệnh viện truyền dịch. Nhưng diễn đàn lễ quý đôn ba mẹ đều bận, thường xuyên mang cô tới bệnh viện rồi sau đó liền đi, mà cô luôn nhận được câu kia "Một lát nữa con truyền hết nước thì ba mẹ sẽ tới đón con."

Nhưng "một lát nữa" là bao lâu đây?

Khái niệm thời gian này quá mức mơ hồ, mơ hồ đến có thể rất ngắn, cũng có thể rất dài.

Nhưng chạy tới chỗ Vu Khả Ý nơi này, có lẽ "một lát nữa" cũng chỉ ý nghĩa thứ hai rồi.

Ở trong trí nhớ của cô có vô số thời khắc mong chờ nhìn cửa phòng bệnh, mỗi khi có người mở cửa, hai mắt cô đều sẽ tỏa sáng, nhưng hầu như đều là y tá mở cửa, khi nhìn rõ áo khoác trắng của đối phương, ánh mắt của cô lại ảm đạm đi.

Mà giờ phút này, chẳng phải Hữu Hữu chính là cô lúc trước sao?

Vu Khả Ý nghe Hữu Hữu nhỏ giọng nói chuyện bình thường ở trong trường học, lắng nghe, đến khi cô bé trên giường không có tiếng động. Cô cúi đầu nhìn, Hữu Hữu đã tựa vào trên gối đầu ngủ thiếp đi.

Cô cúi người xuống đắp kín chăn cho Hữu Hữu, cũng trở về ghế sofa đơn ngủ lim dim.

Mơ mơ màng màng ngủ chừng nửa giờ, điện thoại di động đột nhiên rung lên.

Là Nghiêm Khuynh gọi tới.

Cô đột nhiên ngạc nhiên mừng rỡ từ trong giấc mơ, vui mừng hớn hở như đứa bé lặng lẽ ra cửa, đi tới trước cửa sổ cuối hành lang nhận điện thoại.

"Alo?"

Bên trong phòng bệnh có hơi ẩm, đột nhiên ra ngoài có chút lạnh, cô không nhận được rứt cổ một cái.

Cô nghe Nghiêm Khuynh hỏi cô: "Ở nơi nào?"

"Bên ngoài phòng bệnh." Cô nói.

Nghiêm Khuynh lại hỏi: "Bệnh viện nào hả?"

Lần này Vu Khả Ý dừng một chút, "Anh hỏi cái này làm gì?"

Nghiêm Khuynh cười, "Trước kia đến thành phố Z, còn từng ở bệnh viện nơi đó, hỏi một chút xem có phải chỗ anh từng ở hay không?"

Vu Khả Ý cười xì ra tiếng một cái, nói lên tên bệnh viện, cuối cùng còn nghịch ngợm hỏi một câu: "Là chỗ anh từng ở sao?"

Nghiêm Khuynh không lên tiếng nữa.

Cô loáng thoáng nhận ra được hình như anh đang đi bộ, vì vậy lại hỏi: "Anh ở bên ngoài sao?"

Nhìn màn hình điện thoại di động một chút, chín giờ rưỡi tối. Cô không yên tâm nói: "Nếu như anh có chuyện, về nhà rồi gọi lại cho em, không quan trọng."

"Không có việc gì." Anh lời ít mà ý nhiều, hình như giọng nói mang một ít ý cười, sau đó chợt chuyển đề tài hỏi cô, "Có lạnh hay không?"

"Không lạnh."

Hình như ma lực của điện thoại di động đó là có thể vượt qua khoảng cách rất xa, đưa giọng nói của người bạn nhớ nhất đến trước mặt bạn, để cho bạn sinh ra một loại ảo giác chốn xa xôi cũng tựa như gần.

Giờ phút này, Vu Khả Ý quả thật có loại ảo giác thật ra thì Nghiêm Khuynh đang ở bên cạnh cô, bằng không tại sao giọng nói của anh nghe gần như vậy, gần như vậy, gần đến giống như ——

Sau một phút, toàn thân cô cứng đờ.

Nguyên nhân là có người khoác áo khoác ngoài ở trên vai của cô.

Cô cứ như vậy đứng ngơ ngác tại chỗ, ngơ ngác duy trì tư thế điện thoại di động dính vào bên tai, sau đó ngơ ngác xoay người, bình tĩnh.

Đây là. Chuyện gì xảy ra?

Cô trừng mắt nhìn, không thể tin nhìn người trước mắt, suýt nữa cho là mình đang nằm mơ.

Tại sao anh, anh lại ở chỗ này?

Vậy không nên!

Miệng cô khẽ mở rộng, không nhúc nhích ngẩng đầu nhìn anh như vậy, gần như hóa thân thành một pho tượng.

Nghiêm Khuynh đứng ở trước mặt cô, chặn lại một chiếc đèn trên hành lang cách bọn họ gần nhất, cúi đầu xuống nở nụ cười nhìn vào trong mắt cô, bóng lưng bị đèn nóng sáng dính vào một tầng vàng sáng vừa nồng vừa mỏng, giống như tiên nhân trong đồng thoại.

Anh tự tay cầm lấy điện thoại di động của cô, sau đó cắt đứt trò chuyện, lại nhét về trong tay của cô lần nữa. Nhận thấy được đầu ngón tay của cô lạnh đến mức không có nhiệt độ, anh lại giống như trách cứ chỉnh sửa cổ áo thay cô, hoàn toàn không thấy cô ngậy người như phồng, chỉ bình tĩnh thông dong hỏi ngược một câu: "Cái này gọi là không lạnh?"

Anh từ trên cao nhìn xuống tài xế, không hề nói gì, chỉ nâng cánh tay lên, sau đó mở lòng tay rảnh ra.

Nắm ngón tay mảnh khảnh thon dài, đốt ngón tay rõ ràng, lòng bàn tay đặt vé xe.

Tài xế: "."

Thì ra chỉ là sợ bóng sợ gió một hồi.

Nghiêm Khuynh chọn chỗ ngồi không có ai rồi ngồi xuống, từ khi bắt đầu ngồi xuống, liền móc điện thoại di động ra không ngừng gọi điện thoại.

Tắt máy, tắt máy, tắt máy.

Mặc kệ gọi bao nhiêu lần, bên kia vẫn đáp lại giống như lúc trước.

Chân mày anh nhăn thành một cục, vẻ mặt không kiên nhẫn tựa vào trên ghế ngồi, nhưng thân thể vẫn không có cách nào tỉnh táo lại.

Cho đến khi xuất phát gần gần hai mươi phút, anh vừa mới cắt đứt một cuộc điện thoại trước, điện thoại di động vẫn bị anh túm thật chặt ở trong lòng bàn tay, sau một phút, thỉnh thoảng xảy ra rung động chặt đứt suy nghĩ của anh.

Anh cúi đầu mà xem xét, trong nháy mắt nhìn rõ ba chữ trên màn ảnh đó, cuối cùng cả người cũng tỉnh táo lại.

Giống như đi địa ngục một chuyến, mà nay trở lại nhân gian.

Khi anh nhận điện thoại thì trong giọng nói còn có một chút căng thẳng như vậy: "Vưu Khả Ý?"

Sau đó anh nghe thấy người bên kia dùng giọng nói mềm nhũn và giả vờ đáng yêu nói với anh: "Alo, xin hỏi là anh Nghiêm nhà chúng ta sao?"

"."

Tiếp theo giọng nói trở nên tội nghiệp, giải thích hơi gấp gáp: "Hôm nay em không về được, chỗ em có một học sinh bị viêm ruột thừa cấp tính, ba mẹ đi công tác, lát nữa không kịp đến. Cô bé vừa mới giải phẫu xong, rất lệ thuộc vào em... em không thể làm gì khác hơn là ở lại chỗ này với cô nhóc. Anh vẫn chưa đến trạm xe đón em chứ?"

Trong đêm của một ngày trước bọn họ đã bàn xong, khi cô sắp xuống trạm xe sẽ gọi điện thoại cho anh, sau đó anh tới đón cô.

Có vài giây, Nghiêm Khuynh không nói gì.

Đầu anh chậm rãi tựa vào trên ghế ngồi, giãn lỏng mày ở trong thời gian ngắn ngủi như vậy, mới đầu có một nháy mắt rất muốn hung hăng phê bình cô, trách cứ cô câu thả, trách cứ cô diễn đàn lê quý đôn trẻ như thế mới gọi điện thoại cho anh, trách cứ cô ở lúc quan trọng lại để mặc cho điện thoại di động tắt máy lâu như vậy.

Biết hôm nay cô sẽ trở về, nhưng chờ mòn chờ mỏi, chờ được điện thoại của cô từ mấy bận biến thành trạng thái tắt máy, cho dù trí tưởng tượng của anh cũng không tốt, cũng bắt đầu tâm hoang ý loạn lần lượt nổi lên ý nghĩ đáng sợ.

Nhưng chỉ là một ý tưởng trong nháy mắt, anh rất nhanh giữ chặt tâm tình muốn phê bình của cô.

Biết hiện tại cô êm đẹp, như vậy còn chưa đủ sao?

Không nghe thấy anh nói chuyện, đầu kia Vuur Khả Ý đã bắt đầu ý thức được gì đó, hạ thấp âm thanh, hết sức tự giác dùng giọng nói yếu ớt nhận sai đề hỏi anh: "Chẳng lẽ anh... anh đã đến trạm xe hả?"

"."

"Đợi em rất lâu?" Cô lo lắng đề phòng, rất đau lòng.

Nghiêm Khuynh dừng một chút, nghe giọng nói cẩn thận đề ý của cô, im lặng cong khóe môi lên, giọng điệu đều đều nói: "Không có."

Bởi vì ——

Anh đã rời đi.

Đang chạy về phía thành phố em ở.

Nhưng Vuur Khả Ý không biết anh trả lời trong lòng, vội vàng thở ra một hơi, vỗ vỗ ngực: "Vậy thì tốt vậy thì tốt."

Nghiêm Khuynh hỏi cô: "Vừa rồi đang gọi điện thoại cùng ai? Tại sao lại tắt máy?"

Lần này cô chần chờ chốc lát, nói tiếp như không có việc gì: "Gọi điện thoại cho mẹ cô bé, báo tình huống diễn đàn lễ quý đôn của cô bé, nói điện thoại xong thì hết pin, lại quên không mang sạc pin ở khách sạn. Em không thể làm gì khác hơn là ra bên ngoài bệnh viện mua pin vạn năng, nạp pin hơn 20', lại vội vàng mở máy nói cho anh biết đừng đến đón em."

Nghiêm Khuynh có thể tưởng tượng ra bộ dạng cô lòng như lửa đốt chạy lên chạy xuống, đáng về hấp tấp, sinh động lại hoạt bát.

Nụ cười trên khóe môi có khuynh hướng càng ngày càng đậm, anh ừ một tiếng, sau đó lại hỏi: "Tình trạng học sinh như thế nào? Không có vấn đề gì chứ?"

Cô là giáo viên dẫn đội, anh lo lắng nếu như học sinh có tình trạng gì, cô cũng sẽ khá khó làm.

Kết quả Vuur Khả Ý ở bên kia alo hai tiếng, tăng âm lượng lên hỏi anh: "Sao anh không nói lời nào?"

Anh từng sờ, "Em không nghe được lời nói của anh?"

"Alo? Alo?" Người đầu kia cầm điện thoại đến trước mặt nhìn một chút, sau đó còn nói, "Tín hiệu bên này của em rất tốt, sao không nghe được anh nói chuyện?"

Nghiêm Khuynh liếc nhìn màn hình, phát hiện bên mình là cao tốc, tín hiệu có vấn đề, lại thử nói hai câu, Vuur Khả Ý vẫn không nghe thấy, anh liền cúp điện thoại, ngược lại gửi tin nhắn.

"Hiện tại tín hiệu chỗ anh không tốt, em đi chăm sóc học sinh trước, một lát anh lại tìm em."

Vuur Khả Ý đứng ở trong hành lang, bốn phía đều là mùi nước sát trùng, cúi đầu nhìn tin nhắn trên màn hình, cô nâng khóe miệng lên, trả lời một chữ thêm một vẻ mặt: "Được"

Sau đó liền bỏ điện thoại di động vào trong túi áo bành tô, đẩy cửa vào phòng bệnh lần nữa.

Đối với tin nhắn ngắn một lát nữa sẽ tìm cô của Nghiêm Khuynh, cô cũng không suy nghĩ nhiều, cũng không biết cái anh gọi là "tìm" vốn không phải liên lạc thông qua điện thoại di động, mà có thâm ý khác.

Vốn trước khi gọi điện thoại cho anh, tâm tình cô cực kỳ không tốt. Nguyên nhân là cuộc gọi không báo trước kia, thật ra thì người cuối cùng trò chuyện trong nhật ký cũng không phải là mẹ của học sinh, mà là mẹ của cô.

Trước đó mẹ cũng không biết cô dẫn đội tới thành phố Z thi đấu, bởi vì bà cũng không ủng hộ cô đến trung tâm đào tạo, ngộ nhỡ nếu biết được cô còn phải gánh vác trách nhiệm mang học sinh đến thành phố khác thi đấu, có lẽ lại rất ồ ạt.

Cho nên Vuur Khả Ý nhận được điện thoại của mẹ thì vô cùng tỉnh táo trả lời: "Con đang ở nhà."

Mẹ dừng một chút, cười hai tiếng, không nhanh không chậm nói: "Con ở nhà? Nhà nào? Nhà trọ của con sao?"

Trong lòng cô căng thẳng, đã có một chút dự cảm xấu.

Quả nhiên, kế tiếp mẹ liền lạnh lẽo nói với cô: "Vuur Khả Ý, hiện tại mẹ đứng ở dưới nhà trọ của con, nếu con ở nhà, tại sao không nhận chuông cửa? Tại sao không mở cửa cho mẹ?"

Cô lập tức đánh mất năng lực nói chuyện.

Sau đó liền đi tới bước thang thán được khoan hồng này, đương nhiên đổi lấy mẹ cô bắt đầu chửi mắng một trận.

"Chính con cũng vẫn là học sinh, có bản lĩnh gì dẫn học sinh của mình đi thi đấu?"

"Kia đều là những đứa bé mấy tuổi, ngộ nhờ xảy ra chuyện bất trắc, con phụ trách? Con gánh nổi chứ?"

"Mẹ sớm đã bảo con không cần đến trung tâm rách nát kia, con lại không nghe! Hễ là người có đầu óc thì sẽ không làm loại chuyện như vậy, con lại cố tình muốn nhận cục diện rối rắm này! Hiện tại thì tốt rồi, thật sự đã xảy ra chuyện, đứa bé nhà người ta làm giải phẫu! Con không có đầu óc bao nhiêu mới giúp người ta ký cam kết đồng ý giải phẫu? Vụ Khả Ý, mẹ hỏi con có phải đầu óc con bị hư hay không, phải hay không?"

Trả lời như thế nào đây?

Cô khiêm nhường giải thích cho mẹ nghe một lần lại một lần, trước trận đấu cô cũng không ngờ rằng sẽ có học sinh đột nhiên bị viêm ruột thừa cấp tính, nhưng đây là tiểu phẫu, cũng không sao. Phía sau iêm ruột thừa có hai chữ cấp tính, cũng bởi vì nó không kéo dài được, cô là giáo viên dẫn đội, nên gánh lấy trách nhiệm này, kịp thời mang học sinh tới bệnh viện làm giải phẫu.

Nhưng mặc kệ cô nói gì, người phụ nữ bên kia đều chỉ biết cực kỳ tức giận xem thường lời của cô..., lặp đi lặp lại nhiều lần ra lệnh cô: "Trở về, con lập tức trở về cho mẹ!"

Trở về?

Trở về làm gì đây?

Cô đứng bình tĩnh ở trên hành lang bệnh viện, cả người đều bị ánh sáng trắng lạnh lẽo bao phủ, ngay tiếp theo máu cũng lạnh xuống.

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Buổi tối bệnh viện yên lặng, cũng không dễ dàng nói chuyện.

Nghiêm Khuynh hỏi cô: "Ăn cơm chưa?"

Cô dùng một vẻ mặt ngây ngốc gạt đầu, dáng vẻ vẫn còn trong mơ, "Ăn rồi."

"Anh chưa ăn." Nghiêm Khuynh nhăn đầu lông mày, dáng vẻ đói không chịu được, dĩ nhiên sau đó kéo tay của cô đi xuống lầu dưới.

"Đi chỗ nào vậy?" Cô còn chưa đuổi kịp tiết tấu của anh.

"Ăn cơm." Anh nghiêng đầu tới liếc cô một cái, giống như đang nhìn một con lang tâm cáu phế.

Đợi chút, một con?

Lý trí của Vụ Khả Ý hồi phục trong nháy mắt, "Chờ một chút, về mặt anh có ý gì?"

"Ghét bỏ." Anh nói rất bình tĩnh, "Bạn trai ngàn dặm xa xôi tới tìm em, anh nói với em đói bụng, kết quả em thờ ơ. Anh chủ động lôi kéo em đi mời anh ăn cơm, em còn hỏi anh cái gì?"

"! ! !" Bộ dáng của cô giống như hơi kích động.

Nghiêm Khuynh cho rằng cuối cùng cô có chút tự giác đuổi lý rồi, cho nên hạ một cái bậc thang cho cô, tốt bụng nhắc nhở cô: "Nói đi."

Cuối cùng cô mặt đỏ tới mang tai mở miệng kêu la: "Tại sao em phải mời khách?"

"."

Đầu tiên Nghiêm Khuynh dừng một chút, ngay sau đó lôi kéo cô vừa đi vừa lắc đầu, mỉm cười nói: "Vụ Khả Ý, hai chúng ta quả nhiên không cùng một băng tần."

Lời nói này không nhanh không chậm, rõ ràng là oán giận, rồi lại tự dưng có chút tư vị khoan thai tự đắc, thích thú.

Vưu Khả Ý tiến tới hỏi anh: "Không cùng một băng tần với anh thì anh vui về làm cái gì?"

Lần này, Nghiêm Khuynh lại vớt cho cô một câu thơ nho nhỏ để trả lời: "Tứ phi ngư, yên tri ngư chi nhạc? (Không phải cá, sao biết niềm vui của cá?)."

Cô há miệng, lại lặng lẽ khép lại.

Nghiêm Khuynh hỏi cô: "Đang suy nghĩ gì?"

Cô thờ dãi, vừa lắc đầu vừa nói: "Đang suy nghĩ thật ra thì lưu manh không đáng sợ, chỉ sợ lưu manh có văn hóa."

Nghiêm Khuynh cúi đầu cười ra tiếng, đưa tay xoa xoa tóc của cô, ngay khi bước ra cửa bệnh viện, nhìn thấy một khu chợ đêm đèn đuốc sáng trưng trước mắt, đột nhiên rất muốn ôm cô vào trong ngực.

Bên cạnh bệnh viện có một con phố ăn vặt, bữa ăn tối của Nghiêm Khuynh giải quyết ở nơi này.

Hình như là thân phận khác với người khác, kể từ Vưu Khả Ý biết anh tới nay, lại luôn nhìn thấy anh đang làm những chuyện làm trời đất tức giận, ví dụ như nói toạc ra t shirt và áo khoác ngoài phối hợp hoàn mỹ, ví dụ như tự mình bôi thuốc băng bó ở Bắc Thành bản thiêu củ nát, ví dụ như giờ phút này, ngồi ở trước bàn nhỏ đầy dầu mỡ. Ăn lẩu mì.

Vưu Khả Ý suy nghĩ một chút, chống cằm hỏi anh: "Nghiêm Khuynh, anh có cảm thấy chúng ta nói yêu đương rất đặc biệt hay không?"

Anh hờn hển hút một đũa lẩu mì vào trong miệng, thò lưỡi không chú ý, sau đó cũng không ngẩng đầu lên hỏi: "Đặc biệt chỗ nào?"

"Người khác hẹn hò đều đến nhà hàng lãng mạn có phong cách, xem phim trước hoa dưới trăng, nhưng chúng ta hoặc là ở quán bán hàng, hoặc là ở phố ăn vặt." Cô dịch gần hơn, ngắm anh, "Anh không cảm thấy không giống như người khác à?"

Nghiêm Khuynh vừa đưa vào miệng một đũa lẩu mì lớn, vừa ăn vừa lạnh nhạt nói: "Không giống với nhau ở đâu hả? Không phải mấy chuyện ăn ăn uống uống này kia sao?"

Vưu Khả Ý cứng họng, nhưng suy nghĩ một chút, rõ ràng còn có mấy phần đạo lý như vậy.

Ăn lẩu mì xong, anh lại muốn một cái bánh nướng, vừa đi dọc theo đường phố, vừa nhìn cảnh đêm với cô.

Cô suy nghĩ đề tài, gọi là "Thích hay không nhanh hỏi mau trả lời", có lợi cho người đang yêu hiểu nhau hơn. Vì vậy cô hỏi Nghiêm Khuynh: "Có thích xem phim hay không?"

"Không thích."

"Xem tiểu thuyết?"

"Không thích."

"Nghe diễn xướng?"

"Không thích."

"Chơi game?"

"Không thích."

"Chơi mạt chược?"

"Không thích."

Sao tất cả đều là không thích hả? Cô suy sụp xụ mặt.

"Vây. Leo núi? Nhảy Bungee? Du lịch?" Cô vắt hết óc suy nghĩ, cuối cùng dứt khoát buông tha, "Vây anh nói với em anh thích làm gì?"

Nghiêm Khuynh nghiêng đầu lại bình tĩnh liếc nhìn cô một cái, "Anh thích chém người."

"."

Đáp án này quá kinh hãi, trái tim nhỏ của cô không chịu đựng được.

Sau đó cô đã nhìn thấy anh Nghiêm nhà cô rất nhanh nâng khóe miệng lên, "Đùa thôi. Em hỏi anh thích gì à?"

Anh giả vờ suy tư chốc lát, chân mày nho nhỏ nhíu lên, sau đó giống như đột nhiên đã có chủ ý, trong phút chốc buông lỏng mi tâm ra, chân mày khóe mắt cũng dính vào một chút ý cười.

Anh đến gần lỗ tai của cô, giọng nói nhẹ nhàng nói: "Vậy em nghe cho kỹ."

Cô gật đầu một cái, đặc biệt mong chờ, dựng lỗ tai lên cẩn thận nghe, sau đó đã nghe thấy anh kéo dài âm cuối lặp lại vấn đề kia một lần nữa: "Anh thích cái gì."

Nói nhanh!

Nói nhanh lên nói nhanh lên!

Cô chỉ thiếu không có mắt lấp lánh chờ đợi đáp án của anh thôi.

"Vậy anh nói cho em biết, anh thích ——" sau đó rốt cuộc nghênh đón ba chữ không nhanh không chậm, "Vưu Khả Ý."

Cô lập tức đỏ mặt, gò má giống như bị người khác bôi thuốc màu, hồng đến mức giống như diễn đàn lễ quý đôn hoa đào đầu xuân, đỏ chói rực rỡ động lòng người. Trong miệng còn không ngừng la hét: "Anh đùa giỡn em! Anh đùa giỡn em anh đùa giỡn em anh đùa giỡn em."

Nghiêm Khuynh đặc biệt nghiêm túc nhăn đầu lông mày, đáng vẻ rất thất vọng, "Em không thích đáp án này?"

Cô chu môi.

Thích, dĩ nhiên thích, nhưng cô muốn không phải đáp án này.

"Vậy về sau anh không thích nữa." Anh biết sai liền đổi, đáng vẻ đặc biệt nghe lời.

Vưu Khả Ý đánh một quyền qua, ngay giữa cánh tay của anh, cả giận nói: "Không cho phép!"

"Không cho phép anh thích?" Anh vẫn làm ra vẻ rất nghiêm túc, "Biết, không thích, không thích là được."

Vưu Khả Ý phát điên, lôi kéo cánh tay của anh vừa kéo vừa túm vừa lắc lư, "Không! Chính xác! Không! Vui! Vẻ!"

Cuối cùng anh cười ra tiếng, ở trên cầu Thái Hồng kéo cô vào trong ngực, chấm dứt bước chân tiến tới.

Ven đường có người đi đường, ngựa xe như nước, ánh đèn dày đặc.

Đỉnh đầu có bầu trời đêm, ánh sao lóe lên, tầng tầng lớp lớp mây.

Ở chỗ này, ở thành phố xa lạ, anh đột nhiên bắt đầu sinh ra một loại ảo giác, giống như anh không có gì khác với người bình thường. Anh cũng không cần bận khoăn cái gì, không cần lo lắng tương lai, có thể quang minh chính đại ôm người bên cạnh anh vào trong ngực, không quan tâm ánh mắt của người khác.

Anh cũng có thể nói một số lời nói đùa nhẹ nhàng lại thú vị.

Anh cũng có thể như người đàn ông bình thường có ý xấu muốn trêu chọc người phụ nữ mình thích, nhìn đáng vẻ cô đỏ mặt.

Anh cũng có thể làm một số chuyện có vẻ lãng mạn lại có chút không có đầu óc, ví dụ như giờ phút này, ôm lấy cô ở trên cầu Thái Hồng người tới người đi, sau đó nói lời không thiết thực nhưng lại sinh ra từ đáy lòng.

Anh nói: "Vưu Khả Ý, cho tới bây giờ anh cũng không cảm thấy mình là một tên lưu manh côn đồ thì có vấn đề gì, thậm chí có lúc cảm thấy, chỉ cần không đi con đường của ba anh, cả đời đánh đánh giết giết như vậy thật ra thì cũng không có gì không tốt."

"Nếu như có ngày bị chết, chết thì chết đi, dù sao cũng không có gì đáng để nhớ thương cả. Nếu như may mắn sống thật tốt, vậy cứ tiếp tục sống như vậy, dù sao sống thế nào thì anh cũng vẫn như vậy, cũng không khá hơn chút nào, cũng không hư hỏng chỗ nào."

"Anh cảm thấy cuộc đời như vậy gọi là tự do, làm chuyện muốn làm, không cần phải suy nghĩ ngày mai sẽ như thế nào."

Đường phố ồn ào đông đúc như vậy, tiếng động lớn ầm ĩ như vậy.

Nhưng Vưu Khả Ý nghe rất rõ ràng, thậm chí ngay cả hô hấp của anh càng thêm dồn dập cũng nghe rất rõ.

Anh nói: "Nhưng sau khi ở bên cạnh em, có một ngày anh đột nhiên quay đầu lại nhìn, liền không nhận được hình ảnh, con mẹ nó trước kia anh trải qua đời người như thế nào?"

"Anh không ngại, anh không sợ hãi, anh không lo lắng, anh không quan tâm." Anh cười cười, lồng ngực cũng rung động theo, ngay tiếp theo cô cũng rung động, "Nhưng anh hỏi mình, vậy còn em?"

Giờ khắc này, lần đầu tiên cô nghe người đàn ông trước mặt chủ động bình tâm tâm sự với cô.

"Anh hỏi mình, có phải em đồng ý đi theo anh lưu lạc chân trời cả đời hay không, trải qua cuộc sống hôm nay không biết rõ ngày mai, trải qua bấp bênh lo lắng, nói không chừng ngày nào đó ở bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu sẽ phải tiếp nhận chuyện người đàn ông của mình đã chết. Anh biết rõ em sẽ nói em không quan tâm, nhưng nghĩ tới sau này, anh không thể không quan tâm. Anh sợ, sợ có một ngày anh thật sự xảy ra việc không hay, em nên làm cái gì?"

Anh nói tới chỗ này, đột nhiên không còn âm thanh, ôm hai cánh tay của cô nhưng có chút rung động rất nhỏ.

Vưu Khả Ý cúi đầu gọi anh: "Nghiêm Khuynh?"

Hơn nửa ngày sau, anh mới ừ một tiếng.

Anh khẽ rời khỏi cô, sau đó cúi đầu xuống nhìn vào đáy mắt cô, nói từng câu từng chữ: "Vưu Khả Ý, ngày đó lời của anh còn chưa nói hết, hôm nay muốn nói cho em nghe."

"Chờ anh, chờ anh một khoảng thời gian, anh muốn để cho em thấy một người không như anh."

"Anh muốn cho em một cuộc sống không giống như vậy."

Đó không phải là một đời thuộc về cơn bão, cũng không phải đi theo anh vượt qua cuộc đời binh hoang mã loạn, anh thật sự muốn trở thành một người không giống như mình, cách xa những hỗn loạn này, cách xa tầng dưới chót xã hội bị người kỳ thị đè ép không thấy trời.

Anh muốn đi ra ngoài, anh muốn giống như tối hôm nay, có thể dắt tay của em đến những chỗ em muốn đi, mặc kệ ai xuất hiện ở trước mặt chúng ta, em cũng sẽ không bởi vì xấu hổ hoặc lo lắng mà buông tay anh ra theo bản năng.

Anh muốn bảo vệ em, trở thành người có thể che mưa che gió cho em.

Anh muốn tự mình đi qua 25 năm cũng không muốn trở thành loại người sống như vậy.

Một người bình thường.

Tuy là một người bình thường, nhưng đường đường chính chính, quang minh lỗi lạc, làm người được ngồi thẳng, cho dù không có năng lực đại phú đại quý, ít nhất bảo vệ em ấm no không lo âu.

Năng lực nói chuyện của Nghiêm Khuynh cũng không đuổi kịp tốc độ suy tư của anh.

Trong đầu của anh hiện ra rất nhiều lời nói không đầu không đuôi, những lời tâm tình kiểu cách giống như thời kỳ mới trưởng thành lỗ mãng có thể nhất thời xúc động nói xằng nói bậy, thế nhưng giờ phút này, lại như vùi nước bị hồng, toàn bộ cuộn trào mãnh liệt sục sôi dâng trào khỏi nội tâm của anh.

Thậm chí anh có chút không nói ra lời, có chút nghẹn ngào.

Anh chỉ có thể nhỏ giọng lặp lại với cô một lần lại một lần: "Vưu Khả Ý, chờ anh, chờ anh."

Rốt cuộc ngày đó có xa lắm không, anh cũng không biết.

Nhưng chỉ cần cô đồng ý chờ, anh sẽ dùng hết tất cả hơi sức cố gắng đổi lấy ngày đó.

Nếu như nói đời người đều sẽ có một ít ký ức gần như ở đồng thoại, như vậy giờ khắc này đối với Vưu Khả Ý mà nói, tuyệt đối cũng coi như một ký ức trong đồng thoại.

Bởi vì trong một ngày đêm ở nơi này, khi Nghiêm Khuynh nói xong những lời đó, bầu trời đêm đột nhiên bắt đầu thả tuyết.

Cũng không phải loại tuyết rơi như lông ngỗng ở trong phim thần tượng, cũng không phải tuyết bay là tả rơi đầy đất, thật vất vả thành phố phía nam mới xuất hiện một lần mưa lẫn tuyết, rất lạnh rất ướt, cũng không tốt đẹp như thế.

Nhưng có quan hệ gì đâu?

Hốc mắt cô đã ươn ướt, ôm lấy người đàn ông trước mặt thật chặt.

"Em chờ anh."

Cô lặp lại những lời này một lần lại một lần: "Nghiêm Khuynh, em chờ anh."

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

Lúc trở lại bệnh viện, Vưu Khả Ý đẩy cửa, vừa đúng lúc đối diện với tầm mắt của người phụ nữ trong phòng bệnh. Tuổi của người phụ nữ kia gần bốn mươi, quần áo tương đối không tầm thường. Vưu Khả Ý sững sốt.

Đôi phương khách khí hỏi cô: "Là cô Vưu sao?"

Vưu Khả Ý gật đầu: "Là tôi."

Thì ra là mẹ Hữu Hữu tới.

Cô ấy vốn đi công tác, sau khi biết tin tức con gái làm phẫu thuật ở bệnh viện, lập tức chạy tới. Vì vậy Vưu Khả Ý lấy được tự do, không cần ở lại bệnh viện gác đêm nữa.

Nghiêm Khuynh ở ngoài phòng bệnh đợi đến khi cô và mẹ Hữu Hữu nói chuyện xong, hỏi cô: "Vậy bây giờ đi đâu?"

Cô trả lời: "Trung tâm đào tạo thuê khách sạn cho em, nếu không bây giờ đi về?"

Vốn có thể thuê xe về khách sạn, nhưng hai người đi khỏi bệnh viện cũng không có ý tứ muốn dừng lại chờ xe.

Vưu Khả Ý chần chờ hỏi một câu: "Sao lại trở về?"

Nghiêm Khuynh vừa quay đầu lại hỏi ngược lại cô: "Mệt không?"

"Không mệt."

"Vậy thì đi trở về." Anh tự nhiên kéo tay của cô, từ từ đi về phía trước.

Cô cúi đầu nhìn bóng dáng hai người bị đèn đường kéo ra thật dài thật dài, chậm rãi cong khóe miệng lên, cũng nắm chặt tay của anh.

Trên trời tuyết bay, không khí lạnh lẽo ẩm ướt mà thấu xương. Nhưng trong lòng của cô thật sự giống như có một đám lửa ấm áp, xua tan khí lạnh.

Trở lại khách sạn thì khách sạn nhân viên trực trước đại sảnh không biết chạy đi đâu, phía trước quầy rỗng tuếch.

Nghiêm Khuynh đưa cô đến cửa phòng, trên hành lang yên lặng, chỉ có ánh đèn mờ nhạt chiếu rọi ở trên mặt thảm màu đỏ sậm.

Cô lấy thẻ từ trong túi ra mở cửa phòng, cúi đầu xuống mở cửa.

Ting —— cửa mở ra.

Cô cảm thấy tự dung có chút khẩn trương, lại nghe thấy Nghiêm Khuynh sau lưng khẽ nói: "Anh đi thuê phòng nữa."

Cô nắm tấm thẻ mở cửa phòng không lên tiếng, chỉ quay người lại nhìn anh, chần chờ một chút, "Hình như trước đại sảnh không có ai."

"Chắc là đi nhà vệ sinh."

Cô dừng một chút, không yên tâm hỏi lại: "Vậy ngộ nhỡ còn chưa có trở lại?"

"Anh có thể đợi chút."

"Vậy, vậy nếu như vẫn không trở lại thì sao?"

"Cũng sẽ trở về." Anh cười lên, cúi đầu hôn một cái lên trán của cô, "Đã muộn rồi, em cũng bận một ngày, nhanh đi tắm nước nóng, ngủ sớm một chút. Yên tâm đi, anh thuê phòng xong sẽ nói số phòng cho em."

Anh sờ sờ đầu của cô, lại xoay người rời đi. Sau một phút, người phía sau đột nhiên dán lên lưng của anh.

Đôi tay của cô gói nhỏ vòng chắc hông anh, nhỏ giọng nói: "Không cần đi!"

Thân thể Nghiêm Khuynh dừng lại.

"Không cần đi." Cô khẽ nói, rất cố gắng để cho mình có vẻ tự nhiên mà không hề gì, "Ồ lại. Ở lại với em có được hay không?"

Nghiêm Khuynh đưa lưng về phía cô, suy nghĩ một chút mới nói: "Vưu Khả Ý, anh là người đàn ông."

"Em biết rồi." Cô có chút lúng túng.

"Nửa đêm canh ba, cô nam quả nữ sống chung một phòng ——" Giọng nói của anh tỉnh táo lại dịu dàng, giống như đang trần thuật một sự thật, "Truyền ra ngoài sẽ ảnh hưởng không tốt đến em."

"Sẽ không ai biết." Giọng nói của cô nhỏ mà cố chấp, "Huống hồ, huống hồ lần trước đêm hôm trời mưa đó, em cũng ngủ ở nhà anh."

"Đó là tình huống đặc biệt, em không mang chìa khóa." Anh kiên nhẫn giải thích.

"." Cô không nói ra lời.

Nghiêm Khuynh lại an ủi vỗ vỗ mu bàn tay của cô, nhỏ giọng nói: "Ngoan, nghe lời có được hay không?"

Vưu Khả Ý lập tức cứng họng, cũng không tìm được lý do tốt hơn nữa để cho anh ở lại, nhưng tay vòng ngang hông anh lại vẫn không muốn buông ra.

Thật ra thì không nói được giờ phút này trong lòng nghĩ như thế nào, nhưng chính là không hy vọng anh rời khỏi tầm mắt của cô, một bước cũng không muốn.

Tốt nhất có thể ở cùng nhau, đa phần dựa vào nhất thời là nhất thời.

Tốt nhất ở trong thành phố xa lạ không ai biết bọn họ, ở chung một chỗ giống như tất cả nam nữ trong tình yêu cuồng nhiệt bất chấp tất cả.

Tốt nhất. Hô hấp của cô có phần dồn dập.

Tốt nhất cái gì?

Cô cũng không biết.

Anh mang tới tình cảm tha thiết mà nóng bỏng, tối nay anh nói những lời đó cũng khiến cô run rẩy. Cô muốn hỏi báo, muốn đáp lại, muốn bỏ ra tình cảm và cảm động giống vậy, nhưng cô cũng sẽ không nói như vậy, chỉ có thể sử dụng loại hành động này không nói rõ thành lời này để diễn tả kích động của nội tâm.

Hình như loại cản trở cất giấu thật lâu trong xương lập tức được phóng thích ra ngoài, cô khát vọng làm chuyện ly kinh bạn đạo, khát vọng có thể tiếp xúc thân mật với anh, khát vọng xảy ra chuyện chưa bao giờ nghĩ tới lại giống như đã sớm bắt đầu mong đợi trong tiềm thức, khát vọng anh ở lại, thỏa mãn một chút rục rịch chộn rộn giấu ở trong bóng tối.

Nghiêm Khuynh dịu dàng mà dùng sức đẩy tay cô ra từng chút từng chút, xoay người lại nhìn cô.

Cô cúi đầu, tầm mắt dừng lại ở trên mặt giày của mình, gò má nóng bỏng.

Nhưng cô nói: "Không cần đi."

Âm thanh rất nhỏ, tình tế, nhưng rất chắc chắn.

Nghiêm Khuynh nhìn đỉnh đầu đen nhánh của cô, không nói được trong lòng có loại cảm xúc gì đột nhiên liền lên men, biết rõ đây là không đúng, là không tốt đối với cô, nhưng anh nuốt toàn bộ những ý niệm tràn đầy tính thuyết giáo ở một góc trong đầu, sau đó trả lời nói: "Được."

Anh kéo tay của cô, đẩy cánh cửa đã mở từ lâu ra.

Khi Vưu Khả Ý tắm ở phòng tắm thì Nghiêm Khuynh an vị ở trên ghế sofa.

Anh cúi đầu nhìn khay trà trước mặt, trong nháy mắt trong đầu xoay chuyển rất nhiều ý niệm.

Có một giọng nói hỏi anh: Nghiêm Khuynh, mày đang khát vọng cái gì?

Anh hơi cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, cũng không biết có phải do máy điều hòa không khí mở quá cao hay không, hình như không khí cũng có chút oi bức.

Sau đó anh nghe thấy một giọng nói lạnh lùng khác nhắc nhở anh: Cô gái nhỏ không hiểu chuyện, chẳng lẽ mày cũng không hiểu chuyện? Hai người mới ở chung một chỗ bao lâu? Mày chuẩn bị làm cái gì?

Giọng nói đầu tiên phản bác: Xảy ra cái gì cũng không phải một mình mày định đoạt, nếu như anh tỉnh tôi nguyện, không khí vừa đúng, xảy ra cái gì cũng đều có khả năng. Hơn nữa, nam nữ hoan ái có gì không đúng?

.

Rất nhiều loại suy nghĩ đều nhảy ra ngoài ở thời điểm này.

Sau đó anh nghe thấy cửa phòng tắm mở ra, anh ngẩng đầu lên, nhìn thấy cô gái nhỏ của anh mặc áo bó và quần jean đi ra, tóc ướt nhẹ phủ xuống trên vai, bởi vì tắm mà gò má tắn ra màu hồng sáng bóng.

Cô hơi lo lắng nhìn anh, lại cố gắng để cho mình có vẻ tự nhiên.

Tim đập của anh bất động vào giờ phút này.

Anh nhìn Vuư Khả Ý, ánh mắt yên tĩnh mà thâm u.

Không khí nóng ran không dứt, giống như loáng thoáng có gì đó đang thiêu đốt.

Tim của Vuư Khả Ý cũng sắp muốn nhảy khỏi ngực, chỉ có thể miễn cưỡng duy trì bình tĩnh, cúi đầu xuống khẽ nói: "Anh...anh muốn đi tắm sao?"

"Để sau tắm." Anh đứng dậy, lấy máy sấy từ trong một bên ngăn kéo, sau đó kéo cái ghế trước bàn đọc sách ra, quay đầu lại gọi cô, "Tới đây."

Vuư Khả Ý cứ như vậy đi tới trước mặt anh, toàn thân đều căng thẳng sắp không nghe sai bảo, sau đó bị anh ấn ngồi xuống ghế.

Trước mặt hai người chính là một mặt gương sáng bóng, cô nhìn hình ảnh trong gương, mỗi một động tác của anh đều bị ánh mắt của cô để thành pha quay chậm, một bức ảnh ngược ở trong con ngươi của cô, vô cùng rõ ràng.

Anh bình tĩnh cầm máy sấy vào nguồn điện.

Anh ấn chốt mở xuống.

Anh nâng tay trái lên, bắt được một nhánh tóc còn ướt của cô, bắt đầu sấy đầu cho cô ở trong tạp âm vù vù.

Gió ấm áp thổi lát phát qua gò má của cô, lại giống như trái tim cũng bị trêu chọc.

Sợi tóc tự do tự tại bay múa ở trong không khí, có một số suy nghĩ lớn mật mà tùy ý cũng đạt được tự do, ấm lên, sôi trào ở dưới trêu chọc như vậy.

Cô nhìn anh chuyên tâm lại cẩn thận sấy tóc cho cô, dáng vẻ lạnh nhạt, cũng không thành thạo, nhìn ra được là lần đầu tiên giúp người khác làm loại chuyện như vậy.

Trong lồng ngực dâng lên cảm giác thỏa mãn khổng lồ, bành trướng cả trái tim.

Trong nháy mắt khi nghe thấy máy sấy tóc bị tắt đi đó, không khí quay về yên tĩnh lần nữa, mà xui quỷ khiến cô lại đưa tay ra, nắm cổ tay của anh.

Trong gương, động tác của người đàn ông kia dừng lại, chậm rãi ngẩng đầu nhìn cô.

Cô đột nhiên xoay người sang chỗ khác, đứng dậy, đá văng cái ghế ra đồng thời vòng chắc cổ của anh, bắt chập tất cả mà dán môi lên.

Là nóng bỏng mà mềm mại.

Giống như một loại kẹo đường mềm mại mùi vị ngọt ngào, nhưng lúc da thịt kề nhau lại giống như có đóm lửa nhỏ đang nhảy múa, lửa đốt làm người mơ hồ sinh đau.

Cô cũng không biết hôn, anh cũng không có kỹ xảo gì, nhưng hình như có chuyện là bản năng của loài người, cho dù đều không thành thạo, nhưng cũng đủ khiến tất cả những thứ ngay gần trật tự đảo lộn.

Nụ hôn này không giống với nụ hôn ở cửa nhà anh lần trước, không có dịu dàng thăm thiết như vậy, càng nhiều hơn là tìm kiếm kích thích và liều lĩnh sờ soạng đi xuống.

Vuư Khả Ý cắn bờ môi của anh từng phát từng phát, đầu lưỡi mềm mại ấm áp dò xét đi vào, chạm đến đầu lưỡi mềm mại càng thêm nóng rực nóng bỏng.

Mà rốt cuộc Nghiêm Khuynh cũng đưa tay vòng chắc lưng cô, hung hăng dán cô về phía mình, sau đó không chần chờ đáp lại cô.

Anh mút mút đầu lưỡi mềm mại của cô, sau đó ngăn môi cô lại, giữ lại không hề để chút hơi thở nào của mình vượt qua. Gắn bó như môi với răng, lặp lại vuốt ve, hơi thở hoà vào nhau, thân thể dán chặt.

Dưới bàn tay của anh là thân thể mềm mại mảnh mai của cô, chỉ cách một lớp vải vóc thật mỏng có cũng được mà không có cũng được, nhiệt độ của cô gần như có thể trực tiếp truyền đến lòng bàn tay của anh.

Nghiêm Khuynh chưa từng cảm nhận rõ ràng giống như giờ phút này, người trong ngực mềm mại nhỏ yếu, yếu ớt đến mức chỉ cần anh khẽ dùng sức nói không chừng đã có thể tổn thương tới cô.

Cô hoàn toàn lệ thuộc vào anh.

Cô không hề giữ lại chút nào mà giao mình cho anh.

Anh càng thêm xâm nhập thăm dò tất cả của cô, lòng bàn tay cũng không có ý thức từ từ di chuyển ở đầu vai của cô, đi tới phần lưng, đi tới bên hông.

Anh cảm nhận được cô đang gắng sức thờ dốc, còn có chút run rẩy.

Anh mở mắt nhìn gò má đỏ hồng và hai mắt nhắm chặt của cô trước mặt, đột nhiên cảm thấy trong thân thể cuộn trào mãnh liệt đến * đang bao phủ tất cả, bao gồm lý trí và tình cảm của anh.

Anh muốn nhào cô vào trong thân thể.

Mỗi một tác, mỗi một khác.

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

Không biết là người nào bắt đầu cởi nút áo của người nào trước, khi dính ở lòng bàn tay không còn là vật liệu may mặc thật mỏng, mà là làn da nóng bỏng nguyên thủy nhất thì cũng là thời cơ tằm tối ở trong góc hành động.

Nghiêm Khuynh chống đỡ cô ở trên tường, hôn xuống một đường dọc theo khoe môi ẩm áp.

Cầm. Cồ. Xương quai xanh.

Da thịt mềm mại tinh tế giống như xoa độc dược trí mạng, mùi thơm của sữa tắm thành thuốc trợ tình tốt nhất.

Anh nghe thấy cô khẽ thờ dốc ở bên tai, ngay cả không khí cũng xao động không yên.

Anh dựa vào toàn bộ giác quan làm chủ, che lòng bàn tay ở trên ngực trái của cô, chỉ cách da thịt rất mềm mại rất nhẹ mỏng, anh cảm nhận được thứ gì đập từng phát từng phát, yếu ớt như vậy, lại tràn đầy sức sống mạnh mẽ.

Anh yêu linh hồn giấu ở trong trái tim kia.

Nghĩ như vậy, anh cúi đầu hôn lên, khi chạm vào da thịt nhẵn nhụi thì toàn thân người trong ngực run lên.

"Nghiêm Khuynh." Cô mơ hồ kêu tên của anh, giống như có chút ần ần, rõ ràng muốn đẩy anh ra, thoát khỏi loại kích thích quá mức này, rồi lại không nhận được ưỡn ngực lên nghênh hợp.

Cả người kéo căng, linh hồn cũng gây rối ở trong thân thể.

Đây là cái gì?

Cô biết rất rõ ràng, rõ ràng khát vọng, rồi lại không biết cũng chưa từng thể nghiệm rung động xa lạ như vậy.

Anh phát ra một từ đơn, giống như "Ừ", hoặc là cái gì khác, coi như hưởng ứng tiếng gọi của cô.

Môi lưỡi di chuyển theo bản năng, trong cơ thể giống như bị người ta đốt một cây đuốc, cháy sạch hoàn toàn lý trí của anh.

Anh vừa gặm vừa cắn, lực độ mút hôn lúc nhẹ lúc nặng, rốt cuộc Vuur Khả Ý không nhận được trêu chọc như vậy, khẽ dùng lực đẩy anh ra, muốn men theo mặt tường mà chạy trốn.

Nhưng Nghiêm Khuynh không cho phép cô chạy trốn, kéo tay của cô lại, lại chống đỡ cô ở trên tường một lần nữa.

Lần này, không nghiêng không lệch, đứng lúc khuỷu tay của anh và mặt tường kề nhau, trong lúc vô tình đụng phải chốt mở của ngọn đèn trên đầu, trong nháy mắt bên trong phòng trở nên tối đen như mực.

Trong bóng tối, hai người đều không có hành động.

Phòng không có ánh đèn vốn là chất xúc tác tốt nhất để ý loạn tình mê hóa thành *, vậy mà tối đen như vậy lại làm cho Nghiêm Khuynh dừng lại chốc lát, sau đó tỉnh táo không ít.

Anh vốn thuộc về bóng tối.

Anh vốn tồn tại trong thế giới không thấy được ánh sáng này.

Vậy rốt cuộc hiện tại anh đang làm gì? Cố gắng kéo cô vào thế giới không thấy được ánh sáng này sao?

Vưu Khả Ý vẫn còn ở trong ngực của anh, không nhúc nhích, hô hấp có chút nặng nề.

Tím của cô đập quá nhanh, trực tiếp truyền đến trong thân thể đang dính nhau chặt chẽ cùng với cô của anh.

Cô hơi khát vọng, lại hơi sợ, lúc này chỉ có thể lo lắng bầu vú bờ vai của anh, mờ mịt luống cuống mà kêu một tiếng: ". Nghiêm Khuynh?"

Là tiếng gọi rất nhỏ mà yếu ớt, giống như động vật nhỏ bị thợ săn bắt được, chỉ có thể lo sợ bất an mà ký thác toàn bộ hi vọng vào trên người anh.

Giờ phút này, Nghiêm Khuynh hoàn toàn tỉnh táo.

Anh trầm mặc chốc lát, đôi tay dời khỏi thân thể của cô, sau đó lui về phía sau một bước, không tiếp tục kề sát với da thịt của cô.

Vưu Khả Ý lại gọi anh một lần nữa: "Nghiêm Khuynh?"

Lần này là giọng điệu hỏi thăm và lo lắng.

Anh đứng tại chỗ một lúc, sau đó nhặt áo sơ mi của anh từ trên mặt đất lên, lúc phủ thêm giúp cô Diễm, dẫn Lê Quý Đôn thì tận lực tránh tiếp xúc thân thể cùng với cô. Trong bóng tối, anh cúi đầu chống lại trông mắt sáng không từ bỏ của cô, nhỏ giọng nói: "Mặc vào, mặc quần áo vào."

"Sao vậy?" Giọng nói của cô rất căng thẳng, không hiểu xảy ra chuyện gì, tại sao anh dừng lại, chỉ có thể hoang mang đưa tay níu cánh tay của anh lại, "Tại sao. Tại sao dừng?"

Nghiêm Khuynh đang chần chờ nên đáp lại như thế nào.

Cô lại cực kì hoảng hốt, lập tức nhào vào trong ngực của anh, đôi tay gắt gao vòng chắt hông của anh, lo lắng gọi tên của anh.

Bị cô ôm lấy lần nữa, cảm nhận thân thể mềm mại dính anh thật chặt, Nghiêm Khuynh cứng ngắc trong nháy mắt.

Thân thể của anh đã sớm có biến hóa, nhưng giờ phút này cũng chỉ càng thêm rõ ràng thôi.

Anh chỉ có thể dùng sức kéo Vưu Khả Ý ra, cúi đầu khàn giọng nói với cô: "Vưu Khả Ý, còn chưa tới ngày đó."

Cô hỏi anh: "Ngày nào?" Trong đầu hỗn loạn thoáng qua rất nhiều suy nghĩ, cô bắt được một cái trong đó, có chút bưng bít hiểu ra hỏi anh, "Ngày kết hôn? Anh...anh muốn để đến ngày đó?"

Cô chưa từng nghĩ Nghiêm Khuynh sẽ có tư tưởng như vậy, không hợp với thân phận của anh.

Nghiêm Khuynh lắc đầu một cái, gơ tay lên sờ sờ gò má của cô, có chút không bỏ vuốt ve chốc lát, nhẹ nói: "Không phải kết hôn."

"Đó là ——"

"Là ngày anh rời khỏi con đường này, có thể cho em cuộc sống của một người bình thường."

"." Cô thật sự không ngờ đáp án sẽ là như vậy, nhất thời tim đập mạnh và loạn nhịp.

Trong bóng tối, người đàn ông trước mặt cúi đầu xuống thì thầm với cô.

"Nếu phải chờ tới ngày đó, anh chờ được. Đợi đến một ngày kia, anh có thể phụ trách cuộc sống của em, mới có thể muốn em."

Mới dám muốn em

Mới nên muốn em

Anh cũng không phải là chính nhân quân tử, sẽ không ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, nhưng có chuyện quá mức rõ ràng, giống như cuộc đời của anh không phải nói thay đổi là có thể thay đổi, giống như cuộc sống của người bình thường không phải anh muốn cho Vưu Khả Ý thì nhất định cho nổi.

Những thứ kia đều cần thời gian.

Mà trong thời gian nói không ra tiếng, nhìn không thấy đường như vậy, cũng không ai biết có phải chỉ cần ý chí đủ kiên định là anh có thể chờ tới ngày đó hay không.

Nghiêm Khuynh tự nói với mình: không xác định kế hoạch chỉ có thể gọi là ảo tưởng, anh không thể diễn đàn lee quý đôn dùng danh nghĩa ảo tưởng làm

ra chuyện không có cách nào sửa đổi đối với cô.

Anh không thể làm ra quyết định để cho cô hối hận cả đời.

Cho nên anh khàn giọng nói với cô ở trong bóng tối: "Vưu Khả Ý, em chịu chờ anh, vậy anh cũng chờ được."

Tim của cô thiên hồi bách chuyển*, muốn nói cho anh biết không có vấn đề gì, cô tin tưởng ngày đó đều sẽ đến, hôm nay phát sinh tất cả đều là cô tâm cam tình nguyện.

* thiên hồi bách chuyển: đại ý là tâm tư rối bời, thay đổi liên tục.

Nhưng cô há miệng, cuối cùng cũng không nói ra một câu.

Nhấn nại của anh là bởi vì yêu.

Thì tại sao cô phải phá vỡ sự bảo vệ của anh đối với cô?

Vậy thì chờ đi, có một người yêu mến cô không giữ lại chút nào như vậy, cho dù muốn đợi đến trời tàn tận đất, cô cũng chờ được.

Cuối cùng, cô bị Nghiêm Khuynh dắt đến bên giường.

"Ngủ đi." Anh sắp xếp cô ở nơi đó, sau đó ngủ ở bên cạnh.

Cô muốn chui vào trong ngực Nghiêm Khuynh, rõ ràng cảm thấy thân thể của anh biến hóa, chỉ có thể dừng lại ở vị trí của mình không hề đến gần anh nữa.

Nhưng Nghiêm Khuynh giống như cảm nhận được khát vọng muốn ôm chặt anh của cô, nhỏ giọng dặn dò một câu: "Đưa lưng về phía anh."

Cô trầm mặc chốc lát, im lặng làm theo lời anh nói, xoay người đưa lưng về phía anh.

Có lẽ đây là anh cần khoảng cách an toàn. Cô nghĩ như vậy.

Vậy mà sau một phút, hai cánh tay của anh lại vòng chắc thân thể cô, dùng lồng ngực rộng lớn dán lên lưng của cô. Thậm chí anh nhẹ nhàng hôn cái ót của cô một cái từ phía sau, sau đó ôm cô vào trong ngực, khẽ nói: "Ngủ đi, Vưu Khả Ý."

Cảm giác thật an ổn ấm áp.

Mới đầu trong bóng tối nghe tiếng hít thở của cô và anh giao hòa ở chung một chỗ, không phân rõ ai là ai. Sau đó cảm nhận tiếng tim đập từng phát từng phát của anh kề sát cô, cô chậm rãi ngủ thiếp đi.

Sau khi lớn lên được người ôm vào trong ngực ngủ như vậy lại là lần đầu, cô cảm giác mình là một động vật ngủ mùa đông, phía sau là ánh lửa ấm áp, làm cô liên tục không ngừng nóng lên.

Nhưng cảm giác an ổn lại không thể kéo dài thành một giấc ngủ nướng làm người ta yêu thích và ngưỡng mộ, ngủ đông vẫn bị một quả bom hẹn giờ đánh thức.

Sáu giờ rưỡi sáng, ngay khi Vưu Khả Ý còn đắm chìm trong mộng ấm áp thì ngoài cửa đột nhiên vang lên một tiếng lại một tiếng gõ cửa.

Nói là tiếng gõ cửa thì quá nhẹ rồi, trên thực tế người ngoài cửa đặc biệt dùng sức gõ cửa từng phát từng phát, âm thanh vang dội, mười phần sức lực.

Cô mơ mơ màng màng mở mắt, nhìn thấy Nghiêm Khuynh đã mặc quần áo ở bên giường, đang mặc áo khoác lên người.

Quay đầu đối diện với tầm mắt của cô, Nghiêm Khuynh khẽ nói: "Có thể là quét dọn vệ sinh, em ngủ đi, anh đi mở cửa."

Cô không suy nghĩ nhiều, gạt đầu một cái, đầu chui vào trong chăn.

Thậm chí cô nghĩ theo bản năng, phục vụ của khách sạn thật kém cỏi, sáng sớm như vậy đã quét dọn vệ sinh, gõ cửa còn dùng sức gõ như vậy.

Nhưng quá buồn ngủ, cô rất nhanh nhắm mắt ngủ tiếp.

Chỉ tiếc giấc ngủ này nhất định không có cách nào tiếp tục, bởi vì sau khi Nghiêm Khuynh mở cửa, nhìn thấy ngoài cửa một người phụ nữ trung niên quần áo trang nhã đứng trên hành lang.

Người phụ nữ chừng ở bốn mươi mấy tuổi, mặc áo khoác ngoài bằng lông màu đen, nhìn qua được bảo dưỡng rất tốt, da bóng loáng trắng nõn, nếp nhăn trên mặt cũng không nhiều.

Giây phút đối diện với tầm mắt của anh, bà rõ ràng sững sờ, nhướn mày, nghiêng đầu nhìn số phòng cạnh cửa một cái theo bản năng.

1302. Cũng không có vấn đề.

Nhưng trước mắt tôi mở cửa lại là một người đàn ông xa lạ ——

Bà dùng một chút, bình tĩnh khách khí nói: "Thật xin lỗi, tôi gõ nhầm phòng."

Bà cũng không để ý tới Nghiêm Khuynh có phản ứng gì, đi vài bước về phía khác của Diễn đàn Lê Quý Đôn hành lang, rất nhanh lấy điện thoại di động từ trong túi xách ra bấm một dãy số.

Bà theo địa chỉ lấy từ quản lý của trung tâm đào tạo tìm tới cửa, không có lý do không tìm được Vu Khả Ý.

Chẳng lẽ Vu Khả Ý trở về trước?

Không để bà có quá nhiều suy đoán, bấm điện thoại rất nhanh.

Tiếng chuông điện thoại của Vu Khả Ý là một bài hát tiếng Anh vui vẻ, đặt từ khi mua cái di động này cho tới bây giờ cũng chưa từng thay đổi, cô quen thuộc, Chúc Ngữ cũng quen thuộc.

Mà giây phút điện thoại ở dưới gối đầu vang lên kia ——

Nghiêm Khuynh đang đóng cửa.

Vu Khả Ý còn ở trong giấc mộng không tỉnh táo.

Chúc Ngữ đứng gọi điện thoại ở trên hành lang.

Một hồi tiếng chuông vui vẻ rất nhanh kinh động ba người ——

Động tác đóng cửa của Nghiêm Khuynh hơi dừng lại.

Vu Khả Ý bỗng chốc mở mắt ra từ trong giấc mộng.

Trên hành lang thân thể Chúc Ngữ hơi chậm lại, không thể tin xoay người lại, đôi môi khẽ nhếch mà nhìn về hướng tiếng chuông vang lên.

1302.

Bà vừa mới gõ cánh cửa kia.

Người đàn ông xa lạ quần áo xốc xếch còn đứng ở phía sau cửa chỉ còn lại một kẽ hở.

Tiếng chuông chính là truyền tới từ nơi đó.

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 46: Chương 46.1

Khi Chúc Ngữ nặng nề đẩy cánh cửa còn chưa khép lại ra thì trong nháy mắt đó tìm Nghiêm Khuynh đập mạnh và loạn nhịp.

Anh kinh ngạc nhìn người phụ nữ kia mang theo vẻ mặt không thể tin lướt qua anh, không hề để ý đến ý tứ của anh, trực tiếp chạy vào căn phòng, sau đó toàn thân như bị sét đánh đứng ở trước giường.

Qua vài giây, thân thể của anh bỗng nhiên cứng đờ, rồi cuộc đoán được thân phận của người phụ nữ này.

Giờ khắc này, Vu Khả Ý còn ở trong mộng, Nghiêm Khuynh còn đứng ở cửa chưa kịp đi vào, chỉ có một mình Chúc Ngữ ngây người như phỗng đứng ở trước giường.

Ai cũng không biết một giây kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì.

Cho đến khi Chúc Ngữ tìm ý thức về từ trong cơn chấn kinh, ngay giây đầu tiên phục hồi tinh thần, đột nhiên giơ túi xách bằng da trong tay lên cao, sau đó đập ầm ầm vào người trên giường.

Đó là người mẹ đang nổi giận hoàn toàn không có lý trí đập thật mạnh.

Bà chạy ngàn dặm tới tìm Vu Khá Ý, bởi vì ngàn mạng vạn chữ, nhưng làm một người mẹ thì sao có thể để mặc cho con gái bị cuốn vào trong phiền toái? Bà sợ ngộ nhờ học sinh gặp chuyện không may, Vu Khá Ý sẽ bị liên lụy.

Con gái trẻ tuổi, không hiểu chuyện, cho nên bà làm mẹ không thể làm gì khác hơn là tự mình đến tìm cô, thuận tiện giải quyết triệt để chuyện trung tâm đào tạo ở đây.

Vậy mà bà tuyệt đối chưa từng nghĩ qua, một ngày kia đứa con gái mà bà gửi gắm hi vọng vô hạn lại nằm ở trên giường của một người đàn ông xa lạ.

Giờ khắc này, Chúc Ngừ hoàn toàn mất đi lý trí.

Mà Nghiêm Khuynh cũng không dự liệu được hành động xảy ra bất ngờ như vậy. Ở trong nháy mắt Chúc Ngừ giờ túi xách lên cao thì tim của anh giống như bị người ta giữ trong tay, âm âm nâng lên giữa không trung.

Anh gần như vọt tới bên giường theo bản năng, cố gắng ngăn cản hành động của Chúc Ngừ.

Nhưng dù sao khoảng cách mấy bước không nhanh bằng thời gian tay đập túi xuống.

Anh chỉ kịp chạy hai bước, đã nghe thấy một tiếng bịch, túi xách rắn da cứng đập vào thân thể Vu Khá Ý mà không có dấu hiệu báo trước, cũng đập thật mạnh vào trong lòng của anh.

Vu Khá Ý bị đau nhức đánh thức.

Cô khẽ kêu, mở mắt ra, giây đầu tiên nhìn thấy mẹ còn tưởng rằng mình đang nằm mơ.

Giờ phút này người mẹ chưa từng nói cười cầu thả đang lấy một nét mặt thịnh nộ đến gần như dữ tợn nhìn cô, sau đó nhào tới vén chăn lên.

"Đứng lên! Con đứng lên!" Chúc Ngừ hét lên, cố gắng túm cổ áo của cô, vậy mà áo bó co dãn, vài dệt sơ sài, gần như không có biện pháp dùng lực túm đi. Vì vậy bà đổi thành giữ cánh tay Vu Khá Ý thật chặt, dùng sức kéo cô, trong miệng vẫn là mấy câu nói kia, "Con đứng lên cho mẹ!"

Hình như tay bà ấy từ đôi tay của nghệ sĩ múa biến thành tay thôn phụ (phụ nữ nông thôn), giống như thủy thủ Popeye ăn rau chân vịt, đột nhiên vô cùng mạnh mẽ.

Vu Khá Ý chỉ cảm thấy cánh tay của mình cũng sắp gãy. Tay mẹ không chỉ giữ ở trên da của cô, móng tay còn cắm thật mạnh vào trong thịt.

Cô chỉ có thể vừa sợ hãi rồi hoàn toàn tỉnh táo lại từ trong giấc mơ ám áp đêm hôm trước, vừa buồn bã cầu xin tha thứ: "Mẹ, mẹ buông con ra. Mẹ, con đau. . . ."

Nhưng Chúc Ngừ đã hoàn toàn mất khống chế, bà lôi cánh tay Vu Khá Ý một trước một sau liều mạng đong đưa, "Con ở đây làm cái gì? Con có biết con đang làm gì hay không?"

"Mẹ." Vu Khá Ý vừa khóc vừa gọi mẹ, liều mạng muốn tránh thoát ra ngoài, nhưng giờ phút này hơi sức của bà cực kỳ lớn, mặc kệ cô giãy giụa thế nào cũng không giải quyết được vấn đề.

Sau khi Nghiêm Khuynh xông lại thì cục diện hỗn loạn mới tạm dừng lại giữa chừng.

Anh bất chấp tất cả, chỉ xông lên túm Vu Khá Ý, không chậm trễ chút nào kéo hai tay của Chúc Ngừ ra.

Vu Khá Ý trốn phía sau anh theo bản năng, cũng không để ý mình đang giẫm chân không ở trên sàn nhà lạnh lẽo, chỉ hoảng hốt lo sợ muốn chạy trốn khỏi sự khống chế của mẹ.

Vì vậy trở thành Nghiêm Khuynh đứng ở giữa hai mẹ con.

Không khí ngưng trệ trong nháy mắt.

Sau đó Chúc Ngừ lạnh lùng quát lên với Vu Khá Ý: "Cậu ta là ai?"

Vu Khá Ý không nói gì.

Cô chưa tiêu hóa hết nỗi hoảng sợ của một phút trước, lại càng không hiểu tại sao tỉnh dậy, cảnh dịu dàng tốt đẹp trong mơ lại không tồn tại nữa, thay vào đó là mẹ xuất hiện ở đây.

Cô chỉ có thể đứng ngơ ngác ở chỗ đó, tất cả suy nghĩ đều bị người ta hút hết.

Giờ phút này, Nghiêm Khuynh mở miệng nói: "Dì, cháu tên là Nghiêm Khuynh."

Anh đưa tay ôm Vu Khá Ý, nhìn Chúc Ngừ, vẻ mặt ung dung, nói từng câu từng chữ: "Cháu là bạn trai của Vu Khá Ý."

Anh thay thế Vuư Khả Ý trả lời vấn đề này, đồng thời tư thế bảo vệ che cô ở phía sau, cho dù giọng nói rất lễ phép, nhưng trong ánh mắt có thứ mà bất kể như thế nào cũng không giấu được, ví dụ như bất mãn đối với Chúc Ngữ và đau lòng đối với Vuư Khả Ý.

Anh mang theo ần nhẫn tức giận nhìn Chúc Ngữ, lại ngại vì thân phận của bà nên không tiện phát tiết.

Sao Chúc Ngữ lại không nhìn ra thái độ của anh? Lập tức giận quá thành cười, cao giọng hỏi ngược một câu: "Tôi hỏi cậu sao?"

Nghiêm Khuynh nhìn bà không lên tiếng.

Bà đưa tay muốn kéo Vuư Khả Ý lần nữa, lại bị Nghiêm Khuynh đứng ra ngăn cản. Giờ khắc này, rốt cuộc bà không nhìn được đưa tay cho Nghiêm Khuynh một bạt tai nặng nề, tức giận mắng một câu: "Cậu là cái thá gì? Cút ngay cho tôi!"

Một tiếng bạt tai thanh thúy giống như dụng cụ thủy tinh đột nhiên nổ tung ở dưới nhiệt độ, bắt ngờ lại giật gân.

Vuư Khả Ý sợ ngây người.

Giờ khắc này, cô cũng không để ý mình hoảng hốt lo sợ, sai bước từ sau người Nghiêm Khuynh ra ngoài, tiếng kêu bén nhọn: "Mẹ, mẹ làm gì đấy? Tại sao mẹ đánh anh ấy? Anh ——"

"Vuư Khả Ý." Nghiêm Khuynh trầm giọng quát cô, kéo cô về sau lưng, bản thân vẫn ngăn ở giữa Chúc Ngữ và cô.

"Tại sao mẹ đánh cậu ta? Con hỏi tại sao mẹ đánh cậu ta?" Chúc Ngữ cao giọng giận dữ mắng mỗ, "Sao con không hỏi xem mình làm chuyện tốt gì? Vuư Khả Ý, con quả thật không biết xấu hổ! Còn nhỏ tuổi lại có thể thuê phòng với người ta! Mẹ dạy con 21 năm, những thứ này đều là mẹ dạy con sao? Con quả thật ——"

"Đủ rồi!" Nghiêm Khuynh đột nhiên quát về phía bà, âm thanh không tính là lớn, nhưng từng câu từng chữ giống như phát ra từ trong lồng ngực, "Không nên nói nữa."

"Cậu là cái thá gì? Cậu bảo tôi đừng nói thì tôi liền không nói?" Chúc Ngữ giống như sư tử đang nổi giận, ước gì có thể dùng lời nói ác độc nhất thế gian để tàn nhẫn công kích người đàn ông ở trước mắt, bà chỉ vào lỗ mũi Nghiêm Khuynh, "Tôi giáo dục con gái của tôi, liên quan gì tới cậu? Cậu là lưu manh từ đâu tới? Chuyên hãm hại lừa gạt thiếu nữ ngu ngốc! Cậu...cậu."

Toàn thân bà cũng sắp mất khống chế, tiện tay nhặt máy sấy trên bàn lên, cũng không nhìn rõ mình đang cầm cái gì, trực tiếp đập về phía Nghiêm Khuynh.

Nhưng Nghiêm Khuynh không phải là Vuư Khả Ý, anh chỉ nhanh nhẹn nghiêng đầu qua bên cạnh, liền dễ dàng tránh thoát lần công kích này.

Máy sấy nện bịch một tiếng ở góc tường, âm thanh quả thật kinh thiên động địa.

Một đập không được, Chúc Ngữ càng thêm tức giận, lần này không chút nghĩ ngợi liền nhặt gạt tàn thủy tinh trên bàn lên, ý tứ rất muốn đồng quy vu tận.

* đồng quy vu tận: trạng thái phần nộ muốn đối phương cùng chết với mình

Vuư Khả Ý thét chói tai trong nháy mắt này, bất chấp tất cả nhào tới trước mặt Nghiêm Khuynh, Nghiêm Khuynh bất ngờ bị cô đẩy lui về sau một bước, trong nháy mắt này cái gạt tàn thuốc kia đập trúng trên ót của Vuư Khả Ý.

Vào giờ phút này, giọng nói của cô cũng thay đổi, cả người run lên, mềm nhũn ngã xuống chỗ Nghiêm Khuynh.

Hồ hấp của Nghiêm Khuynh cũng bất động ở giờ phút này, chỉ có thể đỡ cô theo bản năng, toàn thân cứng lại.

Anh sợ ngây người, Chúc Ngữ cũng sợ ngây người.

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Chương 46.2

Vách tường trắng xóa, ánh đèn trắng xóa, ga giường vỏ chăn trắng xóa, phòng bệnh trắng xóa.

Đối với bệnh viện, Chúc Ngữ có một loại cảm giác sợ hãi khó có thể kháng cự.

Bà đã từng là thiên nga nhỏ của đoàn văn công Hồng Biển, mang theo kiêu ngạo bẩm sinh diễn xuất xung quanh nhóm thủ trưởng. Mười phút trên đài, công sức mười năm dưới đài, bà dùng mười năm như một ngày của mình khắc khổ luyện múa đôi lấy danh hiệu là nghệ sĩ múa trẻ tuổi Đại Giang Nam

Bắc của Hồng Biển.

Bà cũng không phải là đứa bé nhà giàu, mẹ sinh ba đứa bé, bà là chị cả, hai đứa em đều là con trai. Đầu nói Hoàng đế thương con trưởng, dân chúng thương con út. Vì vậy bà là con gái lớn nhất lại là đứa bé nhà nghèo điển hình nên sớm biết lo liệu việc nhà, phải ở nhà lo trong lo ngoài chăm sóc em trai, giặt quần áo nấu cơm, lại muốn cố gắng luyện múa ở trong đoàn, muốn tạo ra thành tựu.

Bà có thể đi vào đoàn cũng là nhờ ba là nhân viên hậu cần của đoàn văn công, suốt ngày cầu xin ba nói với bà ngoại, mới giúp bà tranh thủ được cơ hội để bà múa một điệu trước mặt đoàn trưởng. Bà biết rõ mình tiến vào là không dễ dàng cỡ nào, vì vậy càng thêm cố gắng.

Vì trở thành người đứng đầu trong đoàn, mỗi ngày trời chưa sáng bà đã rời giường nấu cơm, sau đó gặm bánh mìn thả đạp xe đạp đến trong đoàn luyện múa. Buổi trưa lại phải đạp xe đạp chạy như bay về nhà nấu cơm cho em trai, có lúc muộn, ba mẹ về nhà sẽ quở trách bà.

Bà không thích nói chuyện, chỉ yên lặng nghe, nghe xong thì ra cửa, lại đạp xe đạp trở về trong đoàn luyện múa.

Dung mạo của bà xinh đẹp, đáng người tốt, từ nhỏ lại có thiên phú về múa.

Bà không cam lòng để cả đời trôi qua uất ức như thế, chăm sóc em trai, giặt quần áo nấu cơm, đạp xe đạp bôn ba giữa mơ ước và trên thực tế. Những thứ này cũng không phải do bà muốn.

Bà cũng vô cùng chán ghét những thứ này.

Bà muốn thoát khỏi tất cả chuyện này, bà muốn vĩnh viễn trở thành con thiên nga nhỏ trên sân khấu sáng lấp lánh.

Thời gian qua rất nhiều năm, rốt cuộc bà làm được.

Một khắc kia, bà múa ballet đơn xong trong tám phút ba mươi một giây ở trên sân khấu, nhón mũi chân lên chào cảm ơn, các sĩ quan dưới đài rồi rít đứng dậy, mỉm cười vỗ tay.

Không có ai biết bà chờ đợi ngày này bao lâu.

Không ai biết vì tám phút ba mươi một giây này, bà nhón chân lên xoay tròn không biết một vài bao nhiêu ngày đêm trong phòng luyện tập.

Trong hốc mắt của bà lấp lánh nước mắt, mà đối với người xem dưới đài mà nói, cũng là một đôi mắt long lanh đầy mừng rỡ của cô gái nhỏ.

Không ai biết giờ phút gặt hái thành công cuối cùng thì chuyện bà muốn làm nhất lại là gào khóc.

Trong một năm sau đó, bà biểu diễn khắp nơi, làm quen với người chồng bây giờ, một giáo sư đại học.

Chồng bà có chút không quan tâm khỏi lừa nhân gian, thích sáng chế khoa học, nghiên cứu luận văn rất thành thạo. Nhưng chuyện này cũng không hề quan trọng, lỗi tai của ông mềm, chuyện gì cũng nghe bà, cũng không thích so đo, chuyện trong nhà đều giao cho bà làm chủ.

Người khác hâm mộ nói với bà: "Chúc Ngữ, cô thật tốt số, gà rừng trong ổ cũng có thể bay ra thành phượng hoàng, còn gà tốt như vậy!"

Trong thời gian một năm kia, bà thật sự cảm thấy mình tốt số.

Vậy mà tiệc vui chóng tàn, bà chưa bao giờ ngờ tới cuộc sống của mình lại chỉ huy hoàng trong một năm ngắn ngủi thế này.

Bà dùng mồ hôi mười năm đổi được giấc mộng của bà trở thành sự thật, nhưng thực hiện mơ ước sáng lạng như thế, sáng lạng đến mức giống như phù dung sớm nở tối tàn.

Nguyên nhân của sự cố sân khấu kia là bởi vì ngọn đèn. Sân khấu không lớn, lúc ấy bà đang nhảy từng bước từng bước, cách bên sân khấu còn khoảng cách hai bước.

Ngay ở một phút đó, ngọn đèn trên đỉnh đầu đột nhiên phát ra tiếng nổ vang thanh thúy, bà ngẩng đầu nhìn lên theo bản năng, đã nhìn thấy ngọn đèn không lồ lung la lung lay rơi xuống chỗ bà.

Tất cả mọi người sợ hãi tiếng thét chói lên, mà ngay khi bà phục hồi tinh thần lại, không để ý nên ngã xuống trước mặt.

Ngọn đèn cũng không nện vào bà, nhưng bởi vì mất đi trọng tâm, bà té xuống sân khấu.

Sân khấu cao 2m, sau khi gót chân bà chạm đất, đứt dây chằng, xương hai chân gãy nặng.

Khi tỉnh lại, bà nằm ở trong phòng bệnh xa lạ, ở viện hai tháng.

Trong hai tháng, không ngừng có người tới an ủi cô, mọi người đều nói lời na ná như nhau ——

"Thật nguy hiểm, may nhờ cô phản ứng nhanh, nếu không bị đèn đập trúng, thì không phải là bị vết thương đơn giản ở chân như vậy!"

"Đây cũng là trong cái rủi có cái may, đừng khổ sở, sẽ khá hơn thôi!"

.

Bà nghe được những lời như thế cũng muốn chết lặng.

Nhưng bên tai của bà lặp lại quanh quẩn lời bác sĩ nói với bà khi mới tỉnh lại: "Thật đáng tiếc, Chúc tiểu thư, mặc dù chân của bà có thể hồi phục, nhưng sau này cũng không thể múa lại."

Bác sĩ trẻ tuổi còn nói rất nhiều, ví dụ như những việc cần chú ý, ví dụ như hành động bình thường sẽ không có ảnh hưởng, ví dụ như trong lúc nằm viện phải tắm rửa và uống thuốc đồng thời tiến hành trị liệu, ví dụ như.

Bà không nhớ rõ những câu không quan trọng kia, bởi vì bà chỉ nghe lọt được một câu nói kia.

"Sau này cũng không thể múa lại."

Tất cả mọi người đều nói bà may mắn cỡ nào, có thể nhặt về một cái mạng là thật sự không dễ dàng, nhưng trong hai tháng này, trong đầu của bà chỉ có một suy nghĩ: giấc mơ của bà sụp đổ.

Cuộc đời của bà đã bị phá hủy.

Đời này chuyện duy nhất mà bà am hiểu, chuyện duy nhất mà bà yêu thích tha thiết là múa cũng mất đi, bà nhặt về một cái mạng thì có ích lợi gì?

Không thấy con thiên nga nhỏ kia nữa.

Từ nay về sau, bà lại chỉ có thể trở về làm Chúc Ngừ trước kia, giặt quần áo nấu cơm, đây chính là toàn bộ cuộc sống của bà.

Cho đến khi bà có đứa bé, cho đến khi bà nhìn thấy con gái của mình nhảy múa nhanh nhẹn ở trước mặt bà.

Một phút kia, ánh mắt âm đạm của bà đột nhiên sáng lên.

Máu sôi trào trong nháy mắt, quá nhiều cảm xúc tràn ngập ở ngực, suýt nữa kêu gào làm nổ tung trái tim của bà.

Giấy đầu tiên khi Vưu Khả Ý mở mắt ra, nhìn thấy mẹ của mình.

Bà lấy một loại dáng vẻ nhả nhặn lịch sự chưa bao giờ có ngồi ở bên cửa sổ, ánh mắt trống rỗng mà mơ màng, giống như đang ở trong hồi ức cách xa chục năm.

Bà ngồi ở chỗ đó, ánh mắt rơi vào trên người Vưu Khả Ý, rồi lại giống như xuyên thấu qua con gái nhìn thấy cái gì khác.

Vưu Khả Ý khó khăn há miệng muốn gọi bà, chợt cảm thấy một hồi đau nhức kịch liệt sau ót, vì vậy tiếng mẹ kia biến thành tiếng rút khí khi bị đau.

Giờ khắc này, cô bỗng nhiên nhớ tới tất cả mọi chuyện xảy ra trước kia hôn mê, bất kể như thế nào thì tiếng mẹ kia cũng không gọi ra miệng được.

Nghiêm Khuynh đâu?

Nghiêm Khuynh ở đâu?

Cô hốt hoảng muốn quay đầu nhìn xem mình đang ở đâu, nhưng đầu đau như muốn vỡ tung, cô cũng sắp khóc ra thành tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Chương 47

Cuối cùng động tĩnh trên giường cũng gọi Chúc Ngừ tỉnh từ trong hồi ức, bà nhào tới bên giường đầu tiên, vội vàng hỏi con gái: "Con đã tỉnh? Cảm thấy như thế nào hả?"

Bà vội vàng giơ tay lên ấn cái nút ở đầu giường, sau đó nói với Vưu Khả Ý: "Con đừng vội, bác sĩ lập tức tới ngay, không nên gấp!"

Một mình nói chuyện thao thao bất tuyệt, cũng không biết cuối cùng bà có phát hiện hay không, thật ra thì hiện tại những lời này hoàn toàn không phải

đang an ủi Vuur Khả Ý, mà ngược lại đang an ủi chính bà.

Cái ót của Vuur Khả Ý vô cùng đau đớn, đè ở trên gối đầu chỉ cảm thấy thần kinh giật giật. Cô giờ tay lên sờ sờ, phát hiện trên ót của mình quần một vòng băng bó dày đặc.

Cô nhìn người phụ nữ nhiều tuổi ở mép giường níu tay của cô lại, cau mày trách cứ cô: "Không cho sờ loạn! Vết thương rất sâu, còn hơi chấn thương sọ não nhẹ, con an phận một chút!"

Giờ khắc này, Vuur Khả Ý không giãy giụa, chỉ nhẹ nhàng rút tay trái từ trong tay mẹ về.

Cô rất quen thuộc thái độ của mẹ, bởi vì 21 năm trong quá khứ, gần như mỗi lần cô về nhà đều sẽ nhìn thấy vẻ mặt như thế.

"Vuur Khả Ý, không cho nghịch máy vi tính! Vào thư phòng làm đề toán cho mẹ!"

"Vuur Khả Ý, tắt TV! Lập tức tắt! Hôm nay con luyện đủ ba giờ múa chưa? Không luyện đủ thì không cho xem ti vi!"

"Vuur Khả Ý, con lập tức từ chối công việc ở trung tâm đào tạo cho mẹ! Mẹ không nuôi nổi con sao? Từ nhỏ mẹ đưa con đi luyện múa chính là vì để cho con đi làm giáo viên kiêm chức gì đó? Mẹ cho con biết, mẹ không cho con lãng phí thời gian ở trong loại chuyện không có ý nghĩa này!"

.....

Có quá nhiều thứ không được phép, nhiều đến mức khiến cho trong quá trình cô đang trưởng thành dần dần quên mất mình muốn cái gì, chỉ biết mẹ không cho cô làm cái gì.

Thế nhưng một lần ——

Cô ngẩng đầu nhìn mẹ, khẽ hỏi một câu: "Mẹ đã không cho con sờ loạn, sợ vết thương chuyển biến xấu, thì tại sao trước đó muốn đập con bị thương đây?"

Về mặt Chúc Ngữ cứng đờ, về mặt trách móc nặng nề lộ ra ngoài một cách tự nhiên của một tích tắc trước chợt biến mất.

Bà quen ra lệnh, quen người bên cạnh đều nghe chỉ thị của bà, không làm trái chút nào, cho nên vừa rồi lại bắt đầu ra lệnh cho Vuur Khả Ý theo bản năng.

Dừng một chút, bà nói: "Khả Ý, con biết mẹ không cố ý, cho tới bây giờ mẹ cũng không muốn tổn thương con, trước đó chỉ là quá tức giận, muốn đập tên lưu manh ấy ——"

"Anh ấy tên là Nghiêm Khuynh." Vuur Khả Ý cắt đứt từng câu từng chữ của bà.

Chúc Ngữ dừng lại chốc lát, ánh mắt vừa mới dịu xuống lại trở nên cứng rắn.

Giọng điệu của bà bình thường nói: "Cậu ta tên là gì có quan hệ với mẹ sao?"

Vuur Khả Ý nhìn bà không lên tiếng.

Chúc Ngữ nhắm mắt lại, lúc mở ra đã điều chỉnh xong cảm xúc, khẽ nói: "Con còn trẻ, không biết rốt cuộc hiện tại mình đang làm gì. Người trẻ tuổi thường đi nhầm đường, một lần hai lần cũng không sao, chỉ cần biết quay đầu lại là tốt rồi ——"

"Con sẽ không quay đầu." Vuur Khả Ý nhìn thẳng vào bà, âm thanh cũng không lớn, nhưng mỗi một chữ đều rõ ràng, mang theo toàn bộ dũng khí và tinh thần phản kháng của cô.

Chúc Ngữ giống như không nghe thấy, nói tiếp: "Về phần trung tâm đào tạo bên kia, mẹ đã tự mình tới cửa thăm hỏi qua rồi, cũng nói với quản lý rồi, về sau con cũng không cần đi nữa. Anh ta biết con có thể vào đoàn văn công, đã chủ động bày tỏ sẽ không làm lỡ tiền đồ của con, con có thể yên tâm."

Thậm chí bà khẽ cười với Vuur Khả Ý, cố làm ra vẻ thoải mái mà nói: "Còn nữa, bây giờ là thế kỷ hai mươi mốt, mẹ biết rõ tư tưởng của người trẻ tuổi các con tiến bộ, cũng không đặc biệt để ý chuyện đêm đầu như vậy. Cho nên con chỉ cần vạch rõ giới hạn với người đàn ông kia là được, người trong sạch còn nhiều, trước tiên mẹ đã giúp con xem xét qua nhiều người. Tuổi của con trai đoàn trưởng và con cũng không chênh lệch lớn lắm, hôm nào gặp mặt đi. Với trình độ của con, điều kiện của nhà chúng ta, còn có giao tình của mẹ và đoàn trưởng, hai người các con rất có tương lai phát triển ——"

"Mẹ." Vuur Khả Ý nhẹ giọng cắt đứt bà, "Mẹ nói xong chưa?"

Miệng Chúc Ngữ giật giật, lại không nói ra lời được.

Bà ít khi nhìn thấy trên mặt con gái lộ ra vẻ mặt như bây giờ, cũng không phải vẻ mặt không tình nguyện lúc bị áp bức đến cực hạn, cũng không phải là vẻ mặt lựa chọn thỏa hiệp thì có chút đau thương nhưng lại không thể không khuất phục.

Giờ phút này, Vuur Khả Ý cứ yên lặng nhìn bà như vậy, cũng không có bất kỳ không vui nào, "Nếu như mẹ nói xong rồi, vậy thì hãy nghe con nói."

"Từ nhỏ đến lớn, tất cả mọi chuyện con đều phải nghe lời mẹ, mẹ thiên vị chị, con không thể có câu oán hận, bởi vì chị tốt hơn con ưu tú hơn con, mẹ nói cho con biết đây là nguyên nhân từ con, không trách được mẹ. Sau đó chị đi, mẹ đột nhiên thấy được con, trong nháy mắt đề toàn bộ áp lực lên trên người của con, mẹ cũng không hỏi con có đồng ý hay không, bởi vì con là con gái của mẹ, mẹ nói cho con biết mẹ làm tất cả đều là vì tốt cho con——"

"Chẳng lẽ mẹ không vì tốt cho con sao?" Chúc Ngữ đột nhiên đề cao giọng nói chất vấn cô.

"Vì tốt cho con." Vuur Khả Ý lặp lại một lần nữa, khoe miệng cong lên cười khe khẽ hai tiếng, "Mẹ, cái gì là vì tốt cho một người, mẹ thật sự biết không?"

Vì tốt cho cô, đều đặt hi vọng ái ố của cô ở trong lòng, ngay cả cử động nhỏ nhất của cô cũng nhìn ở trong mắt, cho nên mới phải tùy tiện mượn cớ đưa ô cho cô trong đêm mưa, bản thân lại đội mưa mà về, chỉ vì không để cho cô bởi vì đuổi theo bước tiến của anh mà anh thất tha thất thểu kéo cái chân bị thương bước thấp bước cao đi.

Vì tốt cho cô, là hiểu cô cần cái gì, vừa bắt đầu vì tương lai của cô mà đẩy cô ra, nhưng cuối cùng cũng hiểu cô muốn cũng chỉ là lấy được sự đáp lại của người yêu, bất chấp tất cả ôm cô.

Cô bị thương cũng được, cô đơn một mình cũng được, thấy Lục Đồng gặp chuyện không may vừa lo lắng vừa tay chân luống cuống cũng được, đó thật sự là những người vì tốt cho cô mà vẫn im lặng bầu bạn với cô.

Những lời mở đầu luôn miệng nói vì tốt cho cô nhưng mẹ còn chưa từng cho cô tất cả.

A đúng rồi, mẹ cũng cho cô một thứ mà người khác chưa từng cho, ví dụ như một cú thật mạnh trên ót.

Cô hơi buồn cười, hốc mắt lại chưa xót hơn thân thể.

Cảm xúc của Chúc Ngữ lại kích động một lần nữa, vừa muốn nói gì, cửa phòng bệnh bỗng nhiên bị người đẩy ra, bác sĩ cầm bệnh án đi vào, hỏi một câu: "Đã tỉnh rồi hả?"

Vuur Khả Ý không nói thêm gì nữa, chuyên tâm tiếp nhận kiểm tra của bác sĩ, mà Chúc Ngữ lặng lẽ lui đến bên giường, cũng ngậm miệng lại.

Kiểm tra kéo dài gần mười phút, sau khi bác sĩ đi, trong phòng bệnh lại khôi phục vắng vẻ một lần nữa.

Vuur Khả Ý đưa tay sờ sờ ở dưới gối, sau đó dừng lại chốc lát, hỏi người bên cửa sổ: "Điện thoại di động của con đâu?"

Chúc Ngữ không lên tiếng.

"Mẹ, con đang hỏi mẹ, điện thoại di động của con đâu?" Cô lặp lại một lần nữa.

Lần này, Chúc Ngữ hí hóp mắt hỏi một câu: "Con muốn điện thoại di động làm gì? Gọi điện thoại cho người đàn ông kia?"

Vuur Khả Ý nhắm mắt, dừng một chút, nói: "Con và anh ấy cũng chưa từng xảy ra cái gì. Chúng con chỉ đơn thuần ngủ ở trên một cái giường, không hề làm gì cả." Cô lại mở mắt nhìn Chúc Ngữ, "Hiện tại mẹ hài lòng chưa? Có thể trả lại điện thoại di động cho con không?"

Đầu tiên là Chúc Ngữ không thể tin trọn to hai mắt, sau đó giống như suy nghĩ lời của cô có thể tin hay không trong chốc lát, cuối cùng vẫn lắc đầu một cái, "Bây giờ con cần tỉnh dưỡng, mẹ tạm thời bảo quản điện thoại di động thay con."

Sau khi tranh chấp thời gian dài, Vuur Khả Ý vẫn không thể lấy điện thoại di động về, cô nhìn thấy trên mặt mẹ hoàn toàn là vẻ mặt nắm trong tay toàn cục như trước đây, cuối cùng chỉ hỏi một câu: "Mẹ, có phải đời này tất cả điều con muốn, chỉ cần mẹ không đồng ý, thì mẹ vĩnh viễn sẽ không đồng ý hay không?"

Chúc Ngữ trả lời như vậy: "Sớm muộn sẽ có một ngày con hiểu, mẹ làm tất cả đều là vì muốn tốt cho con."

Trong người Vuur Khả Ý có thương tích, bà cũng không muốn bây giờ xảy ra xung đột với con gái, cho nên bà chỉ dùng dáng vẻ dịu dàng phòng ngự, nhưng cho dù là phòng ngự, cũng sẽ không có chút thỏa hiệp nhượng bộ nào.

Vuur Khả Ý nhìn vẻ mặt của mẹ, giờ khắc này hình như hơi sáng tỏ rồi.

Có lẽ cả đời này cô cũng không cần trông cậy vào việc có thể thuyết phục mẹ buông tay với cô, tất cả điều cô muốn trừ phi là tự mình tranh thủ, nếu không vĩnh viễn không thể lấy được sự đồng ý của mẹ.

Cô nhắm hai mắt lại, không hề tốn công vô ích giãy giụa nữa.

Không có điện thoại di động, không có công cụ truyền tin, không thể xuống giường cũng không thể xuất viện.

Từ xế chiều khi Vuur Khả Ý tỉnh lại ở trên giường trở đi, buổi tối vẫn nằm, trong lúc đó Chúc Ngữ đã tới hai lần, trừ đưa cơm, thời gian còn lại chính là lựa chuyện nói với cô, ví dụ như con trai đoàn trưởng, ví dụ nữa như con trai đoàn trưởng. Tất cả mà nói đều là người thanh niên đó ưu tú như thế

nào giới như thế nào.

Vưu Khả Ý chẳng hề nói một câu, nhắm mắt lại giống như ngủ thiếp đi.

Sau đó Chúc Ngừ cũng ngậm miệng lại.

Bà hơi có cảm giác sợ hãi đối với bệnh viện, cho nên cũng không muốn đợi ở chỗ này, mà Vưu Khả Ý cần ở lại bệnh viện quan sát mấy ngày, vì vậy lúc ăn cơm tối, bà mang tới hộp giữ nhiệt liên tục, còn có một nhân viên chăm sóc.

Sau chín giờ rưỡi tối, Chúc Ngừ rời khỏi bệnh viện, trước khi đi dặn dò nhân viên chăm sóc có thể chợp mắt ở trong phòng cạnh phòng bệnh, nhưng không được ngủ say như chết, nếu như Vưu Khả Ý muốn đi nhà vệ sinh, nhất định phải giúp một tay.

Vưu Khả Ý vẫn nằm ở nơi đó không nói một lời.

Cho đến khi Chúc Ngừ rời đi, cô mở mắt nằm nghiêng ở trên giường bệnh, không nhúc nhích nhìn ngoài cửa sổ, nhìn suốt hai giờ.

Nhân viên chăm sóc là một phụ nữ hơn 40 tuổi, nhìn bóng lưng Vưu Khả Ý, còn tưởng rằng cô ngủ thiếp đi, vì vậy cũng nằm chợp mắt ở trong phòng nhỏ bên cạnh.

Mười giờ bốn mươi phút tối, trong phòng kè là tiếng ngáy nhỏ nhẹ của phụ nữ trung niên, còn có tiếng bước chân nhẹ nhàng thỉnh thoảng xuất hiện trên hành lang lúc y tá kiểm tra phòng.

Giờ khắc này, cuối cùng Vưu Khả Ý giống như tỉnh lại từ trạng thái nhìn ngoài cửa sổ, từ từ giật giật, bám lấy thân thể bò dậy.

Đầu rất đau, không riêng gì vết thương sau ót, đầu óc chóng mặt, trong nháy mắt bò dậy có chút trời đất quay cuồng, có chút buồn nôn.

Cô bám lấy thân thể ngồi một lát, giống như đang đợi trận choáng váng này qua đi, vậy mà trước mắt vẫn là loại trạng thái hôn mê này. Cô dừng một chút, rốt cuộc không hề đợi nữa, tháo ống tiêm trên mu bàn tay ra.

Nhân viên chăm sóc còn đang ngủ, cô mặc quần áo bệnh nhân rộng thùng thình mỏng manh, dưới chân là dép mềm mại, cứ như vậy từng bước từng bước im hơi lặng tiếng đi ra ngoài cửa.

Ken két ——

Cửa mở ra.

Cô dừng ở trên khung cửa nghỉ ngơi, sau đó lại yên lặng không một tiếng động khép cửa lại, đi tới thang máy phía cuối hành lang.

Tuyết rơi ngoài cửa sổ, còn là loại mưa xen lẫn tuyết, ướt át lại âm u lạnh lẽo, không hề thuộc về ngày tuyết rơi đẹp để ôn hòa.

Nghiêm Khuynh đứng ở trước cửa sổ sát đất, lần thứ vô số bấm số điện thoại của Vưu Khả Ý trên điện thoại, vậy mà đáp lại anh vẫn là trạng thái tắt máy.

Tim của anh vẫn níu thật chặt, từ lúc Vưu Khả Ý té xỉu trở đi, đến khi cô bị mẹ mang đi, rồi đến hiện tại.

Anh cảm thấy hít thở không thông, hoảng hốt đến mức trong đầu trống rỗng.

Ở đây một buổi chiều, anh tìm khắp mấy bệnh viện mà anh biết, cuối cùng đã hỏi được tin tức của Vưu Khả Ý ở bệnh viện quân đội.

Y tá trực nói cho anh biết, Vưu tiểu thư không có gì đáng ngại, chấn thương sọ não nhỏ cộng thêm bị thương ngoài da mà thôi, nằm viện quan sát mấy ngày, về nhà nghỉ ngơi cho khỏe thì sẽ không có vấn đề.

Anh đứng phía dưới bệnh viện mấy giờ, nhìn thấy mẹ Vưu Khả Ý vội vã đi qua.

Cuối cùng anh không lên lầu, chỉ im lặng không lên tiếng mà trở về nhà.

Thật ra thì biết Vưu Khả Ý cũng không bao lâu, thời gian ở chung với nhau cũng không dài, nhưng anh vẫn giống như đã rõ tính cách của cô như lòng bàn tay, ví dụ nếu như lúc này anh xuất hiện, cô nhất định sẽ bối vì anh mà lại bắt đầu xung đột với mẹ.

Anh cũng biết cô tuyệt đối sẽ không bởi vì mẹ phản đối mà dễ dàng lùi bước.

Bề ngoài cô là kiểu nữ sinh rất dịu dàng, nhưng nội tâm lại cố chấp đến mức giống như đá cứng, một khi nhận định, thì tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp.

Cho nên anh trở về nhà, bởi vì cô sẽ chờ anh, anh cũng sẽ chờ cô.

Đợi đến khi cô khỏe, bọn họ lại gặp mặt.

Đợi đến khi cô khỏe, anh mới có lý trí phân tích phải đối phó với tình trạng sau này như thế nào.

Vậy mà trái tim vẫn lo lắng hỗn loạn như cũ, thậm chí chuyện gì anh cũng không làm, cứ như vậy không nhúc nhích đứng hút thuốc lá ở trước cửa sổ sát đất.

Trong cái gạt tàn thuốc trên bàn uống trà nhỏ đã chất đầy tàn thuốc, thậm chí ngay cả bên ngoài cũng rơi rất nhiều tàn thuốc và tro thuốc lá.

Anh vẫn còn rút ra, rút ra một điếu lại một điếu.

Cho đến khi chuông cửa vang lên, tiếng tim đập như bình hoang mã loạn của anh chợt dừng lại.

Người nào?

Anh đi tới cửa, từ trong mắt mèo nhìn ra phía ngoài, đột nhiên toàn thân cứng đờ, trong khoảng thời gian ngắn toàn bộ máu xông tới đại não.

Thậm chí tay của anh hơi run run, không dám tin mở cửa chính ra.

Gió lạnh từ ngoài cửa tràn vào trong nháy mắt đó, cô gái nhỏ mặc quần áo bệnh nhân rộng rãi, trên đầu bọc băng vải như trút được gánh nặng thờ một hơi với anh, sau đó chân mềm nhũn, té nhào vào trong ngực anh.

Nhưng bên môi cô là một nụ cười rục rờ.

"Nghiêm Khuynh, anh xem, cho tới bây giờ em cũng sẽ không để anh đợi."

Anh đưa tay tiếp được cô theo bản năng, toàn thân cũng bắt đầu run rẩy.

Trái tim đó.

Trong nháy mắt này trái tim đó giống như muốn tan thành mây khói.

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Chương 48

Vưu Khả Ý mơ một giấc mơ.

Cô mơ thấy mình nằm trong chăn bông màu xanh da trời mềm mại trên giường, sáng sớm bảy tám giờ mặt trời rọi vào từ ngoài cửa sổ, chiếu vào trên mặt có cảm giác ấm áp. Một người đàn ông từ ngoài cửa đi tới, t-shirt màu xám tro bằng bông dính vào trên thân thể thon dài căng đầy của anh, mà anh đang cầm một bát cháo, mỉm cười ánh mắt dịu dàng nhìn cô, khẽ nói: "Vưu Khả Ý, mặt trời đến mờng rồi."

Là một giấc mơ cực kỳ tốt đẹp, bởi vì trong mơ có cuộc sống cô hướng tới và người đàn ông cô yêu.

Cô không nhận được âm thầm hi vọng cảnh mơ này có thể kéo dài thêm một chút thời gian nữa, đợi đến khi buồn ngủ rồi cuộc tàn đi thì cô mới chợt nhớ lại, đây vốn không phải mơ.

Hôm đó cô gạt nhân viên chăm sóc chạy về nhà Nghiêm Khuynh, nhất quyết nói muốn đi theo anh, Nghiêm Khuynh không trả lời, nhưng giống như trước đây từ từ mở cửa ra, chứa chấp cô.

Anh mâu thuẫn, chần chừ.

Tự nhủ trong lòng, anh nhìn thấy Vưu Khả Ý bất chấp tất cả đồng ý đi theo anh, trong lòng cũng vui mừng hơn ai khác. Nhưng từ thực tế, đến bây giờ anh vẫn là một tên côn đồ không có chút tiền đồ nào, có tư cách gì, lại có năng lực gì che chở cho cô, chịu trách nhiệm đối với tương lai của cô?

Vưu Khả Ý lại ôm hông của anh, giống như một động vật nhỏ cần ấm áp cợ cảm của anh, lệ thuộc vào mà nói: "Nghiêm Khuynh, chúng ta dời đến chỗ Bắc Thành ở mấy ngày, có được hay không?"

Anh dừng một chút, hỏi cô: "Tại sao là Bắc Thành?"

"Bởi vì nơi đó là chỗ anh lớn lên."

Giọng nói của Nghiêm Khuynh trở nên hơi trầm thấp chậm chạp: "Đoạn thời gian kia cũng không có gì đáng để kỷ niệm, đối với anh mà nói, cũng không

có ý nghĩa gì, em không cần quay lại.”

“Muốn, muốn quay lại.” Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, “Nơi đó là chỗ anh lớn lên, dĩ nhiên ý nghĩa quan trọng rồi. Chúng ta tới một lần nữa, cùng nhau sống ở đó, lần này nó nhất định sẽ có ý nghĩa.”

Anh không nói ra lời, chỉ có thể cúi đầu nhìn cô gái nhỏ trong ngực.

Ánh mắt của cô, vẻ mặt của cô, cô mím chặt đôi môi. Tất cả của cô đều đang nói cho anh biết, cô toàn tâm toàn ý muốn đi theo anh, bất chấp hậu quả, không để ý tương lai.

Sau đó anh quên mất lý trí, không hỏi bất cứ chuyện gì, chỉ gật đầu với cô, đồng ý trở lại Bắc Thành.

Ở trong căn phòng cực kỳ cũ rách, khi Vuư Khả Ý còn đang nằm ngủ say ở trên giường của anh thì anh đi ra ngoài, trước khi trời sáng đã chạy tới nơi đó, lặng lẽ quét dọn.

Vật dụng trong nhà đều cũ đến mức không thể nhìn, cũng không thể vứt bỏ toàn bộ, anh phải đi chợ ở đầu phố mua mấy mảnh vải bố, trở về trải lên bàn ghế.

Trên đường đi, lúc đi qua cửa hàng bán đồ dùng gia đình thì anh lại dừng bước, có chút chần chừ mà đi vào trong tiệm.

Nhân viên cửa hàng hỏi anh: “Tiên sinh, xin hỏi ngài muốn chọn gì?”

Anh đáp: “Ga giường vỏ chăn.”

Anh rất cao, vẻ mặt cũng rất lạnh nhạt, mặc bộ quần áo đen lại càng có vẻ không dễ thân cận. Nhân viên cửa hàng tự nhiên chọn một bộ đồ dùng trên giường phù hợp với khí chất của anh nhất, mỉm cười dẫn anh đi tới trước giường phủ ga giường vỏ chăn màu xanh đen, “Ngài cảm thấy cái này như thế nào?”

Nghiêm Khuynh dừng một chút, mấp máy môi, có chút không tự nhiên khẽ hỏi thăm: “Có, có màu sắc tươi sáng một chút hay không?”

Nhân viên cửa hàng ngần ngừ, lại vội vàng cười trả lời: “Có có, ngài muốn màu sắc tươi sáng à? Đây ——” Cô ấy chỉ chỉ đồ dùng màu xám bạc viền vàng trên giường bên cạnh, “Bộ này đây? Bộ này cũng bán rất chạy, đàn ông trẻ tuổi tương đối thích loại này.”

Cô ấy cười đến mức nhiệt tình thái quá, thái độ hết sức hữu nghị, ngược lại làm cho Nghiêm Khuynh càng không được tự nhiên hơn. Anh sờ sờ lỗ mũi, ho khan hai tiếng, “Cái đó, có gì thích hợp với cô gái trẻ hay không? Đáng yêu một chút ——”

Nói còn chưa dứt lời, nhân viên cửa hàng lập tức tỉnh ngộ lại bày ra phong thái nghề nghiệp vốn có, rất nhanh dẫn anh đến một cái giường. Cái chăn trước mặt in đầy hoa văn Snoopy trẻ con.

Cuối cùng Nghiêm Khuynh lặng lẽ kéo mặt mo xuống, nói rõ một lần: “Chuẩn bị cho con gái, bắt đầu tuổi 20, tôi không biết rõ nữ sinh tuổi này thích đồ dùng trên giường là gì.” Dừng một chút, anh tìm tòi một từ then chốt ở trong đầu, cô đã từng nói tới gì?

“Cô ấy tươi trẻ?” Anh rất cố gắng nhớ lại từ này.

Nhân viên phục vụ bật cười hi hi một tiếng, rốt cuộc lần này cũng hiểu rõ yêu cầu của anh, vừa cười vừa chọn một bộ đồ dùng trên giường gồm bốn thứ màu xanh da trời in chấm tròn màu hồng cho anh, sau đó nháy mắt mấy cái, “Bạn gái của anh nhất định sẽ thích, tin tôi chắc chắn không sai!”

Nghiêm Khuynh gật đầu, móc túi tiền đưa tiền, xách túi đi, tất cả động tác đều gọn gàng linh hoạt, nước chảy mây trôi.

Sau khi anh đi, nhân viên cửa hàng nằm ở phía sau quầy gọi điện thoại cho bạn trai, kể chuyện rồi làm nũng: “Anh đó, tuyệt đối không đáng yêu! Mới vừa rồi có một người đàn ông đáng vẻ lạnh lùng tới chỗ em mua bộ đồ dùng, không được tự nhiên rất lâu, em mới biết rõ thì ra anh ta chuẩn bị cho bạn gái. Anh cũng không biết sau khi anh ta bị em đoán trúng thì vẻ mặt đáng yêu cỡ nào đâu! Mặt rõ ràng đỏ như chết, còn ra vẻ mình rất ngầu, nghiêm túc đến mức chân mày cũng không buông lỏng.”

Bận việc cho tới trưa, cuối cùng làm phòng ốc có chút đáng vẻ.

Nghiêm Khuynh điều chỉnh cúc châu Phi trong bình hoa một lần cuối cùng, nhìn bốn phía xung quanh, rốt cuộc cũng không tìm được cái gì cần thay đổi nữa, sau đó mới đóng cửa rồi đi.

Khi anh về đến nhà, Vuư Khả Ý còn đang ngủ, đầu quấn một vòng băng dày, bộ dạng hơi buồn cười. Anh không nhịn được đứng ở bên giường nhìn cô, nhìn một chút lại nổi lên tư tưởng xấu, dùng đuôi tóc của cô đi gãi mũi cô.

Vuư Khả Ý rút hai cái, nhướn mày, sau đó mơ mơ màng màng mở mắt ra.

Cô tốn vài giây mới tìm được ý thức trở về, lập tức hiểu nguồn gốc của cảm giác ngứa trên lỗ mũi vừa rồi là từ người nào, đang chuẩn bị làm nũng oán giận anh, đã nhìn thấy gương mặt trước mắt lập tức phóng đại gấp mấy lần, kế tiếp là thứ gì đó mềm nhũn dính vào trên môi của cô.

Cô cũng không biết trong nháy mắt cô mở mắt vừa rồi đó lộ ra vẻ mặt mê mang có bao nhiêu đáng yêu, đáng đáp lòng mi rung động giống như bướm

bướm đang vỗ cánh, làm cho trái tim của Nghiêm Khuynh thoáng qua cảm xúc khác thường.

Gãi người của cô rõ ràng là anh, nhưng nhột cũng là anh.

Lòng ngứa ngứa khó nhịn, anh dứt khoát để mặc tâm tình như vậy, cúi đầu hôn cô.

Mà ở giây phút anh kết thúc nụ hôn này, Vu Khả Ý chỉ có thể mặt đỏ tới mang tai kêu to oa oa rồi đẩy anh ra, co rúc vào chân giường, “Em...em còn chưa đánh răng!”

Khỏe môi của Nghiêm Khuynh hơi cong, sau đó dần dần mở rộng, biến thành một nụ cười có chút bất đắc dĩ lại hết sức vui vẻ.

Anh sờ sờ khỏe miệng, hết sức thâm trầm nói: “Để anh đoán tối hôm qua em ăn cái gì ——”

Lần đầu tiên đùa kiểu này, kết quả chưa nói xong đã bị một cái gối đầu bay tới đập trúng mặt.

Vu Khả Ý đầy trung khí, tuyệt đối không giống như bệnh nhân mà rống to một câu với anh: “Nghiêm! Khuynh!”

Nghiêm Khuynh ôm gối đầu nhìn đáng vẻ cô thẹn quá thành giận, từ từ cười lên.

Vu Khả Ý thấy anh bị đập đầu còn cười vui vẻ nên sững sờ, xì mặt xuống hỏi anh: “Cười gì mà cười hả? Bị đập còn cười vui vẻ như vậy?”

Anh nhìn cô, cong khỏe miệng nói: “Bởi vì em tức giận cũng rất đẹp mắt.”

Lần này, Vu Khả Ý hoàn toàn không nói ra lời, chỉ có thể trừng mắt nhìn anh rất lâu, hai gò má nóng bỏng lắm bầm một câu: “Lúc nào thi học được nói lời ân ái rồi.”

Mặt mày anh vẫn cong cong nhìn cô, nửa đùa nửa thật nói: “Kỹ năng mới học!”

“”

Rốt cuộc anh học làm nũng từ nơi nào hả? Vu Khả Ý suy nghĩ mười giây, cuối cùng quyết định đưa cái nôi đen này đội lên trên đầu “em trai nhỏ” Lục Khải.

Nhất định là anh ta! Chỉ có anh ta mới làm nũng mỗi ngày, dạy hư đại ca xã hội đen nhà cô!

Sau đó lại bắt đầu “cuộc sống ở chung”.

Khi bước vào căn phòng cũ, Vu Khả Ý không dám tin vào hai mắt của mình, căn phòng cũ kỹ kia lại biến thành phòng nhỏ ấm áp đáng yêu như trong truyện cổ tích!

Miệng cô mở rộng quay đầu lại nhìn Nghiêm Khuynh, lại nhìn thấy anh cúi đầu xuống dịu dàng nhìn vào đáy mắt cô, cũng không nói chuyện.

Cô nhỏ giọng nói: “Loại thời điểm này, không phải vai nam chính đều hỏi nữ chính ‘thích không’ hả?”

Anh sờ sờ đầu của cô, “Không cần hỏi.”

“Tại sao không cần?” Không phải phim thần tượng đều diễn như vậy sao?

Anh cười đến mức thông dong lại bình tĩnh, “Bởi vì anh biết em nhất định sẽ nói thích.”

Không phải là lời ngon tiếng ngọt gì, nhưng một lần nữa cô lại không nói ra lời chính là vì một câu nói như vậy.

Anh hiểu cô.

Điều này làm cho cô càng vui vẻ hơn so với việc nghe được bất kì lời tỏ tình gì.

Vì vậy liền bắt đầu cuộc sống giống như mơ này.

Vu Khả Ý phụ trách nghỉ ngơi dưỡng bệnh, Nghiêm Khuynh phụ trách nấu cơm. Nhiệm vụ mỗi ngày của Vu Khả Ý chính là ăn thỏa thuê, yên tâm ngủ giống heo; nhiệm vụ hằng ngày của Nghiêm Khuynh chính là ra ngoài hoàn thành chuyện mình nên làm, sau đó mang theo một túi rau dưa trở về, vào phòng bếp bận rộn.

Cô sẽ vừa cho com vào miệng, vừa hỏi anh: “Nếu các anh em của anh biết đại ca của bọn họ biến thành bảo mẫu của em, có thể sẽ chém chết em hay không?”

Nghiêm Khuynh nói: “Không.”

“Tại sao lại không?”

“Bởi vì bọn họ không có lá gan đó, chém chết chị dâu, đại ca sẽ giết cả nhà bọn họ.” Anh nói xong đặc biệt ung dung, ngay cả lông mày cũng không nhúc nhích chút nào.

Vưu Khả Ý rất cho mặt mũi mà cười lên, sau đó lau mồ hôi.

Đại ca thật đáng thương, toàn thân vốn không có tế bào có đủ kỹ năng bị nói chuyện cười.

Nhưng mà cô cũng thật đáng thương, có lẽ mỗi ngày sau này đều phải phối hợp với anh, để cho loại chuyện cười lạnh như Bắc Cực này luyện thành kỹ năng “giả vờ cười đến mức rất vui vẻ”.

Nói đến đại ca xã hội đen cười đều, Vưu Khả Ý ấn tượng khắc sâu nhất chính là một chuyện hơi không thuần khiết.

Ngày đó cô đang lướt Microblogging, nhìn thấy bạn học cũ thời trung học đăng lên Microblogging như sau: Có dám nghiêm túc nói “Anh chính là đàn ông sao? Nếu đúng thì chứng minh cho em xem.” với bạn trai hay không? Tôi cá 100 quả dưa chuột nhỏ, khẳng định em gái hỏi ra lời thì ngày mai không xuống giường được (móc mũi).

Cô bỗng hơi ngượng ngùng mà chậm rãi chạy vào phòng bếp, nhìn bóng lưng Nghiêm Khuynh bận rộn, có chút hưng phấn hỏi anh: “Nghiêm Khuynh, anh là đàn ông sao?”

Tay đang thái thức ăn của Nghiêm Khuynh hơi dừng lại, quay đầu lại nghi ngờ nhìn cô, sau đó chậm rãi nói một câu: “Lập tức xong ngay, em đi chơi trước đi, đừng nóng vội.”

Có lẽ anh cho rằng cô đói bụng đến mức không chịu nổi, cho nên mới nhảm chán chạy tới hỏi loại vấn đề kỳ quái này.

Vưu Khả Ý trực tiếp xem nhẹ phản ứng của anh, tràn đầy mong đợi nói: “Vậy nếu như anh là người đàn ông, anh phải chứng minh cho em thấy như thế nào?”

Mắt cô tròn tròn nhìn anh chăm chăm, suy đoán có phải kết quả của mình là không xuống giường được hay không, vừa nghĩ như thế lại càng ngượng ngùng hơn!

Kết quả Nghiêm Khuynh suy nghĩ một chút, tay phải chậm rãi xê dịch đến trên quần, ngẩng đầu hỏi cô: “Vậy nếu không. anh móc ra cho em nhìn một chút?”

Móc ra.

Cho cô nhìn một chút?

Vưu Khả Ý sững sốt ước chừng ba giây đồng hồ, nhìn tay anh dừng lại ở trên quần của mình, sau đó toàn thân cao thấp sôi trào trong nháy mắt.

Móc! Ra! ! Cho! Cô! Nhìn! Một! Chút!

.

Đây là Nghiêm Khuynh sao?

Anh bị người ta trộm tên sao?

Cô hoảng sợ lại ngượng ngùng níu khung cửa, giống như nai con bị hoảng sợ chỉ về phía anh Nghiêm luôn luôn lạnh lùng thanh cao thuần khiết nhà cô: “Anh. . . anh giờ trò lưu manh!”

Kết quả Nghiêm Khuynh nhướn mày, đặc biệt bình tĩnh hỏi cô: “Lưu manh ở chỗ nào?”

“Anh. . . anh ——” Tay của cô run rẩy từ mặt của anh chậm rãi nhắm ngay. . . . một chỗ của anh, “Anh lại muốn móc ra cho em xem!”

Nghiêm Khuynh “Oh” một chút, ngay sau đó móc ví tiền từ trong túi quần ra, rồi rút thẻ căn cước ra, hết sức tốt bụng đưa cho cô, “Anh muốn móc cái này.”

.

Vưu Khả Ý cụp đuôi cũng không quay đầu lại mà chạy mất.

Cô vẫn tiếp tục sinh sống ở căn nhà cũ như vậy. Từng ngày từng ngày, mỗi một ngày trôi qua đều không có tim không có phổi, không buồn không lo.

Thật ra thì ước mơ nhiều năm như vậy, có lẽ chính là cuộc sống như mơ giống vậy.

Bình thường, nhưng cũng có vẻ đẹp của bình thường.

Thật sự hy vọng cuộc sống như thế vĩnh viễn cũng sẽ không kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Chương 49

Trong 10 ngày liên tiếp, Vu Khả Ý chưa từng trở về nhà trọ một lần, cũng chưa từng liên lạc với người trong nhà.

Cô chưa từng nhẹ nhàng tự do như hiện tại, không có điện thoại di động, cuộc sống ở Bắc Thành xa lạ, cho dù đường phố nơi này cũ kỹ chật hẹp, cho dù mỗi sáng sớm đều bị tiếng rao hàng của người bán hàng rong và tiếng rang thức ăn bên ngoài vách tường không cách âm truyền tới hoặc là giọng nói đánh thức, cô chỉ mãi mê hưởng thụ tất cả đây.

Nơi này không có ai biết cô.

Cô và Nghiêm Khuynh giống như thoát ra ngoài không gian, làm bất kể việc gì đều không cần bận tâm cái nhìn của người khác nữa.

Cô và Nghiêm Khuynh học làm cơm, sáng sớm cùng đi chợ mua một đồng nguyên liệu nấu ăn lớn, sau đó trở về nấu cơm trong phòng bếp chật hẹp.

Cô thích ăn cay, nên ra sức nói với Nghiêm Khuynh: “Bỏ nhiều ớt chút, nhiều hơn một chút nữa!”

Kết quả buổi trưa, hai người đối mặt với một nồi cá chần nước sôi lớn hồng đến mức chói mắt cay tê dại trên bàn, ăn đến nổi miệng đỏ bừng, không ngừng hít khí.

Nghiêm Khuynh lấy nước cho cô uống, hơi im lặng rồi hỏi: “Không phải em luôn bảo anh bỏ ớt sao? Anh cho rằng em có thể ăn cay.”

Vu Khả Ý vừa uống nước ừng ực ừng ực, vừa cười ha ha, “Em chỉ muốn nhìn dáng vẻ anh bị cay đến mức không chịu được, ai bảo bình thường bộ dạng của anh đều là lạnh lùng khó gần đến mức không ăn khói lửa nhân gian chứ?”

Nghiêm Khuynh vẫn sống một mình, bản lĩnh tự chiếu cố mình cũng coi như không cần thầy dạy cũng biết, luyện được tài nấu nướng rất ngon. Vu Khả Ý học với anh khoảng mấy ngày, cuối cùng chọn một ngày tốt ánh nắng mặt trời rực rỡ, thừa dịp Nghiêm Khuynh ở bên ngoài không về, tự thân động thủ xuống bếp.

Tài nấu nướng của cô không hoàn mỹ, cho nên chọn thực đơn vô cùng bình thường: thịt lợn nấu hai lần, sợi khoai tây, canh cà chua trứng.

Cô tự nhủ đã làm thì phải vô cùng nỗ lực, lúc Nghiêm Khuynh về thì cô vẫn còn thả hành cho một món ăn cuối cùng ở trong phòng bếp. Gò má cô hồng hồng, quay đầu lại nhìn người đàn ông ở cửa, hơi ngượng ngùng nói: “Xong ngay đây, chờ thêm chút nữa là được!”

Sau đó lại quay đầu lại tắt bếp, múc canh ra khỏi nồi.

Thời điểm bận rộn như vậy, cũng không nghe người phía sau phát ra bất kỳ âm thanh gì, cô ngẩn người, lại quay đầu lại nhìn anh, chỉ nhìn thấy Nghiêm Khuynh mỉm cười dựa lên khung cửa phòng bếp, khóe môi nâng lên giống như trăng rằm đẹp đẽ.

Mặt cô lập tức đỏ hơn, ngập ngừng hỏi anh: “Anh...anh cười cái gì?”

Nghiêm Khuynh đi tới, sợ cô bị phỏng, nhận lấy chén canh kia từ trong tay cô, vừa đi ra ngoài vừa nhỏ giọng nói: “Cười anh có phúc lớn.”

Vu Khả Ý đi theo phía sau anh ra ngoài, muốn hỏi anh có phúc lớn là có ý gì, là có thể ăn được món ngon như vậy, hay là... Hay là có cô làm cơm cho anh ăn. Nhưng cuối cùng cô cũng không thể hỏi ra lời, chỉ nhìn Nghiêm Khuynh xới cơm xong, vui đầu ăn từng miếng từng miếng thức ăn cô làm thì trong lòng dâng lên một loại cảm giác phong phú không có cách nào nói rõ.

Bất kể mùa bao nhiêu lần, đạt được tiếng vỗ tay bao nhiêu lần, cũng chưa từng thỏa mãn như vậy.

Cô cúi đầu bóc com một chút, sau đó ném sợi khoai tây được mình ném mặn quá mức, cùng với thịt lợn nấu hai lần hơi dai phải nhai nhiều lần, lại có chút kinh ngạc ngẩng đầu nhìn người đàn ông ăn thật ngon lành đó.

Cô nhỏ giọng hỏi anh: “. Ăn ngon không?”

Nghiêm Khuynh gật đầu, lại uống một ngụm canh lớn.

Cô hơi chột dạ bóc bóc com, “Anh không cần an ủi em như vậy, cũng không phải là em không có vị giác. Thật sự rất khó ăn.”

“Cũng không có an ủi em.” Nghiêm Khuynh để đĩa xuống, thay cô nhặt hạt com ở mép xuống, rất nghiêm túc nhìn cô, “Bởi vì là em làm.”

Cô bấu môi, “Cũng bởi vì là em làm mới khó ăn ——”

“Đây cũng là lần đầu tiên anh lớn như vậy, có người nấu com cho anh ăn.” Nghiêm Khuynh nói.

Giờ khắc này, rốt cuộc Vu Khả Ý không nói ra lời.

Suốt toàn bộ quá trình, Nghiêm Khuynh chưa từng mở miệng nói một chữ, nghiêm túc cố gắng tiêu diệt tất cả thức ăn trên bàn. Chân mày của anh cũng chưa từng nhả một lần, giống như thật sự được ăn món ngon từ tay đầu bếp.

Đây mới thật là vô cùng bình thường, một màn bình thường đến mức không hề đặc sắc, nhưng Vu Khả Ý nhìn đáng về anh vui đầu nghiêm túc ăn, lòng đã co lại thành một cục, giống như lá cây nhả nhả nhúm nhúm.

Cô cảm thấy trong mắt hơi nóng lên, hoặc có lẽ là bởi vì ớt trong thịt xào quá cay, mới có thể làm cô kích động mà rơi lệ.

Cuối cùng com nước xong, Nghiêm Khuynh bùng chén vào phòng bếp rửa, cô dựa ở cửa phòng bếp nhìn anh hồi lâu, sau đó yên lặng không một tiếng động đi lên phía trước ôm lấy anh.

Thân thể Nghiêm Khuynh khựng lại.

Cô kê mặt ở trên lưng anh, giọng nói mềm nhũn nói: “Về sau em sẽ cố gắng hơn.”

“Cố gắng cái gì?”

“Cố gắng học cách làm ra món ăn ngon.”

Anh cười hai tiếng, “Không cố gắng cũng không sao, anh sẽ làm.” Dừng một chút, giọng nói của anh mềm mại hơn mấy phần, “Anh làm cho em ăn là được rồi.”

“Em thích làm, em chỉ muốn nhìn anh ăn com em làm.” Vu Khả Ý thu hẹp cánh tay, ôm lấy anh thật chặt, âm thanh từ từ hạ thấp xuống, “Từ nhỏ đến lớn, mặc kệ làm chuyện gì, mẹ luôn muốn em làm đến mức tốt nhất, bà ấy nói cho em biết nếu như làm không tốt, thì tất cả cố gắng mà em bỏ ra đều không có bất cứ ý nghĩa gì. Nhưng hôm nay đồ ăn của em ăn không ngon, anh vẫn ăn rất vui vẻ, anh nói là bởi vì chúng đều do em làm.”

“.....”

Cô nháy mắt mấy cái, có phần muốn khóc, nhưng nhịn được.

“Hôm nay em mới hiểu được, thật ra thì mẹ nói không sai, một chuyện có giá trị hay không, cũng không thể thông qua kết quả để suy xét. Cuộc sống không chỉ là múa, không phải là điểm số cao, độ khó cao mới tính thắng, chỉ cần người xem vỗ tay, chỉ cần bọn họ thưởng thức được vẻ đẹp của mình, thì mình chính là một người múa đủ tiêu chuẩn. Giống vậy, mặc kệ đồ ăn em làm có ngon hay không, chỉ cần anh ăn vui vẻ, em đã rất thành công.”

Nước chảy ào ào trong bồn rửa, nhưng Nghiêm Khuynh quên mất rửa chén, anh chỉ đặt cái chén kia ở phía dưới dòng nước, thật lâu cũng không nói được lời nào.

Vu Khả Ý nói: “So với múa ở trên sân khấu, lấy được tiếng vỗ tay của toàn bộ người xem, thật ra thì hôm nay em càng vui vẻ hơn. Cho dù hôm nay người xem chỉ có anh, nhưng mà em đều thỏa mãn hơn so với một ngày kia.”

Bởi vì đó là anh chưa bao giờ từng ăn một bữa do người nhà tự mình làm.

Bởi vì đó là cô chưa bao giờ từng ở trạng thái thành tích thấp không như ý mà vẫn nghe tiếng vỗ tay của người xem.

Giờ khắc này, cô nghĩ: thật ra thì sau này có múa hay không đều không quan trọng, chỉ cần anh vẫn còn, thì cuộc đời của cô vĩnh viễn không còn chỗ trống, không hề cần người xem khác nữa.

Vào một buổi tối cùng đi siêu thị mua đồ dùng hàng ngày thì Vu Khả Ý tình cờ ngẩng đầu nhìn thấy hình ảnh trên màn hình led lóng lánh của siêu thị, mới hiểu được tết âm lịch sắp tới.

Người chủ trì mặc váy màu đỏ sậm, đầy tươi cười nói: “Lại là một năm cả nhà đoàn viên, từng nhà đều đã treo đèn lồng màu đỏ lên, chuẩn bị nghênh đón xuân mới đến.”

Trên màn hình xuất hiện phóng viên ngoại cảnh mang tới cảnh tượng người dân thành thị chuẩn bị cho năm mới, mặc kệ là người lớn hay đứa trẻ đều có vẻ mặt tươi cười với ống kính, nói về dự định trong tết âm lịch.

Một người dân đi ra ngoài làm việc trở về dùng giọng nói quê hương có chút ngượng ngùng nói: “Tôi hi vọng về nhà ăn tết, ngồi chung ở trước TV xem

một số tiết mục cuối năm cùng người nhà.”

Cô gái nhỏ mặc áo bông đỏ bập bẹ la hét: “Cháu thích nhất lễ mừng năm mới rồi! Lễ mừng năm mới tất cả mọi người sẽ phát tiền mừng tuổi cho cháu!”

Bà cụ tóc trắng trên năm mươi tuổi cười đến mức mặt đầy nếp nhăn, xúc động thật lâu rồi nói: “Cũng không biết còn có thể trải qua bao nhiêu cái tết nữa, hy vọng nhất chính là hàng năm đám con cái cháu chất đều trở về làm ồn ào, vậy thì tôi thỏa mãn rồi.”

.....

Giờ khắc này, Vu Khả Ý đứng tại chỗ kinh ngạc nhìn, không di chuyển bước chân.

Mà Nghiêm Khuynh đang chọn lựa nguyên liệu nấu ăn hằng ngày, nhớ Vu Khả Ý thích ăn cá, lại thích ăn thỏ, có chút không quyết định chắc chắn rút cuộc làm nước cá sốt cay hay thỏ rô ti, vì vậy xoay đầu lại muốn hỏi cô, kết quả há miệng, lại không có thể nói ra lời được.

Anh nhìn thấy cô gái nhỏ của anh si ngốc ngẩng đầu nhìn màn hình lớn đến ngẩn người, có lẽ cô cũng không ý thức được hai tay của mình xoắn ở chung một chỗ giống như xoắn bánh quai chèo.

Anh nhạy cảm cảm thấy hình như cô hơi có gì đó không đúng, lại ngẩng đầu nhìn màn hình thì đã nghe thấy ước mơ của mọi người đến từ đủ ngành nghề đối với xuân mới trong tiết mục đó.

Người khác nhau, không có cùng nguyện vọng, nhưng ước mơ rồi rạc chung vào một chỗ thành bốn chữ đơn giản: toàn gia đoàn viên.

Nghiêm Khuynh đang cầm một con cá đông lạnh trong tay, trong siêu thị có mở hệ thống sưởi hơi, vốn cũng sẽ không cảm thấy lạnh, nhưng giờ khắc này anh đột nhiên hơi lạnh, buông lỏng cá trong tay ra theo bản năng, vì vậy cá đông lạnh thành giống như một cây gậy rơi về trên đá lạnh, tạo thành một tiếng vang nhỏ.

Anh đi tới bên cạnh cô, nhỏ giọng gọi cô: “Vu Khả Ý.”

Cô lại không nghe thấy, vẫn còn đang ngơ ngác nhìn tiết mục đó.

Cho đến khi Nghiêm Khuynh giữ cô tay lại, hỏi một câu: “Đang nhìn cái gì vậy?”

Cô mới đột nhiên phục hồi tinh thần lại, quay đầu nhìn anh, “Anh chọn cá xong rồi?”

Nghiêm Khuynh nhìn cô chốc lát, lắc đầu một cái, “Cá không tươi, hôm khác mua tiếp.”

Anh không bỏ qua uể oải và chần chờ chột lóe lên trong mắt cô, trái tim vốn nặng nề sau rất nhiều năm, bởi vì mấy ngày nay nhẹ nhõm sung sướng mà bay lên từng chút từng chút tới giữa không trung, giống như khí cầu được người ta bơm khí hydro vào. Nhưng vào giây phút này, có người dùng kim đâm thủng tim của anh, tất cả khí hydro đều bay hết.

Anh giống như lại từ giữa không trung rơi xuống đáy cốc.

Bởi vì gần tới tết âm lịch, siêu thị rất nhiều người, trước quầy thu tiền sắp xếp đội ngũ thật dài. Khi anh xếp hàng tính tiền thì Vu Khả Ý chột nói: “Em muốn đi ra ngoài đi nhà vệ sinh, một lát nữa quay lại tìm anh có được hay không?”

Nghiêm Khuynh gật đầu một cái, lại dặn dò một câu: “Nếu như anh tính tiền xong mà em vẫn chưa quay lại, anh sẽ chờ em ở cửa siêu thị.”

Vu Khả Ý cười gật đầu một cái, chạy mất.

Mà đợi đến anh thật sự tính tiền xong, đi ra khỏi siêu thị, ánh mắt nhìn băng quơ ở trên quảng trường trước mặt siêu thị, lại nhìn một chút thì đột nhiên giữ cố định.

Dưới cây to ở chỗ không xa có một buồng điện thoại công cộng màu đỏ, nơi đó có một bóng dáng anh rất quen thuộc, đang đưa lưng về phía anh cầm điện thoại nói chuyện với người ta.

Khoảng cách này nói xa thì không xa, nói gần cũng không gần. Đám người đông đảo, anh rất có thể nhận lầm người.

Nhưng không biết vì sao, giờ phút này anh chắc chắn như thế, đó chính là đang Vu Khả Ý gọi điện thoại với người nhà.

Trong siêu thị quá nhiều người, có một đứa bé thất lạc ba mẹ, đang khóc lớn oa oa ở cửa chính, khuôn mặt nhỏ nhắn sung huyết đỏ bừng, nước mắt nước mũi đều chảy ra.

Nhân viên siêu thị mang theo bé đi về phía phòng làm việc của quản lý, trong chốc lát trong loa phát thanh bắt đầu truyền ra thông báo tìm người, nói là một bé trai mặc áo màu đỏ, quần màu xanh dương đi lạc cha mẹ, năm nay đứa bé tám tuổi, tên là.

Không tới một phút, anh lại nhìn thấy đứa bé trai kia một lần nữa, được mẹ ôm vào trong ngực đi ra ngoài, mẹ vừa lau nước mắt giúp bé, vẻ mặt vừa khăn trương giáo dục bé lần sau tuyệt đối không chạy loạn, nhìn ra được là trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Bé trai cũng khóc lem hết khuôn mặt nhỏ nhắn, lại dùng sức gật đầu, ôm cổ của mẹ làm nũng.

Nghiêm Khuynh xách theo túi nệm trũi, đứng tại chỗ, nhìn hai mẹ con từ từ đi xa. Bên cạnh là đồng đạo người đi đường cùng anh lướt qua nhau, từng nhóm kết bạn mà đi, nhìn ra được là người một nhà cùng nhau đi chuẩn bị đồ tết.

Mà anh mờ mịt đứng ở nơi đó như thế, đột nhiên cảm thấy mùa đông này thật sự rất lạnh.

Làm sao anh lại quên đây?

Làm sao anh lại coi cô như người đáng thương cô độc không có người thân giống anh đây?

Cô cũng không phải cô độc, cô có nhà người, có gia đình, có vương bạn, quá khứ có thời gian 21 năm toàn gia đoàn viên hạnh phúc.

Một mình anh đứng riêng lẻ trong đám người, bên tai thế giới từ từ yên tĩnh lại.

Anh hỏi mình: chiếm đoạt cô nửa tháng, cứng rắn cướp cô từ bên cạnh người nhà của cô đi, có phải sau này muốn tiếp tục làm chuyện như vậy hay không?

Đưa bé trai kia chỉ thất lạc mấy phút, mẹ bé trai liền gấp thành dạng này, mà nay anh mang Vu Khá Ý từ bên cạnh cha mẹ đi, hoàn toàn không có tin tức, thế thì cha mẹ sẽ có bao nhiêu lo lắng đây?

Rất nhiều suy nghĩ bị anh cố ý không hề để tâm trong mấy ngày này đột nhiên xông ra toàn bộ, anh nghe thấy nhịp tim mình như sấm, rồi lại có mờ mịt mà trước đó chưa từng có.

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Chương 50

Vu Khá Ý hít thở sâu mấy phút đồng hồ, tay cầm điện thoại run rẩy rất lợi hại.

Cô nhấn từng số từng ó trong dãy số mà cô vô cùng quen thuộc, trong nháy mắt này trong đầu thoáng hiện lên trăm vạn loại suy nghĩ.

Mẹ sẽ mắng cô như thế nào?

Có thể bảo cô đi tìm chết, hoặc là đoạn tuyệt quan hệ mẹ con, hoặc là giận dữ xua đuổi cô ở đầu kia hay không?

Cô còn nhớ rõ khi cô học cấp ba, có một lần thi số học giữa kỳ không đạt tiêu chuẩn, giáo viên để mọi người cầm bài thi về nhà cho phụ huynh ký tên, cô sợ đến nỗi muốn chết, nên lên lút bất chước chữ ký của mẹ. Chỉ tiếc hòa nhân kim tính của giáo viên thật sự có thể phân biệt ra được bản lĩnh bất chước tệt hại của cô, một cuộc điện thoại gọi đến, chuyện số học của cô không đạt tiêu chuẩn và chuyện cô ký tên đều bị lộ.

Lúc ấy cô đang làm bài tập trước bàn đọc sách, mẹ ở phòng khách nhận được điện thoại của giáo viên, khách khí nói chuyện với giáo viên một hồi, cũng bày tỏ bà sẽ giáo dục Vu Khá Ý tốt.

Mà sau khi mẹ cúp điện thoại, cửa thư phòng bị đẩy ra thật mạnh, Vu Khá Ý còn chưa kịp quay đầu lại nhìn mẹ, bút trong tay đã bị mẹ đoạt đi, sau đó quăng thật mạnh xuống đất.

Cô hốt ha hốt hoảng đứng dậy, trong bụng cảnh giác có lẽ bí mật của mình đã bị bại lộ, chỉ có thể nom nóp lo sợ gọi một tiếng: “Mẹ ——”

“Con đừng gọi mẹ là mẹ!” Chúc Ngữ trả lời cô như vậy, sau đó một bạt tai đi qua, đánh rớt tất cả lời xin lỗi mà Vu Khá Ý còn chưa nói ra khỏi miệng.

Vu Khá Ý cầm điện thoại ở trong gió rét, một lần nữa nhớ lại ngày đó mẹ nói với cô: “Nếu như con chỉ biết làm mẹ mất mặt như thế, vậy cũng không nên nói cho người khác biết con là con gái của mẹ, mẹ không có loại con gái không có tiền đồ như con!”

Cô nghĩ, có lẽ hôm nay cô làm mẹ mất hết mặt mũi, đúng không?

Mẹ vốn không thích cô, chắc là hôm nay bà chỉ hi vọng chưa từng sinh đứa con gái này.

Ngay lúc cô đang suy nghĩ lung tung, điện thoại đột nhiên kết nối. Nghe điện thoại thế nhưng không phải mẹ, mà là ba.

Cô nghe giọng nói quen thuộc kia alo hai tiếng, sau đó lập tức đổi giọng, hình như đã nhận ra cái gì, chần chừ hỏi một câu: “Là, là Khá Ý sao?”

Hồ hấp của cô lập tức rối loạn tiết tấu, cách vài giây, rốt cuộc lên tiếng hỏi ra một câu: “Ba, gần đây ba và mẹ khỏe không?”

Hình như người đàn ông bên kia muốn nói câu gì, điện thoại đột nhiên bị người khác đoạt đi, ngay sau đó xông vào trong tai Vu Khả Ý chính là giọng nói của mẹ.

“Khả Ý, là con sao?” Giọng nói kia gấp gáp đến mức hoàn toàn không để cho cô có thời gian trả lời, bèn nhón lại hơi biến điệu (thay đổi giọng điệu) nữa, “Con đang ở đâu? Bây giờ con ở nơi nào?”

Tiếng sau cao hơn tiếng trước, câu sau lớn hơn câu trước.

Vu Khả Ý dừng một chút, nhỏ giọng nói: “Hiện tại con rất tốt ——”

“Rốt cuộc con ở nơi nào?!” Chúc Ngữ gần như hét lên cắt đứt lời của cô, âm thanh gầm rú giống như mắc chứng cuồng loạn, “Con rất tốt? Con rất tốt là có ý gì? Con không nói tiếng nào liền biến mất từ trong bệnh viện. Con có biết mẹ sợ cỡ nào hay không? Mẹ, ba con, cậu con, chúng ta tìm con khắp nơi! Mẹ tìm toàn bộ chỗ con có thể đến rồi, nhưng ngay cả bóng dáng của con cũng không thấy! Bây giờ con nói cho mẹ biết con rất tốt?”

Trong chớp nhoáng này lòng Vu Khả Ý níu chặt, giống như có người đập mấy quyền thật mạnh vào trong trái tim cô, đau đến mức hô hấp của cô suýt dừng lại.

Cô nỗ lực khắc chế cảm xúc, đè ép âm thanh nói: “Mẹ, không phải con cố ý, con chỉ là, chỉ là. . . .” Giọng nói của cô run rẩy lợi hại, cuối cùng mới miễn cưỡng nói ra một câu, “Con chỉ không biết nên làm sao, con không biết nên lấy được sự đồng ý của mẹ như thế nào, con muốn ở bên cạnh anh ấy, con cũng không muốn làm mẹ lo lắng ——”

“Lo lắng? Con cho rằng mẹ chỉ lo lắng cho con?” Chúc Ngữ cười hai tiếng bén nhọn, “Cả ngày mẹ đều không làm chuyện gì cả, chỉ biết tìm con khắp nơi! Mỗi ngày mẹ đều hốt hoảng lo sợ mà nghĩ con có gặp chuyện không may hay không, có thể bị thương hay không, có thể bị người ta lừa hay không, có thể trở thành người bị hại lên trang đầu của tờ báo ngày hôm sau hay không? Mỗi ngày mẹ ngủ không yên, ăn không ngon, mẹ vừa nhắm lại thì trông mắt giống như nhìn thấy con đang cầu cứu mẹ! Vu Khả Ý, rốt cuộc con có tâm hay không? Con có hay không ——”

Sau khi nói đến đây, Chúc Ngữ dừng lại một chút, tiếng nói giống như bị thứ gì đó cắt đứt, dừng lại.

Lòng của Vu Khả Ý cũng bị kéo căng trong nháy mắt này, tất cả giác quan đều bị người ở đầu kia điện thoại chiếm lấy.

Sau đó cô nghe một tiếng tiếng nức nở nặng nề, giống như bởi vì không kiềm chế được, cho nên mới không khống chế được cảm xúc, toàn thân đều mất khống chế.

Cuối cùng Chúc Ngữ khóc không thành tiếng mà nói với cô: “Vu Khả Ý, con trở về, con lập tức cút trở về cho mẹ!”

Giờ phút này, gió rét đậm từ trên quảng trường thổi qua, thổi trúng đầu thì tóc múa loạn, thổi trúng mặt người thì như dao cắt, thổi trúng người thì toàn thân run rẩy, thổi trúng người thì ruột gan đứt từng khúc.

Vu Khả Ý giống như tượng gỗ bị gãy, đứng ngơ ngác tại chỗ, một chữ cũng không nói ra được.

Người bên đầu kia điện thoại còn đang nức nở, một tiếng lại một tiếng, giống như tình tiết vô cùng giật gân trong phim ảnh.

Trái tim của cô nhúc nhích từng chút từng chút, nhưng máu cũng đã động lại.

Trong trí nhớ của cô chưa từng thấy dáng vẻ mẹ khóc thảm, một lần cũng không có.

Bởi vì sự cố sân khấu năm đó, chân mẹ để lại di chứng, chỉ cần thời tiết âm u lạnh lẽo, liền thường xuyên phát bệnh, đau đến mức cả đêm không ngủ được. Vu Khả Ý nhớ khi nửa đêm cô thường nghe mẹ từ phòng ngủ đi vào phòng khách, đợi đến sáng ngày hôm sau, đẩy cửa phòng ngủ ra, đã nhìn thấy mẹ vẫn còn nằm nghiêng ở trên ghế sa lon, thỉnh thoảng lật người, dưới mắt đầy quầng thâm.

Nhưng ngay cả khi đau đến mức hoàn toàn không chịu được, cô cũng chưa từng nhìn thấy mẹ khóc.

Sau này lại chị rời khỏi nhà, cô cho rằng mẹ sẽ khóc, bởi vì từ nhỏ đến lớn cô vẫn cho rằng chị chính là toàn bộ thế giới của mẹ, mẹ đem tất cả dịu dàng và kiên nhẫn của đời này cho chị, nhưng mẹ vẫn không khóc. Ý chí sa sút ngủ cả ngày cũng tốt, tức giận điên cuồng cũng được, mặc kệ phát tiết thế nào, nhưng thế giới của mẹ giống như cũng không có hai chữ khóc lóc.

Có lúc Vu Khả Ý cho rằng, mẹ chính là kiểu người làm từ băng tuyết trong truyện thiếu nhi, bởi vì lòng dạ quá mức cứng rắn, bởi vì tính tình kiên cố không phá vỡ nổi, cho nên đã đánh mất năng lực rơi lệ.

Thế nhưng một ngày, ở dưới tình huống cô hoàn toàn không tính trước, bên đầu kia điện thoại truyền đến tiếng khóc của mẹ.

Đó cũng không phải là gào khóc, cũng không phải là vì tranh thủ đồng cảm của cô, đó là một người phụ nữ gần như chưa bao giờ rơi lệ không thể tiếp tục kiềm chế cảm xúc, khó khăn nức nở từng tiếng một thì mới phát ra âm thanh như vậy.

Vu Khả Ý cảm thấy những cơn gió đến từ bốn phương tám hướng hình như cũng không thổi đau mặt của cô, mà thổi từng cơn vào lồng ngực của cô, như dao đâm thật mạnh vào trái tim của cô, phổi của cô.

Hoàn toàn không có biện pháp hô hấp.

Hít một hơi thì đau một lần.

Cô trầm mặc cực kỳ lâu, rốt cuộc cho đến khi tìm về năng lực nói chuyện, chậm rãi hỏi một câu: “Nếu như mà con trở lại, mẹ sẽ đồng ý cho con và anh ấy bên nhau sao?”

Tiếng nước nở từ từ thờ bình thường.

Cô lo lắng lại thấp thỏm chờ đợi, rốt cuộc đã được mẹ thỏa hiệp.

Chúc Ngừ ở đầu kia hít thở sâu thật lâu, dùng âm thanh khàn khàn một hồi nói với cô: “Con trở về đi, bình an trở về. Chỉ cần con chịu trở lại, mẹ sẽ không ép buộc con cái gì nữa.”

Giờ phút này lòng của Vu Khả Ý không chỉ là đau, còn có một loại hưng phấn khó nhận không cách nào khắc chế.

Cô biết đây là không đúng, ở thời điểm mẹ khổ sở như vậy, cô vốn không nên có một chút vui sướng nào, thế nhưng lần đầu tiên trong cuộc đời mẹ cúi đầu vì đòi lấy kết quả chiến dịch kết thúc, đây cũng là một bắt đầu mới của cô và Nghiêm Khuynh.

Cô mờ mịt luống cuống đứng tại chỗ, cảm nhận những cảm xúc quán quanh thật chặt đến từ chỗ sâu của lồng ngực, phức tạp lại không nói rõ được, lại một lần nữa lặp lại một câu không xác định: “Mẹ... mẹ sẽ đồng ý cho bọn con ở chung một chỗ sao?”

Đầu kia là một hồi đến cực hạn, cho nên cũng không có một chút giọng điệu tức giận: “Biết, mẹ sẽ, mẹ đồng ý cho các con ở chung một chỗ, con thích làm cái gì thì làm cái đó.”

Sau khi Vu Khả Ý cúp điện thoại, cả người giống như đang nằm mơ, lúc này cô không ý thức được đêm đông lạnh cỡ nào, cũng không ý thức được mình đã đứng bao lâu ở trong buồng điện thoại ngoài trời đầy gió, toàn thân đều đã cứng ngắc.

Cô cứ bước chân nhẹ nhàng giống như nằm mơ đi tới cửa siêu thị, nhìn thấy một người yên lặng đứng ở nơi đó chờ cô, thậm chí không để ý đến vẻ mặt của Nghiêm Khuynh, chỉ một bước dài xông lên ôm lấy anh, kích động dính vào bên lỗ tai anh nói: “Anh biết không? Mẹ em đồng ý cho chúng ta ở bên nhau rồi! Bà ấy đồng ý cho chúng ta ở bên nhau rồi!”

Cô giống như đứa bé hưng phấn đến nỗi hoàn toàn không có cách nào kiềm chế tâm tình, ước gì có thể nói niềm vui của mình cho toàn thế giới.

Cô hoan hô, nhảy cẫng, ôm người trong ngực la hét một hồi, không để ý người xung quanh dùng ánh mắt như thế nào nhìn bọn họ.

Cô cảm thấy mình chưa từng vui vẻ giống như giờ phút này.

Cô nói: “Lần này tốt rồi, em không cần phải lựa chọn giữa anh và mẹ nữa! Cuối cùng em có thể quang minh chính đại ở bên cạnh anh, cũng không cần tỏ ra cứng rắn với mẹ nữa!”

.

Trong một khoảng thời gian rất dài, Nghiêm Khuynh cũng không nói một chữ nào, chỉ mặc cho cô ôm anh vừa bật vừa nhảy, trở thành tâm điểm của đám người.

Anh cảm thấy mình đang cảm nhận thật sự rõ ràng sự vui mừng như điên và như trút được gánh nặng của Vu Khả Ý, có lẽ cũng nên cùng nhau vui mừng với cô.

Thế nhưng nghĩ như vậy cũng không làm cho anh dễ chịu hơn một chút, bởi vì người khóc thầm bên đầu kia điện thoại cũng không phải mẹ của anh, cho nên anh không lĩnh hội được vui mừng hơn hớn của Vu Khả Ý, ngược lại, anh còn có thể tỉnh táo rút người ra, tách cảm xúc của mình ra ngoài, sau đó lý trí mà nghĩ đến những chuyện khác.

Anh hỏi mình: Như vậy coi như là kết thúc sao? Bọn họ có thể quang minh chính đại ở chung một chỗ, từ nay về sau lấy được sự đồng ý và chúc phúc của người nhà cô, cuộc sống hạnh phúc bên nhau sao?

Anh rất muốn đề Vu Khả Ý lại, sau đó nghiêm túc muốn cô tỉnh táo một chút, suy nghĩ thật kỹ. Mẹ của cô cũng không biết thân phận của anh, đến bây giờ vẫn cho rằng anh chỉ là một người đàn ông bình thường, cho nên mới thỏa hiệp, đồng ý cho bọn họ ở chung một chỗ. Nếu như hai người cứ ở bên nhau như vậy, sau đó lại trở về quỹ đạo cuộc sống tùy tiện trước kia, thân phận của anh rất nhanh sẽ ra ánh sáng.

Cho đến lúc này, chờ đợi bọn họ có lẽ không phải loại cục diện cha mẹ thỏa hiệp hôm nay.

Anh biết rõ, biết rõ không đến cần suy nghĩ quá nhiều là có thể đoán được trường hợp ngày đó, Vu Khả Ý sẽ gặp phải mưa to gió lớn càng đáng sợ hơn, anh sẽ hoàn toàn bị đuổi ra thế giới của cô —— hơn nữa hôm nay cô đã trốn một lần, cha mẹ cô nhất định sẽ càng trông coi cô nghiêm khắc chặt chẽ hơn, có lẽ cô cũng không tìm được cơ hội chạy trốn nữa.

Nghiêm Khuynh thấy được rất nhiều hậu quả đáng sợ, rất nhanh có một loại kích động lan tràn đến tất cả ngõ ngách của toàn thân cao thấp, từng tế bào đều đang reo hò, điên cuồng reo hò muốn anh lay Vưu Khả Ý tỉnh lại, để cho cô tỉnh táo lại từ trong loại vui sướng hư không mờ mịt này.

Nhưng cuối cùng anh cũng không có hành động.

Bởi vì sâu trong nội tâm còn có một âm thanh lạnh lẽo hơn nữa đang hỏi anh: “Mày thật sự biết cô ấy cần cái gì không?”

Trong siêu thị, cô si ngốc nhìn cảnh tượng toàn gia đoàn viên hạnh phúc trên màn hình TV, trong mắt đầy yêu thích và ngưỡng mộ, mong muốn mà không thể cầu.

Trong buồng điện thoại, cô cầm điện thoại không may mắn phát hiện được thời tiết rét lạnh, chẳng qua là chịu đựng lòng như dao cắt vì người nhà khó chịu còn mãnh liệt hơn vô số lần khó chịu.

Cô nói với anh: “Lần này tốt rồi, em không cần phải lựa chọn giữa anh và mẹ nữa! Cuối cùng em có thể quang minh chính đại ở bên cạnh anh, cũng không cần tỏ ra cứng rắn với mẹ nữa!”

Những câu chữ đó đều đang nói cho anh biết, vì ở cùng với anh, cô nhận cái gì, lại mất đi cái gì.

Chỉ trong mười ngày ngắn ngủn, anh vui sướng đến mức đầu óc hôn mê, mới có thể quên mất cảm nhận của cô, quên mất cho dù cô thích anh đến cỡ nào, nhưng vì ở cùng với anh, cô vứt bỏ là cha mẹ máu mủ tình thâm của cô.

Sẽ không đau sao?

Nghiêm Khuynh giống như người đầu gối đứng ở nơi đó, cảm nhận niềm mừng như điên của Vưu Khả Ý và sợ hãi đến từ đáy lòng.

Rốt cuộc sau đó anh chuyển động, từ từ đưa tay đè Vưu Khả Ý lại, nhỏ giọng nói: “Hừ, em nói nhỏ thôi, khiếm tốn một chút, tất cả mọi người đang nhìn.”

Anh nhìn cô vui vẻ giống như đứa bé, cả khuôn mặt đều tỏa sáng rực rỡ như vậy, giống như đóa hoa nở rộ đến mức tận cùng, xinh đẹp khiến người ta nín thở.

Đó là trong khoảng mười ngày ở cùng với anh, không, là trong tất cả thời gian anh biết tới nay, anh cũng chưa từng thấy vẻ đẹp như vậy.

Rốt cuộc anh ý thức được, cô và gia đình cô căm thù thật sâu ở chung một chỗ, bất kể đi nơi nào, lòng thủy chung vẫn ở lại nơi đó.

Nghĩ như vậy, anh lại có thể bình tĩnh bật cười, ôm cô vào trong ngực, dùng một loại giọng điệu chứa đầy ý cười nói với cô: “Được, được, anh biết rồi. Bà ấy đồng ý là tốt rồi, em vui vẻ là tốt rồi.”

Vưu Khả Ý hưng phấn nói: “Vậy ngày mai chúng ta dọn về nhé?”

Anh vẫn ôm cô, giọng nói nhẹ nhàng vui vẻ: “Được, dọn về đi, đều theo ý em.”

Người đến người đi trên quảng trường, Vưu Khả Ý và anh ôm nhau, bởi vì tư thế thân mật này, hoặc bởi vì cảm xúc vui mừng như điên, cô hoàn toàn không nhận ra được người ôm lấy cô có gì đó không đúng.

Cô chỉ nghe giọng nói anh, nhưng không nhìn thấy vẻ mặt quá mức bình tĩnh kia.

Cô chỉ cảm nhận được vui vẻ đến từ trong lòng, nhưng không biết trong mắt của người đàn ông đang ôm cô cất giấu cảm xúc phức tạp cỡ nào.

Nghiêm Khuynh rử mí mắt, ánh đèn trên đỉnh đầu vô cùng chói mắt, chiếu bóng mờ của lông mi ở dưới mí mắt anh.

Cùng bị chôn vùi với vòng bóng mờ này, còn có những thứ tối tăm không thấy ánh sáng trong lòng anh, cảm xúc tuyệt vọng không muốn người khác biết, giống như một loại dây leo sinh sôi lan ra ở trong từng góc ngách của thân thể, sau đó bao trùm cả lồng ngực.

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 52: Chương 51

“Khăn trải bàn rất đẹp, để lại chỗ này, chờ lúc chúng ta muốn trở lại còn có thể dùng tiếp.”

“Bình hoa thật đáng yêu, lần sau khi em tới sẽ mang một bó forget me not, mặc dù hơi tầm thường, nhưng dù sao cũng là cảm xúc nữ sinh nhỏ tuổi của em.”

“Em cũng rất thích ga giường vô chăn, sao anh biết em thích màu xanh da trời? Màu hồng thật sự siêu cấp thiếu nữ, rất muốn mang về nhà, đáng tiếc giường nhỏ không hợp”

Vưu Khả Ý dọn dẹp đồ vật để lại ở trong phòng mấy ngày qua, bởi vì cảm xúc kích động mà trong miệng lẩm nhẩm tuôn ra một số lời nói không có quá nhiều ý nghĩa.

Cô cũng không biết người đàn ông dựa ở cửa ra vào dùng ánh mắt như thế nào nhìn cô, nếu như mà biết rõ, có lẽ tất cả kích động đều sẽ tan thành mây khói ở giờ phút này.

Chỉ tiếc cô không nhìn tới, cũng không nhận thức được.

Nghiêm Khuynh nhìn cô giống như một con ong mật nhỏ vui sướng dọn dẹp trên dưới trong phòng được cô để lại dấu ấn trong khoảng mười ngày ngắn ngủn, trái tim giống như bị người ta dùng tay nắn lại, lồi từng chút từng chút vào trong vực sâu không thấy đáy.

Anh chưa bao giờ có ý thức rõ ràng như vậy, cô sẽ bị người ta cướp đi.

Anh biết cho tới nay mình cũng chưa từng có cái gì, người nhà, gia đình, thân tình, bạn bè. Những thứ kia đều không liên quan đến anh, anh giống như người bị số mạng bỏ sót ở trong góc, trời sinh liền đánh mất một số đồ vật mà người bình thường bẩm sinh đều có cho nên không biết quý trọng, cho đến khi gặp Vưu Khả Ý.

Cho đến khi có Vưu Khả Ý.

Nhưng bởi vì chưa từng có những thứ đó, cho nên không cảm thấy mất đi sẽ đau, mà nay, rốt cuộc anh nắm được tư vị mất đi.

Tận mắt nhìn thấy người không biết từ lúc nào đã bị anh khắc sâu vào trong lòng sẽ từng bước từng bước rời khỏi anh.

Nghiêm Khuynh đứng ở cửa không nói gì, ngay cả mắt cũng không muốn nháy nữa.

Chỉ sợ nháy mắt một lần, sẽ thiếu một cái nhìn.

Bọn họ rời đi dọc theo đường lúc đến, lúc tới là ban đêm, có tuyết rơi, sắc trời âm u lạnh, nhưng đèn đường dọc đường và tâm đều ấm. Mà nay là sáng sớm, mặt trời màu da cam đã xuất hiện ở chân trời, ấm áp chiếu ở trên thân người, đáng tiếc tâm cũng không nóng nữa.

Anh không nói một tiếng giúp cô xách theo một túi đồ cô không muốn bỏ lại, những thứ kia đều là anh và cô mua, ví dụ như hộp xà phòng gấu nhỏ, ví dụ như móc chìa khóa Doraemon, ví dụ như khăn tắm in dây hoa nhỏ màu vàng, ví dụ như. Anh trầm mặc nhìn một túi đồ chơi nhỏ rất bình thường, sao lại không biết sở dĩ cô không nỡ bỏ lại bọn chúng, cũng chỉ bởi vì bọn chúng đều do hai người cùng nhau mua.

Là lưu lại khoảng mười ngày tốt đẹp ngắn ngủi này trong trí nhớ.

Chỉ tiếc cô cũng không biết, cho dù giữ lại tất cả, chủ nhân của bọn nó cũng sẽ không giống như trước kia.

Có một khoảnh khắc, anh thật sự rất muốn giữ cô lại, nói cho cô biết không hề để tâm đến tất cả những thứ đồ bị cô bỏ lại, nhưng anh lại lùi bước, cho tới khi rốt cuộc không nói ra miệng.

Anh không thể cũng không muốn biến cô thành cô nhi cô độc giống như anh, rõ ràng có người nhà lại phải sống cô đơn chiếc bóng, rõ ràng có gia đình lại muốn trở về cũng không thể quay về. Anh cũng từng chịu những nỗi khổ này, cho nên biết rõ cuộc sống có bao nhiêu đáng sợ, sao có thể để cho cô trải qua một lần nữa?

Từng ngọn đèn đường bị bọn họ quên lãng ở sau ót, kể cả căn phòng nhỏ không thể quay về đó.

Nghiêm Khuynh dùng mô tô đưa cô trở về chỗ nhà của cha mẹ cô.

Ở trước bồn hoa dưới lầu, Vưu Khả Ý quay đầu nói với anh: “Chờ em trở về nói chuyện với mẹ một chút, tối nay sẽ báo cáo kết quả với anh.”

Cô mang theo nụ cười nhẹ nhõm sung sướng để nói lời này.

Nghiêm Khuynh nhìn nụ cười nghịch ngợm ở khóe miệng cô, dùng một chút, cũng chậm rãi cười: “Được.”

Cho dù anh thật sự cười không nổi, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng vui vẻ của cô, liền muốn vui vẻ cười theo cô.

“Vậy em đi về trước á!” Vưu Khả Ý phát tay một cái với anh, nhận lấy túi từ trong tay anh muốn đi về phía hành lang.

Một giây kế tiếp, tay lại bị anh níu lại.

Cô quay đầu lại theo bản năng, “Sao vậy?”

Trong nháy mắt cô quay đầu, về mặt của người đàn ông kia từ kinh hoàng một giây trước lại đột nhiên ổn định lại, dùng một chút, anh bình tĩnh cười hỏi

cô: “Thật sự không cho anh ôm một lần hả?”

Vưu Khả Ý cười ha hả, lại bỏ nhào trở lại ôm cổ của anh, lao thật mạnh vào trong ngực của anh, dùng tóc cọ xát lung tung vào trên cằm anh, “Lúc này không bỏ được em hả?”

Anh cúi đầu nhìn cô như đứa bé, nhỏ giọng nói: “Đúng vậy, không bỏ được em”

Không nỡ buông em ra.

Không nỡ để cho em đi như vậy.

.

Anh ôm cô vào lòng, cảm nhận cô bùng bùng sức sống, cảm thấy trong thân thể giống như đang bị người ta cẩn thận thăm dò rồi lấy đi vật gì đó.

Vậy mà cuối cùng phải buông tay.

Anh nhìn cô rời khỏi ngực của anh một lần nữa, lại phát tay với anh một cái, “Không cần quá nhớ em, ngày mai em sẽ còn tới tìm anh!”

Anh cười gật đầu, cười nhìn cô cẩn thận đi mỗi bước vào hành lang, cười. Cho đến khi cô biến mất ở trong tầm mắt, rốt cuộc cũng không cười nổi nữa.

Anh đứng ở nơi đó thật lâu, sau đó một mình rời khỏi chung cư có cảnh vật xung quanh tao nhã này.

Lúc tới từng bóng người thành đôi, trở về lại chỉ còn dư lại chiếc bóng cô đơn.

Đây cũng rất giống như một biểu hiện của hình thức ẩn dụ, cũng thể hiện cuộc sống của anh, cho anh biết đời này quả nhiên không nên có quá nhiều mong đợi, không có gì sẽ vĩnh viễn dừng lại ở trong sinh mệnh của anh.

Lúc Vưu Khả Ý về đến nhà, mẹ đang dọn dẹp hành lý bên giường. Cô bước vào phòng khách, chỉ nhìn thấy d,d,l,q,d ba xem báo cạnh cửa sổ, thấy cô trở về, ba để tờ báo xuống có chút lo lắng đứng lên, gọi một tiếng: “Khả Ý.”

“Trở về rồi sao?”

Cô nghe giọng nói của mẹ truyền tới từ phòng ngủ, liền đi tới cửa phòng ngủ, lúc này mới phát hiện mẹ đang thu dọn hành lý, lập tức sững sờ, “Mẹ phải đi đâu sao?”

Chúc Ngữ cũng không ngần ngại nói: “Mợ con bị bệnh, nói là u xơ tử cung, phải mổ, mấy ngày trước đã đi Thượng Hải. Con cũng nhanh chóng thu dọn một chút, mẹ đã mua vé xong rồi, tối nay bay.”

Vưu Khả Ý cả kinh, “Mợ bị bệnh? Chuyện khi nào ạ? Sao con không biết?”

Tháng trước cô còn đi sinh nhật của cậu, khi đó mợ còn khỏe, sao bỗng chốc bệnh đến mức phải đi Thượng Hải làm phẫu thuật?

Chúc Ngữ nói: “Mẹ cũng không tiện nói tình huống cụ thể, tóm lại con thu dọn đồ đạc đi với mẹ một chuyến đi, mợ con vẫn đối xử với con rất tốt, lúc này con cũng nên chăm sóc mợ ấy.”,

Trong đầu Vưu Khả Ý trống rỗng, nhưng lúc này còn nhớ đến Nghiêm Khuynh, cô có chút nóng nảy lại hơi lo lắng nói: “Vậy, vậy mẹ có thể trả điện thoại di động của con lại cho con không? Con muốn.”

Tay dọn dẹp quần áo của Chúc Ngữ đột nhiên dừng lại, sau đó ngẩng đầu nhìn cô một cái, “Muốn gọi điện thoại cho cậu ta?”

Vưu Khả Ý không lên tiếng, chỉ chọn gật đầu, nhìn bà giống như khẩn cầu.

Giống như bỏ ra rất nhiều sức lực suy nghĩ một lát, cuối cùng Chúc Ngữ vẫn phải gật đầu một cái, có chút không tình nguyện l q d rồi lại thỏa hiệp mà lấy điện thoại của cô từ trong ngăn kéo ra, không nói tiếng nào đưa cho cô.

Vưu Khả Ý không thể kết nối với điện thoại của Nghiêm Khuynh.

Không có ai nhận.

Cô chưa từ bỏ ý định lại gọi ba lượt, nhưng vẫn không có người nghe. Chúc Ngữ thúc giục cô nhanh trở lại phòng thu dọn mấy bộ quần áo, lúc xế chiều sẽ phải đến sân bay, cô chỉ có thể nghe lời trở về dọn dẹp hành lý trước.

Mà cô cũng không thấy, Chúc Ngữ cầm điện thoại di động mà cô vừa mới dùng từ trên bàn trà lên, cúi đầu kiểm tra cú điện thoại cô mới gọi một lần. . . . Trên màn hình ghi chú là “Người đàn ông ở đối diện”.

Khó trách tìm thật lâu cũng không tìm được tên tuổi Nghiêm Khuynh.

Thì ra là cái tên này.

Chúc Ngừ cúi đầu đọc dãy số kia hai lần, sau đó lấy điện thoại di động của mình ra nhấn từng ký tự khóa máy, trở về phòng ngủ đóng cửa lại, bấm điện thoại.

Thời điểm cơm trưa, trong nhà chỉ còn lại Vuư Khả Ý và ba, Chúc Ngừ nói giữa trưa phải ăn một bữa cơm với bạn bè, cho nên mang túi xách ra ngoài, nói là cơm nước xong sẽ trở về, sau đó lái xe mang Vuư Khả Ý đến sân bay.

Bà ra ngoài, đi vào bãi đỗ xe ngằm lấy xe, sau khi nịt chặt dây an toàn lại lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại, ngay cả xưng hô cũng lược bớt, chỉ có một câu rất đơn giản: “Cậu có thể đi ra rồi.”

Thời gian là 20' sau, địa điểm là một quán cà phê đường Nhị Hoàn.

Chúc Ngừ cúp điện thoại, mặt không thay đổi lái xe rời khỏi chung cư.

Cũng trong lúc đó, đầu kia Nghiêm Khuynh cũng cúp điện thoại, không nói tiếng nào đi khỏi quầybar.

Lục Khải gọi anh ở sau lưng: “Này, Anh Nghiêm, không phải nói buổi trưa cùng nhau ăn cơm, buổi tối còn phải uống rượu không say không về sao?”

Nghiêm Khuynh cũng không quay đầu lại nói: “Có chút việc.”

Lục Khải ríu ra ríu rít nói làm nhảm ở đó: “Wey wey Wey, anh không có suy nghĩ như vậy sao? Anh nói xem từ sau khi bản thân anh có vợ, đêm không về ngủ, không giúp tôi còn chưa tính, bây giờ còn có thể cho tôi leo cây —— này, anh đừng đi! Mẹ nó, lời của tôi còn chưa nói hết.”

Nghiêm Khuynh không để ý tới Lục Khải, chỉ lái mô tô, rời khỏi quán bar ở trong tiếng nổ.

Nên tới trước sau sẽ đến, anh không tránh thoát.

Một giờ trước, anh nhận được ba cuộc điện thoại của Vuư Khả Ý, lại chần chừ không bắt máy, mười phút sau, một số điện thoại lạ lắm khác gọi tới.

Anh đi khỏi cửa chính quán bar, nhận cú điện thoại kia, “Alo?”

Anh nghe thấy người phụ nữ ở đầu kia dùng giọng nói lạnh lẽo nói với anh: “Nghiêm Khuynh ư, xin chào, tôi là mẹ của Vuư Khả Ý.”

Anh không nói gì ở đầu này, cũng không có một chút thiện cảm đối với người được gọi là mẹ này, ấn tượng duy nhất chính là bà ta điên cuồng như người điên đập đồ lung tung về phía anh, cuối cùng đập trúng con gái của mình.

Chúc Ngừ nói: “Tôi muốn nói chuyện với cậu một chút, gấp mặt đi.”

Lúc này Nghiêm Khuynh mới nói: “Nói chuyện gì?”

Đầu kia dừng một chút, sau đó cười một tiếng, nói không nhanh không chậm: “Nói chuyện về thân phận của cậu, nói chuyện về con gái của tôi, nói chuyện cậu muốn hủy hoại cuộc sống của con bé đến mức nào, nói chuyện cậu định hủy hoại thế nào, thời gian hủy diệt bao lâu, cậu cảm thấy có thể không?”

Nghiêm Khuynh dừng lại tại chỗ trong chốc lát, sau đó khẽ hỏi: “Gặp mặt ở đâu?”

Lái mô tô phi nhanh ở trên đường thì gió lớn thổi vào trên mặt, anh cũng không mang mũ bảo hiểm.

Lần này, anh có một loại dự cảm vô cùng rõ ràng, hoàn toàn đuổi đi suy nghĩ may mắn lúc trước.

Có lẽ anh và Vuư Khả Ý thật sự xong đời.

Thật sự, một tia hi vọng cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Chương 52

Từ nhà đến sân bay, từ xế chiều đến tối, Vuur Khả Ý gọi vô số cuộc điện thoại cho Nghiêm Khuynh.

Cho đến khi tiếp viên hàng không mỉm cười nhắc nhở cô: “Tiểu thư, xin tắt điện thoại của ngài, máy bay sẽ lập tức cất cánh, cảm ơn ngài phối hợp.”

Lúc này Vuur Khả Ý mới từ từ tắt máy, tựa vào trên ghế ngồi không nói một lời.

Chúc Ngừ nghiêng đầu nhìn cô một cái, hỏi hột hỏi một câu: “Sao vậy, cậu ta không nhận điện thoại?”

Cô gật đầu một cái, không muốn để cho mẹ nhìn ra cô mất mát, còn cố làm ra vẻ hào phóng mà cười, “Có lẽ là có việc gì, tối về anh ấy sẽ điện thoại cho con.”

Chúc Ngừ không lên tiếng.

Máy bay chậm rãi cất cánh, sau khi bay lên không rất nhanh tiến vào tầng mây, biến cố hương thành điểm đen nhỏ, sau đó hoàn toàn biến mất ở trong tầm mắt.

Chúc Ngừ cảm phiền tạp chí xem, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn Vuur Khả Ý một chút, thấy cô im lặng không lên tiếng, tay nắm điện thoại đã tắt nhìn tầng mây ngoài cửa sổ, dừng một chút, nói: “Buổi sáng cậu ta đưa con trở lại, đến bây giờ cũng chẳng qua mới tám giờ, thế nào, mới tách ra mấy giờ mà thôi, đã nhớ cậu ta đến nông nổi đứng ngồi không yên sao?”

Vuur Khả Ý cúi đầu nhìn qua màn hình điện thoại di động đen như mực, lắc đầu một cái, “Không phải.”

“Vậy là cái gì?”

Vuur Khả Ý không lên tiếng.

Cô chỉ lo lắng có phải Nghiêm Khuynh đã xảy ra chuyện gì hay không, bởi vì kể từ sau khi hai người ở chung một chỗ, một lần duy nhất anh không nhận điện thoại của cô là lúc đàm phán cùng Phurong Thành lần trước, đợi cô chạy đến bệnh viện, chỉ nhìn thấy sắc mặt anh tái nhợt nằm không nhúc nhích ở trên giường bệnh, một giây kia cô thật sự bị sợ đến mức nhịp tim cũng sắp không còn.

Mà lần này. Cô rất nhanh quát bảo mình dừng lại, không cho suy nghĩ lung tung nữa.

Chúc Ngừ cười, cảm phiền tạp chí lên lần nữa: “Con không muốn nói cũng không sao, mẹ không ép con.”

Vuur Khả Ý nghiêng đầu nhìn một cái, bên môi mẹ còn lưu lại ý cười nhợt nhạt, giống như cảm thấy thỏa mãn và vui vẻ đối với hiện trạng này.

Cô cảm thấy trái tim giống như có chút lo lắng, bởi vì đây cũng không phải người mẹ mà cô quen thuộc, trong ấn tượng của cô mẹ sẽ không dễ dàng thỏa hiệp, sau khi thỏa hiệp cũng sẽ không có nụ cười nhẹ nhàng vui vẻ như thế.

Nghĩ như vậy, cô thử dò xét gọi một câu: “Mẹ.”

Chúc Ngừ nghiêng đầu, “Sao vậy?”

Cô nói: “Mợ không ngã bệnh ư? Sao mẹ.”

Sao thấy giống như tuyệt đối không lo lắng?

Nụ cười của Chúc Ngừ biến mất, lắc đầu một cái, chỉ nói: “Máy bay hạ cánh lại nói tiếp, hiện tại quan tâm cũng vô dụng.”

Trong đầu của Vuur Khả Ý bị ba chuyện ràng buộc: thứ nhất, mợ phải mổ; thứ hai, Nghiêm Khuynh không nhận điện thoại; thứ ba, thái độ của mẹ mập mờ không rõ.

Cô cảm thấy hình như chuyện này có chỗ nào đó không đúng, nhưng nói không ra rốt cuộc khâu nào có vấn đề. Cô chỉ có thể không có đầu mối chút nào mà nắm điện thoại di động ngồi ở chỗ đó, mong mỏi tất cả đều phát triển theo hướng tốt.

Nhưng lo lắng thật lâu, rốt cuộc cô vẫn không nhận được nhò giọng hỏi một câu: “Mẹ, mẹ thật sự đồng ý cho con và Nghiêm Khuynh ở chung một chỗ?”

Tầm mắt của Chúc Ngừ cũng không hề rời khỏi tạp chí, giọng nói vẫn như thường mà trả lời: “Đĩ nhiên, chỉ cần con đồng ý ở bên cạnh cậu ta, chỉ cần cậu ta muốn ở bên cạnh con, mẹ lại có lập trường gì để ngăn cản?”

Cứ như vậy dễ dàng lấy được tha thứ và đồng ý của mẹ, sau một hồi mừng như điên lúc đầu, Vuur Khả Ý mới cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Cô nhỏ giọng nói: “Mẹ không hỏi con anh ấy là người như thế nào sao?”

Chúc Ngừ cười, “Mặc kệ cậu ta là hạng người gì, đây cũng là chuyện của cậu ta, mẹ hỏi hay không hỏi cũng không thay đổi được cái gì, cần gì đi trông

nom nhiều như vậy?”

Vưu Khả Ý chần chờ chốc lát, “Vậy nếu như anh ấy. Nếu như anh ấy không phải người bình thường như trong tưởng tượng của mẹ, mẹ còn đồng ý cho chúng con hay không ——”

Hình như Chúc Ngữ không thích loại thận trọng thử dò xét này, vì vậy cắt đứt lời nói của Vưu Khả Ý, cười như không cười xoay đầu lại hỏi cô: “Con nói chuyện cậu ta là tên côn đồ lưu manh?”

Nét mặt cẩn thận của Vưu Khả Ý cứng đờ lại, chờ đón chính là một ánh mắt khiếp sợ.

Giờ khắc này, rốt cuộc cô nhận ra được chỗ nào không đúng.

Vì lý do gì mà người mẹ luôn cố chấp lại mạnh mẽ tới mức muốn nắm giữ toàn bộ chi tiết trong lòng bàn tay, lần đầu tiên không quan tâm đến chuyện của cô và Nghiêm Khuynh vậy? Từ đó tới nay cô cũng chưa từng nghĩ tới vấn đề này, mà nay vừa nghĩ tới, đáp án gần như lập tức nổi trên mặt nước.

Đó là bởi vì mẹ đã sớm biết.

Máy bay sắp hạ cánh, lòng của Vưu Khả Ý cũng cùng rơi xuống theo.

Cô ngây người như phỗng mà ngồi ở chỗ đó, rất lâu sau mới hỏi ra một câu: “Làm sao mẹ biết?”

Chúc Ngữ mỉm cười nói: “Vưu Khả Ý, mẹ luôn không thích bạn cùng phòng của con, nhưng hiện tại hình như không chán ghét cô ấy như vậy, bởi vì ít nhất cô ấy còn hiểu được phải làm sao mới tốt cho con.”

Một câu nói ám hiệu nguồn gốc tin tức của bà.

Hơi sức toàn thân của Vưu Khả Ý giống như bị người ta rút đi.

Đây là ý gì?

Cô mờ mịt hỏi: “Nhưng mẹ nói sẽ không ngăn cản bọn con ở chung một chỗ, chỉ cần con đồng ý ở bên cạnh anh ấy ——”

“Chỉ cần con đồng ý ở bên cạnh cậu ta, chỉ cần cậu ta muốn ở bên cạnh con.” Chúc Ngữ bỏ tạp chí vào trong túi xách, bình tĩnh ngắt lời cô, “Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là chỉ cần cậu ta cũng muốn ở bên cạnh con.”

“.” Có ý tứ gì? Vưu Khả Ý cũng không biết.

Chúc Ngữ thấy cô mê mang, vì vậy tốt bụng giải thích: “Ý của mẹ là, mẹ có thể để cho các con ở chung một chỗ, điều kiện tiên quyết là các con tình chàng ý thiếp, mà không phải con đơn phương.”

Vưu Khả Ý tiếp lời đã nói: “Sao chúng con không phải tình chàng ý thiếp chứ ạ? Lúc nào thì con một bên tình ——” Lời đến đây, dừng lại.

Nét mặt của cô từ phản bác theo bản năng biến thành ngốc trệ.

Bởi vì Nghiêm Khuynh không nhận điện thoại.

Trong nháy mắt, rất nhiều chi tiết bị cô quên mất đột nhiên nổi lên trong lòng.

Từ khi cô nhận được điện thoại của mẹ, hình như phản ứng của Nghiêm Khuynh giống như bị một tầng sương mù che kín, nhìn ngoài mặt vẫn là cùng nhau vui vẻ với cô, mà trên thực tế cô nhớ lại thì hoàn toàn không nhớ nổi anh có bất kỳ dấu hiệu vui vẻ nào.

Trở về trước hành lang, anh đột nhiên kéo tay của cô, bảo muốn một cái ôm chia tay, khi đó cô cho rằng đó là người yêu bình thường khó bỏ khó chia, nhưng nhớ lại lần nữa, lại chỉ nhớ được đau thương khó có thể làm rõ trong mắt anh.

Mà phản ứng của mẹ đây?

Cô không thể tin nhìn Chúc Ngữ, há miệng, khiếp sợ hỏi ra một câu: “Buổi trưa hôm nay mẹ không đi gặp bạn bè, mẹ ——”

“Mẹ đi gặp Nghiêm Khuynh.” Trả lời đơn giản.

Lòng của Vưu Khả Ý hoàn toàn rơi xuống đáy cốc.

Khi Nghiêm Khuynh trở lại quán bar, đã ba giờ chiều, ánh mặt trời vừa lặn, lười biếng phơi người, sinh lòng ấm áp.

Nhưng bất kể như thế nào thì anh vẫn không ấm lên được.

Trong lòng có một chỗ lạnh lẽo, trống rỗng một khoảng, giống như bị người ta đào đi.

Lục Khải đang đánh bài cùng mấy anh em, thấy anh bước vào cửa, ở xa vẫn gào quát to một tiếng: “Ô, đây không phải là anh Nghiêm lòng dạ độc ác, vứt chồng bỏ con của chúng ta sao?”

Mấy người bên cạnh cũng bắt đầu cười ha ha.

“Tài nghệ dùng thành ngữ của anh Khải đã đạt tới đỉnh cao rồi, ha ha ha, anh Nghiêm vứt bỏ anh cũng là việc nên làm, ai bảo anh vô duyên vô cớ lại muốn làm chồng làm con trai người ta chứ?”

Mặt Lục Khải đỏ lên, “Cút cút cút, ông đây nói chuyện làm các cậu đánh rắm, còn dám chê cười ông đây!” Anh như con vịt chết còn mạnh miệng, “Ông đây là lưu manh, muốn văn hóa cái rắm!”

“Vậy anh còn nói thành ngữ làm gì? Còn mở miệng một tiếng ——”

“Thúi lắm á..., rõ ràng vừa rồi là một à hai, không nghe thấy lòng dạ độc ác và vứt chồng bỏ con sao? Hai thành ngữ ơ —— oh!”

Cậu nhóc phía sau bị Lục Khải vỗ một cái vào trên ót, “Cười nữa! Cười nữa! Cười nữa ông đây liều mạng với cậu ——”

“A Khải.” Nghiêm Khuynh đi tới trước sô pha, cúi đầu nhìn mấy người đang cười đùa, nói nhỏ một câu, “Lúc nào có thời gian vậy? Uống vài chén với tôi.”

Lục Khải hừ một tiếng, “Không thấy chị dâu hả? Lúc này mới nhớ tới tôi, người xấu bội tình bạc nghĩa ——”

Mấy người kia lại bắt đầu cười ồm ồm: “Lại tới lại tới, lại bắt đầu ra vẻ người làm công tác văn hoá dùng thành ngữ.”

Ở trong tiếng cười vang, giọng nói thấp đến mức vào trong bụi bặm của Nghiêm Khuynh chậm rãi lẫn vào.

Anh bình tĩnh nói: “Không có chị dâu.”

Tiếng cười dừng lại.

Lục Khải ngơ ngác ngẩng đầu nhìn anh, gọi một tiếng: “Anh Nghiêm?”

Trên mặt Nghiêm Khuynh là vẻ mặt mệt mỏi mà trầm tĩnh, bình tĩnh giống như sau bão táp, mặc dù bão táp đã dừng lại, nhưng để lại phế tích từng bị sức mạnh phá hủy dễ như bẻ cành khô, tất cả đã không còn sót lại chút gì.

Anh không nói thêm nữa, chỉ nhẹ giọng hỏi Lục Khải: “Đi theo tôi không?”

Lục Khải ném bài trong tay lên trên bàn, không nói hai lời liền đi theo anh ra khỏi quán bar.

Gió trên bờ biển cực kỳ mạnh, đây cũng là mùa đông, thổi trúng người quả thật tan nát cõi lòng.

Lục Khải liều mạng dùng quần áo che kín, lăm lăm lầu bầu nói: “Tôi *, gió này lớn đến mức sắp thổi cho tất cả tóc giả đều chạy mất!”

Nghiêm Khuynh quay đầu lại liếc anh ta một cái, “Biết lâu như vậy, sao tôi không biết cậu đội tóc giả?”

Mắt Lục Khải tròn trố, “Đây là câu người ta ví dụ!”

“.” Nghiêm Khuynh rất buồn bực, mình lại còn có thể cười được, trình độ ngữ văn của Lục Khải quả nhiên là tiết tấu đạt tới đỉnh cao. Anh cảm thấy nếu Vu Khả Ý ở chỗ này, nhất định sẽ nói Lục Khải vừa đáng yêu vừa hài hước, không giống anh vốn thích nói đùa.

Vừa nghĩ như thế, anh rất vất vả mới nổi lên một chút vui vẻ lại không còn nữa.

Vu Khả Ý.

Vu Khả Ý.

Ba chữ này nghĩ một lần sẽ phải đau ba lượt.

Bọn họ mua một túi bia lớn, cứ như vậy hướng về phía gió biển uống một lon lại một lon, dưới tay vịn là biển tối tăm, trên biển còn có du thuyền hào hoa, trên du thuyền căng biểu ngữ thật to: Par-ty tết xuân vui chơi hết mình.

Lục Khải nện lon rỗng trong tay thật mạnh vào trong biển, hét lớn một tiếng: “Con mẹ nó vui chơi hết mình cái quỷ! Kỳ thị ông đây không có tiền!”

Uống xong lon thứ hai, anh ta lại nện lon tới, “Con mẹ du thuyền hào hoa! Nếu ngày nào đó ông đây lên được, tuyệt đối đái mỗi một góc một bãi!”

Uống xong lon thứ ba, lại một cái lon nện tới, “Con mẹ nó thành ngữ! Nếu ông đây có tiền, làm sao sẽ không được đi học, làm sao sẽ dùng thành ngữ

lĩnh tính?”

Nghiêm Khuynh cười ha ha, nhưng cười lại chỉ cảm thấy máu cũng sắp đông lại, anh rất nhanh uống cạn sạch bia trong lon, học bộ dạng của Lục Khải, lần đầu không hề lạnh lùng nữa, không hề lý trí nữa, mà nện cái lon kia thật mạnh về phía biển rộng, hét lớn một tiếng: “Con mẹ nó!”

Lục Khải rất nhanh uốn nắn anh: “Không phải cú mẹ mày, là con mẹ nó cái gì cái gì, phải. Phải. Cái quái gì kia? Chủ ngữ phía sau đó gọi là cái gì nhỉ?” Anh ta bắt đầu cào da đầu, “Dù sao phải có vật kia mới đủ thoải mái.”

Nghiêm Khuynh cười đến nỗi muốn một cước đạp Lục Khải vào trong biển, nhưng suy tính đến chuyện đạp vào trong biển sẽ không có người uống rượu với anh, cho nên chỉ đạp một cái không nặng không nhẹ trên mông anh ta, mắng câu: “Cậu nói đồ * với ông đây nữa, có tin ông đây đạp cậu xuống hay không?”

Lục Khải rất nhanh che cái mông về mặt hoảng sợ lui về phía sau mấy bước, “!@#%\$#@, Anh Nghiêm anh lấy oán báo ơn! Tôi và anh uống rượu, anh lại có thể đạp mông tôi!”

Nghiêm Khuynh liếc mắt nhìn anh ta, “Ừ, có tiến bộ, lần này dùng đúng thành ngữ rồi.”

.

Hi hi ha ha uống rượu đến nỗi say không còn biết gì, lần đầu tiên anh phát hiện, thật ra thì trong cuộc đời có một Lục Khải thì cũng không tệ. Ít nhất khi anh cảm thấy trong lòng khó chịu không có cách nào hình dung thì còn có thể bật cười vì anh ta.

Anh nghĩ, có thể cũng không có gì lớn.

Đời này anh một nghèo hai trắng, lòng người dễ thay đổi cũng từng ném qua, hôm nay cũng chỉ ném một lần nữa, lại có gì đáng lo đây?

Cuối cùng sẽ đi qua.

Cuối cùng sẽ quên.

Nhưng mặc kệ rượu còn trên đầu thế nào, thế nhưng anh lại vẫn nghe một số lời lặp lại quanh quẩn trong đầu.

“Cậu chỉ là căn bã sống ở tầng thấp nhất của xã hội này, nói khó nghe một chút chính là người căn bã, hoặc là chết sớm, hoặc là ngồi trong tù, cậu có tư cách gì nói đến tình yêu với tôi?”

“Cậu yêu con bé? Cậu yêu con bé ở điểm nào? Yêu con bé làm ra vẻ tương lai tốt không cần, nhất định phải trải qua loại ngày tháng không phải là người với cậu?”

“Cậu cho rằng con bé yêu cậu? Con bé cũng chỉ là quá quen với cuộc sống tốt đẹp, thích mới mẻ nên ở cùng với cậu, đợi đến khi cảm giác mới mẻ qua đi, con bé sẽ phi nhổ tất cả những thứ cậu mang cho con bé. Cậu là cái thá gì?”

.

Anh rõ ràng là loại người có thể bất chấp tất cả, chỉ cần đối phương chọc giận anh không vui, trực tiếp ra tay đánh chết người, bởi vì anh là côn đồ, anh có thể không thèm để ý chuyện mình làm là đúng hay sai.

Nhưng đối mặt với người phụ nữ kia, bất kể anh có bao nhiêu tức giận, cũng chỉ có thể ngồi ở chỗ đó, ngay cả những câu thô tục cũng không thể nói.

Bởi vì một khi anh tức giận, chỉ làm cho bà công kích nhược điểm nhiều hơn, sẽ chỉ làm Vụ Khả Ý hổ thẹn.

Rượu còn phía trên giống như có người thả một cây đuốc ở trong thân thể, Nghiêm Khuynh cảm thấy lục phủ ngũ tạng đều sắp bị cháy sạch sẽ.

Anh mơ mơ màng màng nghĩ, đốt rụi cũng tốt, đốt rụi cũng tốt.

Đốt rụi cũng sẽ không khó chịu chứ?

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Chương 53

Ngay khi máy bay hạ cánh, rốt cuộc Vụ Khả Ý hiểu rõ tất cả, không cần chính miệng Chúc Ngữ giải thích cái gì với cô, tất cả chân tướng đều hiện ra rõ ràng ở trước mắt cô.

Nếu nói thỏa hiệp cũng chỉ là lừa gạt cô tin tưởng, thừa dịp cô vui mừng quên hết tất cả mà giam bó phòng bị, để cho cô về nhà tự chui đầu vào lưới.

Mẹ không bị bệnh, đó cũng chỉ là lấy cớ lừa cô đến Thượng Hải.

Mẹ không hề đi gặp bạn bè nào, rất dễ nhận thấy người gọi là “bạn bè” ấy chính là Nghiêm Khuynh.

Mà hai chuyện làm Vu Khả Ý cảm thấy sợ hãi nhất, một là cô không biết Nghiêm Khuynh bên kia xảy ra chuyện gì, rốt cuộc mẹ nói gì khiến ngay cả điện thoại của cô Nghiêm Khuynh cũng không nhận; hai là nếu mẹ không bị bệnh, mẹ gạt cô tới Thượng Hải làm gì.

Có một phút, cô rất muốn khóc khi đứng ở trong đám người đến người đi ở sân bay, rất muốn điên cuồng hỏi mẹ, đời này có thể để cho cô có một lần tự lựa chọn cuộc sống mà cô muốn hay không, cho dù kết quả xấu nữa thì cô cũng có thể tự mình gánh chịu, tại sao không thể cho cô dù là một chút xíu tự do?

Cô sống 21 năm đều chưa từng sống vì mình, có phải cô nhất định phải moi trái tim ra, làm một người máy chỉ biết nghe mệnh lệnh mà không suy tính gì thì mới có thể hay không?

Cô mệt mỏi.

Cô mệt mỏi đến mức rất muốn nhắm mắt ngủ mãi không dậy, tốt nhất xong hết mọi chuyện, tốt nhất vì vậy mà tất cả việc phiền lòng đều cách xa cuộc đời của cô.

Chúc Ngữ đứng ở trước mặt cô, không có chút lúng túng nào sau khi lời nói dối bị phơi bày, vẻ mặt rất bình thường mà nói với cô: “Mẹ đặt xe taxi trước rồi, có lẽ trong vòng mười phút sẽ đến sân bay.”

Vu Khả Ý ngẩng đầu nhìn bà, khẽ hỏi một câu: “Mẹ muốn mang con đi nơi nào?”

“Đi thì con sẽ biết.”

“Nếu như con không đi thì sao?”

“Vậy con ở lại sân bay thôi.” Chúc Ngữ trả lời dứt khoát linh hoạt, “Thích làm gì thì làm, không có tiền không có thể cản cước, có lẽ không đến hai ngày thì con có thể chuẩn bị ăn xin dọc đường rồi.”

Vu Khả Ý bị giam lỏng.

Không biết Chúc Ngữ thuê một căn hộ nhỏ từ lúc nào, từ khi Vu Khả Ý bước vào phòng trở đi, liền hoàn toàn đánh mất tự do.

Cô cũng không phản kháng, chỉ yên lặng ngồi ở trên ghế sa lon. Chúc Ngữ mở ti vi, cô nên xem ti vi thì xem ti vi, nên ăn cơm thì ăn cơm, giống như đang ở nhà mình, vẻ mặt như thường, không có một chút đáng về bị giam lỏng nào.

Cô không có thể cản cước, không có tiền, vốn chạy không thoát, nên dứt khoát không uống phí hơi sức.

Điện thoại của Nghiêm Khuynh vẫn không kết nối được, khi đến tối điện thoại di động cũng không còn pin, cô tìm sạc điện thoại trong vali hành lý, lục lọi từ trong ra ngoài một lần, cũng không tìm được đồ đạc rõ ràng đã thu dọn xong.

Chúc Ngữ dựa ở cửa phòng khách nhìn cô, “Con đang tìm cái này?”

Cô ngẩng đầu nhìn lên, đã nhìn thấy Chúc Ngữ cầm cây kéo cắt ngang dây sạc màu trắng, huyết thái dương nhảy thành thạch, cô buông lỏng nắp vali hành lý ra, cứ như vậy đặt mông ngồi xuống dưới đất.

Trong vài giây, một chút động tĩnh cũng không có trong phòng khách, bình tĩnh đến mức đáng sợ.

Cho đến khi Vu Khả Ý không tức giận chút nào mà vùi đầu ở trên đầu gối, hỏi một câu nghe không ra cảm xúc: “Con phải làm gì?”

“Cho con thời gian để tĩnh táo.”

“Tĩnh táo xong rồi sao?”

“Đ dẫn con về nhà.”

“Lúc nào thì mới xem như tĩnh táo xong?”

Lần này, Chúc Ngữ trầm mặc chốc lát, đi từng bước từng bước tới trước mặt cô, cúi đầu nhìn cô, sau đó mới nói: “Cho đến khi con hiểu mẹ vì tốt cho con, cho đến khi con chịu nghe lời của mẹ, không hề suy nghĩ đến những thứ sẽ hoàn toàn hủy diệt cuộc đời con nữa.”

Vưu Khả Ý ngẩng đầu lên, dùng một loại ánh mắt xa lạ mà Chúc Ngữ chưa từng thấy qua để nhìn bà không nhúc nhích, sau đó cười cười, chậm rãi nói: “Sao con cảm thấy, có lẽ đời này con cũng không có cách nào đạt được nguyện vọng của mẹ cơ chứ? Trước kia vẫn là mẹ quyết định cuộc đời của con, lần này, mẹ cũng nghe phân tích của con một chút xem. Thời gian dài hơn nữa, có lẽ sẽ có hai loại kết cục, hoặc là mẹ giam lỏng con cả đời, để cho con làm người vô dụng như vậy; hoặc là mẹ hoàn toàn đánh mất lòng tin đối với con, đuổi con ra khỏi nhà giống như đối xử với chị vậy.” Cô cười dịu dàng với Chúc Ngữ, “Mẹ, mẹ hi vọng thấy kết cục nào đây?”

“”

Chúc Ngữ không nói gì, chỉ ra tay kéo cô từ trên mặt đất vào phòng ngủ, sức lực to lớn, lớn như không để ý mình có làm đau Vưu Khả Ý chút nào không.

Vưu Khả Ý mặc cho bà lôi vào, sau đó bị bà khóa trái phòng ngủ cũng không nói gì, chỉ chậm rãi ngồi ở phía sau cửa, nhắm mắt dựa vào trên cửa lạnh lẽo.

Cô nghe người phụ nữ phía ngoài căn phòng nghiêng lợi nói với cô: “Vưu Khả Ý, con đừng mơ tưởng dùng kết quả của chị con để uy hiếp mẹ, mẹ cho con biết, trừ phi mẹ chết, nếu con không mất suy nghĩ này, mẹ sẽ tuyệt đối không để cho con ra ngoài, vừa lòng như nguyện!”

Vưu Khả Ý không nhúc nhích tựa vào trên cửa, không trả lời, về mặt cũng không thay đổi.

Cô vẫn ngồi đến nửa đêm, ngồi đến mức tay chân rét run, trong đầu từ từ suy tư một số chuyện trước nay chưa rõ ràng. Cô cảm thấy mình hồ đồ nhiều năm như vậy, chưa từng cố gắng phản kháng việc mẹ can thiệp vào cuộc đời của cô, có lẽ những dũng khí và quả quyết kia đều là tích góp từng tí một trong nhiều năm, cho nên hôm nay mới chết cũng không muốn thỏa hiệp.

Cô có thể tưởng tượng mẹ và Nghiêm Khuynh nói những gì, cũng có thể dự đoán Nghiêm Khuynh cảm thấy làm lỡ cuộc đời của cô. Cô lý trí đến mức ngay cả cảm giác đau cũng bỏ qua những thứ kia đều là đồ vô dụng, trước mắt cô cũng không cần.

Hiện tại việc cô cần phải làm nhất, là nắm được kế hoạch của Chúc Ngữ.

Nếu như chỉ giam lỏng cô mà có thể đợi đến ngày cô không yêu Nghiêm Khuynh nữa, vậy mẹ cũng quá ngây thơ rồi, mà cô biết mẹ cũng không phải loại người tính toán vô dụng, tuyệt đối không thể nào không hề có sắp xếp gì mà mang cô đến Thượng Hải.

Rốt cuộc mục đích là gì, cô phải tìm ra nó.

Nửa đêm, Vưu Khả Ý lạnh đến nỗi sắp mất đi tri giác, cô rất tự giác bò lên giường, bọc kín mình ở trong chăn, nằm trên chiếc giường mềm mại xa lạ này.

Nhắm mắt lại, điều duy nhất làm cô cảm thấy khổ sở chính là nghĩ đến ở nơi xa xôi, có lẽ có một người đàn ông cô đơn giống như cô, cũng nằm ở trong chăn lạnh lẽo giống như phần mộ.

Anh nhất định rất nhớ cô, còn không ngừng tê liệt chính mình đang làm chuyện tốt cho cô.

Anh sẽ còn rất hối hận, hối hận lúc ban đầu anh vốn lạnh lùng cự tuyệt cô, nhưng cuối cùng lại vẫn không lay chuyển được cô, mới có thể tạo thành cục diện khổ sở hôm nay.

.

Vưu Khả Ý nhắm mắt lại, hi vọng mình có thể trở lại đêm đầu tiên được anh chứa chấp, khi đó Lục Đồng rời nhà trốn đi, cô lo lắng giống như kiến bò trên chảo nóng, nhưng người đàn ông kia dùng một loại trầm mặc kỳ lạ để trấn an trái tim bất an đập liên tục của cô.

Trong đêm ấy cô cũng nằm ở trên giường của anh như thế này, ngửi mùi bột giặt trên chăn sạch sẽ, nghĩ tới cách một cánh cửa bên ngoài phòng khách có một người đang hút thuốc lá dưới đèn.

Cô co mình thành một cục, chôn kín ở trong chăn, khoe mắt chậm rãi rịn ra nóng bỏng chất lỏng.

Nghiêm Khuynh, em rất nhớ anh.

Xin anh nhất định.

Nhất định phải.

Nhất định phải chờ em

Đội an phận thủ thường ở trong “nhà” xa lạ đến ngày thứ ba thi hình như Chúc Ngữ buông lỏng cảnh giác.

Vưu Khả Ý có thể không nói tiếng nào từ sáng đến tối, xem ti vi, đọc sách, ăn cơm, tắm, ngủ. Cô ngoan giống như người máy không có sinh mạng, làm tất cả những chuyện khiến mẹ an tâm.

Đêm hôm ấy, cô núp ở trong chăn nhắm mắt không nhúc nhích giống như đang ngủ, sau đó ngoài cửa có tiếng bước chân nhỏ nhẹ. Chúc Ngữ dùng chìa khóa chậm rãi mở khóa ra, hình như đang xác nhận rốt cuộc cô ngủ chưa.

Vưu Khả Ý nằm ở trên giường không nhúc nhích, không có bất kỳ dấu hiệu tỉnh lại nào.

Sau đó cánh cửa kia lại từ từ khép lại.

Giây phút nghe được khóa cửa lại bị khóa một lần nữa, cô mở mắt ra, im hơi lặng tiếng đi tới cạnh cửa, dím lỗ tai vào trên cửa.

Ngoài kia truyền đến tiếng Chúc Ngữ nhỏ giọng gọi điện thoại, lướt qua đêm khuya yên tĩnh đã tới trong tai Vưu Khả Ý vô cùng rõ ràng.

Bà nói rất nhiều, có phần nào lo lắng oán giận, báo lại động thái mấy ngày gần đây của Vưu Khả Ý với đối phương, oán trách Vưu Khả Ý vì chuyện này mà chuyện vào đoàn văn công bị chậm trễ, rất dễ nhận thấy, đối phương là người Vưu Khả Ý quen thuộc.

Cô vẫn nín thở nghe âm thanh ngoài cửa, cho đến khi Chúc Ngữ nói ra một câu như vậy: “Mặc kệ em dùng cách nào, chị nhất định phải làm cho Nghiêm Khuynh ngồi tù.”

Từng câu từng chữ rất nhẹ, lại làm toàn thân Vưu Khả Ý cứng đờ, ngay cả huyết dịch cũng phải đông lại.

Giọng nói kia vẫn còn tiếp tục: “Em không cần nói với chị rằng cậu ta không có chứng cứ phạm tội, chị cũng không tin một tên côn đồ lách chỗ trống của luật pháp thì không tìm được một chút nhược điểm nào. E, nói cậu ta giấu ma túy cũng được, nói cậu ta tập hợp đám đông ẩu đả cũng tốt, bây giờ không được, liên tạo cơ hội để cho cậu ta phạm tội, chỉ cần một ngày cậu ta vẫn còn ở thành phố C, chị cũng nhất định phải tận mắt thấy cậu ta bị tóm”

Lượng tin tức như vậy làm Vưu Khả Ý không thể động đậy.

Cô đứng tại chỗ, từ từ giơ tay lên, sau đó cố gắng bưng kín miệng mình.

Cô nằm mơ cũng không ngờ, người phụ nữ ngoài cửa kia vì đạt được mục đích của mình, thế nhưng không chừa thủ đoạn nào đến nước này!

Tại sao cô có thể có người mẹ này?

Tại sao mẹ của cô lại biến thành bộ dạng này?

Hình như người bên đầu kia điện thoại không đồng ý với cách làm của Chúc Ngữ, bà vội vàng giải thích một đồng lớn, cuối cùng nghẹn ngào nói: “Chỉ Thành, chị van em, em coi như chị đáng thương đi. Chị đã mất đi một đứa con gái rồi, thật sự không thể ngay cả đứa còn lại cũng mất đi. Nếu em không muốn không tuân theo đạo đức nghề nghiệp thì chị không buộc em, nhưng cậu ta là một tên xã hội đen, em liên tục bắt cậu ta vào cục cũng không được sao? Chị không yêu cầu bắt giam cậu ta cả đời, bắt giam một hai năm cũng có thể chứ? Thời gian một năm hai năm không dài, nhưng ít nhất có thể khiến Khả Ý tỉnh táo lại, thấy rõ ràng là có phải con bé thật sự muốn đợi một tên côn đồ ngồi tù hay không? Chỉ cần Khả Ý dẹp suy nghĩ này, chị thật sự không cầu gì khác.”

Càng nói về sau, bà định gỡ trò ngang ngược: “Nếu em cũng không chịu giúp chị như thế, chị chỉ có thể cầm dao đi chém cậu ta, hoặc là chị giết cậu ta, kết thúc mọi chuyện, em bắt chị ngồi tù, hoặc là cậu ta giết chị, em giúp chị hoàn thành nguyện vọng cuối cùng của chị, nhốt cậu ta vào tù, cứu con gái của chị ——”

Tiếng nói dừng lại, có lẽ là bị người đối diện thô bạo cắt đứt.

Chúc Ngữ nhỏ giọng nức nở, ý vị nói lúc này không có biện pháp, cuối cùng từ từ ngừng lại, nói: “Thời gian của chị không nhiều lắm, trước khi chị mạng Khả Ý về, em nhất định phải xử lý tốt tất cả giúp chị.”

Trò chuyện bỏ dở, không có âm thanh trong phòng khách.

Vưu Khả Ý chậm rãi ngồi xổm xuống, xuyên thấu qua áo ngủ thật mỏng, sống lưng và cánh cửa lạnh lẽo kề nhau.

Cô che miệng, một chút âm thanh cũng không phát ra, nhưng trong đầu cô chỉ có một suy nghĩ ——

Nhất định phải nói cho Nghiêm Khuynh.

Cô tuyệt đối không thể để Nghiêm Khuynh gặp chuyện không may!

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Chương 54

Sáng ngày hôm sau, Chúc Ngữ ra ngoài mua thức ăn giống thường ngày, trước khi đi mở khóa cửa phòng ngủ ra, sau đó khóa trái cửa chính, cho Vuư Khả Ý không gian hoạt động cũng chỉ là căn hộ này, không có bất kỳ cơ hội chạy trốn nào.

Giọng điệu của bà như thường mà nói: “Cháo giữ ấm nóng ở trong nồi cơm điện, sau khi thức dậy thì con tự lấy mà ăn.”

Vuư Khả Ý trợn tròn mắt nằm cả đêm, sau khi nghe tiếng đóng cửa kia, rất nhanh vén chăn lên bò dậy. Cô đi tới trước cửa sổ, núp ở phía sau rèm cửa sổ không nhúc nhích nhìn dưới lầu, cho đến khi bóng dáng của Chúc Ngữ xuất hiện ở trước tòa nhà, sau đó từ từ đi xa, cô mới khép rèm cửa sổ lại, đi nhanh đến cửa lớn.

Cửa chống trộm, bên trong bên ngoài khóa cực kỳ chặt chẽ, hoàn toàn không ra được.

Cô vịn tay cầm cửa rất nhiều lần, cửa chính vẫn không nhúc nhích.

Sau khi bỏ qua mở cửa, cô lại bắt đầu kiểm tra toàn bộ đồ dùng, vali hành lý, ngăn kéo bàn trà, tủ treo quần áo, đỉnh tủ, tủ bát. Tất cả những chỗ có thể bỏ đồ vào thì cô đều tìm một lần, nhưng vẫn không tìm được thẻ căn cước và ví tiền.

Vuư Khả Ý như ngựa không ngừng vó câu mà lục soát tất cả góc trong phòng một lần, cuối cùng chợt nhớ tới gì đó, dừng động tác lại, sau đó bước nhanh vào phòng của Chúc Ngữ, lật gối đầu của bà lên, đưa tay vào vừa sờ —— thẻ căn cước của cô!

Đây là thói quen nhiều năm của Chúc Ngữ, thích đặt đồ vật quan trọng ở mặt trái trong khóa kéo của gối đầu.

Cho dù không tìm được tiền, Vuư Khả Ý cũng không đoái hoài tới nhiều như vậy, hình như chợ cách nơi này cũng không xa, mỗi ngày từ khi Chúc Ngữ ra ngoài mua thức ăn đến khi mua xong trở lại, tổng cộng cũng không cần một giờ. Cô đặt thẻ căn cước ở trong balo, sau đó cũng bỏ điện thoại không có pin vào, lại một lần nữa đi tới trước cửa chính.

Dùng chân đập, cầm cái ghế đập, dùng thân thể đụng. Rất nhiều loại phương pháp cô đều thử qua, nhưng cuối cùng cũng không có bất cứ tác dụng gì.

Cô hơi tuyệt vọng dựa vào cửa bụm mặt, vè mặt tái nhợt, sau đó chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn về phía cửa sổ.

Nơi đó.

Nơi đó là chỗ duy nhất không khóa.

Đây là một căn hộ ở lầu ba, cô nên may mắn khi Chúc Ngữ không tìm một chỗ ở cao đến mức hoàn toàn không có cơ hội thoát đi, cũng nên cảm ơn người ở chung cư này đều không phải là người nghèo, mỗi nhà đều lắp máy điều hòa không khí, treo dàn nóng của máy điều hòa không khí bên ngoài, rất cuộc cho cô có cơ hội rời khỏi nơi này.

Cô vịn cửa sổ bò ra ngoài từng chút từng chút, sau đó bất chấp tất cả bò xuống dưới dọc theo dàn nóng của máy điều hòa không khí, trong lúc đó suýt nữa đập hụt, cũng may đôi tay móc bệ cửa sổ thật chặt.

Cô an ủi mình: chỉ có lầu ba mà thôi, té xuống nhiều lắm là nằm viện, sẽ không chết người.

Nghĩ như vậy, cô cẩn thận bò đến lầu hai, sau đó nhảy tới trên ban công trước cửa một căn hộ ở lầu một. Từ ban công đến trên đất có khoảng cách cao hơn hai mét, cô không hề do dự nhảy xuống, sau đó trọng tâm không vững ngã xuống đất, cùi chỏ chạm đất, đau muốn chết.

Nhưng cô không để ý nhiều như vậy, bò dậy thật nhanh, trước khi Chúc Ngữ trở về thì cũng không quay đầu lại mà chạy ra khỏi chung cư.

Cô tự do.

Ba ngày trước, lúc Nghiêm Khuynh và Lục Khải uống rượu bên bờ biển, điện thoại di động bị Lục Khải say rượu coi thành lon bia uống hết, ném vào trong biển.

Lúc ấy anh ta còn tùy tiện kêu: “Con mẹ nó người có tiền! Có tiền cũng không ngăn cản được ông đây đánh anh! Bộ dạng ông đây đẹp trai hơn anh, vóc người hơn anh ——”

Nói còn chưa dứt lời, anh ta liền bị Nghiêm Khuynh níu lấy cổ áo đập một cước, thiếu chút nữa bay qua lan can ngã vào trong biển.

Nghiêm Khuynh còn kéo anh ta một cái, không cho anh ta ngã vào trong biển mùa đông, nhưng trong miệng vẫn không nhịn được mắng: “trước khi ném có thể mở to mắt chó nhìn rõ cậu vứt cái gì hay không?”

Cầm Lục Khải cúi trên lan can, bị đau ô ô hai tiếng, men say lập tức bớt chút. Anh ta nước mắt lưng tròng quay đầu lại, chống cằm nhìn anh, “Tôi...tôi vứt cái gì?”

Càng nhìn anh ta già vò đáng thương thì trong lòng càng nổi giận, Nghiêm Khuynh không nhận được lại đập anh ta một cước, tức giận nói: “Điện thoại di động của ông đây!”

Lục Khải kinh hãi, vội vàng lôi ống tay áo của Nghiêm Khuynh tội nghiệp nói: “Đừng nóng giận đừng nóng giận, tôi lại mua cho anh một cái, mua một cái mới được không hả?”

“Mua cái gì?”

“Red Rice! Mấy ngày trước tôi nhìn thấy Red Rice trong siêu thị đang giảm giá, 1300 đồng là mua được, còn tặng 1000 đồng tiền thẻ nạp, bốn tháng đầu tặng 1G lưu lượng ——”

“Bốp ——” Nghiêm Khuynh tát một cái lên trên trán anh ta.

“Millet 4 ——”

“Bốp ——” Tiếng tát tay tiếp tục.

“Note3 ——”

“Bốp ——”

“” Lục Khải ngồi xồm xuống tại chỗ, ôm đầu uất ức quệt miệng.

Nghiêm Khuynh thật sự muốn trực tiếp ném anh ta vào trong biển làm mồi cho cá, “Cậu ném 6s của tôi, muốn tùy tiện bồi thường cho tôi cái điện thoại di động nát để qua cửa, bây giờ còn bày ra loại vẻ mặt cô đầu nhỏ này cho ai nhìn?”

.

Trường hợp hỗn loạn, cảm giác say trên đầu, Nghiêm Khuynh lại cảm thấy hình như nhẹ nhõm không ít.

Anh cũng không biết rốt cuộc mình uống bao nhiêu bia, tóm lại ngày đó lúc rời đi hình như được Lục Khải gọi điện thoại cho anh em tới đỡ đi. Anh và Lục Khải đều không đi được, say khướt được người nâng lên xe, cùng đưa về nhà.

Lúc tỉnh lại đã là buổi chiều ngày hôm sau.

Nghiêm Khuynh sờ điện thoại di động theo bản năng, muốn nhìn thời gian, kết quả phát hiện trong túi quần áo đều trống không, đưa tay vuốt vuốt huyết thái dương vừa đau vừa căng, lúc này anh mới nhớ lại chuyện đêm qua —— Lục Khải ném điện thoại của anh vào trong biển.

Đồng hồ trên tường tuyên bố anh đã ngủ một giấc hơn mười giờ.

Anh từ từ ngồi dậy, nhớ đến Vu Khả Ý.

Nếu như điện thoại di động vẫn còn, phía trên có thể sẽ có vô số cuộc gọi nhờ đúng không?

Nhưng cho dù điện thoại di động vẫn còn, có lẽ anh cũng sẽ không nhận.

Là không dám nhận, bởi vì anh hèn nhất lùi bước, cho nên sau này cũng không có mặt mũi gặp cô.

Giờ phút này, anh thật sự bức thiết khát vọng mình không phải là Nghiêm Khuynh, chỉ là một người đàn ông bình thường, cho dù tiền lương ít, nhưng ít ra sẽ không làm cô hổ thẹn giống như hôm nay.

Lời nói của Chúc Ngữ khơi dậy khủng hoảng bí ẩn nhất trong lòng anh: nếu như Vu Khả Ý thật sự quá quen với cuộc sống tốt đẹp, cho nên tìm kiếm một chút kích thích, rồi mới sinh ra cảm giác mới mẻ với anh, vậy phải làm thế nào?

Thật ra thì sợ hãi như vậy vẫn tồn tại, nhưng không bị chỉ điểm mà vẫn mai phục ở nơi đó, mà nay Chúc Ngữ thành chất xúc tác, vạch trần sự sợ hãi của anh ở dưới con mắt mọi người.

Anh kéo dài hai ngày, sau đó mới đi mua lại điện thoại di động, nạp thẻ.

Giấy phút máy mới mở ra, không có cuộc gọi nhờ, chỉ có bốn tin nhắn.

Tin thứ nhất, thiếu phí nhắc nhở.

Tin thứ hai, giới thiệu dịch vụ của di động.

Tin thứ ba ——

Tin thứ ba đến từ Vu Khả Ý.

“Nghiêm Khuynh, thấy tin nhắn thì lập tức rời khỏi thành phố C! Mẹ em muốn tìm cậu em đối phó với anh, khiến cho anh ngồi tù. Em bị mẹ em giam lỏng ở Thượng Hải, sáng sớm hôm nay leo cửa sổ trốn ra được, trên người không có tiền, tùy tiện lên tàu hỏa, lqđ tra vé thì có lẽ phải xuống tàu trước. Điện thoại di động không có pin nên em mượn điện thoại di động của người khác gửi tin nhắn cho anh. Em chỉ muốn nói cho anh biết, mặc kệ mẹ em nói với anh cái gì, em ——”

Bởi vì số chữ của tin nhắn hạn chế, tin thứ ba tới đây liền kết thúc.

Nghiêm Khuynh đứng ở trong đại sảnh của cửa hàng di động, vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích xem xét giọng điệu tin nhắn vừa thấy, sau đó tay cứng ngắt sờ màn hình, chọn tin nhắn tiếp theo.

“Yêu anh. Vẫn yêu anh.”

Cho nên tiếp theo vốn phải là: “Mặc kệ mẹ em nói với anh cái gì, em yêu anh, vẫn yêu anh.”

Chữ yêu kia, không phải thích cũng không phải là say đắm, không phải cảm giác mới mẻ nhất thời, cũng không phải là quá quen với cuộc sống tốt đẹp, cho nên tìm kiếm cái gì đó kích thích.

Đây lần đầu tiên là anh nhận được chữ này từ chỗ Vu Khả Ý.

Cũng là lần đầu tiên ở trong cuộc đời khá dài nghe thấy có người nói yêu anh.

Ánh đèn trên đỉnh đầu chói mắt còn trắng xám, trái tim của anh lại nhảy mãnh liệt một lần nữa.

Suy nghĩ đầu tiên cũng không phải Chúc Ngữ muốn làm anh ngồi tù, anh nên làm thế nào cho phải, mà là điều thứ nhất Vu Khả Ý nhắc tới trong tin nhắn, cô trốn từ cửa sổ. Cô trốn từ cửa sổ?

Cô ở lâu mấy? Có bị thương không? Trên người không có tiền lại tùy tiện lên tàu hỏa, nửa đường sẽ xuống tàu ở nơi nào?

Tay cầm điện thoại di động bỗng nhiên căng thẳng, anh không chút nghĩ ngợi vọt ra khỏi cửa hàng di động, dọc đường lái mô tô chạy như điên.

Lúc Vu Khả Ý ngồi ở trên tàu hỏa thì có chút buồn bực không yên, thời điểm cô lên tàu hoàn toàn không biết đoàn tàu đi đâu, chỉ chạy vào sân ga nhìn thấy cửa ga sắp mở ra, thừa lúc nhân viên đang giao nhận ca ở một bên, cô liền thừa cơ chui vào, tùy tiện nhảy lên tàu.

Đoàn tàu đang dừng, người cũng không tính là nhiều, cô mò mịt tìm một chỗ trống ngồi xuống, đối diện là một đôi mẹ con.

Cô bé nhỏ ê ê a a đọc thơ Tống trong tay: “Lạc hoa nhân độc lập, vì vũ yển □□.”

Vu Khả Ý nghĩ tới điều gì, thừa dịp cô bé rảnh rồi khi đọc thơ, hơi mất tự nhiên nhô đầu ra đi đến gần: “Cô bé nhỏ, em bao nhiêu tuổi rồi hả?”

Người mẹ trẻ tuổi có chút cảnh giác ngẩng đầu nhìn cô một cái, phát hiện là một cô gái trẻ tuổi, liền buông lỏng cảnh giác, chỉ cười cười, cúi đầu nói với con gái: “Chị đang hỏi con, con nói cho chị biết con bao nhiêu tuổi rồi đi.”

Cô bé nhỏ híp mắt cười hi hi nói: “Năm nay em bảy tuổi ạ!”

Vu Khả Ý cũng cười, “Bảy tuổi đã đọc thơ Tống rồi, thật là giỏi!”

“Chị biết em đọc chính là thơ Tống? Vậy chị đoán xem em đọc thơ của ai!” Cô bé nhỏ mở to hai mắt, tràn đầy mong đợi hỏi cô.

“Chị đoán nhé.” Vu Khả Ý làm ra vẻ khổ não nhún mày suy tư một hồi, sau đó thả lỏng chân mày, “A, nghĩ ra rồi! Em đọc thơ của Yên Thù, có đúng hay không?”

Cô bé nhỏ tròn to hai mắt, sau đó cười khanh khách, “Đúng rồi, chị thật lợi hại!”

Cứ như vậy quá giang xong.

Vu Khả Ý vô tình hay có ý nói mấy câu với người mẹ kia, sau đó lấy điện thoại di động ra nhìn một chút, có chút ngượng ngùng nói: “Điện thoại di động của em hết pin, có thể cho em mượn gửi tin nhắn không?”

“Có thể, cầm đi đi.” Người phụ nữ rất hiền lành, nhìn Vu Khả Ý mi thanh mục tú rất lễ phép, liền lấy điện thoại di động ra đưa cho cô.

Vu Khả Ý suy tư chốc lát, mới soạn xong tin nhắn kia.

Sau khi trả điện thoại di động lại cho người phụ nữ kia, cô nghiêng đầu nhìn rừng cây nhanh chóng xẹt qua ngoài cửa sổ, có chút không biết mình đang đi nơi nào.

Lúc này người phụ nữ cười nói: “Đúng rồi, còn quên hỏi em, em muốn đi đâu vậy? Cũng sắp bước sang năm mới rồi, không ở lại trong nhà ăn lễ mừng năm mới, muốn ra ngoài đi chơi sao?”

Cô nhìn Vu Khả Ý ngay cả hành lý cũng không mang, chỉ đeo một cái balo trống không, cho nên cho rằng cô muốn ra ngoài đi chơi một chút.

Vu Khả Ý ngẩn người, cười nói: “Ở nhà quá buồn tẻ, em tùy tiện ra ngoài đi chơi mấy vòng. Vậy hai người muốn đi nơi nào?”

Người phụ nữ cười trả lời: “Chị không phải người Thượng Hải, là Ngô Trần, vẫn đi làm ở Thượng Hải. Sắp năm mới, lúc này mới mang theo con gái về với ông bà.”

“Tàu này đi Ngô Trần?”

“Đúng, trạm thứ hai đếm ngược là Ngô Trần.”

“Nơi đó thú vị sao?”

“Không dễ chơi.” Người phụ nữ lắc đầu một cái, sau đó cười lên, “Bình thường cũng không có ai đến chỗ đó chơi, mặc dù là một trấn cổ, kế núi gần sông, nhưng không giống trấn cổ phát triển ngành du lịch khác, rất bình thường, kinh tế cũng không phát triển ——” Dừng một chút, cô khẽ tròn to hai mắt, “Em, em muốn đi Ngô Trần sao?”

Vu Khả Ý suy nghĩ một chút, giống như đột nhiên làm ra quyết định, cười nói: “Vậy thì đi xem một chút đi!”

Giống như đang chơi một trò chơi, một trò chơi mặc dù mạo hiểm lại tràn đầy thú vui.

Ngoài cửa sổ, thoáng một cái đã qua cảnh trí xa lạ, cô phải đến một trấn cổ mà cô không biết rõ, cô cũng không biết Nghiêm Khuynh sẽ tới tìm cô hay không, thế nhưng loại dự cảm khó hiểu mà chắc chắn lại xuất hiện một lần nữa.

Anh sẽ, nhất định sẽ tới.

Còn lần này, anh có thể có loại cảm ứng tâm linh kỳ lạ đó với cô giống ngày trước hay không đây? Có thể đoán được chỗ cô muốn đi là nơi nào hay không đây?

Trước khi xuống tàu, cô lại tiếp tục mượn di động của người phụ nữ kia, gửi tin nhắn tiếp theo cho Nghiêm Khuynh.

“Đoàn tàu số hiệu: GX1819. Mục đích: Cuộc sống trong giấc mơ của chúng ta.”

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Chương 55

Lúc đến Ngô Trần đã là hoàng hôn, Vu Khả Ý đứng ở trên sân ga xa lạ, nhìn trấn cổ ngay cả sân ga cũng nhỏ hơn không chỉ một nửa so với sân ga ở thành phố, lại không khỏi an tâm hơn mấy phần.

Đứng trên sân ga chỉ có tốp năm tốp ba người, hai mẹ con kia xách hành lý nói lời từ biệt với cô, chúc cô chơi vui vẻ.

Hình như cô gái nhỏ thật sự thích cô, vẫn lôi kéo tay của cô nói: “Chị, chị đến nhà em ăn cơm đi, ba em nấu cơm rất ngon đấy!”

Người mẹ hơi ngượng ngùng kéo cô bé từ trước mặt Vu Khả Ý lại: “Nữ Nữu ngoan, không nên cho chị thêm phiền toái.”

Vu Khả Ý ngồi xổm xuống néo mặt của Nữ Nữu, sau đó đứng dậy cười vẫy tay với hai người, sau khi nhìn thấy họ rời khỏi nhà ga, suy nghĩ một chút, rút sim điện thoại từ trong điện thoại di động đã tắt máy ra, sau đó nghĩa vô phản cố* ném tới trên đường ray.

* nghĩa vô phản cố: làm việc nghĩa không được chùn bước

Cho dù có pin, điện thoại di động cũng không thể sử dụng nữa, không chỉ điện thoại di động, thẻ căn cước, □□. Những thứ này cũng không thể dùng. Ngay từ đầu cô còn băn khoăn có thể tìm ngân hàng báo mất giấy tờ không, dù sao có thể căn cước trong tay, không lo không thể bổ sung. Nhưng tình tâm nghĩ lại, cô liền bỏ suy nghĩ này.

Nguyên nhân là những thứ này đều sẽ ghi chép ở trên điện tử.

Cậu cô làm cảnh sát không thể nào không tra được.

Ném sim điện thoại xong, cô coi như thật sự là một người không vương không víu, không ai có thể liên lạc với cô, giống như trời đất bao la, cô cũng chỉ phiến lá theo gió bay đi.

Vưu Khả Ý từ từ cười lên, đeo balo trống không đi tới bên ngoài nhà ga.

Trần nhỏ không lớn, quả thật không có chỗ nào đặc biệt như lời của người phụ nữ kia, cũ kỹ, bình thường, cũng sắp mục nát giống như một người ẩn cư ngủ say nhiều năm. Ưu điểm duy nhất là kề núi gần sông, nhưng bây giờ đang là tháng chạp rét đậm, thời tiết âm u lạnh lẽo, cỏ cây tàn lụi, xem ra ưu điểm này cũng không có tác dụng gì rồi.

Vưu Khả Ý đi dạo một vòng ở trên trần, đang suy nghĩ có phải nên đi nơi nào tìm công việc hay không, ít nhất giải quyết cơm tối, tìm chỗ ở, nếu không tối nay cũng chỉ có thể chịu đựng đói bụng ở trong sân ga một đêm.

Cô đến cửa hàng thịt nướng trên trần hỏi, hỏi siêu thị nhỏ, tiệm ngũ kim cũng hỏi, nhưng ông chủ đều nói buôn bán vốn nhỏ, không cần phải tuyển thêm người.

Vưu Khả Ý lại bị từ chối một lần nữa, lúc từ cửa hàng gạo bước ra, vừa đứng lúc thấy phía trước có một người đàn ông trung niên bụng thật lớn đi ra từ trong nhà hàng nhỏ cách đó không xa, trong tay xách thùng nước, cầm bầu nước chuẩn bị tưới nước cho rau dưa trong sân.

Cô vội vàng đi tới, cười híp mắt hỏi: “Anh, xin hỏi nơi này của các anh còn tuyển người hay không?”

Người đàn ông trung niên quay đầu lại, chần chừ liếc nhìn cô một cái, “Nơi này của chúng tôi chỉ là một tiệm ăn nhỏ, bình thường người tới cũng không nhiều, không cần tuyển người ——”

“Nhưng sắp bước sang năm mới rồi, nhất định khách sẽ nhiều lên đó!” Vưu Khả Ý có chút khẩn trương bổ sung, “Tôi có thể không cần tiền lương, chỉ cần có cơm ăn, có chỗ ở là được, hơn nữa tôi chịu được khổ nhọc, đặc biệt có thể làm việc.”

Cô đang thao thao bất tuyệt muốn tìm cho mình cơ hội ở lại, người đàn ông đã lắc đầu một cái, “Xin lỗi cô bé, hôm nay vợ tôi cũng vừa trở về, coi như lễ mừng năm mới nhiều người, có cô ấy ở đây thì cũng nhiều người rồi, thật sự không cần phải tuyển thêm người.”

Vưu Khả Ý hơi thất vọng, nhưng nhìn trên khuôn mặt thật thà của người đàn ông lộ ra vẻ rất xin lỗi, cô vẫn cười nói: “Không có việc gì, vậy tôi đi nhà khác xem một chút.”

Nhưng xoay người đi chưa tới hai bước, thì có một người phụ nữ vén rèm của nhà hàng nhỏ lên đi ra, giọng nói dịu dàng hỏi người chồng: “Vừa rồi là ai vậy?”

Người đàn ông trả lời: “Có một cô bé chạy tới hỏi nơi này của chúng ta còn tuyển người hay không, anh nói với cô ấy ——”

Tầm mắt nhìn theo phương hướng người chồng chỉ, cô dừng lại.

“Ah, là em?” Người phụ nữ kia cắt đứt lời nói của chồng, bước nhỏ đuổi theo, lớn tiếng chút, gọi Vưu Khả Ý lại, “Này này, em chờ một chút!”

Vưu Khả Ý quay đầu lại, phát hiện đối phương không phải ai khác, chính là người phụ nữ quen biết ở trên đoàn tàu kia.

Một giây kế tiếp, cô bé nhỏ buộc bím tóc sừng dê từ phía sau rèm chạy ra, khi nhìn thấy cô cũng sững sờ, ngay sau đó vui mừng mở to hai mắt, “Chị?”

Cô bé nhảy nhót chạy tới, cũng không để ý trong tay còn cầm một cây kẹo que dính dính để liếm, trực tiếp ôm lấy bắp đùi của Vưu Khả Ý.

Vưu Khả Ý lập tức có loại ảo giác, cô giống như được một chú chó nhỏ coi như chủ nhân.

Hai mẹ con giữ Vưu Khả Ý lại ăn cơm.

Nữ Nữ nói không sai, ba cô bé quả nhiên làm thức ăn rất ngon, món thịt xào, sườn dấm đường, khổ qua thịt viên. Người phụ nữ cười không ngừng gấp thức ăn cho Vưu Khả Ý, trong miệng nói: “Ăn nhiều một chút, xem trên người em cũng không có mấy lạng thịt, không phải bình thường thích la hét giảm cân chứ? Cô gái tuổi trẻ như các em đó, cứ không thương tiếc thân thể của mình.”

Vưu Khả Ý vừa nói “Đủ rồi đủ rồi thật sự không thể gấp nữa”, vừa trả lời vấn đề của cô ấy: “Em học múa, bình thường mỗi tuần đều phải cân thể trọng nếu lên cân, Giáo viên sẽ nắn em xối xả, sau đó bắt em chạy ở bãi tập, tóm lại trước cuối tuần cân nặng nhất định phải giảm xuống.”

Người phụ nữ sững sờ: “Oh, em học múa?”

“Vâng, học ballet và múa hiện đại.” Vưu Khả Ý gật đầu.

Trong ánh mắt của đối phương lập tức để lộ yêu thích và ngưỡng mộ cùng vẻ mặt khâm phục, dừng một chút, cô ấy nói: “Nhà chị không có điều kiện đó, thật ra thì chị vẫn muốn cho Nữ Nữ học một loại tài nghệ nghệ thuật, nhưng học nhạc cụ, quá đắt, không mua nổi; học múa lại không tìm được giáo viên tốt, trung tâm đào tạo hơi tốt một chút thì học phí lại dọa người. Chị chỉ là một công nhân ở bên ngoài, chồng chị mở tiệm ăn nhỏ ở chỗ

này, em nói người trong trấn này lại ít, bình thường không có người lạ gì, mở quán ăn kiếm chút tiền của người quen thì chỉ miễn cưỡng sống tạm qua ngày mà thôi, nào có điều kiện kia cho Nữ Nữ học nghệ thuật.”

Vưu Khả Ý dừng lại chốc lát, khoe miệng chậm rãi nâng lên, mắt sáng rực.

“Nếu không, hai người nhận em vào đây làm giúp, thuận tiện để em dạy múa cho Nữ Nữ?” Cô còn bổ sung, “Bình thường em có thể rửa bát, giúp người khác làm một số món ăn, mặc dù không xuống bếp được, nhưng hái rau rửa rau thì cũng có thể làm! Em không muốn tiền lương gì, chỉ cần cho em chỗ ăn ở là được, như vậy có thể không?”

Người phụ nữ mừng rỡ, nhưng ngẫm nghĩ xong lại hơi chần chừ, cô ấy nói: “Nếu em là sinh viên học múa, sao lại chạy đến. Chạy đến nơi này của chúng ta? Còn, còn.”

Còn luân lạc tới mức muốn làm ở trong một nhà hàng nhỏ mà không cần thù lao?

Vưu Khả Ý ngăn người, vẫn thành thực nói: “Em không thống nhất ý kiến trong tình yêu và chỗ làm với ba mẹ, cho nên tạm thời không có cách nào ở trong nhà. Thay vì ngày ngày gây gổ, không bằng ra ngoài bình tĩnh một thời gian, em suy nghĩ thật kỹ, bọn họ cũng có thể suy nghĩ thật kỹ.”

Cô còn lấy thẻ căn cước và thẻ sinh viên ra cho người phụ nữ xem, cuối cùng người phụ nữ giữ cô lại, nhưng kiên trì trả tiền lương.

“Cũng không thể để cho em làm không, giúp nhà chị làm việc như vậy, còn dạy Nữ Nữ múa, nhà chị không trả nổi tiền lương quá cao, nhưng chút ít này vẫn phải đưa, còn hi vọng em không cần ghét bỏ tiền quá ít ——”

“Mỗi ngày đều đồ ăn ngon như vậy, ngược lại em rất vui mừng, ghét bỏ cái gì chứ?” Vưu Khả Ý bới vài miếng cơm, lộ ra một vẻ mặt thỏa mãn.

Một nhà ba người đều cười ha ha.

Sau đó Vưu Khả Ý biết được, người phụ nữ tên là Lý Phương, người đàn ông gọi Trịnh Gia Hưng, Nữ Nữ là nữ danh của cô bé nhỏ, tên gọi là Trịnh Tồn Hi.

Chính là một nhà ba người vô cùng bình thường, cuộc sống không khó khăn lắm nhưng cũng không giàu có, hàng năm người phụ nữ làm việc ở bên ngoài, Nữ Nữ học tiểu học ở Thượng Hải, chỉ có lễ mừng năm mới thì hai mẹ con mới có thể trở về.

Bọn họ trải qua những ngày mà từ trước giờ Vưu Khả Ý chưa từng trải qua, mỗi ngày Nữ Nữ còn nhỏ tuổi sẽ dậy sớm giúp đỡ mẹ hái rau rửa rau, ba phụ trách ra ngoài mua nguyên liệu nấu ăn.

Mỗi ngày Vưu Khả Ý cũng cùng dậy sớm làm việc, quét sân kéo đất quét dọn quán ăn. Những chuyện trước kia chưa từng làm thì hiện tại biến thành công việc bắt buộc mỗi ngày. Mặc dù cuộc sống gian khổ, nhưng tâm cũng tự do. Cô nhìn một nhà ba người giản dị này, cảm giác giống như chỉ có trong mơ mình mới gặp được thân tình.

Cô đợi ở chỗ này một tuần lễ, sau đó nghênh đón mùa xuân.

Ngày kỳ tích xảy ra, chính là đêm ba mươi.

Một ngày kia, từng nhà treo đèn lồng màu đỏ lên cao, câu đối xuân dán vào cửa lớn, pháo không ngừng vang lên đùng đùng.

Một ngày kia, ba Nữ Nữ làm một bàn thức ăn ngon lớn, quán ăn không buôn bán, Vưu Khả Ý cũng không cần phải làm việc. Lý Phương gọi Vưu Khả Ý cùng nhau ăn cơm với bọn họ, sau đó một nhà ba người lại thêm người “thân thích” tạm thời ngồi chung một chỗ xem tiết mục cuối năm.

Tuyết rơi ngoài cửa sổ, từng mảng bông tuyết lớn tràn đầy trời đất đáp xuống, giống như muốn nhuộm cả trấn thành màu trắng.

Trong trấn nhỏ mọi nhà đều đóng cửa đón năm mới, trừ tiếng pháo thỉnh thoảng truyền tới và tiếng TV vòng quanh bên trong phòng, toàn thể giới đều yên tĩnh lại.

Lý Phương hỏi Vưu Khả Ý: “Gần sang năm mới em cũng không về nhà, ba mẹ sẽ không lo lắng sao?”

Vưu Khả Ý cười cười, không trả lời.

“Lúc chị ở tuổi của em, cũng từng xảy ra tranh chấp với người trong nhà, cuộc sống người trẻ tuổi muốn và cha mẹ kỳ vọng luôn có chỗ không đạt được nhận thức chung. Nhưng em phải biết, mặc kệ cha mẹ làm cái gì, điều kiện tiên quyết đều là tốt cho em. Không có gì không qua được, không có thù cá đòi.”

Lý Phương đang khuyên cô, cuối cùng cô cũng chỉ có thể cười gật đầu, “Em biết rồi.”

Mới đầu cô cũng cho là như vậy, cho đến khi cô bị mắc lừa, bị lừa, bị giam lỏng ở Thượng Hải, sau đó nghe Chúc Ngữ gọi điện thoại.

Mẹ của cô thật sự muốn nắm cuộc đời của cô trong tay, tìm mọi cách không chừa thủ đoạn nào biến quỹ đạo cuộc sống của cô thành như trong kỳ vọng.

Sẽ có một ngày tiêu tan hết sao?

Vưu Khả Ý không biết.

Sau đó, tiết mục cuối năm vẫn còn tiếp tục trình diễn, Vưu Khả Ý hơi mệt nhọc, từ từ dựa vào trên ghế sofa đơn lìm đim, thỉnh thoảng bị Nữu Nữu đang xem tiểu phẩm bật ra tiếng cười thanh thúy đánh thức, lặng lẽ mở mắt, rồi híp lại.

Cho đến khi đồng hồ báo thức chỉ hướng mười một giờ rưỡi đêm thì ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa, một tiếng lại một tiếng, rất có quy luật, cũng không khó nghe ra người ngoài cửa có chút gấp gáp trong lòng.

Lý Phurong sững sờ, hỏi chồng: “Ai vậy, chạy tới gõ cửa lúc này?”

Trịnh Gia Hưng đứng dậy, ôm Nữu Nữu từ trên đùi đến bên cạnh, “Anh đi xem một chút.”

Vưu Khả Ý cũng tỉnh, vuốt vuốt cặp mắt còn buồn ngủ, vừa đuổi người vừa ngáp, sau đó nhìn về phía cửa lớn.

Lúc đó bên trong nhà ấm áp hoà thuận vui vẻ, than củi trong lò lửa cháy bùng bùng, con chó Đại Hoàng nằm ở bên chân của Vưu Khả Ý, coi một chiếc dép thành quân địch, đấu tranh không thỏa hiệp chút nào.

Tất cả đều rất tốt đẹp.

Tất cả đều rất bình thản ấm áp.

Giống như nhiều năm trước bắt đầu ao ước một giấc mơ, chỉ tiếc thiếu một người nên ngồi ở bên cạnh làm bạn với cô.

Cửa gỗ bị Trịnh Gia Hưng mở ra tạo thành một tiếng cọt kẹt, chờ đón chính là một trận gió bắc mãnh liệt, xen lẫn từng đám bông tuyết như lông ngỗng thổi vào bên trong phòng, làm người ta run một cái.

Một dáng người cao lớn đứng ngoài cửa, phong trần một mồi, mặc áo khoác ngoài màu đen gọn gàng, đầu đội mũ lưỡi trai màu đen tuyền, gò má biến mất ở trong bóng mờ của nửa vòng vành mũ, có chút yên lặng, nhưng hô hấp hơi gấp gáp.

Anh lấy nửa đoạn thuốc còn cháy đốm lửa nhỏ ở trong miệng ra, ném xuống đất, dùng chân đạp tắt, trong lúc nói chuyện có một luồng khói trắng như có như không tràn ra từ bên môi.

Anh nói: “Chào anh.” Đồng thời đưa tay gỡ mũ lưỡi trai xuống, bình tĩnh nói ra một câu, “Tôi là Nghiêm Khuynh.”

Bầu trời đêm ngoài cửa giống như màn sân khấu màu đen, mây mù trên núi và rừng cây đều biến mất ở trong đêm tối bao la, bất ngát như vậy.

Bối cảnh là màu đen tuyền, cho nên bông tuyết trắng tuyền bay múa đầy trời mới có thể chói mắt rõ nét như thế, nhưng chói mắt rõ nét nữa cũng không xóa đi được một chút ánh sáng rực rỡ của người đàn ông này.

Mi tâm của anh luôn nhú lại, giống như cõi đời này cũng chưa có chuyện gì đáng để vui vẻ.

Cho đến khi tầm mắt của anh đối diện với nữ sinh cứng đờ tại chỗ ở bên trong nhà.

Một giây kia, mi tâm chợt buông lỏng, giống như đầu cành bởi vì không chịu nổi sức nặng của tuyết đọng ngày đông mà có chỗ sà xuống, nhưng trong thời gian một nháy mắt như vậy, tất cả tuyết đọng lạnh lẽo tuôn rơi rì rào khỏi đầu cành, một nhánh hồng hạnh đuổi người vận eo, lười biếng mà tùy tiện lộ đầu ra.

Khỏe môi anh khẽ nâng lên, con ngươi đen nhánh trong suốt vẫn không nhúc nhích dừng lại ở trên mặt Vưu Khả Ý.

Anh giống như kỵ sĩ anh dũng tiến lên nghênh đón công chúa, cương quyết bước binh đứng ở nơi đó, trong ánh mắt lại tràn đầy dịu dàng.

Nghiêm Khuynh cũng không nói nhiều hơn một chữ.

Nhưng giờ phút này toàn thế giới đều yên tĩnh lại, đối với Vưu Khả Ý mà nói, anh đã nói xong lời tỏ tình xúc động lòng người nhất cõi đời này.

Bởi vì anh tới.

Bởi vì anh tới đón cô.

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Chương 56

Thời tiết rất lạnh, lạnh đến mức có thể chết rét người. Mà đến Ngõ Trần một tuần, Vu Khả Ý chỉ từng thấy cảnh tuyết vào ban ngày, ban đêm vẫn ngoan ngoãn đợi ở bên lò lửa, sẽ không ra ngoài giả bộ vẫn nghệ ở dưới thời tiết chừng mười độ.

Mà cả đêm, cô dùng bông vải thật dày bọc mình, cùng nhau tản bộ ở lề đường phố trên trần không người với Nghiêm Khuynh.

Thế nhưng cũng không cảm thấy lạnh.

Trên mái hiên có một tầng tuyết đọng thật mỏng, mặt đất hơi trơn.

Lúc Vu Khả Ý ra cửa suýt nữa trượt xuống từ trên bậc thang, cũng may Nghiêm Khuynh nhanh tay nhanh mắt đưa tay đỡ cô, trọng tâm của cô không vững, anh sẽ đưa một cái tay khác ra đỡ bả vai của cô lại.

Vu Khả Ý cảm giác mình quả thật giống như con quay chỉ, rốt cuộc ở dưới sự giúp đỡ của Nghiêm Khuynh mới dừng lại, trên mặt đỏ ửng.

Nghiêm Khuynh nhỏ giọng hỏi cô: “Không sao chứ?”

Cô ngập ngừng lắc đầu nói, “Không có việc gì, không có việc gì. . . .”

Không ngờ chính là phút đầu tiên gặp lại liền xuất hiện loại tình trạng này, quả thật lúng túng đến nỗi cô muốn đào một cái lỗ chôn mình.

Nghiêm Khuynh lại giống như thật sự nhìn thấu cô lúng túng, lấy tay từ đầu vai của cô ra thì nhỏ giọng nói một câu: “Trời tuyết đất trơn, không chú ý sẽ dễ dàng té ngã, không cần thẹn thùng.”

Vu Khả Ý cũng không nói lời nào, chỉ lặng lẽ đi theo phía sau nửa bước của anh, khi cùng nhau bước ra sân nhỏ với anh thì ngẩng đầu nhìn bóng lưng của anh.

Có lẽ anh đi bộ thật lâu ở trong gió tuyết, cho nên đầu vai đầy tuyết đọng, một vùng trắng xám, có chút chói mắt.

Trong tay của anh cầm mũ lưỡi trai màu đen tuyền, mặc áo khoác dạ tuyết mà đến, mà lúc gặp mặt không có ôm cuồng nhiệt hoặc là cái gì khác, chỉ có một bóng lưng cô độc.

Thế nhưng khoảnh khắc này, lại chính bóng lưng cô độc này làm Vu Khả Ý cảm thấy vô cùng thực tế, giống như mấy ngày liên tiếp không xác định rốt cuộc cũng tan thành mây khói.

Hốc mắt cô hơi ướt át, bị gió thổi qua lại lạnh lạ thường. Cô tiến lên nửa bước, chột kéo sau lưng anh.

Cô nhìn đường ban đêm phía trước, rốt cuộc cong khóe miệng lên.

“Anh cũng không biết chờ em một chút, thật là không hiểu phong tình.”

Nghiêm Khuynh trả lời như vậy: “Em chạy trốn cũng nhanh hơn người khác, địa chỉ cũng không để lại liền nhảy lên tàu hỏa, hại anh tìm không dễ dàng. Rốt cuộc là ai chờ ai, ai không hiểu phong tình?”

Vu Khả Ý cười khanh khách không ngừng, liếc oán phụ họ Nghiêm một cái, nói: “Không phải anh cũng đã tìm tới sao?”

Cô nhìn đồng hồ, “Ừ, 11 giờ 41 phút rồi, hôm nay là đêm ba mươi, em còn tính nếu bước qua năm mà anh vẫn không tìm được em...em sẽ quên anh!”

“Anh biết rồi.” Anh liếc cô một cái, không mặn không nhạt nói, “Đức hạnh của nữ sinh trẻ tuổi chính là thế này, muốn coi trọng lãng mạn gì đó, đúng giờ gì đó, tâm ý tương thông gì đó. Anh đoán nếu ngày cuối cùng của năm nay còn chưa tìm được em, em nhất định muốn nói đông nói tây giận dữ anh.”

“Cho nên anh tìm tới?” Cô vẫn còn cười khanh khách.

“Ừ, tìm tới.” Anh nắm chặt tay của cô, bên môi cũng hiện ra một chút ý cười, “Tra xem có những chuyến tàu hỏa nào rời khỏi Thượng Hải lúc em gửi tin nhắn, tra lần lượt từng tuyến đường, thật vất vả tìm được chỗ này, sau đó lại phải hỏi thăm từng nhà có một cô gái nhỏ buống bình bốc đồng chạy tới trần hay không. . . .” Anh nghiêng đầu nhìn cô chăm chăm, “Vu Khả Ý, em nói xem, anh với em ở chung một chỗ thì anh dễ dàng sao?”

Đúng lúc đi qua một chiếc đèn đường mờ nhạt, bông tuyết bay múa đầy trời, rơi đầy đất.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, lại mượn ánh sáng nhìn thấy mí mắt anh hơi thâm, da hơi tái nhợt, thần thái có chút mệt mỏi.

Trong lòng cô dừng lại, hỏi anh: “Anh không nghỉ ngơi tốt à?”

Anh lắc đầu một cái, không lên tiếng.

“Chẳng lẽ chừng mấy ngày không ngủ chứ?” Giọng nói của cô bắt đầu nôn nóng, chân mày cũng nhíu lại.

Nghiêm Khuynh buồn cười nhìn cô, “Anh giống như loại đàn ông si tình đó sao? Tìm em thì tìm em, ngủ vẫn ngủ có được hay không?”

Vưu Khả Ý vừa mới vận thờ phào nhẹ nhõm, lại nghe anh lạnh nhạt bổ sung một câu: “Nhưng cuối cùng cũng không ngủ được. Ngủ sẽ giết mình tỉnh lại, suy nghĩ không biết em ở địa phương xa lạ chờ anh một ngày một đêm, có ngủ an ổn hay không? Cho nên vốn nhắm mắt lại như vậy đến trời sáng, sau đó lại lên đường tìm em một lần nữa.”

Hốc mắt cô lại ướt.

“Sao anh đoán được em ở chỗ này?”

“Cuộc sống trong giấc mơ của chúng ta.” Nghiêm Khuynh cúi đầu tái diễn nội dung tin nhắn, sau đó cười, “Anh đoán cuộc sống trong giấc mơ của chúng ta cũng không có điểm gì đặc biệt, có lẽ chính là giống như người bình thường, sống ở một chỗ không có ai biết chúng ta, cũng không có nhiều dư luận và phức tạp như vậy. Ngô Trần và Huyện Dương giống nhau, đều là loại địa phương thích hợp để ở, có hơi thờ ơ gia đình.”

Anh vừa lắc đầu vừa than thở, “Cũng may tuyến đường này chỉ có chỗ này là một trấn nhỏ không biết tên, những nơi khác đều là thành thị lớn hoặc là thắng cảnh du lịch, bằng không.”

“Bằng không em cũng sẽ không cho anh gọi ý đơn giản như vậy.” Vưu Khả Ý tiếp lời nói, “Ngộ nhờ anh không tìm được em, vậy chẳng phải là em gài bẫy mình sao?” Cô bĩu môi, “Em cũng không muốn gài cho một người đàn ông ở nơi này, sau đó làm người phụ nữ nông thôn mở tiệm nhỏ, coi chừng một đám con nít, cả ngày lo lắng vì củi gạo dầu muối tương mắm trà hạt.”

Nghiêm Khuynh nhủ mảy, “Anh cho rằng em gọi anh tới chỗ này tìm em chính là vì để cho anh làm anh nông dân, sau đó em gài cho anh làm người phụ nữ nông thôn mở tiệm nhỏ, coi chừng một đám con nít ——”

Còn chưa nói dứt lời, Vưu Khả Ý nhảy dựng lên che miệng của anh, vừa cười vừa giả bộ tức giận quở trách anh: “Vừa thấy mặt đã cãi vả với em, không vui không vui!”

Thế nhưng anh đột nhiên bắt được cổ tay của cô, sau đó đặt lòng bàn tay của cô ở trên môi rồi khẽ hôn.

Đó là một nụ hôn ấm áp lại mềm mại.

Vưu Khả Ý đột nhiên không nói ra lời, chỉ có thể đứng ngơ ngác tại chỗ, mặc cho anh kéo vào trong lòng anh.

Ngẩng đầu là màn đêm đen không trăng sao, bối cảnh là vùng tuyết trắng rực rỡ chói mắt.

Ánh sáng đèn đường mờ nhạt giống như lụa mỏng rơi đầy đất, bao phủ ở trên người của hai người, im hơi lặng tiếng, mỏng lung nhẹ nhàng.

Đây cũng giống như một cảnh trong mơ đã khát khao nhiều năm, vui vẻ lạ thường.

Nghiêm Khuynh cúi đầu xuống hỏi cô: “Vưu Khả Ý, hôm nay anh thật sự mất tất cả, em còn đồng ý ở cùng với anh, bắt đầu lại từ đầu, trải qua những ngày tương lai mịt mù hay không?”

Vưu Khả Ý cười, “Đây cũng là lời em muốn hỏi anh. Bây giờ em cũng thật sự mất tất cả, thề căn cước duy nhất còn không dám dùng, sợ mẹ em tìm ra từ ghi chép điện tử.” Dừng một chút, cô còn nói, “Em không biết làm cơm lắm, làm việc nhà cũng không tốt lắm, điều duy nhất biết chính là múa, nhưng sợ rằng trấn nhỏ này thật sự không tìm được nghề nghiệp gì liên quan đến múa. Cho nên từ trên tổng hợp lại, em không chỉ có hai bàn tay trắng, còn có thể sẽ trở thành một người thất nghiệp. Vậy Nghiêm Khuynh tiên sinh, hiện tại em trình trọng hỏi anh một vấn đề, anh ——”

“Anh đồng ý.” Nghiêm Khuynh bình tĩnh hùng hồn ngắt lời cô.

Ánh mắt kia về mặt kia giọng nói kia, hiển nhiên là đang trả lời lời thề kết hôn của cha xứ.

Vưu Khả Ý ngây người chốc lát, gò má nở đỏ. Cô đưa tay đẩy anh một cái, vừa bực mình vừa buồn cười nói: “Em còn chưa hỏi, anh gấp cái gì chứ?”

“Sao không gấp chứ? Đợi lâu như vậy, từ thành phố C đuổi tới Thượng Hải, lại đuổi đến chỗ này, anh gấp đến độ tóc bạc ——” Anh đặc biệt nghiêm chỉnh bắt tay của cô sờ trên tóc của mình, “Em xem một chút, nơi này đều trắng!”

Trắng cái gì mà trắng? Những thứ kia rõ ràng là tuyết!

Vưu Khả Ý lại bắt đầu cười ha ha, vừa cười vừa khen anh: “Kỹ năng kể chuyện cười của đại ca xã hội đen lại thăng cấp rồi!”

Cô cười sang sảng thanh thúy, ở trong đêm tối yên tĩnh như vậy thì tiếng cười cực kỳ rõ ràng, giống như bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng sẽ quấy rầy tuyết đọng ở đầu cành mái hiên, không cần thận sẽ rơi đầy đất.

Thật ra thì Nghiêm Khuynh mệt chết đi được.

Anh thật sự chưa từng ngủ một giấc an ổn, vô số lần thức tỉnh từ trong mộng, lo lắng cô ăn không đủ no mặc không đủ ấm, lo lắng cô gặp chuyện không tốt gì ở nơi xa lạ.

Trong lòng có một tư vị nhớ thương giống như chạy vội trên vùng hoang dã không bờ không bến, cho dù mê mang giống như con ruồi không đầu, trái tim cũng nặng nề không thể buông lỏng chút nào.

Anh chỉ muốn chạy như bay đến bên cạnh cô gái nhỏ của mình.

Anh chỉ muốn dùng thân thể gầy yếu của mình chống lên một bầu trời cho cô, cho dù không đủ sáng sủa rộng lớn, chỉ cầu bảo vệ cô không lo lắng qua mưa gió.

Thế nhưng khi anh nghe tiếng cười của Vu Khả Ý, những mệt mỏi và lo lắng kia đều cách xa anh.

Anh ôm cô thật chặt vào trong ngực, giống như đang ôm toàn thể giới.

Lỗ Tấn tiên sinh đã từng viết một đoạn văn như vậy:

Mưa miền nam, từ trước đến giờ chưa từng thay đổi được bông tuyết lạnh lẽo cứng rắn lại rục rờ.

Tuyết Giang Nam, thật sự xinh đẹp vô cùng dễ chịu, đó vẫn còn là tin tức thanh xuân mơ hồ, là da xù nữ khỏe mạnh.

Nhưng, sau khi bông tuyết phương Bắc bay tán loạn, lại vĩnh viễn như phấn, như cát, chúng quyết không dính, rơi ở trên nhà, trên đất, trên cỏ khô, chỉ là như vậy. Gió lốc đột ngột, liền mạnh mẽ xoè cánh bay, phát sáng ở trong ánh nắng lấp lờ, như sương mù che kín ngọn lửa, xoay tròn rồi lại bay lên, tràn ngập không gian, khiến cho không gian xoay tròn hơn nữa lấp lánh bay lên.

Vu Khả Ý cũng không phải người phương bắc, cô là một cô gái phương nam, là cô gái nói tiếng Ngô* mềm mại được miêu tả trong sách trong tiểu thuyết, là cô gái có tính tình hơi không quả quyết, có lúc không đủ quả cảm kiên cường.

*tiếng Ngô (Ngô Ngữ): là thứ tiếng dùng phổ biến thứ hai (sau tiếng Quan Thoại) ở Trung Quốc.

Nhưng mọi người sẽ thay đổi.

Bởi vì trong quá trình trưởng thành từ từ tích lũy kinh nghiệm cho nên làm cho tính tình cũng thay đổi có chút mềm mại yếu ớt của nhà nho, bởi vì tình yêu và mơ ước đổ vào, đột nhiên từ một hạt mầm yếu ớt chọc thủng bùn đất vùn vụt, xòe ra cành và dây leo màu xanh lá, cuối cùng lớn thành đại thụ che trời.

Giống như bông tuyết của trấn nhỏ ở phương Bắc, sau khi bay tán loạn thì vĩnh viễn như phấn như cát, tuyết đối không dính rơi vào trên nhà, trên đất, trên cỏ khô, chỉ lang thang, tự do như vậy, sau đó phát ra ánh sáng óng ánh chói mắt.

Lòng của cô là một hạt mầm, nhưng dũng khí của cô đến từ đại thụ che trời.

Mà Nghiêm Khuynh chính là bùn đất của cô. Bùn đất cho cô sự ủng hộ, khích lệ và lòng tin.

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Chương 57.1

Tuyết lớn bay là tả rơi xuống đầy đất, giống như muốn bao phủ trấn nhỏ.

Không khí vừa đứng, Vu Khả Ý ngẩng đầu nhìn Nghiêm Khuynh, nhón chân lên từ từ áp sát, muốn cho anh một nụ hôn gấp mặt chậm trễ.

Ai biết khi còn thiếu vài cm, chợt nghe một tiếng bụp, đỉnh đầu vang lên tiếng pháo hoa dữ dội.

Cô bị dọa giật mình, chợt phản lại, đứng sững sờ ở tại chỗ như vậy.

Kế tiếp là tiếng pháo đùng đùng liên tục vang lên, hình như âm thanh đến từ bốn phương tám hướng, ở giữa dãy núi nhấp nhô liên tục. Đột nhiên tình ngộ cúi đầu liếc nhìn đồng hồ đeo tay, kim chỉ giờ phút vừa vặn trùng hợp ở mười hai giờ.

Là kết thúc một ngày, cũng là bắt đầu một ngày.

Là điểm cuối của một năm, cũng là khởi điểm của năm mới.

Cô có chút khó có thể ức chế kích động trong lòng, có lẽ bởi vì rốt cuộc được tự do, có lẽ bởi vì đến từ một phút đoàn tụ không dễ. Cô nhảy vào trong ngực Nghiễm Khuynh, lớn tiếng kêu: “Nghiễm Khuynh, năm mới vui về!”

Từ trước đến giờ năng lực quan sát của Nghiễm Khuynh rất sắc bén, đã sớm nhận ra mục đích vừa rồi Vu Khá Ý đột nhiên lại gần là gì, dùng một chút, anh cúi đầu hết sức tự nhiên bắt được môi của cô, cho cô một nụ hôn ngắn ngủi mà dòn dấp.

Chóp mũi có hương thơm của cỏ cây và bông tuyết ở trấn nhỏ phương bắc, trên môi là nhiệt độ nóng bỏng của người yêu.

Anh lưu luyến dùng đầu ngón tay khẽ vuốt khóe miệng Vu Khá Ý, sau đó cũng cười: “Năm mới vui về, Vu Khá Ý!”

Thì ra là bất tri bất giác liền qua năm.

Anh ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm tối đen, chỉ nhìn thấy lác đác đốm nhỏ pháo hoa và bông tuyết ùn ùn kéo đến.

Bọn họ đều là sự sống nhỏ bé giống như những pháo hoa và tuyết trắng, nhưng nhỏ bé và bình thường đều không thể ngăn cản bọn họ sống vui vẻ thoải mái.

“Chân nâng cao, lại cao một chút! Không không không, không thể uốn lên, em phải thẳng băng mới được. Đúng, đúng, đi từ từ, chính là như vậy.”

Đây là một phòng học sáng sủa sạch sẽ.

Phòng học không lớn, có lẽ khoảng 20 mét vuông, một mặt vách tường bên cạnh gắn sát với cửa đều phủ kín gương, hai mặt vách tường khác lắp tay vịn thật dài.

Mười mấy cô bé nhỏ tuổi xếp thành một hàng thật dài, chân trái đặt ở trên lan can luyện tập ép chân, sau cùng còn có một nam sinh nhỏ tuổi.

Vu Khá Ý kiểm tra lần lượt tư thế của mọi người, thỉnh thoảng dừng lại chỉnh sửa một số động tác sai, đi tới bên cạnh nam sinh nhỏ tuổi cuối cùng thì đưa tay đề đầu gối của cậu, “Chỗ này phải làm thẳng, không thể cong!”

Khi cô đưa tay đề xuống, nam sinh nhỏ tuổi nước mắt lưng tròng kêu một tiếng, đầu gối cong lại.

Vu Khá Ý dừng một chút, lại đưa tay đề xuống một lần nữa, lần này không buông tay, rất nghiêm khắc nói: “Không cho cong!”

Nam sinh nhỏ tuổi liên tục kêu rên, vừa kêu bằng giọng bập bẹ, vừa lau nước mắt, “Đau, thật là đau.”

Toàn bộ nhóm bé gái trước mặt đều cười hi hi ha ha, Nữ Nữ dẫn đầu tròn to hai mắt tràn đầy ngạc nhiên nói: “Lộ Tư Viễn, cậu là một nam tử hán đại trượng phu mà còn thua kém đám con gái tại tổ, vừa sợ khổ vừa sợ đau, còn tới học ballet làm gì hả?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn mướt mà của nam sinh nhỏ tuổi tên Lộ Tư Viễn sung huyết đỏ bừng, ngập ngừng nói: “Nhưng, nhưng thật sự đau chết tở rồi.”

“Chết cũng đã chết rồi tại sao còn nói chuyện?” Cô bé trước mặt cậu quay đầu lại cười hi hi nói, sau đó đưa ngón trỏ ra chà xát hai cái ở trên mặt, “Mặt xấu hổ, nói dối!”

Mặt của Lộ Tư Viễn hồng đến mức giống như sắp nhỏ ra máu, uất ức bĩu môi, bộ dạng như sắp khóc lên.

Vu Khá Ý vừa bực mình vừa buồn cười nhìn một màn này, ngồi xổm người xuống xoa bóp lỗ mũi của nam sinh đó, “Làm sao vậy, lại muốn khóc phải không?” Cô liếc mắt nhìn cậu, “Đây là mỗi ngày đều muốn khóc như tiết tấu sao? Lộ Tư Viễn, em là bé trai tiêu biểu duy nhất ở nơi này của chúng ta, thật sự muốn ném mặt mũi của bé trai như vậy sao?”

Có nước mắt trong suốt từ trong hốc mắt rớt ra, một giọt lại một giọt như đậu vàng rơi xuống.

Lộ Tư Viễn vừa đưa tay lau nước mắt, vừa nói: “Cô giáo Vu hư! Cô giáo Vu là trứng thối! Mỗi ngày đều cùng bọn tiểu nha đầu* này ăn hiếp em!”

* đây là vùng nông thôn nên mình sẽ để xưng hô như vậy

Nghe đứa bé chưa dứt sữa nói bạn cùng lứa tuổi là tiểu nha đầu, Vu Khá Ý cũng dở khóc dở cười. Cô ôm Lộ Tư Viễn vào trong ngực, dùng lỗ mũi cọ mặt của cậu, vừa cọ vừa nói: “Ai ức hiếp em, hả? Mỗi ngày cô giáo Vu đều khích lệ em, giúp em sửa tư thế còn hướng dẫn cho em sau giờ học, em lại còn nói cô ức hiếp em sao?”

Lộ Tư Viễn bị loại thể tấn công này làm cho vừa xấu hổ vừa lúng túng, vừa trốn vừa lầm bầm: “Không cho chạm vào em! Không cho chạm vào em! Cô là trứng thối!”

Đúng lúc này Nghiễm Khuynh bước vào phòng học.

Anh xách một cái túi tiện lợi đứng ở cửa, nâng tay trái lên, đốt ngón tay khẽ cong lên, gõ gõ cửa.

Âm thanh thanh thúy gọi ý thức của Vuur Khả Ý về, cô quay đầu lại nhìn, còn chưa kịp phản ứng, liền thấy nam sinh nhỏ tuổi trong ngực xoẹt một cái rồi chạy ra ngoài, sau đó khóc lớn oa oa chạy về phía Nghiêm Khuynh.

Cậu giống như bị uất ức ngập trời, cầm đầu gối vào trong ngực Nghiêm Khuynh, vừa che mặt khóc, vừa dào dạt tình cảm tố cáo Vuur Khả Ý: “Chú Nghiêm, cô giáo Vuur ăn hiếp cháu!”

Vuur Khả Ý: “.”

Đám bé gái cười ha hả.

Nghiêm Khuynh cũng buồn cười nhìn nam sinh nhỏ tuổi này, đường đường là nam tử hán lại có thể khóc thành bộ dạng hoa lệ đầm mưa cũng không dễ dàng.

“Hà? Cô giáo Vuur ăn hiếp cháu?” Anh ngồi xổm xuống, đặt túi tiện lợi ở một bên, sau đó ôm Lộ Tư Viễn vào trong ngực, “Vậy cháu nói cho chú biết, cô giáo Vuur ăn hiếp cháu thế nào hả?”

“Cô ấy đè chân cháu!” Lộ Tư Viễn nâng khuôn mặt nhỏ nhắn còn dư âm của nước mắt lên, thở phì phò phồng má, không kịp chờ đợi tố cáo, “Cháu luôn kêu đau, cô ấy vẫn còn ép! Cô ấy còn dùng lỗ mũi cọ cháu! Muốn cọ nước mũi lên trên mặt cháu! !”

Mặt của Vuur Khả Ý đen một nửa.

Cô đâu có đáng sợ như cậu nói chứ? Giống như một bà phù thủy già.

Nghiêm Khuynh lại hết sức nghiêm túc gật đầu một cái với Lộ Tư Viễn, nghiêm túc bày tỏ: “Được, chú biết rồi! Chờ tối nay chú về nhà sẽ trừng phạt cô giáo Vuur, bảo cô ấy sau này không được ăn hiếp cháu nữa, được không?”

Lộ Tư Viễn trịnh trọng gật đầu một cái, sau đó quay đầu lại nhìn Vuur Khả Ý, cuối cùng lại có chút do dự nói: “Cái đó, chú Nghiêm chú...chú sẽ không Sẽ không đánh cô giáo Vuur chứ?”

Lòng của Vuur Khả Ý cũng phải vỡ vụn vì đứa nhỏ ngây thơ này.

Trong mắt của Nghiêm Khuynh thoáng qua một chút ý cười, sau đó đặc biệt nghiêm túc lắc đầu một cái, “Cháu yên tâm, chú là một người giảng đạo lý, chưa bao giờ đánh người.”

Lộ Tư Viễn thở phào một hơi, hài lòng gật đầu một cái, lại liếc nhìn đồng hồ treo tường, quát to một tiếng: “A, nên về nhà ăn cơm rồi!” Sau đó chạy như một làn khói.

Vuur Khả Ý nâng trán, thẳng người lên tới nói với nhóm bé gái: “Được rồi được rồi, hôm nay mọi người trở về cũng phải nhớ luyện tập động tác chúng ta mới học nhé! Có thể trở về nhà ăn cơm rồi!”

Bọn nhỏ hoan hô chạy ra khỏi phòng học.

Chỉ có Nữu Nữu đang chạy được một nửa, chợt nhớ tới cái gì, lại xoay người chạy lại thật nhanh, kéo kéo ống tay áo của Vuur Khả Ý, nhỏ giọng nói: “Cô giáo Vuur, em có chuyện muốn nói cho cô biết.”

Cô bé vừa nói, vừa cảnh giác quay đầu lại nhìn Nghiêm Khuynh.

Rất dễ nhận thấy, bọn nhỏ này đều có sở thích của mình, Lộ Tư Viễn thích Nghiêm Khuynh, nhưng rõ ràng Nữu Nữu lộ vẻ thích Vuur Khả Ý bên này.

Vuur Khả Ý hiểu ý, cúi người xuống đưa lỗ tai tới, “Làm sao vậy? Có chuyện gì muốn nói với cô sao?”

Nữu Nữu kể tai nói nhỏ với cô, nhỏ giọng nói: “Cô giáo Vuur, sáng sớm hôm nay khi em đến phòng học, đi qua cửa hàng xe của chú Nghiêm, nhìn thấy chú ấy đang bơm xe đạp cho em gái của Trương lão tam——” nói tới chỗ này, chân mày bỗng chốc nhíu lại, “Người phụ nữ kia ăn mặc siêu cấp ghê tởm! Nơi này cũng sắp lộ ra rồi——” cô bé cố gắng làm điệu bộ khoa trương ở trước ngực, “Sau đó cô ta còn ngồi xổm lắc lắc ở trước mặt chú Nghiêm, lắc lăm com sáng của em cũng muốn ới ra!”

Nữu Nữu đặc biệt đầy lòng căm phẫn nói: “Nhưng chú Nghiêm cũng không đẩy cô ta ra!”

Nói xong, cô bé vừa quay đầu nhìn hai mắt Nghiêm Khuynh, vẻ mặt hết sức không thân thiện, sau đó kéo ống tay áo của Vuur Khả Ý, “Cô giáo Vuur cô nhất định phải giáo dục chú Nghiêm cho tốt, phải giống như mẹ em nhốt ba em ở ngoài cửa phòng ngủ! Năm ba ngày đều không cho ba vào cửa!”

Vuur Khả Ý: “.”

Rốt cuộc đợi đến khi đứa bé trong phòng học đều đi hết, Nghiêm Khuynh xách túi tiện lợi đi từ cửa phòng học đến trước bàn tròn nhỏ, vừa cầm hộp cơm bên trong ra, vừa quay đầu lại ngoắc ngoắc tay với Vuur Khả Ý, “Tối dùng cơm, đồ ăn cũng sắp nguội rồi.”

Chương 59: Chương 57.2

Giờ phút này tâm tình của Vu Khả Ý hết sức khó chịu, rất dễ nhận thấy là bị Nữ Nữ ảnh hưởng.

Cô vừa đi tới, vừa làm khuôn mặt thối rồi nói: “Anh lẽ mề gì vậy, lẽ mề đến mức đồ ăn cũng sắp nguội mới đưa tới đây?”

Động tác của Nghiêm Khuynh dừng lại, tầm mắt dừng ở trên mặt cô, “. Sao vậy?”

“Không sao cả.” Vu Khả Ý tiếp tục làm mặt thối, liếc nhìn món ăn trong hộp com. Cá rim cà chua, cá chần nước sôi. Dừng một chút, cô nói, “Bữa sau em muốn ăn đu đủ.”

Nghiêm Khuynh không lên tiếng, vẫn nhìn cô.

Cô tiếp tục bổ sung: “Sau này bữa ăn ăn đu đủ, bộ ngực lớn!” Nâng mắt về mặt không tốt nhìn Nghiêm Khuynh, cô học bộ dạng của Nữ Nữ đưa tay khoa tay múa chân khoa trương ở trước ngực: “Phải ăn để bộ ngực thành ra như vậy mới được! Như vậy ——”

Lại một vòng “Tôi khoa tay múa chân còn bạn đoán” mới.

Nghiêm Khuynh đã đoán được phản đề Nữ Nữ kia và Vu Khả Ý nói cái gì, nhưng sắc mặt không đổi mà nhìn chăm chăm vào bộ ngực của Vu Khả Ý, sau đó bình tĩnh nói một câu: “Như vậy vô cùng tốt, không cần lớn hơn nữa.”

Đôi tay Vu Khả Ý ôm ngực, không để cho anh nhìn.

“Thật sự muốn lớn?” Anh hỏi ngược lại.

“Muốn lớn, tránh cho anh nhìn chăm chăm vào người khác cả ngày lẫn đêm” Giọng của Vu Khả Ý chua như giấm.

Nghiêm Khuynh cười như không cười nói: “Làm sao em biết anh nhìn chăm chăm vào người khác?”

“Nữ Nữ nói cho em biết!”

“Cô nhóc kia có nói cho em biết khi anh bom hơi được một nửa thì ngừng đầu nói một câu với Trương tiểu thư hay không?”

Vu Khả Ý nói ra lời trong lòng, “Nói gì?”

“Anh nói với cô ấy, tôi thấy cơ ngực của cô phát triển như vậy, không bằng tự tới bom hơi đi, tôi còn có chuyện khác phải làm, cũng không giúp cô nữa.” Mặt Nghiêm Khuynh nghiêm chỉnh, giọng nói như thường, lời nói ra lại đạt đến vô sỉ.

Cơ ngực phát triển.

Trên mặt Vu Khả Ý lúc đỏ lúc trắng, cuối cùng rốt cuộc không nhịn được mà bật cười, đẩy một cái trên ngực anh, “Sao anh thất đức như vậy hả? Người ta thích anh thời gian dài như vậy, mới để lộ ngực ở trước mặt anh. Anh cứ giễu cợt người ta như vậy, anh quả thật không hiểu phong tình!”

Nhưng chân mày khóe mắt vẻ mặt và nội dung lời nói này đều đi ngược lại, rất dễ nhận thấy, cô hết sức hài lòng đối với cách làm nhẩn tâm của Nghiêm Khuynh.

Nghiêm Khuynh chỉ có thể liếc cô một cái, “Lòng của phụ nữ như kim dưới đáy biển. Anh muốn khách khí với cô ấy một chút, uyển chuyển một chút, đoán chừng em lại muốn mắng anh thất đức, hoa tâm rồi.”

Vu Khả Ý không lên tiếng, ngồi ở trên ghế bắt đầu ăn com trưa anh làm, ăn ăn thì khóe miệng lại cong lên.

Ai biết được, người đã từng là đại ca xã hội đen hôm nay lại vui ở địa phương nhỏ này với cô, cô dạy múa, anh bán xe sửa xe. Chiều nào sau giờ dạy học, anh cũng sẽ xuất hiện đúng lúc ở cửa phòng học, mang theo thức ăn anh làm tới.

Bọn nhỏ đều thích anh.

Dĩ nhiên, cô cũng thích anh.

Cô cúi đầu ăn, khi ngừng đầu lại thấy được tay của anh, bởi vì nửa năm qua ngâm ở trong dầu máy nhiều, kẽ móng tay và đốt ngón tay đều bị nhuộm hơi đen, bên trên lòng ngón tay còn có một tầng vết chai vàng vàng.

Trong lòng ngọt ngào bỗng nhiên lại có tư vị chua xót.

Cô không ăn được.

Nghiêm Khuynh chú ý đến cô dừng đĩa, cau mày hỏi: “Thế nào, món ăn không hợp khẩu vị?”

Cô lắc đầu.

“Hôm nay đồ hơi í nước t, cơm quá cứng rồi hả?” Anh nhớ cô thích ăn cơm mềm một chút.

Cô vẫn lắc đầu.

“Vậy là cái gì?” Nghiêm Khuynh xê dịch cái ghế, ngồi xuống nâng cằm của cô lên, kết quả nhìn thấy ánh mắt của cô giống như hơi ươn ướt, nét mặt lập tức hơi trì trệ, “. Rốt cuộc sao vậy?”

Vưu Khả Ý không muốn kiểu cách như vậy, tùy tiện tìm một cái cớ để nói: “Thời tiết quá nóng, dạ mùa đến nổi vừa mệt vừa nóng.”

Nghiêm Khuynh trầm mặc chốc lát, nhỏ giọng nói: “Chờ chút nữa, chưa tới hai ba tháng sẽ góp đủ tiền mua máy điều hòa không khí.” Anh sờ sờ đầu Vưu Khả Ý giống như trấn an, “Ngoan, nhịn thêm chút nữa có được hay không? Cửa hàng xe buôn bán cũng không tệ lắm, đợi thêm nhiều nhất bốn tháng nữa, nhất định có thể lắp máy điều hòa không khí cho anh.”

Vưu Khả Ý gật đầu, trong lòng ươn ướt.

Nửa năm qua, bọn họ trải qua cuộc sống của người bình thường, mới đầu vô cùng túng quẫn. Nhưng Nghiêm Khuynh chưa từng nói một lời, khi cửa hàng xe khởi bước, vì giữ quan hệ tốt với người trong trấn, để sau này dễ dàng đưa cửa hàng xe vào hoạt động, anh im lặng không lên tiếng giúp đỡ mọi người làm những chuyện đủ khả năng.

Máy nước nóng nhà ai hư, có Nghiêm Khuynh.

Nhà vệ sinh nhà ai tắc, có Nghiêm Khuynh.

Xe nhà ai hư, anh không nói hai lời xách túi tới nhà sửa.

.

Trong thời gian 1 tháng ngắn ngủi, người trong trấn đều thích thanh niên trầm mặc nhưng thực tế này.

Chỉ có Vưu Khả Ý biết anh đã từng là một người oai phong một cõi, mặc dù cũng không phải nghề chính đáng, nhưng thời gian được nhiều người ủng hộ cũng nở mày nở mặt. Mà nay anh uốn gối đến loại trình độ hèn mọn này, vì cô, vì bọn họ làm một số chuyện khiến cho cô chua xót đau lòng.

Thật ra thì cô rất sợ anh sẽ oán giận kiểu cuộc sống như hôm nay.

Nhưng cô không dám hỏi, bởi vì nếu như anh hối hận, cô cũng không nỡ để cho anh trở lại cuộc sống cũ. Mặc dù cuộc sống bây giờ hơi nghèo khó, nhưng phong phú, phong phú đến mức cả trái tim đều giống như ngấm ở trong mật đường.

Lần đầu tiên trong đời, cô cảm thấy mình có thể sống độc lập, hơn nữa dựa vào sở trường của chính mình mang vui vẻ đến cho người khác.

Gần tới trên đường từ phòng học về nhà, cô dắt tay của anh, nhỏ giọng hỏi: “. Lúc nào thì chúng ta kết hôn?”

Nghiêm Khuynh dừng một chút, quay đầu đi, “Thế căn cước của em không thể dùng, làm sao kết hôn?”

“Không cần giấy chứng nhận, trực tiếp kết hôn.” Cô nhỏ giọng nói.

“Trực tiếp kết hôn?” Nghiêm Khuynh cười như không cười nhìn cô, “Trực tiếp kết hôn là có ý tứ gì?”

“Đúng là, chính là đừng chia giường ngủ nữa, trực tiếp. Trực tiếp.” Mặt của cô sung huyết đỏ bừng, cuối cùng hạ quyết tâm, “Trực tiếp ngủ chung, ngủ trong một căn phòng, ngủ trên một giường lớn!”

Nghiêm Khuynh cười ra tiếng.

Trong mắt của anh lóe lên một chút ánh sáng, một lát sau, anh nghiêng đầu hôn lông mày cô, “Ngoan, chờ một chút.”

“Cũng nửa năm rồi !” Vưu Khả Ý tố cáo anh.

Đã nửa năm rồi, anh lại có thể chưa bao giờ để cho cô leo lên giường của anh, vượt qua bước cuối cùng.

Nụ cười của Nghiêm Khuynh trở thành nhạt, anh ngẩng đầu nhìn đường đi khá dài trước mặt một chút, chậm rãi nói một câu: “Cho dù không thể đi cục

dân chính nhận giấy chứng nhận, anh cũng không thể kết hôn với em đơn giản như vậy. Bây giờ cuộc sống quá túng quẫn, ngay cả một hôn lễ anh cũng không thể làm cho em.”

“.....”

“Chờ một chút. Chờ anh dành thêm chút tiền nữa, ít nhất cho em một hôn lễ. Ít nhất để cho em cảm thấy đi theo anh cũng không phải một chuyện bi ai, nghèo nữa khổ nữa, nên đưa cho em thì anh cũng sẽ không thiếu.”

Có lẽ cuộc sống chính là thực tế như thế, giống như truyện cổ tích nhưng dù sao cũng không phải là truyện cổ tích, hoàng tử và công chúa thoát khỏi tòa thành cũng không thể trải qua cuộc sống không buồn không lo, bọn họ cũng phải suy tính củi gạo dầu muối tương dấm trà, suy tính sống qua ngày như thế nào.

Huống chi cô không phải công chúa, anh cũng không phải là hoàng tử.

Vưu Khả Ý cúi đầu xuống nhìn đường dưới chân, cũng không biết con đường này còn dài bao nhiêu, nhưng cô nắm tay người đàn ông bên cạnh thật chặt, nhỏ giọng mà cũng vô cùng chắc chắn nói: “Được, em chờ anh.”

Từ khi bọn họ quen biết tới nay, hình như luôn chờ đợi một thứ gì đó.

Chờ đợi gặp nhau lần nữa, chờ đợi trời mưa xuống dùng chung một cái ô, chờ đợi hai người tỏ rõ cõi lòng hơn một chút, chờ đợi anh đuổi theo, chờ đợi cô chạy tới.

Thật ra thì chờ đợi cũng không nhất định khổ cực như thế.

Ít nhất giờ phút này, Vưu Khả Ý cảm thấy những chờ đợi kia đều là đáng giá.

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Chương 58

Nhà ở là nhà trống của một gia đình trong trấn đã dời đi để lại, nhà một tầng nhỏ, sửa sang không khó khăn lắm, nhưng nóc nhà hơi dột mưa.

Lúc mới chuyển vào hai người cũng không nhận ra, cho đến buổi tối mưa to gió lớn đầu tiên, hai người đều ngủ ở phòng ngủ của mình, chợt nghe phòng khách truyền tới tiếng nước chảy.

Vưu Khả Ý phủ thêm áo khoác xuống giường, đẩy cửa phòng ngủ ra, cùng lúc đó đụng phải Nghiêm Khuynh đi ra từ một căn phòng ngủ khác nhỏ hơn.

Cô dừng một chút, bởi vì Nghiêm Khuynh mặc áo sát nách, không mặc áo, nhưng phía dưới lại mặc quần dài rộng thùng thình.

Nghiêm Khuynh dừng ở cửa, giọng nói trầm thấp nói: “Anh nghe tiếng mưa dột, không ngờ em cũng sẽ tỉnh, cho nên mặc quần vào liền đi ra.”

Coi như là anh giải thích tại sao không mặc áo.

Trên mặt Vưu Khả Ý ửng đỏ, “Ừ, em..em cũng không nghĩ đến.”

Nghiêm Khuynh tiếp lời nói: “Không ngờ anh sẽ mặc áo sát nách ra ngoài?”

“Không đúng không đúng không phải ——” Vưu Khả Ý đỏ mặt hơn, “Là không nghĩ đến em cũng sẽ tỉnh, ra ngoài lại đụng phải bộ dạng anh không mặc quần áo!”

Nghiêm Khuynh cười, đi qua trước mặt cô để đến phòng khách, ngẩng đầu nhìn chỗ mưa dột.

Có lẽ do lâu năm không tu sửa, trên trần nhà có một cái khe, nước mưa từ trong khe chảy xuống giống như mở vòi nước, tí tách hội tụ thành một vùng nước nhỏ ở trên sàn phòng khách.

Vưu Khả Ý đi theo, kéo kéo quần áo anh, “Anh đi mặc quần áo trước đi!”

Nghiêm Khuynh nghiêng đầu liếc nhìn cô một cái, “. Em xấu hổ?”

Thúi lắm!

Mặt của Vưu Khả Ý lại đỏ nữa, lớn tiếng phản bác: “Em sợ anh sẽ lạnh!”

Đầu mùa xuân ban đêm nhiệt độ thấp, anh mặc áo sát nách như vậy không cảm mạo mới là lạ!

Nghiêm Khuynh nói: “Không có gì đáng ngại.” Lại ngẩng đầu nhìn cái khe một cái, “Sáng sớm ngày mai ngủ dậy thì đoán chừng nơi này có một ao cá rồi.”

Đại ca lại bắt đầu kể chuyện cười rồi sao?

Vưu Khả Ý lau mồ hôi, “Vây cũng hết cách rồi, bên ngoài mưa to gió lớn, cho dù anh muốn sửa chỗ thùng cũng phải đợi ngày mai.” Cô đi về phía toilet, “Em lấy cả chậu giặt quần áo chậu rửa mặt tối, tối nay hứng nước trước, sáng sớm ngày mai lại nghĩ biện pháp xử lý.”

Cô đi nhanh vào toilet, giây phút tay chạm vào chậu sắt, Nghiêm Khuynh đột nhiên đưa tay nhận lấy từ phía sau cô. Cô nghi ngờ quay đầu lại, Nghiêm Khuynh nhỏ giọng nói: “Vưu Khả Ý, những chuyện này để anh làm là được rồi, không cần em quan tâm.”

Cô sững sờ, “Chậu cũng không nặng, em lấy một cái thì sao ——”

“Có anh ở đây, anh cầm là được rồi.” Anh cắt đứt lời cô, vừa cầm chậu đi về phía phòng khách, cũng vừa không quay đầu lại nói một câu, “Anh là đàn ông, công việc nặng đều nên giao cho anh. Từ giờ trở đi em phải học cách lệ thuộc vào anh, về sau cũng không cần quan tâm những chuyện này.”

Khỏe miệng Vưu Khả Ý cong lên.

Nghiêm Khuynh còn nói: “Em là con gái, không thể quá chủ động, phải yếu điệu một chút, hiểu không?”

Cô ngoan ngoãn gật đầu, “Hiểu rồi.”

Thật sự là ngọt vào trong đáy lòng.

Sau khi bày chậu xong, hai người lại trở về phòng mình ngủ.

Ban đêm nhiệt độ thật sự rất thấp, coi như Vưu Khả Ý mặc áo khoác mới đi ra phòng khách, khi trở lại trong chăn cũng lạnh đến mức run lẩy bẩy. Lại nghĩ đến Nghiêm Khuynh mặc áo sát nách ở phòng khách lâu như vậy, cửa sổ trong phòng của anh lại không đủ kiên cố, hơi hở. Trong lòng cô lập tức treo lên.

Nước mưa trong phòng khách tí tách không dứt, cô cũng không ngủ được, lăn qua lộn lại rất nhiều lần, rốt cuộc không nhịn được lại đứng dậy phủ thêm áo khoác, đi đến phòng của Nghiêm Khuynh.

Cô khẽ gõ cửa, gọi Nghiêm Khuynh.

Người ở bên trong khẽ đáp, sau đó đứng dậy tới mở cửa, “Sao vậy?”

Vẫn là cánh tay trần.

Cô không chút suy nghĩ đưa tay sờ soạng thân thể của anh một cái, sau đó nhướn mày, “. Quả nhiên là lạnh!”

Không chỉ có lạnh, còn lạnh đến mức như băng!

Nghiêm Khuynh dừng một chút, sau đó cười như không cười nhìn cô, chậm rãi gọi một câu: “Vưu Khả Ý?”

Cô ngẩng đầu nhìn anh, kết quả nhìn thấy ý cười nơi đáy mắt anh, hơi sững sờ, lúc này mới phục hồi tinh thần nghĩ đến vừa rồi cô mò tới chỗ nào!

Bụng.

Bụng đặc biệt bèn chắc, bắp thịt rắn chắc.

Cô hoảng sợ, nhiệt độ trên mặt lại bắt đầu lên cao, sau đó đành hoảng giải thích: “Vừa rồi anh không mặc quần áo mà đi ngay đến phòng khách, em sợ anh lạnh, cho nên mới xem một chút.”

“Xem một chút thấy lạnh thì sao?” Nghiêm Khuynh hỏi ngược lại.

“Nếu lạnh, em sẽ, em sẽ.” Âm thanh của cô nhỏ xuống, sau đó bước một bước vào phòng ngủ của anh, “Em sẽ làm ấm giường giúp anh!”

.

Kết quả thật sự chỉ là một lần làm ấm giường vô cùng dè dặt bảo thủ.

Vưu Khả Ý cố ý chui vào chăn của anh, muốn dùng thân thể làm ấm giường lạnh lẽo của anh, nhưng suy xét đến thân thể của anh cũng lạnh, cô chậm rãi nhích tới gần anh, chui vào trong ngực của anh từng chút từng chút.

Cô có thể cảm thấy toàn thân của người bên cạnh cứng đờ, hình như tư thế cũng hơi mất tự nhiên.

Cô từ từ đưa tay vòng chắc hông của anh, nhỏ giọng nói: “Đừng suy nghĩ lung tung, em chỉ sợ anh lạnh mà thôi.”

Qua rất lâu, Nghiêm Khuynh mới cúi đầu đáp một tiếng, “Ừ.”

Cô giống như một cái lò lửa nho nhỏ, toàn thân tỏa ra nhiệt lượng ấm áp.

Cô còn khoe khoang nói: “Từ nhỏ em đã đông ấm hạ mát, chị em đặc biệt sợ lạnh, nhưng mà mẹ em không để cho bọn em dùng thảm điện, nói là không tốt cho thân thể, sẽ làm da khô hanh. Cho nên mỗi khi mùa đông chị ấy đều sẽ chui vào chăn của em, coi em như lò sưởi. A, chị ấy còn nói em là than củi nhỏ!”

Khóe môi Nghiêm Khuynh cong lên, trong bóng đêm anh gác cằm ở trên tóc của cô vuốt ve một chút, khẽ nói: “Ừ, than củi nhỏ!”

Âm thanh kia không lớn không nhỏ, không dài không ngắn, mỗi một chữ đều giống như một nốt nhạc nhẹ nhàng, rồi lại mang theo một loại cảm xúc triền miên mềm mại.

Vưu Khả Ý không biết tại sao trên mặt chợt nóng lên, khi ý thức được cô như bạch tuộc áp sát vào trên thân thể Nghiêm Khuynh đồng thời còn không mặc áo lót, cô cũng sắp sôi trào.

Cái gì kia. Hình như nơi đó, nơi đó chĩa vào anh.

Bởi vì mặt cô đụng phải lồng ngực của anh, cho nên ngực liền chĩa vào trên bụng của anh, giống như lúc ban nãy cô từng sờ bắp thịt rắn chắc chỗ đó. . . .

Nghĩ như vậy, thân thể hơi biến hóa, độ cứng của đầu tây mềm mại có một chút khuynh hướng lên cao như vậy.

Cô bắt đầu không nói tiếng nào, tim đập loạn bịch bịch bịch, cũng sắp muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

Cảm giác khô miệng khô lưỡi là như thế sao?

Nghiêm Khuynh ngửi mùi đầu tây thơm trên tóc cô, cảm nhận thân thể mềm mại của cô và anh kề nhau thật chặt, cũng có chút khoái chí. Nhận ra cô đột nhiên không nói gì, anh cúi đầu nhìn cô, kêu một tiếng: “Vưu Khả Ý?”

“À?” Cô hơi khàn trương đáp một tiếng.

“Tại sao em không nói chuyện?”

Vưu Khả Ý nghẹn, tại sao cô không nói chuyện? Cô phải nói gì đây? Xin lỗi em suy nghĩ hơi nhiều, nằm với anh ở trên một cái giường như vậy thật sự rất dễ dàng bị kích thích hả?

A a a cô sắp điên rồi!

Sau đó cô bắt đầu ra vẻ thông thạo lắm nhảm “tinh táo đại thần công” mà Lục Đồng dạy cô: “Nổ lò-cốt chính là Đồng Tôn Thụy, chặn cướp mất là Hoàng Kế Quang, đốt đồng rom chính là Khâu Thiệu Vân, bị đánh đến chết chính là Thu Cẩn.”

Nghiêm Khuynh lặng lẽ nghe mấy lần, sau đó hỏi cô: “Em đang làm gì?”

“Tinh táo lại.” Cô trả lời theo bản năng, sau đó lập tức ý thức được mình lại thành thật khai báo! Cô bụm miệng trong nháy mắt.

“Tinh táo lại?” Hình như Nghiêm Khuynh nghe ra chút gì, từ từ nâng cằm của cô lên, đối diện với cặp mắt hoảng sợ phải nhìn ngang nhìn dọc: “Tại sao em muốn tinh táo lại hả?”

A a a, hai mắt Vưu Khả Ý nhắm nghiền, chẳng lẽ thật sự phải nói cô bị kích thích cho nên mới phải tinh táo lại sao? Nghiêm Khuynh nhất định sẽ cho rằng cô là một * được không?

Mặt cô nóng lên, từ dưới cằm Nghiêm Khuynh cũng cảm nhận được loại nhiệt độ đó, vì vậy chậm rãi dời tay đến trên mặt, nhiệt độ đó quả thật sắp đốt cháy tay của anh.

Hình như anh đã hiểu ra cái gì, cúi đầu cười ra tiếng.

Vưu Khả Ý thẹn quá thành giận mở mắt trừng anh, cắn răng nghiêng lợi nói: “Cười cái gì cười?”

“Cười da mặt của emmông.” Nghiêm Khuynh khẽ nói, sau đó bắt được tay của cô, đột nhiên không có dấu hiệu nào đặt nó ngay ở. Dưới bụng của mình.

Trong nháy mắt Vưu Khả Ý sợ ngây người.

Dưới bàn tay của cô.

Dưới bàn tay của cô là một lều nhỏ căng phồng hơn nữa hết sức cứng rắn.

Cách vài vốc mềm mại sơ sài, cô lại mò tới. Mò tới Nghiêm Khuynh nhỏ?

Cô không nhúc nhích cứng lại ở đó, không dám thờ ơ, trong nháy mắt trong đầu thoáng hiện qua trăm ngàn suy nghĩ, ví dụ như giải quyết anh ngay tại chỗ này, ví dụ như chạy về phòng ngủ như một làn khói không bao giờ ra ngoài gặp người nữa, ví dụ như bình tĩnh nói “Vậy thì ngủ thật đi”, ví dụ nữa như.

Cô run một cái, lúng túng không biết làm sao.

Nghiêm Khuynh cúi đầu cười, hôn trán của cô một cái trong bóng tối, “Vưu Khả Ý, không cần xấu hổ, là người đều có *, cần gì vì phản ứng sinh lý bình thường mà xấu hổ?”

Vưu Khả Ý: bởi vì em bị kích thích rồi, bị kích thích anh biết không? Vấn đề là anh không hề làm gì em cả mà em lại bị kích thích một cách tự nhiên được không?

Cô vẫn lúng túng.

Lòng bàn tay còn dính vào chỗ đó của Nghiêm Khuynh, cô từ từ dời tay, sau đó ho khan hai tiếng, không nói chuyện nhảm “Cái đó, anh... anh cứng rắn.”

Nói xong cô liền bị mình nỏ chết, một môi đến mức trong mềm ngoài cháy.

Nghiêm Khuynh bình tĩnh gạt đầu, “Ừ, cứng rắn.”

.

Đây cũng là đối thoại à? Vưu Khả Ý tuyệt vọng nhắm nghiền hai mắt, một vụn con lạc đà Alpaca phi nhanh trong lòng.

Cũng may Nghiêm Khuynh không nói gì nữa, chỉ lại gần hôn một cái ở trên mắt của cô, nói khẽ câu: “Khuya lắm rồi, em ngủ đi.”

Cô lập tức lại mò mắt ra, “Nhưng anh.” Cô hơi chần chừ.

“Nó sẽ tự mình ổn định.”

“Oh.” Cô lại rút cổ trở về, nhắm mắt mấy giây, sau đó mở ra lần nữa, “Cái đó, thật ra thì em có thể giúp anh ——”

“Vưu Khả Ý.” Nghiêm Khuynh ngắt lời cô, bóp mũi của cô, “Em ngủ đi, nhanh ngủ đi!”

“A.” Cô lại bị từ chối. Lúng túng.

Cuộc sống ở trấn nhỏ còn có một việc đáng nhắc tới, đó chính là Trương tiểu thư.

Trương tiểu thư chính là người phụ nữ luôn đến thăm cửa hàng xe của Nghiêm Khuynh, hơn nữa thích ông ọ làm đáng, tên đầy đủ Trương Mạn Ngọc.

Đúng vậy bạn không nghe lầm, chính là Trương Mạn Ngọc, một chữ không kém Trương, một chữ không kém Mạn, một chữ không kém Ngọc so với nữ ngôi sao Hongkong đó.

Cô ta xem trọng Nghiêm Khuynh ở sau ngày mưa dột, khi Nghiêm Khuynh đang cầm ngói sửa chữa nóc nhà của mình, đúng lúc cô ta đi xe đạp qua trước cửa, vừa ngừng đầu đã nhìn thấy người đàn ông sẵn tay áo sửa chữa chỗ rò ở nóc nhà, động tác sạch sẽ lưu loát, giờ tay nhắc chân đều tràn đầy sức mạnh.

Cô ta nhìn ngược chiều ánh sáng, cho nên không thấy rõ mặt của Nghiêm Khuynh, chỉ có thể nhìn rõ vóc người của anh.

Sau đó cô ta chỉ cảm thấy lỗ mũi nóng nóng, đưa tay sờ, chảy máu mũi.

Cô ta cũng không chứng tỏ, ngược lại lập tức vui mừng dừng xe, hô một tiếng với người đàn ông đang trên nóc nhà: “Này, anh có thể cho tôi mượn chút giấy không?”

Nghiêm Khuynh dừng động tác, cúi đầu xuống nhìn cô ta, nghi ngờ hỏi một câu: “Mượn giấy?”

“Tôi chảy máu mũi!” Cô ta vui mừng phát tay một cái với anh, bởi vì phát hiện người đàn ông này không chỉ có vóc người đẹp, bộ dạng cũng dễ nhìn!

Ngay lúc đó phản ứng đầu tiên của Nghiêm Khuynh là chẳng lẽ mình gặp được bệnh nhân thần kinh trong truyền thuyết? Máu mũi đầy mặt như vậy, còn

vui mừng vẫy tay với anh, đừng là một người phụ nữ điên.

Anh chần chừ một chút, sau đó lắc đầu mà nói: “Thật xin lỗi, hiện tại tôi không tiện xuống đó, nếu không cô sang nhà bên cạnh mượn đi.” Anh thuận tay chỉ chỉ hàng xóm.

Trương Mạn Ngọc có chút tiếc nuối, nhưng vẫn vui vẻ nói: “Cũng được, tôi tên là Trương Mạn Ngọc, rất vui được biết anh!”

Nghiêm Khuynh thật sự cho rằng cô ta là một bệnh nhân tâm thần, vì vậy dừng lại chốc lát, anh suy tư một chút, cũng nhẹ nhàng cười với cô ta: “Xin chào, tôi tên là Lương Triều Vĩ, tôi cũng rất vui khi biết cô!”

Vưu Khả Ý nghe Nghiêm Khuynh nghiêm túc kể những chuyện này, lúc nghe được thiếu chút nữa không cười sặc sụa. Cô cảm thấy sau khi tới Ngô Trấn, thật ra tiền bộ lớn nhất của Nghiêm Khuynh không phải là phương diện kỹ năng sinh hoạt, mà là phương diện làm nũng.

Trên thế giới này người đáng yêu nhất không phải người đứng đắn, cũng không phải là người đáng yêu, mà là người nghiêm túc làm ra vẻ đáng yêu.

Nghiêm Khuynh chính là loại người này.

Nói tóm lại, có quá nhiều kỷ niệm được ghi lại ở trấn nhỏ này, toàn bộ những từ tốt đẹp có liên quan đến tự do và tình yêu đều có thể dùng để hình dung cuộc sống của cô.

Cho đến ngày đó.

Cho đến khi cô và Nghiêm Khuynh tay nắm tay đi về từ phòng học, chợt phát hiện có một người đứng ở cửa nhà.

Người kia bụng bự phệ nộ đứng ở trong hoàng hôn, một tay đỡ bụng, một tay xách vali hành lý cỡ nhỏ.

Cô ấy vẫn lo lắng nhìn đông ngó tây ở đó, cho đến khi tầm mắt đối diện với Vưu Khả Ý, rốt cuộc mới mừng rỡ thờ phào nhẹ nhõm, mắt ướt át nói: “Khả Ý, chị có thể tìm thấy em rồi!”

Máu toàn thân Vưu Khả Ý đều đông lại!

Vưu Lộ!

Chị của cô, thế nhưng lớn bụng tìm tới cửa!

Nhưng làm sao chị biết cô ở chỗ này?

Sau một giây, suy nghĩ đáng sợ nhất chiếm lấy đầu óc của cô.

Vậy mẹ thì sao? Có phải mẹ cũng biết hay không?

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Chương 59

Nửa tháng trước, có một nhiếp ảnh gia đi bộ đi du lịch đã tới Ngô Trấn, trong lúc đi qua phòng học múa đơn sơ thì vô tình nhìn thấy một hình ảnh làm cô ấy bị cảm động rất nhiều.

Đây chỉ là trấn xa xôi, hộ gia đình không nhiều lắm, điều kiện kinh tế cũng không quá tốt, thật ra khi đoàn xe đi qua nơi này thì cô ấy hơi do dự, không biết nên xuống xe hay không.

Nhưng trực giác nói cho cô ấy biết, có rất nhiều vẻ đẹp không muốn người biết đều nở rộ ở nơi đất cằn sỏi đá, cho nên cô ấy vẫn xuống xe.

Phòng học múa là phòng gạch ngói xây lên, nhìn từ bên ngoài vô cùng tầm thường. Nếu không phải lúc đi qua ngoài cửa sổ chợt nghe một khúc nhạc du dương nhẹ nhàng, cô ấy tuyệt đối không ngờ được bên trong phòng gạch ngói này lại có khoảng trời riêng.

Nhiếp ảnh gia đi tới trước cửa sổ để nhìn, đúng lúc nhìn thấy Vưu Khả Ý mặc váy múa ballet bó sát người màu đen nhảy múa như bay ở dưới ánh đèn sáng trắng, mũi chân nhẹ nhàng nhón lên, khi xoay tròn thì làn váy tung bay.

Một đám con nít mặc váy thì mặc váy, mặc áo lót thì mặc áo lót, quần áo xanh xanh đỏ đỏ, rất tùy ý, cũng không giống nhau. Nhưng bọn trẻ rất nghiêm túc vây quanh quan sát giáo viên, còn nhao nhao muốn thử làm động tác theo cô giáo.

Vưu Khả Ý múa xong một số đoạn múa, sau đó bắt đầu dạy từng động tác một, cô đưa lưng về phía học sinh, từ từ nhón chân lên, đồng thời mở tay ra, trong miệng nói: “Tay mở ra, từ từ đi.”

Hoàng hôn, kèm theo âm nhạc nhẹ nhàng chậm rãi, đám trẻ con kia từ từ kiễng chân nhón, theo tiết tấu của Vưu Khả Ý cùng nhau mở tay ra, kiễng chân.

Thật sự là một cảnh vô cùng tầm thường, ở bất kì trung tâm đào tạo múa nào cũng có thể nhìn thấy cảnh tượng này, huống chi chỗ đám trẻ con này luyện múa cũng không tốt, ăn mặc cũng không đủ chuyên nghiệp. Nhưng khi thấy một màn như vậy, nhiếp ảnh gia lại cảm động.

Cô ấy thật sự không ngờ lại có một nhóm đứa bé múa ballet ở nơi hẻo lánh xa xôi tĩnh lặng như vậy, mặc dù cuộc sống cũng không muôn màu muôn vẻ như những đứa bé ở thành phố lớn, nhưng bọn trẻ cũng có thể có âm nhạc và múa ballet, cũng có thể hưởng thụ cái đẹp.

Cô ấy điều chỉnh máy ảnh, một tiếng tách tách bên ngoài cửa sổ nhanh chóng ghi lại một màn này.

Trong hình là một nữ giáo viên trẻ tuổi yên lặng đứng cười dịu dàng ở giữa đám trẻ, dáng vẻ thanh thản đẹp đẽ, giống như một con thiên nga đang muốn nhảy múa.

Lực chú ý của Vưu Khả Ý bị tiếng động chớp nhoáng kia thu hút, nghiêng đầu nhìn một cái, đúng lúc nhìn thấy nhiếp ảnh gia thu hồi máy ảnh. Cô đi tới bên cửa sổ, có chút chần chừ hỏi: “Cô vừa chụp ảnh sao?”

Nhiếp ảnh gia gật đầu một cái, có chút ngượng ngùng cười nói xin lỗi: “Thật xin lỗi, tôi là người thích chụp ảnh, vừa rồi nhìn thấy cô dạy đám nhỏ này múa ballet, trong khoảng thời gian ngắn cảm thấy rất cảm động, cho nên chưa được cô đồng ý đã tự tiện chụp tấm ảnh này ——”

Cô ấy đưa máy ảnh trong tay tới, đồng thời thành tâm thành ý hỏi: “Tôi có thể lưu lại nó không?”

Đám trẻ con chen lấn chạy vội tới bên cửa sổ, đua nhau nhảy lên xem hình ảnh trên máy ảnh.

Nữ Nữu hưng phấn nói: “Mình ở đây này mình ở đây này!”

“A, mình cũng ở đây!”

“Cô giáo Vưu nhanh nhìn, dì này chụp cô thật là xinh đẹp!”

.....

Bọn nhỏ riu rít âm ỉ không ngừng, Vưu Khả Ý cũng nở nụ cười, giờ máy ảnh lên thật cao trả lại cho đối phương, vừa đưa tới vừa dặn dò bọn nhỏ: “Cẩn thận một chút, đừng lộn xộn, một lát nữa làm hư máy ảnh của người ta thì các em chịu nhé!”

Bởi vì nhất thời lơ là sơ suất, cô cũng không truy cứu “người thích chụp ảnh” trong miệng đối phương đến tột cùng là gì, dưới tình huống đối phương tò mò hỏi thăm thì cô vẫn còn không can thận nói ra mình cũng không phải người Ngô Trấn, là từ thành phố lớn tới. Nhưng tính cách giác của cô vẫn còn, cho nên không tiếp tục tiết lộ quá nhiều tin tức theo bản năng.

Sự kiện kia đã qua, Vưu Khả Ý tuyệt đối không nghĩ đến tấm ảnh kia sẽ mang đến những chuyện liên tiếp phía sau, cho đến khi Vưu Lộ xuất hiện ở Ngô Trấn, hơn nữa móc tờ báo từ trong ba lô ra đưa cho cô.

Đó là một tờ báo hàng ngày bán chạy ở thành phố lớn, tiếng tăm như sấm bên tai.

Ngay trên chính giữa của tờ báo xã hội, ảnh cỡ lớn của Vưu Khả Ý xuất hiện ở nơi đó, mở đầu bài báo kèm theo một cái tên dịu dàng: Giáo viên nông thôn múa ra linh hồn đẹp nhất của ballet.

Phía dưới tấm ảnh là bài báo tự thuật cận kề người viết đi đến một trấn nhỏ xa xôi tên là Ngô Trấn như thế nào, sao lại tình cờ gặp một cảnh hoàng hôn như vậy, hơn nữa tận mắt thấy điệu ballet đẹp nhất từ lúc chào đời tới nay.

Cô ấy công bố người giáo viên nông thôn này là cô gái đến từ thành phố lớn, vì mang ballet tới trấn nhỏ này, cho nên cô gái cam tâm tình nguyện trải qua cuộc sống nghèo khó ở chỗ này, hưởng thụ niềm vui thú mà điệu múa mang tới.

Vưu Khả Ý nhìn tới nhìn lui tấm ảnh kia và tựa đề bắt mắt đó, máu cũng sắp đông lại.

Thậm chí ngay cả chuyện mời Vưu Lộ vào nhà ngồi nói chuyện cô cũng quên, chỉ đứng ngơ ngác tại chỗ mà không nói ra lời. Vẫn là Nghiêm Khuynh rút tờ báo trong tay cô ra, nhỏ giọng nói: “Vưu Khả Ý, chị của em là một phụ nữ có thai, từ xa chạy tới tìm em, mời cô ấy vào ngồi xuống rồi nói tiếp.”

Cô mờ mịt nhìn về phía bụng lớn đến khác thường của Vưu Lộ, lúc này mới mơ hồ nhớ hình như chị cũng sắp sinh rồi, cô cuống quýt mời Vưu Lộ vào nhà.

Nghiêm Khuynh rót ly nước cho Vưu Lộ, sau đó nói với Vưu Khả Ý: “Nước tương sắp hết, anh đi mua lọ mới, em và chị tán gẫu đi.” Sau đó để lại không gian cho hai chị em.

Đối mặt với người chị nửa năm không thấy, Vưu Khả Ý chưa nói mấy câu liền đỏ tròng mắt. Vưu Lộ lại rơi từng giọt từng giọt nước mắt lớn hơn, nhìn

hoàn cảnh sinh hoạt xung quanh cũng không tốt, cô ấy đưa tay cầm tay Vu Khá Ý, thì thảo nói: “Đều là chị sai lầm, đều tại ban đầu chị bỏ nhà ra đi, mới có thể khiến cho mẹ đặt toàn bộ hi vọng ở trên một mình em Nếu không cũng sẽ không ép em có nhà nhưng không thể trở về, chạy đến loại địa phương này chịu đói chịu khổ.”

Vu Khá Ý liều mạng lắc đầu, dừng một chút, cô vẫn hỏi ra câu kia: “Mẹ biết không?”

Vu Lộ mờ mịt lắc đầu, “Chị và mẹ đều không có liên lạc, nhưng mỗi tháng lúc gặp mặt ba đều nghe ba nói đến tình trạng ở nhà.”

Vu Khá Ý biết được mấy ngày cô mất tích, Chúc Ngừ gọi cả nhà đến Thượng Hải, tìm từng nhà, thậm chí còn báo cảnh sát. Vậy mà Vu Khá Ý cũng không ở chung cư, không có ai có ấn tượng đối với cô, đến nỗi chỉ có mấy giám sát chỗ bảo vệ chung cư ghi được hình ảnh cô vội vội vàng vàng ra khỏi cửa chính của chung cư, sau đó cũng chưa có kết quả.

Chúc Ngừ giống như nổi điên tìm cô khắp nơi, cuối cùng ngày trở lại thành phố C, đột nhiên nằm trên giường không dậy nổi.

Bà com nuốt không trôi, ăn ngủ không yên, mỗi ngày ngủ mê man ở trên giường như vậy, tỉnh lại cứ nhìn trần nhà không nói lời nào, giống như mục tiêu của cuộc sống đều đã tan biến.

Có lúc bà còn biết khóc, nhưng không có tiếng, chỉ giơ tay lên lau nước mắt, sau đó lại nhắm mắt lại cho đến khi ngủ mất.

Bác sĩ nói thân thể bà không có bất cứ vấn đề gì, chỉ là đau lòng gây ra, dẫn đến bà không có sinh hoạt được, có lẽ trên tâm lý xuất hiện hiện tượng uất ức nhất định.

Vu Lộ cũng từng trở về thăm nhà, nhưng bà không có biểu cảm gì, chỉ ngẩng đầu hỏi một câu: “Con trở về làm gì? Cười nhạo mẹ sao?”

Lúc ấy Vu Lộ không nói ra lời, chỉ có thể khiêm nhường nói: “Mẹ, con nghe nói mẹ bị bệnh, cho nên trở về thăm mẹ ——”

“Cút ra ngoài.” Đây là lời nói duy nhất của Chúc Ngừ, lạnh lẽo, không có chút tình cảm nào.

Bà dùng ánh mắt căm thù nhìn đứa con gái tự tay đập tan giấc mộng của bà, bà tự nói với mình nếu như không phải ban đầu Vu Lộ phản bội bà trước, bà cũng sẽ không gửi gắm hết hi vọng ở trên người con gái nhỏ, cũng sẽ không trải qua cảm giác bị phản bội một lần nữa.

Cuối cùng đều là Vu Lộ mang theo danh “đầu tiên”.

Sau khi nói đến đây, Vu Lộ lại khóc nữa.

Cô ấy nói: “Đều là chị sai lầm, chị làm cho mẹ đau lòng trước, lại để cho em chịu đựng áp lực lớn như vậy, biến chuyện thành cục diện hôm nay thì tất cả đều là bởi vì chị.”

Vu Khá Ý chậm rãi lắc đầu một cái, ổn định tâm tình của mình, rút khăn giấy ra lau sạch nước mắt giúp chị, “Chúng ta có lỗi, lỗi tại ý thức của bản thân quá mạnh mẽ, không muốn bị mẹ trói buộc. Thế nhưng loại chuyện này thì có ai có thể hoàn toàn thuận theo được đây? Hành động của mẹ quá cực đoan, cục diện hôm nay cũng không phải chúng ta tự nguyện nhìn thấy.”

Vu Lộ đã mang thai gần chín tháng, cảm xúc không thể có dao động quá lớn. Vu Khá Ý an ủi cô ấy một lát, sau đó bản thân cũng tỉnh táo lại.

Cô có chút mờ mịt đi tới bên cửa sổ nhìn cảnh sắc bên ngoài, cũng không biết giờ phút này mẹ có nhìn thấy tin tức kia hay không.

Nhưng người ở thành phố C biết cô nhiều như vậy, sớm muộn cũng sẽ truyền tới trong tai cha mẹ.

Ngoài cửa sổ là cảnh sắc quen thuộc của Ngô Trán, cây xanh mọc ra mầm mới, hàng rào hoa hồng, đều là cảnh sắc vô cùng tầm thường của nông thôn, nhưng thời gian nửa năm sống chung, lại từ từ sinh ra tình cảm, giống như những cảnh trí tầm thường kia cũng được trao cho ý nghĩa không tầm thường.

Cô và Nghiêm Khuynh sinh sống ở chỗ này, chứng kiến từng cọng cây ngọn cỏ từ mùa đông khắc nghiệt cảnh khô lá rơi biến thành tươi tốt rờ rờ ở hiện tại, mà giống vậy, những thực vật này cũng chứng kiến cô và Nghiêm Khuynh từ gặp lại cho tới bây giờ như hình với bóng, sớm chiều làm bạn.

Sao cô cam lòng rời đi chứ?

Vu Lộ cũng khôi phục cảm xúc, chậm rãi đi tới bên cạnh em gái, ôm cô vào trong ngực, “Khá Ý, em cũng không cần quá lo lắng, chị cảm thấy đã qua nửa năm rồi, có lẽ mẹ cũng ý thức được ban đầu ép buộc em như vậy là không thể thực hiện được. Chị cũng không cho rằng bà ấy còn có thể đuổi theo tới đây tiếp tục ngăn cản em và Nghiêm Khuynh ở chung một chỗ, hơn nữa ——”

Cô ấy biết được một số việc về Nghiêm Khuynh từ trong miệng ba, nhưng không biết nhiều lắm, có lẽ ấn tượng nổi bật nhất chính là thân phận của Nghiêm Khuynh rồi.

Cho nên cô ấy chần chừ chốc lát, mới nói: “Hon nữa anh ấy tới Ngô Trán lâu như vậy, đã sớm thoát khỏi cuộc sống trước kia, bọn họ cũng sẽ không phản đối hai người giống như trước kia nữa. Nếu không, nếu không em trở về đi. Em và anh ấy cùng trở về, có được hay không?”

Cuộc sống ở đây quá gian khổ, bản thân Vu Lộ đã trải qua cuộc sống từ giàu có được cha mẹ nâng ở lòng bàn tay cho tới cuộc sống khổ sở phải quan tâm cúi gao đầu muối tương dầm trà như bây giờ, cho nên cô ấy tuyệt đối không muốn thấy Vu Khá Ý lặp lại kinh nghiệm của cô ấy.

Cô ấy bắt đầu khuyên Vu Khả Ý trở về thành phố C.

“Đặc biệt là bằng tốt nghiệp đại học của em. Em biết không, ba nhờ quan hệ xung quanh, tìm đồng nghiệp và lãnh đạo trường học của ông giúp một tay, sau đó mới giúp em làm thủ tục tạm nghỉ học, để tránh em bị trường học đuổi. Với lý lịch của em, trở về học xong đại học, sau đó tìm công việc tốt thì hoàn toàn không thành vấn đề, coi như em không muốn vào đoàn văn công cũng không sao, tùy tiện tìm công việc ở thành phố C cũng tốt hơn làm giáo viên nông thôn ở trong trấn nhỏ này chứ?”

.....

Cô ấy nói rất nhiều lời nói, những lời đó đều vô cùng lý trí, có chứa tính hấp dẫn mãnh liệt, lấy cuộc sống giàu có và hoàn cảnh tốt đẹp làm nổi bật cuộc sống trước mắt của Vu Khả Ý và Nghiêm Khuyên nghèo khổ nhàm chán cỡ nào.

Vu Khả Ý đột nhiên ngẩng đầu hỏi cô ấy: “Chị, tại sao ban đầu chị vứt bỏ cuộc sống ở nhà, nhất định muốn học Đại học Nông nghiệp, nhất định phải đi theo anh rể sống qua ngày ở nông thôn chứ?”

Vu Lộ lập tức không nói ra lời.

Trên thế giới này có rất nhiều chuyện chúng ta đang làm, tự nhận là cây ngay không sợ chết đứng hơn nữa vui vẻ chịu đựng, nhưng một khi người khác muốn thực hiện thì nhất định sẽ nhảy ra kiên quyết ngăn lại. Bởi vì lúc chúng ta đối mặt với cuộc sống của mình thì luôn lấy nguyện vọng của mình làm trung tâm, khắp nơi suy nghĩ “Tôi nghĩ”, “Tôi hi vọng”, “Tôi không cảm thấy tiếc nuối”, nhưng một khi dính đến vấn đề của những người khác, biến thành “Bạn không nên”, “Chuyện này không lý trí” cùng với “Như vậy mới là lựa chọn tốt nhất”.

Vu Lộ cũng không ngoại lệ.

Khi cô ấy phát hiện Vu Khả Ý cũng chỉ thực hiện chuyện cô ấy đã làm năm đó, đột nhiên không nói ra lời khuyên nữa, cô ấy có lập trường gì để khuyên Vu Khả Ý đây? Việc họ làm cũng không có gì khác biệt.

Đều là vì yêu tình nguyện buông tha cuộc sống vật chất.

Đều là theo đuổi tự do mà thôi.

Cuối cùng cô ấy dừng khuyên bảo, chỉ hỏi Vu Khả Ý: “Em định làm như thế nào đây? Nếu như mẹ tôi, em phải đối mặt với bà ấy ra sao đây?”

Vu Khả Ý trầm mặc thật lâu, sau đó ngẩng đầu nhìn ngó đồng cảnh lá sum xuê trong sân kia, từ từ nói: “Em có thể đối mặt ra sao đây? Nói đạo lý ư, nói không thông thì đừng nói, dù sao ngày vẫn trôi qua. Bà ấy không thể nào giam lỏng em nữa, bởi vì cho dù dự vọng không chế của bà ấy mạnh hơn nữa, em vẫn là một người độc lập, có thể tự do lựa chọn và theo đuổi cuộc sống em muốn.”

“.....”

“Coi như em thật sự xin lỗi mẹ, phụ kỳ vọng của bà ấy, nhưng có lúc em cảm thấy ích kỷ một chút cũng không sai, bởi vì em phụ kỳ vọng của bà ấy, lại hoàn thành giấc mơ của mình. Đời này có thể vì chính mình mà sống chính là tâm nguyện lớn nhất của em”

Giờ phút này, nghe được Vu Khả Ý nói những lời này, Vu Lộ sững sờ thật lâu.

Cô ấy nhìn em gái cũng không có bao nhiêu thay đổi trước mặt, nhiều nhất chỉ là đen một chút, gầy một chút, nhưng mặt mày vẫn thanh tú như thường, duyên dáng yêu kiều giống như một gốc thực vật xanh ngắt ướt át. Nhưng trong tiềm thức lại cảm thấy em gái không giống như trước kia, là thật sự không giống như vậy.

Hôm nay những mầm mống bị mài bằng góc cạnh kia lại đột nhiên biểu hiện ra ngoài, nhưng lại không sắc nhọn, mà lấy một loại đáng vẻ nhẹ nhàng lại kiên định như cành lá và thân cành trưởng thành, chống lên cả cuộc đời.

Vu Khả Ý yên lặng đứng ở nơi đó, trong mắt là quả cảm và kiên định.

Cuối cùng Vu Lộ cũng mờ mịt thờ dài, dù không biết em gái lựa chọn đúng hay sai, cô ấy lại vẫn lựa chọn ủng hộ, “Chị chỉ hi vọng em sống tốt.”

“Em sống rất khá, hiện tại đã rất khá.” Vu Khả Ý cười ôm lấy cô ấy, hốc mắt hơi nóng, “Cảm ơn người nhiếp ảnh gia kia, mặc dù hiện tại xảy ra chuyện mà em vẫn lo lắng, nhưng có thể gặp lại chị, em cảm thấy sau này gặp lại phải càng ngày càng tốt.”

Mặc dù chuyện lo lắng nhất xảy ra, nhưng Vu Khả Ý phát hiện hình như mình thật sự không sợ hãi nữa.

Cô đã trải qua cuộc sống độc lập nửa năm, đã học được rất nhiều chuyện ngày trước cô không biết: ví dụ như khi Nghiêm Khuyên không ở nhà, một mình cô sẽ thuần thục xuống bếp nấu cơm; ví dụ nữa như khi mưa đột, cô đã có thể mặc áo mưa leo lên nóc nhà với Nghiêm Khuyên, anh sửa chỗ dột, cô thêm gạch chuyển ngói; ví dụ nữa như mùa xuân khi giúp hàng xóm cấy mạ dưới ruộng, có đĩa chui vào làn da, cô cũng có thể dùng cảm giữ vững bình tĩnh, sau đó cầm bật lửa đi đốt đĩa, bình tĩnh vuốt ve nó.

Cô không phải đứa bé gái xinh đẹp đó nữa.

Thời gian nửa năm, trưởng thành lại vượt xa ba năm trải qua ở trong đại học.

Cô nghĩ, nếu như mẹ vẫn muốn tới, nên tới thì tới, cô cũng không cần sợ.

Vậy mà cô tuyệt đối không ngờ chính là người kết thúc cuộc sống của cô ở trấn nhỏ này tới thật, nhưng người tới cũng không phải là mẹ, chuyện xảy ra cũng vượt quá xa mong đợi của cô.

Nếu như nói trên thế giới thật sự có bán thuốc hồi hận, Vu Khả Ý nhất định sẽ không chút do dự lựa chọn trở lại ngày Vu Lộ tới Ngô Trấn, nếu trở lại ngày đó, cô sẽ không có một chút nghĩ ngợi rời khỏi trấn nhỏ này với Nghiêm Khuynh, mà không phải cứ cố chấp ở lại chỗ này để đám người đó tìm tới cửa như vậy.

Chỉ tiếc cuộc sống không như ý người.

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Chương 60

Tờ báo có đăng ảnh Vu Khả Ý dạy múa vốn không có gì đáng được cực kỳ chú ý, dù sao mỗi ngày tin tức báo chí đều sẽ có loại đề tài ca tụng xã hội tốt đẹp này, các câu chuyện cảm động nhiều vô kể, không cần thiết chỉ một vì chuyện xưa của Vu Khả Ý mà hao tốn nhiều tinh lực như vậy.

Nhưng tờ báo này lại làm hai gia đình nổi lên sóng to gió lớn.

Thành phố C, khi Chúc Ngữ thờ dón dập từ ngoài cửa đi tới, ngay cả giày cũng không thay liền ném tờ báo ở trước mặt chồng thì trong ánh mắt của bà giống như chọt có ánh sáng gì đó cháy lên lần nữa.

Đã thật lâu bà chưa hề loại biểu tình sinh động này, giống như từ đầu đến chân đều bị một loại vui sướng chói lọi bao phủ trong đó.

Bà dùng một giọng điệu kích động nói: “Ông xem, nhìn trong này! Tôi tìm được nó rồi! Nó xuất hiện rồi!”

Đầu tiên chồng bà dừng lại, sau đó nhặt tờ báo trên bàn lên vừa nhìn, tiếp đó vẻ mặt cũng cứng lại.

Giọng ông run run nói: “Khả Ý, là Khả Ý!”

Sau đó Chúc Ngữ cầm tờ báo kia đi qua đi lại nhiều lần ở phòng khách, thậm chí bà vô thức bóp tờ báo nhấn nhá nhúm nhúm, trên mặt là vẻ hưng phấn khó tả.

Về mặt kích động của người đàn ông lúc trước từ từ trở nên lạnh nhạt, nhìn bộ dạng của Chúc Ngữ, trong lòng chậm rãi nổi lên vẻ lo âu. Ông suy tư chốc lát, đi lên phía trước kéo vợ mình, sau đó ông cầm lấy tờ báo từ trong tay bà, nhỏ giọng nói: “Biết đứa bé bình yên vô sự là tốt rồi, bà đừng quá kích động, bác sĩ nói bà cần phải chú ý khắc chế tâm tình của mình một chút.”

“Tôi tìm được Khả Ý rồi! Chúng tôi tìm được nó rồi!” Chúc Ngữ không để ý đến lời chồng khuyên, đột nhiên cười lên, hào hứng chạy về phía phòng ngủ, “Tôi muốn đón nó trở về!”

Dự cảm của người đàn ông trở thành sự thật, bước nhanh đuổi theo bước chân của bà đi vào phòng ngủ, kết quả nhìn thấy bà lấy vali cỡ nhỏ từ dưới giường ra, muốn bắt đầu dọn dẹp quần áo, lên đường đi Ngô Trấn.

Cuối cùng ông sẽ không ôn hòa mặc cho vợ làm theo ý mình giống như ngày trước, mà khom lưng nắm tay của bà, nói như đinh chém sắt: “Không được, bà không thể đi!”

Chúc Ngữ ngẩn ra, ngẩng đầu không hiểu nhìn ông.

Người đàn ông nhìn thật sâu vào đáy mắt bà, nói từng câu từng chữ: “Chúng ta ép con bé còn chưa đủ hung ác tàn nhẫn sao? Ép con bé có nhà không về được, chỉ có thể ở lại vùng núi xa xôi đó làm giáo viên nông thôn, hai mươi năm trước kia đều chưa từng trải qua cuộc sống khổ, nhưng con bé cũng cam tâm tình nguyện, đủ để thấy được mỗi ngày con bé đều sống không vui vẻ ở trong nhà này.”

Nét mặt của bà âm trầm xuống trong nháy mắt, có một loại cảm xúc đè nén đã lâu nhìn như muốn bộc phát.

Chồng bà kéo người bà lại, chân mày nhíu chặt lắc lắc đầu, “Không cần cãi cọ với tôi, cũng không cần gây gổ. Chúc Ngữ, buông tay đi, thật sự không cần ép buộc con bé nữa. Chẳng lẽ bà không sợ ép nữa, lần sau con bé bỏ nhà ra đi, nói không chừng chúng ta vĩnh viễn sẽ không nghe được tin tức của nó nữa sao?”

Toàn thân Chúc Ngữ cứng đờ, ngay cả hô hấp cũng suýt dừng lại.

Bên kia là một nhà xưởng cũ nát.

Phía sau xưởng có một cửa sổ của phòng nhỏ rách rưới, một người đàn ông mặc đồng phục làm việc màu xanh dương đậm bị tẩy đến mức trắng bệch ngồi ở trên giường xem ti vi, râu ria xồm xàm, tóc cũng rối bời, gãi che mắt.

Hắn ta đang dõi kên thì người giao báo xuất hiện ở ngoài cửa sổ.

“Lão Phuong, tôi đặt tờ báo hôm nay ở đây! Tổng cộng năm tờ, như cũ.”

Năm tờ báo theo thứ tự là chủ nhiệm, quản lý còn có ba người làm trong xưởng đặt, người giao báo lười đưa từng tờ vào trong phòng làm việc của nhà xưởng, nên để tất cả ở chỗ người gác cổng.

Người đàn ông bần thủ gạt đầu một cái, “Được.”

Ngoài cửa sổ truyền đến tiếng xe bình điện rời đi.

Người đàn ông gọi là lão Phuong chuyển Đài truyền hình một lần, cũng không tìm được tiết mục có thể xem, hắn ta định hùng hùng hổ hổ đứng dậy mở cửa sổ ra, giữa đường một cánh cửa sổ vốn chỉ còn lại một nửa thủy tinh cũng bởi vì hắn ta dùng lực thật mạnh lại rơi ra, sau đó là tiếng vang thanh thúy, trên đất cũng chỉ còn lại một đồng mảnh vụn thủy tinh.

Hắn ta lại nắn mấy câu thô tục, đưa tay ra tiện tay cầm một tờ báo từ trên cửa sổ, định sung sướng trước chủ nhân của tờ báo.

Từ trang tin giải trí đến trang tin xã hội, hắn ta vốn muốn nhảy qua phía sau, bởi vì đối với những chuyện tốt đẹp mà xã hội ca tụng thì hắn ta không có chút hứng thú nào, nhưng hắn ta đang chuẩn bị lật tờ báo thì bức ảnh kếp sù kia đột ngột xông vào đầy mắt.

Người phụ nữ trẻ tuổi đang múa nhìn về phía ống kính, khoe miệng khê cong lên, một bộ dạng không dính khói bụi trần gian.

Hắn ta chợt dừng lại, tất cả động tác đều ngừng trệ vào giây phút này.

Gương mặt đó nhìn quá quen mắt.

Hắn ta lập tức dừng lại chốc lát, sau đó đột nhiên bắt đầu run rẩy, tiếp đó nhanh chóng mở tờ báo ra, đọc xong toàn bộ một chữ không lọt của bài báo đó.

Vui sướng giống như một loại dây leo sinh trưởng tốt quấn một vòng lại một vòng ở trong lòng, càng ngày càng nhanh, càng ngày càng dày, thật sự giống như muốn bọc cả trái tim của hắn ta lại, ngăn trở tất cả ánh sáng bên ngoài.

Một niềm vui nảy sinh ở một góc âm u được đặt tên là báo thù.

Vưu Lộ ở lại Ngô Trần một tuần, Vưu Khả Ý sợ ngày sinh dự tính của cô ấy sắp tới, cả ngày lẫn đêm thúc giục cô ấy nhanh đi về.

“Điều kiện vệ sinh của bệnh viện ở nơi này của tụi em vô cùng không tốt, chị tuyệt đối không thể ở lại chỗ này sinh em bé!” Cô nói như đinh chém sắt.

Vưu Lộ cũng không tình không nguyện nói: “Chị biết rõ em ghét bỏ chị lớn bụng cho em thêm phiền toái, mà cách ngày sinh dự tính của chị còn gần một tháng nữa, em sợ cái gì hả? Chị ở lại mấy ngày đã.”

Thật ra thì Vưu Khả Ý cũng không bỏ được cô ấy, nhìn dáng vẻ cô ấy lưu luyến không rời, cũng chỉ có thể thở dài, sau đó thuận theo cô ấy.

Nhưng sau khi Vưu Khả Ý xoay người, trong mắt của Vưu Lộ lại không có vẻ nũng nịu lúc trước, mà từ từ trầm xuống.

Trên thực tế cô ấy và chồng đã phát sinh mâu thuẫn về vấn đề chăm sóc đứa bé, đúng lúc có tin tức của em gái, cô ấy dứt khoát thu dọn quần áo chạy tới.

Cha mẹ chồng đều mất rồi, mà cô ấy và cha mẹ lại thành loại cục diện hôm nay, đợi đến sau khi đứa bé ra đời, nhất định không có ông bà chăm sóc đứa bé giúp hai người. Chồng cô ấy là giáo viên, vừa chủ nhiệm lớp, mỗi ngày bận rộn, đi sớm về trễ; mà cô ấy làm thư ký ở Cục Nông lâm, cũng thường bốn ba suốt ngày.

Cho nên ý chồng cô ấy là, sau này mấy năm đứa bé còn nhỏ, cần người chăm sóc, trước tiên cô ấy có thể xin nghỉ việc, ở nhà chăm sóc đứa bé. Nhưng Vưu Lộ vẫn chính là một người hiếu thắng, tuyệt đối không đồng ý làm bà nội trợ, mất đi năng lực kinh tế độc lập.

Cho nên có tranh chấp.

Vưu Khả Ý bùng ly sữa bò từ phòng bếp ra ngoài, đặt ở trước mặt cô ấy, sau đó đeo ba lô lên, “Chị, uống nó đi, hiện tại em phải đến phòng học, nói

không chừng bọn nhỏ đã đến rồi.”

Sữa tươi là đặc biệt mua cho Vu Lu, bởi vì phụ nữ có thai cần dinh dưỡng.

Sáng sớm trời chưa sáng Nghiêm Khuynh đã đến cửa hàng xe, Vu Khả Ý ở nhà làm điểm tâm xong, lúc này mới chuẩn bị xuất phát đến phòng học.

Nếu như đổi lại là trước kia, đều là hai người cùng nhau ra ngoài, Nghiêm Khuynh đi mô tô đưa cô đến phòng học trước, sau đó sẽ đến cửa hàng xe. Nhưng bây giờ Vu Lu tới, Vu Khả Ý không thể không ở lại cùng chị nhiều hơn.

Vu Lu bung sữa tươi lên, vừa bừa môi vừa lắc đầu, “Càng lúc em càng giống như thiếu phụ luống tuổi có chồng, trông nom đủ thứ, thật sự phiền phức đó.”

“Sữa tươi cũng không ngăn được miệng của chị, xem ra lần sau phải chuẩn bị bánh bao rồi.” Vu Khả Ý trợn mắt nhìn, tức giận ra cửa.

Đây chính là một buổi sáng sớm tốt đẹp giống như bất kỳ một ngày nào trước đây.

Đầu cành có tiếng chim sẻ kêu riu rít, mặt trời lơ lửng ở trên ngọn cây tỏa ra ánh sáng êm dịu, có gió nhẹ từ ngoài cửa sổ thổi tới, thời tiết đầu mùa hè cũng không nóng bức, ngược lại có vẻ ẩm áp lại sáng sủa.

Vu Lu ngồi ở trên ghế sa lon xem báo chí, suy nghĩ buổi trưa làm chút gì ăn, Nghiêm Khuynh và Vu Khả Ý đều bận rộn như vậy, cô ấy có thể giúp một chút. Sau khi cô ấy làm xong thì chậm rãi tản bộ đi đưa cơm, để cho hai người bọn họ thoải mái.

Nghĩ như vậy, tay cô ấy thả tờ báo xuống bên cạnh, đứng dậy đi tới phòng bếp, muốn lục lọi xem trong tủ lạnh có thức ăn gì. Kết quả vừa mới đứng lên, chỉ nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

Là một tiếng tiếp một tiếng, ngắn ngủi mà dồn dập.

Cô ấy sững sờ, còn tưởng rằng Vu Khả Ý quên mang đồ vật gì đó, cho nên quay lại —— dù sao khi còn bé Vu Khả Ý thường làm như vậy, mẹ thường mắng con bé có trí nhớ của chó.

Cô ấy đi tới trước cửa chính, vừa nói “Làm sao lại có đồ vật gì quên cầm rồi”, vừa mở khóa cửa, kéo cửa ra.

Câu hỏi thăm kia nói được một nửa thì cứng ở khóe miệng, bởi vì ngoài cửa là một người đàn ông xa lạ.

Cô ấy nghi ngờ hỏi: “Xin hỏi anh là ——”

“Nghiêm Khuynh có ở nhà không?” Người đàn ông kia ngẩng đầu hỏi cô ấy, râu ria xồm xàm, cũng bởi vì tóc quá dài mà che mắt, thoạt nhìn rồi bụ, rất không chỉnh tề.

Hắn ta mặc một bộ đồng phục làm việc cũ nát, dọc theo tay áo có chút sứt chỉ nữa, nhìn qua vô cùng nghèo túng.

Vu Lu cho rằng hắn ta là người trên trấn, cho nên lắc đầu một cái, cô ấy trả lời: “Anh ấy đi làm rồi, không có ở nhà.”

“Vậy, xin hỏi Vu Khả Ý có ở nhà không?” Người đàn ông lại hỏi.

“Cô ấy vừa mới đi, xin lỗi.” Vu Lu vẫn rất lễ phép.

Người đàn ông dừng một chút, lại hỏi cô: “Vậy xin hỏi cô là.”

“Tôi là chị của Vu Khả Ý, có chuyện gì thì anh có thể nói với tôi, tôi sẽ chuyển lời giúp anh.” Vu Lu cười nói.

Người đàn ông giống như suy tư chốc lát, tầm mắt không mục đích di chuyển trên không trung, sau đó nhìn tới bụng lớn khác thường của Vu Lu thì đột nhiên dừng lại.

Ánh mắt của hắn ta âm trầm trong nháy mắt.

Bởi vì bảy tháng trước, hắn ta vốn cũng có một gia đình, thậm chí hắn ta có vô số phụ nữ, mỗi ngày trải qua cuộc sống oai phong một cõi.

Vậy mà bởi vì Nghiêm Khuynh, nhờ có Nghiêm Khuynh ban tặng, hắn ta đau đớn mất tất cả, thậm chí thành chó rơi xuống nước, người người kêu đánh.

.

Rất nhiều hồi ức xông lên đầu, chậm rãi hóa thành kiếm sắc bén đâm trái tim của hắn ta, lại không rút ra được, còn phải gắng gượng chống đỡ.

Trong mắt của người đàn ông thoáng hiện lên vẻ tàn độc, rốt cuộc nghĩ được phương pháp trả thù Nghiêm Khuynh.

Một ngày này, Vưu Khả Ý không thể dạy xong, Nghiêm Khuynh cũng không thể sửa xe xong.

Giữa trưa mặt trời hơi lớn, làm trông mắt của người ta cũng không mở ra được, lại có cư dân trên trấn hốt ha hốt hoảng chạy tới nhẩn nhủ một tin tức đáng sợ.

Một giây kia, Vưu Khả Ý đang giúp bọn nhỏ sửa chữa động tác, nghe vậy thì trời đất quay cuồng, suýt nữa ngã trên mặt đất.

Trong cửa hàng xe, Nghiêm Khuynh đang cầm cò lê tháo linh kiện, sau khi nghe được tin tức này thì trên tay buông lỏng, cò lê rơi xuống trên đất, phát ra một tiếng vang nặng nề.

Vưu Lộ đã xảy ra chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Chương 61

Vưu Khả Ý chạy tới trạm y tế trên trấn thì Vưu Lộ đã rơi vào hôn mê.

Thật vất vả nhìn thấy người thân, về mặt bác sĩ lo lắng nói: “Tình huống bệnh nhân hết sức khẩn cấp, sợ rằng phải lập tức mang đến bệnh viện trong thành phố, nếu không người lớn và đứa bé đều có thể nguy hiểm đến tính mạng!”

Vưu Khả Ý mờ mịt luống cuống đứng ở nơi đó, nắm tay bác sĩ hốt ha hốt hoảng nói: “Ồ chỗ này không được sao? Rất cuộc chị ấy xảy ra chuyện gì? Ông không cứu được chị ấy ở chỗ này sao?”

Bác sĩ an ủi cô: “Cô đừng vội, đừng vội, bệnh nhân vấp ngã, trên bụng bị đụng, chỉ cần để bác sĩ kịp thời làm giải phẫu chắc sẽ không có vấn đề ——”

“Vậy ông nhanh làm giải phẫu đi! Ông không phải bác sĩ sao? Ông cũng sợ ở nơi này làm gì?” Vưu Khả Ý gần như dùng quát la to với bác sĩ.

Nghiêm Khuynh xuất hiện ở thời điểm này, từ ngoài cửa bước nhanh vào, sau đó một tay ôm Vưu Khả Ý vào trong ngực, ôm cô còn đang cố gắng giãy giụa thật chặt, “Em bình tĩnh một chút, Vưu Khả Ý, thiết bị của trạm y tế và nhân viên đều không đủ, không có điều kiện làm loại giải phẫu này!”

Anh quay đầu lại hỏi bác sĩ: “Nơi này có có xe không? Ông dẫn đường, chúng tôi lập tức lái đến bệnh viện thành phố.”

Dọc theo đường đi, Vưu Khả Ý ôm Vưu Lộ thật chặt, cúi đầu thấy gương mặt cô ấy tái nhợt đến nỗi huyết sắc hoàn toàn không có, trong lòng giống như có vô số cây kim ghim ở trong thịt, đau đến mức tay chân cô luống cuống.

Tại sao lại như vậy chứ?

Sao đang êm đẹp lại xảy ra chuyện như vậy?

Tâm tư cô rối loạn như ma, rốt cuộc nhìn thấy nửa thân dưới của Vưu Lộ rỉ ra máu thì sau đó cô hoàn toàn mất khống chế, nước mắt rơi từng viên lớn xuống. Cô vừa liều mạng lau nước mắt, vừa khóc gào thét với Nghiêm Khuynh đang lái xe: “Nhanh lên một chút! Anh lái nhanh một chút có được hay không? Chị ấy đang chảy máu!”

Cô khóc lớn nhào vào trên thân thể chị, giống như tất cả dũng khí và hơi sức đều cùng nhau chạy mất theo dòng máu của Vưu Lộ.

Vưu Khả Ý ở chỗ ngồi phía sau khóc như đứa bé, mà sắc mặt Nghiêm Khuynh ngồi chỗ tài xế cũng càng ngày càng nặng nề, hai tay anh cầm tay lái thật chặt, gân xanh ở mu bàn tay cũng nổi ra ngoài, đốt ngón tay đều trắng bệch.

Anh không nói một lời một cước đạp chân ga ở một cái ngã tư đường, không hề để ý bác sĩ kêu lên ở bên cạnh: “Vừa mới là đèn đỏ đó!”

Vưu Khả Ý khóc như đứa bé, một tiếng lại một tiếng nức nở đều giống như từng hòn đá lớn nặng nề lần lượt nện ở trong lòng anh.

Vưu Lộ giống như mơ một giấc mơ rất dài, giống như trời đột nhiên sụp xuống, ùn ùn kéo tới nện ở trên người cô ấy, trời đất hỗn loạn, mà cô ấy bị nện đến nỗi thương tích khắp người.

Cô ấy mơ mơ màng màng rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê, hình như trên đường tỉnh táo lại chốc lát, mơ hồ nhìn mặt của Vưu Khả Ý, ý thức được bụng đau nhức, chi dưới giống như mất đi tri giác. Sau đó cô ấy lê tà lê tè mà nhớ lại hình ảnh trước khi hôn mê, gương mặt vốn trắng bệch lập tức càng không có huyết sắc hơn.

Cô ấy phí sức mà cúi thấp đầu nhìn phía dưới, nhưng bụng quá lớn, chặn tầm mắt của cô ấy lại, cô ấy chỉ có thể rất gian nan đưa tay đi sờ.

Vưu Khả Ý vừa khóc vừa nhào vào trên người cô ấy, gọi chị một tiếng lại một tiếng, cô ấy không có thời gian để ý tới nhiều như vậy, chỉ cố chấp đưa tay dò xuống thân dưới.

Rất cuộc với tôi, đầu ngón tay của cô ấy chạm được một vùng chất lỏng ướt nhẹp, giờ tay lên vừa nhìn, là màu đỏ.

Những chất lỏng kia chói mắt lại rõ ràng, đỏ đến mức giống như nước quả lựu.

Giờ phút này, cô ấy chợt hoảng hốt lo sợ mở miệng kêu lên: “Đứa bé, đứa bé của chị.”

Nhưng bởi vì không có hơi sức, ngay cả giọng nói cũng yếu ớt, nghe giống như đến từ chỗ rất xa, chán nản và tuyệt vọng.

Vưu Khả Ý khóc càng lợi hại hơn, vừa ôm chặt lấy cô ấy, vừa kêu gào: “Không có việc gì, không có việc gì! Đứa bé vẫn còn, vẫn còn ở đó.”

Cô khóc còn bi thương hơn Vưu Lộ, lại sợ tiếng khóc của mình hù Vưu Lộ, cho nên cắn môi dưới thật chặt, cuối cùng biến thành từng tiếng từng tiếng nước nở nặng nề.

Vưu Lộ được đưa vào bệnh viện thành phố cấp cứu, Vưu Khả Ý giống như mất trí không ngừng đi qua đi lại ở trên hành lang, một chút biểu cảm trên mặt cũng không có, ánh mắt trống rỗng giống như một tượng gỗ.

Cô chỉ máy móc, đi đi lại lại.

Nghiêm Khuynh đứng ở cuối hành lang nhìn cô, tất cả an ủi mất đi ý nghĩa.

Lúc ở trên xe, giây phút Vưu Lộ tỉnh táo lại thì anh nghe thấy cô ấy khóc lóc và nói với Vưu Khả Ý: “Hắn ta đến tìm Nghiêm Khuynh, không tìm được nên đẩy chị xuống bậc thang, đập một cước thật mạnh trên bụng chị.”

Vưu Khả Ý liều mạng nhin khóc hỏi cô ấy: “Là ai? Người kia là ai vậy?”

Ý thức của Vưu Lộ lại dần dần mơ hồ, trước khi nhắm mắt thì không còn hơi sức nói một câu: “Chị không biết. Khả Ý xin em thương xót, cứu cứu chị, cứu đứa bé của chị.”

Nghiêm Khuynh đứng ở dưới đèn chân không cuối hành lang, nhìn Vưu Khả Ý máy móc đi qua đi lại cách đó không xa, thân thể cô gầy yếu giống như dây cung giường căng, chưa từng tỉnh táo lại dù chỉ chốc lát.

Lại nhớ tới câu nói kia của Vưu Lộ, ánh mắt của anh dần dần tối đi, giống như bị người kéo vào một căn phòng, rèm cửa sổ khép chặt, một chút ánh sáng cũng ném không vào.

Rất dễ nhận thấy, mục tiêu của người kia là anh, bởi vì anh không có ở đó, cho nên giận chó đánh mèo lên người bên cạnh anh.

Đời này anh kết thù vô số, chắc hẳn tờ báo về Vưu Khả Ý bị rất nhiều người nhìn thấy, mà biết rõ quan hệ của anh và Vưu Khả Ý, hơn nữa căm thù anh đến tận xương tủy. Nhịp tim của Nghiêm Khuynh hơi chậm lại.

Nếu như là người kia, không đạt được mục đích cuối cùng, chắc sẽ không bỏ qua.

Cho nên có lẽ hắn ta còn ở lại Ngõ Trần, chờ đợi anh trở về. Sau khi trở về đây thì sao? Hắn ta sẽ làm thế nào đây?

Nghiêm Khuynh chậm rãi ngẩng đầu lên, một lần nữa lại nhìn về phía Vưu Khả Ý.

Ban đầu anh cướp đi tất cả những thứ hắn ta để ý nhất, với tâm lý tính toán chi li, có thù oán phải trả của hắn ta, mục tiêu kế tiếp hắn là ——

Vưu Khả Ý.

Tầm mắt của Nghiêm Khuynh dừng lại trên đèn cấp cứu màu đỏ ở cửa phòng bệnh một lần cuối cùng, sau đó im lặng xoay người rời đi. Trước khi đi, anh lấy một xấp tiền từ trong túi áo ra giao cho bác sĩ.

“Đây là chi phí giải phẫu, làm phiền ông chăm sóc Vưu Khả Ý nữa.”

“Hử? Cậu đi đâu vậy?” Bác sĩ sốt ruột gọi anh.

Nghiêm Khuynh không lên tiếng, chỉ không nói một lời đi ra bên ngoài bệnh viện. Số tiền kia là do anh tích cóp nửa năm, muốn lấp mấy điều hòa nhiệt độ cho Vưu Khả Ý dùng, số tiền còn sót lại có lẽ có thể mua cho cô một chiếc xe bình điện, để mỗi ngày cô không cần khổ cực đội mặt trời lên cao mà đi bộ đến phòng học.

Vậy mà cũng không được.

Đó cũng không phải điều anh lo lắng nhất, lo lắng nhất chính là người kia ở lại trên trần vì còn chuyện muốn làm, thật sự muốn làm hại người khác.

Nghiêm Khuynh ngồi xe buýt trở về Ngô Trấn, hơn bốn mươi phút đường xe mà thôi, dọc đường lắc lư đến mức dạ dày anh không thoải mái.

Sau khi anh xuống xe, đi nhanh trở về chỗ ở, từ xa đã nhìn thấy một người ngồi trên bậc thang trước cửa.

Người nọ mặc đồng phục làm việc màu xanh đen cũ rách, tóc rối bời, giống như không xử lý rất lâu rồi, hình tượng râu ria xồm xàm rất chán nản. Hắn ta chẳng có mục đích ngồi ở chỗ đó nắm vài cọng cỏ dại trong tay, sau đó chú ý tới có người đến gần, híp mắt nhìn lại ở trong ánh chiều tà.

Sau đó nét mặt nặng nề, từ từ đứng dậy.

Khi cách Phương Thành còn có mấy bước, Nghiêm Khuynh dừng lại.

Anh nhìn Phương Thành, hỏi từng câu từng chữ: “Là cậu làm?”

Không có kinh ngạc cũng không có khiếp sợ, có lẽ đã sớm dự liệu được là Phương Thành đến.

Về mặt Phương Thành lập tức nham hiểm tàn độc, mang theo một loại vẻ mặt hả hê ngạo mạn, hắn ta cười ha ha hỏi Nghiêm Khuynh: “Thế nào, đứa bé của người phụ nữ kia không còn, phải không?”

Hắn ta hừ một tiếng nhô ra cục đờm trên đất, sau đó vẻ mặt dữ tợn nói: “Tâm tình của mày như thế nào? Vui hay không vui? Vui mừng không? Nghiêm Khuynh, mày nhìn tao nhiều đến mức đó à? Là bạn cũ từ xa đến gặp mày thì không nói, còn tặng mày phần đại lễ này, mày nói mày làm như thế nào _____,”

Lời nói chỉ tới đây rồi không có câu tiếp, bởi vì Nghiêm Khuynh nện một quyền vào trên mặt hắn ta, nện đến mức thân hình hắn ta lắc lư một cái, lao đảo ngã xuống trên đất.

Nghiêm Khuynh khom lưng níu lấy cổ áo của hắn ta, một quyền lại một quyền đánh xuống, tiếng vang nặng nề biểu hiện rõ ràng lửa giận trong lòng, sau đó biến thành bạo lực không chút lưu tình rơi vào trên người Phương Thành.

Nhưng Phương Thành vẫn cười.

Hắn ta cười ngênh đón tất cả quyền đâm cước đá, cũng không có phản kháng. Bởi vì phản kháng cũng vô ích, bởi vì hắn ta vốn không có năng lực chống cự.

Ngay từ lúc bị Nghiêm Khuynh đuổi khỏi thành phố C, cũng bởi vì hắn ta thành chó rơi xuống nước mà người người kêu đánh, toàn bộ những người trước kia từng bị hắn ta tàn nhẫn dọn dẹp qua, nhưng bởi vì kính sợ thế lực của hắn ta cho nên chỉ dám oán hận ở trong lòng đều xuất hiện, những ngày kia hắn ta bị đánh đến mức thương tích đầy mình, xương đùi gãy nát vụn, dây chằng tay phải cũng đứt mấy chỗ.

Hắn ta đánh mất năng lực lao động, không thể làm việc nặng.

Hắn ta nghèo túng chỉ có thể cút ra khỏi thành phố C, vui mình ở một trong huyện nhỏ lân cận làm bảo vệ giữ cửa của nhà xưởng.

Phương Thành đau đớn mất tất cả ở trong một đêm, ngay cả người vợ dịu dàng ngày xưa cũng chạy mất, mức nước chênh lệch của lòng sông so với mặt biển rất lớn khiến cho hắn ta chỉ có thể dựa vào oán hận còn sót lại trong nội tâm để sống sót, mà lòng oán hận kia càng lúc càng lớn, lan ra giống như chơi ném tuyết rồi tạo thành thâm thù đại hận hôm nay, hắn ta nhất định phải làm cho Nghiêm Khuynh nếm được tư vị bỏ lỡ, hơn nữa nhất định phải mất đi tất cả những thứ anh quan tâm nhất.

Cho nên Phương Thành cười ha ha, lúc hàm răng bị đánh rớt một cái, miệng to phun ra máu tươi mang theo phần còn lại của cái răng lên trên đất thì hắn ta đột nhiên níu lấy cổ áo của Nghiêm Khuynh kéo anh về phía mình, cho đến khi giữa mặt của hai người chỉ là khoảng cách mấy cm

Đó là khuôn mặt đầy râu, bản thủ khó coi.

Không có hình tượng đại ca hăng hái ngày xưa, càng không còn thích sạch sẽ thích ăn mặc như lúc trước.

Về mặt Phương Thành dữ tợn nhìn Nghiêm Khuynh, vừa cười to, vừa tàn nhẫn hô: “Nghiêm Khuynh, mày có gan hãy giết tao! Con mẹ nó nếu mày không giết chết tao, tao bảo đảm mày sẽ mất đi tất cả những thứ mày quan tâm nhất! Tao sẽ bắt người phụ nữ mày thích nhất lại, tìm người cường hiếp cô ta một trăm lần, để cho cô ta sống không bằng chết, sau đó róc xương lóc thịt cô ta từng chút một, mày ——”

Một quyền của Nghiêm Khuynh đánh hắn ta nằm trên mặt đất, anh cắn chặt hàm răng không nói tiếng nào đập bụng hắn ta.

“A ——” Phương Thành kêu thảm thiết, lại vẫn không hề từ bỏ lời nói công kích, hắn ta lăn một vòng trên đất, sau đó tiếp tục hô to, “Tao muốn coi hết quần áo của cô ta ra kéo tới trên đường cái ——”

Lại một cước không chút lưu tình nào, lần này ngay giữa hạ thể.

Sau một cước này, Phương Thành che hạ thể la hét thảm thiết một đoạn thời gian dài hơn, sau đó lại từ từ bám lấy thân thể bò dậy, bộ mặt đầy máu cười

nói, “Nghiem Khuynh, mày biết, cho tới bây giờ tao đều nói được làm được.”

Đĩ nhiên Nghiem Khuynh biết.

Ban đầu ở thành phố C, bởi vì một người thù hạ anh em của Phuong Thành không biết chuyện, cùng coi trọng một người phụ nữ mở cửa hàng quần áo giống Phuong Thành, mà người phụ nữ kia cũng xem trọng anh em của hắn ta, vì vậy liền ở cùng nhau.

Phuong Thành then quá thành giận, không để ý anh em nói xin lỗi, dứt khoát kiên quyết đuổi anh ta ra ngoài, hơn nữa tuyên bố muốn làm cho đôi câu nam nữ này không được trải qua ngày tháng tốt đẹp. Chỉ có ba ngày ngắn ngủn, lúc buổi tối người đàn ông đi qua một cái ngõ hẻm thì bị người kéo vào. Sáng ngày hôm sau được người ta phát hiện thì anh ta máu me khắp người mà nằm ở trong con hẻm kia, hôn mê bất tỉnh, hạ thể bị người dùng dao làm bị thương, từ nay về sau cũng không thể phong lưu khoái hoạt với phụ nữ nữa.

Chính là loại hành vi có thù phải trả, lòng dạ hẹp hòi này mới dẫn đến trong khoảng thời gian Phuong Thành giống như chó rơi xuống nước mà rời khỏi thành phố C thì người người kêu đánh trước kia, nhưng khi Nghiem Khuynh suy nghĩ đến đây thì tất cả huyết dịch đều đông lại.

Về mặt Phuong Thành vẫn còn đáng sợ mà la hét muốn Vuur Khả Ý thế nào thế nào, từng câu từng chữ đó giống như lời nguyên ác độc nhất, đủ để kéo tâm tư của con người vào vực sâu, cũng không nhìn thấy một tia hi vọng nào nữa.

Những thứ bản thủ, đáng sợ, thối nát, không hề có nhân tính kia là đại lễ Phuong Thành muốn tặng cho Nghiem Khuynh, cuối cùng cũng làm Nghiem Khuynh cảm thấy sợ hãi và hốt hoảng.

Toàn bộ huyết dịch của anh xông vào trong đầu óc, ở một câu “Hiếp cô ta, mày nói cô ta có khóc cầu xin tao bỏ qua cho cô ta hay không?” của Phuong Thành thì rốt cuộc tất cả lý trí đều không còn sót lại chút gì.

Anh tiện tay nhặt một cái cờ lê sắt vừa mới mua còn chưa kịp mang đến cửa hàng xe từ cửa, đập thật mạnh trên ót Phuong Thành.

Giờ phút này, cuối cùng Phuong Thành không nói ra lời gì làm người ta ghê tởm lại sợ hãi nữa, thậm chí ngay cả gọi cũng không gọi ra, liền mềm nhũn té xuống.

Ở lúc hoàng hôn đẹp như trong đồng thoại này, Nghiem Khuynh chậm rãi buông lỏng tay, cờ lê mang máu trong tay rơi xuống đất tạo thành một tiếng vang nặng nề.

Anh thở dốc từng ngum từng ngum, nhìn Phuong Thành không nhúc nhích ngã vào trong vũng máu, một dòng máu tươi như mắt chậm rãi chảy xuống sau ót.

Nhưng anh không sợ hãi, cũng không hối hận.

Anh ngẩng đầu nhìn ánh trời chiều và hoàng hôn ở trần nhỏ, đột nhiên cảm thấy tâm tình bình tĩnh lại.

Bình tĩnh mà ngọt ngào, giống như rốt cuộc cũng diễn xong một vở kịch rung động lòng người, đến giây phút kết thúc, một mình thưởng thức kết quả thắng lợi.

Có gì phải sợ hãi chứ? Chỉ cần cô bình an là tốt rồi.

Anh từng nói sẽ cho cô một tương lai an ổn, cho dù tương lai kia có thể sẽ không có anh.

Nhưng trên thực tế, hình như từ khi vừa mới bắt đầu thì anh cũng rất rõ ràng, nếu như tương lai của cô không có anh, mới có thể là thật sự an ổn, thật sự bình an vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Chương 62

Vuur Lộ tiến hành phẫu thuật gần bây giờ, xuất huyết nhiều, trong quá trình giải phẫu bất tỉnh cùng với đủ loại tình trạng mà Vuur Khả Ý cũng không quen thuộc truyền đến không liên tục từ trong miệng y tá.

Vuur Khả Ý đứng ở ngoài phòng giải phẫu, trái tim cũng chưa từng buông lỏng chút nào.

Thậm chí cô cầu nguyện nếu như chị và em bé có thể bình yên vô sự bước ra khỏi phòng giải phẫu, coi như cô. Coi như lập tức bị mẹ tóm lại cũng không sao cả!

Nhưng cô và Nghiem Khuynh lại nên làm cái gì bây giờ? Đầu cô trống rỗng mà nghĩ, sau đó đột nhiên ngẩng đầu nhìn bốn phía xung quanh, lúc này cô

mới kịp suy nghĩ Nghiễm Khuynh đi nơi nào.

Lại nhớ tới Vu Lu nói câu nói kia ở trên xe, cô chợt ý thức được một vấn đề: người đàn ông kia tới vì Nghiễm Khuynh!

Sau 6 giờ 47 phút trôi qua, đèn đỏ của phòng giải phẫu tắt. Về mặt của bác sĩ và y tá một mỗi bước ra khỏi phòng giải phẫu, báo cho Vu Khả Ý tất cả thuận lợi.

“Lớn nhỏ bình an, chúc mừng cô, là một bé trai.”

Giờ phút này, rốt cuộc Vu Khả Ý đặt mông ngồi ở trên ghế dài trên hành lang, nước mắt nhanh chóng trào ra.

Cô đi theo xe giải phẫu đến phòng bệnh, nhìn Vu Lu hôn mê được người ta đưa tới trên giường, vẫn nhỏ giọng kêu: “Nhẹ một chút, làm phiền cô nhẹ một chút.”

Có lẽ bác sĩ, các y tá thường thấy bệnh nhân sau giải phẫu, cho nên động tác đẩy Vu Lu lên giường không có chút lo ngại nào, cũng không bởi vì cô ấy là bệnh nhân nên rón rén, mà là không mang theo một chút lo lắng thương hại —— dù sao trạng thái của bệnh nhân cũng là hôn mê, có đau hay không thì cô ấy cũng không biết.

Bởi vì đứa bé sinh non, cho nên được đưa vào phòng quan sát trẻ sơ sinh, sau khi Vu Khả Ý xác định Vu Lu bình yên vô sự, liền theo y tá chạy vào phòng quan sát nhìn em bé.

Trẻ sơ sinh nằm trong lồng nuôi trẻ, da toàn thân hồng hồng, có chỗ còn nhẵn nhụi nhúm nhúm, như người già. Đôi mắt của bé căn bản còn chưa mở ra, cứ háp háp chậm rãi chuyển động như vậy, thỉnh thoảng oa oa hai tiếng, giống như mèo nhỏ yếu đuối.

Rất xấu

Vu Khả Ý nhìn hồi lâu, sau đó quay đầu lại chán chường hỏi y tá: “Bé, đáng vẻ của bé vốn khó coi, hay là sau này sẽ thay đổi hả?”

Y tá cười khúc khích, “Cô nàng ngốc, em bé vừa mới sinh ra đều như vậy, mẹ cũng đẹp như thế, cô hãy yên tâm đi, xấu xí nữa cũng không xấu xí đến mức này đâu!”

“A, như vậy à.” Cuối cùng Vu Khả Ý cũng để lòng thấp thòm xuống.

Trên đường quay về phòng bệnh, cô còn gật gù đắc ý mà nghĩ đáng vẻ Nghiễm Khuynh nhìn đẹp như thế, có lẽ cô cũng không cần lo lắng bộ dạng đứa bé của mình khó coi.

Vu Khả Ý gọi điện thoại cho Nghiễm Khuynh, còn chưa kịp mở miệng, chỉ nghe thấy Nghiễm Khuynh hỏi cô: “Chị như thế nào?”

Cô nghiêng đầu nhìn Vu Lu bên trong cửa sổ thủy tinh, khẽ nói: “Rất tốt, mẹ tròn con vuông.”

Nghiễm Khuynh dùng mấy giây không lên tiếng, giống như đang tiêu hóa tin tức tốt này, một lát sau mới cười lên như trút được gánh nặng: “Bình an là tốt rồi, bình an là tốt rồi.”

Nếu như Vu Lu gặp bất trắc bởi vì anh, mặc kệ là người lớn có vấn đề hay em bé có vấn đề, có lẽ đời này anh cũng không cách nào tha thứ cho mình. Cho dù anh có thể quên được, cũng không có mặt mũi đối mặt với Vu Khả Ý nữa.

Anh rất nhanh cười nhạo loại suy nghĩ này của mình Nếu như anh ngồi tù, Vu Khả Ý thật sự sẽ đi gặp anh sao?

Tốt nhất không nên đi.

Cô nên có một gia đình an ổn mỹ mãn, sau này trải qua cuộc sống hạnh phúc, mà không phải ba ngày hai bữa đến ngục giam thăm một người mang tội giết người.

Vu Khả Ý không nghe thấy câu sau của anh, cho rằng anh vẫn còn lo lắng, cho nên rất nhanh dùng một loại giọng điệu vui sướng hỏi anh: “Anh đoán xem là con trai hay con gái?”

Nghiễm Khuynh nói: “Bé trai.”

“.” Sao vừa đoán liền trúng? Vu Khả Ý buồn bực hỏi, “Làm sao anh biết?”

Nghiễm Khuynh ngẩng đầu nhìn ánh chiều tà sắp biến mất ven đường một chút, khẽ mỉm cười, “Bởi vì chúng ta có cảm ứng tâm linh.”

Thuận miệng nói đùa một câu lại đổi được Vu Khả Ý không ngừng cười khanh khách ở đầu bên kia của điện thoại, cô vô cùng vui vẻ.

“Ừ, đúng, cảm ứng tâm linh! Vậy anh có kỹ năng di chuyển trong nháy mắt hay không hả? Em nhớ anh lắm, nhanh di chuyển trong nháy mắt tới đây gặp em đi!” Cô cười nói, sau đó chợt nhớ tới cái gì, “Đúng rồi, anh chạy đi đâu hả? Sao đột nhiên em không thấy anh?”

“Anh à ——” Nghiễm Khuynh dừng lại một chút, như không có việc gì nói, “Anh trở về Ngô Trần rồi, có chút việc cần xử lý.”

“Anh đi tìm người đàn ông kia hả?” Vuur Khả Ý đánh hơi được một chút đầu mối.

“Ừ.”

“Sau đó thì sao? Tìm được chưa?”

“Tìm được.”

“Vậy anh ——”

“Trở về rồi nói.” Giọng điệu Nghiêm Khuynh ôn hòa nói, “Giống tin bình an trong báo, sau đó bình an trở về.”

Âm thanh kia mềm mại không gì sánh được, giống như kẹo đường trong ký ức tuổi thơ, trắng noãn mềm mại, chỉ nhìn cũng ngọt ngào tốt đẹp.

Chút tâm tư bất an của Vuur Khả Ý liền được âm thanh này trấn an, cô im lặng cười, dù biết rõ Nghiêm Khuynh không nhìn thấy cô, cũng trịnh trọng gật đầu lên tiếng: “Được, em biết rõ rồi!”

Sau khi cúp điện thoại, cô vội vàng gọi cho anh rề báo bình an, sau đó lại bên mép giường bệnh coi chừng Vuur Lộ, đợi cô ấy tỉnh lại.

Mà ở Ngô Trấn, Nghiêm Khuynh dùng tay trái cúp điện thoại, lại dùng tay trái đặt nó vào trong túi áo.

Có người từ ngoài cửa đi vào, hỏi một câu: “Gọi xong rồi?”

Nghiêm Khuynh nói: “Gọi xong.”

Người nọ ngồi ở phía sau bàn đối diện với Nghiêm Khuynh, cau mày nói: “Người đã chở đi bệnh viện cứu chữa, còn không biết sống hay chết.”

Nghiêm Khuynh không lên tiếng.

“Tại sao đang yên lành thì cậu muốn ầu ẩu? Tại sao cậu muốn đánh anh ta? Anh ta chọc cậu chỗ nào sao?” Người nọ gõ bàn một cái, nói, “Nghiêm Khuynh, cậu tới trấn hơn nửa năm rồi, tất cả mọi người đều thích cậu. Thấy cậu đáng hoàng, thực tế, đối với vợ cũng tốt, cho nên không coi cậu là người ngoài! Cậu, cậu nói sao cậu. Sao hồ đồ như thế à?”

Nghiêm Khuynh nghiêng đầu nhìn ánh chiều tà hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa ngoài cửa sổ, nhắm mắt lại, muốn đưa tay lau mặt, lại khổ nỗi không có biện pháp làm được động tác này.

Bởi vì tay phải của anh bị còng tay lạnh lẽo còng vào.

Anh chỉ có thể loáng thoáng nhớ lại một màn ngày xưa, khi anh vẫn còn ở thành phố C, một mình ngồi ở trong cục cảnh sát lấy khẩu cung, đêm khuya rét lạnh tối thui lại có người mạo hiểm gió sương vội vàng chạy tới đó.

Anh và cô cũng chỉ là cách cửa sổ nhìn nhau trong chốc lát ngắn ngủi.

Anh làm ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra, cô có chút bối rối.

Dù cái nhìn kia chỉ có thể tính là vài giây, thế nhưng anh lại không hề có trở ngại nào phân biệt được đau lòng, hốt hoảng và thất vọng trong mắt cô.

Thật ra thì anh không muốn thừa nhận, không muốn thừa nhận ánh mắt như vậy làm anh có bao nhiêu đau lòng, bao nhiêu hốt hoảng, bao nhiêu thất vọng. Nhưng anh cũng cảm động lấy những cảm xúc kia, giống như tất cả cảm nhận của cô đều được khắc lại ở trong lòng anh.

Lúc này Nghiêm Khuynh quay đầu lại, nói với người cảnh sát kia: “Tôi có thể gọi điện thoại nữa không?”

“Đã phá lệ để cho cậu gọi một cuộc, cậu đừng được voi đòi tiên!”

“Gọi một cuộc, chỉ một cuộc thôi.”

Cảnh sát không thể nhịn được nữa, “Vừa rồi cậu cũng nói như vậy!”

“Cho nên không phải vừa rồi anh để cho tôi gọi sao? Hiện tại tôi cũng nói như vậy, anh cũng để cho tôi gọi một cuộc thôi.” Nghiêm Khuynh l q d biết nghe lời phải, hết sức tỉnh táo, một lát sau lại nghiêng đầu nhìn chiếc mô tô cảnh sát trong sân một chút, “Tháng trước anh bỏ đầu mấy lần, còn chưa đưa tiền.”

Cảnh sát lặng lẽ đứng dậy ra cửa, “Tôi đi hút thuốc, cái gì cũng không biết.”

Ngày hôm sau chồng Vuur Lộ liền chạy tới bệnh viện. Lúc ấy Vuur Khả Ý còn nằm lim dim ở trên giường bệnh, chợt nghe tiếng cửa bị đẩy ra, quay đầu

nhìn lại, đã nhìn thấy người đàn ông phong trần mệt mỏi.

Anh ấy xông lại, vẻ mặt hốt hoảng hỏi: “Vưu Lộ như thế nào?”

“Chị ấy rất tốt.” Vưu Khả Ý đứng dậy.

Từng gặp mặt người anh rể này mấy lần, nhưng ấn tượng cũng không sâu sắc.

Anh ấy không nói một chữ đến em bé, khẩn trương hỏi tất cả tình hình của Vưu Lộ một lần, sau đó mới thở nhẹ một hơi, lúc này mới nhớ đến con của mình.

Vưu Khả Ý cảm thấy rất thú vị, không nhịn được lại quan sát anh ấy một lát, cuối cùng cho ra kết luận: anh ấy thật sự rất yêu chị.

Cô đợi ở trong bệnh viện hai ngày, ngày thứ ba, sau khi xác định em bé sinh non cũng không có bất kỳ khác thường gì, rốt cuộc mới bước lên đoàn tàu trở về Ngô Trần.

Cô cho rằng nghênh đón cô sẽ là một kết cục sum họp, mẹ con chị bình an, cô và Nghiêm Khuynh có thể trở lại cuộc sống an ổn không lo âu trước kia. Vậy mà đợi cô đứng xuống sân ga, trên đường trở về căn nhà kia, mới phát hiện tất cả đều đã thay đổi.

Không thấy Nghiêm Khuynh.

Trước cửa có một bãi màu đỏ sậm giống như vết máu, khi cô nhìn thấy thì sững sờ một chút, trong lòng đột nhiên có dự cảm xấu. Ở ngoài cửa, cô lớn tiếng gọi tên Nghiêm Khuynh nhiều lần, lại không có ai trả lời.

Cô đành phải móc chìa khóa của mình ra mở cửa, khi mở được một nửa, cửa được người mở ra từ bên trong.

Vưu Khả Ý vốn tưởng rằng là Nghiêm Khuynh vội tới mở cửa cho cô, ngẩng đầu nhìn lên, bỗng lại sững sờ.

Bốn người đứng trong nhà: ba, mẹ, cậu, mợ.

Là ba tới mở cửa, hình như khi thấy cô thì mắt đã ươn ướt, có chút gì đó long lanh ở trong hốc mắt.

Nhịp tim của cô dừng lại, sững sờ tại chỗ hồi lâu, mới ngập ngừng gọi lên một tiếng: “Ba, ba?”

Đó là một loại giọng điệu suýt nữa cho rằng mình sinh ra ảo giác, cô mở to hai mắt ngây người như phỗng mà đứng ở nơi đó, hoàn toàn không dám tin vào hai mắt của mình.

Nghiêm Khuynh đâu?

Anh đi đâu?

Tại sao người nhà của cô lại xuất hiện ở nơi này?

Lúc cô vẫn đắm chìm trong kinh ngạc không nhúc nhích thì mợ đi lên, vỗ vỗ bả vai của cô, cho cô một cái ôm nhẹ nhàng.

Bà khẽ nói: “Không có chuyện gì, theo chúng ta trở về thôi, Khả Ý.”

Ba gật đầu: “Tất cả đều sẽ khá hơn.”

Tầm mắt của Vưu Khả Ý chạm đến mẹ, lại nhìn thấy hình như mẹ muốn nói chút gì, sau đó lại nhịn được.

Cô cũng không rõ tình trạng bây giờ là như thế nào, chỉ có thể mò mịt từ trong mợ ngực lui về phía sau một bước, cô hỏi: “Nghiêm Khuynh đâu?”

Không có ai nói chuyện.

Lòng của cô lập tức treo lên, tăng lớn âm lượng hỏi một câu: “Con hỏi mọi người, Nghiêm Khuynh đâu?”

Cô bắt đầu lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại, nhưng một lần lại một lần, bên kia đều không có người nghe.

Mọi người trong phòng khách im lặng đợi cô cúp điện thoại, sau đó Chúc Ngữ cầm một phong thư từ trên bàn trà lên, chậm rãi đưa cho cô, “Đây là Nghiêm Khuynh để lại cho con.”

Thư còn chưa mở ra, Vưu Khả Ý đã giống như thấy được ngày tận thế.

Lá thư này giống như một dấu hiệu buồn cười, báo hiệu một khi mở ra, nhất định sẽ nghênh đón một cuộc chia lìa.

Cô lui về phía sau một bước, cảnh giác nhìn Chúc Ngữ, trong mắt là một loại ánh mắt căm thù.

“Mẹ lại tới có đúng hay không? Mẹ lại muốn buộc chúng con tách ra, có phải hay không? Lần này mẹ lại dùng mưu kế gì, giờ trò gì mới khiến cho Nghiêm Khuynh rời đi?”

Sau đó cô bắt đầu có chút không kiểm soát tâm tình được, cầm chìa khóa lên muốn đập cửa bỏ chạy, lại bị ba bắt được cổ tay.

“Khả Ý, chuyện không phải như con tưởng tượng!”

“Đó là loại nào?”

“Con xem thư một chút, con đọc thư xong có được hay không?” Ba gần như ddlqd đang khẩn cầu cô, “Con xem thư thì biết, nếu như xem xong còn quyết định phải đi, chúng ta tuyệt đối sẽ không ngăn con, có được hay không?”

Vưu Khả Ý dùng chân, giống như suy tư chốc lát, sau đó chậm rãi rút tay về.

Cô nhìn chăm chăm vào lá thư trong tay Chúc Ngữ, giống như bỏ ra rất nhiều sức lực, sau đó mới run rẩy đưa tay nhận lấy.

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Chương 63

Nghiêm Khuynh không thích viết chữ, có lẽ là ít đọc sách, hoặc là không giỏi nói chuyện, nhưng trong mấy tháng đi tới Ngô Trấn, gần như mỗi ngày anh đều sẽ đọc sách.

Anh sẽ hỏi trước đây Vưu Khả Ý từng đọc những loại sách gì, nổi tiếng cũng được, tiểu thuyết cũng được, lúc anh rảnh rỗi ở cửa hàng xe sẽ lấy ra xem một chút. Mỗi đầu Vưu Khả Ý cũng không biết, cho đến một lần cô đến cửa hàng xe tìm anh thì trong lúc vô tình bắt gặp đáng về anh chuyên tâm đọc sách, mới hiểu ra tại sao anh muốn hỏi sách cô thích đọc.

Tốc độ đọc sách của anh rất chậm, trên căn bản là một trang cũng phải đọc hơn mấy phút, có thể nghĩ đến xem xong toàn bộ quyển sách phải tốn thời gian dài bao lâu rồi. Nhưng anh đọc cực kỳ nghiêm túc, thậm chí cầm một quyển sổ để ghi chép.

Sau khi Vưu Khả Ý bắt gặp một lần đó, cô im lặng không lên tiếng rời đi.

Cô đoán có lẽ anh rất muốn đuổi theo bước tiến của cô, hiểu rõ quá khứ của cô, cho nên mới sử dụng toàn bộ thời gian rảnh rỗi như vậy, muốn có một số bước chân trùng khít ở cuốn sách ấy với cô.

Có một đêm, Nghiêm Khuynh tắm ở phòng tắm, cô giúp anh thu dọn áo khoác thì phát hiện quần áo để quyển sổ đó ở phía dưới, vì vậy len lén mở ra xem.

Chữ của anh một bút một vạch, hết sức chính khái, giống như đứa bé nghiêm túc chăm chỉ luyện chữ quy củ, tuyệt đối không viết ngoáy.

Trên trang viết mới nhất chép một đoạn trích như vậy: “Nếu như bạn rất muốn một vật, vậy thì thả nó đi, nếu nó trở lại tìm bạn, sẽ vĩnh viễn thuộc về bạn; nếu nó không trở lại, thì nó vốn cũng không phải là của bạn.”

Thời điểm đó cô cũng không hiểu lời này.

Bởi vì cho tới bây giờ cô chưa từng nghĩ tới một ngày kia Nghiêm Khuynh sẽ rời đi, cho dù nghĩ tới, đó cũng là một loại tư tưởng suy nghĩ một chút mà thôi, cũng không ghi lòng tạc dạ để thể nghiệm.

Mà nay, đôi tay Vưu Khả Ý run rẩy mở lá thư này ra, nhìn thấy số lượng chữ viết xuất hiện không nhiều ở trong ký ức.

Vưu Khả Ý:

Trước đây chưa từng viết chút gì cho em, đầu tiên là anh cảm thấy chữ của mình quá xấu, không muốn mất mặt xấu hổ; thứ hai là đầu óc trống rỗng, không có đủ năng lực chữ nghĩa để chống đỡ nổi một bức thư long trọng.

Nhưng cho tới bây giờ, đây là vật duy nhất anh có thể để lại cho em, cho dù rất vụng về, rất đáng bị cười nhạo, anh cũng không thể không viết nó.

Thật ra thì anh thường xuyên suy nghĩ, nếu như em không gặp anh, hiện tại sẽ đang làm gì.

Có phải em vẫn còn sống không buồn không lo ở trong đại học, múa điệu múa em thích nhất, bận rộn vì học bổng và thành tích với bạn cùng lứa tuổi, hoặc gặp một người trẻ tuổi mạnh mẽ có chí tiến thủ, cậu ấy sẽ cùng nhau nghịch nước tắm bộ với em, cùng nhau tự học đi dạo phố với em hay không? Có phải em sẽ sống vui vẻ thoải mái hơn hiện tại, không rầu rĩ vì vấn đề tiền bạc, tiếp tục làm hòn ngọc quý trên tay ba mẹ, có lẽ thỉnh thoảng sẽ có phiên

nhỏ, nhưng so với rắc rối lớn hiện tại anh mang đến cho em mà nói, những chuyện kia cũng không có ý nghĩa.

Vì vậy anh không tự chủ sẽ tưởng tượng rất nhiều cảnh tượng, tất cả về em, về vui giận yêu ghét (hỉ nộ ái ố) của em. Mà khi anh tỉnh táo lại từ trong những suy nghĩ kia thì sẽ vừa cười mình ngu ngốc, vừa không nhận được than thở.

Anh biết rõ thực tế thì không thể thay đổi, chắc chắn sẽ không do ý chí người chi phối mà có chỗ thay đổi, cho nên anh trông mong không được những thứ vốn nên thuộc về em kia thì cũng chỉ có thể oán trách mình gấp bội.

Anh sợ anh là một gánh nặng nề biết bao.

Nhưng cho đến bây giờ, anh phải thừa nhận, anh chính là gánh nặng đấy.

Anh liên lụy em, dùng một loại danh nghĩa rất hư ảo, mà trên thực tế trong khoảng thời gian này xem nhiều sách như vậy cũng nói cho anh biết, tình yêu chân chính cũng không phải bộ dạng này, không phải tước đoạt tất cả mọi thứ đối phương có, mà là cố hết khả năng của chính mình dâng tất cả những thứ tốt nhất lên đôi tay. Nhưng anh không làm được, cho tới bây giờ anh làm chính là bắt chấp tất cả dẫn em đến bên cạnh anh, sau đó nhìn em mất đi những vật rất trân quý mà trước kia có, ví dụ như thân tình, ví dụ như gia đình, ví dụ như cuộc sống đại học, ví dụ như đời sống vật chất.

Mà đáng sợ nhất là, cho dù ý thức được những thứ này, anh cũng vẫn ích kỷ mà muốn cả đời liên lụy em như vậy, không buông em ra. Cùng lúc đó anh không ngừng an ủi mình, bản thân anh đang cố gắng kiếm tiền nuôi sống em, chờ anh kiếm đủ tiền rồi là có thể để cho em sống cuộc sống thật tốt, giống như nói như vậy là có thể hơi an tâm một chút.

Thật ra thì chúng ta đều hiểu, loại người không có trình độ học vấn không có văn hóa càng không có bối cảnh gia thế gì giống anh, trừ đường ngang ngõ tắt, thật sự rất khó trở thành người có tiền. Có lẽ bận rộn cả đời, anh cũng chỉ là một cu li ở cửa hàng sửa xe, mỗi ngày đi sớm về tối làm việc ở trong trần nhỏ này, nhưng ngay cả mua máy điều hòa nhiệt độ cho em cũng phải khổ cực tích lũy tiền mấy tháng liền.

Nghĩ đến tương lai như vậy, có lúc anh thật sự cảm thấy không có phương hướng. Vừa thống hận quá khứ của mình, vừa mờ mịt không biết tương lai, anh là người đàn ông, mà anh cho không nổi tất cả mọi thứ mà một người đàn ông nên cho em.

Vưu Khả Ý, đây là lần đầu tiên trong đời anh hiểu hàm nghĩa của “không xứng”, khi hai người không xứng, cho dù có tình yêu, cuộc sống cũng mệt mỏi. Mỗi ngày anh đều tự nói với mình, chúng ta ở chung một chỗ, như vậy là tốt rồi, nhưng tâm trạng của anh ngày càng nặng trĩu giống như một tảng đá vĩnh viễn không di chuyển được, nó đặt ở nơi đó, anh không thể động đậy.

Khi chị của em bị thương bởi vì trước kia anh trả thù Phương Thành thì tảng đá kia giống như lồm vào trong thịt. Anh sợ rằng nếu như cô ấy vì vậy mà gặp bất trắc, sợ là đời này chúng ta cũng không thể ở chung một chỗ. Bởi vì trước đó vì anh em bỏ lỡ tất cả cũng chỉ là đời sống vật chất, mà nay có lẽ sẽ bỏ lỡ lại là người thân nhất của em, khi mất đi sinh mạng tồn tại độc nhất vô nhị này thì em mới có thể ý thức được đi cùng với anh có ý nghĩa như thế nào.

Em sẽ hối hận, sẽ thất vọng, sẽ đau lòng, sẽ oán hận.

Một phút kia, anh không còn suy nghĩ khác, chỉ muốn trở lại trên trần tìm được Phương Thành. Anh không biết anh muốn tìm hắn ta làm gì, anh chỉ biết sợ hãi trong lòng anh đã sôi trào mãnh liệt giống như nước lũ rồi, thật sự nếu anh không làm chút gì, anh sẽ bị nuốt hết.

Anh gặp được hắn ta, quả nhiên hắn ta chờ anh ở chỗ này. Hắn ta hận anh đã đến một loại trình độ quái dị, khiến cho toàn bộ hi vọng của hắn ta chính là hủy diệt cuộc đời của anh, mà anh thấy rất rõ ràng, nếu muốn hủy diệt cuộc đời của anh, đầu tiên là phải hủy diệt em.

Anh biết rõ nếu như Phương Thành muốn làm một chuyện, sẽ không chừa thủ đoạn nào, không tiếc bất cứ giá nào, hôm nay hắn ta đã không còn gì cả, không hề quan tâm gì mà dùng thời gian còn sống để báo thù anh. Hắn ta luôn miệng nói muốn gây bất lợi cho em, những lời đó giống như dao găm vào trong đầu anh.

Cho nên anh không tiếp tục do dự, anh ôm tâm tư muốn giết hắn ta mà động thủ với hắn ta.

Buồn cười nhất chính là, viết tới đây thì anh lại bắt đầu sinh ra ý nghĩ muốn trấn an em, hi vọng em không cần vì vậy mà sợ anh, hi vọng trong mắt em anh vẫn là Nghiêm Khuynh trước đây. Em có biết trước kia vô số lần anh che giấu một mặt bản thủ nhất của bản thân, sợ hù dọa em, bây giờ chính miệng anh nói ra một mặt này, nhưng vẫn không nhận được mà muốn che giấu.

Em không cần tự trách, không cần cho rằng anh lo lắng cho em, nên mới bị hắn ta chọc giận, nên mới động thủ với hắn ta. Anh làm tất cả đều đã trải qua suy nghĩ cận kề, cũng không phải nhất thời xúc động.

Phương Thành âm hiểm ác độc, hiện tại mất đi tất cả, lại càng coi trời bằng vung, vì trả thù anh, có lẽ ngay cả chết hắn ta cũng sẽ không sợ. Anh biết rõ chỉ cần anh còn sống một ngày, em sẽ nguy hiểm một ngày. Mà đây chính là chuyện mà luật pháp không có cách nào ngăn cản, luật pháp chỉ có thể ở sau khi bị kích xảy ra mới có thể có hiệu lực, cũng không thể bảo vệ em sẵn.

Có thể bảo vệ em chỉ có anh.

Anh phải bảo vệ em.

Em còn nhớ rõ không, tháng trước anh và em đã từng cùng nhau xem một bộ phim điện ảnh mà em rất thích ở trong TV, thật ra thì đối thoại tiếng Anh làm cho anh hơi buồn ngủ, nhưng anh nhớ người đàn ông mà tay có hai cây kéo từng nói một đoạn văn như vậy: nếu như anh không có dao thì anh không

thể bảo vệ em; nếu như anh có dao thì anh không thể ôm em

Hình như đề tài sự lựa chọn này cũng xuất hiện ở trước mặt của anh: nếu như anh không giải quyết Phương Thành thì anh không thể bảo vệ em; nếu như anh tiêu diệt hẳn ta thì anh và em không thể tiếp tục ở cùng nhau.

Giống Edward*, anh phải lựa chọn bảo vệ em

*Nhân vật nam chính trong seri tiểu thuyết ăn khách Chạng vạng

Nhưng đúng như anh đã từng nói thể này với em, thể giới này có luật pháp, nếu như anh làm người khác bị thương, luật pháp cũng sẽ trừng phạt lại anh giống vậy. Anh cũng không ngại những kết quả mà anh đã chuẩn bị rất nhiều lần trong hơn hai mươi năm, thậm chí anh còn có chút mong đợi, bởi vì trước đây anh cho rằng kết cục này đều là bởi vì anh đã sống cuộc đời cuồng vọng làm càn, nhưng bây giờ anh biết được anh đạt được kết cục này là vì bảo vệ em, anh còn điều gì không thỏa mãn đây?

Nhưng trước khi anh đi, còn có ba chuyện cuối cùng không bỏ được, đầu tiên là em chưa xong việc học, thứ hai là em không hề ném người nhà sau ót, thứ ba là có lẽ sự cố chấp của em sẽ làm cho em kiên trì không ngừng tái diễn chuyện không có ý nghĩa ở trong cuộc sống sau này, đó chính là tìm anh.

Nhưng Vu Khả Ý à, giết người phải đền mạng, anh có thể sẽ chết. Anh biết rõ nói như vậy thì em có thể sẽ tuyệt vọng đến mức khóc lóc nức nở, nhưng đau nhiều so sánh với đau ít, mọi người có lý trí sẽ chọn cái sau, cho nên chính miệng anh nói cho em biết kết cục của anh, chỉ mong rằng em có thể làm người giống như anh đã hi vọng.

Lá thư này viết rất nhiều thứ không đầu không đuôi, rất nhiều phân tích nội tâm đều là vô dụng, không có ý nghĩa. Anh không có đủ thời gian cân nhắc tốt hơn, suy xét nhiều lần, cho nên thật đáng tiếc một vật duy nhất để lại cho em, cũng là một vật cuối cùng lại kém cỏi giống như bản thân anh.

Gần tới kết thúc, anh cũng không muốn kiểu cách nói cho em biết những lời như sau này phải tìm được một người tốt hơn anh sống hạnh phúc hết đời này, bởi vì anh vẫn nhớ từ ngày gặp anh trở đi thì em vẫn nói cho anh biết phải làm một người trung thành với nội tâm của mình, không được mềm yếu, không được nhút nhát, không được lùi bước, không được trốn tránh. Mà anh hi vọng cho dù sau này sẽ không có một ngày gặp lại, sau này khi em già rồi cũng vẫn nhớ, ở trong cuộc đời của em đã từng có một người đàn ông giống như anh, dù hai bàn tay trắng, ít nhất còn có một lòng dũng cảm cô độc.

Người đàn ông đó yêu em, cũng không mềm yếu, cũng không nhút nhát, cũng không lùi bước, cũng không trốn tránh. Từ ngày bắt đầu gặp em, cho đến ngày chết đi anh ta cũng sẽ không kết thúc.

Vu Khả Ý, anh chính là một người ích kỷ như vậy, cho dù biết rõ giờ phút này có lẽ em sẽ không chịu nổi những vận rủi và tuyệt vọng mà anh mang cho em, nhưng anh vẫn không nhịn được muốn nói cho em biết:

Anh, Nghiêm Khuynh, chưa từng hối hận khi ở chung với em

Em là thứ duy nhất trời cao ban cho anh, cũng là quà tặng tốt nhất.

Vu Khả Ý đang cầm một lá thư như vậy, nước mắt trào ra giống như mưa to tầm tã.

Tay của cô run rẩy không có sức lực, vì vậy mấy tờ giấy thật mỏng cứ như vậy bỗng bành rơi xuống đất.

Bọn chúng quá nhẹ, nhẹ đến mức giống như không chịu nổi sức nặng của trái tim. Giống như cô, bởi vì tuổi còn rất trẻ, cho nên không chịu nổi khổ sở vì bỏ lỡ.

Nhưng cuối cùng bọn chúng vẫn phải nhẹ nhàng rơi xuống trên đất, giống như lòng của cô, rốt cuộc tất cả đều kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Chương 64

Ở trong trí nhớ của Chúc Ngừ, bà chưa từng nhìn thấy con gái nhỏ ngồi dưới đất gào khóc giống như giờ phút này.

Vu Khả Ý như đứa bé mất lý trí, ngã ngồi ở trên sàn xi măng lạnh lẽo, cũng không phải đau khổ che mặt khóc thút thít, mà là thật sự gào khóc.

Thậm chí cô chưa từng đưa tay lau nước mắt, cũng không có một chút ý tứ muốn che giấu dáng vẻ chật vật này, chỉ khóc đến mức tê tâm liệt phế, khuôn mặt đều là nước mắt, so với khi không chịu được kị hoặc cung chiều của cha mẹ lúc nhỏ thì còn cuồng loạn hơn.

Cho đến giờ phút này, hình như Chúc Ngừ mới ý thức sâu sắc được, có lẽ phần tình cảm kia cắm rễ trong lòng cô còn sâu hơn rất nhiều so với trong

tưởng tượng của bọn họ, sâu đến mức có lẽ không ai có thể mạnh mẽ nhỏ đi, sâu đến mức trong thời gian rất lâu sau này, Vu Khả Ý cũng sẽ không dễ dàng khôi phục như cũ.

Cũng vào giây phút này, lòng của Chúc Ngữ bắt đầu đau.

Có lẽ là bởi vì bà bỏ rơi con gái nhỏ quá lâu, cho tới khi cô đã sớm học được độc lập, học được ẩn nhẫn và thỏa hiệp ở trong quá trường thành, cô không thích làm nũng, chỉ im lặng làm theo kế hoạch của ba mẹ. Cho nên Chúc Ngữ cũng dần dần quên mất cô cũng là một đứa bé cần cưng chiều và che chở, quên chia cho cô một chút tình thương dịu dàng của mẹ.

Cho tới nay, Chúc Ngữ chỉ tự cho rằng làm chuyện đúng là vì tốt cho cô, lại chưa từng bận tâm đến cảm nhận của cô.

Giờ khắc này, thấy bộ dạng Vu Khả Ý bất chấp tất cả ngồi dưới đất gào khóc, rớt cuộc lòng của Chúc Ngữ nhanh chóng co rút từng chút từng chút thành một cục.

Bà ngồi xổm xuống cố gắng ôm lấy con gái, muốn cho cô một chút an ủi, nhưng vừa mới tiếp xúc được bà vai Vu Khả Ý, liền bị Vu Khả Ý đẩy ra thật mạnh.

“Khả Ý, mẹ chỉ muốn an ủi con.” Bà giải thích như vậy, lại cố gắng đưa tay ôm con gái một lần nữa.

Vu Khả Ý nâng khuôn mặt tràn đầy nước mắt lên, dùng một loại ánh mắt xa lạ nhìn bà, sau đó vừa khóc vừa cười nói: “Không ai có thể an ủi con, không ai có thể an ủi con.”

Cô thì thảo nói như vậy, sau đó đột nhiên đứng dậy từ dưới đất, tông cửa xông ra ngoài.

Bởi vì người có thể an ủi cô đã không có ở đây, anh đã rời đi rồi.

Người đó đã nói cho cô một hôn lễ, hôm nay điều hoà nhiệt độ còn chưa lắp, sàn nhà còn chưa lát, anh vứt bỏ cô dâu ngay cả váy lụa trắng cũng còn chưa kịp mặc vào, biến mất khỏi thế gian rồi.

Cô chỉ muốn chạy ra khỏi địa phương khắp nơi đều là bóng dáng của anh, lại phát hiện cho dù chạy ra khỏi nhà, trên con đường này, trong trấn nhỏ này, nơi từng cọng cây ngọn cỏ đều mang hơi thở của anh, tất cả nơi này đều có liên quan tới anh.

Trời đất bao la, thế nhưng không có một người nào một chỗ nào không liên quan đến Nghiêm Khuynh.

Cô khóc đến nỗi thở không ra hơi, một mình liều mạng chạy ở dưới ánh mặt trời nóng bức sau giữa trưa, mồ hôi làm ướt sau lưng, áo sơ mi trắng dính vào trên lưng xuất hiện một ít dấu vết ướt nhẹp nhỏ, nhưng cô không quan tâm nhiều như vậy, chỉ hi vọng hoặc là tìm được anh, hoặc là chạy ra khỏi nơi tràn đầy bóng dáng của anh.

Nhưng trốn chỗ nào được đây? Trừ phi cô moi trái tim ra, nếu không thì anh vẫn ở nơi đó, ai cũng đuổi không đi, ai cũng lau không đi.

Chúc Ngữ muốn đuổi theo ra cửa, lại bị chồng kéo lại.

“Để cho con bé yên tĩnh một mình đi, không nên quấy rầy nó.”

Bà dò mắt hỏi: “Ông không sợ con gái sẽ gặp chuyện không may sao?”

“Đuổi theo được một lần hai lần, không đuổi theo được cả đời, nếu như con bé nghĩ không thoát, không ai có thể giúp nó được.” Ba Vu thở dài, dáng vẻ già hơn tuổi rất nhiều, lại chỉ có thể ôm lấy vợ, “Điều duy nhất chúng ta có thể làm là tin tưởng con bé nhiều một chút.”

Lúc hoàng hôn, Vu Khả Ý trở lại.

Một mình cô đi thật lâu ở trên trấn, sau đó đến phòng học múa đợi đến sáu giờ, thường ngày khi đó Nghiêm Khuynh đều sẽ tới đưa cơm cho cô, cô sinh ra một tia hi vọng từ trong tuyệt vọng, cảm thấy có lẽ mình có thể chờ được Nghiêm Khuynh.

Nhưng không có.

Trong phòng học trống rỗng, cửa chính vẫn chưa từng bị người khác đẩy ra. Không ai có mỉm cười giờ hộp cơm lên rồi đi tới từ ngoài cửa, cũng không có ai đặt thức ăn thơm phức ở trên cái bàn tròn, sau đó ngoắc ngoắc tay với cô: “Ném thử thức ăn hôm nay xem có hợp khẩu vị của em không?”

Vu Khả Ý chỉ có thể im lặng mở loa, để âm nhạc nổi lên, trong hoảng hốt nhớ lại lần đầu tiên múa bài hát này cho anh. Hội trường to như vậy ngồi đầy người xem, chỉ có một mình cô đứng ở trên sân khấu không ngừng xoay tròn, nâng mắt liền nhìn thấy anh đứng ở bên ngoài cửa chính.

Anh mặc áo khoác ngoài màu tro thuốc lá im lặng đứng ở nơi đó, giống như một pho tượng chưa bao giờ từng mở miệng nói chuyện nhiều, nhưng ánh mắt xa xôi kia lại giống như đã nói xong tất cả.

Rõ ràng anh đứng ở nơi đó chỉ có thời gian giây lát, lại giống như đã sớm tồn tại ở nơi đó, giống như đã đứng mấy thế kỷ.

Cô còn nhớ rõ tên bài hát kia ——《 Người múa dừng cảm 》

Vưu Khả Ý xoay tròn một lần lại một lần ở trong phòng học đơn sơ này, gương trên ba mặt tường đều phản chiếu vô cùng rõ ràng bóng dáng của cô. Cô nhắm mắt lại, trong hoàng hốt nhìn thấy cảnh tượng ngày đó, giống như khi cô múa, anh sẽ bỗng nhiên xuất hiện ngoài cổng chính.

Nhưng đến phần cuối khi cô mở mắt nhìn về phía ngoài cửa thì lại vẫn không nhìn thấy bóng dáng của Nghiêm Khuynh.

Anh đi thật rồi.

Anh thật sự sẽ không trở lại nữa rồi.

Ý thức được chuyện này thì cuối cùng Vưu Khả Ý nặng nề ngồi dưới đất, chậm rãi nằm ở trên mặt thảm của phòng học mà khóc.

Cho đến khi ánh trời chiều đến, cô mới về nhà.

Bốn người trong phòng vẫn ngồi nghiêm chỉnh, lo lắng chờ đợi, giờ phút này thấy cô trở lại, rốt cuộc toàn bộ đều thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng.

Tầm mắt Vưu Khả Ý đảo qua trên mặt từng người, cuối cùng dừng ở trên mặt cậu, cô trầm mặc chốc lát, hỏi: “Cậu, Nghiêm Khuynh sẽ bị xử. Sẽ bị phán tử hình sao?”

Cậu sững sờ, sau đó chần chừ nói: “Người kia là người tàn tật bị mất sức lao động, hơn nữa trong quá trình đánh nhau không hề phản kháng, tất cả nói ra, đây chính là vụ đánh người tàn tật vô cùng ác liệt tới chết.”

Cậu nói tiếp Vưu Khả Ý cũng không nghe lọt một chữ nữa.

Cô ngẩng đầu hỏi ông: “Con có thể gặp anh ấy một lần không?” Nhưng vừa mới dứt lời, cô lại ngậm miệng lắc đầu một cái.

Sao cô có thể thấy được anh chứ? Khi anh quyết định muốn chia tay với cô, cô sẽ không có cơ hội gặp lại anh.

Cô biết Nghiêm Khuynh không muốn để cho cô thấy được một mặt chán nản nhất của anh.

Cô biết, đều biết.

Cậu bỗng nhiên không nhịn được lại mở miệng nói: “Thật ra cuối cùng chuyện sẽ như thế nào thì cũng không ai biết, Nghiêm Khuynh cậu ta ——”

Chúc Ngữ đột nhiên kéo tay ông lại, có chút lo lắng ngăn trở ông nói tiếp.

Vưu Khả Ý ngẩng đầu nhìn ông, “Cậu ta cái gì ạ?”

Cậu dừng một chút, mới nói: “Cậu ta nhất định có tính toán của chính mình, con cũng không cần suy nghĩ bi quan như vậy, có lẽ trời không tuyệt đường người thì sao?”

Vưu Khả Ý không biết cái gì gọi là trời không tuyệt đường người, cô chỉ biết Nghiêm Khuynh sẽ không trở về nữa.

Thậm chí cô không muốn biết kết cục của anh, chỉ sợ kết cục kia sẽ làm cô hoàn toàn mất đi hi vọng.

Cô đứng tại chỗ rất lâu, lại chậm rãi đi ở trong nhà, chạm tới tất cả đồ vật Nghiêm Khuynh để lại, sau đó trở lại trong phòng khách, dừng ở trước mặt Chúc Ngữ.

Cô nói: “Mẹ, con có thể cầu xin mẹ một chuyện không?”

Chúc Ngữ gật đầu: “Con nói đi.”

“Con trở về với mẹ, mẹ bảo con đi học thì con sẽ đi học, bảo con vào đoàn thì con sẽ vào đoàn.” Cô nhìn trong đôi mắt Chúc Ngữ từ từ dấy lên ánh sáng, sau đó khẽ nói, “Nhưng con muốn giữ lại căn nhà này, đây là chúng con thuê được, mẹ có thể giúp một tay, để cho con giữ nó lại được không?”

Chúc Ngữ chần chừ một lát.

Vưu Khả Ý cho rằng bà không muốn, tiếp tục bổ sung: “Từ nay về sau con đều sống theo tâm nguyện của mẹ, sẽ không bao giờ chống lại mẹ nữa, mẹ hãy giúp con một chút, được không?”

Chúc Ngữ lắc đầu một cái, giống như hạ quyết tâm rất lớn, bà cười khổ mà nói: “Mẹ sẽ nghĩ biện pháp giữ lại căn nhà giúp con, nhưng Khả Ý, sau này mẹ sẽ không ép buộc con, không ép buộc con sống theo tâm nguyện của mẹ nữa. Con muốn làm cái gì thì làm, mẹ cũng sẽ không ngăn cản con nữa.”

Vưu Khả Ý mờ mịt nhìn ánh trời chiều sắp biến mất ngoài cửa sổ, trong lòng không có một chút tự do vui sướng nào.

Lấy kết cục bây giờ làm giá tiền đổi lấy tự do mà cô khát vọng đã lâu, cô đã không lạ gì.

Cô nghĩ thật lâu, khẽ nói: “Nhưng con đã không còn chuyện muốn làm.”

Chuyện duy nhất, có lẽ chính là ba chuyện Nghiễm Khuynh không yên tâm mà anh đề cập tới trong thư, một là việc học của cô, hai là gia đình của cô, ba là sự cố chấp của cô.

Cô cong khoe miệng lên cười cười, khuôn mặt thảm bại nói với Chúc Ngừ: “Mẹ, để cho con trở về tiếp tục đi học đi, con muốn chuyển về nhà, sau khi tốt nghiệp sẽ vào đoàn.”

—— Đó cũng không phải là chỉ vì tâm nguyện của mẹ, mà là vì Nghiễm Khuynh, vì bản thân con. Mặc kệ anh ấy ở đâu, con đều hi vọng anh ấy có thể yên tâm về con.

—— Bởi vì con muốn nói cho anh ấy biết, con, Vu Khá Ý, cũng chưa từng hối hận khi ở chung với anh ấy.

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Chương 65

Đồng hồ báo thức vang lên tổng cộng năm lần, ba lần trước đã bị xem nhẹ, hai lần cuối cùng bị cái tay trong chăn vuron ra qua loa tắt đi.

Sau khi tắt đồng hồ báo thức làm người ta ghét này, người trong chăn an tâm thoải mái rút tay về, ngủ tiếp.

Cho đến khi đồng hồ tiếp tục báo thức, điện thoại di động lại bắt đầu vang lên như đòi mạng, rốt cuộc Vu Khá Ý chấp nhận, tóc tai bù xù mà lập tức ngồi dậy từ trong chăn, về mặt phiên nào lấy di động từ trên tủ đầu giường qua, trong khoảnh khắc nhìn thấy màn hình thì về mặt cô đột nhiên cứng đờ.

Lục Đồng!

Hồng bét, hình như cô được ngủ quá quen, cho nên không cẩn thận quên mất chút gì.

Vừa nhận điện thoại, đầu kia liền truyền đến tiếng còi của Lục Đồng: “Vu Khá Ý, cậu cho mình leo cây phải không? Mình đã đợi ở chỗ này bao lâu, cậu lại còn không quay lại đây?”

“Chuyện gì kia, cũng sắp cũng sắp rồi!” Vu Khá Ý vừa giả bộ giọng điệu lo lắng đáp lại cô ấy, vừa vén chăn lên nhảy xuống giường thật nhanh, tiện tay nâng áo lót bày trên tủ đầu giường lên mặc vào trên người.

“Sắp? Sắp như thế nào mà vẫn không nhận điện thoại?” Lục Đồng nghi ngờ hỏi, “Này, có phải cậu còn chưa ra khỏi cửa hay không?”

“Không có không có không có, đâu thể mà! Mình cũng ra ngoài một lúc lâu rồi đó! Mẹ nó bị chặn ở trên đường, cậu cũng biết kẹt xe phiên cỡ nào đó!” Vu Khá Ý lại giả bộ ra một loại tiếng thở hỗn hển, “Cậu chờ mình một chút, chờ thêm chút nữa! Mình bảo đảm lập tức tới ngay!”

Cô vừa dùng bả vai và lỗ tai kẹp điện thoại di động để nói chuyện, vừa sử dụng hết sức lực dùng tư thế vịn vẹo cái nút áo lót.

May mà mặc dù Lục Đồng hơi nghi ngờ, nhưng vẫn nói như đinh chém sắt: “Chỉ cho cậu mười phút, mười phút không qua được, bữa này cậu mời!”

Vu Khá Ý thở phào, cúp điện thoại liền chạy tới trước gương của phòng tắm rửa mặt thật nhanh, tóc rối bời giống như cỏ khô cũng không đoái hoài tới, cô chỉ tiện tay xịt chút dầu dưỡng tóc bôi lên, cào hai cái để tránh giống như người phụ nữ điên, sau đó cô tùy tiện lấy một chiếc váy từ trong tủ treo quần áo ra mặc lên, cuối cùng xách túi lên chạy thật nhanh ra ngoài cửa.

Mười một giờ mười ba phút sáng, đến gần giờ cơm, nhưng một giờ tối hôm qua Vu Khá Ý mới xuống máy bay, về nhà vội vội vàng vàng tắm rửa sạch sẽ liền ngã đầu nằm ngủ, vì vậy một giấc ngủ cho tới bây giờ.

Ngay từ một tuần lễ trước Lục Đồng đã hẹn với cô bữa cơm này, mặc dù cô cũng không biết trong hồ lô của Lục Đồng bán thuốc gì, nhưng nhìn đối phương nghiêm túc như vậy, còn nói hẹn trước một tuần lễ, cô cũng chỉ có thể chấp nhận đi lên cổ vũ.

Cô dựa vào địa chỉ đã nói chạy tới, địa điểm là một nhà hàng Tây mà trước kia hai người cũng chưa từng đến, trang trí có phần hơi hoài cổ, từ chỗ cửa sổ thủy tinh bên ngoài nhìn vào đặc biệt thú vị. Vu Khá Ý không thể không dừng lại hơi lâu kéo chiếc váy bởi vì ăn mặc quá vội vàng mà cũng không giống váy cho lắm, cho đến khi sửa sang lại không tệ lắm, cô mới bước vào.

Lục Đồng đang giờ trò quý gì? Ăn một bữa cơm mà thôi, lại có thể chọn một chỗ long trọng như vậy!

Vu Khá Ý vừa đi vào trong, vừa tìm bóng dáng của Lục Đồng ở khắp nơi, kết quả tìm không được, đành phải lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại.

“Cậu ở chỗ nào?”

“Cậu tới bàn số 7 gần cửa sổ đi.” Lục Đồng nói.

“Bàn số 7 à.” Vuur Khả Ý đi vài bước về phía gần cửa sổ, từ bàn số 5 đi thẳng đến bên cạnh bàn số 7, sau đó nghi ngờ dừng lại ở tại chỗ, “Là bàn số 7, mình không nhìn thấy cậu mà!”

Đầu kia của điện thoại trong tay truyền tới tiếng cười trong “như chuông bạc”, tầm mắt của Vuur Khả Ý đối mặt với vị tiên sinh đang ngồi ở bàn số 7 kia, tuổi chừng không khác cô lắm, giày Tây, mặc thòà đàng.

Cô dừng lại, trong lúc đó Lục Đồng cũng mở miệng ——

“Không phải cậu lại sắp xếp một buổi xem mắt cho mình chứ?”

“Mình có lòng từ bi sắp xếp một buổi xem mắt cho cậu.”

“”

Thân thể Vuur Khả Ý chấn động mãnh liệt, hít sâu một hơi, đang chuẩn bị nói chuyện, chỉ nghe thấy Lục Đồng bên đầu kia điện thoại lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai mà trách móc: “Không được mắng mình không được mắng mình không được mắng mình! Là mẹ mình cảm thấy cậu và anh họ của mình rất thích hợp, cho nên mới ép buộc mình sắp xếp cơ hội gặp mặt cho hai người, cậu không cần xem chuyện này như hèn hò, thử một chút là được, không thích hợp liền bãi bai đi, dù sao mình chỉ bị buộc phải hoàn thành nhiệm vụ của mẹ mình! Tuyệt đối đừng tức giận, chờ cậu ăn xong bữa này, bữa sau mình mời cậu có được hay không?”

“Mình ——”

Lời vừa mới nói ra một chữ, bên đầu kia điện thoại truyền đến tiếng ðò.

Điện thoại bị cúp.

Vuur Khả Ý cầm điện thoại di động cứng ở tại chỗ, sau đó nhìn thấy tây trang tiên sinh chờ đợi đã lâu đứng dậy khẽ mỉm cười với cô: “Là Vuur tiểu thư sao?”

Không trung tăng thêm một bàn tay thon dài đẹp mắt, người đàn ông rất lễ phép, cho nên Vuur Khả Ý cũng không có cách từ chối, chỉ có thể vội vã cắt điện thoại di động, vươn tay ra bắt tay với anh ta, “Xin chào, tôi là Vuur Khả Ý.”

Đây là một buổi xem mắt bị bắt đắđ đĩ hơn nữa bị bắt ngờ xảy ra, Vuur Khả Ý co quắp ngồi xuống, vừa nghĩ tới tóc lộn xộn của mình, tiện tay lấy ra vớ màu tím đậm cổ lỗ để mặc vào cùng với khuôn mặt ngay cả phần nền cũng chưa từng đánh. Trời ạ, tối hôm qua thức ðem đến một giờ rưỡi mới ngủ, hôm nay sắc mặt cô sẽ khó nhìn cỡ nào?

Cô muốn ðỡ trán, muốn than thở, lại vẫn không thể không cố giả bộ mặt mày vui vẻ khẽ mỉm cười đối với tây trang tiên sinh.

Đáng sợ nhất là vóc dáng vị tiên sinh này rất cao, tướng mạo không tồi, ngũ quan ðoan chính, phong cách tốt. Càng làm nổi bật lên khuôn mặt tiều tụy, lớn tuổi sắc đẹp suy tàn của cô.

Trong lòng Vuur Khả Ý có chút không biết là tư vị gì, lại nghe thấy tây trang tiên sinh ôn hòa nói: “Vuur tiểu thư không cần lúng túng, thật ra thì mười phút trước tôi mới nhận được điện thoại của em họ tôi, nói cho tôi biết bữa com này không phải là ăn chung với cô ấy, mà là ăn cùng một người bạn của cô ấy. Cho nên chúng ta ðều là bị xem mắt, cô không cần cảm thấy bấn khoăn lo lắng.”

Vuur Khả Ý ngẩng đầu nhìn anh, lại nhìn thấy anh vừa cười vừa trừng mắt nhìn cô, “Cô không cần coi như xem mắt, coi như kết bạn mới, tùy ý ăn bữa com là được rồi.”

Không ngờ người ta tốt như vậy, Vuur Khả Ý lập tức buông lỏng không ít.

Đây quả nhiên chính là một bữa tiệc thoải mái và lại không có gánh nặng gì, tây trang tiên sinh tên là Chương Nhuận Chi, tên hoài cổ một chút, nhưng là người rất tốt.

Anh hỏi Vuur Khả Ý: “Vuur tiểu thư làm việc ở ðâu?”

Vuur Khả Ý ngượng ngùng nói: “Tôi múa, cả ngày hồi hắ ngược xuôi, cũng không có ðịa ðiểm công việc cố ðịnh.”

Chương Nhuận Chi cũng không hiểu gì về múa, cho nên mới nghe còn tưởng rằng Vuur Khả Ý có thể là người biểu diễn tập thể, lại nhìn hình tượng khí chất của Vuur Khả Ý, mặc dù không đánh phần trang ðiểm, nhưng chỉ ngồi ở chỗ ðó đã cho người ta một loại cảm giác kiên cường khỏe mạnh, khi cười lên rất ngọt ngào rất đẹp.

Anh cười nói: “Quả nhiên người múa có khí chất tốt.”

Bản thân của anh làm quản lý ở một công ty quảng cáo, sắp đến tuổi lập gia ðình, sự nghiệp cũng coi như có thành tựu nhỏ, cho nên người trong nhà cũng bắt ðầu quan tâm chuyện tình cảm thay anh.

Vưu Khả Ý tràn đầy cảm xúc đối với lần này, sau khi tốt nghiệp thì cô vào đoàn văn công theo ý mẹ, trong bốn năm có chút danh tiếng, từng lộ mặt ở trong các cuộc thi ballet quốc tế, cũng từng được mời đi các nơi tiến hành diễn xuất một chút. Mà hiện nay cô hai mươi sáu tuổi rồi, cha mẹ không hề lo lắng tương lai của cô nữa, ngược lại bắt đầu quan tâm chuyện lớn cả đời của cô.

Nhưng nói đến chuyện lớn cả đời ——

Chương Nhuận Chi cười hỏi cô: “Vưu tiểu thư xinh đẹp như vậy, điều kiện cá nhân cũng rất được, sao lại chạy ra ngoài xem mắt? Không có đối tượng sao?”

Đây là lời nói có tính dò xét, Vưu Khả Ý cũng không phải ngốc, nhìn ra được Chương Nhuận Chi vẫn rất có thiện cảm đối với cô, cho nên mới hỏi ra những lời này.

Cô dừng một chút, mỉm cười lời ít mà ý nhiều nói: “Bản thân tôi đang chờ một người.”

Một câu nói, Chương Nhuận Chi lập tức hiểu ý, cũng nhận ra được gì đó từ trong nét mặt hơi xa cách của cô, vì vậy bỏ đi suy nghĩ tiếp tục phát triển nhỏ tí tẹo vừa mới xuất hiện.

Toàn bộ buổi nói chuyện này dừng lại ở một bữa cơm trưa tương đối vui vẻ, Chương Nhuận Chi là người rất biết đoán ý qua lời nói và sắc mặt của người khác, sau khi nhìn ra Vưu Khả Ý không có hứng thú với anh, cũng không thử cố gắng bồi dưỡng tình cảm nữa, mà lấy thái độ bạn bè tâm sự với cô.

Lúc rời đi, Vưu Khả Ý có chút ngượng ngùng muốn trả tiền, lại bị Chương Nhuận Chi đề tay đang lấy túi tiền xuống.

Chương Nhuận Chi cười như không cười nói: “Ngay cả chút mặt mũi này Vưu tiểu thư cũng không cho tôi, bảo tôi đường đường là đáng mày râu đặt mặt ở chỗ nào?”

Vưu Khả Ý dời mu bàn tay từ trong lòng bàn tay anh đi, đỏ mặt lên, cũng cười không hề tranh nữa.

Cảnh vật trang trí xung quanh nhà hàng ăn này rất lịch sự tao nhã, mỗi cái bàn đều bị thực vật vây quanh, cho nên không gian nói chuyện rất bí ẩn, sẽ không bị người khác nghe trộm.

Nhưng cách khoảng cách không gần không xa, một người đàn ông đang ngồi trước một cái bàn khác lại nhìn phương hướng bàn số 7 không chớp mắt. Anh mặc áo sơ mi mỏng màu cà phê, phía dưới là quần tây đơn giản, trên mặt không có biểu cảm gì, chỉ liên tục quan sát đôi nam nữ cười nói rất vui vẻ.

Cho đến khi chủ ý tới tay của đàn ông đột nhiên nắm tay người phụ nữ, mặt người kia ửng hồng lên, từ từ rút tay về.

Về mặt của anh lập tức hơi bị kiểm hãm, hình như trong ánh mắt đột nhiên bị bóng mờ bao phủ, dần dần tối xuống.

Màu hồng phấn tròn bóng trên mặt Vưu Khả Ý giống như hoa đào, cô hơi cúi đầu, lông mi khẽ run, nhìn qua rất là xấu hổ.

Rõ ràng nhìn về mặt như vậy thì ai cũng cảm thấy tốt đẹp, nhưng nó lại bỏ xuống một hạt giống của cây có gai ở trong lòng của anh, tràn đầy trời đất đều là gai đâm bị thương khắp người.

Người đàn ông mặc áo sơ mi mỏng màu cà phê đưa mắt nhìn hai người rời đi, bất kể từ chiều cao, diện mạo hay ăn mặc mà nói, đôi nam nữ kia đều xứng đôi đến mức không thể bắt bẻ.

Tay nắm ly rượu đỏ của anh dần dần tăng độ mạnh yếu lên, đến nỗi đốt ngón tay đều trắng bệch.

Người phụ nữ từ toilet trở về lại ngồi đối diện anh lần nữa, mặc dù tuổi đã qua 50, nhưng nhìn qua lại vẫn được chăm sóc khá tốt, da cũng không thấy mấy nếp nhăn.

Bà nhìn mắt người đàn ông, hỏi: “Thế nào? Mất hứng?”

Người đàn ông lắc đầu một cái, “Không có, chẳng qua gặp phải người quen, nhưng cảm giác không giống với lúc trước.”

Người phụ nữ cười cười, “Đâu chỉ là người không giống với lúc trước chứ? Con đi hơn bốn năm rồi, thành phố này cũng thay đổi rất nhiều.” Bà ngẩng đầu nhìn lên nhìn xuống đánh giá hai mắt của người đàn ông, “Ngay cả con cũng thay đổi không giống với lúc trước, không phải sao?”

Người đàn ông không lên tiếng.

Bà nhấp một ngụm rượu đỏ trong tay, “Ban đầu con vừa mở miệng, liền muốn mẹ xử lý vụ án này giúp con, vừa muốn mẹ cho con tiền, mẹ cũng chỉ nể tình con là con của mẹ mới ra tay giúp con một lần cuối cùng, kết quả không ngờ ——” Bà khẽ mỉm cười, dáng vẻ khóe môi cong lên lại có mấy phần giống với người đàn ông trẻ tuổi ngồi ở đối diện, “Kết quả không ngờ, thật ra con cho mẹ một niềm vui quá lớn.”

Người đàn ông nhú mày một cái, vẫn không lên tiếng.

Người phụ nữ cười khẽ một tiếng: “Mẹ cho rằng con cũng chỉ muốn chuyển đến nơi khác tiếp tục không lý tưởng, lại không nghĩ rằng con không chỉ đổi chỗ, còn thay hình đổi dạng, không bao giờ là tên côn đồ lưu manh lúc trước nữa.” Bà neho mắt lại nhìn con trai của mình, lại giống như xuyên qua anh nhìn thấy một người khác.

“Mẹ vẫn cho rằng con và ba con sẽ có kết quả giống nhau, ai biết hôm nay lại nhìn thấy con có dáng có vẻ trở về.” Bà giống như vui mừng, hoặc như tiếc hận.

Có lẽ trong tiềm thức của bà vẫn thích người đàn ông oai phong một cõi, mỗi ngày mang theo bà hăng hái sống qua ngày đó, hoặc có lẽ đó cũng không phải là yêu, mà là hoài niệm sôi nổi lúc còn trẻ.

Người đàn ông vẫn trầm mặc nghe bà kể xong những thứ dông dài này, sau đó mới ngẩng đầu lên bình tĩnh nhìn bà.

“Mặc kệ mẹ là bắt đắ dĩ phải ra tay giúp con, chỉ muốn đuổi con đi, không để cho con ảnh hưởng đến cuộc sống phú quý của mẹ; hay nể tình con là con trai của mẹ, cho nên muốn cho con một con đường sống, con cũng nên cảm ơn mẹ.” Anh lắc lắc ly rượu đỏ trong tay, “Nếu như không có mẹ tìm được vợ con Phương Thành giúp con, không có mẹ cho con 50 vạn này, con cũng không thể bình yên vô sự bước ra từ chỗ đó, cũng sẽ không có hôm nay.”

Anh gơ ly rượu lên uống một hơi cạn sạch, “Con chỉ muốn chính miệng nói cảm ơn, cho nên mới hẹn gặp mặt mẹ, mẹ yên tâm, về sau con cũng sẽ không trở lại làm phiền mẹ.”

Mẹ làm phu nhân nhà giàu của mẹ, con làm người về đêm mưa gió của con.

Anh đặt ly rượu xuống, nghĩa vô phản cố xoay người rời đi.

Giây phút này, người phụ nữ cảm thấy hình như mình chưa từng hiểu rõ đứa con trai này, trước đây cho rằng anh là một tên côn đồ lưu manh không học vấn không nghề nghiệp, trừ mấy phần cốt khí kia, chỉ biết gây ra phiền toái; hôm nay đây?

Bà nhìn bóng lưng của anh, đột nhiên có chút không nói ra lời.

Bà nhớ lại người đàn ông đã từng cưng chiều bà đến tận trời cao kia đứng ở trong phòng sinh ôm con trai mà nói câu này: “Anh tìm người coi bát tự tính toán một chút, ông ấy nói con của chúng ta nhất định sẽ được ông trời chiếu cố, tương lai oai phong một cõi, quyền khuyñ thiên hạ.”

Cho nên có cái tên Nghiêñ Khuyñ này.

Ban đầu người coi bói chỉ thuận miệng nói, mà bây giờ bà nhìn bóng lưng Nghiêñ Khuyñ rời đi, lại cảm thấy lời này loáng thoáng có mấy phần đạo lý. Có lẽ anh cũng không phải một người quyền khuyñ thiên hạ, nhưng anh sống bền bỉ như vậy, bất kể như thế nào thì oai phong một cõi cũng không quá đáng.

Trên bàn còn bày tám danh thiếp anh để lại.

Nghiêñ Khuyñ, giám đốc bộ phận Marketing ở khu vực Tây Nam của công ty vận chuyển Đường Đạt.

Đường Đạt là một công ty vận chuyển lớn nhất trong nước, chỉ bốn năm, bà hoàn toàn không nghĩ ra anh leo lên như thế nào ở dưới tình huống không hề giao thiệp.

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Chương 66

Sau khi đẩy cửa chống trộm ra, trang trí trong phòng đều giống như trước kia, TV LCD treo tường, khay trà, ghế sa lon, cùng với phòng trống rỗng.

Bởi vì quá lâu không có người ở, tất cả đồ dùng trong nhà đều có vẻ xin cũ kỹ, Nghiêñ Khuyñ đứng ở trước cửa, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào mặt ngoài tủ giày, lúc nâng lên lại đã tăng thêm một lớp bụi.

Anh không đổi giày, cứ như vậy đi tới trước cửa sổ sát đất, từ từ vuốt dọc theo mép ghế dựa bằng gỗ kia, nhớ lại mình đã từng ngồi hút thuốc lá ở chỗ này.

Không biết trời cao đất rộng, không hiểu sống đầu đường xó chợ.

Anh không để ý tới bụi bặm trên ghế, ngồi xuống, sau đó lấy ra một gói thuốc lá từ trong túi áo trên, sau khi vạch diêm đốt thì đưa tới khóe miệng hít sâu một cái.

Khói thuốc mùi mật lợn lò từ từ dâng lên, giống như cảnh tượng trong phim truyền hình thần thoại cũ kỹ, nhân vật chính chỉ cần một luồng khói xanh như vậy, lập tức có thể xuyên qua thời không hay là vượt qua thiên sơn vạn thủy.

Anh nghiêng đầu nhìn tới cửa sổ đối diện, rèm cửa sổ đóng chặt che cảnh tượng bên trong nhà cực kỳ chặt chẽ, khiến người ta không nhìn được phỏng đoán bố trí trong nhà kia còn giống như trước đây hay không, chủ nhà còn ở hay không, còn thích ngồi ở trên ghế sa lon vừa ăn khoai tây chiên vừa xem phim truyền hình hay không, thỉnh thoảng đi tới trước cửa sổ sát đất vươn duỗi người, khi nhìn thấy anh sẽ có chút bồn khoăn lo lắng cười một cái.

Anh nghĩ như vậy, lại nheo mắt hoảng hốt nhớ lại cảnh tượng ở mùa đông kia.

Khi đó anh nghe bài «Đen trắng xứng đôi» bên trong CD đó, nhìn nữ sinh khấn trương đứng ở trước cửa sổ sát đất trên ban công đối diện nhìn anh. Cuối cùng khi anh cong khóe môi cười lên, hơn nữa vẽ một trái tim ở trên cửa sổ thủy tinh thì nữ sinh kia đột nhiên nở nụ cười sáng lạn, sau đó xoay vòng tròn, hoan hô, nhảy nhót như đứa bé.

Cách ngày hôm đó đã qua bốn năm rồi.

Vậy mà cảnh tượng ngày hôm đó lại rõ mồn một trước mắt, giống như hôm qua xuất hiện lại.

Anh hút thuốc, nghĩ tới những hình ảnh trước đây, đột nhiên nhìn thấy rèm cửa sổ đối diện giật giật, ngón tay đang kẹp thuốc lá bỗng nhiên dừng lại, ngay cả hô hấp cũng chậm lại.

Anh không nhúc nhích ngồi ở chỗ đó, duy trì tư thế nghiêng đầu, hình như trái tim đập rất nhanh cũng đang mong đợi cái gì.

Sẽ là cô sao?

Người sau rèm cửa sổ là cô sao?

Thời gian mấy giây ngắn ngủn bị kéo dài thành mấy thế kỷ, anh ngừng thở chờ đợi, rốt cuộc chờ đến khi rèm cửa sổ bị người ta kéo ra roẹt một cái, một bé trai bốn năm tuổi đứng sau cửa sổ sát đất, con mắt tròn vo nhìn lên nhìn xuống nhìn xung quanh, cuối cùng dừng ở trên người của anh.

Giống như tò mò tại sao cửa sổ đối diện lại có một chú chưa bao giờ thấy hút thuốc lá, cậu bé lập tức lại gần cửa thủy tinh, dính khuôn mặt nhỏ nhắn béo ụt ịt múp míp vào phía trên, mở to hai mắt nhìn kỹ.

Một người đàn ông còn trẻ tuổi đi lên phía trước kéo cậu một cái, nói gì đó, cậu bé le lưỡi, lại chạy thật nhanh.

Người đàn ông ngẩng đầu nhìn Nghiêm Khuynh một cái, hơi dừng lại, giống như có chút kinh ngạc vì sao đối diện vẫn không có người ở đột nhiên thêm một người, sau đó rất nhanh kéo rèm cửa sổ lại.

Nghiêm Khuynh không nhúc nhích ngồi ở chỗ đó, duy trì tư thế lúc trước, cho đến khi thuốc lá trong tay đốt đến khe hở, anh bị nóng rực đau đớn kéo ý thức về, ngón tay bỗng nhiên buông lỏng, còn dư lại nửa điếu thuốc lá tội nghiệp rơi trên đất.

Anh đột nhiên đứng dậy, không nói một lời rồi rời khỏi nơi này.

Anh vẫn còn dám yêu cầu những thứ gì đây?

Bốn năm rồi, anh không có chút tin tức nào, cô vui vẻ với người mới, chân tướng như thế không hề che dấu đặt ở trước mắt, anh còn có gì lừa mình dối người hay sao?

Căn nhà kia đã sớm thay đổi cách trang trí, từ phong cách rực rỡ trước đây biến thành sáng sủa đơn giản bây giờ, ngay cả chủ nhà cũng đổi thành người khác, xem ra cô quyết định vứt bỏ anh ở bên ngoài thế giới của cô, cho nên ngay cả nhà cửa cũng bán rồi.

Lúc Nghiêm Khuynh bước chân vội vã xuống lầu, rõ ràng từ trong hành lang tối tăm đi tới chỗ ánh mặt trời sáng lạn bên ngoài, tâm lại thật sự giống như chìm vào đáy cốc, không nhìn thấy một chút ánh sáng.

Trong căn nhà đó, bé trai béo ụt ịt như một làn khói chạy vào phòng bếp, trong phòng bếp còn có một người phụ nữ trẻ tuổi, hơn 20 tuổi đang nấu thức ăn.

“Di nhỏ, cháu đói!” Bé trai xông lên ôm cổ “đầu bếp”, khuôn mặt nhỏ nhắn béo múp míp không ngừng chà xát lung tung vào ở phía trên, “Di nhỏ di nhỏ di nhỏ, cháu sắp đói chết á!”

Người đàn ông đi tới cửa phòng bếp, thấy cảnh tượng dở khóc dở cười này, sai bước đi vào, một tay xốc cậu nhóc lên, “Di nhỏ của con đang làm đồ ăn, con đừng ở chỗ này cho thêm phiền!”

“Đầu bếp” cười xoay đầu lại, gấp một miếng sườn tỏi thơm phức từ bên trong đĩa, tiến tới trước mặt cậu nhóc, “Đồ Đồ, nhanh nói di nhỏ có xinh đẹp hay không?”

Mắt Đô Đô sáng lên, luôn miệng nói: “Xinh đẹp! Di nhỏ xinh đẹp nhất!”

“Xinh đẹp hơn mẹ cháu sao?”

Đô Đô chán chừ một chút, không lên tiếng.

Miếng sườn tỏi thơm phức cách cậu bé xa một chút, người cầm đũa thờ dài, “Ai, thật đau lòng, di nhỏ vất vả làm đồ ăn ngon cho cháu, kết quả không phải xinh đẹp nhất ở trong lòng cháu, hay là di nhỏ tự giải quyết xong đĩa sườn này đi!”

Đô Đô cong miệng lên, “Di nhỏ hư, di nhỏ hư!”

“Vậy cháu nói, di nhỏ và mẹ ai đẹp hơn?” “Đầu bếp” chưa từ bỏ ý định, vẫn còn tiếp tục hấp dẫn đứa bé.

Nơi cửa trước truyền đến tiếng đóng cửa, Vu Lu vừa cười vừa đi đến cửa phòng bếp, “Được lắm, trở về chỉ nghe thấy em đang làm loại chuyện khích bác ly gián này, em làm gì vậy, muốn cướp bảo bối với chị hả?”

Vu Khả Ý nâng người lên, dẫu môi, “Em giành đi được sao? Cầm sườn tỏi thơm phức mà bé thích nhất hấp dẫn bé, bé cũng không thỏa hiệp, quả thật quyết một lòng với chị mà!”

Đô Đô nhảy xuống khỏi trong ngực ba, lại chạy lên trước ôm lấy bắp đùi Vu Khả Ý, giọng nói ngây ngô nói: “Di nhỏ tốt, di nhỏ đẹp, di nhỏ cực kỳ đáng yêu, xin di nhỏ thương xót, để Đô Đô ăn một miếng có được hay không? Đô Đô cũng sắp chết đói ô ô ô.”

Mắt cậu bé nhìn chăm chăm vào đĩa sườn trong tay Vu Khả Ý giống như con mèo ham ăn, trong con mắt to đen lúng liếng tràn đầy khát vọng, tâm Vu Khả Ý quả thật cũng sắp bị mềm hóa, đưa mặt tới, “Vậy cháu hôn di nhỏ một cái!”

Đô Đô không chút do dự dán lên bẹm một cái, sườn lập tức tới tay, vừa hoan hô vừa chạy vào phòng khách xem phim hoạt hình.

Vu Lu đeo tạp dề vào để giúp đỡ nấu cơm, Vu Khả Ý vội nói: “Chị vừa mới tan việc, đi nghỉ ngơi là được, tại sao lại tới tranh việc với em vậy?”

Vu Lu chỉ chỉ mũi, “Em được chưa, không phải mỗi ngày em đều kêu la thức ăn thủ đô không hợp khẩu vị ở trong điện thoại sao? Hôm nay chị tới chính là vì giúp em cải thiện thức ăn, đi chơi với Đô Đô đi! Để chị làm món ăn còn lại.”

Lúc Vu Khả Ý xem phim hoạt hình với Đô Đô, anh rề đột nhiên hỏi cô: “Đúng rồi, trước kia anh tới nhiều lần, không phải đối diện không có người ở à?”

Vu Khả Ý sững sờ, nụ cười vừa rồi còn treo trên mặt chậm rãi biến mất, cô trả lời như không có việc gì: “Có người ở, sao ạ?”

“A, có người ở.” Anh rề chán chừ một chút, lắc đầu một cái, “Không có gì, anh vẫn không nhìn thấy đối diện có người, còn tưởng rằng là nhà trống!”

Vu Khả Ý cười cười, không lên tiếng, khi nghiêng đầu nhìn đối diện, vẫn chỉ nhìn thấy căn nhà có chút trống trải, tất cả đồ dùng trong nhà đều không có thay đổi cách sắp xếp, giống như thật sự không có người ở.

Người kia vẫn không trở lại.

Cho nên lòng của cô cũng trống rỗng giống căn nhà kia rất nhiều năm rồi.

Cô thu hồi tầm mắt, tâm tình chợt thấp xuống, cho nên không rảnh để ý thật ra thì trong căn nhà kia còn có một chỗ khác với lúc trước ——

Ghế dựa bằng gỗ kia.

Nếu như nhìn kỹ, sẽ phát hiện ghế dựa bằng gỗ kia đang nhẹ nhàng lắc lư, mặc dù mức độ lắc lư rất nhỏ rất nhẹ, nên một khi nhìn không cẩn thận sẽ bỏ qua động tĩnh của nó, nhưng nó thật sự đang lắc lư.

Bởi vì người ngồi ở trên đó vừa mới rời đi không lâu.

Vậy mà cô không biết, cũng sẽ không biết.

Cô vẫn ở nơi này, dường như trong tiềm thức cảm thấy có một ngày kia người ở đối diện kia còn có thể trở về, cho dù Lục Đồng đã thành gia lập nghiệp dọn đi rồi, mà căn nhà cũng đã thay đổi kiểu trang trí của nữ sinh nhỏ tuổi trước kia, cô lại vẫn chưa từng dọn đi.

Có lẽ nghĩ tới, nếu như người kia thật sự trở lại, chỉ cần cô còn ở nơi này, có thể biết tin tức anh trở về trước tiên.

Cô nghe nhạc phim hoạt hình ằm ỉ bên tai, không yên lòng mà suy nghĩ, cũng bốn năm rưỡi rồi, anh thật sự còn có thể trở lại sao?

Lần đầu tiên gặp lại là ở trong nhà hàng Tây, lần thứ hai gặp lại là ở trong nhà mỗi người, vậy mà khoảng cách tầm mắt hai bên đối mặt nhau cũng chỉ kém một chút như vậy, có lẽ chỗ huyền diệu của vận mệnh chính là ở đây, nếu như không có những thứ trời đất xui khiến này làm nền, cuối cùng gặp

nhau cũng sẽ không có vẻ màu mực đậm như vậy.

Tuần thứ hai Vu Khá Ý trở về từ thủ đô, một nhà từ thiện khai trương hành lang triển lãm tranh ở thành phố C, chủ nhân hành lang triển lãm tranh là một nhà nghệ thuật, rất nổi danh ở thành phố C. Mà hành lang triển lãm tranh tồn tại chính là bởi vì toàn bộ lợi nhuận thu được quyên góp cho trẻ em bị chứng tự kỷ, cho nên không ít nhà nghệ thuật, công ty đều được mời đến tham gia buổi lễ khai trương, ủng hộ hoạt động công ích này.

Vu Khá Ý cũng là một người trong đó.

Mẹ lo lắng chuyện lớn cả đời cô, cảm thấy đây là một nơi tốt nhất để làm quen thanh niên tài tử (tài giỏi đẹp trai), cho nên tự mình quyết định, tìm thời gian đi đến giúp cô sửa soạn một phen.

“Mẹ, là hoạt động công ích của người ta, cũng không phải là cuộc thi hoa hậu, mẹ biến con thành bộ dạng này có quá lắm không?” Vu Khá Ý im lặng nhìn mình mặc váy lễ phục có đai lưng nhỏ màu đen trong gương, đồ trang sức trên cổ lỗ taiblingbling nhanh chóng làm người ta hoa mắt.

Chúc Ngữ không nói ra lời thật lòng, chỉ trấn an cô: “Mẹ lớn tuổi rồi, vừa già vừa xấu thì không nói, đầu óc cũng không tiện dùng, chỉ hi vọng sinh thời còn có thể nhìn con nhiều một chút, chỉ cần nhìn con ăn mặc thật xinh đẹp, giống như lại thấy được mình lúc còn trẻ.”

Năng lực sử dụng khổ nhục kế ép con gái thỏa hiệp của Chúc Ngữ cũng tăng lên không chỉ một level so với ngày trước, không chỉ khiến Vu Khá Ý không có lời nào để nói, còn cam tâm tình nguyện mặc bộ này đi ra ngoài.

Trước khi đi cô còn xoay đầu lại ôm lấy Chúc Ngữ, “Mẹ, mẹ tuyệt đối không già, ở trong lòng con mẹ vẫn là đẹp nhất!”

Hơn bốn năm nay, dường như cuối cùng Chúc Ngữ cũng nhận ra tình cảm vẫn không để ý rõ trước đây, không tiếp tục vây hãm ở quá khứ, mà thay đổi thái độ, thật sự nghiêm túc đối đãi với gia đình này.

Trải qua mất đi, mất mà được lại, lại suýt nữa mất đi lần nữa, lòng cứng rắn hơn nữa cũng nên hòa tan.

Bà không hề ngăn cản Vu Lộ về nhà, cũng không ép Vu Khá Ý làm những chuyện mà cô không thích nữa, nhưng làm người ta lưu luyến không nói nên lời chính là sau khi bà vứt bỏ những chấp niệm kia, lại ngạc nhiên nhìn thấy Vu Khá Ý tự giác hoàn thành tâm nguyện của bà, Vu Lộ cũng không tính toán hiềm khích lúc trước mà trở về nhà, còn mang Chiến Đô Đô thông minh đáng yêu, can đảm được lòng người về.

Chúc Ngữ đứng ở trên ban công nhìn con gái rời đi, trong lòng yên lặng suy nghĩ, hiện tại còn thiếu một tâm nguyện.

Khá Ý đã hai mươi sáu tuổi, nhưng ngay cả đối tượng cũng không có một người, mặc dù không đòi hỏi cô tìm thanh niên đại phú đại quý có triển vọng, nhưng ít ra phải tìm một người đối xử tốt với cô, xứng với cô.

Ánh mặt trời hơi chói mắt, đầu mùa hè chính là như thế, đến * giờ mỗi buổi sáng thì ánh sáng rất chói, dù sao vẫn làm cho người ta có một loại cảm giác hi vọng vô tận.

Mơ mơ hồ hồ, không biết sao bà lại nhớ tới một người đàn ông trầm mặc, ban đầu ngồi ở sau cái bàn từ từ ngẩng đầu nhìn thẳng vào bà, anh nói từng câu từng chữ: “Tôi biết rõ bà vẫn không thích tôi, suy nghĩ và quan niệm của bà và tôi cũng không có một điểm trùng hợp, nhưng có một điểm chúng ta giống nhau, đó chính là chúng ta đều yêu Vu Khá Ý.”

Khi đó trên tay của cậu ta còn đeo còng tay lạnh lẽo, lại không hề có một chút suy nghĩ hoang mang sợ hãi, càng không cảm thấy kém một bậc khi ở trước mặt bà. Cậu ta chỉ tỉnh táo ung dung nhìn bà, trong mắt là một khoảng ánh sáng mờ lung sâu xa.

Cậu ta nói: “Tôi muốn đánh cược với bà. Tôi trả Vu Khá Ý lại cho bà, xin bà cho tôi thời gian năm năm, nếu như năm năm sau tôi vẫn hoàn toàn không có thành tựu, tôi sẽ tự giác cách xa Vu Khá Ý, vĩnh viễn cũng sẽ không trở lại. Nhưng nếu như tôi thành công, trở lại thành phố C, có thể cho cô ấy một tương lai an ổn không lo lắng, hi vọng đến lúc đó bà có thể đồng ý cho chúng tôi ở chung một chỗ, không được phản đối chúng tôi giống như bây giờ nữa.”

Thời điểm đó bà nói cái gì đây? Bà đã không nhớ rõ, có lẽ chính là cho rằng người thanh niên đeo còng tay này tuyệt đối sẽ không nên người, vì dẫn con gái trở về nề nếp lần nữa, bà đồng ý không chút do dự.

Chúc Ngữ ngẩng đầu nhìn bầu trời đổi thành mặt trời đỏ, chợt có chút tò mò hiện tại người thanh niên kia thế nào.

Bà cũng già rồi, không có nhiều sức lực như vậy để ngăn cản một số chuyện mình cho rằng không thích hợp, cho nên ở dưới cảnh tượng mặt trời lên cao ở hướng đông này, bà đột nhiên sinh ra một loại ảo giác, giống như người đàn ông tên là Nghiêm Khuynh đó cũng không làm người ta ghét nữa.

Nhưng có lẽ cậu ta chỉ nói mạnh miệng, chí lớn ngay lúc đó đã sớm bị phai mờ trong mấy năm nay, nếu không tại sao sắp năm năm mà còn chưa trở lại đây?

Bà lắc đầu một cái, cười trở về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 69: Chương 67

Buổi lễ khai trương long trọng của hành lang triển lãm tranh D&E.

Nhân vật nổi tiếng của thành phố C đều tự mình tham dự buổi lễ long trọng này, riêng lăng hoa đẹp đẽ đất tiền đã chen lấn cửa và hành lang dài tiến vào đại sảnh cho nước chảy không lọt.

Vưu Khả Ý có chút bận tâm bộ váy đen của mình sẽ quá khoa trương, cũng may sau khi có chút không tự tin bước vào hành lang triển lãm tranh thì cô phát hiện, chỗ nào cũng có những người phụ nữ ăn mặc còn khoa trương diêm dúa lòe loẹt hơn cô, như vậy làm nổi lên, cô nhất định chính là quả phụ đen nhỏ bé đến tầm thường.

Hành lang triển lãm tranh là nhà nghệ thuật mở, ở phương diện tranh sơn dầu và chụp ảnh đều là bậc thầy số một số hai trong nước, vì vậy thiết kế của hành lang triển lãm tranh chủ yếu lấy màu trắng đen phối hợp với thời đại sắt thép làm chủ, rất có hơi thở công nghiệp, đối với kiểu tay mơ như Vưu Khả Ý mà nói, tất cả chi tiết mọi nơi đều cho người ta có một loại cảm giác mới lạ.

Cô chỉ là nghệ sĩ múa, miễn cưỡng chen chúc vào hàng nhân vật nổi tiếng, nhưng cũng không nhận ra những ông chủ công ti và nhà chính trị không ngừng bắt chuyện, cho nên dứt khoát tự mình đi xung quanh một chút, chờ đợi chủ nhân xuất hiện. Trên đường, cô dừng ở trước một thiết kế nhìn qua giống như ống khói to lớn, tò mò quan sát, sau đó nghe một âm thanh quen thuộc truyền đến từ sau lưng.

“Vưu tiểu thư?”

Cô quay đầu lại nhìn, cũng ngạc nhiên kêu lên: “Chương tiên sinh?”

Nhưng ngạc nhiên cũng chỉ trong thời gian khoảnh khắc, cô rất nhanh nghĩ đến Chương Nhuận Chi là giám đốc của một công ty quảng cáo nổi tiếng, xuất hiện ở loại trường hợp này cũng chẳng có gì lạ.

Vưu Khả Ý suy nghĩ đến nơi thế này xã giao đối với rất nhiều người mà nói đều là một cơ hội khó được, ai không muốn biết thêm mấy người có thể giúp đỡ sự nghiệp của mình nào? Cho nên cô chỉ lên tiếng chào, lễ phép trò chuyện với Chương Nhuận Chi một lát, sau đó liền bày tỏ không làm chậm trễ anh ta và người khác nói chuyện với nhau. Cô cầm rượu cốc-tai từ trong khay của nhân viên phục vụ rồi giờ lên, ra hiệu với Chương Nhuận Chi, cảm xúc về phía mấy người tây trang giấy da cùng nói chuyện với anh ta lúc trước, “Ừ, không làm chậm trễ anh nói chuyện làm ăn nữa, tôi đi xung quanh nhìn một chút là được.”

Mà Chương Nhuận Chi lại nghĩ đến Vưu Khả Ý cũng không nhận ra mấy người ở chỗ này, một mình cô đơn chiếc bóng đi xung quanh thì nhất định sẽ có chút lúng túng, vì vậy cười nói với cô theo lễ phép: “Không sao cả, một mình cô cũng không có gì chơi, tôi giới thiệu bạn bè của tôi cho cô.”

Vưu Khả Ý khoát tay lia lịa, trên mặt ửng đỏ, sao có thể không biết Chương Nhuận Chi thấy một mình cô quá cô đơn, cho nên mới muốn chăm sóc cô một chút chứ?

Nhưng đối phương thành tâm thành ý muốn mời: “Cô không cần ngại ngần, bạn bè tôi là người sáng lập Cung điện nghệ thuật, cảm thấy rất hứng thú đối với những chuyện hát múa này, cô và họ nhất định sẽ có rất nhiều tiếng nói chung.”

Anh ta đã nói như vậy, Vưu Khả Ý cười cảm kích, cũng không từ chối, gật đầu một cái rồi cùng đi về phía những người đó với anh ta.

Trường hợp này cũng không hiệu quả và lợi ích như Vưu Khả Ý tưởng tượng, ít nhất cô và bạn bè Chương Nhuận Chi cùng nhau nói chuyện trong gần mười phút, cũng chỉ cảm nhận được sự hài hước của đối phương. Người hiểu điệu múa thật sự cảm thấy hứng thú, liên tục hỏi các vấn đề; người không hiểu điệu múa cũng rất kiên nhẫn nghe, thỉnh thoảng dùng ánh mắt khám phục nhìn cô, gật đầu hỏi thăm.

Người sáng lập Cung điện nghệ thuật là một lão tiên sinh, trước kia ở đội thổi Saxophone trong quân nhạc, sau đó lại từng biểu diễn Piano, Violin ở Cung điện nghệ thuật. Rất khó tưởng tượng một người có thể tinh thông nhiều nhạc cụ cùng lúc như vậy, mà đáng quý nhất chính là ông không hề tự cho là mình siêu phàm, thanh cao kiêu ngạo giống như tất cả mọi người đánh giá về nhà nghệ thuật, ngược lại khiêm tốn hòa khí, nói chuyện vô cùng khôi hài.

Vưu Khả Ý cười lên, bắt đầu cảm thấy rất hưởng thụ niềm vui thú khi nói chuyện với người thông minh.

Sau khi kết thúc nói chuyện, cô cảm kích liếc mắt nhìn Chương Nhuận Chi bên cạnh, chạm cốc với anh ta sau đó nhỏ giọng nói: “Thật sự rất cảm ơn anh.”

“Cảm ơn tôi cái gì?”

“Bọn họ hoàn toàn không giống như tôi tưởng tượng.” Vưu Khả Ý uống một ngụm rượu trong ly rượu, sau đó hơi sững sờ, cúi đầu nhìn, lúc này mới phát hiện ra mình vô tình lấy ra một ly rượu mạnh từ trong khay.

Cô cũng không biết cụ thể là rượu gì, tóm lại vị hơi mạnh, cổ họng của cô rất không thoải mái, giống như muốn tức giận, vì vậy ho khan, mặt đỏ tới mang tai mà thả ly rượu trở lại.

“Thế nào vậy?” Chương Nhuận Chi ân cần hỏi, thấy cô vẫn còn không ngừng ho khan, vội gọi phục vụ nói, “Làm phiền anh cầm một ly nước trái cây tới đây.”

Một lát sau, anh nhận lấy nước trái cây trong tay người phục vụ, đưa cho Vu Khả Ý, “Uống chút đi.”

Vu Khả Ý nhận lấy uống từng ngụm từng ngụm, trên đường Chương Nhuận Chi rất sẵn sàng giúp cô vỗ vỗ lưng, cuối cùng cô cũng cảm thấy giọng nói thoải mái chút ít, lại đành phải lúng túng ngẩng đầu nhìn Chương Nhuận Chi, “Cảm ơn.”

Chương Nhuận Chi cười ha ha, thu tay lại, “Không cần khách khí như thế, tôi cho rằng chúng ta đã coi như là bạn bè, chút chuyện nhỏ này không cần nói cảm ơn.”

Đều là sóng gió nhỏ mà thôi, không ngờ rằng cảnh tượng này rơi vào trong mắt người khác lại dấy lên sóng to gió lớn.

Một người đàn ông mặc bộ tây trang đơn giản màu xanh dương theo Vu Khả Ý bước vào hành lang triển lãm tranh, tầm mắt cũng chưa từng dời đi. Anh cũng không tự nắm tự ba tự lại một nhóm trò chuyện với nhau giống như người khác, mà một mình đứng ở trước một bức họa, tay cầm ly rượu từ từ thưởng thức.

Trên người của anh có một loại lạnh lạnh cũng không tương xứng với quanh mình, cho tới khi có người thấy anh lạ mặt, muốn tới trò chuyện, rồi lại chần chừ vì thoát nhìn cũng không dễ dàng đến gần anh.

Anh nhìn Vu Khả Ý mặc bộ váy đen tinh xảo giống như một tinh linh nhẹ nhàng tiến bước vào hành lang triển lãm tranh, trong đôi mắt lấp lánh chứa đầy ánh sáng; anh nhìn cô một thân một mình lưu luyến ở trước những đồ trang trí lịch sự tao nhã kia, tò mò muốn đưa tay sờ một cái, rồi lại ngại vì hoàn cảnh nên nhịn xuống, anh nhìn cô mỉm cười gật đầu, cũng tham gia cuộc trò chuyện với Chương Nhuận Chi, cười thỏa mãn như đứa bé; anh nhìn cô uống ly rượu mạnh rồi ho khan, Chương Nhuận Chi lộ ra vẻ vô cùng ân cần, thậm chí đưa tay vỗ nhẹ ở trên da thịt phần lưng của cô, một cái lại một cái.

Ngọn lửa tức giận ghen tỵ điên cuồng thiêu đốt, thiêu đến mức lý trí của anh đều không còn gì.

Anh nắm chặt cái ly trong tay, gần như cảm thấy cái ly thủy tinh yếu ớt cũng sắp bị anh bóp vỡ, lo sợ bất an giằng giằng ở lòng bàn tay của anh.

Giờ khắc này anh mới ý thức được, thật ra thì anh vẫn không chết tâm.

Những ngày qua vẫn tự nói với mình, nếu cô cũng đã để quá khứ hoàn toàn qua đi, thì tại sao anh còn phải nhớ mãi không quên, khổ sở dây dưa đây? Anh không nên đi tìm cô nữa.

Ban đầu ngàn tính vạn tính, tính đến có lẽ mình sẽ không còn gì cả, hoặc là công thành danh toại, tính đến bọn họ có thể nối lại duyên cũ, hoặc là không bao giờ gặp nhau. Nhưng tính đến tất cả, cũng không tính đến kết cục như vậy.

Anh công thành danh toại mà muốn trở về nối lại duyên cũ, kết quả cô lại có niềm vui mới, đã sớm cho rằng sẽ không bao giờ gặp lại anh.

Nghiêm Khuynh lẳng lặng đứng ở nơi đó, cảm nhận cơn sóng dữ dội trong lòng. Anh là một người không tin số mệnh, nhưng chuyện cho tới bây giờ lại có cái gì có thể tin tưởng?

Lỗi của anh do quá tin tưởng mình.

Bởi vì Vu Khả Ý chưa quen nhóm người nơi đây, cho nên vẫn ở chung một chỗ với Chương Nhuận Chi, cho đến khi một trong những bạn bè của Chương Nhuận Chi đột nhiên tràn đầy hứng hái đi tới, vỗ vỗ bả vai anh, “Nhuận Chi, giới thiệu cho cậu biết một người!”

Chương Nhuận Chi hỏi: “Ai vậy?”

“Đi theo mình thì cậu sẽ biết!” Người nọ còn thần thần bí bí, nhìn Vu Khả Ý cũng ở đây, vì vậy lễ phép muốn mời, “Vu tiểu thư cũng cùng tới đây đi!”

Là một lời mời tầm thường không thu hút như thế, cũng không có sự khác biệt gì với những trường hợp thế này.

Vu Khả Ý cũng không suy nghĩ nhiều, ở dưới sự khích lệ của Chương Nhuận Chi cũng cùng đi theo qua đó, vậy mà sau khi xuyên qua đám người quần áo lộng lẫy, cô không chút để ý ngẩng đầu nhìn lên, khi nhìn rõ người trước mắt, hoàn toàn cứng ở tại chỗ.

Bạn của Chương Nhuận Chi đầy hứng hái tiến lên giới thiệu: “Vị này là Nghiêm Khuynh, giám đốc bộ phận Marketing ở khu vực Tây Nam của công ty vận chuyển Đường Đạt.” Bởi vì có mặt Vu Khả Ý, lo lắng cô có chút không rõ, cho nên anh ta giải thích rõ ràng một chút, “Đường Đạt là công ty vận chuyển số một số hai trong nước, tình hình mấy năm gần đây vô cùng tốt, rất có sức cạnh tranh trong ngành.”

Tiếp đó, anh ta lại xoay đầu giới thiệu hai người bên cạnh mình, “Giám đốc Nghiêm, đây là bạn của tôi Chương Nhuận Chi, hành nghề quảng cáo; vị này là Vu Khả Ý, bạn bè của Nhuận Chi, nghệ sĩ múa trẻ tuổi rất có tài hoa.”

Chương Nhuận Chi mỉm cười vươn tay ra với Nghiêm Khuynh.

Vậy mà Nghiêm Khuynh vẫn không nhúc nhích.

Không khí hơi ngưng trệ.

Vị mặc tây trang màu xanh dương này, nhìn qua lạnh lùng nghiêm túc, khuôn mặt tuấn tú của tổng giám đốc đại nhân hoàn toàn không thấy Chương Nhuận Chi, chỉ ngẩng đầu lên từ trong ly rượu đỏ, sau đó nhìn Vu Khả Ý, tiếp theo tiện tay bỏ ly rượu vào trong khay của phục vụ, anh khẽ mỉm cười, vươn tay ra.

Chỉ có điều cái tay kia vươn ra kia cũng không phải là muốn bắt tay với Chương Nhuận Chi, mà là tư thế tao nhã xuất hiện ở trước mặt Vu Khả Ý.

Anh nói: “Xin chào, tôi là Nghiêm Khuynh, rất vui được biết cô.”

Tiếp đó mới chuyển ánh mắt sang chỗ Chương Nhuận Chi, anh khẽ mỉm cười, nháy mắt mấy cái với người phía sau, dường như hơi trêu ghẹo mà nói: “Ưu tiên phụ nữ.”

Ngụ ý là hi vọng Chương Nhuận Chi không phiền lòng.

Chương Nhuận Chi và người bạn giới thiệu bọn họ biết nhau đều cùng nhau nở nụ cười, trong nháy mắt không khí không hề ngưng trệ nữa, mà là nhẹ nhõm vui vẻ.

Vậy mà Vu Khả Ý lại không buông lỏng nổi.

Cô chỉ ngây người như phỗng mà đứng tại chỗ, một lần nữa cho là mình đang nằm mơ. Bởi vì nếu như không phải là cô nằm mơ, sao đột nhiên lại cùng người từng xuất hiện vô số lần ở trong mộng gặp nhau trong loại trường hợp này đây?

Anh vẫn là đáng vẻ kia, thích mặc quần áo màu đậm, thích xử lý sạch sẽ đầu tóc và râu, luôn có chút trầm mặc đứng ở trong đám người, không thích nói chuyện, nhưng đáng người thẳng tắp, bóng lưng cao lớn, cho dù không nói lời nào, chỉ cần đứng ở nơi đó cũng có thể tự tạo thành một phong cảnh.

Phong cảnh như vậy cũng không có chương nhạc tráng lệ hay bối cảnh long trọng làm nền, lại chỉ bởi vì có sự tồn tại của anh thì trở nên giống như bức họa tươi đẹp đầy ý nghĩa.

Cô nghe thấy huyết dịch của mình dâng lên ào ạt, nghe thấy trái tim của mình đập loạn bịch bịch, nghe thấy vạn vật hồng hoang* dường như đều bất động ở giờ phút này, chỉ còn lại từng động tác nhỏ nhất của anh.

*hồng hoang: thuở khai thiên lập địa

Cô ngẩng đầu nhìn anh, si ngốc ngây ngắc, giống như lúc buổi sáng rời giường còn chưa tỉnh táo lại từ trong giấc mơ của mình.

Sau đó cô nhìn thấy bàn tay kia bày ở trước mặt mình, rốt cuộc ý thức được vừa rồi anh nói những gì.

Anh nói: “Xin chào, tôi là Nghiêm Khuynh, rất vui được biết cô.”

Một câu nói, tất cả kích động và sợ hãi trong một phút trước của cô đều tan thành mây khói. Vui mừng khôn xiết và bất an bỗng nhiên xuất hiện ở trong lòng cô, vui chính là bởi được gặp lại, bất an là bởi nên dùng lời mở đầu gì để nói với anh khi gặp lại, nhưng bởi vì một câu nói như vậy, tất cả đều chìm vào đáy cốc.

Kể cả lòng của cô, đều nặng nề chìm vào đáy cốc.

Hình như anh và cô chưa từng có một đoạn quá khứ như vậy, khẽ mỉm cười với cô, xa cách lại tốt đẹp, nói lời lần đầu tiên gặp mặt rất vui vẻ.

Vu Khả Ý như rơi vào hầm băng, thậm chí ngay cả lễ phép đưa tay ra bắt tay với anh cũng không làm được.

Cô rất cố sức ngẩng đầu nhìn ánh mắt của anh, cố gắng muốn nhìn vào trong, tìm ra một chút dấu vết đùa giỡn —— nhưng không có, chẳng có cái gì cả.

Anh nghiêm túc.

Cô đứng tại chỗ chốc lát, cho đến khi Chương Nhuận Chi hơi lo lắng đụng khuỷu tay của cô một cái, “Khả Ý?”

Lúc này cô mới khôi phục ý thức, vội vàng đưa tay ra bắt tay với Nghiêm Khuynh một giây, chỉ một giây, hoặc là một giây cũng chưa tới, cô liền vội vã thu tay về.

“Thật xin lỗi, tôi có chút không thoải mái, xin phép đi toilet.” Cô không để ý tới dáng vẻ của chính mình thất lễ hay đường đột, nhưng cũng không rành suy xét nữa, xoay người vội vã rời đi.

“Khả Ý?” Chương Nhuận Chi kêu một tiếng, quay đầu nói tiếng xin lỗi với Nghiêm Khuynh, sau đó liền đuổi theo.

Còn dư lại người bạn kia, về mặt lưng túm xoay đầu lại nhìn Nghiêm Khuynh, ngượng ngùng nói: “Giám đốc Nghiêm——”

Thật ra thì anh ta cũng không biết nên nói chút gì để bày tỏ áy náy, cũng may Nghiêm Khuynh hoàn toàn không có ý định nổi giận với anh ta, chỉ sai bước đuổi theo bước chân của hai người đã rời đi, làm hại anh ta vừa vui sướng vừa mất mát.

Vưu Khả Ý nói mình đi phòng vệ sinh, kết quả lại chạy thẳng ra khỏi hành lang triển lãm tranh. Nghiêm Khuynh sai bước đi ra cửa chính của hành lang triển lãm tranh, còn cách mấy bước thì lại dừng ở tại chỗ.

Cách đó không xa, người đàn ông tây trang giày da nắm chặt hai vai của người phụ nữ quần áo lộng lẫy, ân cần nói gì đó, mà người phụ nữ kia, đầu tiên là lắc đầu, ngay sau đó.

Ngay sau đó vui đầu ở trên bà vai người đàn ông.

Hai chân Nghiêm Khuynh giống như đồ chì, rốt cuộc nửa bước cũng khó dời đi.

Anh không nói một lời đứng ở cửa hành lang triển lãm tranh rải rác hoa tươi, trong cảnh trí nhiều loại hoa nở rộ, ánh nắng mặt trời rực rỡ thì một màn kia càng thêm vui tai vui mắt.

Anh hỏi mình: mày trở về làm gì đây?

Chính mắt thấy một màn này, anh đột nhiên cảm thấy hoang đường lại buồn cười, cười mình mấy năm qua tâm tâm niệm niệm muốn nên người để hoàn thành ước hẹn năm năm, mặc kệ khổ nữa mệt mỏi nữa, anh cũng chưa từng nói thành lời.

Nhưng nữ chính đã thay lòng.

Cô đã sớm không cần cái bến cảng từng là chỗ chỉ để một mình cô dừng lại, mà đang tìm kiếm một bà vai người khác có thể dựa vào trong biển người mênh mông.

Bà vai đó, không phải Nghiêm Khuynh anh.

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Chương 68

Bởi vì trở lại vội vàng, Nghiêm Khuynh ngồi máy bay trở lại thành phố C, cũng không lái xe, cho nên lúc xuất phát đến sân bay, anh cũng chỉ có thể gọi taxi.

Anh nhớ lại trước kia khi mình lái chiếc xe taxi màu xanh dương, bởi vì không thích náo nhiệt, cho nên anh chưa bao giờ mở CD hoặc nghe đài radio, chỉ có một buổi tối ngoại lệ.

Đêm mưa kia, ngoài cửa sổ mưa to gió lớn, tiếng mưa rơi lớn đến mức giống như mỗi một hạt nước mưa đều mạnh mẽ đập xuống đất, làm cho người ta có một loại ảo giác suýt nữa đập xi măng thành hố nhỏ.

Mà đêm hôm đó, Vưu Khả Ý ở bên ngoài cửa xe gõ cửa sổ một cái: “Bác tài, đi không?”

Quý thần xui khiến anh chờ cô, lại quý thần xui khiến đề bài hát nổi lên.

Hoàng hốt nhớ bài hát đó là của một vị ca sĩ đã qua đời hát:

Cùng là qua đường, cùng từng nằm mê, vốn nên là một đôi.

Người ở tuổi trẻ, trong mộng chưa phát hiện, sau khi tỉnh lại phải trở về.

Ba bữa cơm một đêm, cũng chung một đôi, rốt cuộc sẽ là ai.

Đã không đạt được, nhưng hễ là quá khứ, luôn rất xứng với nhau.

Rất nhiều năm sau anh mới nhớ, bài hát đó tên là 《Như là cố nhân đến》.

Quen biết với anh lúc đầu, giống như thuộc về cố nhân. Đây cũng giống như một dấu hiệu khó tả.

Anh nhớ trước khi mình trở về thành phố C, phó giám đốc kinh ngạc nhìn anh, gần như có chút kinh ngạc hỏi anh: “Anh muốn vứt bỏ chức vị này, đến chi nhánh Tây Nam?”

Tất cả mọi người biết tin tức này cho là đầu óc anh bị nước vào, bỏ qua thủ đô không cần chức vị tốt, nhất định trở về chi nhánh Tây Nam làm Giám đốc tiêu thụ.

Nhưng anh chỉ yên lặng đứng ở nơi đó, trong ánh mắt có ánh sáng nhàn nhạt đang trôi lơ lửng.

Anh nói: “Có người đang chờ tôi.”

Trên xe taxi Nghiêm Khuynh nghiêng đầu nhìn quang cảnh thành phố quen thuộc lại mang theo chút xa lạ ngoài cửa sổ, cúi đầu cười ra tiếng.

“Có người đang chờ tôi” —— đây giống như một truyện cười.

Giống như thành phố sinh ra anh nuôi nấng anh này, anh từng cho rằng nó sẽ vĩnh viễn vô cùng buồn chán ngồi ở chỗ này nhìn cuộc sống vật lộn mưu sinh hay cuộc sống đầu đường xó chợ của con người, nhưng hôm nay nó cũng thay đổi, những đường quốc lộ cầu lớn mới xây dựng, xây dựng khu trồng cây cảnh, những cao ốc san sát nối tiếp nhau, đường phố cửa hàng thịnh vượng của thương nhân. Cũng làm cho nó cách thành phố trong trí nhớ của anh càng ngày càng xa.

Anh nghĩ nếu cũng muốn đi, không bằng dứt khoát nhìn đủ, vì vậy gọi tài xế taxi đi dạo vòng quanh đường xá một vòng.

Tài xế là một người thích náo nhiệt, âm lượng radio trong xe bị anh ta điều chỉnh đến mức đỉnh tai nhức óc, Nghiêm Khuynh vốn muốn để cho anh ta điều chỉnh âm thanh nhỏ một chút, nhưng còn chưa kịp mở miệng thì anh nghe thấy trong radio truyền đến một giai điệu quen thuộc.

Bài hát du dương uyển chuyển, ở trong mềm mại chậm rãi mang theo chút dẻo dai, tuy là nhạc múa ba-lê, lại mang theo cứng rắn mềm dẻo lưu loát đặc biệt giống như tên bài hát——《Người múa dừng cảm》

Âm thanh của người chủ trì xuất hiện ở nửa sau bài hát, êm tai dễ nghe.

“Xin chào mọi người, hoan nghênh trở lại 《Thời gian sau giữa trưa》, tôi là Tiêu Tiêu. Mọi người đều biết, âm nhạc và vũ điệu là hai nghệ thuật không thể phân chia lĩnh vực, tin rằng các bạn thính giả thích âm nhạc cũng sẽ không kháng cự lại thính giác trên cơ sở thị giác mà hưởng thụ nhiều hơn mấy phần nữa. Mà hôm nay chúng tôi mời đến vốn là nghệ sĩ múa trẻ tuổi nổi tiếng, tiểu thư Vu Khả Ý, hoan nghênh cô.”

Mấy giây sục sôi ngắn ngủn, âm nhạc lại vang lên, toàn thân Nghiêm Khuynh lại chấn động, không thể tin cứ ở trên ghế sau.

Giống như ý trời, hoặc như là lực hấp dẫn không thể kháng cự. Ngay cả thời khắc anh sắp vĩnh viễn rời khỏi thành phố này, cũng nghe được tiết mục có cô xuất hiện trên đài radio giống như kỳ tích.

Người chủ trì dùng âm thanh êm tai giới thiệu nghệ sĩ múa trẻ tuổi này đạt được vinh hạnh đặc biệt ở trong các trận đấu quốc tế, sau đó giới thiệu cô từng tham dự buổi lễ âm nhạc vũ điệu long trọng nào ở trong nước. Giờ phút này trong lòng Nghiêm Khuynh trừ khổ sở ra, lại kiêu ngạo và vui mừng nhiều hơn.

Anh nghĩ, ba nguyện vọng trong thư lúc trước đều thực hiện ở trên người cô —— gia đình, việc học và sự nghiệp, không có gì không hoàn hảo. Bây giờ cô đã trở thành thiên chi kiều nữ, trở thành nghệ sĩ múa được mọi người yêu thích và ngưỡng mộ, anh còn có gì không thỏa mãn đây?

Anh nghiêng đầu nhìn thành phố này, bên tai chậm rãi truyền đến âm thanh của Vu Khả Ý: “Xin chào mọi người, tôi là Vu Khả Ý, tôi rất vui khi có thể gặp mặt các bạn ở 《Thời gian sau giữa trưa》.”

Sau đó liền phỏng vấn người nổi tiếng.

Người chủ trì hỏi rất nhiều vấn đề, ví dụ như trước đây cô luyện múa khổ cực hay không, bắt đầu học ballet từ bao giờ, có bao giờ gặp khó khăn chưa, có chuyện gì khiến cô muốn từ bỏ múa ballet không, vậy cái gì khiến cô lấy lại lòng tin tiếp tục múa ballet

“Rất muốn từ bỏ múa ballet ư.” Vu Khả Ý khẽ dừng một lát ở vấn đề này.

Người chủ trì dí dỏm nói: “Không thể có điều giấu giếm nhé! Các bạn thính giả đều đang cẩn thận nghe, tôn chỉ của tiết mục này chính là nói thật.”

Vu Khả Ý khẽ cười lên, một lát sau thành thực nói: “Một chuyện khiến cho tôi rất muốn từ bỏ múa ballet, là một người rời đi.”

Lòng hiếu kỳ của người chủ trì bị treo ngược lên, vừa cười vừa nói: “Nghe hẳn là một câu chuyện tình yêu lãng mạn, cô có thể nói rõ chi tiết không?”

Nghiêm Khuynh ngồi ở ghế sau không nhúc nhích, nhịp tim cũng dừng lại.

Anh nghe thấy Vu Khả Ý trả lời: “Tôi đã từng rất thích một người, vì ở cùng với anh ấy, tôi còn đã làm rất nhiều chuyện hoang đường mà bây giờ nhìn lại thậm chí có chút ly kinh bạn đạo. Khi đó hai người ở chung một chỗ quả thật rất vất vả, nhưng cho dù cực khổ nữa, tôi cũng vẫn múa ballet, chạy tới một trấn nhỏ xa xôi làm giáo viên dạy múa.”

Cô nói: “Mặc dù khoảng thời gian kia theo điều kiện vật chất mà nói, hẳn là khoảng thời gian khổ nhất của cuộc đời tôi, nhưng cũng là khoảng thời gian vui vẻ nhất khó quên nhất. Cho nên sau khi anh ấy rời đi, tôi có nửa tháng đều chờ đợi ở trong nhà không bước chân ra khỏi nhà, không muốn tiếp tục đi học nữa, không muốn ăn ngủ, không muốn làm bất cứ chuyện gì, bao gồm múa ballet.”

Trong đầu của anh không tự chủ được hiện lên rất nhiều hình ảnh, xưa nay cô nàng cổ chấp đó là như thế, một khi lưu tâm đối với chuyện gì, giống như chín trâu cũng không kéo trở lại được.

Sau khi anh đi, có lẽ cô gào khóc như đứa bé ư? Không ăn cơm, không ngủ được, chuyện gì cũng không làm, giống như người đầu gỗ không biết tức giận mà ngồi ở trên ghế sa lon, về mặt cô đơn trên mặt làm cho anh chỉ nhớ tới đã cảm thấy sắp hít thở không thông.

Tay Nghiêm Khuynh không tự chủ nắm chặt thành quyền, thời điểm đau lòng giống như mạch máu toàn thân đều sẽ co rút nhanh, vì vậy loại cảm giác vừa nhột vừa đau đó sẽ dọc theo mạch chảy khắp toàn thân.

Người chủ trì hỏi “Vậy là cái gì lại khiến cho cô tiếp tục múa ballet nữa đây?”

Người phụ nữ trẻ tuổi trong radio nở nụ cười, “Vẫn là người kia.”

“Anh ấy trở lại sao?”

“Không có, anh ấy không trở lại.”

“Vậy thì tôi vẫn có chút không hiểu nổi, không múa ballet là bởi vì anh ấy, múa ballet cũng là bởi vì anh ấy, nhưng anh ấy lại không trở lại. Đầu óc đều bị luan quẩn hồ đồ rồi!”

Vưu Khả Ý khẽ nói: “Tôi không múa ballet là bởi vì anh ấy đi, tôi làm chuyện gì cũng không được. Tôi lại đứng lên múa ballet là bởi vì mặc dù anh ấy đi, nhưng tôi biết anh ấy hi vọng tôi tiếp tục múa, mà tôi có thể làm, chính là cố gắng múa những điệu múa làm cho mọi người hài lòng, một ngày kia anh ấy đứng ở chỗ khác nhìn lên sân khấu, mặc kệ thời điểm đó anh ấy ở đâu, đều có thể nhìn thấy tôi.”

Người chủ trì cười cảm thán: “Thật sự là có giác ngộ tốt! Vậy bây giờ đây? Cô đã trở thành nghệ sĩ múa trẻ tuổi nổi danh quốc tế, người kia nhìn thấy không?”

Sau khi dừng lại không lâu, anh nghe thấy âm thanh quen thuộc kia vang lên, mang theo một chút ghen ngào không tự chủ: “Tôi cũng không biết.”

Hình như người chủ trì cũng nhìn ra cô mất mát, cho nên rất nhanh cười ha hả thay đổi đề tài, “Các bạn thính giả, mặc dù bây giờ các bạn không nhìn thấy dáng vẻ của Vưu tiểu thư, nhưng Tiêu Tiêu rất có trách nhiệm nói cho mọi người biết, Vưu tiểu thư tuyệt đối là một đại mỹ nhân hiếm thấy! Như vậy tôi đại biểu cho đồng đạo các bạn thính giả phái nam còn độc thân, tôi muốn hỏi Vưu tiểu thư một vấn đề, xin hỏi cô có bạn trai chưa?”

Rốt cuộc vẫn phải hỏi tới vấn đề này.

Lòng bàn tay của Nghiêm Khuynh lại bởi vì mạch máu co rút nhanh mà hơi đau, anh nhớ lại mấy màn nhìn thấy lúc trước.

Vậy mà trong radio, Vưu Khả Ý trả lời không chút nghĩ ngợi: “Không có.”

Anh sững sờ tại chỗ.

Người chủ trì tiếp tục hỏi: “Vậy có thể hỏi Vưu tiểu thư có yêu cầu gì đối với bạn trai hay không? Tiêu chuẩn chọn bạn trăm năm là như thế nào?”

Lần này Vưu Khả Ý suy tư chốc lát, sau đó lắc đầu mà nói: “Tôi không có yêu cầu gì.”

“Không có yêu cầu gì?” Người chủ trì hoảng hốt, “Cô thích, thích ứng trong mọi hoàn cảnh?”

“Không phải.” Vưu Khả Ý khẽ cười lên, “Không có yêu cầu gì ý là, chỉ cần là người đó thì có thể.”

“Người nào?”

“Tôi vẫn chờ đợi người kia.” Giọng điệu của cô vững vàng mà nói.

“Vậy, nếu như không đợi được thì sao?” Người chủ trì hơi chần chừ.

Cô lại chắc chắn đến mức không thể chắc chắn hơn nữa, vừa mỉm cười vừa trả lời như đinh chém sắt: “Sẽ không, anh ấy nhất định sẽ trở về.”

Về vấn đề tình cảm, một vấn đề cuối cùng của người chủ trì là như vậy: “Là cái gì khiến cho cô ôm lòng tin lớn như vậy đối với anh ấy, nhiều năm như vậy cũng vẫn còn tin chắc anh ấy sẽ trở lại đây?”

“Bởi vì anh ấy biết rõ tôi sẽ vẫn đợi anh ấy, cho nên tôi tin tưởng anh ấy sẽ không nhẫn tâm để cho tôi chờ quá lâu.” Trong giọng nói của Vưu Khả Ý tràn đầy xác định, giống như bốn năm rưỡi đối với cô mà nói chẳng qua là chỉ cần động động tay liền có thể lật qua một trang mới, “Tôi tin tưởng bất kể anh ấy đang ở chỗ nào trên thế giới này, cho dù không liên lạc, cho dù không thấy được tình trạng gần đây của nhau, chúng tôi đều đang mong chờ ngày gặp lại.”

Một câu cuối cùng giống như là làm bầm lều bầu, hoặc như là đang nói cho anh nghe: “Tôi có lòng tin đối với anh ấy, tôi có lòng tin đối với chúng tôi.”

Tiết mục radio thu âm trước một tuần, khi đó Vưu Khả Ý còn chưa gặp mặt Nghiêm Khuynh, cũng chưa biết anh từ tên còn đồ lúc trước trở thành giám

độc Đường Đạt bây giờ.

Khi đó Nghiêm Khuynh vẫn chưa nói ra lời “Xin chào, tôi là Nghiêm Khuynh, rất vui được biết cô!” với cô.

Cho nên dưới tình huống anh vẫn còn không biết và không xác định như thế mà cô vẫn chắc chắn tin tưởng hai bên, đối với Nghiêm Khuynh mà nói đây quả thực là châm chọc lớn nhất.

Anh cứ như vậy ngồi không nhúc nhích ở chỗ ngồi phía sau của xe taxi, nghe những câu thăm hỏi không quan trọng phía sau, máu toàn thân đều đang lao về phía đại não.

Anh đã làm gì?

Anh báo đáp Vuư Khả Ý hoàn toàn tin tưởng anh như vậy ư?

Cô tin tưởng anh vô điều kiện như vậy, cho dù là công khai ở tiết mục radio này, cô cũng không hề nghi ngờ, vẫn tin tưởng hai người sẽ có tương lai.

Giờ phút này, rốt cuộc anh bắt đầu hận bản thân, hận những tự ti và đa nghi bẩm sinh kia của bản thân hoặc là sau khi lớn lên mới có.

Anh khó nén sốt ruột mà hô to với tài xế: “Dừng xe! Dừng xe!”

Tùy tiện rút ra hai tờ 100 đồng từ trong ví tiền, anh nhét vào trong tay tài xế, sau đó bất chấp tất cả đẩy cửa xe ra, bắt đầu chạy như điên từ trên đường đẩy xe qua lại như thoi đưa.

Anh cũng không biết bây giờ Vuư Khả Ý ở nơi nào, nhưng rất nhiều hiện tượng giả tạo bên ngoài đã che mắt của anh, ví dụ như Chương Nhuận Chi không biết từ nơi nào nhô ra đó, ví dụ như căn nhà đổi cách trang trí cho nên bị anh nhận định là đã đổi chủ nhà.

Hôm nay chân tướng rõ ràng, anh mới có lý trí để suy nghĩ rất nhiều chi tiết bị anh cố ý quên mất, ví dụ như từ đầu đến cuối Vuư Khả Ý đối mặt với Chương Nhuận Chi đều là mỉm cười khách khí lễ phép, ví dụ như kinh ngạc và vui mừng trong mắt cô khi gặp lại, ví dụ như mặc dù bên trong cửa sổ sát đất đối diện đổi cách trang trí nhưng vẫn giữ lại rèm cửa sổ và khay trà.

Gần năm năm trôi qua, rất nhiều thứ đều thay đổi, rất nhiều chi tiết đều khác với quá khứ, nhưng cũng có thứ không thay đổi, người và tâm đều không thay đổi.

Anh chạy trốn y như đứa ngốc, cũng chạy một mạch đến chung cư Vuư Khả Ý ở thì mới thở hồng hộc nghĩ lại, thật ra thì anh vốn không cần xuống xe taxi, chỉ cần bảo tài xế quay đầu xe lái tới chỗ này là được rồi, cần gì chạy bộ tới đây?

Anh vừa hậu tri hậu giác nghĩ tới chuyện này, vừa cười ha ha chạy vào cửa chính của chung cư, chạy thẳng tới trước cửa nhà của Vuư Khả Ý.

So với thái độ ác liệt và suy đoán lung tung của anh đối với cô mà nói, chút đau khổ này hoàn toàn không tính là cái gì, anh đáng bị trừng phạt nghiêm trọng hơn.

Anh thở không ra hơi nên vịn cửa mà thở hổn hển, vừa cười ha ha, hốc mắt vừa ướt át dề xuống chuông cửa nhà cô.

Chỉ một lát sau, quả nhiên giọng nói quen thuộc kia vang lên: “Alo?”

Mặc dù biết rõ đàn ông có lệ không dễ roi, anh cũng không nhịn được mà rút nước mắt, anh cũng không phân biệt rõ là cảm động là cảm ơn hay là cảm kích trời xanh, vậy mà những thứ kia cũng không quan trọng.

Quan trọng là ——

“Vuư Khả Ý, anh đã trở về.”

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Chương 69.1

Nghiêm Khuynh cho rằng Vuư Khả Ý sẽ khóc, nhưng khi cô mở cửa nhìn anh thì cũng chỉ khẽ mỉm cười với anh như trước đây.

Cô giống như nghênh đón chồng vừa mới rời đi buổi sáng, mặc quần áo ở nhà đứng ở cửa, tận mắt nhìn thang máy ở trước mặt cô từ từ mở ra, đưa người cô chờ đợi về nhà.

Bước chân của Nghiêm Khuynh nặng như ngàn cân, nhưng cô chỉ nhẹ nhàng cong khóe môi lên, sử dụng giọng nói dễ nghe mà anh hoài niệm rất lâu để

nói: “Anh trở lại.”

Một câu “Anh trở lại”, lướt qua gần năm năm cô đơn chờ đợi và dày vò khổ sở.

Chỉ vui mừng, không có oán giận.

Anh trở lại là tốt rồi.

Trở lại là tốt rồi.

Cô cúi đầu giúp anh tìm ra một đôi dép nam mới từ trong tủ giày, lông xù, là màu cà phê, sau đó hơi xấu hổ nói: “Chỉ còn lại một đôi dép nam này, dép nữ anh cũng không thể đi, nhưng mà đây chỉ là mùa đông.”

“Lúc anh về em tới thì đi dép gì?” Anh hỏi, hiển nhiên đã suy nghĩ rõ đứa bé trai và người đàn ông nhìn thấy ở cửa sổ đối diện ngày đó là ai.

Vưu Khả Ý hơi dừng lại,

“Đôi giày này.” Giày chưa mở bao bì, nhưng hình như màu sắc hơi cũ, rõ ràng đã đặt ở đó rất lâu cũng chưa từng có ai đi.

Có lẽ anh đã có đáp án, chỉ chờ cô nói ra.

Vưu Khả Ý ngẩng đầu lên nhìn anh, suy nghĩ một chút, nói: “Trước kia chuẩn bị cho ba em.”

“Lúc nào?”

“Rất sớm đã chuẩn bị xong.”

“Vậy tại sao ông ấy không đi?”

“A, em quên lấy ra.”

Nghiêm Khuynh hỏi: “Cho nên mỗi lần ông ấy tới đều đi chân trần à?”

Vưu Khả Ý dừng một chút, không lên tiếng.

Nghiêm Khuynh lại hỏi một lần nữa: “Lúc nào thì em mua?”

Lần này cô cũng trầm mặc giây lát, sau đó mới nhỏ giọng trả lời: “Sau khi chân em bị thương, anh thường hay đưa em trở lại, sau đó chân khỏi, liền mua đôi giày này.”

Nghiêm Khuynh không nói gì. Thì ra bắt đầu từ lúc đó, cô đã không giữ lại chút nào mà tin tên côn đồ lưu manh như anh, thậm chí chuẩn bị một đôi dép cho anh, hoàn toàn không tiếp tục bài xích anh ở ngoài cửa.

Chỉ tiếc đã trải qua nhiều chuyện như vậy, thế nhưng đến hôm nay anh lại mới biết cô làm những chuyện nhỏ nhặt này cho anh.

Vưu Khả Ý hỏi: “Anh cũng muốn đi dép bông sao?”

Nghiêm Khuynh lắc đầu một cái, bỏ giày da ra, nhẹ nhàng đưa chân vào trong dép lê, “Anh đi cái này là tốt rồi.”

“Nhưng ——” Vưu Khả Ý muốn nói giờ là mùa hè, thời tiết nóng như vậy, tại sao có thể đi dép bông vải của mùa đông? Nhưng cô chỉ né đầu, ngẩng đầu chống lại tầm mắt của Nghiêm Khuynh, cũng không nói thêm nữa.

Anh nhìn cô không chớp mắt, trong ánh mắt giống như có một dòng suối nước trong suốt, tiếng nước chảy lững lờ dịu dàng, như có chút hình bóng hơi đọng lại ở trong đó.

Cô biết hàm nghĩa trong đó: bởi vì đây là em chuẩn bị.

Anh hỏi cô: “Còn có bao nhiêu chuyện mà anh không biết?”

Vưu Khả Ý giống như suy tư một chút, sau đó nghiêng thân thể, dành ra không gian cho anh vào nhà, “Anh đi lâu như vậy, chuyện không biết quá nhiều.”

“Ừ, được, vậy đi vào sẽ từ từ tán gẫu.” Nghiêm Khuynh biết nghe lời phải mà đi vào, trên người mặc đồ đầu mùa hè, dưới chân lại là một đôi dép bông vải thật dày, nhìn thế nào cũng buồn cười.

Nhưng anh đi thận trọng, Vưu Khả Ý theo ở phía sau nhìn chân của anh, cũng im lặng không lên tiếng mà đi theo anh.

Thật ra thì cô có chút nói không ra lời, bởi vì đợi nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng có một ngày đôi dép này có chút công dụng.

Cô bung tời một ly Phở Nhĩ ngâm từ phòng bếp đặt ở trước mặt Nghiêm Khuynh, trước mặt mình là một ly trà sữa, vị chocolate.

Nghiêm Khuynh nói: “Anh nhớ em không thích uống Phở Nhĩ.”

Cô gật đầu: “Ừ, em đặt ở đó để phòng ngừa ngộ nhớ, có lẽ khách muốn uống thì sao?”

Nghiêm Khuynh chậm rãi nói: “Thật ra anh lại nhớ trước kia khi ở Ngô Trấn, anh thích uống trà, em thích uống trà sữa, cho nên trong nhà luôn không có cà phê đồ uống chiều đãi khách, vĩnh viễn chỉ có Phở Nhĩ và trà sữa.” Dừng một chút, mắt anh liếc cái ly gấu nhỏ của cô, bổ sung thêm một câu, “Trà sữa vị chocolate.”

Vưu Khả Ý cúi đầu nhìn cái ly, thật lâu mới hỏi ra một câu: “Anh còn nhớ rõ à?”

Anh uống một hớp Phở Nhĩ, đắng đắng, sau đó mới nói: “Không phải em cũng nhớ à?”

Anh nhìn quanh nhà một vòng.

Phòng khách trang trí sáng ngời đơn giản: TV tường rất có cảm giác nghệ thuật, là mấy đóa hoa anh đào bay xuống; sàn nhà gỗ có hoa văn màu sáng, thoát nhìn rất ấm áp; ghế sa lon là ô vuông trắng hồng trang trí nghệ thuật, tươi mát hết thuốc chữa. Chỉ có mấy chậu inox bày trong góc, phá hư phần lịch sự tao nhã yên tĩnh này.

Anh dừng lại, hỏi cô: “Những cái chậu này dùng để làm gì?”

“Dùng hứng nước.”

Anh nhanh chóng đưa mắt nhìn trần nhà, “Chỗ này cũng rỉ nước?”

Đùa gì thế, nơi này là khu nhà ở tổng cộng ba mươi tầng, Vưu Khả Ý ở tầng mười lăm, sao có thể rỉ nước?

Cô cười, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Không rỉ, chỉ là thói quen.”

Thói quen phiêu bạc mưa gió ở trong trần nhỏ, một khi bắt đầu mưa, ở giữa nhà trệt cũ kỹ kia liền dễ dàng rỉ nước.

Thói quen sửa chữa chỗ rỉ không tốt ở trong mưa, cho nên hai người luôn vội vàng lấy chậu sắt ra hứng nước thật nhanh ở phút đầu tiên tiếng mưa rơi vang lên.

Cho nên cũng quen chuẩn bị trước mấy cái chậu ở trong góc phòng khách, để tránh mưa to mới lấy thêm chậu sẽ quá trễ.

Vì vậy trước mắt Nghiêm Khuynh giống như hiện lên rất nhiều cảnh tượng, ví dụ như hơn bốn năm rưỡi này mỗi đêm mưa sa gió giật, cô thức tỉnh từ trong giấc mộng như thế nào, sau đó vội vội vàng vàng chạy tới phòng khách lấy chậu hứng nước; ví dụ như mỗi một lần sau khi cô vội vàng bày chậu xong, ngẩng đầu nhìn trần nhà vốn sẽ không rỉ nước thì sẽ có vệt mặt gệ; ví dụ như mỗi một lần trải qua chuyện như vậy, cô sẽ lại không thể tránh né mà nhớ tới một sự thật, đó chính là bọn họ đã không còn ở trong Ngô Trấn, anh cũng đã không còn ở đây.

Anh rất khó tưởng tượng cô đối mặt với loại “thói quen” một lần lại một lần đều sẽ đá kích cô mà không có ngoại lệ này như thế nào, chỉ là trong lòng thùng một lỗ không lý do, gió lạnh leo thối vào tùy ý mà mãnh liệt, thổi đến tứ chi anh phát rét.

Cô lại ngẩng đầu nhìn Nghiêm Khuynh, cười nói: “Nhắc tới cũng kỳ quái, rất nhiều chuyện rõ ràng chỉ mới làm qua ở nửa năm sinh hoạt chung với anh, nhưng lại không thay đổi được suốt bốn năm rưỡi sau. Bàn về thói quen, dù sao cũng nên là thời gian ngắn nhường cho thời gian dài một chút mới phải.”

Anh không phản bác được.

Từ khi anh bước vào cửa đến bây giờ ngồi xuống nói chuyện với cô, mỗi một câu của cô, từng vệt mặt đều bình thần lại dịu dàng, cô không có một câu oán trách khi khổ sở đợi anh bốn năm rưỡi, hôm nay lại không có câu oán hận nào mà tiếp nhận anh lần nữa, tất cả đều khiến cho Nghiêm Khuynh không biết làm thế nào.

Thậm chí anh từng ảo tưởng cô sẽ khóc, sẽ chảy nước mắt hỏi anh không phải anh đã nói phải ngồi tù còn có thể sẽ bị phán tử hình sao, tại sao hôm nay lại bình an vô sự mà xuất hiện, tại sao rõ ràng ngày đó anh xuất hiện ở trong hành lang triển lãm tranh rồi lại làm ra vẻ không biết cô. Anh từng suy đoán tất cả phản ứng kịch liệt mà cô có thể sẽ có, nhưng chỉ không ngờ tới cảnh tượng lúc này.

Cô nhìn anh cười, giống như đang nghênh đón một người mới rời đi không lâu liền quay về.

Tất cả những lời nói an ủi và chỉ trích của cô đối với mình mà anh nghĩ đến không hề có chút công dụng nào, ngược lại rồi rầm ở dưới sự bình tĩnh và ôn hòa của cô. Sự rộng lượng và dịu dàng của cô đều giống như mặt đường rót vào cả trái tim của anh, nhưng anh cũng không cảm nhận được ngọt ngào, ngược lại càng chua xót.

Thật ra thì anh tình nguyện cô trách cứ anh, chửi rủa anh, hoặc là tổn thương đau lòng nhào vào trong ngực của anh khóc rống một hồi, ít nhất sau đó anh sẽ biết mình nên làm như thế nào, mà không phải tay chân luống cuống như bây giờ, mà không phải như bây giờ.

Hốc mắt ướt át như vậy, suýt chút nữa anh đã không nhận được mà chảy nước mắt vui mừng xuống.

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Chương 69.2

Vưu Khả Ý nhìn bộ dạng anh cau mày, hỏi một câu: “Thế nào? Trà uống không ngon?”

Anh lắc đầu một cái, “Uống ngon, chỉ có điều chất quá.”

Vưu Khả Ý lại đứng dậy, “Có thể là mấy năm nay khẩu vị của anh thay đổi, không sao, thời gian dài, dù sao con người đều sẽ có chút thay đổi, em đi rót cho anh ly trà sữa.”

Cô bung ly trà của anh lên, cổ tay mảnh khảnh lại bị người ta bắt được.

Cô dừng động tác lại, quay đầu lại nhìn anh, lại ngã vào trong đôi mắt sâu không thấy đáy, sôi trào mãnh liệt kia.

“Vưu Khả Ý, anh không thay đổi.”

Giờ khắc này, thời gian tĩnh lặng, Vưu Khả Ý nhìn gương mặt gần như biến thiên của anh, nhưng chỉ yên lặng nhìn, rồi cuộc bình tĩnh và không sợ hãi một phút trước biến mất.

Cô hỏi từng câu từng chữ: “Khi ở hành lang triển lãm tranh, tại sao anh làm ra vẻ không biết em?”

“Bởi vì anh cho rằng em và Chương Nhuận Chi đang quen nhau, do ghen tỵ, chỉ muốn làm chuyện quyết liệt chút để nhìn phản ứng của em.”

“Vậy khi em lao ra cửa, tại sao anh không đuổi theo?”

“Anh đuổi theo, kết quả.” Cô hống anh ghen, khó khăn nói, “Kết quả nhìn thấy em tựa vào trên bả vai của anh ta.”

Vưu Khả Ý nhìn thẳng vào anh, khí thế bức người nói: “Anh cũng chỉ có một chút lòng tin đối với em như vậy sao? Trở lại sau nhiều năm như vậy, kết quả mới lần đầu tiên gặp lại, cũng bởi vì nhìn thấy một cảnh tượng khiến cho anh ghen tỵ, anh có thể không nói tiếng nào mà ném em lần nữa rồi hả?”

Nghiêm Khuynh nhắm mắt lại, khi mở mắt thì nhỏ giọng nói: “Không phải lần đầu tiên.”

Vưu Khả Ý không lên tiếng, chân mày hơi nhíu lại.

Anh cười khổ giải thích: “Lần đầu tiên gặp mặt là ở trong nhà hàng Tây, em và Chương Nhuận Chi chuyện trò vui vẻ ăn bữa cơm, anh nhìn từ xa, nhưng không có chỗ trống nhúng tay vào.”

Nét mặt của cô bỗng hơi ngừng trệ, sau đó khó tin nhìn anh.

Lại là ngày đó?

Anh đã nhìn thấy cô vào ngày đó?

Dừng chốc lát, cô lại hỏi: “Nếu anh cho rằng em và Chương Nhuận Chi quen nhau, thì tại sao anh trở lại tìm em?”

“Anh cho rằng em đã tìm được người có thể dựa vào, liền quyết định rời khỏi nơi này —— vốn cũng chỉ vì em mới trở về, nhưng em đã không cần anh, anh cũng không cần thiết ở lại, nhưng lúc gần đi anh nghe được một tiết mục radio ở trên xe taxi.” Anh nhìn vào ánh mắt của cô, giống như cũng nhìn vào linh hồn của cô.

Vưu Khả Ý lại vẫn hỏi tiếp: “Nếu như anh không nghe được tiết mục đó thì sao?”

Nếu như không nghe được, có phải anh sẽ vĩnh viễn rời khỏi nơi này hay không, bởi vì một hiểu lầm mà bỏ lỡ suốt đời sao?

Nghĩ như vậy, trái tim của cô co rút nhanh một hồi, hơi sức toàn thân đều bị người ta rút sạch, tay chân rét run.

Nghiêm Khuynh lại lắc đầu một cái, cười khổ mà nói: “Anh quá tự ti, tự ti đến mức không chính miệng hỏi em một câu, liền cho rằng vị trí của chính mình đã bị người khác thay thế. Nhưng Vưu Khả Ý, anh có thể xác định chỉ có một sự thật, đó chính là cho dù hiểu lầm thế nào, anh cũng không thể nào thật sự để em xuống.”

“.....”

“Có lẽ hôm nay bay đi, ngày mai sẽ lại chưa từ bỏ ý định mà bay trở về.”

“Vậy nếu như ngày mai anh vẫn cho rằng em và Chương Nhuận Chi quen nhau thì sao?”

“Vậy thì ngày mai bay đi, ngày mốt lại bay trở về.”

“.....”

“Nếu như ngày mốt vẫn hiểu lầm, vậy thì ngày mốt bay đi, qua một ngày nữa lại bay trở về.”

Loại lời nói ngây thơ lại không có chút ý nghĩa nào này nói ra từ trong miệng của Nghiêm Khuynh, lại mang theo mười phần nghiêm túc và chân thành, cô biết anh nghiêm túc, mặc dù không có dũng khí để chính miệng hỏi cô một câu, nhưng anh chính là không bỏ được cô.

Cô buồn cười, lại có chút chua xót vì anh, nhưng vẫn hỏi một câu: “Vậy nếu như anh phát hiện em thật sự quen với anh ấy thì sao?”

Anh nhướn mày, sắc mặt chợt trở nên hơi khó coi, sau đó có chút lạnh lùng nói: “Cho anh ta tiền, để anh ta rời khỏi em.”

“Anh ấy rất có tiền.” Đây là câu trả lời của Vu Khả Ý.

“Vậy thì tìm người phụ nữ đẹp hơn em rất nhiều lần đến hấp dẫn anh ta, để cho anh ta lạc lối.”

“Anh ấy không nhìn bề ngoài thì sao?”

Nghiêm Khuynh nhìn nhin, cuối cùng chân mày nhíu chặt rồi lại giống như thỏa hiệp mà nói: “Vậy thì anh chờ.”

“Anh chờ?”

“Chờ một ngày kia em hoa tàn ít bướm, anh ta chắc chắn sẽ có bụng lòng, một khi anh ta có bụng lòng, anh liền nhân cơ hội mà vào, hoành đao đoạt ái.” Anh nói như đinh chém sắt, đến lúc này giống như chút kiên nhẫn cuối cùng cũng khô kiệt, vì vậy anh ngẩng đầu lên khóa ánh mắt của Vu Khả Ý, có chút chấp nhận hỏi, “Em còn có bao nhiêu vấn đề muốn hỏi? Lúc nào thì em mới bỏ qua chuyện làm một quyển 《Mười vạn câu hỏi vì sao》?”

* hoa tàn ít bướm ví với người phụ nữ già bị ruồng bỏ, như viên ngọc không còn đáng giá

Rốt cuộc sự tinh táo của Vu Khả Ý sụp xuống, xụ mặt u oán nói: “Nghiêm Khuynh, từ khi anh bắt đầu vào cửa, em đang đợi anh làm một số chuyện sớm nên làm ở ngày gặp lại đó, kết quả vấn đề em có thể nghĩ tới cũng sắp hỏi xong, anh vẫn còn tinh táo than thở với em ở nơi này. Anh không thể trực tiếp cho em một cái ôm, không cần lãng phí nước miếng của em nữa hay sao?”

Nét mặt Nghiêm Khuynh rõ ràng hơi ngừng trệ, đôi môi khẽ nâng lên nụ cười ngây ngô rất hiếm thấy, nhưng ngay sau đó anh tìm ý thức trở về, không còn do dự chút nào mà kéo Vu Khả Ý vào trong ngực.

Dĩ nhiên, trừ ôm theo lời Vu Khả Ý ra, anh còn ra vẻ khôn ngoan mà cúi thấp đầu ngăn miệng của tiểu thư mười vạn câu hỏi vì sao lại.

Vì vậy từ nay về sau cũng không còn mười vạn câu hỏi vì sao, chỉ có 365 ngày mà sáng sớm mỗi ngày tỉnh lại đều có em làm bạn.

Bốn năm bảy tháng, mỗi ngày anh tỉnh lại mở mắt ra thì suy nghĩ đầu tiên chính là, vì một ngày kia khi tỉnh lại có cô ở bên cạnh, anh còn cần phải đi bao nhiêu bước, phân đầu bao nhiêu ngày.

Đây là một khoảng thời gian rất dài đến nỗi không có cách nào đếm kỹ lại không dám nhớ tới nữa, rất dài đến nỗi tim của anh giống như tồn tại ở trong đồng lửa khổ sở nung nấu đến sau khi thành tro thì rốt cuộc mới chết lặng. Nhưng bởi vì cô, bởi vì rốt cuộc chờ đến một ngày này, cho nên anh cũng sẽ không có gì đáng để oán trách.

Đôi mắt Vu Khả Ý ướt át ngẩng đầu lên hỏi anh: “Nghiêm Khuynh, anh đi tới hôm nay như thế nào?”

Anh cũng không phải một người đàn ông giỏi biểu đạt, rất nhiều chuyện đều chỉ thích để ở trong lòng. Cho nên bốn năm bảy tháng khổ cực này cũng không có chuyện gì để nói, anh chỉ cúi đầu nhẹ nhàng nói một câu ở bên tai cô.

“Nhớ em. Mỗi một ngày anh đều rất nhớ em, sau đó cứ nghĩ như vậy đến hôm nay.”

Hey, bạn nhất định từng nghe rất nhiều câu chuyện tình yêu cảm động chứ?

Khoảng cách thời gian cũng không cắt đứt tình yêu được, thiên tai cũng không chia lìa tình yêu được, sáng chiều chung sống cũng vĩnh viễn không thay đổi bản chất của tình yêu, tóc trắng xóa còn có thể nắm tay nhau mà chết..... Chuyện xưa như vậy rất nhiều, tình yêu của bọn họ đều có thể làm cho người ta rơi lệ hoặc là bật cười.

Thế nhưng giờ khắc này, nếu như nhất định phải định nghĩa cho chuyện xưa này, có lẽ chỉ cần hai câu.

“Cô ấy đang chờ tôi.”

“Anh sẽ quay trở về.”

Trên giới này có rất nhiều chuyện không cần ngôn ngữ để miêu tả, ví dụ như mặt trời mọc mặt trời lặn, ví dụ như năm tháng thay đổi, ví dụ như yêu. Bởi vì tất cả tình cảm khắc sâu nhất đều giấu ở trong xa cách nhìn như không hẹn rồi lại không hẹn mà cùng chờ đợi, bất kể thời gian dài ngắn, từ đầu đến cuối có thể giữ lại không thay đổi.

Chính là yêu.

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Chương 70

Nghiêm Khuynh ở lại ăn một bữa cơm, Vu Khả Ý đặc biệt có lòng. Cô có ý biểu diễn một ít kỹ năng trù nghệ mới get của mình trong bốn năm rưỡi này với anh, cho nên trịnh trọng lôi kéo anh muốn đi siêu thị bên ngoài tiểu khu mua nguyên liệu nấu ăn tươi mới.

Cô cầm một cây củ cải trắng lên: “Cải trắng xào giấm như thế nào?”

Nghiêm Khuynh gật đầu: “Được.”

Cô đưa củ cải trắng cho Nghiêm Khuynh, Nghiêm Khuynh rất hiểu chuyện nhận lấy bỏ vào trong giỏ xách.

Sau đó cô lại chọn trúng bông cải xanh, nghiêng đầu hỏi anh: “Bông cải xanh thì sao?”

Nghiêm Khuynh lại gật đầu: “Được.”

Sau đó thò tay lấy bông cải xanh bỏ vào trong giỏ xách.

Kế tiếp là đùi gà kho tàu, sườn khoai tây, cá chần nước sôi đến các món ăn phức tạp, Vu Khả Ý vẫn vất hết óc tự hỏi món ăn mà mình làm giỏi hơn nữa lại có thể biểu diễn tài nấu nướng, mà Nghiêm Khuynh lại vẫn biết lắng nghe rồi gật đầu nói.

“Nấu một ít canh ngân nhĩ đường phèn?”

“Được.”

“Em làm chút củ cải trắng cay cho anh nữa!”

“Được.”

.....

Sau khi đi bộ một vòng ở khu nguyên liệu nấu ăn, Vu Khả Ý vừa quay đầu lại, nhìn thấy trong giỏ xách mà Nghiêm Khuynh xách cơ bản đã bị nhồi đầy, lập tức có chút 囧.

Cô hỏi: “Sao anh không nhắc nhở em một câu mua quá nhiều rồi?”

Anh còn chưa kịp trả lời, chỉ nghe thấy cô lại lẩm bầm lầu bầu nói một câu: “Sợ rằng những thứ đồ này ăn một tuần lễ cũng đủ, đều tại anh, liên tục cũng được, hỏi anh cái gì cũng được.”

Nhưng thật ra ở bên trong mang một ít ý tứ làm nũng, cũng không phải oán giận.

Nghiêm Khuynh im lặng một chút, Vu Khả Ý không nghe thấy anh nói chuyện, còn tưởng rằng anh tức giận, lập tức ngẩng đầu nhìn anh, kết quả chỉ nhìn thấy khoe môi anh treo một nụ cười có chút biết làm thế nào.

Anh cúi đầu nhìn cô, khẽ thở dài một cái, “Có em ở đây, còn có cái gì không tốt đây?”

Anh nói xong rất thần nhiên, giọng nói càng giống như đang nói những lời nói thừa thốt bình thường, nhưng chữ chữ câu câu lại làm cho trong lòng Vu Khả Ý âm ập, giống như d d l q d giữa mùa đông có người ném mấy viên kẹo đường mềm mại vào trong chocolate nóng, chỉ nhìn, nghe, đều cảm thấy toàn thể giới hiện lên bong bóng màu hồng.

—— Có em ở đây, còn có cái gì không tốt đây?

Trên mặt cô hơi nóng lên, cúi đầu làm ra vẻ như không có việc gì tiếp tục đi đến khu bán rượu, trong miệng khẽ nói: “Nhưng mua nhiều đồ ăn như vậy, sao ăn hết được đây?”

“Anh ăn giúp em.”

“Cũng không phải là anh ăn giúp mấy phần liền ăn hết được!” Cô khẽ nâng âm cuối lên.

“Vậy thì mỗi ngày anh đều tới ăn chứ.” Anh đáp cực kỳ quả quyết lưu loát, rất nghiêm túc.

Câu trả lời này quả thật gãi đúng chỗ ngứa, Vu Khả Ý len lén nhếch mép lên, giọng điệu nhẹ nhàng gật gật đầu, “Vậy anh phải đóng tiền com!”

“Không cần nộp.”

Cô sững sờ, quay đầu lại giả vờ tròn mắt nhìn, “Được nhỉ, anh muốn ăn com chùa?”

Về mặt Nghiêm Khuynh ung dung lấy ví tiền từ trong túi quần ra đưa cho cô, cô lại sững sờ, “Thứ gì?”

“Ví tiền.”

“.....” Dĩ nhiên cô biết đây là ví tiền, cô đang hỏi anh cho cô ví tiền làm cái gì!

Nghiêm Khuynh nhìn ra nghi vấn của cô, mím môi khẽ mỉm cười, “Nộp thẻ tiền lương và tất cả tiền mặt trên người.”

Mặt của Vu Khả Ý hồng thành hoa đào thảng ba trong nháy mắt, thật lâu mới lắp ba lắp bắp hỏi ra một câu: “Nhưng, nhưng tại sao, tại sao anh giao chúng cho em chứ?”

Nghiêm Khuynh chỉ cười không nói, ánh mắt trong suốt thấy đáy, rõ ràng lại lóe ra một chút ánh sáng đốt người.

Anh thu hết nét mặt ngưng ngừng của Vu Khả Ý vào mắt, thật lâu mới nhét ví tiền vào trong tay cô, sau đó gio giò xách lên về mặt trần định nói: “Đi thôi, tính tiền.”

Để lại cho Vu Khả Ý chính là một bóng lưng có thâm ý khác và hình tượng công nhân bốc vác rau dưa chịu một nhọc.

Ôi chao? Nhưng nộp thẻ tiền lương cái gì, không phải là chuyện giữa vợ chồng mới có à. Vu Khả Ý chóng mặt đuổi theo sau. Nhưng anh lại nói một nửa là có ý gì à? Muốn cô ngấm hiểu phần còn lại sao?

Lúc này Vu Khả Ý đâu biết, tương lai cách đó xa, có ngày trong lúc cô vô tình nhắc tới chuyện Nghiêm Khuynh cầu hôn một lần thì cô liền thông qua chuyện xin kết hôn nên hỏi tiếc không dứt. Cô nói nhỏ: “Sớm biết như thế thì em sẽ dè dặt một chút, thử thách anh nhiều hơn, để cho anh cầu hôn thêm mấy lần, em cũng được thể nghiệm quyền lợi của một người phụ nữ đặc biệt yêu lãng mạn.”

Kết quả Nghiêm Khuynh đặc biệt nghiêm túc nói cho cô biết: “Em nhớ lộn, rõ ràng anh cầu hôn hai lần.”

Cô lập tức ngây người, sau đó cãi lại: “Rõ ràng chỉ có một lần!”

“Hai lần.” Anh bình tĩnh lặp lại một lần nữa, “Anh từng cầu hôn hai lần, là bản thân em không nhớ rõ.”

“Vậy lần đầu tiên là khi nào?”

“Là một lần ở siêu thị kia, lần đầu tiên cùng nhau đi dạo siêu thị sau khi chúng ta gặp lại, em nói em muốn nấu cơm cho anh ăn một lần.”

Vì vậy Vu Khả Ý vắt hết óc suy nghĩ hồi lâu, mới nhớ tới cảnh tượng lúc đó, vẫn không hiểu ra sao mà nói: “Không có, anh đâu có cầu hôn với em chứ?”

Nghiêm Khuynh lại chỉ điểm cho cô: “Anh giao ví tiền cho em, hơn nữa anh nói cho em biết đây là nộp thẻ tiền lương.”

Vu Khả Ý sợ ngây người.

Đó là cầu hôn sao?

Đâu có ai cầu hôn như vậy!

Nếu như loại này cũng gọi là cầu hôn, có phải anh cũng quá uyển chuyển quá kín đáo hay không?

Thật sự gian trá gian trá quá gian trá!

“Không muốn! Em muốn làm lại từ đầu! Lại một lần nữa!”

Nghiêm Khuynh lặng lẽ liếc cô một cái, “Cưới cũng xong rồi, đâu có biện pháp cầu hôn lần nữa chứ?”

“Trước tiên có thể xa nhau, sau đó sẽ ——” Nói được nửa câu, cô nhìn thấy người đàn ông bên cạnh bỗng nhiên xoay đầu lại nhìn cô, trong ánh mắt phát ra ánh sáng xanh biếc, mặt sa sầm đến mức có thể vụn ra nước.

Nghiêm Khuynh không nói lời nào, để sách trong tay lên tủ đầu giường, tiếp theo sau đó mặt không chút thay đổi nhìn cô chăm chăm, giống như đang nói: “Có bản lĩnh thì em tiếp tục nói đi.”

Vưu Khả Ý cười gượng hai tiếng, “Ha ha, ha ha ha, tắt đèn ngủ.”

Đèn tắt lạch cách một tiếng, nhưng rất dễ nhận thấy người khác cũng không định tắt đèn ngủ, mà là tắt đèn áp dụng biện pháp dán miệng mạnh mẽ.

Sau đó giầy vò một hồi, cho đến khi Vưu Khả Ý vẫn tùy tiện nhận sai, muốn anh bỏ qua cho cô, Nghiêm Khuynh mới ôm cô vào trong ngực, cúi đầu hỏi một câu: “Còn muốn xa nhau sao?”

“Không xa nhau nữa.” Cô nức nở giống như mèo nhỏ, thở không ra hơi, sắc mặt hồng hồng.

Anh hôn mặt của cô, hài lòng ngủ.

Ngày thứ ba sau khi hai người lại ở chung một chỗ, thật bất hạnh, Vưu Khả Ý nhận được nhiệm vụ biểu diễn, không thể không chạy tới Thượng Hải tiến hành biểu diễn.

Thật ra cô rất không muốn đi, vừa mới cử biệt trùng phùng* với Nghiêm Khuynh, thật sự là thời điểm nắng hạn gặp mưa rào, sao có thể chịu bỏ lại anh như vậy mà đi đây?

*cử biệt trùng phùng: xa cách lâu được gặp lại nhau.

Nhưng công việc chính là công việc, nên làm thì vẫn phải làm.

Nghiêm Khuynh lái xe đưa cô đến sân bay, trên đường dặn dò cô phải ăn cơm thật ngon, mấy năm anh không có ở đây thì cô gầy không ít.

Vưu Khả Ý cãi lại: “Nào có gầy? Không khác trước kia lắm mà, anh nhìn lắm!”

“Không có.”

“Tuyệt đối là anh nhìn lắm.”

Người đang lái xe phanh xe lại trước đèn đỏ, sau đó xoay đầu lại hỏi hột liếc ngực của cô một cái, nói chắc chắn: “Thật gầy.”

Vưu Khả Ý: “.”

Cho dù không đành lòng đủ điều, cuối cùng cô vẫn phải rời đi. Ngồi ở đại sảnh một lúc lâu, cô cũng hỏi tất cả vấn đề ngu ngốc lqđ như vậy một lần: “Anh có nhớ tới em hay không?”, “Anh có thừa dịp em không có ở đây mà vui vẻ với người mới hay không?”, “Có thể em từ Thượng Hải trở lại liền phát hiện anh chỉ là do em tưởng tượng ra được, thật ra thì anh hoàn toàn không trở lại hay không?”, cuối cùng đã tới thời gian kiểm tra vé nên không thể không yên tĩnh.

Cô thở dài, cúi đầu nhìn chân của mình: “Em phải đi.”

“Ừ.” Anh lạnh nhạt đáp một tiếng, đưa vali hành lý mini trong tay cho cô.

“Nhớ phải nhớ đến em!” Cô dặn dò.

“Được.”

“Nói nào cũng không cho đi, chờ em trở lại!”

“Nhất định.”

Vưu Khả Ý nhìn anh luôn là lời ít mà ý nhiều, có chút không vui nói: “Xem ra anh không hề có đáng về luyến tiếc em chút nào.”

Nghiêm Khuynh xoa xoa tóc của cô, “Được rồi, em nhanh qua kiểm tra đi, nếu không lát nữa em không đuổi kịp máy bay đấy.”

Cô đỏ mắt cẩn thận đi từng bước, dọc theo đường đi tâm tình đều như đưa đám.

Lúc lên máy bay cô bị người khác đập trúng, cô đặc biệt không vui.

Chỗ ngồi của cô gần cửa sổ, lúc có người để hành lý lên trên đầu cô thì ba lô không để vững, một tiếng bịch đập tới, lại đập trúng đầu của cô, cô không vui hơn nữa.

Một đôi tình nhân ngồi hàng trước, ngồi xuống liền bắt đầu lúi rúi anh em em em chàng chàng thiếp thiếp ân ái không ngừng, cuối cùng hôn bẹp bẹp ở trên mặt, cô tức giận cắn môi cảm nhận cái gì là cực kỳ không vui!

Lúc này cô lại thật sự oán niệm, oán niệm tại sao vừa mới gặp nhau lại phải tạm xa nhau, oán niệm người đàn ông kia không hề có dáng vẻ luyến tiếc có chút nào, oán niệm Tóm lại chính là oán niệm, một vạn cái oán niệm, cho đến ——

Cho đến khi cô đang cúi đầu chán nản đưa bốn ngón tay thì chợt nghe bên cạnh vang lên một tiếng nói.

“Xin hỏi tôi có thể ngồi ở đây không?”

Cái quý gì? Không phải trên vé máy bay viết chỗ ngồi rất rõ ràng sao? Đây là hỏi vấn đề ngu xuẩn gì vậy?

Cô không yên lòng trả lời: “Làm phiền anh xem vé của mình, phía trên ——”

Nói được nửa câu thì cô dừng một chút, lúc này mới ý thức được hình như tiếng nói vừa rồi hơi quen tai. Sau đó cô chậm rãi ngẩng đầu lên, từ từ há miệng ra, cho đến lúc biến thành hình chữ o.

Sao, sao có thể?

Cô chỉ ngây ngốc há miệng nhìn chằm chằm vào người khẽ mỉm cười với cô, “Sao anh lại lên đây?”

Nghiêm Khuynh bình tĩnh ngồi xuống, buộc dây nịt an toàn lại, nghiêng đầu liếc nhìn hông trống rỗng của cô, anh không nói một lời mà đến gần cô, động tác dịu dàng cột chắc dây nịt an toàn giúp cô, sau đó cũng không kéo khoảng cách giữa hai người ra nữa.

Anh cao hơn cô một cái đầu, cho nên khi cúi đầu xuống nhìn vào trong mắt cô thì che ánh đèn ở trên đỉnh cabin, nụ cười cũng có vẻ dịu dàng lại mơ hồ.

Anh nháy mắt mấy cái với cô: “Bởi vì em không nỡ bỏ anh.”

Cho nên anh vô tình hỏi chuyến bay của cô, cho nên anh len lén mua vé, cho nên anh làm ra vẻ nhìn theo cô đi qua kiểm tra, sau đó bám theo cô lên máy bay, quả nhiên nhìn thấy cô cúi đầu dọc đường, giống như chó nhỏ rơi xuống nước.

Vưu Khả Ý bị vạch trần nổi lòng, đỏ mặt xù lông, “Em đâu có không nỡ bỏ anh chứ?”

Anh cũng không vạch trần, chỉ làm như có thật mà gật đầu một cái, “A, đó là anh nói sai rồi, là anh không nỡ bỏ em.”

Mặt cô đỏ hơn, nhưng cả trái tim đều bị ngấm ở trong mặt đường.

“A, vậy cũng tốt, anh đã nhớ đến em, vậy em, vậy em miễn cưỡng đồng ý để anh đi theo em.”

“Lấy thân phận gì?”

“Lấy, lấy thân phận người nhà.” Mặt của cô sắp nổ tung.

Tâm tình Nghiêm Khuynh cực tốt xoa bóp mặt của cô, cười đến đặc biệt vui vẻ.

Ánh mắt Vưu Khả Ý nhìn khắp nơi, nói nhỏ nhỏ: “Công, nơi công cộng mà, không cho anh làm loạn!”

Sau khi phát hiện không ai nhìn cô, quyết đoán nhanh chóng nhào tới bẹp một cái ở trên mặt anh, sau đó rất vui vẻ liếc mắt nhìn đôi tình nhân trước mặt —— hừ, hiện tại cô cũng có người có thể anh em em em chàng chàng thiếp thiếp rồi!

Nghiêm Khuynh im lặng suy nghĩ, không phải cô nói không cho anh làm loạn nơi công cộng sao? Cho nên xoa bóp mặt coi như là làm loạn, còn hôn môi mới xem như bình thường ư?

Anh âm thầm tính toán, về sau chỉ cần ở nơi công cộng thì anh nhất định phải ôm lấy Vưu Khả Ý mà hôn môi, nếu cô mắng anh làm loạn, anh sẽ thật sự nghiêm túc còn rất chịu trách nhiệm mà lấy hành động của cô ddldq hôm nay ra chặn miệng của cô lại. Nghĩ như vậy, anh lại từ bỏ chủ ý này, bởi vì người có thể chặn miệng cô phải là anh, không thể là ai khác.

Đại ca lại là người rất dễ ghen đấy!

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Chương 71.1

Sau khi Vuư Khả Ý biểu diễn từ Thượng Hải trở về, Chúc Ngữ gọi điện thoại tới, muốn cô về nhà ăn bữa cơm.

“Mỗi lần con đi ra ngoài biểu diễn sẽ gây một vòng lớn, giống như bốn ba nhiều năm như vậy mà vẫn còn không hợp thời tiết mọi nơi.” Ở bên đầu kia của điện thoại bà lắc đầu một cái, “Trở về đi, mẹ bảo ba con đi mua một ít thức ăn ngon, không phải con thích mùi vị do đi Hồ làm sao?”

Di Hồ là đi quét dọn vệ sinh và nấu cơm nhà cô.

Vuư Khả Ý nghiêng đầu liếc nhìn Nghiêm Khuynh bên cạnh, đối phương dùng ánh mắt đáp lại cô: “Sao vậy?”

Cô cong khoe môi lên cười cười, nói với bên đầu kia điện thoại: “Được, nhưng mà có lẽ con phải dẫn thêm người trở về.”

Nhiều năm như vậy, trừ Lục Đồng thì hiếm khi cô dẫn ai về nhà, Chúc Ngữ nghi ngờ hỏi cô: “Ai vậy?”

Cô giả vờ thần bí rất trẻ con ở chỗ này: “Con trở về thì mẹ sẽ biết.”

Nghiêm Khuynh đang lái xe, sau khi thấy cô cúp điện thoại thì quay đầu lại nhìn cô, vẻ mặt của cô rất nhẹ nhõm, “Em định dẫn anh trở về?”

Vuư Khả Ý gật đầu.

“Em không sợ lại àm ỉ một bữa à?”

“Không sợ.”

“Tự tin từ đâu tới?”

Cô vừa cúi đầu để điện thoại vào trong túi xách, vừa nói: “Mẹ em đã không giống như trước kia.”

“Điểm nào không giống?”

“Bà ấy không mạnh mẽ nữa, rất nhiều chuyện cũng buông tay, để cho em tự lựa chọn chuyện mình muốn làm và con đường muốn đi.” Suy nghĩ một chút, cô nói, “Mặc dù bà ấy có thể sẽ không lập tức từ bài xích biến thành thích anh, nhưng mà chúng ta có thể cố gắng.”

“Cố gắng cái gì?”

“Cố gắng làm cho bà ấy thích anh!”

Nghiêm Khuynh khẽ cười, “Vuư Khả Ý, hình như em rất có lòng tin đối với anh, cứ chắc chắn rằng anh sẽ làm người khác ưa thích ư?”

Những việc anh trải qua trong khi trưởng thành biến anh thành một người trầm mặc ít nói, bình thường cũng chỉ làm cho người ta cảm thấy nhìn không thấu, mà không phải làm người khác ưa thích.

Vuư Khả Ý nghe anh nói như vậy, lập tức nhớ ra cái gì đó, trên mặt suy sụp, “Anh còn không biết thẹn? Lúc một mình anh xem phim ở Thượng Hải, không ngờ cũng có thể gặp phải người quen ở bên ngoài rạp chiếu phim! Đối phương còn là một đại mỹ nhân, ngực lớn eo nhỏ chân dài mặt đẹp, còn nhiệt tình với anh như vậy.”

Là có một chuyện như thế.

Đêm hôm đó Vuư Khả Ý biểu diễn xong là bảy giờ rưỡi, sau đó đi ra ngoài ngắm cảnh đêm, tâm huyết dâng trào muốn đi xem phim điện ảnh. Rất nhiều chuyện tình nhân hay làm thi bọn họ cũng chưa từng làm, quá khứ là bởi vì thân phận của Nghiêm Khuynh, sau đó lại là bởi vì mấy năm nay xa cách, có lẽ thật sự bỏ lỡ rất nhiều thời gian tốt.

“Anh phải chịu trách nhiệm đến thời gian bốn năm rưỡi quý báu của em!” Vuư Khả Ý nói.

“Ừ, đền.” Nghiêm Khuynh biết nghe lời phải.

“Lấy cái gì đền? Anh đền nổi sao?” Vuư Khả Ý hừ một tiếng, không hài lòng với thái độ qua loa của anh.

Nghiêm Khuynh nghiêng đầu ung dung thản nhiên nhìn cô, khẽ nói: “Dùng cả đời để đền, có thể không?”

Vuư Khả Ý lập tức không nói ra lời.

Sao lúc nào người này cũng có thể nói ra những lời tỏ tình ngọt ngào sắp hòa tan được lòng người ở trong lúc lơ đãng đây? Mà mình còn không tự hiểu.

Bọn họ tay nắm tay đi đến rạp chiếu phim, khi xếp hàng ở chỗ bán vé thì Nghiêm Khuynh vừa ngẩng đầu liền gặp người quen.

Trong hàng ngũ bên cạnh có hai cô gái trẻ đang xếp hàng, người cao hơn trong đó vui mừng nhìn anh, kêu một tiếng: “Giám đốc Nghiêm?”

Nói thật, sự xung hô này quá xa lạ, vừa bắt đầu Vu Khả Ý thật sự không ý thức được đối phương đang gọi Nghiêm Khuynh. Cho đến khi Nghiêm Khuynh nghiêng đầu, khẽ mỉm cười, lễ phép gật đầu đáp lại: “Xin chào, quản lý Hoàng.”

Vì vậy biến thành một mình Vu Khả Ý xếp hàng mua vé, Nghiêm Khuynh bị quản lý Hoàng đó kéo đi trò chuyện. Cô thử vểnh tai nghe hai người đang nói cái gì, tiếc rằng rạp chiếu phim quá ồn ào, hoàn toàn không nghe rõ. Duy nhất có thể nhìn thấy, là người phụ nữ phong tình vạn chủng kia vừa nói vừa cười với Nghiêm Khuynh, thỉnh thoảng đưa tay vén vén tóc dài, thỉnh thoảng uốn éo vòng eo mảnh khảnh một cái, thỉnh thoảng động động chân, tư thế luôn cực kỳ mê người.

Vu Khả Ý cắn chặt răng, sau khi mua vé xong cũng vén vén tóc dài, vẻ mặt tươi cười dùng tư thế mềm mại của nghệ sĩ múa đi tới bên cạnh Nghiêm Khuynh, phát ra một chuỗi tiếng cười như chuông bạc: “Oh, đây là ai vậy, sao anh không giới thiệu với em?”

Nghiêm Khuynh rất nhanh nói: “Đây là quản lý tài vụ ở khu vực Thượng Hải của Đường Đạt, Hoàng Ly.” Sau đó kéo Vu Khả Ý đến bên cạnh, nói với Hoàng Ly, “Đây là bạn gái tôi.”

Lại không nói đến biểu hiện thất vọng của đối phương lớn cỡ nào, chỉ loại thái độ không cam lòng lại chán nản đó đã đủ Vu Khả Ý kéo vang báo động lên.

Hoàng Ly rất nhanh cũng cười nói: “Sao tốc độ của giám đốc Nghiêm nhanh như vậy? Trước kia anh đi công tác ở Thượng Hải, tôi tiếp đãi anh một tuần lễ cũng không nghe anh nói có bạn gái, đây là mới kết giao sao?” Cô ta nhìn lên nhìn xuống đánh giá Vu Khả Ý, tỉnh bơ nói, “Thoạt nhìn rất trẻ tuổi, cô còn là học sinh sao?”

Ánh mắt có thâm ý khác dừng lại một lát ở bộ ngực của Vu Khả Ý.

!!!

Ngực lớn rất giỏi à?

Vu Khả Ý uốn ngực một cái, đang định đánh trả, đã bị Nghiêm Khuynh vượt lên trước một bước.

Anh kéo tay Vu Khả Ý, không biến sắc nói: “Sáu năm trước chúng tôi đã biết nhau rồi.”

Không có lời thừa thãi, anh chỉ chỉ phía khu đồ ăn vặt, lễ phép nói với Hoàng Ly: “Thật xin lỗi, lúc bạn gái của tôi xem phim thích ăn Popcorn, hàng ngũ quá dài, không đi thì một lát nữa không kịp phần mở đầu của phim.”

Cũng không tiết lộ quá nhiều thứ, anh chỉ nghiêng đầu dặn dò Vu Khả Ý: “Chờ anh ở đây, anh đi mua Popcorn, không được chạy loạn.”

Trong lời nói đều coi cô như đứa bé cần người chăm sóc.

Hoàng Ly không có hứng thú nói tạm biệt, sau đó cầm vé xem phim đi mất.

Vu Khả Ý mừng khắp khối trong lòng, cúi đầu xuống nhìn ngực mình nhỏ hơn đối phương nhiều như vậy, lại hơi buồn sầu.

Mà nay ở trong xe nghe Nghiêm Khuynh nhắc tới chủ đề làm người khác ưa thích, cô cảm giận nói: “Còn nói mình không làm cho người khác thích! Đi Thượng Hải một chuyến cũng có thể trên hoa ghẹo nguyệt, chuyện này cũng không tính là làm người khác ưa thích ư?”

Nghiêm Khuynh suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói: “Vậy sau này anh mặc khó coi một chút, tóc cũng làm xấu một chút, tốt nhất nhìn xấu xí thì sẽ không thể gặp người khác, như vậy thì sẽ không có người yêu thích anh nữa.”

Vu Khả Ý bật cười một tiếng, “Anh nói thật?”

“Thật.”

“Người khác cười anh thì sao?”

“Vậy anh không quản nổi.” Anh nghiêng đầu nháy mắt với cô mấy cái, “Toàn thế giới đều cười nhạo anh thì cũng không quan trọng, anh chỉ cần một người thích anh là được.”

Vu Khả Ý lại không thốt nên lời rồi.

Cô biết anh nghiêm túc.

Anh chính là người rất cứng đầu.

Đã nhiều năm như vậy mà anh còn dùng chiếc điện thoại di động Nokia cũ kĩ kia, màu sắc cũng đã phai, lại vẫn chưa từng thay đổi.

Khi ở Thượng Hải cô cầm điện thoại di động của anh chơi trò chơi, mở tới danh sách người liên lạc thì trừ yêu cầu công việc, gần như không có một người bạn, tất cả thống nhất ghi chú tên chức vụ phía sau tên, ví dụ như quản lý, ví dụ như tổng giám đốc Phó, ví dụ như giám đốc, ví dụ như. nếu không có một cái tên thuộc về cá nhân.

Photo album của anh không có bất kỳ hình mới nào, một tấm hình gần nhất dừng lại ở thời điểm bốn năm rưỡi trước kia, chính là bọn họ cùng nhau chụp khi ở Ngô Trấn.

Thân phận của anh thay đổi, ăn mặc thay đổi, tiền đồ thay đổi, cuộc sống thay đổi.

Nhưng tim của anh không đổi.

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Chương 71.2

Anh vẫn là Nghiêm Khuynh, Nghiêm Khuynh rất đơn giản đó, trừ một tương lai chưa từng thay đổi cũng sẽ không thay đổi lòng, không có người khác.

Khi Vu Khả Ý nghĩ tới chỗ này thì lại muốn khóc, bởi vì đời này cô có thể gặp được mấy người ở lúc không biết phương hướng tương lai thì cũng vẫn quyết một lòng nhớ kỹ cô đây?

Cho tới bây giờ anh chưa từng nghĩ tới chuyện muốn ở chung một chỗ với người khác.

Anh chưa bao giờ lo lắng nếu như năm năm sau bọn họ không đến được với nhau, anh nên làm cái gì.

Cô đột nhiên mở miệng hỏi Nghiêm Khuynh: “Anh có từng nghĩ nếu như năm năm sau, anh vẫn không thành công, vậy phải làm thế nào hay không?”

Nghiêm Khuynh ngậm miệng không nói.

Cô đưa tay kéo vạt áo của anh một cái, “Nói cho em một chút có được hay không?”

Môi anh mím chặt, qua rất lâu mới nói: “Không dám nghĩ.”

Ba chữ ngắn gọn, nghe xong Vu Khả Ý rất đau lòng.

Anh cũng sẽ sợ, anh cũng không phải là Nghiêm Khuynh không sợ trời không sợ đất nữa, sau khi gặp cô, anh chợt có xương sườn mềm.

Ở trước một đèn đỏ cô dựa đầu vào anh, nhắm mắt lại khẽ nói: “Không phải sợ, về sau em sẽ bảo vệ anh.”

Nghiêm Khuynh nghiêng đầu nhìn cô, lần đầu không xuất hiện chủ nghĩa đại nam tử phản bác cô, mà khẽ mỉm cười gật đầu, “Được, anh chờ em đến bảo vệ anh.”

Ánh mắt của anh sáng lấp lánh, giống như ánh sao.

Giống như lúc mới gặp gỡ, ở đêm gió mưa đó, chỉ có một đôi mắt đẹp để lại sáng ngời, tỏa ra ánh sáng ấm áp như vậy.

Thời điểm Chúc Ngữ nhìn thấy Nghiêm Khuynh, vẻ mặt gần như có thể dùng kính ngạc để hình dung, bộ dạng vốn hào hứng vội mở cửa cho con gái lập tức không còn.

Một nhà ba người của Vu Lộ đã đến, Đồ Đồ vừa gặm quả táo vừa chạy tới đón tiếp di nhỏ, chạy được một nửa thì nhìn thấy chú xa lạ ngoài cửa, dưới chân dừng lại, “Ah, di nhỏ của cháu đâu?”

Vu Khả Ý chui ra từ sau người Nghiêm Khuynh, “Di nhỏ ở chỗ này.” Dừng một chút, tầm mắt đối diện với Chúc Ngữ, cô hơi thấp thòm, lại vẫn đưa tay nắm chặt tay Nghiêm Khuynh, cười gọi một tiếng, “Mẹ.”

Nghiêm Khuynh cũng gọi một tiếng: “Di, chào di.”

Tầm mắt dừng lại ở trên tay đan thật chặt của hai người, nét mặt Chúc Ngữ biến hóa khôn lường, cuối cùng ánh mắt trầm xuống, lui đến bên cạnh cửa chính, nhường ra một con đường cho bọn họ.

Bà nói: “Com đã xong rồi, vào đi.”

Thậm chí bà tự mình lấy một đôi dép nam để khách dùng từ trong tủ giày ra, bày ở dưới chân Nghiêm Khuynh.

Bữa com này ăn rất nặng nề, Chúc Ngữ vẫn chưa nói lời nào, một nhà ba người của Vu Lu và ba vẫn hoà giải, lúc nói lúc không, cố gắng xây dựng một bầu không khí vui vẻ hoà thuận.

Dưới bàn ba Vu Lu vỗ vỗ tay của vợ, sau đó lắc đầu một cái, không muốn để cho bà như gặp địch mạnh vậy.

Sau khi ăn xong, lần đầu tiên Chúc Ngữ mở miệng, “Nếu cậu đã đến rồi, ngồi lâu một chút đi.”

Nghiêm Khuynh gật đầu, “Được.”

Bà còn nói: “Biết chơi cờ tướng không?”

Nghiêm Khuynh gật đầu, “Biết.”

“Vậy được, chơi một ván đi.”

Vu Khả Ý rất lo lắng, bởi vì tài đánh cờ của mẹ rất tốt, nhiều năm ở nhà không có chuyện gì làm thì bà đều suy nghĩ chuyện này.

Kết quả ——

Ván đầu tiên, Nghiêm Khuynh: “Chiếu tướng.”

Ván thứ hai, Nghiêm Khuynh: “Chiếu tướng.”

Ván thứ ba, Nghiêm Khuynh: “Chiếu tướng.”

.....

Vu Khả Ý đã không dám nhìn thẳng biểu tình của mẹ.

Một buổi chiều qua đi, cô cũng không ngừng nghe câu nói giống như ma chú của Nghiêm Khuynh: “Chiếu tướng.”

Chơi cờ xong thì Chúc Ngữ thuận miệng hỏi một câu: “Tài đánh cờ không tệ, cậu học với ai?”

“Cháu tự học.”

“Học mấy năm?”

“Bốn năm rưỡi.”

Chúc Ngữ có chút không tin tưởng, ngừng đầu lại nhìn thấy Nghiêm Khuynh dùng vẻ mặt thừa thốt bình thường nói: “Trước kia đi theo tổng giám đốc Phó của Đường Đạt làm việc, cháu hỏi thăm được ông ấy thích đánh cờ, vì nghiên cứu cờ tướng, trong vòng nửa năm mỗi ngày cháu đều ở trong quán trà xem các cụ già đánh cờ. Có lúc xem từ sớm đến muộn, com cũng không ăn.”

Anh cứ xem như vậy nửa năm, sau đó một lần lại một lần đề nghị khiêu chiến với tổng giám đốc Phó, sau đó thảm bại từng lần một.

Anh nói: “Cái gì tôi cũng không có, ngay cả buông tha cũng sẽ không.”

Tổng giám đốc Phó nhìn người thanh niên mỗi ngày đều chờ ông ở cửa lớn, cười nói: “Cậu muốn cái gì?”

Anh nói: “Một cơ hội trở nên nổi bật.”

Vì vậy tổng giám đốc Phó cho anh một năm, một năm sau, nếu như anh có thể đột phá ở tài đánh cờ, thắng ông, thì sẽ cho anh một công việc.

Nghiêm Khuynh xem nửa năm, luyện nửa năm.

Sau này trong vòng nửa năm, thời gian nghỉ trưa mỗi ngày đều có người đánh cờ với tổng giám đốc Phó rồi. Nghiêm Khuynh bị người khác chiếu tướng nửa năm, cuối cùng thắng một lần.

Cho nên giờ phút này, anh nhìn Chúc Ngữ, khẽ mỉm cười, không hề nói những thứ khác nữa.

Con đường này rất khó, rất vất vả, anh cũng đánh cuộc vận mệnh rồi, cuối cùng thắng cuộc. Trải qua khổ sở thì không cần phải nói, bởi vì Vu Khả Ý ở đây, anh cũng không muốn để cho cô khổ sở.

Chúc Ngừ nhìn anh hồi lâu, cuối cùng cũng không cười, lúc đưa hai người ra cửa, bà chỉ khẽ nói một câu: “Lần sau trở lại, đánh cờ với tôi.”

Nói ra một câu như vậy, bà không cười, Vu Khá Ý lại nở nụ cười, chân mày khoe mắt đều treo ý cười giống như một đứa bé.

Cô vịn cổ của Nghiêm Khuynh dán bẹp một cái, sung sướng hô to: “Xem đi xem đi, em nói anh là người làm người khác ưa thích mà!”

Nghiêm Khuynh bị cô vô lễ ở trước mặt trường bối, mặt ửng hồng lên, kéo cô xuống, “Thật xin lỗi, cô ấy chính là bộ dạng này, có lúc hơi kích động, làm việc bất chấp hậu quả ——”

Về mặt Chúc Ngừ không thay đổi hỏi anh: “Cậu đang nói tôi quân giáo chưa tận lực sao?”

“.....” Nghiêm Khuynh lặng lẽ giải tán.

Lần đầu đại chiến với mẹ vợ, Nghiêm Khuynh đại hoạch toàn thắng*.

*đại hoạch toàn thắng: chiến thắng đối phương, lấy được toàn bộ thắng lợi

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Chương 72: Về cầu hôn

Nói đến cầu hôn, lần đầu tiên Nghiêm Khuynh cầu hôn xảy ra ở siêu thị, tình huống là khi Vu Khá Ý hoàn toàn không tự biết; lần thứ hai cũng là một lần cầu hôn cuối cùng xảy ra ở trong nhà, là khi Vu Khá Ý biểu diễn trở về, trên bàn bày món ăn gia đình mà Nghiêm Khuynh tự mình xuống bếp làm.

Mỗi lần Vu Khá Ý đến vùng khác biểu diễn đều sẽ không hợp thời tiết, hoặc là ăn không ngon, hoặc là ngủ không ngon giấc, cho nên từ mỗi lần đánh cờ với Chúc Ngừ Nghiêm Khuynh cũng hiểu ý tứ trong ám hiệu như có như không của ba mẹ vợ——

“Mỗi lần Vu Khá Ý biểu diễn về đều sẽ gầy, tôi tương đối không muốn nhìn thấy tình huống như thế.”

Nghiêm Khuynh gật đầu.

“Cá nhân tôi cho rằng là một bạn trai gương mẫu, hoặc là một người chồng mẫu mực trong tương lai, phải thông thạo nấu nướng, hơn nữa phải có năng lực nuôi vợ trắng mập.”

Nghiêm Khuynh lại gật đầu.

Chúc Ngừ vẫn chưa từng cho anh sắc mặt tốt gì, cho nên về mặt vẫn lạnh nhạt ngẩng đầu lên nhìn anh chằm chằm: “Cậu hiểu ý tứ của tôi sao?”

“Xin đi yên tâm, tài nấu nướng của cháu cũng không tệ lắm.” Nghiêm Khuynh khiêm tốn trả lời.

“Trước khi tôi kết hôn, ba Vu Khá Ý cũng nói với tôi tài nấu nướng của ông ấy rất tốt.” Chúc Ngừ lạnh nhạt nói, như có điều suy nghĩ liếc nhìn di Hồ đang chọn thức ăn bên cạnh bàn trà, “Sau khi kết hôn tôi chỉ ăn cơm ông ấy làm hai ngày, sau đó mời người giúp việc đến nấu cơm.”

Một lần nấu đã mấy chục năm, tài nấu nướng phải hồngбет cỡ nào mới có thể một bữa cũng không muốn ăn tiếp đây.

Nghiêm Khuynh im lặng một lát, ở trong lòng tính toán phải làm thế nào để được mẹ vợ công nhận, nghĩ ngợi giây lát, anh đã có biện pháp.

Hai tháng sau, lại một lần anh ngồi đánh cờ cùng Chúc Ngừ ở trên ban công thì bình tĩnh lấy ra một tờ chứng chỉ từ trong túi xách, “Mời ngài xem qua.”

Chúc Ngừ mờ mịt nhìn tờ giấy kia, nhìn thấy trên đó viết năm chữ thật to: Giấy chứng nhận đầu bếp.

Dường như bà bị khiếp sợ rồi, rất lâu không nói ra lời, đã nhìn thấy nét mặt của người trẻ tuổi trước mặt rất nghiêm túc ngẩng đầu lên nhìn bà: “Cháu tới xin kết hôn với Vu Khá Ý, nếu như ngài cũng nói hài lòng, cháu liền chuẩn bị cưới cô ấy.”

“.....”

Vẫn là lần đầu tiên Chúc Ngừ nghe nói có người cầm giấy chứng nhận đầu bếp tới nhà mẹ cầu hôn, bà có chút không kịp phản ứng ngồi nguyên tại chỗ nửa ngày, sau đó bà mới hỏi ra một câu: “Cầu hôn. Không phải cậu nên cầu hôn với bản thân Khả Ý sao?”

“Nói như vậy, ngài không phản đối?”

Sắc mặt của Chúc Ngừ hơi thối, hừ lạnh một tiếng, “Thật sự giống như tôi phản đối có tác dụng vậy.”

Nghiêm Khuynh gật đầu một cái, “Nói như vậy cũng không sai, chẳng qua ngài gật đầu đồng ý đương nhiên tốt hơn phản đối.”

!!!

Có người nói chuyện ới mẹ vợ như vậy sao?

Sắc mặt Chúc Ngữ tối sầm lại, quân cờ cũng không hạ, thờ phỉ phò phất tay, “Tôi thay đổi chủ ý trước kia, cậu nên đi nhanh lên đi!”

Còn không đi, theo loại nghệ thuật nói chuyện này của anh, bà không cho phép sẽ không đồng ý rồi!

Lúc xế chiều Vu Khả Ý từ sân bay trở về nhà, Nghiêm Khuynh tự mình lái xe đón cô.

“Đi chỗ nào ăn?” Cô thuận miệng hỏi một câu.

“Về nhà ăn.” Nghiêm Khuynh trả lời nhẹ nhàng tùy ý.

Khỏe miệng Vu Khả Ý cong cong, cô thích kiểu nói chuyện này, giống như vợ chồng già vậy.

Lúc Nghiêm Khuynh đến phòng bếp nấu cơm, anh ở trong phòng bếp dặn dò cô một câu: “Em thay quần áo ở nhà đi, một lát nữa anh mang quần áo em thay đi giặt!”

Vu Khả Ý ở trong phòng khách hưởng ứng một tiếng, sau đó cũng không có đoạn sau.

Một phút.

Hai phút.

Ba phút.

Nghiêm Khuynh ở trong phòng bếp cầm cái xẻng chờ đợi, kỳ quái là vẫn không nghe thấy Vu Khả Ý có bất kỳ phản ứng nào.

Kỳ lạ, không đúng rồi!

Anh để cái xẻng xuống, vẫn không kiểm chế được xoa tay một chút, đi vào trong phòng khách, kết quả nhìn thấy Vu Khả Ý cũng không mặc bộ quần áo ở nhà lúc trước, không nhận được hỏi một câu: “Sao, sao em đổi thành bộ này rồi hả?”

Vu Khả Ý trả lời rất tự nhiên, “Bộ kia mặc ba ngày trước lúc em chưa đi, nên giặt rồi!”

“Vậy, quần áo kia đâu?” Nghiêm Khuynh hơi khần trương.

“Giặt.”

“Giặt?” Anh bắt đầu cực kỳ hoảng sợ.

Vu Khả Ý không chú ý tới cảm xúc của anh thay đổi, còn gật đầu giống như hiển vật quý, “Đúng vậy, anh vừa lái xe đón em, vừa về nhà nấu cơm, sao em có thể để cho anh nhận thầu cả việc giặt quần áo chứ? Cho nên em tự mình bắt tay vào làm, cũng vớt quần áo bẩn vào máy giặt nữa!”

Nghiêm Khuynh không nói hai lời, nhấc chân chạy về phía máy giặt trên ban công, cái nút cũng không kịp ấn đã mở nắp ra, không để ý bọt và nước bắt đầu vớt quần áo ra bên ngoài.

Lúc Vu Khả Ý đuổi theo tới cũng giặt mình, “Sao, sao vậy? Quần áo kia không thể giặt nước ư?”

Không có đạo lý, trước kia cũng tùy tiện ném vào trong máy giặt rồi giặt như vậy mà!

Nghiêm Khuynh không kịp nói chuyện, chỉ cố gắng vớt quần áo ra bên ngoài.

Cô khó hiểu nhìn Nghiêm Khuynh rất vất vả vớt quần áo ướt nhẹp ra, sau đó đưa tay vào trong túi quần áo trước mặt vừa sờ, nét mặt lập tức càng không được bình thường hơn.

“Sao vậy?” Cô càng ngày càng bối rối, “Trong túi có đồ vật gì sao? Anh đang tìm cái gì vậy? Anh nói một câu đi!”

Miệng Nghiêm Khuynh giật giật, sau đó vẻ mặt không tình nguyện khẽ nói: “Chiếc nhẫn.”

“Thứ gì?” Vu Khả Ý không nghe rõ, nghi ngờ nhìn anh.

Anh lên giọng, vẻ mặt ngưng ngưng nói: “Chiếc nhẫn, chiếc nhẫn kim cương.”

Cùng lúc anh nói ra bốn chữ này, buồng xoay của máy giặt còn chưa dừng lại phát ra một loạt tiếng vang kỳ lạ, giống như có thứ gì đó mắc kẹt, dừng giặt quần áo giữa chừng.

Về mặt Vuur Khả Ý ngẩng ngốc nhìn anh, sau đó không thể tin hỏi một câu: “Anh... anh muốn cầu hôn với em?”

Nghiêm Khuynh nhìn chăm chăm vào sàn nhà, từ từ gạt đầu một cái.

“Sau đó anh đặt chiếc nhẫn ở trong túi của đồ mặc ở nhà của em, chờ em phát hiện nó?”

Khóe miệng Nghiêm Khuynh lại sụp đổ xuống một chút, lại trịnh trọng gạt đầu một cái.

Vuur Khả Ý hoàn toàn sợ ngây người.

Đặt chiếc nhẫn ở trong túi của quần áo ở nhà để cầu hôn, đây rốt cuộc là phương thức cầu hôn gì hả? Là phương thức cầu hôn sáng tạo nhất hay là phương thức cầu hôn lạc hậu nhất không đáng nói nhất thế kỷ này?

Đầu óc của cô tạm thời còn chưa phản ứng kịp, chỉ hỏi một câu theo bản năng: “Cái đó, chiếc nhẫn kia bao nhiêu tiền một cái?”

“.....”

Cô giống như mơ mộng liếc mắt nhìn trong máy giặt, tiếp tục phản xạ có điều kiện mà nói: “Em chỉ muốn biết máy giặt của em đất hay là chiếc nhẫn đất, nếu như máy giặt đất, thì hi sinh chiếc nhẫn; nếu như chiếc nhẫn đất, thì phá hủy máy giặt——”

Lời còn chưa dứt, cô vẫn bị Nghiêm Khuynh khiêng vào phòng.

“Cho nên chiếc nhẫn của anh còn không quan trọng bằng máy giặt của em?” Anh nghiêm mặt vô cùng tức giận, “Còn nữa, tại sao em biết anh muốn cầu hôn thì không hề có vẻ mặt vui mừng?”

Vuur Khả Ý muốn trả lời: “Bởi vì phương thức cầu hôn của anh thật sự khiến cho em không có gì vui vẻ, chỉ có tràn đầy sợ hãi á!” Nhưng cô không dám nói.

Cô chỉ có thể gắng gượng cong khóe miệng lên, lộ ra một nét mặt còn khó coi hơn khóc, “Em vui chết đi, vui chết đi.....”

Vì kinh nghiệm cầu hôn thất bại này, Nghiêm Khuynh ảo não rất lâu, mặc dù anh không nói ra miệng, nhưng Vuur Khả Ý vẫn nhìn ra.

Buổi tối anh cũng rất ít nói, từ khi ăn cơm rửa chén sau đó ra ngoài đi dạo rồi đến khi đi dạo trở về, anh vẫn nghiêm mặt, có lẽ là lòng tự ái của đàn ông bị tổn thương, cho nên vẫn cố vẻ lạnh lùng lại ngang ngược. Nhưng chuyện này ở trong mắt Vuur Khả Ý lại thành ý nghĩa khác, cô cảm thấy đại ca như vậy càng giống như một con chó rơi xuống nước.....

Cô ho khan hai tiếng, khi anh móc chìa khóa mở cửa chính thì cô gọi anh: “Nghiêm Khuynh.....”

Nghiêm Khuynh xoay người lại nhìn cô, không lên tiếng.

Cô nín lấy vạt áo của anh giống như con thú nhỏ muốn lấy lòng chủ nhân, “Này, không phải anh muốn cầu hôn với em sao?”

“Đã thất bại.” Anh làm mặt lạnh, trả lời đặc biệt không vui.

“Đừng như vậy mà, nhanh cầu hôn một chút đi!” Vuur Khả Ý làm nũng.

“Chiếc nhẫn cũng kẹt ở trong máy giặt rồi, anh cầu hôn thế nào?” Anh liếc cô một cái, giống như ước gì có thể lập tức biến chuyện hôm nay thành một tờ giấy, chỉ cần xé là có thể hủy sạch, không để lại dấu vết.

Vuur Khả Ý nói: “Tùy tiện thôi, anh đi mua cola kéo móc lon làm thành chiếc nhẫn cũng được, mua hạt ô mai đường làm giấy niêm phong màu vàng óng ánh phía trên thành chiếc nhẫn cũng được ——” tay nhỏ bé tiếp tục kéo vạt áo, “Thật ra thì chiếc nhẫn cũng không quan trọng, quan trọng là người cầu hôn.....”

Cô yên lặng thờ dài ở trong lòng, đại ca xã hội đen của cô chính là không lãng mạn như vậy, cầu hôn thất bại còn phải để cô an ủi anh.....

Nghiêm Khuynh trầm mặc một lát, nghiêng đầu nhìn ở trong bụi cỏ một chút, sau đó lại đi tới cẩn thận lục lọi.

Kết hợp với phương thức cầu hôn kỳ lạ trăm năm khó gặp của anh buổi chiều, Vuur Khả Ý hỏi anh: “Chẳng lẽ anh còn giấu một chiếc nhẫn ở bụi cỏ, định để cho em tự mình đi tìm sao?”

Nghiêm Khuynh lặng lẽ quay đầu lại nhìn cô một chút, cho cô một cái liếc mắt, “Anh cảm thấy phương thức cầu hôn kinh thiên động địa không thích hợp với anh, cho nên mới suy nghĩ một cách đơn giản khiêm tốn hơn một chút, em cho rằng anh bị điên sao?”

“Có thể nghĩ ra phương thức đơn giản khiêm tốn như vậy, kết quả cuối cùng lại kinh thiên động địa cỡ nào, em cảm thấy thật sự đúng là không phải người bình thường có thể nghĩ ra được.....” Vuur Khả Ý nói xong thì ngậm miệng lại, bởi vì nét mặt Nghiêm Khuynh đã hiện ra một chút sát khí hùng

hực rồi.

Cô thở dài, yên lặng theo dõi biến hóa, kết quả nhìn thấy Nghiêm Khuynh bới ra một cây cỏ đuôi chó từ trong bụi cỏ, sau một loạt tiếng động xột xột xoay xoay, vừa nói “Được rồi”, vừa xoay người lại mở tay ra với cô.

Ở trong lòng bàn tay thon dài đẹp mắt đó, một chiếc nhẫn cỏ nằm lẳng lẳng.

Cô sững sờ, đưa tay muốn bắt, nhưng Nghiêm Khuynh lại nắm chặt bàn tay, sau đó tự mình cầm chiếc nhẫn cỏ lên, kéo tay của cô qua rồi đeo lên giúp cô.

Anh nói: “Anh từng nói phải kiếm thật nhiều tiền, cho em một hôn lễ đầy long trọng, thứ nên có thì đều sẽ có, cũng sẽ không ít. Cuối cùng hôm nay anh cũng làm được, cho nên Vu Khả Ý, có phải em cũng nên thực hiện lời đã hứa, gả cho anh hay không?”

“.....”

Anh xem xét tay đeo chiếc nhẫn cỏ của cô, rồi cuộc khoe môi cong lên, “Mặc dù còn thiếu chiếc nhẫn, tạm thời chỉ có thể sử dụng nó để thay thế, nhưng em phải biết, chỉ vì em mà anh chạy hết các cửa hàng đồ trang sức quý giá trong toàn thành phố, hi vọng có thể tìm được một viên kim cương khá lớn lại nhìn đủ tốt, sẽ không thô tục —— mặc dù bây giờ nó đáng thương nằm ở trong máy giặt, nhưng dù sao em cũng nên hiểu tâm ý của anh đối với em chứ?”

Cả đêm anh không nói lời nói nào, rốt cuộc vào giây phút này dưới tình huống có chiếc nhẫn cỏ thay thế thì anh cũng nói ra.

“Vu Khả Ý, anh đợi ngày này rất lâu rồi, từ khi biết em, cho tới bây giờ trải qua khó khăn nặng nề, toàn bộ sáu năm. Anh đã từng cho rằng cuộc sống của anh có thể cũng chỉ còn lại hai kết cục, hoặc là chết không ai biết giống ba anh, hoặc là may mắn hơn, lún vào cái vòng kia lâu hơn một chút rồi rút lui, nhưng anh tuyệt đối không ngờ rằng sẽ như hôm nay vậy. Hiện tại thành công như vậy, mà tất cả đều là bởi vì em.”

Bởi vì em, anh trở thành người mà trước kia không dám nghĩ đến.

Bởi vì em, anh mơ rất nhiều giấc mơ không dám mơ, sau đó mơ ước trở thành sự thật.

Vu Khả Ý cúi đầu nhìn chiếc nhẫn kia, chậm rãi cười lên, sau đó ôm lấy anh.

“Đối với em mà nói, chiếc nhẫn này ý nghĩa hơn nhiều so với chiếc nhẫn kim cương kia, bởi vì tự tay anh đã làm nó!”

Giống như hôm nay anh cũng làm cho em vui mừng khiến cho em tự hào hơn bất cứ kẻ nào, bởi vì em đã chứng kiến sự phát triển và lột xác của anh, bởi vì anh là của em.

Nghiêm Khuynh cúi đầu xuống, nhìn đỉnh đầu của cô ở dưới ánh trăng, nhẹ nhàng hỏi ra một câu cuối cùng kia: “Vu Khả Ý, vậy em đồng ý gả cho anh không?”

“Ngay từ rất nhiều năm trước đã trông sao trông trăng mong đợi ngày này rồi.” Cô cười ngửa đầu nhìn anh, cười đến mức giống như đứa bé, sau đó kêu lên, “Đồng ý, em đồng ý!”

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Dù Sao Cũng Phải Ở Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.